

Quân Thần Phân Tranh

Contents

Quân Thần Phân Tranh	3
1. Chương 1: Không Lấy Chồng	4
2. Chương 2: Sai Gả Thành Phi (1)	5
3. Chương 3: Sai Gả Thành Phi (2)	6
4. Chương 4: Sai Gả Thành Phi (3)	8
5. Chương 5: Sai Gả Thành Phi (4)	9
6. Chương 6: Sai Gả Thành Phi (5)	10
7. Chương 7: Một Tờ Hưu Phu (một Tờ Giấy Bỏ Chồng)	11
8. Chương 8: Tỷ Võ Chọn Rể (1)	12
9. Chương 9: Tỷ Võ Chọn Rể (2)	13
10. Chương 10: Tỷ Võ Chọn Rể (3)	14
11. Chương 11: Cầm Tiêu Hòa Hợp	16
12. Chương 12: Mỹ Nhân Tâm Kế (1)	17
13. Chương 13: Mỹ Nhân Tâm Kế (2)	18
14. Chương 14: Mỹ Nhân Tâm Kế (3)	19
15. Chương 15: Mỹ Nhân Tâm Kế (4)	20
16. Chương 16: Mỹ Nhân Tâm Kế (5)	22
17. Chương 17: Giang Sơn Loạn (1)	23
18. Chương 18: Giang Sơn Loạn (2)	24
19. Chương 19: Giang Sơn Loạn (3)	25
20. Chương 20: Giang Sơn Loạn (4)	26
21. Chương 21: Tình Ý Sinh	28
22. Chương 22: Vào Hang Hổ	29
23. Chương 23: Dư Luận Xôn Xao, Gây Ông Đập Lương Ông	30
24. Chương 24: Hai Quân Đại Chiến	31
25. Chương 25: Một Mũi Tên Đoạt Mệnh	33
26. Chương 26: Cao Xương Giải Độc	34
27. Chương 27: Tẩm Uyên Ương	35
28. Chương 28: Bách Phát Bách Trúng	36
29. Chương 29: Hai Mặt Bị Địch	38
30. Chương 30: Một Câu Kích Thích Ngàn Tầng Song	39
31. Chương 31: Tùy Thời Giam Lông	40
32. Chương 32: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân	41
33. Chương 33: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (2)	42
34. Chương 34: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (3)	44
35. Chương 35: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (4)	45
36. Chương 36: Tròng Mất Ác Độc (1)	46
37. Chương 37: Tròng Mất Ác Độc (2)	47
38. Chương 39: Rơi Xuống Nước	50
39. Chương 40: Vết Máu Ở Khóe Miệng	51
40. Chương 41: Mang Thai	52
41. Chương 42: Nhu Tình Dài Muôn Thuở	53

42. Chương 43: Âm Mưu Sanh Non	54
43. Chương 44: Tánh Mạng Của Nó Ta Sẽ Đền	56
44. Chương 45: Người Cô Phụ Thâm Tình Của Ta	57
45. Chương 46: Mọi Chuyện Kinh Tâm (1)	58
46. Chương 47: Mọi Chuyện Kinh Tâm (2)	59
47. Chương 48: Mọi Chuyện Kinh Tâm (3)	61
48. Chương 49: Mọi Chuyện Kinh Tâm (4)	62
49. Chương 50: Mọi Chuyện Kinh Tâm (5)	63
50. Chương 51: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (1)	65
51. Chương 52: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (2)	66
52. Chương 53: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (3)	67
53. Chương 54: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (4)	68
54. Chương 55: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (5)	69
55. Chương 56: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (6)	70
56. Chương 57: Người Thuốc	72
57. Chương 58: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình	73
58. Chương 60: Chữa Thương Trên Giường Bằng	74
59. Chương 61: Chuyện Vui	75
60. Chương 62: Thiếp Không Mất, Quân Tái Giá	76
61. Chương 63: Vết Thương Làm Sao Khỏi Hẳn	78
62. Chương 64: Âm Mưu Thâm Độc	79
63. Chương 65: Thâm Cung Là Phần Mộ	80
64. Chương 68: Đoạn Tình Trong Miếu Đồ Nát	81
65. Chương 69: Đến Nguyệt Quốc	84
66. Chương 70: Phủ Hàn Tướng Quân	85
67. Chương 71: Bàn Tay Trắng Nồn Của Nữ Nhân	87
68. Chương 72: Hồng Nhan Bên Trong Tường Cao	88
69. Chương 73: Bữa Tiệc Hoàng Cung	89
70. Chương 74: Vào Cửa Cung, Sâu Như Biển	90
71. Chương 75: Tú Nữ Vào Cung	92
72. Chương 76: Vì Sao Tránh Ta	93
73. Chương 77: Xảy Ra Án Mạng	94
74. Chương 78: Từ Hi Thái Hậu Đại Thanh	95
75. Chương 79: Tai Họa Bất Ngờ	96
76. Chương 80: Được Cứu	101
77. Chương 81: Nhốt Vào Thiên Lao	105
78. Chương 82: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	111
79. Chương 83: Thay Mặt Giám Quốc	118
80. Chương 84: Âm Thâm Thiết Kế	122
81. Chương 85: Nửa Đường Gặp Tai Kiếp	127
82. Chương 86: Cùng Nhà Khác Ngõ	131
83. Chương 87: Tranh Mỹ Nhân Tắm	135
84. Chương 88: Cuộc Sống Không Thể Giống Như Mới Gặp Gỡ	139
85. Chương 89: Hai Người Một Đời Một Kiếp	143
86. Chương 90: Nữ Nhân Trời Định	148
87. Chương 91: Phụng Cứu Hoàng	152
88. Chương 92: Kế Trong Kế	155
89. Chương 93: Sự Lúng Túng Lúc Gặp Mặt Lại	159
90. Chương 94: Tình Như Đàn Đứt Dây	165
91. Chương 95: Tranh Đoạt Bắt Đầu	171
92. Chương 96: Phái Nữ Thời Đại Mới Đại Triển Quyền Cước	174
93. Chương 97: Vào Cung Làm Tỳ	177
94. Chương 98: Viên Phòng	180
95. Chương 99: Chân Lý Tình Yêu	183

96. Chương 100: Phong Làm Quý Nhân	186
97. Chương 118: Rời Cung	190
98. Chương 119: Đàng Long Đồ Hủy, Gặp Cổ Nhân	193
99. Chương 120: Có Thai	196
100. Chương 121: Nàng Là Thiên Hạ	199
101. Chương 122: Nhốt	202
102. Chương 123: Ý Đồ Tiêu Diệt Đứa Bé Của Nàng	205
103. Chương 124: Hoàng Thượng Bằng Hà	208
104. Chương 125: Tân Đế Lên Ngôi	211
105. Chương 126: Than Khóc Hàng Đêm	214
106. Chương 127: Trả Lại Người Cái Tắt	218
107. Chương 128: Thập Hoàng Thúc	221
108. Chương 129: Bọ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Rình Sâu	224
109. Chương 130: Hoàng Phủ Hiên Vào Cung Tìm Thê Tử	227
110. Chương 131: Áng Mây, Mặt Trời Ở Nơi Nào?	230
111. Chương 132: Máu Nhiễm Giang Sơn	233
112. Chương 133: Dùng Quyền Thế Đối Nữ Nhân Thật Buồn Cười	238
113. Chương 134: Mưa Đoạt Giang Sơn	241
114. Chương 135: Lén Gặp Ban Đêm	244
115. Chương 136: Kinh Trập (ngày 5 Hoặc 6 Tháng 3)	247
116. Chương 137: Đẳng Bảng Vàng Tìm Thầy Thuốc	250
117. Chương 138: Tính Toán Ra Cung	253
118. Chương 139: Lan Hiên Cung Bị Cháy	256
119. Chương 140: Trúng Độc Bị Mù	259
120. Chương 141: Sinh Long Phượng Thai	262
121. Chương 142: Giải Độc Trị Mắt	265
122. Chương 143: Chờ Ta Tới Đón Nàng	268
123. Chương 144: Mưu Đồ Bí Mật Nặng Nề	271
124. Chương 145: Mưu Hại Tinh Nhi	275
125. Chương 146: Thiên Thánh Phu Nhân	278
126. Chương 147: Tung Lưới Bắt Chim	281
127. Chương 148: Phu Quân Nhi Tử Chọn Một Mà Thôi	284
128. Chương 149: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương	287
129. Chương 150: Sống Vì Nàng, Chết Vì Chàng	290
130. Chương 151: Trúng Kế Vườn Không Nhà Trống	293
131. Chương 152: Mẹ Con Gặp Nhau	296
132. Chương 153: Công Phá Thành Trì	299
133. Chương 154: Bao Vây Hoàng Cung	302
134. Chương 155: Giang Sơn Có Nàng Đẹp Như Vẽ	305
135. Chương 156: Hạnh Phúc	309
136. Chương 157: Thiên Vũ Vs Kinh Họa	311
137. Chương 158: Ngoại Truyện 2: Chuyện Vui Thành Đôi	312
138. Chương 159: Truyện Về Hiên Viên Triệt	314

Quân Thần Phân Tranh

Giới thiệu

Nàng là nữ nhân trời định, hồn thuộc về tình duyên chuộc tội ở dị thế. Có tư thế khuynh quốc khuynh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-than-phan-tranh>

1. Chương 1: Không Lấy Chồng

Thiên hạ có ba phần, Minh quốc, Nguyệt quốc, Xích Luyện cường thịnh nhất, rất nhiều quốc gia không có danh tiếng gì xung quanh cũng an phận thủ thường, mặc dù Xích Luyện Đại vương đã tâm bình bực, thường xuyên xâm phạm, nhưng quân vương tuổi trẻ tài cao, cuộc sống của dân chúng cũng còn thoải mái.

Sáng sớm đầu mùa xuân, không khí cực kỳ mát mẻ! Trong phủ Thần tướng Minh triều, đều là cảnh tượng sức sống dồi dào! Chim hót hoa thơm. Đình đài lầu các, cầu dài nước chảy. Núi giả đường phẳng, rực rỡ muôn màu!

Nhưng đột nhiên một tiếng tức giận gầm thét, đã quấy rầy chim trên nhánh cây. “Ta không lấy chồng. . .” Dư âm còn vang vọng bên tai không dứt.

Thì ra là! Một đạo chỉ dụ của Thái hậu, liền quyết định số mạng cả đời của cô gái số khổ này!

Lưu Thần tướng cũng lớn tuổi rồi, còn bị một đôi con gái già vò, hấn giả vờ giận, mặt lạnh, uy hiếp nói: “Chỉ dụ của thái hậu, đây là phúc khí chúng ta tu luyện tám đời, đứa con gái bất hiếu này, dám không nghe?”

“Muốn gả tự cha gả, dù sao chuyện không liên quan đến ta!” Lưu Quân Dao ái nữ của Thần tướng lơ đãng nói, uy hiếp nàng? Thái hậu thế nào? Liên quan gì tới nàng nha!

Ai! Lưu Thần tướng chỉ có than thở, ba năm trước đây, nữ nhi bệnh nặng một trận xong, tính tình thay đổi, tính khí cũng thay đổi! Hấn già rồi, trông nom không nổi.

Hấn mặt ủ mày ê, tận tình khuyên bảo: “Nữ nhi nha, người không muốn gả, chúng ta có thể bị giết cửu tộc!” Lưu Thần tướng cười thần bí, hấn quyết định lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ!

“Này. . .” Quả nhiên hữu hiệu, Lưu Quân Dao do dự, mặc dù gả ột người cổ xưa rất thua thiệt, nhưng làm liên lụy tới cha và đại ca, có phải quá bất nhân nghĩa rồi hay không?

Lưu thần tướng lại mài thêm chút, hấp dẫn nàng: “Cảnh vương gia là một nhân tài, anh tuần tiêu sái, lỗi lạc! Tài hoa hơn người. . . .”

Đáng tiếc nha! Mặc cho cha tận tình khuyên bảo thế nào, ba hoa chích chòe hình dung Cảnh vương gia, Lưu Quân Dao vẫn không động tâm. Đột nhiên toát ra một câu, trong nháy mắt đánh nhiệt tình của Lưu thần tướng tới đáy cốc. “Quản hấn khi gió có phải diện mạo so Phan An hay không, dù sao ta không lấy chồng!”

Lưu thần tướng lại tức, mặt trong nháy lạnh đi, quát: “Không lấy chồng cũng phải gả, chẳng lẽ muốn cho ta nuôi người cả đời?”

“Cha, ta nuôi dưỡng người được chưa! Đừng quên, Mộng Thịnh lâu buôn bán khá tốt!” Lưu Quân Dao cười cười, có hai phần lúm đồng tiền nhật nhật trên hai gò má, rất là đáng yêu! Nàng ôm cánh tay cha, làm nũng, khoe mẽ!

“Người. . . Người. . . Thật là tức chết ta rồi.” Lưu thần tướng bị nàng làm tức giận đến thở hồng hộc! Ngửa mặt lên trời thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Một cô nương, nữ công, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, cư nhiên chạy ra mở kỹ viện! Bảo hấn làm sao mà chịu nổi, bảo mặt mũi già nua của hấn đặt chỗ nào nha!

“Tốt lắm, cha, bị chọc tức tính không ra!” Lưu Quân Dao đỡ cha ngồi xuống, rót ly trà cho hấn. Nhìn nữ nhi giống vợ đã chết, Lưu thần tướng cảm khái ngàn vạn!

Uống một ngụm trà, trong lòng cũng thuận rất nhiều, Lưu thần tướng lo lắng trùng trùng nhìn nữ nhi, nói ra quan hệ lợi hại trong đó: “Nữ nhi, có biết vì sao Thái hậu ra chỉ dụ đó?”

Lưu Quân Dao tuy hơi bướng bỉnh, nhưng trong lòng tựa như gương sáng, biết rất rõ, nàng cười yếu ớt nói: “Không phải là kiêng kỵ thể lực của chúng ta ở trong triều sao!”

“Nữ nhi rất thông minh! Đây cũng là cha bất đắc dĩ nhất đấy! Cha cũng không hi vọng người gả vào hoàng gia, nhưng cha không thể làm gì nha!” Nói ra câu này rồi, hấn giống như lập tức già đi rất nhiều, là thần tử, người làm cha. Nên làm thế nào cho phải?

“Cha, ta gả!” Ba chữ nặng như ngàn cân, thể nhưng nàng xuyên qua rồi, thay thế ‘Lưu Quân Dao’ hưởng thụ thân tình, nàng đã chạy không được an bài của số mạng, gả đi cũng không sao. Nàng vẫn tiêu dao! Bởi vì thế gian không có mấy người ngăn được nàng.

“Uất ức nữ nhi!” Tiếng thở dài nồng đậm tràn ngập khắp bên trong nhà, nàng nhìn thấy nước mắt trong suốt ở khóe mắt cha!

2. Chương 2: Sai Gả Thành Phi (1)

Trời sáng, trời xanh mây trắng, người trong cả phủ Thần tướng đều mặt mày mỉm cười, như gõ xuân!

Đáng tiếc! Lo lắng lại tràn vào trái tim Lưu Quân Dao, ngày cưới, nàng lại phiền muộn vạn phần!

“Tỷ, nên trang điểm!” Lan nhi lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của nàng, ai! Tiếng thở dài nồng đậm khiến mọi người trong phòng hơi bị thương tâm, Lưu Quân Dao lười biếng xoay người, soi gương! Nhắm lại hai tròng mắt.

“Bắt đầu đi!” Lưu Quân Dao nhàn nhạt, tân nương tử? Châm chọc cỡ nào! Nàng căn bản không muốn thấy bộ dáng mình mặc vào áo cưới đỏ thắm.

Lan nhi bận rộn, quả nhiên khéo tay, mới không lâu sau, một giai nhân khổ sở động lòng người phục sức màu đỏ chiếu vào trong gương.

Lưu Quân Dao mở ra hai mắt, trong tròng mắt đen che lên một tầng ưu sầu nhàn nhạt, một thân áo đỏ, bay bay như tiên, giống như phượng hoàng khóc máu bay lên trời, nàng tự mình mang mũ phượng, khăn voan đỏ rơi xuống, số mạng cả đời của nàng đã thay đổi.

Cáo biệt phụ thân, mang theo hai nha hoàn, lên đường, làm việc nghĩa không chùn bước!

Nữ nhi của Thần tướng, Vương gia Minh triều, vui kết lương duyên, oanh động không dứt, đưa tới vạn người vây xem. Cùng đi chứng kiến hạnh phúc của bọn họ, cùng đi chứng kiến quá trình chịu nhục của nàng.

“Tỷ, đến Vương phủ rồi!” Tiếng của Lan nhi, Lưu Quân Dao vẫn nghe rõ ràng, nên tới vẫn tới, nếu trốn không được, không bằng hồ hững hờ chống đỡ!

Cổ kiệu rơi xuống, nhưng cửa lớn vương phủ lại đóng thật chặt, vắng ngắt, thê thê thảm thảm ưu tư! Trái với lạnh nhạt của tân nương tử, tất cả mọi người đều nóng lòng.

Chung quanh cũng nghị luận âm ỉ, “Chuyện gì xảy ra? Sao vương gia còn chưa ra?” .

Nghe những thanh âm cười nhạo này, trong lòng Lưu Quân Dao buồn cực kỳ, cảm thấy khuất nhục! Nàng khê cắn răng, cố nén, nhưng ngón tay cơ hồ đâm vào trong thịt rồi.

Nhưng nàng vẫn cười, dù sao cứ thờ ơ! Về sau tất cả qua cuộc sống của mình, ai cũng không quản được người nào!

Nhưng Lan nhi nhưng không nén được tức giận, nàng thấy tổn thương bởi bất công thay tỷ, mắng: “Vương gia chuyện gì xảy ra nha? Một chút lễ nghĩa liêm sỉ cũng không hiểu, tỷ, để Lan nhi đi thu thập hần!”

“Không cần. Chúng ta trở về thôi!” Lưu Quân Dao xuống cổ kiệu, phất ống tay áo, chuẩn bị đi trở về phủ!

Ai cũng không ngờ tới tân nương tử ra kiệu, khiến mọi người ứng phó không kịp! Cảnh vương gia chỉ vì làm nhục nàng thôi, nhưng nếu như chuyện nháo lớn, chỗ hoàng thượng, Thái hậu cũng không tiện giao phó!

Cửa lớn vương phủ mở ra rồi, một nam tử áo trắng đi ra, áo bay baym lổ lạc, bộ dáng nhân tài, nhưng căn bản không vào được mắt Lưu Quân Dao.

Nàng vén khăn voan đỏ trên đầu, lại đưa tới những tiếng ồ! Thật là đẹp a! Da thịt trắng tuyết, trông mắt như tinh linh. Tựa như dạ minh châu ở biển sâu, lóe sáng làm cho người ta không dám mơ ước.

Môi son hé mở, hỏi: “Ngài là Cảnh vương gia?”

“Coi như ngươi có chút kiến thức!” Hiên Viên Triệt hừ lạnh một tiếng, lạnh như băng. Lúc này gió thổi qua, làm cho lòng người hàn!

Lưu Quân Dao rất không khách khí nhìn lên nhìn xuống đánh giá hần, nhàn nhạt cười, nhưng đáy mắt không che giấu miệt thị, nàng nói: “Vương gia mặc đồ tang. Vương Phủ có tang sao?”

“Ngươi. . . .” mặt Hiên Viên Triệt đen lại, hận hận nhìn chằm chằm nụ cười phách lối của nàng, hận không thể xé nàng thành mảnh nhỏ.

Nhưng rốt cuộc là lòng dạ sâu, Hiên Viên Triệt cười nói: “Đúng nha! Vương Phi chưa qua cửa, Bồn vương đã chuẩn bị tốt hôn lễ làm chung với tang lễ, có phải Bồn vương rất chu đáo hay không?”

“Ngươi dám vũ nhục tỷ ta!” Lan nhi thiếu kiên nhẫn, nếu không phải là Lưu Quân Dao ngăn, đoán chừng đã giao thủ với Hiên Viên Triệt.

Lưu Quân Dao giận quá hóa cười, hỏi: “Vậy Vương gia có chuẩn bị ình một bộ quan tài không? Vợ chồng song song chôn cất, chẳng phải khiến người đời hâm mộ?”

Rốt cuộc người nào vũ nhục người nào? Người đạo ột thước, ta ma ột trượng!

3. Chương 3: Sai Gả Thành Phi (2)

Bốn mắt nhìn thẳng, tia lửa đốt lên, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Người tới, mời Vương Phi vào phủ từ cửa sau!” Hiên Viên Triệt nổi giận gầm lên một tiếng, năm ba thị vệ phụng mệnh đồng loạt vọt tới trước mặt Lưu Quân Dao, nghiêm túc đứng.

Mọi người bị trường hợp đột nhiên xuất hiện dọa sợ, không phải là thành thân sao? Làm thế nào giống như đánh giặc?

Lưu Quân Dao cười khê, hỏi: “Tại sao vương gia cho là ta sẽ làm như ý ngươi?”

Nàng nhìn Lan nhi một cái, Lan nhi hiểu ý, xoay tròn tuyệt vời một cái, chặn lại tầm mắt của bọn thị vệ, Lưu Quân Dao nhân cơ hội đi lên trước. Lan nhi và mấy đại nam nhân đấu chung một chỗ. Đánh túi bụi, hơn nữa Lan nhi rõ ràng chiếm trên, thật là làm cho người lau mắt mà nhìn! Một đứa nha hoàn cũng thâm tàng bất lộ.

Hiên Viên Triệt ngăn nàng, trong mắt phát ra ánh lửa oán hận, nói: “Đứng lại! Chỉ cần bốn vương ở một ngày, người đừng mơ tưởng vào cửa vương phủ ta.”

Không ngờ, Lưu Quân Dao toát ra một câu khiến cho hắn giận đến bốc khói, “Vay vương gia người đi chết đi!” .

Không đợi Hiên Viên Triệt phản bác, Lưu Quân Dao cười, nụ cười làm cho người ta không đành lòng ghét, nàng nói: “Đừng tưởng rằng người là Vương gia mà có thể vũ nhục Lưu gia ta! Hôm nay, vô luận như thế nào, ta phải vào cửa lớn vương phủ này.”

Vừa dứt lời, nàng mở ra bước chân, từng bước từng bước đi tới Vương Phủ, bọn thị vệ đang đánh nhau cùng Lan nhi, phân không ra thân, không thể làm gì khác hơn là hấn tự ra tay. Nhắc chuông lực, vừa mới chuẩn bị khởi xướng tiến công Lưu Quân Dao, nhưng một cỗ lực lượng vô hình đánh về phía hắn khiến hắn e sợ.

Lưu Quân Dao cười trộm, không biết tự lượng sức mình!

Ghe tởm! Hiên Viên Triệt trơ mắt nhìn nữ nhân phách lối này đi vào trong vương phủ, nhưng hắn bị điểm huyết, nếu không đã chặt nàng làm trăm mảnh.

Nhưng rốt cuộc là ai ra tay giúp nàng? Hiên Viên Triệt cảm thấy lẩn lộn. Đột nhiên, nữ nhân đáng chết lại đi ra, cử động khác thường của nàng khiến ọi người nghi ngờ không hiểu.

Lưu Quân Dao đứng ở trên bậc thang thật cao, trông coi thiên hạ! Cao giọng nói: “Lan nhi dừng tay, chúng ta trở về!”, một cỗ uy nghiêm tràn ngập, nhìn gần mọi người ở đây.

“Tỷ.” Lan nhi không hiểu, phí một phen trắc trở mới có thể đi vào, vì sao phải rời đi?

Lưu Quân Dao miệt thị hắn, điều này khiến hắn càng thêm căm tức! Đường đường một Vương gia, lúc nào thì uất ức như vậy? Đời trước không biết tạo nghiệt gì, đời này lại bị nữ nhân không biết sống chết này làm nhục.

Lưu Quân Dao không chút để ý nói: “Vương Phủ cũng không sánh bằng Mộng Đình lâu! Chúng ta không lấy chồng, trở về thôi!” .

Hiên Viên Triệt trong cơn giận dữ, xông phá điểm huyết, ngăn lại bước chân đi tới của nàng, mặt hắn đen lại, tức giận đùng đùng: “Vương Phủ há có thể so sánh với những chỗ bẩn thỉu kia, hôm nay người không giả cũng phải giả.”

Uy hiếp nàng? Không có cửa đâu, nhưng có cửa sổ nha!

“Được rồi!” Lưu Quân Dao thần bí nhìn hắn một cái, dẫn đầu đi vào Vương Phủ, Lan nhi theo sát phía sau, ngang ngược can rõ!

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Hiên Viên Triệt vô cùng căm tức, hắn mới ý thức được, bị nữ nhân chết tiệt đùa bỡn. Hắn hung hăng nhìn chăm chăm thân thể dưới chân nàng, thề, cái nhục ngày hôm nay, ngày sau nhất định đòi lại gấp bội lần.

Một vở kịch đã hết, giờ lành đã sớm qua, hơn nữa cũng không có khách, giảm tất cả trình tự, Lưu Quân Dao và Lan nhi đi tới chỗ vương gia an bài.

Trên đường, càng lúc càng hoang vu, Lan nhi bất bình thay nàng: “Tỷ, Vương gia quá ghê tởm, thậm chí chưa bái đường. Đã ném tỷ vào chỗ cứt chim cũng không có.”

“Có quan hệ gì, không bái đường nói rõ chúng ta không phải là vợ chồng, về sau rời đi cũng dễ dàng.” Lưu Quân Dao an ủi Lan nhi, quả thật như thế, nàng là một nữ nhân ở thế kỷ hai mươi mốt, không đáng nhốt ở trong lồng, cả đời không tự do, không sung sướng.

4. Chương 4: Sai Gả Thành Phi (3)

Cả đêm mộng tỉnh, thế giới đã long trời lở đất.

Lưu Quân Dao mới vừa mở hai mắt mông lung ra, liền nhìn thấy Lan nhi tức giận đờ đờ đứng ở một bên, Lưu Quân Dao cười hỏi: “Lan nhi, sáng sớm tức giận như vậy, người nào chọc giận người rồi?”

Lan nhi phồng má, bất mãn oán trách: “Còn có thể là ai! Vương phủ này khinh người quá đáng, thậm chí nước rửa mặt cũng không có!”

“Vậy sao?” Lưu Quân Dao như có điều suy nghĩ hỏi, Lan nhi liếc mọng gật đầu, nếu không phải là sợ gây ra phiền toái cho tỷ, nàng hận không thể dùng một cây đuốc đốt vương phủ này sạch sẽ.

“Đi! Chúng ta đi gặp Vương gia biến thái! Xem hắn giở trò gì!” Lưu Quân Dao mặc quần áo tử tế, mang theo Lan nhi, đi tìm Hiên Viên Triệt tính sổ.

Vương phủ ghê gớm thật, đình đài lầu các, đường núi giả. Có thể so với đường núi mười tám khúc, vòng tới vòng lui, họ lạc đường. Đột nhiên nàng gọi lại một đứa nha hoàn trước mặt: “Người phía trước, xin chờ một chút!”

Nghe tiếng vang, nha hoàn xoay người lại, mặc dù không biết Lưu Quân Dao, nhưng nhìn nàng quần áo hoa lệ, phải là chủ tử, nàng cuống quýt xuống nói: “Tham kiến chủ tử, chủ tử có gì phân phó?”

Nha hoàn không phách lối, tốt hơn vương gia Tu La mặt đen rất nhiều, nhận thức được điều này, Lưu Quân Dao bớt làm cao, dịu dàng nói: “Đứng lên đi! Hôm nay vương gia các người ở nơi nào?”

“Tạ chủ tử, lúc này, Vương gia nên ở thư phòng!” Nha hoàn không dám qua loa chút nào, rất cung kính trả lời.

“Người dẫn chúng ta đi!” Vì vậy, ba người một đường. Cấp tốc đi về phía thư phòng.

Tục ngữ: không phải là oan gia không đụng đầu!

Còn chưa tới thư phòng, trước hết nhìn thấy sắc mặt phách lối ghê tởm của hắn, hiển nhiên, Hiên Viên Triệt cũng nhìn thấy nàng, kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, Hiên Viên Triệt khinh thị nàng, nói: “Thế nào? Khuê phòng tịch mịch khó nhịn, không thể chờ đợi tìm tới cửa?”

“Khoác lác vô sỉ, cũng không lấy gương soi soi lại tướng mạo, đáng giá tỷ đây chạy theo như vịt?” Hừ! Tồn hại người à? Ai sợ ai nha, cứ phóng ngựa đến đây đi!

“Vương gia, dù không muốn gặp ta thế nào, nhưng ta là Thái hậu gả, người có phải nên tốt với ta chút hay không?” Lưu Quân Dao áp chế người trước. Lấy Thái hậu ra áp chế Hiên Viên Triệt.

Nhưng, không như mong muốn, nàng dè dặt, Hiên Viên Triệt cũng không sợ Thái hậu, hắn xoay chuyển chủ đề, nói: “Hôm nay bản vương nạp trắc phi, ngày sau việc lớn ở vương phủ, giao cho trắc phi làm!”

Lời này vừa nói ra, liền khiến công phẫn, Lan nhi bất bình vì tỷ, gả tới đây lời nói lạnh nhạt coi như xong, ngày thứ hai nạp trắc phi coi như xong, khó chịu nhất là, cư nhiên không để tỷ ở trong mắt.

Đối với tức giận bất bình của Lan nhi, Lưu Quân Dao lạnh nhạt nhiều lắm, nàng cười cười, hồ hững khạc ra bốn chữ: “Cầu cũng không được!”

Nàng hồ hững chọc giận Hiên Viên Triệt, nữ nhân nào chịu được trượng phu lạnh nhạt như thế? Nàng càng thờ ơ, càng dỗi trá. Hiên Viên Triệt thật muốn xông tới xé nát gương mặt dỗi trá của nàng, hung hăng giẫm tôn nghiêm đáng chết của nàng ở dưới lòng bàn chân. Đuổi đi thành tro tàn!

“Bổn vương cũng muốn xem, người có thể giả bộ bao lâu!” Hiên Viên Triệt hung ác nói. Lưu Quân Dao hung hăng miệt thị hắn ở trong lòng. Thật là một người tự cho là đúng, tự đại làm bậy.

“Giả bộ đến ngày người chết!” Người lợi hại, ta càng ác hơn người, người tuyệt, ta càng tuyệt hơn người!

Lúc nào hắn thì uất ức như vậy? Bị một nữ nhân nắm lần bảy lượt làm nhục, khẩu khí này vô luận như thế nào nuôi không trôi, ‘chát’ một tiếng vang thật lớn, kèm theo khóe miệng Lưu Quân Dao chảy xuống tia máu. Hiên Viên Triệt âm trầm cười.

Bùm mặt, Lưu Quân Dao khẽ ngẩng đầu, hung hăng theo dõi hắn! Nắm chặt quả đấm, liều chết cũng có thể!

5. Chương 5: Sai Gả Thành Phi (4)

Hào sảng lau tia máu ở khóe miệng, Lưu Quân Dao hận hận nói: “Người dám đánh ta?”

“Vì sao không dám? Bốn vương còn phải hưu người!” Hiên Viên Triệt quá hận nàng, cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình, lấy trứng chọi đá, coi như Thái hậu ra mặt can thiệp, hắn cũng không thỏa hiệp, phải hưu nữ nhân cổ tình gây sự này.

“Người thật ác tâm như vậy?” Lưu Quân Dao chưa từ bỏ ý định hỏi nữa, trong mắt nàng chứa đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu, chọc người đau lòng!

Nữ nhân này biến sắc mặt quá nhanh đi! Hiên Viên Triệt không thể không nghĩ, hắn rất bội phục nữ nhân dối trá giả bộ đáng thương trước mắt. Hắn chán ghét nhìn nàng một cái, nói: “Cút càng xa càng tốt, chớ cản mắt Bốn vương!”

“Được rồi! Gặp lại, nha. . . . Không! Cũng không gặp lại!” Một kết cục nàng cầu cũng không được ! Lưu Quân Dao phất ống tay áo, tiêu sái xoay người, không chút nào lưu luyến rời đi.

Gió đánh tới, mang đến mùi hoa thơm, giống như tâm tình giờ khắc này của Lưu Quân Dao, vui vẻ! Hưng phấn! Vui vẻ! Rốt cuộc tự do!

Quá không ngờ rồi, Hiên Viên Triệt bị giết ứng phó không kịp, nữ nhân này đi cũng không quay đầu lại, hắn cảm thấy thất bại, khi nào thì hắn bị người ghét bỏ?

Tự ái của nam nhân bị thương rồi, hơn nữa còn thương tích đầy mình! Lưu Quân Dao mới vừa đi tới cửa, cửa đột nhiên bị mở ra, một phụ nhân quần áo hoa lệ dẫn đầu tiến vào. Y phục hoa lệ thêu đầy Phượng Hoàng. Có thể thấy được thân phận không tầm thường!

Lưu Quân Dao sững sờ đứng, Hiên Viên Triệt thì vọt tới, quỳ một chân trên đất, thỉnh an nói: “Tham kiến mẫu hậu!”

Cao thái hậu như có điều suy nghĩ nhìn Lưu Quân Dao một cái, nàng cũng rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, cuống quýt quỳ xuống: “Tham kiến Thái hậu!”

Nữ nhân ở hậu cung đều không phải là người bình thường, nếu muốn mạng sống, nên thức thời một chút! Có câu: tình nguyện đắc tội với người, cũng đừng đắc tội nữ nhân. Nhất là nữ nhân sống sót trong hậu cung!

“Đứng lên đi! Sáng sớm lẫn lẫn cái gì?” Cao thái hậu nhìn như không chút để ý hỏi, nhưng lại tương đối có lực uy hiếp! Ngoài ý muốn của tâm hồn hôm qua đã truyền vào trong tai nàng. Vì trấn an Lưu Quân Dao, nàng tự mình tới trước! Địa vị của nhà Thần tướng ở Minh triều hết sức quan trọng! Không được qua loa.

“Mẫu hậu hiểu lầm, chúng ta là đùa giỡn !” Hiên Viên Triệt thay đổi thái độ bình thường, cười hì hì, hắn còn ám hiệu Lưu Quân Dao, nếu không biết giữ lời! Nhất định sẽ trừng phạt nàng.

Tâm Lưu Quân Dao như gương sáng, nở nụ cười thỏa đáng, dịu dàng nói: “Đúng nha! Chúng ta là đùa giỡn thôi, Thái hậu không cần lo lắng!”

Nàng cũng không dám tố cáo con trai trước mặt mẫu thân! Nếu không thua thiệt sẽ là người ngoài như nàng.

Cao thái hậu quả nhiên là hài lòng về trả lời của nàng, biết tiến lùi, nữ tử thông minh mới có thể yêu! Hiên Viên Triệt đỡ Cao thái hậu, Lưu Quân Dao theo sát phía sau, ba người bước chậm rãi ở trong viện.

Cười cười, rất hài hòa! Nhưng lại xuất hiện một cảnh tượng không hòa hòa, “Mẫu hậu, nhi thần muốn nạp biểu muội làm trắc phi.” Hiên Viên Triệt đề nghị.

Cao thái hậu dừng bước lại, sắc mặt càng thay đổi! Nhìn về hắc, gầm nhẹ: “Ồ nháo, mới thành thân ngày thứ hai liền muốn nạp trắc phi, này còn thể thống gì!”

“Mẫu hậu, nhi thần và Nhu nhi thanh mai trúc mã, hơn nữa đã sớm tư định chung thân, Nhu nhi có thể đã mang thai xương thịt của nhi thần!” Hiên Viên Triệt quyết tâm, nói ra lời đại nghịch bất đạo làm mặt của Cao thái hậu càng đen hơn. Nàng lúng túng nhìn Lưu Quân Dao một cái.

Có một chút do dự, Hiên Viên Triệt rèn sắt khi còn nóng, nói: “Mẫu hậu chẳng lẽ không muốn ôm cháu sao?”

“Này. . . .” Thái hậu do dự, thật ra thì nàng còn kiêng kỵ nhà Thần tướng. Lưu Quân Dao im lặng không lên tiếng, bình tĩnh nhìn hai mẹ con diễn trò!

6. Chương 6: Sai Gả Thành Phi (5)

Đối trá đúng không? Diễn trò đúng không? Tiếp tục diễn đi! Lưu Quân Dao ta không quan tâm.

Thái hậu nghiêng nghiêng đầu, hỏi thăm Lưu Quân Dao: “Dao nhi, người thấy thế nào?”

Dao nhi? Thật thân thiết nha! Nhưng trong mắt Thái hậu không có một tia nhiệt độ, hơn nữa Lưu Quân Dao cũng tự biết rõ, Thái hậu không phải là hỏi thăm ý kiến của nàng, chẳng qua là theo lễ phép, thuận miệng hỏi một chút thôi.

Lưu Quân Dao khẽ động khóe miệng, trên mặt là nụ cười sáng lạn, nàng nói: “Thái hậu, nếu Vương gia và nàng ta có tình, vậy thì nạp trắc phi đi!”

“Uất ức Dao nhi rồi!” Thái hậu thở dài, vụng về vỗ vỗ mu bàn tay Lưu Quân Dao, hoàn toàn một bộ hình tượng từ mẫu.

Lưu Quân Dao cũng là cao thủ trong cao thủ, nói láo mặt đều không đỏ, nàng cười yếu ớt nói: “Sao lại uất ức đây? Trắc phi có thể khai chi tán diệt cho hoàng gia, đó là chuyện cực tốt, nô tì cao hứng còn không kịp!”

Lời này vừa nói ra, Hiên Viên Triệt không nhịn được ghé mắt, hắc nghi ngờ, rốt cuộc là người thế nào, mới lạnh nhạt được thế! Rốt cuộc là người thế nào, mới thờ ơ được thế. Hắc lớn mật phỏng đoán, có hai loại có thể, hoặc là! Nàng rất đối trá, hoặc là, lòng của nàng không ở nơi này.

Bất kể khả năng nào cũng làm cho Hiên Viên Triệt cảm thấy chán ghét, cảm xúc ở đáy lòng hắc cũng không rõ ràng!

Thái hậu cười, mặt mày hiền từ. Dạy Hiên Viên Triệt: “Hoàng nhi, người xem một chút, Dao nhi biết điều hiểu chuyện như vậy, về sau đối với Dao nhi tốt một chút!”

“Nhi thần tuân lệnh!” Hiên Viên Triệt khẽ cúi đầu, trong mắt bắn ra ánh lạnh, quả nhiên không sai, nữ nhân đối trá, biểu hiện đại độ như vậy, đơn giản là vì tranh thủ đồng tình của mẫu hậu.

“Mẫu hậu, nhi thần phải đi đón Nhu nhi ngay!” Hiên Viên Triệt vui vẻ, Thái hậu cứng chịu gật đầu, Hiên Viên Triệt chạy như bay, tựa như một hải tử. Không thể chờ đợi!

Hiên Viên Triệt vừa mới rời đi, Thái hậu cũng không kịp chờ đợi rút tay ra, tay Lưu Quân Dao rơi vào khoảng không, nàng thê lương cười một tiếng, người đời lạnh ấm a! Nếu hoàng gia vô tình, nàng cần gì phải trầm mê đây?

Thái hậu và nàng hàn huyên một lát, cũng chỉ là tam tòng tứ đức! Thái hậu cáo biệt nàng, trở về hoàng cung.

Vừa vào cửa cung sâu như biển, vinh hoa phú quý thì như thế nào! Mất đi tự do, vinh hoa phú quý giống như khói!

“Tỷ, người hoàng gia quá lạnh lùng, còn không có tình bằng Mộng Thịnh lâu của chúng ta!” Lan nhi đột nhiên toát ra một câu oán trách. Nàng bĩu môi, mặt tức giận, thật đáng yêu!

Lưu Quân Dao lỡ miệng cười, trêu ghẹo nói: “Người đã thích, ngày mai ta tiễn người đến Mộng Thịnh lâu được không?”

“Không cần a. . . Tỷ, Lan nhi sai lầm rồi! Không cần đuổi Lan nhi rời đi!” Lan nhi uất ức! Đáng thương nhìn chăm chăm Lưu Quân Dao, nếu tỷ không chịu, đoán chừng Lan nhi học máu tại chỗ, tranh thủ đồng tình!

“Chúng ta trở về thôi! Cho đến bây giờ không có quen thuộc!” Lưu Quân Dao thật học máu, Lan nhi khinh bỉ nhìn tỷ một cái, không có rửa mặt cứ nhiên chạy đến lâu, thật là quá mất mặt rồi.

Họ yên tĩnh trở lại Tĩnh Viên, ngày thứ hai thành thân, phu quân nạp trắc phi, có thể nói tiến dần từng bước! Lưu Quân Dao thành một bài biện, thành chuyện cười ở Minh quốc.

Nàng xuyên qua mà đến, vốn tưởng rằng có thể trộm được thời gian rảnh rỗi, lại không biết, vận mạng của nàng từ đó thay đổi, nhất định cả đời mưa mưa, không được an bình.

Ngày thứ hai, vương phủ làm bữa tiệc lớn, thành thân còn không long trọng, nạp trắc phi cứ nhiên cổ động tuyên dương như thế. Rõ ràng, đã hạ kiêu ngạo của nàng, để cho nàng nhận rõ vị trí của mình, đừng vọng tưởng lấy được nhiều hơn!

Lưu Quân Dao nhếch miệng, cười nhạt một tiếng. Hừ! Cho là nàng dễ khi dễ sao? Một cuộc mưa máu sắp sửa phủ xuống.

7. Chương 7: Một Tờ Hưu Phu (một Tờ Giấy Bỏ Chồng)

Trong vương phủ đều là cảnh tượng vui sướng. Có thể nói ca múa mừng cảnh thái bình. Trắc phi giành hết.

Hiên Viên Triệt nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng nữ nhân đáng chết kia. Đáng tiếc nha! Chỉ là vô ích. Đợi tân khách ngồi vào chỗ của mình rồi, Hiên Viên Triệt hạ thấp giọng hỏi người bên cạnh: “Vương phi ở đâu?”

“Hồi vương gia, nô tài không biết. Nếu không, nô tài đến Tĩnh Viên xem một chút?” Người hầu hỏi thăm ý kiến của hắn. Biết vâng lời. Không dám chọc giận uy phong của Vương gia.

“Không cần mặc kệ nàng!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, thật sự là mất mặt, hơn nữa tâm tình bị một nữ nhân ảnh hưởng, đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Lúc này, Liễu Nhu ghé mắt, dịu dàng cười hỏi: “Biểu ca, xảy ra chuyện gì?” .

Thật không hổ là mỹ nhân Minh quốc một đời, mắt ngọc mày ngài, lỗ mũi linh lung, đôi môi không tô mà đỏ, trong mắt sáng phản chiếu bóng dáng nam tử mến yêu, mơ hồ, như ẩn như hiện, giống như dòng suối giữa núi sáng sớm, man mát lạnh lạnh, thấm vào ruột gan.

Không đành lòng ái nữ lo lắng, Hiên Viên Triệt thu hồi tức giận cả người. Giữ tay nàng trong lòng bàn tay. Lắc đầu một cái, ôn hòa: “Không có gì, Nhu nhi không cần phiền lòng.”

Một đôi bách nhân, tình chàng ý thiếp. Bọn họ mới là chủ vương phủ, lại có người nào quan tâm khí phi trong Tĩnh Viên chết hay sống đây?

Buổi tiệc bắt đầu, giữa người đến người đi, một đứa nha hoàn thần sắc hốt hoảng chạy tới, trong tay nắm thật chặt một phong thư, mồ hôi trong lòng bàn tay cơ hồ thấm ướt phong thư. Nàng bước chân nhẹ nhàng đến gần Hiên Viên Triệt, quỳ xuống, đưa thư trong tay qua đỉnh đầu, cung kính: “Vương gia, đây là thư vương phi cho ngài.”

Thanh âm không lớn, nhưng lại khiến người chung quanh nghe được rõ ràng, múa nhạc ngừng, Hiên Viên Triệt mở thư ra xem, chỉ thấy lửa giận trên mặt hắt lên cao, hai tròng mắt phát ra lửa giận, mặt đen lại đen. Cả người bao phủ ở trong hàn băng, Liễu Nhu suy đoán, rốt cuộc là một phong thư như thế nào khiến biểu ca tức giận đến đây?

Hiên Viên Triệt cắn răng nghiến lợi, nếu không phải là sợ hù Nhu nhi, hẳn sớm chém cái bàn trước người thành mảnh vụn, nữ nhân chết bầm này, lại dám hù hắn? Hắn đường đường một Vương gia, khi nào lưu lạc đến nông nổi khiến người ghét bỏ?

Nắm chặt hai quả đấm, vung tay ra thì thư đã hóa thành mảnh vụn, rơi loạn, tuổi thọ của nó vì vậy kết thúc, ám chỉ, Lưu Quân Dao muốn hồngбет rồi.

Trên người hắn phát ra hơi thở lạnh như băng, thật lâu chưa từng tản đi. Liễu Nhu nhú nhú mày, rất là lo lắng. Mấy người dưới đường cũng âm thầm suy đoán, nhưng lại không dám nhiều lời.

Cuối cùng, lửa giận ẩn nhẫn hóa thành một nụ cười lạnh như băng, Hiên Viên Triệt nhếch miệng, trong con ngươi lóe sáng, nữ nhân chết tiệt, chọc Bổng vương. Đừng nghĩ thoát đi. Một cuộc truy đuổi kéo ra.

Hiên Viên Triệt cười, nói: “Tiếp tục đi, chớ làm mọi người mất hứng.” nhạc đệm vừa rồi cơ hồ không có ảnh hưởng tâm tình mấy. Lại không biết, vụng trộm, có ít thứ thoát khỏi quỹ đạo vốn có.

Trên đường phố, người đến người đi, đồ rực rỡ muôn màu. Tiếng thét khắp nơi. Một cảnh tượng phồn hoa tràn đầy sức sống, Lan nhi lo lắng trùng trùng hỏi: “Tỷ, người thật hù Vương gia?”

“Đúng nha, có gì không thể?” Lưu Quân Dao thuận miệng hỏi ngược lại, mắt không ngừng chuyển động theo dòng người, hăng hái đang nồng. Không để ý Lan nhi đang lo lắng chút nào.

“Tỷ. Người không sợ Thái hậu trách tội sao?” Lan nhi cũng không lạc quan như nàng, dù sao hoàng quyền cao nhất, bình dân bách tính có thể nào chống lại?

“Ai nha, Lan nhi chớ buồn lo vô cớ, ta tự có cách đối phó!” Lưu Quân Dao xoay người lại, vút cho Lan nhi một nụ cười thần bí. Tỷ thật ỉn, Lan nhi không nhìn ra một chút đầu mối từ trong mắt nàng. Ai! Lan nhi không tiếng động thở dài.

8. Chương 8: Tỷ Võ Chọn Rể (1)

Gió đánh tới, thổi lên một làn hương. Trong không khí xen lẫn mùi hoa nhàn nhạt, trong đó mơ hồ còn có chút thê lương. Lưu Quân Dao giống như mê muội, ngược đầu, kinh ngạc nhìn chằm chằm trên bầu trời. Không biết đang tìm cái gì!

Ánh mắt của nàng từ cao hướng dần dần biến thành ảo não, Lan nhi lo lắng hỏi: “Tỷ, thế nào?”

“Hừ. . . . Lan nhi chớ quấy rầy, nghe, trong không khí có thanh âm gì di động!” nàng đặt ngón trỏ ở ngoài miệng, nhắm lại hai tròng mắt, lắng lắng chờ đợi.

Lan nhi mở con ngươi mê hoặc, ngắm nhìn bốn phía, trừ người, cái gì cũng không có nha! Là nàng quá tục tũn, hay là tỷ quá siêu phàm.

Người chung quanh cũng dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm họ, giống như kẻ quái vật, Lan nhi không nhìn nổi, cắt đứt tỷ: “Tỷ, chúng ta trở về đi thôi! Nếu không lão gia sẽ lo lắng.”

Hôm nay là ngày hồi môn (về nhà), Vương gia lại nạp trắc phi, chỉ có tỷ lệ loi hiu quanh hồi môn. Nghĩ như vậy, Lan nhi lại bất bình vì tỷ. Cong miệng lên, vẻ mặt phẫn hận. Hận không thể xé Vương gia và trắc phi thành mảnh nhỏ.

Lưu Quân Dao cũng ý chí rã rời, tiếng than thở từ trong miệng nàng ra, ngay sau đó bao phủ trong biển người. Lưu Quân Dao suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta không trở về phủ Thần tướng, tránh cho cha bị tức chết.”

“A. . . . Vậy chúng ta đi nơi nào?” Lan nhi len lén lườm nàng một cái, nàng không dám gật bừa với ý kiến của tỷ. Nghĩ thầm: không trở về, lão gia mới có thể tức chết !

“Chúng ta đến Mộng Thỉnh lâu.” Vừa dứt lời, Lan nhi cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng rời đi tiêu sái của tỷ. Lan nhi bất mãn dậm chân, bất đắc dĩ, chỉ đành phải bước nhanh đuổi theo tỷ.

“Ba chữ to ‘Mộng Thỉnh lâu’ cứng cáp có lực xuất hiện ở trước mắt các nàng, Mộng Thỉnh lâu không giống kỹ viện khác, cõi vẻ lãng phí xuống, cũng lạnh nhạt mát mẻ.

Vòng qua mọi người, họ từ cửa sau đi vào, ‘ Đông đông đông ’ Lan nhi gõ cửa lớn, chỉ chốc lát sau, một nữ tử mặc áo đỏ yếu điệu mở cửa. Nàng có vẻ quyền rũ, khí chất thanh cao, dáng người dịu dàng. Người không biết, nhất định cho nàng là đại gia khuê tú !

“Tỷ!” Nữ tử áo đỏ hơi cảm thấy kinh ngạc, tự giác nhường ra một con đường, Lưu Quân Dao không chút khách khí đi vào, sau đó rất tự giác rót một ly trà, nhắm lại hai tròng mắt, lắng lắng hưởng thụ.

Nữ tử áo đỏ và Lan nhi nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, đứng ở một bên, chờ đợi tỷ lên tiếng. Trong lò hương đốt tàn hương, tàn khói lượn lờ, một bức tranh sơn thủy treo trên tường. Trên bàn sách để bộ sách. Không khí nhàn nhã khiến Lưu Quân Dao rất vui vẻ.

Nàng nhàn nhạt cười cười, nói: “Hong Y, ta muốn làm một cuộc so tài võ chọn rể, người giúp ta chuẩn bị một chút.”

“A. . . .” Hong Y và Lan nhi đều lên tiếng kinh hô, tỷ đã lập gia đình, hành động lần này ở trong mắt các nàng sợ là thương hại phong tục!

Lưu Quân Dao trợn mắt nhìn họ một cái, họ ngoan ngoãn ngậm miệng, Hong Y không thể tin hỏi: “Tỷ, làm thật?”

“Ừ! Mau đi đi, càng nhanh càng tốt, càng long trọng càng chơi vui!” Nụ cười thần bí của nàng trong mắt Hong Y thật cực kỳ nguy hiểm. Hai tròng mắt của tỷ không biết bay về phương nào, họ cũng không biết tỷ đến tột cùng có ý định gì.

Hong Y không dám cãi kháng, lĩnh mệnh rời đi: “Tỷ, Hong Y sẽ làm thỏa đáng.”

Lưu Quân Dao nhẹ nhàng nhếch miệng, nụ cười như có như không giắt trên mặt, rất quỷ dị, rất đáng sợ.

Hiên Viên Triệt nha Hiên Viên Triệt, người làm nhục ta, ngày sau ta nhất định trả gấp bội. Người nạp trắc phi, ta chọn rể. Chúng ta có tính huề nhau hay không?

9. Chương 9: Tỷ Võ Chọn Rể (2)

Trong một đêm, tỷ võ chọn rể oanh động cả kinh thành, đưa tới mấy trăm người tham dự. Dĩ nhiên, nhằm chán hồi lâu, rốt cuộc có chuyện vui rồi, sao ít đi người tham gia náo nhiệt.

Lưu Quân Dao nhìn gương trang điểm, búi ba búi tóc đen, một thân áo lụa mỏng màu trắng tôn tư thái mỹ lệ của nàng lên gần như hoàn mỹ. Bên hông đeo ngọc Hòa Điền thượng hạng. Trên đầu có chu sai đơn giản làm đẹp. Cả người xem ra mát mẻ tự nhiên. Như tiên tử ở nhân gian, không dính khói lửa nhân gian.

Lan nhi không khỏi ngẩn lại, Lưu Quân Dao khẽ cười, chọc cho Lan nhi hoảng hốt một trận. Lúc này, Hồng Y đẩy cửa vào, nói: “Tỷ, đã chuẩn bị tốt lắm, đang chờ ngài ra.”

“Được, lập tức tới ngay!” Lưu Quân Dao nhìn giai nhân trong gương, nàng nhàn nhạt cười một tiếng, hôm nay có thể có kịch hay để xem.

Lần tỷ võ chọn rể này oanh động cả võ lâm, chỉ vì cái tên của Mộng Thỉnh lâu. Trên mặt hồ đặt bàn nôi, một là chuyên dụng tỷ võ, một là Lưu Quân Dao nghỉ ngơi.

Hôm nay trời tốt, trời xanh mây trắng. Ánh mặt trời ấm áp. Nắng sớm nhàn nhạt quất vào mặt mà đến. Tạo nên từng gợn nước trên mặt hồ. Liều xanh phát phơ bên bờ. Rước lấy từng trận chim hót.

Lưu Quân Dao ngồi xuống, hít sâu một hơi. Trên mặt đều là vui vẻ, hiển nhiên cực kỳ hài lòng đối với an bài của Hồng Y. Lan nhi ngồi trên chiếu ở bên cạnh, rót một ly trà cho tỷ liền không nói nữa.

Đột nhiên, tiếng người huyền ảo bên bờ, tiếng huyền ảo xông thẳng đến. Bóng dáng mờ lung trên mặt hồ không thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của mọi người, tất cả mọi người nghĩ thấy thái. Xem một chút đến tốt cùng là mỹ nhân như thế nào, đáng giá Mộng Thỉnh lâu giống trống khua chiêng làm một cuộc tỷ võ chọn rể.

“Vén rèm lên, để cho chúng ta xem một chút nha!”

“Đúng nha, nếu như không phải là mỹ nhân số một số hai, chẳng phải chúng ta tay không một chuyến sao? Ha ha ha ha.”

Các loại thanh âm vang lên, Lưu Quân Dao cho Hồng Y một cái ánh mắt ám hiệu, Hồng Y chân thành đi ra. Mỹ nhân vừa ra, bốn phía nhất thời an tĩnh lại. Hồng Y phát phát ống tay áo, thanh âm mềm mại giống chim bói cá kêu to trong núi, làm cho người ta cảm thấy mới mẻ. “Mọi người bình tĩnh chờ nóng, tỷ chuẩn bị biểu diễn tài nghệ xong, tạo điểm tốt cho tỷ võ chọn rể hôm nay.”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, bọn họ lại bắt đầu không an phận rồi. “Vậy thì mau nha! Để cho chúng ta thấy giai nhân. Coi như ôm không được mỹ nhân về, cũng không uống chuyến này.” Tiếng thúc giục, tiếng cười hào sảng, các loại thanh âm ép Lưu Quân Dao không thể không bộc lộ tài năng.

Nàng đứng dậy ngồi ở trước cầm, đôi tay đặt lên dây đàn, ‘tranh’ một tiếng phá bầu trời. Sau đó quy về sự yên lặng.

“Ha ha ha. . . . Nếu không có bản lĩnh, cũng đừng cậy mạnh á!” Tiếng cười nhạo nghe vào trong tai Lưu Quân Dao thật buồn cười. Nàng nhếch miệng, thành một đường cong. Cười như không cười!

Bàn tay trắng nõn gảy đàn, khuấy nhiễu tất cả, khe rỗng du dương. Một khúc Thu thủy từ trên đàn phát ra, giống như nữ tử áo trắng nhảy múa trên dây.

Toàn thân Lưu Quân Dao đầu nhập trong đó, đám người vốn còn đang xôn xao cũng say đắm ở trong, tiếng đàn du dương, cảnh tượng đẹp để. Giống như vào cảnh tiên nhân gian. Khó có thể tự kiềm chế.

Gió lên, rèm lụa trắng bị thổi lên, cũng lay động tâm chưa mở của những nam tử.

Là nàng! Nữ tử khí chất siêu phàm thoát tục trên đường hôm qua, nam tử nghe được như si như say, nhưng trong nháy mắt rèm bị thổi lên, lòng đóng băng đã lâu của hắn bị hòa tan, nữ tử quyến rũ mà mát mẻ bên cạnh đẹp hơn tiếng đàn nhiều.

Khóe miệng hắn nhẹ nhàng động, đáy lòng lại khó mà bình tĩnh thật lâu, cặp mắt đuổi theo bóng hình xinh đẹp của nữ tử, kêu: “Tật, đi điều tra lai lịch của nàng.”

10. Chương 10: Tỷ Võ Chọn Rể (3)

Một khúc thôi, bắn lên tâm tình thiếu niên thiếu nữ, lúc biển cạn, chính là ngày chia lìa.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, mọi người vẫn chìm đắm trong tiếng đàn, không thể tự thoát ra được. Đột nhiên, tiếng vỗ tay đình tai nhưc óc. Tiếng ca ngợi không dứt. Nhưng những thứ này cũng không gợi nổi hứng thú của Lưu Quân Dao.

Nàng tựa vào trên ghế đệm, hăng hái rã rời, rất nhiều nam nhân đều không nhẫn nại được tâm tình kích động. Tỷ võ bắt đầu. Mọi người hòa nhau tiến lên.

Lan nhi nhìn tỷ sắp ngủ, bất đắc dĩ lắc đầu. Lại không thể không mở miệng hỏi: “Tỷ, tại sao chúng ta phải tỷ võ chọn rể?”

Trong đầu tỷ đưng mưu ma chước quỷ gì, nàng tuyệt không rõ ràng. Tỷ cũng không đánh đàn, hôm nay lại không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ còn có gì không thể bật mí?

“Vì cho người tới xem đùa giỡn!” Lưu Quân Dao lười biếng trả lời, khép lại hai tròng mắt. Lẳng lặng nghe thanh âm phía ngoài, tựa hồ có cổ hơi thở không tầm thường bắt đầu khởi động.

Trong vương phủ, tiếng giận dữ vang lên: “Cái gì? Nữ nhân đáng chết lại dám?”

Nghe thuộc hạ hồi báo, Hiên Viên Triệt giận không kềm được. Nàng dám can đảm cho hấn đội nón xanh? Làm một nam nhân bình thường còn không thể chịu được, huống chi hấn là Vương gia Minh quốc, mặt mũi của hấn để đâu.

“Dẫn đường, Bồn vương muốn xem nữ nhân chết tiết chơi trò gì!” Hiên Viên Triệt phất ống tay áo thật dài, giận dưng dưng đạp bước chân trầm trọng xông về phía trước.

Nguy hiểm thoảng qua, Lưu Quân Dao nhàn nhạt cười, nói một câu không giải thích được: “Rốt cuộc đã tới!”

Lan nhi mở cặp mắt mê hoặc, ngẩng nhìn chung quanh, không có người khả nghi nào! Nàng chu miệng lên, hỏi: “Tỷ, ai tới rồi hả?”

Nhưng tỷ chẳng qua chỉ cười không nói, khiến Lan nhi không hiểu ra sao. Đột nhiên Lan nhi tựa như thấy quỷ, vừa kéo ống tay áo của nàng, vừa kêu to: “Tỷ, mau nhìn, thật là độc ác.”

Không nhận được Lan nhi đeo bám dai dẳng, nàng miễn cưỡng mở hai mắt ra, nhìn về phía ngoài rèm, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cổ nén xung động muốn ói, quả thật rất ghê tởm, trên đài tỷ võ, một nam tử mập chầy mỡ đánh thật vui sướng. Một mình chiếm thượng phong. Lưu Quân Dao nhìn ra được, hấn quả thật có chút tài, nếu như không phải quá mập, ngũ quan không tệ.

Lan nhi sốt ruột, hét lên: “Tỷ, hấn sắp thắng! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Người xấu như vậy, sao tỷ có thể gả cho hấn đây?”

Mặc dù mặt Lưu Quân Dao không đổi sắc, nhưng nội tâm cũng gấp, ánh mắt nàng bay về phương xa, tìm kiếm bóng dáng đang chờ đợi, cơ hồ trông mòn con mắt. Chuyện hôm nay vốn là dụ hấn tới. Đang ở lúc nàng thất vọng, một bóng dáng giận dữ xuất hiện ở trong tầm mắt.

Lưu Quân Dao cười, an tâm tựa vào trên ghế đệm, chờ xem cuộc vui, nam tử mập mập thắng, phách lối nói: “Còn có ai dám lên? Không ai sao? Mỹ nhân này là của ta! Ha ha ha. . .”

Một tiếng ‘đông’ vang lên, hấn bị đá rơi vào nước, tiếng chửi rủa vẫn không dứt. Nhưng lại không dám nhìn chăm chú nam tử như tiên trên đài.

“Cút!” Lửa giận vẫn hừng hực thiêu đốt. Bốn phía Hiên Viên Triệt giống như bao phủ một vàng sáng, cao quý bẩm sinh làm cho người ta không dám nhìn gần. Giờ phút này hấn giống như vương giả. Cao ngạo! Tôn quý!

“Là hấn! Sao hấn lại tới?” Bên bờ một nam tử kinh ngạc nói. Khi nào thì Vương gia Minh quốc lộ diện vì nữ nhân? Trong đó có ẩn tình sao? Hấn cười khe khẽ, trường hợp tựa hồ càng ngày càng thú vị. Giai nhân thần bí, Vương gia tôn quý. Một cũng trốn không thoát.

11. Chương 11: Cầm Tiêu Hòa Hợp

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê. Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về![1]

Lưu Quân Dao mở ra hai mắt, nâng cao sống lưng ngồi dậy từ ghế đệm, nếu như Hiên Viên Triệt nảy sinh lời nói ác độc, nàng có thể lập tức thoát đi biển lửa!

Hiên Viên Triệt nhìn cái bàn phương xa thật sâu, khí vận đan điền! Phi thân rơi vào trước mặt Lưu Quân Dao, lửa giận cả người giống như muốn đốt nàng thành tro bụi!

Hai người mắt to tròn mắt nhỏ, ai cũng không mở miệng! Tia lửa giữa bọn họ lan tới người vô tội, Lan nhi ở một bên như đứng đông lạnh! Vì hóa giải tâm tình khẩn trương của mình, nàng đứng dậy, cười nói: “Tỷ, ta đi tìm Hồng Y tỷ!”

Không đợi Lưu Quân Dao gật đầu, Lan nhi đã sớm bỏ trốn mất dạng! Nàng cứng chịu cười, mới trong nháy mắt nàng lại khôi phục hồ hững, nhìn Hiên Viên Triệt một cái, nói: “Vương gia ngồi đi, người đứng không mệt mỏi sao?”

Nữ nhân chết tiệt, Hiên Viên Triệt hận hận lườm nàng một cái, tự ngồi xuống, khí tức trong ngực còn chưa biến mất, hần ngồi ngay thẳng không nói một lời, Lưu Quân Dao nâng chung trà lên, tỉ mỉ thưởng thức! Bởi vì bọn họ hiểu, nếu như người nào mở miệng trước, như vậy liền thua!

Bên trong đình bắt đầu khởi động sóng ngầm, trên bờ há có thể không gặp nạn?

Nam tử tên Tật vừa rồi đi lên trước bẩm báo với chủ tử: “Chủ tử, tra ra được, nàng là con gái một của Lưu Thần tướng, hai ngày trước phụng chỉ gả cho Cảnh vương gia!”

“A?” Đáy mắt nam tử lộ ra mờ mịt, nhưng còn có mơ hồ mất mát! Nếu đã thành thân, vì sao hôm nay giống trống khua chiêng tỷ võ chọn rể?

“Còn có cái gì sao?” Nam tử hỏi nữa, hần có hứng thú rất cao với nữ tử chỉ gặp một lần này, chẳng lẽ đây chính là vừa thấy đã yêu?

Đối với ý tưởng hoang đường của mình, nam tử xì mũi coi thường!

Tật do dự một chút, vẫn thật tình báo cho chủ tử những gì hỏi thăm được: “Thuộc hạ hỏi thăm được, ngày thành thân, Lưu tỷ và Vương gia đã xung đột, ngày kế Vương gia nạp biểu muội thanh mai trúc mã làm trắc phi, Lưu tỷ đưa một tờ hưu thư, bỏ trốn mất dạng!”

“Nữ tử này thật thú vị! Thật đặc biệt! Ha ha ha. . . .” Nam tử mặt mày hớn hở, trong mắt tràn đầy thưởng thức đối với Lưu Quân Dao, gan nàng rất lớn, dám bỏ Cảnh vương gia! Thật đúng là, trước không có người sau cũng không có người nha!

Không chỉ có chủ tử ngoài ý muốn, đối với tin tức này, Tật cũng rất kinh ngạc, rốt cuộc là nữ tử thế nào, cư nhiên to gan lớn mật như thế! Khiến Tật càng thêm không ngờ là, chủ tử cư nhiên cảm thấy hứng thú với nữ tử này, đi theo chủ tử vài chục năm tới nay vẫn chưa từng nghe nói.

Đột nhiên, nam tử lấy ra cây sáo bằng ngọc, đặt ở khóe miệng, một khúc Tiểu Ngạo Giang Hồ truyền vào trong tai Lưu Quân Dao trong đình, nàng kinh ngạc nhìn ra phía ngoài, nhưng khiến nàng thất vọng rồi, chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, bất quá có thể diễn dịch khúc này xuất thần nhập hóa, nhất định không phải là nam tử bình thường.

Đi theo tim của mình, nàng đi tới trước cổ cầm, bàn tay trắng nõn sờ chút, cầm tiêu hòa hợp, thỉnh thoảng như suối chảy khe núi, leng keng sượng vang, thỉnh thoảng như hoa sen trong hồ, trầm lặng không dứt. Thỉnh thoảng như chậm chậm mùa hè, thấm vào ruột gan, thỉnh thoảng như tuyết bay mùa đông, tự do chảy xuống.

Bọn họ phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, như một đôi bích nhân, giết mất người khác, làm cho người ta rất ghen tỵ!

Âm đã ngừng, tình không tuyệt, trong nháy mắt, nam tử đã rơi vào trước mặt nàng, Lưu Quân Dao đứng dậy, che miệng mà cười, cử chỉ nhấc chân vô hạn tư thái, nàng cười yếu ớt ca ngợi: “Công tử thật là lợi hại, ta chưa từng gặp ai có thể diễn dịch khúc này hoàn mỹ như thế!”

Khỏe miệng nam tử xẹt qua một đường cong, nụ cười như xuân, làm cho người ta an tâm và ấm áp. Hắn nói: “Đó là do cô nương phối hợp hoàn mỹ!”

Hiên Viên Triệt cảm thấy mình giống như không tồn tại trong thế giới bọn họ, điều này làm cho hắn cực kỳ khó chịu, ặng nề để ly trà xuống, phát ra tiếng vang, đưa tới chú ý của bọn họ.

~[1]Câu gốc là Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn. Được Kinh Kha làm bên bờ sông Dịch (biên giới nước Triệu) khi lên đường đi sang nước Tần.

12. Chương 12: Mỹ Nhân Tâm Kế (1)

Nhưng không người nào để ý tới! Hai người đồng thời nhìn Hiên Viên Triệt một cái, lại tiếp tục hàn huyên: “Cô nương không chỉ có dáng vẻ khuynh thành, lại có tài khuynh thế, tại sao lại tỷ võ chọn rể?”

“Ha ha. . . . Chơi thật vui!” Lưu Quân Dao khẽ cười, thuận miệng nói ra lời làm cho Hiên Viên Triệt hộc máu!

Hắn cũng không nhịn được nữa, không muốn bọn họ bỏ rơi hắn, Hiên Viên Triệt chợt đứng lên, quát nữ nhân đang cười vô tội: “Đùa bốn Bốn vương chơi rất vui?”

“Vui chứ!” Lưu Quân Dao cả gan cãi lại, nàng nhún nhún vai, bày tỏ tạm được!

‘Bùm’ một quyền của hắn nện ở trên bàn, vì vậy cái bàn vinh quang hi sinh rồi. Rống giận lần nữa: “Lưu Quân Dao. . . Có tin Bốn vương bỏ người hay không?”

Hô. . . . Hiên Viên Triệt hít sâu một hơi, bình phục tức giận bắt đầu khởi động trong đan điền, kể từ gặp phải nữ nhân này, hắn không biết bị tức chết bao nhiêu lần, nam tử ở một bên cười yếu ớt! Nhưng trong lòng kích động không dứt. Nếu như bọn họ quyết liệt, hắn không phải có cơ hội sao?

Lưu Quân Dao nhẹ nhàng khẽ động khỏe miệng, đưa qua một ánh mắt cười nhạo, khinh miệt nhìn Hiên Viên Triệt, lạnh lùng: “Vương gia! Ngài thật đúng là quý nhân hay quên nha! Hôm qua ta đã bỏ người!”

Không đợi Hiên Viên Triệt nổi giận, Lưu Quân Dao cười nhạt mời nam tử kia, nói: “Công tử mời ngồi! Tri âm khó gặp, dù thế nào, hôm nay cũng muốn tâm tình một phen!”

Hắn thật cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống, nói: “Cô nương không cần phải khách khí, tại hạ Hoàng Phủ Hiên!”

Hiên Viên Triệt ghé mắt nhìn, Hoàng Phủ Hiên là hoàng đế Nguyệt quốc! Sao hắn tới đây? Cảm nhận được hắn nhìn chăm chú, Hoàng Phủ Hiên nhìn thẳng hắn, lễ phép cười.

Bại lộ thân phận, không thể nghi ngờ là cảnh cáo Hiên Viên Triệt, bọn họ là kẻ địch!

Nàng nhảy cảm đánh hơi được hơi thở gợn sóng giữa bọn họ, nhưng lại chẳng biết tại sao! Nàng rót một ly trà ối người, nói: “Vương gia, người không phải say đắm ở trong hương dụ dàng à, vì sao tới phá hư việc chọn rể của ta?”

Nàng vừa dứt lời, lại rước lấy cái nhìn căm tức của Hiên Viên Triệt, chẳng biết tại sao, tính nhẫn nại hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo đều dễ dàng bị đánh rách ở trước mặt nàng, hắn tuyệt không hoài nghi, một ngày nào đó hắn sẽ bị Lưu Quân Dao tức chết.

Mặt Hiên Viên Triệt đen lại, gầm nhẹ: “Người còn dám? Lưu Thần tướng không có dạy người tam tòng tứ đức sao? Cư nhiên hù phu! Người nào cho người mượn lá gan?”

Ai cũng không cho phép vũ nhục cha! Sắc mặt Lưu Quân Dao biến thành rất khó coi, trong mắt tràn đầy hận ý, nhưng nàng che giấu rất hoàn mỹ, hào phóng thừa nhận: “Đúng nha, cha ta đã không dạy! Hơn nữa! Đối với thứ người như ngươi cũng không cần thiết!”

“Ngươi. . . .” Hiên Viên Triệt vừa định nổi giận, lại bị Lưu Quân Dao cắt đứt, nàng cười yếu ớt nói: “Vương gia bớt giận, hôm nay ngươi tới không phải vì gây gỗ với ta!”

Hiên Viên Triệt bị nàng làm tức giận điên rồi, thiếu chút nữa quên mục đích hôm nay! Hắn cũng không thể bởi vì riêng tư bản thân, mà làm hư dụng tâm lương khổ của mẫu hậu, Hiên Viên Triệt áp chế tức giận trong nội tâm, trầm giọng nói: “Trở về với bốn vương!”

“Ngươi đang mời ta trở về sao?” Lưu Quân Dao cười hỏi, mắt ngọc mây ngài, giống như minh châu trong biển sâu, ánh sáng chớp chớp! Trên mặt Hoàng Phủ Hiên mang nụ cười. Đưa mắt nhìn nàng không hề chớp mắt, giống như muốn nhét nàng vào trong lòng.

Ba người ôm tâm tình không như nhau, mặc dù không cam tâm, nhưng Hiên Viên Triệt vẫn khẽ cắn răng, cường bách mình trấn định: “Uh!”

Một chữ, nặng ngàn cân, cơ hồ đã tiêu hao hết sự kiên nhẫn của hắn! Lưu Quân Dao thấy tốt liền thu, được voi đòi tiên cũng không hay! Huống chi, nàng giống trống khua chiêng chọn rể, chỉ là vì chọc tức Vương gia mà thôi, bởi vì nàng cũng không thể bỏ mặc cha!

“Được, ta trở về với ngươi!” Nếu như nàng biết lời hứa hôm nay,, sẽ làm nàng đau khổ dai dẳng, nàng còn có thể nhẹ nhàng như hôm nay sao?

13. Chương 13: Mỹ Nhân Tâm Kế (2)

Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp!

Mặt của Lưu Quân Dao, hướng về phía Hoàng Phủ Hiên cười, nói xin lỗi: “Hoàng Phủ công tử, rất xin lỗi, ta cần phải trở về!” một công tử như tiên thể này, nàng thật có chút không nỡ ly biệt!

Cười một tiếng như hoa xuân! Muốn không động tâm cũng khó khăn.

Hoàng Phủ Hiên không thể tin được, hắn cư nhiên động tâm với một nữ tử chỉ gặp mặt hai lần, thật không thể tưởng tượng nổi! Nhưng duyên phận của bọn họ lại không biết ở nơi nào.

Hoàng Phủ Hiên nhíu nhíu mày, có vẻ có chút tiếc nuối, nhưng vẫn cười nói: “Cô nương không cần phải khách khí, có duyên tự sẽ gặp mặt lại!”

“Ừ!” Hoàn toàn đồng ý, những lời này của hắn rơi vào lòng nàng. Cáo biệt công tử văn nhã thần bí, hai người một trước một sau đi tới vương phủ.

Nàng mới vừa bước vào vương phủ, liền nghe được một tiếng dễ nghe: “Biểu ca, sáng sớm ngươi đi chỗ nào vậy? Ta.”

Kèm theo âm thanh dịu dàng, một giai nhân duyên dáng yêu kiều xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mềm mại không xương, giữa hai lông mày lộ ra u buồn nhàn nhạt, thật là càng nhìn càng thương ! Lưu Quân Dao tỉ mỉ quan sát nàng, phỏng đoán, chắc nàng là trắc phi rồi !

Mà Liễu Nhu đang chuẩn bị bật thốt lên lời nói, vừa nhìn thấy Lưu Quân Dao trong nháy mắt liền nuốt xuống. Chỉ thấy Lưu Quân Dao mặc quần áo lụa mỏng màu trắng, trên đầu chỉ có một cây trâm, mặc dù đơn giản, nhưng lại không mất trang nhã. Hơn nữa tư thái lạnh nhạt của nàng người khác không thể so .

Trong lòng Liễu Nhu trải qua từng tia ghen tuông, sao biểu ca dẫn một nữ tử như hoa như ngọc trở lại? Nàng nhìn cũng khó không động tâm, như vậy biểu ca thì sao? Có phải cũng chung tình với nàng hay không?

Lần suy đoán lung tung này, chỉ làm cho ghen tỵ trong lòng Liễu Nhu càng thêm điên cuồng. Nàng không cho bất luận kẻ nào mơ ước biểu ca, trong lòng Liễu Nhu thoáng qua một tia ác độc. Nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười thỏa đáng, nàng từ từ đi tới, rúc vào trong ngực Hiên Viên Triệt, hỏi: “Biểu ca, nàng là ai?”

Hiên Viên Triệt thuận thế ôm eo thon của nàng, đưa mắt cứng chịu nhìn Liễu Nhu, cười trả lời: “Nàng là”

“Ta là khách quý Vương gia mời tới!” Lưu Quân Dao vượt lên trước trả lời, quả nhiên, nàng nhìn thấy Liễu Nhu bởi vì câu này đổi sắc mặt. Ghen tỵ! Lưu Quân Dao cười thầm, nữ tử thế gian đều là như thế sao? Trong ngoài không đồng nhất!

Liễu Nhu khê cắn răng, không lưu dấu vết nắm chặt hai quả đấm, móng tay cũng đâm vào trong thịt rồi, trong nháy mắt, trong mắt nàng chứa đầy nước mắt, đáng thương chất vấn: “Biểu ca, chúng ta mới thành thân, sao người liền dẫn theo nữ nhân trở lại?”

Hiên Viên Triệt nóng nảy, hẳn không hy vọng Nhu nhi thương tâm khổ sở, sẽ khiến cho hắn đau đến không muốn sống, Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe mắt nàng, an ủi: “Nhu nhi, người đừng hiểu lầm, trừ Nhu nhi, ai ta cũng sẽ không thích!”

Lời hứa này khiến Liễu Nhu nín khóc mỉm cười, nàng lay động thân thể rúc vào trong lồng ngực rộng rãi của hắn, bàn tay trắng nõn đặt lên cái trán, gất giọng: “Biểu ca, đầu ta thật choáng váng nha! Chúng ta trở về được không?”

“Được!” Hiên Viên Triệt cứng chịu cười một tiếng, ôm Liễu Nhu lên, bước nhanh bay đi, bỏ mình Lưu Quân Dao trong viện vắng ngắt.

Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ nhìn Liễu Nhu, bất kỳ vật gì khác cũng như bụi bặm!

Lưu Quân Dao thấy rõ ràng nụ cười đắc ý của Liễu Nhu trong ngực hắn, nàng nhún nhún vai, không sao cả cười, tự nhủ: “Đây chính là mỹ nhân tâm kế?”

Bất quá, nàng lại cảm thấy bi thương, nữ nhân cổ đại trừ lấy lòng nam nhân, thật là không có chuyện có thể làm rồi! Ai! Chuyện tranh thủ tình cảm nàng khinh thường, cũng sẽ không làm. Chỉ cầu ngày tháng an toàn!

14. Chương 14: Mỹ Nhân Tâm Kế (3)

Sáng sớm hôm nay, mặt trời mọc lên ở phía đông, tất cả nhân vật nổi tiếng đều tập trung ở kinh thành Minh quốc!

Mặc dù Tĩnh Viên tương đối vắng vẻ, nhưng Lưu Quân Dao vẫn tinh tường nghe được tiếng vang bên ngoài truyền tới, ở mọi cách không tình nguyện, nàng cuối cùng từ trong chăn ấm áp bỏ dậy, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là, Mai nhi đã lâu không gặp.

Nàng không xác định nỉ non: “Mai nhi?”

Nghe được nàng gọi âm ỉ, Mai nhi thả ra chuyện bận rộn trong tay, cầm một bộ y phục đi tới giường, mặt Mai nhi không chút thay đổi: “Tỷ, ngài đã tỉnh rồi, mau dậy đi trang điểm đi! Hôm nay muốn vào cung!”

Ai! Tiếng than thở từ trong miệng Lưu Quân Dao thốt ra, Mai nhi quả nhiên người cũng như tên, giống như một cành mai trong trời đông giá rét, lạnh như băng hờ hững!

Lưu Quân Dao đứng dậy, từ trong tay Mai nhi nhận lấy y phục mặc lên, thuận miệng hỏi: “Trở về lúc nào?”

“Đêm qua vừa tới, chuyện làm xong rồi, Mai nhi không dám trì hoãn, đi suốt đêm trở về!” Mai nhi vừa trả lời, vừa giúp nàng sửa sang lại y phục.

“Ừ. . . . Đúng rồi, chúng ta vào cung làm gì?” Nàng hiển nhiên hậu tri hậu giác, chuyện lớn như vậy, nàng cư nhiên không hề nghe thấy?

Khóe miệng Mai nhi co giật, bất quá tỷ nàng từ trước đến giờ không thích xen vào việc của người khác, Mai nhi không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời: “Hôm nay là tiệc sinh nhật của Thái hậu, tỷ nhất định tham dự.”

“À?” Lưu Quân Dao kinh ngạc kêu thành tiếng, trời ơi! Hoàn hảo Mai nhi trở lại, nếu không nàng không tham dự, để người mượn cớ, đến lúc đó làm liên lụy tới cha.

Nàng rất nhanh trấn định lại rồi, lầm bầm lầu bầu: “Ta tặng Thái hậu cái gì đây?”

“Tỷ, quà tặng đã chuẩn bị xong!” Mai nhi làm việc ý định kín đáo, tỷ như những việc nhỏ không đáng kể này, nàng đều để ý thỏa đáng.

Lưu Quân Dao nhìn hộp quà trên bàn một cái, rất kích động ôm Mai nhi, đầu đặt ở trên vai của nàng, tựa xát cổ Mai nhi như mèo. Làm nũng nói: “Vẫn là Mai nhi nghĩ chu đáo, không được ah, Mai nhi biết làm như vậy, nếu là về sau lập gia đình, ta làm sao bây giờ nha?”

“Tỷ, xấu lắm!” Mai nhi đỏ bừng cả mặt, dù lạnh nhạt thế nào, dù sao cũng là tuổi mới lớn, nhắc tới chủ đề như thế thì khó tránh khỏi xấu hổ.

Đột nhiên Mai nhi liếc thấy màu sắc quần áo của cô, cả kinh thất sắc nói: “Tỷ, ngài không thể mặc y phục màu trắng, hôm nay là ngày sinh của Thái hậu, như thế là rất bất kính. Nếu để cho người có lòng chộp được điểm yếu, sẽ xảy ra chuyện.”

“Này. . . .” Lưu Quân Dao cúi đầu nhìn nhìn y phục của mình, lập tức chạy vào trong ngăn kéo lấy ra một cái áo choàng màu tím, cười đến mặt đặc ý: “Như vậy có thể rồi, màu tím đại biểu cao quý.”

Mai nhi lắc đầu bật cười, Vương gia đã sớm đi trước vào cung với trắc phi rồi, Lưu Quân Dao không thể làm gì khác hơn là đi một mình, không nghĩ tới gặp phải người quen ở cửa cung.

Hoàng Phủ Hiên nhìn qua giai nhân trước mắt thì mắt hờn.

Lụa thanh thuần nhẹ tung bay,

Người ấy thanh nhã trong sáng như sen.

Cau mày cười nhẹ mai muốn nở,

Lụa trắng đơn thuần tôn hồng nhan.

Áo tím bay bay, người thật thanh nhã.

Một lúc lâu hần mới hồi thần, cười yếu ớt nói: “Chào cô nương!”

“A! Thật đúng lúc a, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt!” Lưu Quân Dao cười thật ngọt ngào, bởi vì ở trên người Hoàng Phủ Hiên, có một cổ cảm giác làm cho người ta không hiểu an tâm.

Hôm nay Hoàng Phủ Hiên cũng là một thân áo trắng, trong tay còn cầm một cây sáo bằng ngọc, thanh thuần như tiên! Hần nói: “Là lượt thứ ba, hôm đó ở trên đường, thấy cô nương rồi liền nhớ mãi không quên.”

“Trên đường? Mùi hoa?” Lưu Quân Dao vui đầu khổ nghĩ, chỉ có thể liên tưởng đến nơi này. Đây là trời cao cố ý an bài đi! Hương hoa lan nhàn nhạt vẫn là mùi vị nàng tham luyến!

“Đúng, khó được cô nương cũng khắc sâu ta trong ấn tượng!” Hai người vừa đi, vừa nói, hiểu nhau không cần nói, có loại ăn ý chỉ hận không gặp sớm.

15. Chương 15: Mỹ Nhân Tâm Kế (4)

Trên đại điện, một mảnh phồn hoa rực rỡ. Ca múa sanh tiêu.

Đạp vỡ Cửu Tiêu Lăng La điện,

Cần gì phải giương cung bắn Thiên Lang.

Hoàng Phủ Hiên và Lưu Quân Dao đồng loạt đi vào, ánh mắt của mọi người cũng đồng loạt chiếu đến trên người bọn họ, đều phát ra tiếng thán phục!

Oa! Nam tử, một thân áo trắng như ẩn như hiện bay phấp phới, tuấn dật như tiên! Phía trên áo trắng của cô gái cũng có đính hoa vai, mà áo choàng màu tím trên vai càng lộ vẻ thần bí và cao quý, khí chất thanh nhã thể gian khó tìm nha! Hai người thật như thần tiên quyến lữ!

Về mặt kinh ngạc hâm mộ của mọi người được bọn họ thu hết vào mắt, bình thần ung dung đi đến chỗ ngồi của mình, nhưng Lưu Quân Dao vẫn rõ ràng cảm nhận được hơi thở không tầm thường trong đại điện. Tựa hồ là phần hận? Là ghen tỵ? Là lo lắng?

Ai! Nàng khe khẽ thở dài, lẳng lặng ngồi xuống, ánh mắt bay về phía cha, quả nhiên mặt hẩn lo lắng trùng trùng! Nàng cắn chặt môi dưới, nghĩ thầm: ta lại cho cha thêm phiền toái!

Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu đang tình chàng ý thiếp, cũng không có tâm tư để ly nàng. Đột nhiên tiếng thét thật dài vang lên: “Thái hậu, hoàng thượng giá lâm.”

Mọi người lập tức quỳ xuống thỉnh an: “Thái hậu thiên tuế thiên thiên Tuế, hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế. . . .”

“Bình thân!” Hoàng thượng uy nghiêm nói một tiếng, mọi người tạ ơn vào chỗ, đây chính là hoàng quyền! Chịu không được nữa điểm phản kháng.

Vốn định an phận vượt qua bữa tiệc hôm nay, nhưng nàng từ nhỏ chính là nhân vật tiêu điểm, Thái hậu cười rất hiền lành, nhưng trong lời nói lại có chứa uy nghiêm không thể trái kháng: “Dao nhi, đến chỗ ai gia !”

Nàng đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó thỉnh an: “Tạ Thái hậu!”

Nàng ở trong ánh mắt ghen tỵ, từng bước từng bước đi về phía đài ọi người hâm mộ! Dao nhi? Thật là thân thiết! Nàng không khỏi phỏng đoán, có thể là vì làm cho cha xem, Thái hậu mới đối đãi nàng như thế! Quả nhiên! Sau khi ngồi xuống, nàng xem thấy vẻ vui mừng trên mặt cha! Nàng cười lạnh, trong hậu cung mỗi nữ nhân đều thủ đoạn inh, cũng không phải kẻ tầm thường!

Lúc đó, Hoàng Phủ Hiên đứng dậy, đi theo phía sau một thái giám, trong tay thái giám đang cầm thứ gì, Hoàng Phủ Hiên cười yếu ớt chúc mừng: “Thái hậu sinh nhật, Nguyệt quốc đất đai bản cùng, không so được Minh quốc phồn vinh thịnh vượng, viên Nguyệt Minh Châu này tiến dâng Thái hậu, chúc Thái hậu thọ sánh Nam Sơn! Hi vọng Thái hậu không cần ghét bỏ!”

Theo tấm lụa rút xuống, ánh sáng Nguyệt Minh Châu chiếu sáng đại điện, giống như là ánh sáng của trăng sáng, chói mắt! Lại đưa tới một mảnh tiếng sợ hãi!

Thái hậu mặt mày hớn hờ rồi, không phải là bởi vì Nguyệt Minh Châu, mà bởi vì là câu ‘không so được Minh quốc phồn vinh thịnh vượng’, Thái hậu nói: “Hoàng thượng quá khách khí, hoàng thượng có thể tự mình đến, cũng đã cho ai gia mặt mũi rất lớn, làm sao dám ghét bỏ đây?”

“Đúng nha, hai nước Nguyệt, Minh nằm cạnh nhau, có thể nói người một nhà, trăm cũng chúc hai nước lâu dài an bình!” Hoàng thượng nói, bọn họ nói gì Lưu Quân Dao căn bản không quan tâm, mắt nàng không hề chớp nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Hiên, đã biết hẳn không phải là người bình thường, không thể nghĩ đến là hoàng đế Nguyệt quốc. Quá không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng ba chữ ‘ Lưu Quân Dao ’ đã gọi suy nghĩ của nàng trở lại, chỉ nghe Hoàng Phủ Hiên nói: “Hôm nay trăm cố ý cầu thân với quý quốc, tha trăm to gan, mong nữ nhi của Lưu thần tướng —— Lưu Quân Dao nhập chủ hậu cung trăm. Mong rằng Lưu thần tướng thành toàn!”

Hoàng Phủ Hiên cung kính khẽ cúi người chào Lưu thần tướng, Lưu Quân Dao thấy sắc mặt của cha thay đổi, hơn nữa hẩn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng, cụt thần đáng chết!”

Hoàng Phủ Hiên đưa nàng đến cửa vương phủ, mới lưu luyến không rời rời đi. Nàng đẩy cửa ra, len lén đi vào, “Khuya rồi, còn chạy lêu lổng đi đâu?” một giọng lạnh băng làm nàng sợ tới mức ngây ngẩn cả người.

Nàng nhìn lại phía bên trái, lại nhìn thấy bóng dáng của Hiên Viên Triệt che giấu ở trong bóng tối, nàng hít sâu một hơi, âm thầm may mắn, hoàn hảo không phải quỷ! Lưu Quân Dao cảm tức nhìn hắn, thấp giọng oán giận nói: “Khuya người không ngủ, chạy tới nơi này giả quỷ làm gì! Muốn hù chết ta, sau đó như hình với bóng với Liễu Nhu sao?”

Hiên Viên Triệt cũng cảm thấy không giải thích được, trong cung, hoàng đế Nguyệt quốc lại muốn cưới nàng! Lúc đó hắn cũng rất ghen ghét, nữ nhân của hắn, tại sao người khác có thể mơ ước?

“Nữ nhân chết tiết, cả ngày lẫn đêm không an phận thủ thường, còn không mau cút đi trở về Tĩnh Viên!” Hắn tức giận mắng, nghĩ hắn là một người kiêu ngạo, thủy chung không thể yếu thế.

“Bệnh thần kinh không giải thích được!” Nàng lầu bầu một tiếng, nhấc chân chạy đến Tĩnh Viên.

Lại trở về bình tĩnh, nhưng trong góc, ai cũng không có chú ý tới, Liễu Nhu hận hận nhìn chằm chằm phương hướng nàng rời đi, cắn răng nghiến lợi nói thầm: “Khó trách khuya biểu ca còn tới chờ người, dám giành biểu ca với ta, ta sẽ khiến người chết không nơi chôn thân!” .

Mỹ Nhân Kế nhiều nhất nha

17. Chương 17: Giang Sơn Loạn (1)

Giang sơn loạn, mỹ nhân mưu!

Cây muốn lặng, mà không được! Bộ Lạc Xích Luyện an tĩnh đã lâu rồi cuộc vẫn rục rịch ngóc đầu dậy!

“Tỷ chúng ta làm sao bây giờ? Muốn đi giúp giúp công tử không?” Lan nhi gấp gấp hỏi thăm, trên mặt hiện đầy vẻ lo lắng!

Nhưng Lưu Quân Dao lại nhàn nhã thưởng thức trà, hơn nữa còn đắm đầu vào trong đồng sách. Lúc Lan nhi không kịp đợi, nàng khẽ từ trong sách ngẩng đầu lên, trên mặt không gợn sóng gì, nàng hỏi: “Lan nhi, đừng nói với ta, người đến Mộng Thịnh lâu như vậy, cũng chỉ hỏi thăm được chút tin tức này?”

Thật là hoàng thượng không vội thái giám gấp! Nhìn vẻ mặt không chút để ý của tỷ, Lan nhi gấp gấp dậm chân! Lửa giận lên cao gầm nhẹ: “Tỷ, người có thể nghiêm túc hay không?”

“Được rồi!” Lưu Quân Dao tiện tay đặt sách lên bàn, ngồi ngay thẳng, nghe Lan nhi tiếp tục càu nhàu!

“Tỷ, Dạ Quân của Bộ Lạc Xích Luyện âm hiểm xảo trá, thủ đoạn sắc bén, mà một mình công tử ở tiền tuyến, tại sao chúng ta có thể ngồi đây chờ chết?” Lan nhi nói cũng có lý, Lưu Quân Dao nghe vào tai trong, gấp ở trong lòng, nhíu nhíu mày!

Lúc này, Mai nhi ôm một con chim bồ câu trong tay đi vào. “Tỷ, có tin tức!” Mai nhi tìm ra một giấy đồng từ trên chân chim bồ câu đưa cho Lưu Quân Dao.

Mở tờ giấy ra, chân mày của Lưu Quân Dao càng chau chặt hơn rồi, đôi tay khẽ run.

“Tỷ thế nào?” Lan nhi và Mai nhi đồng thời hỏi thăm, tim của các nàng cũng đi theo vẻ mặt của tỷ, thăng lên cổ họng. Tỷ luôn luôn không quan tâm hơn thua, nhưng bây giờ bởi vì một phong thư mà đổi sắc mặt. Họ phỏng đoán, chuyện này không giống thường!

“Mai nhi, hôm nay Vương gia ở nơi nào?” Nàng lo lắng trùng trùng hỏi một câu, thư trên tay sớm bị vo thành một cục, tỏ rõ, giờ phút này nàng thật nổi giận.

Mai nhi không nói nhiều, suy nghĩ một chút, đáp: “Tỷ, giờ khắc này Vương gia ở thư phòng, buổi sáng trong cung tới tuyên chỉ, Mai nhi cũng không biết vì chuyện gì!”

Nàng đạp bước chân vội vàng, lập tức chạy như bay.

Nàng một thân áo tơ trắng, nơi ống tay áo thêu hoa mai. Mặt mũi nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, nhưng nóng nảy trong mắt thúc đẩy nàng tăng nhanh bước chân đi tới.

Chợt đẩy cửa ra, chưa kịp tỉnh an, nhấm đầu vào liền: “Vương gia, cho ta cùng ngài đi tiền tuyến đi!” tin tức của nàng thật đúng là linh thông, thánh chỉ mới vừa hạ đạt, nàng đã tìm tới cửa rồi.

“Một phụ nữ đến đó làm gì?” Hiên Viên Triệt không chút nghĩ ngợi liền từ chối nàng. Hắn cho rằng nàng đang gây sự! Nhưng nàng là người không dễ bỏ cuộc, huống chi quan hệ đến an toàn sinh mệnh của ca ca.

“Sinh mạng ca ca ta bị đe dọa, sao ta có thể an tâm ở trong vương phủ? Vương gia, van cầu ngài, để cho ta cùng đi!” trong lời nói của nàng mang theo tiếng khóc nức nở, tình cảm của nàng và ca ca luôn luôn rất tốt, cũng là người đầu tiên cho nàng quan tâm trên thế giới này..

“Không được! Người đi chỉ cản trở!” Hiên Viên Triệt rất vô tình cự tuyệt, thật ra thì hắn cũng không hiểu, dù sao cũng không muốn cho nàng mạo hiểm!

“Vậy tự ta đi!” Lưu Quân Dao là người quật cường, trong thanh âm của nàng có chút ghen ngào! Nhìn tròng mắt đỏ bừng của nàng, Hiên Viên Triệt mềm lòng nên đáp ứng nàng. Khi nào thì hắn bắt đầu quan tâm nữ nhân ngoài Nhu nhi?

“Cám ơn Vương gia, cảm ơn.” tâm tình nàng quá kích động, lời nói cũng không hoàn chỉnh. Như nguyện rồi, nàng vội vàng trở về Tĩnh Viên thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy đến tiền tuyến.

Chuyện cấp bách, trên đường không hề dừng lại, bọn họ thúc ngựa không ngừng vó câu hạy tới tiền tuyến. Đi tới biên thành, không có một người ra nghênh tiếp, hôm nay thế cục nguy cấp, người nào có thời gian rỗi rảnh bận tâm lễ nghi !

18. Chương 18: Giang Sơn Loạn (2)

Tướng quân nằm trên giường không dậy nổi, bọn họ đã thành rắn mất đầu, hôm nay Hiên Viên Triệt tự mình tiến đến, cũng coi như ổn định lòng quân!

Ám Dạ – Thị vệ cận thân của Hiên Viên Triệt lại gần bên tai Vương gia, nói nhỏ: “Vương gia, bọn phó tướng đều tụ tập ở đại sảnh phủ tướng quân.”

“Ừ!” Hiên Viên Triệt hừ một tiếng, Lưu Quân Dao liếc hắn một cái, nghĩ thầm: Vương gia quá kiêu ngạo, tuyệt không lễ phép!

Nhưng nàng vẫn khách khí: “Vương gia, ngài đi mau lên, ta đi tìm ta ca!” không đợi Hiên Viên Triệt đáp lời, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng vội vã rời đi của nàng.

“Ca. . . . Ca. . . .” Một đường chạy như điên, khi đẩy cửa ra đã mồ hôi đầm đìa!

Thấy ca ca bệnh nằm tại giường, thân hình tiều tụy! Chóp mũi Lưu Quân Dao đau xót, nước mắt không có tiền đồ chảy xuống: “Ca.”

Nghe được thanh âm muội, Lạc Thiên miễn cưỡng mở mắt buồn ngủ ra, thấy muội khóc đầm đìa nước mắt, Lạc Thiên thăm đạm cười một tiếng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Xuất hiện ảo giác rồi, xem ra cách cái chết không xa!”

Lưu Quân Dao xông tới, nhẹ nhàng nện quả đấm ở trên người Lạc Thiên, cảm tức nhìn Lạc Thiên, tức giận: “Không cho nguyên rửa mình! Ca ca phải dài mệnh trăm tuổi !”

“Ừ, có muội ở đây, ta nhất định sẽ cố gắng lên!” Lạc Thiên nắm chặt tay của nàng, mỉm cười bảo đảm!

“Đúng rồi ca, đại phu nói thế nào?” Nàng sửa sang lại tâm tình mình, rất nghiêm túc đối đãi vấn đề này!

Lạc Thiên trái lo phải nghĩ, rốt cuộc nghĩ đến đầu mối gì, hần nói: “Quân y kiểm tra không ra là bệnh gì, nhưng hần hoài nghi có thể là trúng độc!”

“Trúng độc?” Thật không thể tưởng tượng nổi! Nếu như suy đoán không sai, có thể là trong quân đội có nội quỷ, nếu không chính là người của Bộ Lạc Xích Luyện giở trò quỷ!

Lưu Quân Dao đưa tay khoác lên mạch bác của ca ca, không nói một lời, giống như là đang suy tư cái gì! Lạc Thiên mặc dù kỳ quái hành động của muội muội, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, cũng không dám nhiều lời!

Thời gian trôi qua từng điểm từng điểm, nàng cho ra một kết luận nghiêm trọng, giúp ca ca dịch tốt góc chẩn, không đợi muội mở miệng, Lạc Thiên cười yếu ớt: “Muội học khám bệnh lúc nào?”

Nàng dĩ nhiên hiểu lo lắng trong lòng ca ca, hơn nữa nàng cũng nắm chắc chữa khỏi, nàng nhẹ nhàng le lưỡi, bộ dáng nghịch ngợm chọc cho Lạc Thiên cười ha ha, nàng cũng cười cười: “Ca không biết lắm chuyện! Bất quá, ca đừng lo lắng, loại độc chất này đối với ta chẳng qua là một đĩa đồ ăn, ngày mai ta lên núi hái thuốc, bảo đảm trả cho ca một thân thể khỏe mạnh!”

Ha ha. . . Lạc Thiên mỉm cười gật đầu, ba năm trước đây, muội bệnh khỏi rồi, liền thay đổi rồi, trở nên sáng sủa, tự tin, hơn nữa vui vẻ! Mặc dù có thời điểm làm chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng hần thích muội bây giờ hơn!

Lưu Quân Dao nhìn sắc trời một chút, nói: “Ca, sắc trời không còn sớm, người sớm nghỉ ngơi đi! Ngày mai ta lại tới thăm người!”

“Ừ, muội cũng mau đi nghỉ ngơi đi!” sau khi từ phòng ca ca đi ra ngoài, nàng liền tìm kiếm bóng dáng của Hiên Viên Triệt khắp nơi, nàng từ từ đến gần phòng, thanh âm bên trong truyền ra càng thêm rõ ràng!

Nàng che giấu mình ở trong bóng tối, chỉ nghe bên trong truyền đến tiếng tranh chấp: “Các người xảy ra chuyện gì? Kẻ địch còn chưa có tiến công, các người đã tự loạn trận cước!”

Có một phó tướng sáng khoải đứng lên, mắt to mày rậm. Một người thô cuồng lớn tiếng: “Ta là người thô kệch, chỉ biết đánh giặc! Không thể ngồi đợi đánh chết mặc cho Bộ Lạc Xích Luyện lớn lối như vậy!”

“Nhưng người cũng không thể tự chủ trương đi tập kích kẻ địch, kết quả hao binh tổn tướng!” Hiên Viên Triệt nổi giận. Tiếng gầm gừ, tiếng cãi vã, vẫn không ngừng nghỉ!

Tim của Lưu Quân Dao đập bịch bịch, không thể tưởng tượng nổi tự lẩm bẩm: “Còn tưởng rằng hần là con cháu hoàng gia sống an nhàn sung sướng, không nghĩ tới còn có chút kiến thức!”

19. Chương 19: Giang Sơn Loạn (3)

Ngày kế, thiên hạ nổi lên mưa bụi mù mịt!

Lưu Quân Dao đẩy cửa sổ ra, nhìn bầu trời bao la mờ mịt, không khỏi thở dài thở ngắn! Tự nhủ: “Ai! Ngày này sao thay đổi nhanh vậy? Quá khác thường!”

Bất kể như thế nào, sức khỏe của ca ca không thể kéo, Lưu Quân Dao thay đồ thường! Đeo túi, làm việc nghĩa không được chùn bước đi tới cửa lớn phủ tướng quân!

Nhưng nàng không nghĩ tới sẽ gặp phải Hiên Viên Triệt ở trong sân, Hiên Viên Triệt dậy sớm, vừa lúc thấy nàng mặc đồ quái dị! Tò mò, từ từ đi về phía hần, nhìn nàng từ trên xuống dưới, hỏi: “Sáng sớm đi chỗ nào?”

Lưu Quân Dao liếc hần một cái, khẽ động khóe miệng, nhàn nhạt nói: “Mau tránh ra! Ta có chính sự đang vội, không rảnh đầu miệng với người!”

“Người. . . . Không biết điều!” Cả người Hiên Viên Triệt đầy lửa, mắt hừng nhìn chăm chăm nàng, tốt bụng cũng bị xem thành lòng lang dạ thú!

Lưu Quân Dao vòng qua hắn, trực tiếp đi tới! Mặc kệ hắn, vậy mà, Hiên Viên Triệt lại đột nhiên lôi ống tay áo của nàng, hỏi: “Rốt cuộc người đi đâu? Không thấy trời mưa sao?”

Không muốn lãng phí thời gian dây dưa với hắn, Lưu Quân Dao nói ra mục đích hôm nay: “Ta lên núi hái thuốc, anh ta trúng độc, không thể kéo dài được nữa.”

“Ta đi với người!” Hiên Viên Triệt vừa dứt lời, mình xông lên phía trước nhất! Lưu Quân Dao bĩu bĩu môi với hắn! Nhưng vẫn đi với hắn!

Dọc theo đường đi trừ tiếng hít thở, giữa bọn họ chỉ có trầm mặc! Vừa đứng rất nhàm chán, Lưu Quân Dao cố tìm lời nói, tò mò hỏi: “Vương gia, sao có rãnh rỗi theo ta đây?”

“Bây giờ là thời kỳ không bình thường, không thể để cho người hư đại sự của Bồn vương!” Hiên Viên Triệt khẩu thị tâm phi, trời mưa, trên núi đường trơn, hắn không yên lòng nàng đi một mình. Nhưng lại không muốn làm cho Lưu Quân Dao biết! Không phải lo lắng bị giễu cợt, mà là hắn cũng không hiểu tim của mình, tại sao mình không giải thích được lo lắng nàng?

“Cát. . . .” Lưu Quân Dao khinh thường ngoắc hắn một cái, tăng nhanh bước chân, vội vã chạy tới trên núi!

Mưa phùn từ bầu trời bay xuống từ từ biến thành tơ, cuối cùng giao nhau trong thiên địa! Rớt thành từng dòng suối xinh đẹp! Trôi nhanh về phương xa.

Trên đường rất trơn trượt, Lưu Quân Dao ngửa đầu nhìn đồi mênh mông bát ngát, cây cối xanh um! Nhìn không thấy đáy! Chuyển đi lên núi khó khăn nặng nề.

Nàng lên tinh thần rồi, bước chân mới vừa bước lên, liền bị hắn kéo lại, nàng quay đầu lại, không hiểu nhìn Hiên Viên Triệt, hắn ho nhẹ, dẫn đầu đi ở phía trước, không được tự nhiên: “Bồn vương mở đường, nếu người xảy ra chuyện, Bồn vương còn phải phí công phu cứu người!”

Vịt chết còn cứng mồm! Rõ ràng lo lắng nàng, lại làm quái lạ! Lưu Quân Dao nhàn nhạt cười một tiếng sau lưng hắn, ngắm nhìn bóng lưng kiên nghị của hắn, đi theo hắn từng bước từng bước!

Trời mưa leo núi thật là quá khó khăn! Mới một chút thời gian, nàng đã mồ hôi đầm đìa! Thân thể đụng vào nhánh cây, y phục đã ướt đầm rồi, hơn nữa trên mặt đã sớm không biết là mồ hôi hay là nước mắt!

Nghe tiếng hít thở nặng nề truyền đến từ sau lưng, Hiên Viên Triệt quay đầu lại, vừa đứng nhìn thấy bộ dáng ương ngạnh nhưng lại mệt mỏi của nàng, hắn khó được tốt bụng vươn tay, nói: “Bồn vương kéo người một cái!”

Lưu Quân Dao do dự một lát, vẫn đưa tay vào trong bàn tay to rộng của hắn, trong nháy mắt ấm áp truyền khắp toàn thân nàng!

Đột nhiên! “A. . . .” Kêu to một tiếng! Lưu Quân Dao bị động tác đột nhiên xuất hiện của hắn làm sợ hết hồn!

Đợi khi nàng mở mắt ra, hai người bọn họ núp ở trên cây, Lưu Quân Dao mê mang nhìn hắn, vừa định mở miệng, Hiên Viên Triệt liền che miệng của nàng, không để cho nàng phát ra bất kỳ thanh âm gì!

Nàng lập tức ý thức được chuyện nghiêm trọng! Trên cao nhìn xuống, chỉ thấy hai bóng dáng lén lút xuyên qua giữa rừng cây, bọn họ cúi đầu rỉ tai, không biết đang mưu đồ bí mật cái gì!

20. Chương 20: Giang Sơn Loạn (4)

Thanh âm chạm mặt đánh tới, y phục ướt đầm dính sát ở trên người nàng, lạnh như băng thấu xương! “Uhm. . . .” Vừa định nháy mắt, thật may là bị Hiên Viên Triệt kịp thời bịt miệng, nhưng thanh âm rất

nhỏ vẫn kinh động kẻ địch!

“Người nào?” Gầm lên giận dữ, Hiên Viên Triệt ôm chặt nàng trong ngực, thân thể hai người núp ở trong lá cây.

“Chớ kinh hãi, có thể là tiếng gió!” Một kẻ địch khác cười, Hiên Viên Triệt và Lưu Quân Dao thở phào một cái thật dài, thật may là không có bị phát hiện!

Bởi vì khoảng cách quá xa, bọn họ căn bản nghe không rõ kẻ địch đang thương thảo cái gì! Lưu Quân Dao lại gần bên tai Hiên Viên Triệt, lên tiếng đề nghị: “Vương gia, chúng ta có cần chộp bọn họ tới ép hỏi hay không?”

Nói nhỏ bên tai, hơi thở ấm áp quanh quẩn ở bên cạnh hắn! Điều này làm cho trong lòng Hiên Viên Triệt tràn đầy rung động! Nhưng hắn vẫn không có tra cứu, cưỡng bách mình trấn định, nói: “Trước không cần bắt dây động rừng! Đợi trời tối!”

“Ừ. . . .” Lưu Quân Dao gật đầu, hai người vẫn núp kín trên tàng cây, cho đến kẻ địch rời đi! Hiên Viên Triệt ôm eo thon của nàng, phi thân vững vàng rơi trên mặt đất.

Nhiệt độ bên hông khiến cho tim nàng nhảy về phía trước! Vì che giấu bối rối của mình, Lưu Quân Dao nói: “Chúng ta đi hái thuốc đi!” không đợi hắn trả lời, nàng một thân một mình dẫn đầu đi về phía trước!

Trời mưa xuống, trên đường trơn trượt, hơn nữa giữa núi bóng rừng nặng nề! Tìm kiếm thuốc hái không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển.

“Người tìm thảo dược gì?” Hiên Viên Triệt hỏi thăm.

Lưu Quân Dao cúi đầu, tìm kiếm trên mặt đất không quay đầu lại, thuận miệng đáp: “Hạt mã tiền! Anh ta trúng độc, hơn nữa còn có dấu hiệu nôn mửa!”

“A. . . . Tìm được!” Lưu Quân Dao bỏ qua hắn, hưng phấn chui vào trong bụi cây, tay vuốt ve thảo dược, vô cùng kích động!

Nàng cẩn thận bỏ cây cỏ cứu mạng vào trong túi, đứng dậy đối mặt nét mặt tươi cười như hoa của hắn! Hiên Viên Triệt đột nhiên ‘xì’ cười ra tiếng, Lưu Quân Dao nghi ngờ hỏi: “Thế nào?”

Hiên Viên Triệt không nói, đưa tay nhẹ nhàng lau bùn đất trên mặt nàng! Động tác thân mật bức này khiến ặt của nàng đỏ ửng. Lúng túng cười yếu ớt, lúc này, mưa càng xuống càng lớn, y phục ướt nhẹp dính sát ở trên người. Nàng bị đông cứng đến phát run! Miệng cũng thành màu tím!

Lưu Quân Dao ngó hắn một cái, nói: “Vương gia, chúng ta xuống núi đi! Nơi này rất lạnh!”

Hiên Viên Triệt lôi kéo nàng, nhú nhú mày, nói: “Không được, vào lúc này đường núi trơn trượt, hơn nữa sắc trời cũng rất tối, giờ phút này xuống núi không an toàn! Chúng ta tìm sơn động tránh mưa, sáng mai trở về!”

Không đợi nàng phản kháng, níu lại nàng, vừa đi, vừa tìm kiếm sơn động! Rốt cuộc, trời không phụ người có lòng! Ở phía sau núi, cất dấu một cái sơn động!

Sau khi hai người tiến vào, kinh ngạc phát hiện, bên trong đầy đủ hết, củi, cỏ khô! Còn có một chiếc giường đá! Hơn nữa một chút bụi bặm cũng không có, giống như có người ở tại nơi này.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời : “Có người ở tại nơi này vậy?”

Đối với ăn ý giữa hai người, bọn họ ngậm miệng không nói! Hiên Viên Triệt lấy ra hộp quẹt, nhất thời, ánh lửa chiếu vào trong động! Lưu Quân Dao để túi xuống, nhanh chóng chạy đến bên đồng lửa, chỉ chốc lát sau, trên y phục tỏa ra hơi nước! Chân mày nhú lại của nàng từ từ giãn ra! Trên người ấm áp nhiều.

Hiên Viên Triệt bên cạnh, trong lúc lơ đãng liếc thấy nụ cười trên mặt nàng, trong lòng hắn nhất thời lộn nhào! Ánh lửa chiếu vào trên mặt nàng, rất nhu hòa! Đồng thời khiến cho hắn hoảng hốt. Tim đập rộn lên! Giống như những đốm lửa nhảy trong lòng, sóng lòng sôi sục!

21. Chương 21: Tình Ý Sinh

Ý loạn tình mê, vì không để ỉnh trầm luân, Hiên Viên Triệt không kịp chờ đợi thoát đi cảnh tượng mập mờ này!

Lưu Quân Dao chẳng qua là nhìn hấn một cái, cũng không quẩn hấn khi gió! Vừa đứng, sau khi hấn rời đi, Lưu Quân Dao yên tâm to gan cởi áo khoác ra, đặt ở mép lửa hơ cho khô!

Thời gian trôi qua từng chút từng chút! Lưu Quân Dao nhìn chung quanh, không thấy hấn trở lại, nàng nghĩ thầm: “Trời đã tối rồi, sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn chứ!”

Khoác y phục ấm áp lên người, Lưu Quân Dao vội vội vàng vàng đi ra ngoài, tìm kiếm hành tung của hấn! Chân mới vừa bước ra, liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong đêm tối mông lung!

Nàng thử hô: “Vương gia?”

“Trời rất lạnh, người ra ngoài làm gì?” Hiên Viên Triệt không vui hỏi, chân mày lại nhíu lại! Mặc dù khẩu khí rất hung, nhưng vẫn không che dấu được quan tâm trong giọng nói!

Lưu Quân Dao che miệng mà cười, đột nhiên liếc thấy trong tay hấn xách theo một con cá, nàng vô cùng khiếp sợ, hỏi: “Người đánh cá từ đâu? Hình như chung quanh đây không có con sông!”

“Oh. . . . Cái này nha!” Hiên Viên Triệt hất con cá cầm trong tay lên, nói: “Mới vừa rồi trong lúc vô tình ta đi tới phía sau núi, phát hiện có một hồ, kỳ quái là, mặt hồ bốc hơi nóng! Nước hồ cũng ấm áp đấy!”

“Hồ nước nóng?” Thật không thể tưởng tượng nổi, Lưu Quân Dao suy nghĩ! Một lát đi vào ngẫm, cảm giác nhất định rất tuyệt!

“Hồ nước nóng là cái gì?” Hiên Viên Triệt không hiểu, hấn để xuống tư thái, không ngại học hỏi kẻ dưới!

Nàng nhàn nhạt cười một tiếng, đứng nha! Người cổ đại làm sao biết hồ nước nóng! Vì vậy nàng giải thích đơn giản: “Nước hồ ấm áp, cho nên gọi hồ nước nóng!”

“A!” Hấn cái hiểu cái không! Cũng không muốn truy cứu, hấn ngồi xuống, hai người bận rộn, bắt đầu nướng cá!

Chỉ chốc lát sau, mùi thơm tràn đầy sơn động hẹp, Lưu Quân Dao nhìn chăm chăm con cá nướng vàng, thêm thơm! Nàng cười vui vẻ, tán dương: “Oa! Thơm quá! Không nghĩ tới Vương gia sống an nhàn sung sướng cũng có tay nghề tốt như vậy!”

Hiên Viên Triệt nhìn chăm chú vào nàng! Chẳng qua là hấn không phát hiện trong ánh mắt mình lộ ra cưng chiều! Về mặt hấn vẫn như cũ, bật cười nói: “Người đang khen ta? Hay là tổn hại ta?”

Hấn ở bên cạnh, đưa thân cá mập mập cho nàng, Lưu Quân Dao hạnh phúc, cẩn thận chọn xương cá, sau đó hung hăng cắn một cái, mồm miệng lưu hương! Hạnh phúc tràn đầy.

Trước một giây, ăn ý lưu chuyển ở giữa hai người! Sau một giây, hạnh phúc tăng nhiệt độ ở giữa hai người!

Lưu Quân Dao hài lòng vỗ vỗ bụng! Thật no bụng nha! Đột nhiên, Hiên Viên Triệt không nói một lời đi ra phía ngoài! Lưu Quân Dao đuổi theo hấn, hỏi: “Người muốn đi chỗ nào?”

“Dò thám địch doanh!” Bốn chữ đơn giản, con đường này lại nguy cơ trùng trùng!

Trong đêm khuya, nàng đã cảm nhận được hơi thở uy hiếp, Lưu Quân Dao chỉnh trang xong, đi theo hấn, nói: “Ta đi với người!”

Hiên Viên Triệt không tin nhìn nàng một cái, cười đến mặt khinh bỉ: “Người được không? Đừng cản trở Bốn vương!”

“Người đừng nhìn ta! Đến lúc đó có thể là ta cứu người!” Lưu Quân Dao nhàn nhạt cười một tiếng, tràn đầy tự tin!

“Người có công phu?” Hiên Viên Triệt chưa từ bỏ ý định hỏi nữa, đồng thời, trong lòng hấn căng thẳng! Hấn nhất thời nhìn nhiều nàng hai mắt, vương phi hấn cười này, đến tột cùng còn có bao nhiêu chuyện gạt hấn? Ngày thứ hai thành thân thì hựu phu (bỏ chồng), lại còn tỷ vô chọn rể! Nàng tựa như một cơn mê! Lôi cuốn vào cảnh ngoạn mục.

“Biết một chút!” Nàng hàm hồ trả lời, bỏ lại hấn, dẫn đầu rời đi, nếu không thật lộ hết.

Hai người mặc áo trắng bay trên không trung! Không giống thám tử, giống như là quỷ!

Thủ vệ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, liền nói với đồng bạn: “Người cảm thấy cái gì không? Hình như là màu trắng!”

“Ta thấy là âm hồn!” Ném một câu nói, hấn rời đi, chỉ để lại thủ vệ run lấy bối! Cầu nguyện có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

22. Chương 22: Vào Hang Hổ

Đêm đen này lại là đêm giết người!

Hai người lén lút lút lút lén vào bên trong kẻ địch! Tách ra vòng qua lều! Mắt thấy bốn phương, tai nghe tám hướng! Tỉ mỉ lưu ý động tĩnh bên trong lều!

“Mỗi một người các ngươi đều là thùng cơm? Bỏ lỡ vô ích cơ hội lớn như vậy!” Gầm lên giận dữ tràn ngập, cả chim ở ngoài cũng bị kinh sợ.

“Đại vương, Minh triều không phải đã hao binh tổn tướng rồi sao? Tính toán ra, chúng ta cũng coi như đánh thắng một cuộc đi!” Một người trong đó còn đắc chí! Lỗ mũi cũng vênh lên trời.

Dạ Quân tay nâng cằm, trầm tư một hồi, thanh âm uy nghiêm truyền đến: “Tướng quân Minh quốc trúng độc, Vương gia cũng mất tích, đây là một cơ hội rất tốt, chúng ta hành động theo kế hoạch!”

Kế hoạch? Là cái gì đây?

Lưu Quân Dao và Hiên Viên Triệt chậm rãi tới gần, hai người rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau, trầm miệng một lời nói nhỏ: “Có nội gian?”

Quả thật, bọn họ đoán rất đúng! Nếu không vì sao một đêm bọn họ không có trở về, kẻ địch liền có được tin tức! Bởi vì Âm Dạ chắc sẽ không không biết nặng nhẹ như vậy.

Nếu sự thật là như vậy! Chuyện dễ làm hơn nhiều! Hai người vừa ăn ý nhìn nhau, tâm như gương sáng! Nhất thời có ý kiến hay!

Bất kể kế hoạch của Dạ Quân là cái gì! Bọn họ cũng có thể tương kế tựu kế!

Trong đêm tối, hai người áo trắng lặng lẽ rời đi, thần không biết quỷ không hay! Một cơn gió lạnh thổi qua, giống như mộng ảo!

Trên đường núi, bọn họ một trước một sau đi lại! Bên tai trù tiếng gió, đều là yên lặng, Lưu Quân Dao vẫn nhin không được hỏi: “Vương gia, trong đầu ngươi chứa thuốc gì? Vì sao không đi trở về, mà lại trở lại sơn động rồi?”

Hiên Viên Triệt tự lo đi về phía trước, hồi lâu sau, mới nhẹ mở miệng: “Diễn trò như vậy mới giống như thật!”

“Oh. . .” Âm cuối kéo thật dài, người thông minh thật tốt! Một chút liền thông, Lưu Quân Dao nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, trong lòng tự nhiên sanh ngưỡng mộ đối với Vương gia.

Vẫn cho là hấn chỉ là người ít học, con nhà giàu tự cao tự đại! Nhưng hôm nay lại cơ trí một cách không ngờ!

Hai người an tâm ở trong động, thoải mái qua một đêm! Nhưng bên tướng quân phủ lại âm ỉ lật trời!

Ám Dạ vội vã phá cửa mà vào! Không kịp thở gấp, nhìn Lạc Thiên trên giường bệnh, mặt Ám Dạ lộ vẻ khó xử! Nói: “Tướng quân, ta hiểu rõ không nên quấy rầy người, nhưng Vương gia và vương phi mất tích! Từ buổi sáng sau khi rời khỏi đây thì chưa có trở về!”

“Này. . . .” Lạc Thiên cũng cả kinh trong lòng, nhưng rốt cuộc là người đã gặp sóng lớn, rất nhanh trấn định lại! Lạc Thiên dùng đôi tay chống đỡ gian nan nâng cả thân thể, suy nghĩ một chút, nói: “Trước không nên kinh hoảng! Bí mật phái người đi tìm! Nhớ lấy, không cần lộ ra!”

Hôm nay là thời kỳ nguy hiểm, nếu như Dạ Quân biết bọn họ không có người cầm đầu sẽ hỗn loạn! Chuyện này phiền toái, hiển nhiên Ám Dạ cũng hiểu lợi hại trong đó!

Hai tay hần ôm quyền, nói: “Ta lập tức làm!”, mang theo một đội nhân mã, lặng yên không tiếng động đi lên núi!

Dần dần, ngày lộ ánh sáng!

Hai người trong động cũng xuống núi, lúc này, bọn họ nghe được bên tai có tiếng không tầm thường! Nhưng trực giác mẫn cảm nói cho bọn họ biết, không có nguy hiểm!

Quả nhiên, bọn họ thấy được Ám Dạ đang gấp tìm tung tích của bọn họ! Hiên Viên Triệt thấp giọng nói: “Ám Dạ!”

Nghe được âm thanh, Ám Dạ lập tức chạy tới, mừng rỡ, như trút được gánh nặng! Vui mừng: “Vương. . . .” chữ cuối cùng bị ánh mắt của Hiên Viên Triệt bức vào.

Hiên Viên Triệt nói: “Ám Dạ, người lập tức dẫn người trở về, thả ra một tiếng, Bỏ vương mất tích! Nhớ, cần phải huyền não cả thành!”

Mặc dù Ám Dạ không hiểu, nhưng lại trung thành cảnh cảnh, theo lệnh mà làm! Lập tức ngựa không ngừng vó xuống núi.

Lưu Quân Dao nói thêm một câu: “Lão hồ ly!”

23. Chương 23: Dư Luận Xôn Xao, Gây Ông Đập Lưng Ông

Cả thành bị mưa, tựa như bóng tối trước bình minh! Nhưng, bóng tối cũng không che giấu được sát ý giấu trong đó!

“Làm thật?” Kẻ địch vui mừng gầm thét một tiếng! Mặt mày Dạ Quân cao cao tại thượng lộ ra mừng rỡ!

“Thiên chân vạn xác! Đại vương, đây là thời cơ tốt một ngàn năm một thuở nha!” Một người lính khom lưng, cúi đầu cung kính.

Dạ Quân chợt đứng dậy, vương tay lên! Cao giọng nói: “Truyền lệnh xuống, chờ xuất phát!”

“Tuân lệnh, Đại vương!” một cuộc đại chiến không thể tránh khỏi! Cứ nhìn anh hùng, phóng khoáng cường tráng! Chỉ điểm giang sơn!

Bên phủ tướng quân, Hiên Viên Triệt và Lưu Quân Dao cải trang giả bộ vào phủ tướng quân! Hiên Viên Triệt vội vàng bố trí chiến sự, Lưu Quân Dao lo trong lo ngoài nấu thuốc cho Lạc Thiên!

“Ca, uống thuốc đi! Bảo đảm người thuốc đến bệnh trừ!” Lưu Quân Dao bưng một chén thuốc đen thùi lùi đi vào, nhìn thuốc đắng nổi khói!

Lạc Thiên bưng lên, uống cạn sạch toàn bộ, chân mày cũng chưa từng nhíu lại! Lưu Quân Dao cúi người xuống, nhẹ giọng hỏi: “Ca, không đắng sao?”

Lạc Thiên khê động khoe miệng, cười cười! Nói: “Thuốc đắng dã tật lợi cho bệnh! Huống chi đao kiếm ta đều không sợ, chút thuốc này không coi là cái gì!”

Lưu Quân Dao giơ ngón tay cái lên! Tán dương hần: “Ca, thật không hổ là anh hùng!”

Lạc Thiên bị bộ dáng đáng yêu nghịch ngợm của muội chọc vui, áp lực chiến tranh cũng trở thành hư không! Nhưng dù sao cũng liên quan đến quốc gia tồn vong, Lạc Thiên cũng không thể qua loa, hần hỏi: “Muội, Vương gia chuẩn bị như thế nào?”

Nàng đỡ ca ca dậy, tựa vào trên mép giường, nói: “Mới vừa rồi ta gặp phải hần, hần giống như loay hoay bề đầu sút trán, nhưng ta cũng không biết tiến triển ra sao. Bất quá, nếu như ca muốn biết, ta đi hỏi một chút!”

Lạc Thiên còn chưa kịp ngăn cản, nàng đã cấp tốc chạy ra ngoài!

Rốt cuộc thấy được Hiên Viên Triệt ở trong đại sảnh, nơi xa nhìn lại! Trên mặt Hiên Viên Triệt tràn đầy nụ cười tự tin! Chỉ thấy hần đứng dậy, cả người có uy nghiêm! Cao giọng nói: “Mọi người nhanh đi nghỉ ngơi đi! Chuẩn bị xong tối nay chiến đấu!”

“Dạ, Vương gia!” Mọi người đồng tâm hiệp lực! Cả người tràn đầy lực lượng! Đối với trận đánh tối nay, bọn họ cũng không thể chờ đợi!

Màn đêm buông xuống! Trong thành yên lặng.

Trong khắp ngõ ngách trong thành, mấy người đang mưu đồ bí mật! Đáng tiếc! Âm mưu quỷ kế sớm bị đoán được, Âm Dạ mang theo mấy người lính vọt vào, đao gác ở trên cổ, bọn họ chưa ý thức được mệnh đã bị đe dọa!

Một người lính hung hăng: “Đàng hoàng một chút!”

Hai binh lính trong đó trố mắt nhìn lại, nhét vải rách vào trong miệng bọn họ! Kẻ địch trong lúc nhất thời không phản ứng kịp! Chẳng lẽ chiến sự chưa khai hỏa! Bọn họ đã thua?

Chủ tướng nằm trên giường không dậy nổi, Vương gia mất tích! Tất cả, nhìn như có cơ hội có thể dùng! Nhưng trên thực tế, cũng là liên hoàn Kế, gây ông đập lưng ông!

Dạ Quân cười trên chiến mã, tỏa ra oai hùng! Nhìn trong thành xa tối đen như mực, đột nhiên trong góc sáng lên ánh lửa! Dạ Quân mừng rỡ! Nghĩ thầm mưu kế của mình được như ý rồi. Dẫn đại quân tiến vào!

Cửa thành từ từ mở ra! Dạ Quân chưa từng phát hiện có bẫy! Ngắc đầu ưỡn ngực vào thành. Phút chốc cửa thành đóng lại! Thì đã trễ, Dạ Quân đã sớm vô vọng ra khỏi thành.

“Không nghĩ tới Dạ Quân thông minh một đời, cũng sẽ phạm hồ đồ!” Hiên Viên Triệt khinh thường, hôm nay kẻ địch giống như dê con đợi làm thịt!

Lưu Quân Dao và Hiên Viên Triệt kề vai chiến đấu! Ra lệnh một tiếng! Trống trận nổi lên bốn phía, khói trắng cuộn cuộn, người ngã ngựa đổ, lửa đạn cả ngày, liều chết kịch liệt, mảnh giáp không lưu, ánh lửa cả ngày!

Hết cách xoay chuyển, Dạ Quân hoảng hốt thoát đi!

Trận chiến sự này, chôn vùi rất nhiều máu thịt nam nhi! Đây chính là cái gọi là giang sơn?

24. Chương 24: Hai Quân Đại Chiến

Sau một cuộc chiến bại, Dạ Quân không cam lòng! Ngày kế! Đánh trống vang dội!

Chiến sự hết sức căng thẳng giương cung bạt kiếm! Vạn ngựa chạy qua, đất rung núi chuyển, vạn tên cùng bắn, lực lượng đông đảo hùng mạnh, trong nháy mắt biến sắc!

‘Oanh’ một tiếng, đầu óc mọi người trong nháy mắt nổ tung, tất cả đều tới quá đột ngột, làm cho người ta ứng phó không kịp. Lưu Quân Dao lao ra cửa. Vừa lúc đụng phải Lạc Thiên và Hiên Viên Triệt sắp sửa ra cửa, bọn họ cũng mặc khôi giáp, tay cầm kiếm dài, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Kéo chặt Lạc Thiên, lo lắng: “Ca, để cho ta cùng đi!”, nhìn như hỏi thăm, nhưng trong giọng nói lộ ra kiên định không thể kháng cự.

Lạc Thiên cả giận nói: “Ồ nháo! Ở lại trong phủ, không được đi đâu.” .

“Nhưng. . .” Nàng còn muốn tiếp tục, chỉ là vừa muốn nói ra liền bị hấn hung ác trợn mắt nhìn trở về!

“Chúng ta đi!” Lạc Thiên vẫy gọi phía sau, mười tướng sĩ đi theo ra, Lưu Quân Dao cũng sẽ không an phận ngây ngô, con người vẫn chuyển động, đột nhiên đã có chủ ý. Nàng nhắc chân chạy đi phòng bếp.

Trống trận nổi lên bốn phía, khói trắng cuộn cuộn, người ngã ngựa đổ, lửa đạn cả ngày, liệu chết độ sức, mảnh giáp không lưu.

Bọn họ đứng ở trên tường thành thật cao, mắt nhìn xuống quân đội phía dưới, dễ thấy nhất chính là Dạ Quân trong quân đội, hấn ngồi ngay ngắn ở trên chiến xa, trông mắt nhìn thẳng phía trước, khí phách tự thiên mà thành.

Cửa thành đóng chặt, phòng thủ nghiêm cẩn, mặc cho Dạ Quân gọi trận thế nào cũng đóng cửa không ra, Lạc Thiên cười nhạo nhìn bọn họ, lớn tiếng nói: “Dạ Quân, nằm mơ cũng không nghĩ đến ta sẽ hoàn hảo không hao tổn đứng ở trước mặt ngươi! Nói thật, hạ độc thật không phải một thủ đoạn inh.”

Ha ha ha! Dạ Quân cười to ba tiếng, khí diễm phách lối xông thẳng 9000 tầng mây, hấn hô hào nói: “Ngoài ý muốn cũng sẽ không thường xảy ra! Hôm nay nhất định rửa thù trước!”

“Bớt nói nhảm, ngươi thật không chú ý an nguy của bách tính, muốn phát động chiến loạn sao?” Hiên Viên Triệt cắt đứt bọn họ. Kiểm trong tay đã sớm rục rịch gốc đầu dây.

“Kẻ thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết, chỉ mấy người chết đổi lấy nghiệp bá của ta, cũng coi như đáng giá.” Dạ Quân tàn khốc tuyên bố số mạng của dân chúng, một người hung ác, sẽ không bận tâm chết sống của dân chúng.

Một cổ phần chấn tinh thần, hai cổ suy yếu, ba cổ đi qua, binh sĩ của Dạ Quân cũng dần dần ỉu rũ, lúc này, Hiên Viên Triệt hạ lệnh đánh trống, một hồi một hồi tiếng trống vang dội. Tinh thần đại chấn.

“Bắn tên!” Ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, binh mã hỗn loạn, giết chết vô số.

“A.” Bi tráng kêu thảm thiết. Thống khổ vạn phần.

“Lui binh!” Vì bảo tồn thực lực, Dạ Quân hạ lệnh lui binh.

Bị buộc bắt đắc dĩ, Dạ Quân lui binh mười dặm, khoảng cách xa trở ngại bọn Hiên Viên Triệt tiến công, vì bận tâm an toàn của dân chúng trong thành, bọn họ không dám tùy tiện ra khỏi thành nghênh chiến, không thể làm gì khác hơn là ngắm nhìn ở trên tường thành.

Đột nhiên, một góc ở tường thành, lao ra mười kỵ binh, trong tay bọn họ cầm một lon. Lọc cọc lọc cọc cọc, bọn họ thừa thắng xông lên, quân đội Dạ Quân rất hỗn loạn, chỉ có bộ binh chạy ở cuối cùng.

Đến gần bọn họ thì kỵ binh đem hết toàn lực ném lon trong tay ra, một nữ tử áo đỏ huyết gió, ngay sau đó một cây đuốc được ném ra. ‘Đùng’ một tiếng vang thật lớn, tia lửa nổ tung cháy hết binh sĩ chưa kịp chạy trốn. Đồng thời cũng chọc giận Dạ Quân.

“Muội!” Lạc Thiên lo lắng hô to một tiếng, dư âm gấp gáp.

Đây là thuốc nổ nàng chế luyện, chứa ở trong lon còn có lực sát thương, uy lực giống như mìn ở hiện đại.

Nghe được thanh âm ca ca, nàng quay đầu lại, mỉm cười báo lấy thắng lợi, tay nàng không ngừng quơ múa trên không trung.

“Yên. Tâm. Đi. Ca.” Nàng vui vẻ hô. Mọi người không chú ý thì một nhánh tên bắn lên về phía nàng.

25. Chương 25: Một Mũi Tên Đoạt Mệnh

“Cẩn thận!” Lạc Thiên lo lắng đề phòng la lớn, nhưng nguy hiểm tới quá nhanh, nàng xoay người sang chỗ khác sững sờ đứng, khi nàng ý thức được nguy hiểm đến thì đã không kịp né tránh.

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, một bóng dáng cao lớn thoáng qua, ôm Lưu Quân Dao ngất ngốc, xoay tròn mấy vòng, thành công rơi vào chỗ an toàn. Một người mặc giáp, một người váy đỏ. Thật đúng là bức họa anh hùng mỹ nhân tốt đẹp.

Bọn họ đang xoay tròn, xoay tròn, giống như thời gian ngừng lưu động, nhìn nhau không nói gì, giống ‘nhìn chàng trong rừng đào sâu’. Nàng thật sâu lâm vào trong đôi mắt thâm thúy của hắn. Còn hắn thì đắm chìm ở trong ánh mắt dịu dàng mà có chứa một tia khủng hoảng ánh mắt của nàng. Thật lâu không hồi thần.

Đột nhiên hắn nghĩ đến Nhu nhi tại kinh đô phía xa, trong lòng đau nhói khiến cho hắn lập tức hồi thần. Bị đẩy cách lồng ngực thật dày của hắn! Trong lòng Lưu Quân Dao khó nén thất vọng.

Khi bọn họ hoảng hốt, Dạ Quân thả tên bắn lên! Hiên Viên Triệt chỉ cảm thấy cả bắp đùi tê dại, hắn vô cùng thống khổ rên rỉ, sắc mặt dần dần biến thành màu xanh. Theo tay của hắn nhìn sang, nàng lập tức bị sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bất an kêu một tiếng: “Không tốt, có kịch độc!”

Che lại huyết đạo của hắn, hô lớn với binh sĩ ngậy người như phỗng: “Lo lắng làm gì? Còn không mau đưa Vương gia trở về!”

“Đúng, đúng, dạ!” Bọn họ phục hồi tinh thần lại, cuống quýt tìm đến một cái xe đẩy, luống cuống tay chân đưa Vương gia lên, sự tình nghiêm trọng nha!

Một đường vừa chạy theo, vừa cầu nguyện: “Vương gia, người ngàn vạn lần không thể gặp chuyện không may nha! Nhất định phải chống đỡ.”

Mắt thấy hô hấp của hắn dần dần yếu, trong lúc bối rối nàng không có phát hiện, một giọt nước mắt trong suốt nhỏ xuống trên mặt hắn. Nàng không ngừng thúc giục binh lính nói: “Nhanh lên một chút a! Nếu Vương gia có việc gì không hay xảy ra, các người phải chôn theo!”

Lạc Thiên bị dọa! Vội vàng kêu Vương gia vào nhà.”Mau mang Vương gia lên trên giường, mau gọi quân y tới đây.” cả bên trong phủ đều hỗn loạn.

Trong kinh thành, đều hết hoảng, Thiên Vũ lo lắng trong lòng, trên mặt cũng lo âu, lo lắng hết lớn: “Không tốt! Đã xảy ra chuyện.”

Thả chuyện trong tay ra, Thiên Vũ ngựa không ngừng vó lên đường đến biên quan! Nhiệm vụ của sư phụ nhấn nhủ, Thiên Vũ coi như là tan xương nát thịt cũng muốn hoàn thành!

“Đại phu nhanh lên một chút!” Liếc thấy lão quân y tập tễnh bước đi ở cửa, nàng ngăn cổ họng kêu lên.

Nàng sợ hãi gặp chuyện không may, cho đến thời khắc nguy cấp, nàng mới hiểu được lòng của mình, không biết từ lúc nào, nàng bắt đầu quan tâm Hiên Viên Triệt rồi, một phần tình cảm mông lung vào giờ khắc này bị hoàn toàn kích phát.

Hai tay trong tay áo nắm chặt, trong lòng bàn tay đã sớm ra đầy mồ hôi. Nàng yên lặng thề ở đáy lòng: “Nếu như Hiên Viên Triệt có thể gắng gượng qua, ta nhất định nhìn thẳng tim của mình, quý trọng phần duyên phận không dễ đến này!”

Quân y tự nhiên không dám trì hoãn, bọn họ là xách theo đầu làm việc! Dễ dàng sao? “Tới, tới.” hắn vừa thở dốc, vừa trấn an tâm tình kích động của vương phi. Nếu vương phi nổi giận, cái mạng già của hắn khó giữ được nha!

“Đừng nóng vội, muội, Vương gia không có việc gì!” Lạc Thiên an ủi muội muội tâm tình mất khống chế, nhưng chân mày hắn chau chặt, một chút cũng không nhẹ nhõm hơn Lưu Quân Dao.

Lão quân y vuốt mạch của Vương gia, mắt đóng chặt, nhãn nhãn lông mi trắng, một tiếng than nhẹ nói năng có khí phách. An tĩnh! Khiến cho bọn họ hoảng hốt không dứt, lòng khẩn trương có một tia co giật đau đớn.

“Như thế nào? Đại phu.” Hai huynh muội trăm miệng một lời đặt câu hỏi, chỉ thấy thần sắc đại phu ngưng trọng, lòng căng thẳng của bọn họ lại bị treo lên thật cao lần nữa.

Ai! Nặng nề thở dài, một tay đại phu vuốt râu ria hoa râm, nói: “Thật may là kịp thời che lại huyết đạo, nếu không độc tố lan tràn toàn thân, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Lời đại phu nói khiến cho bọn họ nhất thời nở nụ cười, giữa hai lông mày buông lỏng rất nhiều. Nhưng lời nói sau của hắn lại đánh bọn họ vào địa ngục.

“Nhưng, loại độc hiểm thấy này thần mới nghe lần đầu, thứ cho thần không thể ra sức!” Hắn sợ cúi đầu, không dám đối mặt ánh mắt giết người của vương phi và tướng quân.

Giống như vừa từ trên thiên đường, rơi xuống nhân gian, cả người không ngừng co quắp, chẳng lẽ chuyện này lo lắng đã xảy ra sao?

26. Chương 26: Cạo Xương Giải Độc

Tại sao phải đến mất đi thì mới quý trọng? Tại sao đến đến sau cùng mới hiểu ra phần tình yêu này?

Lưu Quân Dao chán chường ngồi sững trên đất! Phất tay với mọi người một cái, hữu khí vô lực: “Các người đều đi ra ngoài đi! Một mình ta lắng lắng!”

Lạc Thiên đặt một cái tay lên bả vai của nàng! Lo lắng hỏi: “Muội, còn chịu đựng được không?”

“Ca, ta không sao! Người đi nghỉ ngơi trước đi! Ta suy nghĩ biện pháp!” Lưu Quân Dao triển lộ một nụ cười tái nhợt với ca ca! Nhưng lòng của nàng cũng không ngừng co quắp! Đã sớm đau đến trăm ngàn vết thương.

Lạc Thiên không yên lòng nhìn nàng một cái, cuối cùng vẫn rời đi! Một tay của nàng chống đầu, chau chặt chân mày! Nhìn Hiên Viên Triệt hôn mê bất tỉnh trên giường, nàng nhất thời cảm thấy mình rất vô dụng!

Đột nhiên, nàng nghĩ tới một biện pháp mạo hiểm!

Nàng tự chủ trương vén ống quần hất lên, kinh ngạc nhìn vết thương, bởi vì kịch độc, vết thương đã tím bầm. Nghĩ tới mình hân chịu đựng thống khổ, nàng không nhận được đau lòng, khóe mắt có chút ướt ướt.

Nàng nhẹ giọng phân phó nói: “Đi lấy cây đao, còn có lấy nến trên bàn đến.”

“Dạ!” Không dám chần chờ, nha hoàn nhanh chóng mang vật vương phi cần tìm tới.

Dao găm sạch trơn lờ lờ lẳng lẳng nằm ở trên ánh nến, lật tới lật lui, để nó cháy sạch đều đều, ánh mắt của vương phi không giống dịu dàng vừa rồi, ngược lại có chút lạnh như băng, lại lộ ra chút kiên định.

“Vương phi, ngài muốn làm gì?” Nha hoàn có chút khẩn trương hỏi.

Nàng xoay người lại nhìn nàng một cái, lại tiếp tục công việc trong tay, đồng thời nàng nói: “Đi lấy đồ cầm máu.”

“Vâng!” Nàng sững sốt trước, rồi sau đó chạy thật nhanh ra ngoài giống như thỏ. Ánh mắt thấy bóng lưng thật nhanh của nha hoàn, khiến cho nàng nhú nhú mày. Tự nhủ: “Ta rất kinh khủng sao? Chạy trốn nhanh như vậy. Nếu như ở thế kỷ hai mươi mốt cũng có thể trở thành chạy nhanh vô địch rồi.”

Thế kỷ hai mươi mốt! Nàng cũng không trở về được nữa! Nghĩ được như vậy, nàng lại đau lòng!

“Vương phi, đồ ngài muốn đã lấy đến rồi.” Thanh âm vội vã của nha hoàn cắt đứt suy nghĩ của nàng. Phục hồi tinh thần lại, nhận lấy mảnh vải trắng trong tay nha hoàn.

Chuẩn bị tất cả thỏa đáng, đao rơi vào miệng vết thương, cắt thịt màu tím ra, một cổ máu đen xông ra. “A! Vương phi?” Nha hoàn sợ kêu to.

Lưu Quân Dao lạnh lùng liếc nàng một cái, nha hoàn bị dọa đến lập tức không lên tiếng, che miệng lại, trong mắt hiện đầy sợ hãi. Nàng giương mắt nhìn nhìn một màn kinh khủng, “Vương phi quá ác!” .

Hết sức chăm chú bận rộn, lấy máu độc ra, dùng nước trong tử mĩ rửa sạch, tránh lây. Quần mảnh vải trắng êm ái ở trên đùi hần, lại móc một viên thuốc màu đen từ trên người ra. Xoay người nói với nha hoàn: “Rót ly nước!”

“Oh. . . . Được!” Rốt cuộc đã xong, vội vàng chạy đến trước bàn rót một ly nước nóng. Cho hần uống thuốc xong, nàng nhất thời thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Nhưng nàng còn chưa dám buông lỏng! Tự lẩm bẩm: “Nếu như có thần đan diệu dược mới tốt!”

Lời nói vừa dứt, một viên thuốc đưa tới trước mặt nàng! Quỷ sứ sai khiến, nàng cầm viên thuốc! Quay đầu nhìn khuôn mặt xa lạ! Lập tức nhắc lòng cảnh giác! Vô trang đây đủ!

Giọng nói của nàng không tốt hỏi: “Người là ai?”

Thiên Vũ ôm cổ của nàng! Mập mờ phun khí nóng ở bên tai nàng, chọc cho nàng nổi hết cả da gà! Thiên Vũ nói nhỏ nỉ non: “Sư muội! Đã lâu không gặp!”

“Người. . . . Thiên Vũ?” Lưu Quân Dao không xác định hỏi, Thiên Vũ cười hì hì gật đầu! Nàng yên tâm đưa viên thuốc cho Hiên Viên Triệt ăn vào! Nàng chưa bao giờ thấy mặt sư huynh này, vì sao hần sẽ đứng dịp tới giúp nàng đây?

27. Chương 27: Tắm Uyên Ương

Không biết từ lúc nào! Người đã lặng lẽ vào ở trong lòng của ta! Mọc rễ nảy mầm! Dính nội tâm của ta, không rút ra cũng đau! Rút đau hơn!

Hiên Viên Triệt đã trải qua một cuộc hành hạ tỉnh lại! Chợt phát hiện, mình đang ngâm mình ở trong nước nóng! Hần chặt vật mở mắt, đập vào mắt chính là một bức mỹ nhân đồ xinh đẹp.

Trong ao bốc hơi nóng, Lưu Quân Dao mặc quần áo trong màu trắng trong suốt! Chỉ thấy nàng đắm đầu vào trong nước, lúc đi ra, giống như mỹ nhân ngư kiêu ngạo! Thủy châu óng ánh trong suốt theo gương mặt chảy xuống! Thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện! Câu dẫn lòng người!

Hiên Viên Triệt nhất thời nhìn lại! Cả người nóng lên! Trước mắt hần thoáng một cái! Lưu Quân Dao đã bơi tới bên cạnh hần, thân thể mềm mại nằm ở trước ngực hần! Hơi thở mong manh!

Hiên Viên Triệt đè nén ngọn lửa trong lòng! Nhẹ giọng hỏi: “Ta không phải trúng độc sao? Ta ở tại nơi nào?” hiện tại dư độc của hần chưa hết! Thân thể còn rất yếu!

Lưu Quân Dao nhàn nhạt cười! Nói ra nghi vấn của hần: “Thiên Vũ cứu người! Bây giờ chúng ta ở ao nước nóng sau núi! Tắm nước nóng có hiệu quả cho vết thương khép lại!”

Lời ít mà ý nhiều! Nhưng lại kích khởi ngàn tầng sóng!

Thiên Vũ là con của Binh Bộ Thượng Thư! Cũng là bạn tốt của hần! Một cô gái nuôi ở khuê phòng như thế nào biết?

“Người rất quen với Thiên Vũ?” Hiên Viên Triệt không chút để ý hỏi, nhưng lại có thâm ý khác!

Lưu Quân Dao là người thông minh bậc nào! Tự nhiên hiểu hần thử dò xét! Nàng chống lại ánh mắt của hần, thản nhiên tiếp nhận cái nhìn của hần! Dịu dàng nói: “Biết nha! Hần và ca ca rất quen!”

Đột nhiên, Hiên Viên Triệt buồn bực hừ nhẹ: “A. . .” hung ác trừng mắt nữ nhân này, nghĩ thầm: người cổ ý!

Lưu Quân Dao hoảng hồn, luống cuống tay chân, lo lắng nhìn hấn! Nói xin lỗi: “Vương gia, thật xin lỗi! Ta không phải cố ý đá người!”

Khi hấn không nhìn thấy, Lưu Quân Dao cười trộm! Vì không để cho hấn tiếp tục truy vấn! Nên đá chân đau của hấn!

“Không có. . . Chuyện!” Hấn nhin đau! Chỉ nói ra hai chữ!

Lúc này, hấn cảm thấy ngực có hai luồng lửa nóng! Hấn cúi đầu mà xem xét! Trong nháy mắt sắc mặt biến thành đen, gầm nhẹ nói: “Lưu Quân Dao! Tay của người để hướng nào?”

Bị hấn hô, suy nghĩ của nàng hoàn toàn trở lại, khẽ cúi đầu, lại nhìn thấy hai tay của mình nắm ngực lớn của hấn! ‘Bạch’ hạ xuống, cả mặt nàng đỏ bừng!

Nhưng làm cho người ta không ngờ chính là, nàng chẳng những không biết thẹn! Còn lớn mật ôm cổ của hấn! Cúi thân thể xinh đẹp xuống! Ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng khạc ra khí nóng! Hài lòng cảm thụ thân thể hấn run rẩy!

Hấn ghen đỏ mặt, nhưng thân thể mềm mại vô lực! Chỉ có thể mặc cho nàng muốn làm gì thì làm, Lưu Quân Dao cười khe khẽ, ghé vào lỗ tai hấn mập mờ nỉ non: “Vương gia. . . Chúng ta cùng nhau trải qua sinh tử! Đoạn tình này sẽ phải lâu dài!”

“Người. . . .” Hiên Viên Triệt bị lời của nàng dọa sợ, đây là tỏ tình sao?

Một mảnh trầm mặc, bởi vì không chiếm được trả lời của hấn! Lưu Quân Dao hăng hái rã rời! Từ trên người hấn, kinh ngạc nhìn mắt của hấn, bên trong có bóng dáng của nàng! Nàng vui vẻ nhếch miệng, quả nhiên là, cười một tiếng khuynh thành! Điên đảo chúng sinh!

Hiên Viên Triệt khóa bóng dáng của nàng ở trong mắt, rốt cuộc ai mới thật sự là nàng? Đáng yêu nghịch ngợm? Thông minh cơ trí? Thâm trầm tinh táo? Hay là quyến rũ xinh đẹp?

Bất kể là mặt nào! Cũng thật sâu hấp dẫn hấn! Dần dần trầm luân! Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng khạc ra một dấu chấm hỏi: “Đến tốt cùng ai mới là người?”

Lưu Quân Dao sững sốt! Rồi lập tức khẽ cười không trả lời! Ngược lại hô ra bên ngoài: “Người tới! Phục vụ Vương gia nhà người thay quần áo!”

Nàng giống như mỹ nhân ngư, nhảy xuống nước! Làm cho người ta bắt không được!

28. Chương 28: Bách Phát Bách Trúng

Lưu Quân Dao đi ra sơn động, giang hai cánh tay, vây quanh núi lớn! Nàng hít sâu một hơi! Tâm thần sáng khoái, nhìn chim tự do bay lượn giữa núi! Nàng cảm thấy cả trái tim giống như cũng bay lượn trên trời.

Nếu như người là cá, xin đừng buông tha biển rộng! Nếu như người là ưng, xin đừng buông tha trời xanh!

Nàng thu lại nụ cười! Để tay lên ngực tự hỏi. Ta là cái gì? Nơi nào mới là chỗ của ta? Lúc này, trong đầu nàng thoáng qua bộ dáng kiêu ngạo của Hiên Viên Triệt! Nàng là người thích khiêu chiến! Càng bướng bỉnh kiêu ngạo không kém, một khi yêu, chính là cả đời!

Trong động, khí nóng lượn lờ! Giống như tiên cảnh tu thân! Mà hấn suy yếu vô cùng chỉ có thể mặc ột đám nữ nhân giày vò!

Đoàn người trở lại phủ tướng quân, trước mắt thoáng qua một bóng dáng, Hiên Viên Triệt liền bị ôm chặt lấy, Thiên Vũ nói: “Triệt, khá hơn chút nào không?”

Hai người buông ra rồi, Hiên Viên Triệt cảm kích nhìn hần, nói: “Cám ơn người cứu mạng của ta!”

“Không phải là ta! Là nàng!” Thiên Vũ lập tức phủ nhận, ngón tay chỉ vào Lưu Quân Dao đã đi xa! Hiên Viên Triệt nhìn bóng lưng của nàng lâm vào trầm tư! Mặc dù rất cảm kích! Nhưng tâm địa lại có tia bất an!

“Đông. Đông. Đông.” Tiếng trống đánh vang dội! Hiên Viên Triệt và Thiên Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cả kinh! Lập tức chạy tới thành lâu!

Dạ Quân thống lĩnh đại quân, binh đến dưới thành!

Vì không để dân chúng trong thành sanh linh đồ thân! Bọn họ đóng chặt cửa thành không ra! Chỉ ở trên cổng thành bắn tên.

“Ca! Tình thế như thế nào?” Lưu Quân Dao thở hồng hộc! Hai mắt khóa chặt! Giống như một mũi tên chờ phân phó bắn lên! Hận không thể bắn Dạ Quân thành trăm ngàn vết thương.

“Chúng ta yếu không địch lại mạnh! Không dám tùy tiện xuất chiến!” Lạc Thiên lo lắng trùng trùng! Nhìn bầu trời lửa đỏ! Nóng bỏng mà khát máu giống như lửa đỏ.

“Tham kiến Vương gia!” Lạc Thiên vẫn an Hiên Viên Triệt! Hiên Viên Triệt tùy ý khoát khoát tay, mắt chăm chú khóa ở trên quân địch thành lâu, hỏi: “Không cần đa lễ, tình huống như thế nào?”

Lạc Thiên nhú nhú mày, nói ra thật tình: “Không lạc quan lắm!” lời này vừa nói ra! Mọi người không nói một lời, không khí nặng nề.

Dưới cổng thành, tinh thần quân địch dâng cao, “A. A.” Hô hào trợ uy!

Dạ Quân ra lệnh một tiếng: “Công thành!” bọn lính rối rít xông lên trước, quơ múa binh khí trên tay, có người cầm cái thang trong tay!

Hiên Viên Triệt vội vàng vàng ứng chiến: “Mọi người đừng hoảng hốt, ném đá, bắn tên xuống dưới. . .”

Bọn lính được vỗ yên cảm xúc rồi, rối rít ra lệnh làm việc, nhưng quân địch quá lợi hại! Bọn họ không đỡ được!

Mọi người không còn kế sách thì Lưu Quân Dao vươn tay, mắt nhìn phía trước, uy nghiêm nói: “Lấy cung tên ra!”

Binh lính đặt mũi tên ở trong tay nàng, Lạc Thiên, Thiên Vũ, còn có Hiên Viên Triệt khiếp sợ hỏi: “Người làm gì đấy?”

Lưu Quân Dao nói: “Bắt giặc phải bắt vua trước!” nàng bước lên trước, trông coi thiên hạ giống như vương giả! Giơ tay lên, giương cung! Động tác làm liền một mạch.

Tên vừa phát ra, có thể nói bách phát bách trúng! Nàng bắn trúng nón của Dạ Quân, rồi tên văng vàng rơi trên mặt đất.

Lưu Quân Dao cười cười, khinh miệt nhìn Dạ Quân hoang mang sợ hãi! Bọn Lạc Thiên trợn mắt hốc mồm! Không nói một lời, nhưng Thiên Vũ lại khen: “Thật là không thể tưởng tượng nổi, một nam tử còn không thể, nàng lại có bản lĩnh bách phát bách trúng này!”

Nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào? Hiên Viên Triệt không nhìn được nhìn nhiều nàng mấy lần, nghĩ thầm: nếu như là nam tử, nhất định uy chấn thiên hạ!

Ở bên đầu núi kia, một nam tử như trích tiên, để mu bàn tay ở sau lưng, bề ngoài thiên hạ! Một mũi tên kinh người kia khiến cho hần lau mắt mà nhìn! Nhưng hơn nữa là mừng rỡ! Không hổ là nữ tử trong lòng hần, quả nhiên khí độ bất phàm!

29. Chương 29: Hai Mặt Bị Địch

Trong thiên hạ, có thể nắm tay ta cùng ngắm giang sơn chỉ có người!

Hoàng Phủ Hiên đứng trên núi hất tay lên, Tật lập tức chui ra, cung kính hỏi: “Chủ tử có gì phân phó?”

Hai mắt Hoàng Phủ Hiên vẫn khóa trên bóng hình xinh đẹp ở cổng thành! Khóe miệng nâng lên nụ cười yếu ớt, phân phó: “Truyền lệnh cho Hàn Tướng quân, xuất binh tấn công Đô thành Xích Luyện.”

Tật hơi chần chờ, nhưng vẫn lĩnh mệnh đi: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

“Người sẽ cảm kích ta sao?” Hoàng Phủ Hiên nhẹ giọng hỏi, gió đánh tới, bao phủ lời nói của hắn trong đó! Đồng thời cũng mang đi tưởng nhớ của hắn.

Trên thành, ngoài thành giương cung bạt kiếm! Hai bên giằng co ước chừng thời gian một chung trà, phương xa có một chiến sĩ cưỡi chiến mã, đầy tớ theo đuôi chạy tới! Không biết nói gì bên tai Dạ Quân, sắc mặt Dạ Quân thay đổi lớn. Hạ lệnh thu binh.

Mấy người trên cổng thành nhìn quân địch rút lui dưới thành, bộ mặt nghi ngờ, hai mặt nhìn nhau! Đây là thế nào?

Quân địch rút lui, khói trắng cuộn cuộn! Đợi tất cả quy về yên tĩnh, trên bầu trời rơi mưa bụi mù mịt! Thật khéo, vừa lúc tẩy đi máu tanh sau khi chiến đấu, trả sự an bình cho dân chúng.

“Muội, không nghĩ tới người còn có bản lĩnh bách phát bách trúng!” Lạc Thiên cười khê, lời này vừa nói ra, lập tức gõ vang chuông báo động của nàng! Hoặc giả bọn họ đã bắt đầu hoài nghi.

Lưu Quân Dao nhếch miệng, cười nhạt một tiếng! Nhẹ giọng nói: “Để ọi người chê cười, mới vừa rồi là ta may mắn thôi! Bản tên, loại công phu này ta không biết.”

Ba người vẫn hoài nghi nhìn nàng, hiển nhiên lời của nàng cũng không được tin!

Thiên Vũ vừa định tiếp tục truy vấn, một người lính cấp tốc chạy tới, cầm một phong thư trong tay, thở hổn hển nói: “Tham kiến Vương gia, tham kiến tướng quân!”

Hiên Viên Triệt liếc thư trong tay hắn một cái, đề thấp thanh âm làm cho người ta rất an tâm, hỏi: “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm Vương gia, đây là thư ngừng chiến Xích Luyện Dạ Quân sai người đưa tới! Xin Vương gia xem qua.” Binh lính gơ thư thật cao lên đỉnh đầu!

Hiên Viên Triệt mở thư ra, ba người Lưu Quân Dao lại gần nhìn, trong lòng thất kinh! Vì sao hắn lại đột nhiên lui binh? Nguyên nhân vừa xem hiểu ngay, nguyên lai là Nguyệt quốc thừa cơ tấn công Đô thành Xích Luyện, hắn chịu địch cả hai mặt! Nguyên khí tổn thương nặng nề, không thể làm gì khác hơn là viết thư ngừng chiến.

“Ha ha ha. Lần này Dạ Quân không dám lớn lối! Lần này nguyên khí tổn thương nặng nề, chẳng biết lúc nào mới có thể khôi phục.” Hiên Viên Triệt cười lớn, những người khác nghe tin thế chấn phần lòng người, cũng mặt mày hớn hở! Dân chúng thiên hạ miễn bị kiếp sanh linh đồ thán, thật là vạn hạnh nha!

Trong đầu Lưu Quân Dao thoáng qua bóng dáng lịch sự nho nhã, lại nghĩ đến hai người ăn ý hợp tấu! Nàng nhất thời không kìm hãm được cười lên!

Ba người kia liếc thấy nàng khuynh thành cười một tiếng! Nhất thời mây đen đi, trong lòng sáng như gương sáng, thật giống như mặt trời chiếu rọi, ấm áp vô cùng.

Lúc này, Lạc Thiên phát huy khí thế tướng quân của hắn, cao giọng nói: “Truyền lệnh xuống, khao thưởng tam quân!”

“Ngao. Ngao. Ngao.” Tiếng hoan hô xông thẳng, đinh tai nhức óc! Lần này quân đội thắng lợi, tinh thần tăng nhiều! Nếu như Dạ Quân còn dám tới, nhất định giết hắn không còn mảnh giáp!

Rượu qua ba vòng, mọi người buồn ngủ! Lưu Quân Dao một mình bước chậm ở trên đường phố yên tĩnh! Trong lòng phiền muộn vô hạn, thời gian trôi qua thực vui vẻ, trần trọc đã hơn một tháng. Không biết kinh thành tốt không?

Dạ Quân không dám trở lại, qua ngày mai, bọn họ nên khai hoàn hồi triều! Quả thế, ngày hôm sau bọn họ vội vàng vàng rời đi! Nàng còn không kịp nhặt lên trí nhớ mất đi.

Xe ngựa chạy ở trên đường giữa rừng, cảnh hai bên cực nhanh! Xuyên thấu qua lá cây, nàng nhìn thấy tự do và an bình! Không biết trở lại vương phủ chờ đợi nàng là cái gì?

Hoặc giả ngày an bình đã không còn tồn tại!

30. Chương 30: Một Câu Kịch Thích Ngàn Tầng Song

Nàng ngửa đầu nhìn vương phủ uy nghiêm trang trọng, ba chữ to ‘ Cảnh vương phủ ’ cứng cáp có lực rất là chói mắt dưới ánh mặt trời. Trước cửa vương phủ có hai con sư tử bằng đá uy nghiêm đứng. Làm cho người ta cảm thấy vô hạn áp bách.

Cửa son chậm rãi mở ra, một ngọn gió thổi qua, vị phấn bột nước nồng đậm đập vào mặt, “Vương gia, ngài trở lại, Vương gia. . . .” Xích Luyện bộ lạc ngưng chiến rồi, đưa tới nhóm lớn mỹ nhân, bên trong hoàng cung không chỗ sắp đặt, không thể làm gì khác hơn là nhét vào trong phủ Hiên Viên Triệt.

Chúng mỹ nhân tịch mịch đã lâu tranh nhau biểu hiện, ai cũng không cam lòng rơi ở phía sau.

Lưu Quân Dao mắt lạnh nhìn họ, vẻ mặt họ làm cho người ta ghê tởm, nước chua toát ra. Nàng nhẹ giọng than thở: “Chúng ta thật không thể như lúc ban đầu nữa!”

“Biểu ca!” Thanh âm dịu dàng khiến cho hiện trường yên lặng như tờ, mây liễu cong cong, môi đẹp đỏ mọng, đáng vẻ linh lung. Liễu Nhu lắc nhẹ eo thon, bước nhanh đến gần Vương gia.

“Nhu nhi! Đi chậm một chút!” Sải bước lên trước, ôm chặt nàng trong ngực, dịu dàng quá lớn.

Nam tử lạnh như băng, chỉ có ôm Liễu Nhu trong ngực mới có thể hóa thành một dòng nước. Nhận thức này khiến Lưu Quân Dao cực kỳ khó chịu, nặng nề thở dài, yên lặng trong lòng nói: “Trong mắt hắc chỉ có Liễu Nhu sao? Vậy hắc liễu mình cứu mình ở tiền tuyến coi là gì? Bất kể như thế nào, ta nhất định muốn khiến hắc yêu ta!”

Nàng rất tự tin, trong con người lóe tình thế bất buộc. Nhưng, yêu là một loại rượu độc, bao nhiêu nam nữ si tình cam nguyện từ bỏ? Trong đó có hai loại kết cục. Hoặc là lấy độc công độc, hoặc là chết không có chỗ chôn.

“Biểu ca cực khổ, Nhu nhi rót trà an thần cho người, đi thôi!” Thanh âm làm người ta ghen tỵ lại nôn mửa lại xuất hiện, không để ý ánh mắt ghen tỵ phẫn hận của tất cả cô gái, Liễu Nhu lôi kéo Vương gia rời đi.

Không có nửa điểm không tình nguyện, ngược lại mừng rỡ như điên. Hắc nện bước vui sướng rời đi.

Để lại thương cảm đầy đất!

“Khụ khụ.” Lưu Quân Dao giả vờ nhắc nhở, bày tỏ chánh bài vương phi vẫn tồn tại !

“Nô tì tham kiến vương phi!” Một đám nữ tử trang điểm xinh đẹp phản ứng kịp, quỳ trên mặt đất thỉnh an.

“Đứng lên đi! Đều là tỷ muội, không cần phải khách khí.” Lưu Quân Dao tự nhiên thanh thản, lời nói thỏa đáng thân thiết, quả thật làm cho họ rất thích.

Vương phi rất hòa khí, nhẹ nhàng, một nữ nhân lớn mật khách bác ly gián: “Vương phi, mới vừa rồi trác phi thật là quá đáng, cư nhiên một thân một mình chiếm đoạt sủng ái của Vương gia, không chút nào để tỷ tỷ ở trong mắt!”

Thường thấy thủ đoạn tranh thủ tình cảm của nữ tử, nàng có thể mặc cho định đoạt sao? Nhân nhật cười cười: “Sủng ái của Vương gia vốn nên là ân huệ cùng hưởng, chẳng qua là Vương gia yêu thích người nào, sủng ái người nào, làm sao chúng ta quản được? Mọi người an phận là tốt.”

Lời nói vừa ra, Lưu Quân Dao đắc ý cười, một câu nói nhất định quây đến vương phủ không an tĩnh, “Vương gia nha Vương gia, muốn trách thì trách người không đặt ta ở trong lòng!” đây mới là khích bác ly gián, bắt đầu âm mưu tranh đấu.

“Vương phi đang ám hiệu chúng ta phải tranh thủ tình cảm sao? Ân huệ cùng hưởng, xác thực có đạo lý!” Nhóm thiếp thất cúi đầu, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Họ dao động, đây chính là kết quả Lưu Quân Dao mong muốn! Khóe miệng nàng treo nụ cười nhân nhật, hòa khí: “Bổn vương phi đi đường mệt mỏi, về Tĩnh Viên nghỉ ngơi trước, ngày khác sẽ tâm tình cùng các vị!”

“Cung tiễn vương phi!” Chúng nữ tử rồi rít quỳ xuống, Lưu Quân Dao cao ngạo nâng đỉnh đầu lên, nện bước nhanh rời đi.

Ban đêm, bọn Lan nhi đã ngủ, nàng mới vừa cởi ra áo khoác, giắt lên, thì trên cổ lại truyền đến lạnh lẽo thấu xương!

“Đừng động, nếu không ta lập tức tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương!” Tiếng uy hiếp từ phía sau lưng truyền vào trong tai nàng, mặc dù thanh âm nghe vô cùng uy nghiêm, nhưng rõ ràng chưa đủ mạnh mẽ! Nhìn đáng dấp bị thương không nhẹ!

31. Chương 31: Tù Thời Giam Lông

Cười một tiếng khuyên thành, cười tiếng nữa khuyên quốc. Hắn chưa từng nghĩ đến, thế gian lại có nụ cười sáng rõ bậc này, giống như châu báu, ánh sáng chói lóa!

Thích khách hoảng hồn, kiếm trong tay cách một tiếng rơi xuống trên mặt đất, hắn phục hồi tinh thần lại, vừa định khom lưng nhặt lên, Lưu Quân Dao dùng chân dẫm ở chuôi kiếm, khẽ cười nói: “Cần gì chứ? Kiếm này không gây thương tổn được ta!”

“Ngươi. . . .” Người bịt mặt ghen hờn nhìn trần trời! Nếu là cô gái bình thường nhìn thấy loại trường hợp này thì sẽ khóc, nhưng nàng cư nhiên nhẹ nhàng! Giống như chuyện không liên quan mình.

Lưu Quân Dao không biết từ đâu móc ra một viên thuốc, đưa cho hắn, nói: “Ăn đi! Chữa thương.”

Người bịt mặt chần chờ nhìn hai con ngươi sáng ngời của nàng, rốt cuộc vẫn ăn, chẳng biết tại sao! Ánh mắt của nàng làm cho người ta không khỏi tin cậy.

Đột nhiên, người bịt mặt thả một khối ngọc bội vào trong tay nàng, nàng khẽ cúi đầu, người bịt mặt đã bay xa rồi, chẳng qua là không trung bay tới một câu nói: “Chịu ơn một giọt nước, dùng sông lớn để trả, ngày khác mang theo ngọc bội tìm ta, nhất định báo đáp ơn hôm nay.”

Nhìn ngọc đen trong tay một chút, toàn thân trong suốt, phía trên còn có khắc một đóa hoa mai, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ! Nàng mừng rỡ cất vào, ngày khác có thể lợi dụng!

Ngày kế, Lưu Quân Dao thức tỉnh từ trong mộng, nàng phiến não đứng dậy, gọi ra ngoài cửa: “Lan nhi!”

Lại không biết một đám thị vệ phá cửa mà vào, dẫn đầu chính là Hiên Viên Triệt! Mặt hắn không chút thay đổi liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Vương phi, đêm qua có nhìn thấy thích khách?”

Lưu Quân Dao đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lắc đầu phủ nhận: “Đêm qua, ta ngủ rất ngon, chưa từng nghe tiếng vang dị thường.”

Hiên Viên Triệt không nói không rằng, thật sâu nhìn nàng một cái, phân phó: “Để lại mấy người bảo vệ vương phi, người còn lại căn bản vương đuổi bắt thích khách!”

Bỏ xuống một câu nói, đợi nàng phản ứng kịp, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng đi xa của hắn, dần dần bóng lưng biến mất tựa hồ lộ ra kiên định và tuyệt tình.

Lưu Quân Dao cười lạnh, nhưng càng là cười nhạo! Nàng nguyên tưởng rằng, bọn họ cùng nhau trải qua khảo nghiệm sinh tử, nàng sẽ là đặc biệt, không nghĩ tới mới một cái nháy mắt, nàng liền bị hoài nghi.

Lan nhi lập tức vọt vào, hỏi: “Tỷ, Vương gia làm gì?”

“Không có gì!” Lưu Quân Dao đứng dậy như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh mặc quần áo rửa mặt. Nhìn một chậu nước tràn đầy, nhìn cái bóng chập chờn bên trong. Giống như đó không phải là nước, mà là nước mắt bi tình của nàng.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Lưu Quân Dao nằm ở trên ghế quý phi đọc sách như thường ngày, thưởng thức trà! Mặc dù nàng đã lâm vào bể tình, nhưng nàng đủ tỉnh táo. Nơi xa có thật nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm nàng !

Mặc dù tỷ tựa như thường ngày, nhưng Lan nhi vẫn phát hiện sự nặng nề trong không khí, nàng ngoan ngoãn đứng ở một bên, lặng lẽ đợi tỷ phân phó.

Đột nhiên, Lưu Quân Dao khẽ ngẩng đầu từ trong sách, ngó ra ngoài cửa sổ, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Mai nhi sắc mặt nặng nề đi vào, che ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Tỷ, có người đang điều tra người!”

Lưu Quân Dao cầm bút lông, vung bút lên ở trên tờ giấy trắng, một hàng chữ như rồng bay phượng múa!

Mai nhi mở giấy trong tay ra, một hàng chữ “Nuôi ở khuê phòng không biết người!” xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng khẽ sững sốt một chút, sau đó nhìn tỷ một cái. Lấy được sự đồng ý của tỷ rồi, nàng lập tức rời đi! Mai nhi phỏng đoán, chuyện càng ngày càng chơi vui.

Ban đêm, trong thư phòng Cảnh vương phủ truyền đến một tiếng gầm nhẹ: “Cái gì? Nuôi ở khuê phòng không biết người?”

“Khởi bẩm Vương gia, quả thật như thế!” Trong lòng Âm Dạ cũng rất buồn bực, vương phi có dũng khí hừ phu, lại có khả năng bách phát bách trúng, sao nàng có thể là nữ tử nuôi ở khuê phòng? Nhưng tất cả đầu mối đều chỉ hướng này, hắn cũng không thể tránh được!

32. Chương 32: Đẳng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân

Người có Đẳng Long đồ, được thiên hạ!

Một câu này kích thích vạn tượng gợn sóng trong giang hồ.

Bên trong Cảnh vương phủ, Hiên Viên Triệt thế nào cũng không tin tưởng vương phi là nữ tử khuê phòng, mặc dù người phái đi ra đều mang về tin tức giống nhau!

Trừ phi sau lưng nàng có một lực lượng thần bí đang giúp nàng! Hiên Viên Triệt vì ý tưởng này mà sợ hãi! Nếu sự thật là như vậy, chuyện phức tạp hơn đã tưởng tượng.

“Vương gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!” Lời nói của thị vệ cắt đứt suy nghĩ của hắn, Hiên Viên Triệt đặt thư đang cầm lên đèn, trong nháy mắt thiêu đốt thành tro tàn.

“Vào đi!” Hiên Viên Triệt nói.

Một người thị vệ đi vào, đưa thiệp mời cho Hiên Viên Triệt, cũng nói: “Vương gia, đây là thiệp mời của đại hội võ lâm ngày mai, là Võ Lâm Minh Chủ sai người đưa tới.”

Mở thư mời ra, gương mặt tuần tú lo lắng hôm nay của Hiên Viên Triệt hiện đầy nụ cười, giang hồ tựa hồ đang nổi lên một cơn mưa máu tanh. Hiên Viên Triệt khẽ nghiêng người, phân phó xuống phía dưới: “Đi chuẩn bị ngựa xe, sáng mai Bốn vương đến nơi hẹn!”

“Dạ! Thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ ra cửa, cũng đóng cửa lại, Hiên Viên Triệt một thân một mình dạo bước ở trong phòng, trong tay không ngừng vuốt vuốt thư mời. Đầu óc không ngừng xoay vòng, suy tính lung tung.

Ngày kế, anh hùng hảo hán các lộ đáp ứng lời mời tiến về phía hiện trường đại hội võ lâm, dọc theo đường đi, đám người rộn không ngừng xuyên qua ở giữa ngã tư đường, mờ mờ vung vẩy.

Mà giờ khắc này, giữa rừng núi, một nữ tử xinh đẹp đang ngao du ở trong đó, tham luyến hít không khí mới mẻ, hưởng thụ khép lại hai mắt. Trên mặt mang nụ cười vui vẻ.

Nhưng lại có một nha đầu không biết điều quấy rầy linh khí vùng núi, “Tỷ, chúng ta lên đường, nếu không buổi tối phải ngủ ngoài đồng rừng núi.” Nha đầu dọc theo đường đi không ngừng oán trách, không ngừng thúc giục.

Nữ tử có vẻ hơi không nhịn được, tâm tình tốt đã bị phá hư, nàng cũng rã rời hăng hái, lên tiếng: “Đi thôi, cả ngày giống như đòi mạng, có cơ hội nhất định gả người ra ngoài, tránh cho độc hại lỗi tai ta.”

“A. . . Không cần a! Tỷ, ta muốn đi theo người cả đời, nam nhân coi là thứ gì nha!” Nha đầu rất là đáng yêu, chớp hai mắt vô tội, giống như là thú cưng bị chủ nhân vứt bỏ.

“Không muốn đi, thì mau câm miệng!” Nữ tử nói nhẹ, dẫn đầu rời đi. Hành động toát ra vô hạn phong tình, nàng mặc áo trắng bông bênh, mặt đẹp không hề xoa phấn, bộ dáng mát mẻ tự nhiên, giống như tinh linh trong núi, chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể làm dơ!

Nha đầu dùng đôi tay che kín miệng, lại ngơ ngác si mê nhìn bóng lưng bông bênh như tiên của tỷ. Tỷ thật đẹp! Nếu như nàng là nam tử, nhất định lấy nàng làm vợ, cả đời không xa không rời.

“Mau lên!” Thanh âm truyền ra trước mặt khiến nha đầu phục hồi tinh thần lại, nàng len lén le lưỡi một cái, bước nhanh đuổi theo tỷ. Hai người đi một ngày đường, mỗi mắt chờ mong, rốt cuộc tìm được một quán trọ ở rừng núi hoang vắng.

Nha đầu vọt tới trước quầy, nói: “Chưởng quỹ, cho chúng ta một gian phòng hảo hạng!”

“Được rồi, mời tỷ bên này!” Chưởng quỹ cũng nhiệt tình! Họ dàn xếp xong, nha đầu đã tiến vào mộng đẹp, nhưng nữ tử lại ngơ ngác nhìn đêm tối mất hồn. Quá yên tĩnh rồi, tối nay có chút dị thường, nàng cảm thấy hơi bất an.

Một đầu khác của quán trọ, Hiên Viên Triệt không ngừng gõ cái bàn, phát ra tiếng vang khiến Liễu Nhu lo sợ bất an, nàng từ phía sau lưng ôm hấn vào trong lòng. Dịu dàng nói: “Biểu ca, đêm đã khuya, chúng ta nghỉ ngơi đi!”

Hiên Viên Triệt đặt tay lên trên vai nàng, xoay người lại, ôm lấy Liễu Nhu, đặt lên giường, nhẹ nhàng hôn cái trán của nàng, nói: “Nhu nhi thật đẹp!”

Vải màn rơi xuống, cả phòng lặn tẩn, ánh trăng cũng đỏ bừng mặt.

33. Chương 33: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (2)

Anh hào các lộ, tề tụ một chỗ. Tỷ võ tranh hùng, rơi vào nhà nào?

Sáng sớm mới vừa ló ra, nữ tử nhẹ nhàng ngồi vào trước bàn trang điểm. Chuẩn bị sau một lúc lâu, một nữ tử hoàn toàn khác xuất hiện ở trong gương, Lan nhi liên tiếp lấy làm kỳ lạ: “Tỷ, tài hóa trang của người thật là xuất thần nhập hóa.”

Không sai, nữ tử này chính là Lưu Quân Dao, sau khi nhận được tin tức của đại hội võ lâm, nàng để lại Mai nhi ở trong phủ giấu giếm, mang theo Lan nhi ngựa không ngừng vó chạy tới.

Vì không gây ra phiền toái, nàng nhất định dịch dung, nghe được tán dương của Lan nhi, nàng không khỏi đắc chí, nói: “Như thế nào Lan nhi? Lần này không nhận ra được chứ!”

Lan nhi nghe cổ, tỉ mỉ quan sát mặt hoàn mỹ vô khuyết của nàng, lại nhìn qua một lần từ trên xuống dưới, cuối cùng: “Mặc dù mặt không giống nhau, nhưng khí chất thanh nhã trên người vẫn tồn tại, chỉ sợ người quen nhận được.”

Lưu Quân Dao đồng ý gật đầu, nhưng nàng vẫn thấy may mắn, dù sao chân chính biết nàng không có mấy ai! “Không sao, Lan nhi nhanh lên một chút, ta giúp người sửa lại tóc, rồi chúng ta xuất phát.” Đặt Lan nhi trên ghế ngồi, chỉ chốc lát sau Lan nhi cũng trở thành người xa lạ. Hai người nghênh ngang tiêu sái ra cửa phòng.

Nơi khúc quanh, một bóng dáng quen thuộc hiện lên ở trước mắt các nàng, thật là oan gia ngõ hẹp! Sao Liễu Nhu lại tới? Chẳng lẽ hần cũng tới?

Suy đoán của Lưu Quân Dao hoàn toàn chính xác, “Nhu nhi, đi thôi!” Một thanh âm dịu dàng đánh nát hoàn toàn ảo tưởng của Lưu Quân Dao.

Nhìn bóng lưng ngọt ngào rời đi của bọn họ, nàng cảm thấy trước mắt mơ hồ, nam nhân nàng yêu đang ôm một nữ nhân, rêu rao khắp nơi ở trước mặt nàng! Lòng của nàng làm sao dễ chịu?

Tỷ giương mắt nhìn nhìn Vương gia, đáy mắt lộ ra một tia đau đớn, trong lòng Lan nhi nhất thời sáng tỏ, nàng lo lắng hỏi: “Tỷ, người không sao chứ?”

“Ừ. . . . Không có sao, chúng ta đi thôi!” Nàng phục hồi tinh thần lại, che giấu tốt cảm xúc trong đáy lòng. Xuống lầu như không có chuyện gì xảy ra. Cúi nhìn thấy Hiên Viên Triệt, nàng cũng chỉ cho là người xa lạ.

Hiên Viên Triệt cảm nhận được một đạo ánh mắt không tầm thường sau lưng, hần khẽ nghiêng đầu, chỉ thấy trong góc, một nữ tử áo trắng xinh đẹp đang uống trà. Khí chất lạnh tĩnh, giống như tiên nữ xuống phàm trần, không dính khói lửa nhân gian! Nhưng vì sao ánh mắt của nàng quen thuộc như thế?

Giờ phút này trong đầu Hiên Viên Triệt toát ra bóng dáng của nữ tử trong vương phủ. Có thể! Dù mặt mũi của họ khác xa. Nhưng vừa vận phát ra khí chất giống nhau như đúc.

Liễu Nhu hận hận lườm nàng một cái, thật là một hồ ly tinh, trước mặt mọi người, cư nhiên quyến rũ biểu ca! Liễu Nhu rót một ly trà, sẵn sàng đưa đến trước người Hiên Viên Triệt. Thân thể mềm mại ghé vào trên ngực hần. Dịu dàng nói: “Biểu ca, nhìn cái gì chứ? Trà sắp lạnh !”

Hiên Viên Triệt hồi thần lại, chăm chú nhìn nữ tử yêu mến, mặt mày đưa tình.

Hần không để ý ánh mắt khác thường của mọi người, kéo Liễu Nhu! Lúc này không tiếng thắng có tiếng, mà Lưu Quân Dao ăn uống no đủ rồi, không chút để ý nói: “Lan nhi, chúng ta đi thôi!”

Sau khi hai người rời đi, ánh mắt Hiên Viên Triệt đuổi theo bóng dáng quen thuộc mà lả lẫm đi rất xa! Nếu như lúc này hần quay đầu lại, có thể nhìn rõ ràng oán hận và âm độc trong mắt người yêu dịu dàng.

Trên đại hội võ lâm, mặt trời rực rỡ nhô lên cao, chúng hào kiệt nhìn chăm chăm mặt trời gay gắt, ngồi ngay thẳng, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chú vào trên đài, rất sợ sót mất dấu vết.

Có thể thấy được tính quan trọng của ‘Đằng Long đồ’, khiến nhân sĩ giang hồ hướng tới hòa theo.

Đằng Long đồ là bảo bối triều trước để lại, đến nay chưa người nào gặp! Nhưng tương truyền, người được Đằng Long đồ được thiên hạ, bất kể thật hay là giả! Không người nào muốn bỏ lỡ.

34. Chương 34: Đằng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (3)

Tỷ vô hừng hực khí thế được triển khai! Một vài nhân vật rối rít ra sân! Nhưng chân chính đại nhân vật lại chờ tĩnh tình, yên lặng theo dõi biến hóa!

Ánh mắt của Lan nhi một mực cần quét trên thân mọi người! Đột nhiên nàng thấy hai bóng dáng quen thuộc, nàng lôi kéo ống tay áo của Lưu Quân Dao, thấp giọng kêu lên: “Tỷ, người xem! Đó không phải là Vương gia và nữ tử đáng chết đó sao?”

“Ừ!” Lưu Quân Dao nhàn nhạt liếc mắt nhìn, cũng không phản ứng quá lớn, từ một khắc nhìn thấy bọn họ ở khách điểm, nàng đã đoán ra ý đồ của bọn họ! Sao lại kinh ngạc đây?

“Tỷ, phản ứng của ngươi hơi quá!” Lan nhi cũng không hài lòng về lạnh nhạt của tỷ, nàng đi theo bên cạnh tỷ ba năm, có thể đoán được ít nhiều ý định của tỷ, tỷ chung tình với Vương gia nàng cũng rõ ràng, vì vậy nàng càng ghét Liễu Nhu trong ngoài không giống nhau hơn! Cả ngày chỉ biết làm bộ nhu nhược, thật là dối trá! Nghĩ như vậy, Lan nhi lại mạnh mẽ trợn mắt nhìn Liễu Nhu một cái, nếu như ánh mắt có thể giết người, tin tưởng Liễu Nhu đã chết ngàn vạn lần.

Tĩnh tình thăng thần của Lan nhi, là điều Lưu Quân Dao thích! Cái thế giới này quá giả dối, hư hư thật thật, bên cạnh có thể có một nữ tử thăng thần làm bạn, nàng có tài đức gì đây?

Đột nhiên ánh mắt của Lưu Quân Dao bị một bóng dáng hấp dẫn, nàng ngó hẩn một cái, lập tức khẽ cúi đầu, nghĩ thầm: Hoàng Phủ Hiên? Sao hẩn cũng tới?

Xem ra Đằng Long đồ này thật hấp dẫn người! Hoàng thượng, Vương gia, nhân sĩ giang hồ, mọi người đều muốn lấy, càng muốn chiếm làm của mình!

Mặc dù Lưu Quân Dao kinh ngạc, nhưng có thể hiểu được! Cả Sư Phụ có tiên cốt cũng bảo nàng đến, huống hồ những phạm phu tục tử này?

Mọi người say sưa nhìn chăm chú vào tỷ vô trên đài, chỉ thấy một nam tử mập mạp một cước đá đối thủ xuống đài, hẩn ngẩng nhìn bốn phía, kiêu ngạo khiêu khích: “Còn có ai dám đi lên? Nếu như không có người, bảo bối này sẽ là vật ở trong túi của ta.”

Vừa dứt lời, hẩn còn không kịp hưởng thụ thành công vui sướng, liền bị một cước đá rớt xuống đài, khoe miệng hẩn chảy ra tia máu, không thể tin nhìn chăm chăm đầu số gây nên, lời nói còn chưa có ra miệng, hẩn đã té xỉu!

Người tới chính là Hiên Viên Triệt! Hôm nay hẩn mặc áo tím, dắt tiền mà thần bí, quả thật là vương giả trời sanh, cao quý không thể xâm phạm!

Hẩn đứng ở phía trên, mắt nhìn thẳng! Cũng không phát một lời! Chỉ đứng lẳng lặng ở đây, chờ đợi đối thủ chân chính.

Dưới đài, mọi người trợn to mắt không dám đi lên, Cảnh vương gia võ nghệ cao cường, cả Minh quốc sợ là không đối thủ! Những nhân vật như họ sao dám mạo hiểm tánh mạng đây?

Hoàng Phủ Hiên vương giả chân chính ở dưới ánh mắt chần chờ của mọi người, bay lên đài, hẩn cười cười, nụ cười ảm áp nhưng không hề đạt tới đáy mắt! Hẩn nói: “Hiên Viên huynh, xin chỉ giáo!”

Hiên Viên Triệt cũng ôm quyền trả lễ, nói: “Hoàng Phủ huynh khách khí.”

Vừa dứt lời, giương cung bạt kiếm! Giống như hai con rồng, độ sức trên không trung! Nhất thời ánh lửa bắn ra bốn phía, đây mới thật sự là đấu, mọi người cảnh giác cao độ, rất sợ bỏ sót nhất cử nhất động của bọn họ! Đây mới thật sự là võ nghệ! Những thứ vừa rồi chỉ là công phu mèo ba chân.

Lưu Quân Dao không chớp mắt nhìn chăm chăm rồng bay đấu nhau trên không trung! Trong lòng thất kinh, không nghĩ tới bọn họ đều là nhân vật lợi hại, cao thủ thâm tàng bất lộ chân chính, xem ra trước kia chưa nhìn rõ bọn họ.

Đấu hồi lâu sau, Hiên Viên Triệt rõ ràng rơi xuống dưới! Hắn dần dần lực bất tòng tâm, coi như muốn chuyển bại thành thắng, nhưng vô lực phản lại.

Chiến đấu dần dần ngừng, Hiên Viên Triệt vui lòng phục tùng, cười cười nói: “Hoàng Phủ Hiên võ nghệ cao cường, Bốn vương cam bái hạ phong!”

“Đa tạ!” Hoàng Phủ Hiên vừa dứt lời, một làn gió thổi qua! Một bóng dáng đã tiến vào trong mắt hắn.

35. Chương 35: Đăng Long Đồ Hiện, Xuất Giai Nhân (4)

Áo trắng bông bành, giăng co trên đài.

Hai người ăn ý mặc áo trắng, vạt áo bay lên, bướm bướm trên áo nữ tử nhẹ nhàng nhảy múa. Trông rất sống động! Lá trúc trên áo nam tử cũng tung bay, mọi người đều như vùi thân trong rừng trúc, mát mẻ thoải mái.

Hoàng Phủ Hiên mỉm cười nhìn qua nữ tử trước mắt, cái nhìn đầu tiên, hắn liền nhớ kỹ nàng ở trong lòng, cái nhìn đầu tiên, hắn đã nhận ra nàng! Coi như nàng dịch dung inh, cũng chạy không thoát tim của hắn.

Lưu Quân Dao nhìn vào mắt của hắn, nhìn nụ cười của hắn, nàng có loại cảm giác bị nhìn xuyên! Nhưng nàng lập tức hất ra ý nghĩ trong lòng, thuật dịch dung của sư phụ rất inh, người bình thường không nhìn ra sơ hở!

Tự an ủi rồi, Lưu Quân Dao dần dần buông lỏng, nàng nhẹ nhàng động khóe miệng, nụ cười giống như trăng sáng trên trời. Cả người như hoa sen mới nở. Mọi người thấy đều kinh ngạc, cùng là áo trắng, cùng là người xuất trần. Bọn họ thật đúng là một đôi trời đất tạo nên.

Ý định của mọi người đã không còn ở trên tỷ võ, nhưng Lưu Quân Dao toàn tâm toàn ý muốn đoạt được Đăng Long đồ. Hoàng Phủ Hiên cũng cố gắng tập ý định.

Hai người đồng thời tiến công, bóng dáng đấu ở chung một chỗ, không giống đánh nhau, càng giống đồng cỏ và nguồn nước hòa quyện vào nhau trong nước song sâu. Tựa sát sườn ấm ở trong sông lạnh như băng.

Võ công của bọn họ thật là đẹp đẽ, một cái phát tay, một cái xoay tròn, mỗi ánh mắt, cũng phối hợp không chê vào đâu được. Đối với người đến quan sát, đúng là một bữa tiệc ngon cho ánh mắt.

Mấy phen triển đấu, không biết là Hoàng Phủ Hiên cố ý thối lui, hay là Lưu Quân Dao quả thật lợi hại, rốt cuộc đoạt được Đăng Long đồ, bảo bối người đời hâm mộ thành vật trong túi nàng.

“Cám ơn người!” Lưu Quân Dao cười nhạt nói! Hoàng Phủ Hiên thủy chung treo nụ cười, khề gật đầu! Vừa định nói gì, giai nhân đã rời đi! Nhìn bóng dáng bay múa trên không trung, hắn lưu luyến không rời. Hơn nữa cũng tin chắc, bọn họ rất nhanh sẽ gặp lại.

Hắn tự lẩm bẩm: “Loại cảm giác này cả đời ta cũng sẽ không quên, cũng sẽ càng ngày càng quen thuộc.” Lời nói không rõ chân tướng này sẽ mang đến cho Lưu Quân Dao cái gì đây? Là vui? Là lo? Không biết được.

Hiên Viên Triệt cũng nhìn nàng một cái thật sâu, càng cảm thấy quen thuộc. Cảm giác về nàng, cực kỳ giống vương phi. Đăng Long đồ hiện, xuất giai nhân! Tối nay sẽ không thái bình,

Ban đêm, để lại mình Lan nhi, một mình nàng phi thân tiến về phía rừng cây, lá cây vang sào sạt, bóng cây chập chờn trên mặt đất, trong rừng cây đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón. Thật không rõ, vì sao sư phụ sẽ chọn loại địa phương quỷ dị này?

Lưu Quân Dao cảnh giác ngẩng nhìn bốn phía, không có phát hiện bất cứ dị thường nào. Nàng từ bên hông móc ra một cây tiêu đặt ở khóe miệng, khúc nhạc tuôn ra. Chỉ chớp lát sau. Bầu trời đen tối có một người bay tới.

Lưu Quân Dao cười yếu ớt cất tiêu, lại đưa Đằng Long đồ cho hắn, nói: “Sư phụ, đây là đồ ngài muốn!”

“Ừ! Đồ nhi ngoan thật biết nghe lời!” Linh Cơ Tử nghịch ngợm kéo kéo tóc của nàng. Rõ ràng tuổi trên năm mươi, nhưng mà lại như một đứa trẻ.

Lưu Quân Dao nhẹ nhàng động khoe miệng, sư phụ chính là lão ngoan đồng, nàng rất bất đắc dĩ! Lưu Quân Dao lạnh nhạt: “Nếu sư phụ không có gì, vậy đồ nhi cáo lui!” liền muốn rời đi, nhưng Linh Cơ Tử làm sao để cho nàng đi đây? Kéo nàng lại, chết sống không buông tay.

“Đồ nhi ngoan, đồ nhi bảo bối, không cần bỏ lại sư phụ. . .” Linh Cơ Tử liều mạng làm nũng, thật là ghê tởm chết.

Lưu Quân Dao có chút không chịu nổi tính khí của sư phụ. Vì để tránh cho lỡ tai bị độc hại, nàng cuối cùng thỏa hiệp, nói: “Tốt lắm sư phụ, người muốn ta thắng về Đằng Long đồ, rốt cuộc là ý gì?”

Nàng không có khuất phục dưới thâm uy của sư phụ. Vẫn nhớ việc chính.

36. Chương 36: Tròng Mắt Ác Độc (1)

Mắt là cửa sổ tâm hồn, vô luận một người ẩn núp sâu như thế nào, ánh mắt của hắn cũng sẽ tiết lộ nội tâm bí mật trong lòng hắn lúc lơ đãng!

Lưu Quân Dao nhìn chằm chằm hai mắt sư phụ, cố gắng nhìn ra chút đầu mối. Đáng tiếc! Công phu của nàng không đủ sâu, đọc không hiểu lòng của sư phụ. Linh Cơ Tử cười rất nghịch ngợm, nói: “Đồ nhi, người trước đừng động tới những thứ này, sư phụ tự có đạo lý!”

Không đợi nàng có phản ứng gì, sư phụ liền lôi kéo nàng chạy, nàng tức giận thở hổn hển chạy theo phía sau, thở không ra hơi! Nhưng sư phụ lại sáng khoái tinh thần.

Trên bàn rượu, chiếc đĩa của Linh Cơ Tử lướt khắp nơi chỉ để lại một mảnh hỗn độn. Lưu Quân Dao bình tĩnh nhìn trên bàn cơm trở thành hư không, bộ dáng sư phụ ăn ra sao nàng đã tập mãi thành thói quen. Giờ phút này nàng chỉ hy vọng sư phụ nhanh chóng ăn xong, nàng cũng có thể biết được huyền bí của Đằng Long đồ.

Vừa ý chuyện xảy ra bên ngoài, Linh Cơ Tử lau miệng xong, mỉm cười nói: “Đồ nhi ngoan, thức ăn hôm nay ăn ngon thật, hôm nào sư phụ tạ đồ nhi nữa!”

“Sư phụ. . . . Sư phụ. . .” Mặc cho Lưu Quân Dao hô hào như thế nào, Linh Cơ Tử cũng không nghe được, bởi vì hắn đã biến mất trong biển người. Ai! Nàng không tiếng động than thở, sư phụ thật là hại chết người. Hắn thì tốt, lấy đi Đằng Long đồ, để lại một đám người tham lam mơ ước Đằng Long đồ đang đợi nàng.

Màn đêm từ từ rơi xuống, gió lạnh nhẹ nhàng thổi. Nhắc cái khăn che mặt thần bí lên từng tầng một, cũng mang đến từng trận âm mưu, dĩ nhiên, tròng mắt oán hận bị mai một ở trong đêm tối.

Tối nay, một khách điểm ngoài ý muốn nghênh đón một nhóm nhân vật.

Trong phòng, Lan nhi trải giường xong, lại nhìn thấy tỷ đang ngồi ngay uống trà ở bên cạnh bàn, Lan nhi bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đi tới, nói: “Tỷ, trước khi ngủ không cần uống trà, nếu không không ngủ được.”

Lưu Quân Dao đặt ly trà xuống, nhìn ly trà một cái thật sâu, nhàn nhạt cười, thần thần bí bí: “Tối nay vốn là ngủ không được.”

“Tỷ, người làm cái gì?” Lan nhi trợn mắt một cái, là nàng quá ngu ngốc sao? Lời nói của tỷ thật khiến nàng không hiểu.

Nàng chỉ nhìn Lan nhi một cái, cũng không tính giải thích, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khẽ nghiêng đầu, nói: “Lan nhi mau đi ngủ đi, tối nay nghe được thanh âm gì cũng không cần lo.”

Mặc dù tỷ nhìn như không việc gì, nhưng Lan nhi vẫn nhận thấy được nghiêm túc trong thanh âm của nàng, Lan nhi không dám nói, gạt đầu một cái, lại dãn dò một câu mới rời đi: “Tốt, tỷ người phải cẩn thận!”

Sau khi Lan nhi rời đi, trong phòng trừ tiếng hít thở cái gì cũng không có, cây nến lẳng lẳng thiêu đốt, nở rộ ánh sáng chói mắt nhất sinh mạng nó.

Lúc này, cửa sổ bị thổi ra, mang đến từng trận khói đen. Bầu trời yên tĩnh rất là quý dị!

Lưu Quân Dao từ từ mở miệng: “Đi ra đi! Không cần giấu đầu lòi đuôi!” lời của nàng luôn là có ma lực làm cho người ta không thể chống cự. Hoặc giả đây chính là uy nghiêm chân chính!

“Giao Đằng Long đồ ra đây!” Tiếng giận dữ truyền đến, tiếp, năm người áo đen tay cầm đao lớn sáng ngời từ cửa sổ xông tới. Xông về phía Lưu Quân Dao, thủ pháp mau mà hung ác, muốn khiến nàng tránh né không kịp.

Lưu Quân Dao cười lạnh lạnh, không nhanh không chậm đặt ly trà xuống, nhếch miệng, cười nhạo nói: “Mấy tên cướp nhỏ cũng dám giễu võ giương oai trước mặt bản tỷ!”

Bọn họ dù thế nào cũng là nhân vật có mặt mũi trên giang hồ, hôm nay lại bị một nữ nhân cười nhạo, nếu như truyền đi bọn họ làm sao lặn lội!

Dưới cơn nóng giận, năm người nâng đao lớn lên, nhắm tâm bổ về phía Lưu Quân Dao. Chỉ thấy nàng cười lạnh, bàn tay trắng nõn vung lên, năm thanh đao lập tức gãy thành hai nửa. Năm người giương mắt mà nhìn nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi này, quên mất kẻ địch đang ở trước mắt, tùy thời có thể muốn mệnh của họ.

37. Chương 37: Tròng Mắt Ác Độc (2)

Bất kể là đao hay là kiếm, ta đều sẽ đứng ở trước mặt người, đỡ nguy hiểm cho người, bất kể là nắng hay mưa, ta đều sẽ đứng ở trước mặt người, chống bầu trời lên cho người.

Những người áo đen làm sao chịu loại sỉ nhục này! Đồng loạt xông lại, liều mạng đánh một trận! “Không biết tự lượng sức mình!” Lưu Quân Dao cười lạnh, nhanh chóng đứng dậy, nhưng nàng còn chưa kịp động thủ, toàn bộ người áo đen đã ngã xuống, nàng kinh ngạc quay đầu lại, lại nhìn thấy người quen thuộc, trên mặt Hoàng Phủ Hiên mang nụ cười ấm áp. Mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào nàng.

Nhìn đến hần, Lưu Quân Dao cũng cười, thân thể căng thẳng cũng dần dần buông lỏng. Chẳng biết tại sao? Hần đều khiến người rất an tâm.

Nàng khẽ ngoẹo cổ, cười cười, hạ thấp giọng hỏi: “Sao người lại đến?”

Hoàng Phủ Hiên cũng không tránh hiềm nghi, đi tới bên người nàng, cứng chịu sờ sờ sợi tóc mượt mà của mình, chăm chú nhìn hai tròng mắt của nàng, dịu dàng: “Bởi vì ta muốn gặp nàng!”

Nghe vậy, nàng sửng sốt, nghĩ thầm: người này xảy ra chuyện gì? Cả người là lạ, đặc biệt là ánh mắt của hần, tựa như một cái động không đáy, hấp dẫn nàng thật sâu.

Nàng bị ý tưởng hoang đường của mình làm sợ hết hồn, chợt lắc đầu một cái, thanh tĩnh rồi, nàng tùy ý khoát khoát tay, nói: “Chớ trêu! Ta xem người cũng là vì Đằng Long đồ!”

Không đợi hần trả lời, nàng trực tiếp ngồi xuống, khẽ cúi đầu, làm cho người ta không thấy rõ nội tâm của nàng giờ phút này.

Hoàng Phủ Hiên không để ý, hần lạnh nhạt ngồi xuống, hơi thở mập mờ quanh quẩn bên cạnh hai người. Hoàng Phủ Hiên khẽ há mồm, vừa định nói, liền nghe được tiếng bước chân dần dần đến gần trong hành lang.

Hai người nhìn nhau, lập tức nhấc lên lòng cảnh giác, trảm miệng một lời: “Có người đến rồi!”

Lưu Quân Dao lập tức quay lưng đi, khi nàng xoay người thì đã là một khuôn mặt xa lạ khác. Nội tâm Hoàng Phủ Hiên mãnh liệt dao động, bởi vì dù thích nàng, nhưng Hoàng Phủ Hiên vẫn không phải hoàn toàn hiểu nàng.

‘ đông đông đông ’, tiếng gõ cửa vang lên, không đợi chủ nhân trả lời, Hiên Viên Triệt và Nhu nhi đã rất không có lễ phép đẩy cửa vào.

Lưu Quân Dao không vui nhú nhú mày, lời nói lạnh như băng, khiến mọi người cảm thấy sau lưng lạnh lẽo: “Đường đường Vương gia một nước, vô lễ như thế tựa hồ có chút không phải?”

Hiên Viên Triệt không nghĩ tới nàng sẽ như thế, trong lúc nhất thời lúng túng trả lời không được, ngược lại Liễu Nhu, luôn xem Hiên Viên Triệt là trời, sao có thể chịu được người khác cười nhạo biểu ca mền yêu? Nàng xông lên trước một bước, tay mảnh chỉ vào Lưu Quân Dao, cả giận nói: “Người tính làm gì đó! Dám nói biểu ca vậy!”

Lưu Quân Dao trừng mắt, không vui cảm tức nhìn Liễu Nhu, trong lòng vô cùng miệt thị nàng, thật là một nữ nhân ngu xuẩn không biết điều. Nàng cười yếu ớt nói: “Ta là ai không quan trọng, mấu chốt là người là ai? Kêu loạn giống như chó điên, thật là làm mất mặt nữ nhân chúng ta!”

Xác thực nàng chính là một con cọp, nếu như người khác đắc tội với nàng, nàng sẽ mở móng nhọn ra công kích người khác. Dù sao Liễu Nhu chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao chịu nổi sự vũ nhục của Lưu Quân Dao lập tức đỏ mắt, nước mắt không tiếng động chảy xuống, Hiên Viên Triệt nhìn thấy đau lòng, kéo Liễu Nhu vào trong ngực, không kịp lễ nghi gì, găm nhẹ: “Người cảm miêng, nói nữa bốn vương và nát miệng người!”

Hoàng Phủ Hiên an tĩnh bên cạnh, cũng cười khẩy nói: “Không nghĩ tới Minh quốc không biết lễ nghi liêm sỉ, xông vào gian phòng người khác, bây giờ còn nói ẩu nói tả. Thật là không biết thẹn thùng.”

Sắc mặt Hiên Viên Triệt lúc trắng lúc xanh, nhưng những câu của hắn đều có lý, hắn cũng không phản bác được, lúc này, Lưu Quân Dao châm chọc: “Dài dòng với hắn chi! Một nam nhân không phân biệt phải trái làm gì biết xấu hổ!”

“Người.” Hiên Viên Triệt giận không kềm được, nhưng nghĩ đến việc chính, hắn lập tức vẻ mặt ôn hoà hỏi thăm: “Chọc giận người Bốn vương rất xin lỗi, hôm nay người thi triển thân thủ đoạt được Đăng Long đồ, vì vậy muốn mời người ngày mai cùng nhau đi du hồ, không biết ý người như thế nào?”

Lưu Quân Dao suy nghĩ một chút, lại nhìn Liễu Nhu trong ngực hắn một cái, nói: “Được rồi! Ngày mai nhất định đến nơi hẹn.” trong lòng nàng nuốt không trôi cơn giận này, vừa đứng sửa chữa nàng một phen.

Hoàng Phủ Hiên nhìn nàng sợ ngây người, lúc này trên người nàng tản ra quyền rũ, khiến cho hắn không dời mắt được.

“Hiên. Hiên.” Một hồi tiếng la lên, hắn rút cuộc phục hồi tinh thần lại, xin lỗi nhìn nàng một cái, hỏi: “Nha đầu, chuyện gì nha?”

“Ngăn người cái gì đây? Ngày mai cùng đi du hồ đi!” Lưu Quân Dao nhìn như hỏi thăm, nhưng tựa như có lẽ đã quyết định cho hắn rồi.

Hiên Viên Triệt nhìn hai người bọn họ, nổi bản khoản lớn mạnh ở trong lòng. Theo hắn biết, Hoàng Phủ Hiên luôn luôn không thích thân cận với nữ nhân, trừ phi nàng là? Để chứng minh suy đoán của hắn, ngày mai cần phải làm chút chuẩn bị mới được.

Mọi người tự trở về, chờ đợi màn kịch ngày mai, nằm ở trên giường, trong đầu Lưu Quân Dao luôn toát ra hình ảnh tình chàng ý thiếp của bọn họ, khiến cho nàng ghen tỵ, khiến cho nàng thương tâm. Cứ như vậy, nàng vẫn mở mắt đến trời sáng.

Mà đối thành hai người bên ngoài cũng cả đêm chưa chợp mắt, ý định khác nhau, nhưng kỳ thật đều ở trên người một người, hoặc giả đây chính là trời đã định trước, ba người bọn họ luôn luôn quần quýt si mê cả đời !

Ngày kế, ánh nắng tươi sáng! Nàng và Lan nhi lẳng lặng đi ở bên bờ, bàn tay trắng nõn thỉnh thoảng quần quanh với chiều gió đang lay động.

Trăng thu nhoà nhạt dán mặt hồ

Tựa tấm gương đồng dính bụi nhơ[1]

Nàng bắt tri bắt giác nhớ tới câu thơ này , khá lắm”Kính không mài” nha! Không dậy sóng, con cá toát ra ở trong nước ương. Thật giống như ‘ cá chép hóa rồng ’.

Tây Hồ hay là nàng Tây Tử

Nhật phần, phai son vẫn đẹp xinh.[2]

“Tình cảnh này, đáng tiếc ít đi thanh âm dễ nghe.” Lưu Quân Dao tự mình lẩm bẩm, tay mảnh thon dài xẹt qua xẹt lại ở trong nước hồ, đã quấy rầy con cá trong hồ, nhưng cũng nhiễu loạn trái tim của nam tử.

“Ta biết rõ đó là một loại tình cảm, một loại khát vọng giấu trong lòng. . . .”

Tiếng tiêu tuyệt vời mà uyển chuyển, nước nở nghẹn ngào không ngừng, thâm tình khẩn thiết. Giống như là một đôi tình nhân đang thuật lại tình yêu say đắm của nhau.

Giờ phút này, thời gian ngừng lại bất động, con cá cũng quên hô hấp, người phương xa si say trầm mê. Nội tâm kia rõ ràng kêu gọi khiến cho trái tim bình tĩnh của nàng nổi lên gợn sóng.

Trong nháy mắt, nàng giống như mê muội, bước chân không chịu khống chế đi theo tiếng tiêu, trong lương đình bên hồ, thanh âm vi vu, tiếng tiêu rả rích.

Cách đường đá, nàng dừng bước, nhìn nam tử như tiên bên kia, áo trắng bông bênh, tóc đen hai bên tai quấn quanh không nghỉ, giữa hai lông mày hiện lên yêu say đắm. Trong con người tràn đầy yêu và nụ cười.

“Nếu là yêu, trong lòng mắt ít nhiều gì sẽ toát ra yêu say đắm.” lời nói thật sâu bật thốt lên gõ vào đại não của Lưu Quân Dao, áo não mình tại sao mất hồn phách vì một nam tử.

Nam tử thâm tình bày tỏ, nữ tử lưu luyến si mê xem xét. Trong thiên địa cũng xoay tròn tình cảm giữa bọn họ, tiếng vang ‘ Shasha ’ cũng không cách nào khiến cả hai phục hồi tinh thần lại.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng tiêu vẫn như cũ, Lưu Quân Dao thức tỉnh từ trong mộng ảo, lẩm bẩm nói: “ Tình trúc tổ tơ tình, mặc ưa gió lay động, cũng không sợ hãi. Hiên thật là rất lợi hại, thổi khúc nhạc rất dễ nghe động lòng người.”

Giọng ôn hòa của Hoàng Phủ Hiên vang lên từ đỉnh đầu nàng, “ Tình trúc sao? Vốn chẳng qua là sáng tác tùy ý, không nghĩ nha đầu lại thưởng một cái tên hay vậy. Ha ha. . . .”

Lưu Quân Dao sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, nàng không lưu dấu vết lui về phía sau một bước, nhẹ giọng nói: “Hiên quá khách khí, khúc này chỉ có ở trên trời, nhân gian khó mà nghe được mấy hồi!”

“Ba ba!” Tiếng vỗ tay vang lên, bọn họ rối rít ghé mắt, liền nhìn thấy Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu nhẹ nhàng đi tới.

“Giai nhân xinh đẹp, anh hùng tao nhã, thật là một đôi thần tiên quyến lữ làm cho người ta hâm mộ!” một câu của Hiên Viên Triệt khiến bọn họ ngớ ngẩn. Không biết hẳn nói thế là ý gì!

Là thật tâm khen ngợi? Hay là dò xét tỉ mỉ?

~~

[1]Đây là 2 câu thơ đầu trong bài Vọng Động Đình của Lưu Vũ Tích. 2 câu thơ trên được dịch bởi Nguyễn Tâm Hàn.

[2]Đây là 2 câu thơ cuối trong bài Hồ Thượng Âm của Tô Đông Pha.

38. Chương 39: Rơi Xuống Nước

Người đời đều cho rằng thần tiên tốt, mà ta chỉ nguyện ước không nguyện tiên!

Bất kể Hiên Viên Triệt có ý gì, Hoàng Phủ Hiên đều tuyệt không để ý! Khúc Tình trúc kia vẫn quanh quẩn ở trong lòng bọn họ.

“Hiên, chúng ta lên thuyền uống trà đi! Nơi này rất nóng.” Lưu Quân Dao đề nghị, sau đó bỏ lại bọn Hiên Viên Triệt trực tiếp đi vào trong thuyền!

Đường đường Vương gia một nước, khi nào bị người không nhìn qua như vậy? Hiên Viên Triệt dè dặt lửa giận trong lòng, đạp bước nặng nề, đi theo bọn họ lên thuyền. Liễu Nhu trong ngực cũng cảm nhận được biến hóa của biểu ca, trước kia biểu ca không tức giận vì người khác, bây giờ không phải bày tỏ đã có người có thể ảnh hưởng hắn sao? Nghĩ đến đây, Liễu Nhu càng oán hận nữ nhân này.

Khói bếp lượn lờ, mùi thơm tràn ngập. Nhẹ nhàng thổi, rèm cửa màu trắng tựa như một người nhảy múa thuần thực. Thân hình nổi bật nhẹ nhàng vũ động. Mông lung lơ lửng vào cảnh ngoạn mục.

Hai đôi bích nhân ngồi yên cạnh bàn, trên bàn hương trà lượn lờ. Ở trong không khí tĩnh lặng, bọn họ không cảm giác được uy hiếp ẩn nấp chút nào. Thật có chút không ngờ chuyện đang diễn ra âm thầm.

Lúc này một nha đầu bưng bốn ly trà không đi vào, khi Lưu Quân Dao đưa tay thì nàng không lưu dấu vết tránh ra, tự tay cầm một cái ly khác đặt ở trước mặt Lưu Quân Dao. Đặt ly của bốn người xuống xong nàng mới chậm rãi rời đi.

Lưu Quân Dao không nghi ngờ gì, rót đầy một ly trà, nhưng đến khoe miệng thì nàng lại dừng lại. Hít một hơi thật sâu, lòng cảnh giác lại nhắc tới cổ họng. Trong ly trà có mùi thơm không tầm thường, đó là mùi ngựa mẹ nàng luôn ghét.

Ánh mắt của nàng càn quét ở ba người còn lại, cuối cùng ngừng một giây ở trên người Hiên Viên Triệt. Nàng nhàn nhạt cười, lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng, trước kia thật là nhìn lầm hắn rồi, thì ra lại là con lão hồ ly! Muốn thử dò xét ta à! Ta mạn phép không để cho ngươi như ý!

Lưu Quân Dao uống một hơi cạn sạch nước trà, chân mày cũng không nhíu một cái. Hiên Viên Triệt buồn bực trong lòng, vương phi luôn luôn ghét mùi ngựa mẹ, nhưng nữ tử trước mắt này cũng không có nửa điểm dị thường, chẳng lẽ là ta sai lầm rồi? Họ căn bản không phải cùng một người!

Hiên Viên Triệt cười cười, quan tâm hỏi: “Tỷ (cách xưng hô lễ phép với một cô nương), không biết trà này hợp khẩu vị không?”

Lưu Quân Dao nhíu mày, cười yếu ớt nói: “Vương gia khách khí, đây là trà cống phẩm, dân chúng chúng ta có thể uống một hợp đã rất may, sao không hợp khẩu vị đây?”

“Như thế rất tốt!” Hiên Viên Triệt gật đầu một cái, lại khẽ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì! Lưu Quân Dao cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo đánh về phía nàng. Trong lúc lơ đãng nhìn đến ánh mắt oán hận của Liễu Nhu, nàng nhếch miệng, cười nhạt Liễu Nhu, coi như là khiêu khích đi!

Rốt cuộc là cao nhân, bọn họ đều cảm nhận được hơi thở không tầm thường trong không khí, chẳng qua là cũng rất thông minh không nói ra, Hoàng Phủ Hiên mời: “Không khí bên ngoài khoang thuyền mát mẻ, Vương gia! Chúng ta ra ngoài đi một chút được không?”

“Có thể được hoàng thượng mời, bổn vương hết sức vinh hạnh!” Lời khách sáo xong, bọn họ rời đi, chỉ để lại Liễu Nhu và Lưu Quân Dao. Giờ phút này nỗi hận trên người Liễu Nhu truyền tới càng thêm nồng đậm. Lửa giận dường như muốn đốt Lưu Quân Dao thành tro bụi.

“Cô nương là mỹ nhân khuynh quốc, không biết đã có ý trung nhân chưa?” Liễu Nhu đột nhiên hỏi một câu như vậy, quả thật làm cho nàng sửng sốt, nhưng ngay sau đó Lưu Quân Dao cười nhạt một tiếng. Lắc đầu một cái cũng không có mở miệng.

Liễu Nhu mỉm cười, nhưng trong lòng đã sớm oán hận tràn đầy. Nữ tử ngạo mạn như thế thật sự quá ghê tởm, Liễu Nhu đứng dậy tựa vào bên cạnh hàng rào, gió thổi qua, áo bay bay, trong lúc bất chợt, nàng tựa

như một con diều đứt dây, rơi xuống trong nước. “Cứu mạng. . . Cứu mạng. . .” Tiếp Hiên Viên Triệt nhảy vào trong hồ nước, rất nhanh cứu một nữ tử như lục bình đi lên.

Hiên Viên Triệt trợn mắt nhìn Lưu Quân Dao vẫn như không chuyện lạ một cái, lại vỗ mặt của Liễu Nhu, lo lắng hỏi: “Nhu nhi, tỉnh. . . Nhu nhi. . .” nhưng đáp lại hần chỉ có yên tĩnh.

39. Chương 40: Vết Máu Ở Khóe Miệng

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ở dưới sự nỗ lực của Hiên Viên Triệt, nàng rốt cuộc chậm rãi mở mắt. Khi nhìn thấy người thương thì ôm chặt vật áo của hần giống như cây cỏ cứu mạng, hơn nữa nhào vào trong ngực của hần, nức nở nghẹn ngào không ngừng.

“Khụ khụ khụ. . . .” Đột nhiên Liễu Nhu liều mạng khụ, đôi tay che ngực, bộ dáng rất khó chịu.

“Thế nào Nhu nhi?” sắc mặt Hiên Viên Triệt tái nhợt, đáy mắt tràn đầy đau lòng và lo lắng, hận không thể đau thay nàng.

“Biểu. . . ca, ta thật khó chịu. . . . Cảm thấy. . . . Khó thở. . .” Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người vô lực, hơi thở mong manh!

Hiên Viên Triệt đưa tay điểm huyệt của nàng, lại từ từ truyền chân khí cho nàng, sắc mặt của Liễu Nhu rốt cuộc từ từ đỡ thắm. Hơi thở cũng ổn định rất nhiều. Nhưng y phục ướt nhẹp dính sát ở trên người nàng, nàng lạnh đến cả người run run! Đôi môi cũng phát xanh, Hiên Viên Triệt đau lòng ôm nàng vào trong ngực. Tỉ mỉ che chở, “Nhu nhi, khá hơn chút nào không?” Hần hạ thấp giọng, chỉ sợ hù Liễu Nhu!

Mà Lưu Quân Dao thì mỉm cười yên lặng xem bọn họ biểu diễn! Liễu Nhu nhu nhược vậy sao? Thật là đối trá! Liễu Nhu liếc thấy nụ cười khinh thường trên mặt nàng, nghĩ ra một kế!

Một cái tay của nàng che đầu, gian nan khắc ra một câu nói: “Biểu ca, đầu ta. . . . Thật là đau!”

“Cất. . . .” Lưu Quân Dao liếc nàng một cái, lập tức nghiêng người, không muốn xem một màn ghê tởm. Hiên Viên Triệt nghe được tiếng hừ nhẹ khinh thường của nàng! Lửa giận trong lòng vào giờ khắc này bộc phát.

Thân thể Nhu nhi vốn là nhu nhược, hôm nay rơi xuống nước, không biết sẽ bị bệnh gì nữa! Mà đầu sở gây nên lại đang đặc ý hí hửng, hần nhất định phải xả cơn giận này cho Nhu nhi, Hiên Viên Triệt hận hận lườm nàng một cái, vung tay lên, Lưu Quân Dao vội vàng không kịp chuẩn bị ngã xuống đất. Khóe miệng chảy ra máu đỏ máu tươi. Lưu Quân Dao chống hai tay trên mặt đất, gian nan ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn Hiên Viên Triệt lãnh khốc.

“Người. . . .” Máu tươi theo khóe miệng của nàng nhỏ xuống trên mặt đất, Hoàng Phủ Hiên hoảng hồn, lập tức chạy tới, đỡ nàng, nói: “Nha đầu, không có sao chứ?”

“Không có. . . . Chuyện, Hiên, người đưa ta trở về được không?” Nàng gian nan van xin. Bị một chưởng của Hiên Viên Triệt, nàng đã chịu nội thương, hơn nữa trong thời gian ngắn rất khó khôi phục. Không nghĩ tới hần ác như vậy!

Lưu Quân Dao ngó hần một cái, nụ cười tự giễu và tia máu xen lẫn nhau. Nam nhân yêu thích vì một nữ nhân khác đánh nàng trọng thương, còn có cái gì châm chọc hơn điều này sao?

Hoàng Phủ Hiên ôm nàng, vẻ mặt khấn trương, mặt mày không che dấu được lo lắng. Hỏi: “Nha đầu có khỏe không? Ta lập tức đưa nàng trở về!”

“Đợi đã nào...!” Liễu Nhu lên tiếng ngăn cản bước chân sắp sửa rời đi của bọn họ.

“Nếu như tỷ thích biểu ca, ta có thể bảo biểu ca thu người, nhưng người không nên dùng loại thủ đoạn tiện này!” Liễu Nhu nũng nịu, uất ức. Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Mềm mại giống như cừ non, làm cho người đau lòng!

“Nhu nhi, đừng như vậy! Ta sẽ không phản bội ngươi!” Hiên Viên Triệt cắt đứt nàng, cũng dịu dàng dùng tay lau khô nước mắt của nàng.

Lưu Quân Dao cười lạnh xem bọn họ biểu hiện tình chàng ý thiếp. Hai tay vô lực đặt lên hai vai Hoàng Phủ Hiên, tức giận vọt vào trong mắt Hoàng Phủ Hiên, nàng chính là một người quật cường, tuyệt không cho phép người khác vũ nhục nàng! Lưu Quân Dao cười lạnh nói: “Thật đúng là biết dẫn vàng lên mặt mình! Cầm gương soi xem, dáng vẻ quỷ này của ngươi, đáng giá ta hòa theo sao? Chỉ là ! Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm! Nói vậy Vương gia cũng không rõ ràng!”

“Hiên, chúng ta đi thôi!” Không đợi bọn họ trở mặt, Lưu Quân Dao liền thúc giục Hoàng Phủ Hiên rời đi. Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu phần hận nhìn chằm chằm bọn họ. Lời nói của Lưu Quân Dao không phải rõ ràng chê bai bọn họ sao?

40. Chương 41: Mang Thai

Hôm nay kết thù kết oán cũng kết duyên! Nhất định đây chưa ngừng nghỉ!

Đã qua ba ngày. Trong vương phủ, Lưu Quân Dao vô lực nằm ở trên ghế đệm, Lan nhi thêm lửa than ở một bên, mà Mai nhi thì tỉ mỉ mớm thuốc cho nàng.

Lúc này có người tiến vào, chỉ thấy một tiểu nha hoàn bưng trái cây tươi trong tay, cung kính hành lễ, nói: “Vương phi vạn phúc! Đây là trái cây Vương gia mang về từ trong cung, xin vương phi hưởng dụng!”

Lưu Quân Dao nhìn quả nho trên tay nàng một cái, thật cũng không cảm thấy mới lạ, nhưng đây là cổ đại, mùa này có quả nho cũng là chuyện thần kỳ!

Bất kể Hiên Viên Triệt là hư tình hay là giả ý, nàng đều sẽ không cự tuyệt, bởi vì không có ai lại tự làm khó mình! Lưu Quân Dao nhẹ giọng nói: “Để xuống đi!”

Nha hoàn để quả nho lên bàn, cúi cúi người, lui ra ngoài: “Nô tỳ cáo lui!”

Lan nhi xông lên, ý đồ ném quả nho xuống đất, may nhờ Lưu Quân Dao ngăn cản kịp thời “A, Lan nhi đừng xúc động!”

“Tại sao vậy tiểu thư? Vương gia đáng chết đó không biết điều, dám can đảm tổn thương tiểu thư, chúng ta không cần hấn giả bộ!” Lan nhi thật là tức giận bất bình, nói tới nói lui cắn răng nghiêng lợi, thật giống như hận không thể chặt hấn làm trăm mảnh.

“Không cần phí phạm! Lan nhi lấy qua, ta ném thử!” Nàng cười yếu ớt, tựa hồ thêm thương quả nho!

Lan nhi bắt đắc dĩ, vạn phần không tình nguyện đưa quả nho đến cạnh tay nàng. Lưu Quân Dao hưởng thụ nuốt quả nho xuống, chất mật ngọt ngào theo cổ họng trượt xuống, ngọt đến trái tim!

Lan nhi nuốt nuốt nước miếng, hai mắt khóa trên quả nho, nếu không phải Mai nhi lôi kéo, chỉ sợ nàng nhào tới rồi. Lưu Quân Dao nhìn thấu tâm tư của nàng. Cầm quả nho phân cho họ. Tự lo đóng cửa giả vờ ngủ say!

Lan nhi ăn uống no đủ rồi, liền thấy nghi ngờ, nàng không hiểu làm bầm lâu bầu: “Tại sao Vương gia lại mang đồ tới đây? Ngày hôm qua không phải hận đến cắn răng nghiêng lợi sao? Không đúng! Ta nghĩ. . . Bên trong nhất định là có âm mưu!”

Lời nói của Lan nhi ngược lại nhắc nhở Lưu Quân Dao, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích! Ngày sau nàng phải cẩn thận nhiều hơn mới phải!

Mai nhi xoa đầu Lan nhi, nói đùa: “Khó được ngươi thông minh một lần! Ha ha ha. . .”

Hai người chơi đùa, nhưng Lưu Quân Dao lại lâm vào trầm tư! Vì sao thái độ của hắn biến chuyển to lớn như thế? Nếu như có mục đích, vậy là cái gì đây? Nếu như là chân tình, vì sao hôm qua hung ác hạ sát thủ? Là hắn thay đổi thất thường? Hay là hắn ẩn nấp quá sâu?

Tất cả nghi ngờ lượn quanh đầy trong đầu của nàng, lòng rất loạn khó mà bình tĩnh! Suy nghĩ cũng lộn xộn! Không có đầu mối chút nào.

Nàng khép lại hai mắt thật chặt, trong đầu không ngừng thoảng qua hình ảnh xa lạ, làm cho người ta đoán không ra! Đầu óc bành trướng phát đau từng hồi. Đôi tay nàng che đầu. Cường bách mình tĩnh tâm! Mấy phen suy tư không có kết quả, nàng quyết định tạm thời để xuống trước!

Nhưng âm mưu quỷ kế tựa như biết nắm bắt thời cơ! Mới một lát, tâm cơ lại mạnh động.

Lưu Quân Dao cười yếu ớt. Trầm mặc không nói, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, cầm bình trà lên, rót ỉnh một ly trà nóng.

Trà nóng mới vừa bị thả vào khốe miệng, một cổ gió lạnh vọt vào, có người phá cửa mà vào rồi. “Vương phi, vương phi.” Nha đầu chạy thở không ra hơi.

Lưu Quân Dao cười yếu ớt nói: “Đừng nóng vội, từ từ nói!”

Nhưng chuyện làm sao mà có thể không gấp nha? Hơn nữa còn hết sức khẩn cấp! “Đã xảy ra chuyện, vương phi.” Từ trong miệng nha hoàn toát ra một câu khiến Lưu Quân Dao không giải thích được.

Lưu Quân Dao nhin xuống, hồi nữa: “Rốt cuộc chuyện gì?”

“Trắc phi mang thai!” Nha hoàn dùng sức hô lên. ‘ Xoảng ’ một tiếng vang thật lớn, ly trà vỡ thành mảnh nhỏ trên đất, giống như lòng nàng giờ phút này, bể tan tành không chịu nổi.

Mang thai? Tin tức đột nhiên xuất hiện khiến cho nàng khó thừa nhận, một tay nàng che cái trán, một tay chống cái bàn, cố gắng chống đỡ thân thể lão đảo muốn say của nàng.

41. Chương 42: Nhu Tình Dài Muôn Thuở

Tại sao chuyện lại thành như vậy chứ? Ông trời quá tàn nhẫn! Khiến người bay về phía đám mây rồi lại hung hăng đá nàng một cước rơi xuống, nhất thời rơi tan xương nát thịt!

Lan nhi vịn nàng, lo lắng nói: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Không có sao!” Nàng mạnh chống lên thân thể yếu đuối, gian nan khắc ra một câu. Lưu Quân Dao chỉ cảm thấy ngực bị chặn khí, ép tới nàng không thở nổi.

Nàng vỗ nhẹ ngực, thở thông suốt, sau đó ngẩng đầu lên, gian nan khê động khốe miệng, miễn cưỡng cười cười, nói: “Đây là chuyện tốt nha!”

“Tiểu thư!” Lan nhi luống cuống hô lên, nàng quả thật không hiểu vì sao tiểu thư nói vậy? Tiểu thư còn chưa có tỏ rõ tâm ý liền gặp đả kích lớn thế, tâm tiểu thư nhất định rất đau!

“Không có sao!” Lưu Quân Dao ngồi xuống, thần sắc rất nhạt, Lan nhi và nha hoàn đều kinh ngạc nhìn nàng, hi vọng nàng có thể làm ra quyết định.

Sau khi im ắng yên tĩnh, Lưu Quân Dao bình tĩnh nói: “Chuẩn bị chút quà tặng, đem qua chúc mừng Liễu Nhu.”

“Tiểu thư?” Lan nhi kinh ngạc kêu to ra, con người mở thật to, hoàn toàn buồn bực.

“Lo lắng làm gì? Mau đi đi!” Lưu Quân Dao mạnh mẽ đuổi nàng ra ngoài cửa, bắt đắc dĩ, Lan nhi không ở lại nữa, lưu lại một phần không gian, để tiểu thư an tĩnh!

Lan nhi mới vừa đi, thân thể yếu đuối của nàng cũng không chịu được nữa rồi, mềm nhũn té ở trên bàn, nàng chỉ thấp giọng nức nở, không tiếng động rơi lệ.

Thời gian trôi qua thật nhanh trong lúc ngây ngô, đang lúc hoàng hôn, Lan nhi đẩy cửa tiến vào, trong tay nàng cầm cái gì?

Lưu Quân Dao miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hỏi: “Lan nhi, ngươi làm gì đấy?”

Lan nhi đi lên trước, đặt vật cầm trong tay lên bàn, hỏi đáp: “Tiểu thư, không phải ngươi nói là tặng quà cho trác phi sao?”

Lưu Quân Dao nhìn ra được, vì không để cho nàng nghi ngờ, Lan nhi đã nói rất cẩn thận rồi, Lưu Quân Dao nhẹ nhàng cười cười, chỉ vào đồ trên bàn, hỏi: “Lan nhi, đây là cái gì?”

“Đây là thuốc bổ Thái hậu thưởng cho chúng ta, dù sao chúng ta cũng không có gì để đưa, đưa cái này đi!” Lan nhi nháy mắt với nàng, nghịch ngợm cười.

Đột nhiên, trong đầu nàng thoáng qua một màn máu tanh, tim cũng đập bình bịch, giọng điệu Lưu Quân Dao có chút gấp gáp nóng nảy, nói: “Không tặng thuốc bổ, tìm miếng ngọc bội đưa cho nàng đi!”

Lan nhi đơn thuần không hiểu vì sao tiểu thư kích động như thế, nàng hỏi: “Tiểu thư, tại sao vậy chứ?”

Lưu Quân Dao giải thích: “Tặng đồ ăn luôn không ổn, ngộ nhỡ nàng xảy ra chuyện gì, chúng ta khó thoát tội lỗi, tặng ngọc bội an toàn hơn.”

“A, ta sẽ đi làm!” Lan nhi nửa tin nửa ngờ đáp, sau đó đến bàn trang điểm, tìm kiếm ngọc bội tiểu thư nói.

Lan nhi cầm một miếng ngọc trắng lên, cười hỏi: “Tiểu thư, miếng này như thế nào?”

Lưu Quân Dao gạt đầu một cái, lười biếng nói: “Vậy nó đi! Lan nhi đem tặng Liễu Nhu, ta muốn nghỉ ngơi một hồi!”

Nàng chui đầu vào trong chăn, không còn phát ra bất kỳ tiếng vang, bất đắc dĩ, Lan nhi không thể làm gì khác hơn là rón rén rời khỏi, đóng cửa phòng, Lan nhi thầm nói ở ngoài cửa: “Tiểu thư nhất định rất thương tâm đi! Ai, tình cảm nha! Quá khó khăn.”

Lan nhi còn lắc đầu, tiếng thở dài bao phủ ở trong gió rét.

Phong ba mang thai, một nhà vui mừng, mấy nhà buồn.

“Nhu nhi, cẩn thận chút! Chớ đập đầu, đụng rồi.” Hiên Viên Triệt thận trọng đỡ Liễu Nhu, toàn tâm dụ dỗ dỗ dành che chở, giống như trân bảo.

Liễu Nhu cười nhẹ, không che giấu được hạnh phúc, nàng yếu ớt nói: “Biểu ca, ngươi đừng khẩn trương, hài tử mới một tháng!”

Hắn nhíu lông mày, nói: “Tại sao có thể không khẩn trương? Đây chính là xương thịt của ta và Nhu nhi, cũng là hài tử thứ nhất của ta!”

Biểu ca để ý như thế, điều này làm cho trong lòng Liễu Nhu căng thẳng, khe đau đón, nàng cúi đầu cười, không nói gì đối mặt biểu ca.

Hắn đắm chìm ở trong vui sướng được làm cha người, không chút nào phát hiện vẻ mặt dị thường của Liễu Nhu, Liễu Nhu chỉ cảm thấy trong lòng đè nén thật khó chịu!

42. Chương 43: Âm Mưu Sanh Non

Trần trọc trở mình, cả đêm chưa chợp mắt, Lưu Quân Dao chán chường đuổi đuổi lưng mồi, chui đầu ra từ trong chăn, mặt mũi tiều tụy, sợi tóc xơ xé không chịu nổi.

Đầu đau muốn nứt, nàng phiền muộn vỗ đầu một cái, tự nhủ: “Thất tình là một ly độc dược!”

Lại một hồi tiếng thở dài, Lưu Quân Dao giùng giàng đứng dậy, kêu to về phía cửa: “Lan nhi, tiểu thư nhà người muốn rời giường rồi !”

“Đến rồi!” Một loạt tiếng bước chân kèm theo tiếng trả lời cao vút, Lan nhi vội vội vàng vàng đẩy cửa vào, bộ dáng chật vật không chịu nổi này của tiểu thư khiến Lan nhi tức giận trong lòng! Lan nhi cẩn thận hỏi thăm: “Tiểu thư, người có khỏe không?”

Lưu Quân Dao miễn cưỡng cười, nhưng Lan nhi nhìn ra được, nàng cười rất khổ sở!

“Tiểu thư, người đói không?” Nhìn bộ dáng lười biếng của tiểu thư, Lan nhi thật lo lắng nàng sẽ bệnh ! Lưu Quân Dao gật đầu, bụng cũng phối hợp gọi ừng ực!

Lan nhi xông ra thật nhanh, khi trở về trong tay đã bưng một chén cháo, hai cái bánh bao, hai đĩa thức ăn. Hai mắt Lưu Quân Dao tỏa ánh sáng, không kịp chờ đợi nhào tới, nhất thời trình diễn một màn ăn như hổ đói.

Lan nhi trợn mắt hốc mồm, ánh mắt mới chợt lóe, trên bàn đã là một mảnh hỗn độn. Nàng không thể tin nói: “Tiểu thư, thống khổ có thể tăng cường thêm ăn sao?”

Lời mới ra miệng, Lan nhi liền hối hận, đây không phải là đêm tiểu thư đau đớn sao? Quả thật, trong nháy mắt nghe tới những lời này, Lưu Quân Dao ngây người như phỗng, thức ăn ngậm vào trong miệng cũng quên nuốt xuống, nhưng nàng lập tức bình tĩnh, cười cười nói: “Lùi một bước trời cao biển rộng! Nói không chừng thống khổ sẽ biến thành chuyện tốt? Lan nhi, sau đó chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi!”

Mặt mũi tiểu thư tiều tụy, Lan nhi không yên lòng đỡ nàng. Giờ phút này tiểu thư tựa như điều trong gió rét! Lão đảo muốn rơi!

Ăn uống no nê rồi, chủ tớ hai người đi dạo trong vườn, trên mặt các nàng treo nụ cười ngọt ngào, ai có thể đoán không được kế tiếp sẽ là một màn đau tê tâm liệt phế như thế nào.

Thật là oan gia ngõ hẹp! Xa xa đã nhìn thấy Liễu Nhu đi về phía các nàng, xuân phong đặc ý thật sự chú ý tới. Lưu Quân Dao giơ chân lên, vừa định tránh qua, đáng tiếc không kịp rồi, “Tỷ tỷ chờ đi nha!” Liễu Nhu thật là âm hồn không tan, đến đâu cũng theo cùng.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ cứng rắn ngênh đón, nhàn nhạt khạc ra một câu chúc mừng: “Chúc mừng muội muội được quý tử!”

Liễu Nhu cười xinh đẹp, đưa tay nắm Lưu Quân Dao, cử động thân mật khiến Lưu Quân Dao cảm thấy bất an, nhưng nàng không giãy thoát được.

Liễu Nhu dịu dàng nói: “Đa tạ tỷ tỷ, đứa bé này của muội rất quý, là hài tử thứ nhất của biểu ca, chỉ là, nếu tỷ tỷ cũng có thể mang thai, tin tưởng biểu ca nhất định sẽ thương yêu tỷ tỷ gấp bội!”

Gả vào vương phủ, hai người chưa từng cùng giường chung gối, chẳng lẽ hài tử sẽ từ trên trời rơi xuống? Nghĩ đến Lưu Quân Dao khó tránh khỏi có một tia thê lương.

Nàng giả bộ không sao cả cười cười, nói: “Muội muội nói đùa, muội muội nha! Mấy ngày này lạnh, sao không mang theo nha hoàn đã một mình ra cửa đây?”

Vậy mà Liễu Nhu đột nhiên cười đến âm trầm kinh khủng, nàng nói: “Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, mới có thể làm việc!”

Lưu Quân Dao không hiểu, không giải thích được nhìn chằm chằm hai tròng mắt của nàng, Liễu Nhu nói tiếp: “Tỷ tỷ lập tức sẽ hiểu!”

Tiếp xảy ra một màn long trời lở đất, Liễu Nhu lôi kéo tay của nàng đẩy về bụng của mình, kèm theo thét lên một tiếng, Liễu Nhu té ở trong vũng máu.

Liễu Nhu khóc nước mắt đầy mặt, gào hét lên: “Tỷ tỷ vì sao phải hại ta? Thật không phải là lỗi của ta.”

Đầu óc Lưu Quân Dao nổ tung, chỉ ngây ngốc đứng, nhìn máu đỏ tươi chảy ra giữa hai chân nàng, nàng thẫn thờ kêu một tiếng, không tốt!

Nàng lập tức nuốt xuống, lo lắng hỏi thăm: “Muội muội người không sao chứ?”

“Hải tử! Hải tử của ta!” Liễu Nhu ôm bụng, thống khổ rên rỉ, gương mặt sớm bị nước mắt làm mờ hồ hồ vụn vụn!

43. Chương 44: Tánh Mạng Của Nó Ta Sẽ Đền

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, một tiếng ‘chát’ vang thật lớn, Lưu Quân Dao một tay bịt mắt, ngã nhào ở trên mặt đất băng lạnh, tia máu từ khe miệng nhỏ xuống! Một tay nàng gian nan chống đỡ thân thể ọp ẹp chỉ chực sụp đổ, một cái tay đỡ ngực, thương mới thêm vết thương cũ! Thân thể mềm mại của nàng đã bị thương không chịu nổi!

“Nữ tử ác độc này, rốt cuộc đang làm gì?” Hiên Viên Triệt gầm thét một tiếng, cũng làm cho Lưu Quân Dao tỉnh, đều là một cái âm mưu, phá hủy nàng.

“Nhu nhi, có khỏe không?” Hiên Viên Triệt hỏi, sau đó lại ác độc nhìn chằm chằm Lưu Quân Dao, có chặt nàng làm trăm mảnh cũng không quá đáng!

“Hải tử, con của chúng ta có phải không có hay không?” Liễu Nhu yếu đuối hỏi, một vũng máu tươi trên đất khiến con người hân hân co rúc lại. Hiên Viên Triệt hoảng hồn, ôm chặt nàng vào ngực, an ủi: “Nhu nhi đừng sợ, biểu ca vẫn luôn ở đây!”

“Ô ô ô.” Trừ khóc thút thít, Liễu Nhu không còn phát ra được thanh âm gì nữa.

‘pằng’, hân nâng bàn tay lên, vô tình rơi vào trên mặt mịn màng của nàng, khe miệng rỉ ra tia máu. Quá độc ác, đầu Lưu Quân Dao ông ông tác hưởng, còn như muốn nổ tung.

“Độc nhất là lòng phụ nữ, nếu là Nhu nhi có gì việc không hay xảy ra, Bồn vương muốn người chôn theo!” Hân quăng xuống lời ác, Lưu Quân Dao cắn răng, không để cho nước mắt rơi xuống. Hung hăng nhìn chằm chằm hân, gió đông tất nhiên lạnh, nhưng trong mắt hân cũng là lạnh như băng không có nhiệt độ.

Hân làm sao quản chân tướng sự thực đây? Làm sao quan tâm sống chết của nàng đây? Chớ vọng tưởng!

Hiên Viên Triệt ôm Liễu Nhu lên, bước nhanh chạy như bay. Nhưng không quên trừng phạt nàng, “Nhốt tiện nữ nhân này vào trong phòng giam, nghiêm hình tra hỏi!” Còn có hình phạt nào đã thương người hơn?

Một trái tim, rơi xuống giữa trời gió lạnh. Hai ly rượu đoạn tình, một mình thưởng thức.

“Tiểu thư, mau dậy đi! Trên đất lạnh!” Lan nhi cố gắng lôi nàng lên, đáng tiếc nàng lại không động chút nào.

Tim của nàng đã vỡ, còn để ý lạnh không? Âm Dạ đi lên trước, khách khí nói: “Vương phi, đặc tội!”

Ra lệnh một tiếng, hai thị vệ nâng một nữ tử tan nát cõi lòng thất hồn lạc phách lên, đi về phía lao ngục!

“Tiểu thư, người yên tâm, Lan nhi sẽ cứu người!” Chỉ vì bị Âm Dạ kéo, nếu không Lan nhi sẽ xông lên, cứu tiểu thư!

Vẫn kêu la đến không nhìn thấy bóng dáng tiểu thư, Lan nhi mới bằng lòng bỏ qua! Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Âm Dạ một cái, hừ lạnh một tiếng liền đi tìm viện binh.

Trong phòng giam, mới vừa vặn bước vào một bước, một cổ mùi hôi liền vọt ra. Nàng thật sự không chịu nổi địa phương mùi hôi ngất trời này, nếu không phải liều mạng nhịn được, nàng thật muốn ói.

Âm Dạ coi như có nhân tính, nhìn thấu ẩn nhẫn của nàng, Âm Dạ nói: “Uất ức vương phi rồi, Vương gia chẳng qua là nổi nóng, chờ hân tỉnh táo, nhất định sẽ thả vương phi!”

Lưu Quân Dao cười lạnh, thầm nghĩ: “Hân cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, huống chi ánh mắt của hân không ở trên người ta?”

“Đến, vương phi vào đi thôi!” Âm Dạ nói, Lưu Quân Dao không do dự, tự đi vào, sau khi bọn họ rời đi, chỉ để lại một mình nàng đón gió lạnh, chịu đựng đêm tối.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Liễu Nhu sẩy thai, Hiên Viên Triệt giận dữ, mang theo lửa giận, hấn chạy như bay đến phòng giam, chờ đợi Lưu Quân Dao cũng là trừng phạt kinh khủng hơn.

Đang suy nghĩ, Hiên Viên Triệt chạy tới thật nhanh, lửa giận thiêu đốt cả phòng giam lạnh như băng. Hấn một cước đá văng cửa tù, Lưu Quân Dao ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hấn một cái, sau đó hạ mi xuống, yên tĩnh chờ đợi.

“Tiện nhân, người đã làm chuyện tốt gì?” Gầm lên giận dữ, Hiên Viên Triệt lạnh lùng nói: “Âm Dạ, hung hăng đánh cho Bốn vương!”

“Vương gia.” Hấn do dự, vương phi da mịn thịt mềm, một cây roi hạ xuống, nhất định thầy da sứt thịt rồi.

“Thế nào? Nàng là đầu sỏ hại chết hài tử của Bốn vương, chẳng lẽ người lại thương hương tiếc ngọc?” Hiên Viên Triệt cười lạnh, nghe lời nói tuyệt tình của hấn, lòng Lưu Quân Dao đau đớn như dao cắt. Nhưng nàng nhất định cố nén.

44. Chương 45: Người Cô Phụ Thâm Tình Của Ta

Roi vô tình rơi vào trên người mảnh mai của nàng, xẹt qua từng đạo vết thương. Nhưng không thể đền bù đau đớn trong lòng!

Nàng cắn chặt hàm răng tuyệt không thỏa hiệp, ‘khàn’, rên rỉ thống khổ khắc ratừ trong môi son. Y phục mỏng manh trải qua một phen roi quất, chỉ chốc lát sau, y phục rách bươm, lộ ra từng vết roi đỏ sẫm, Âm Dạ không đành lòng, theo bản năng để nhẹ lực đạo.

Nàng ảm nhẫn, khiến lửa giận của Hiên Viên Triệt càng lớn, hấn chính là không ưa bộ dáng kiên cường của nàng, không ưa nàng giả bộ vô sự. Cả giận nói: “Cầu xin tha thứ đi! Nếu như người cầu xin tha thứ, Bốn vương có thể miễn nổi khổ da thịt cho người!”

Nếu như Lưu Quân Dao thật cầu xin tha thứ thì sao? Nói vậy Hiên Viên Triệt cũng sẽ không bỏ qua nàng! Hấn chính là một người như vậy, lãnh khốc vô tình, thành lập tôn nghiêm kiêu ngạo của mình trên sự thống khổ của người khác.

“Ta. Không có. Lỗi!” Lưu Quân Dao nhin đau, nói từng chữ từng chữ. Nhưng, hấn căn bản không nhìn ra kiêu ngạo của nàng, chống chế không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa.

“Vậy sao? Bốn vương muốn nhìn xem là xương người cứng, hay roi của bốn vương cứng!” Hấn xông tới, đoạt roi trong tay Âm Dạ, muốn tự tay chấm dứt tánh mạng của nàng.

“A. . . .” Không đỡ được những đợt roi mạnh mẽ của hấn, nhắm mắt, hai tay vô lực trượt xuống, nàng ngất đi.

“Vương gia, vương phi đã hôn mê!” Âm Dạ cản hấn nâng roi, Vương gia độc ác hấn đã biết, nhưng có cần ác với một cô gái vậy không?

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Triệt bắn về phía Âm Dạ, cảnh cáo hấn, lúc hấn không bỏ qua, một nha hoàn vội vã chạy vào, nói: “Vương gia, trắc vương phi té xỉu!”

“Nhu nhi!” Sau khi gầm nhẹ một tiếng, bước chân xa dần, bên tai khôi phục yên tĩnh, Âm Dạ móc ra một chai thuốc từ trong lòng, để xuống, cũng rời đi.

Đêm đã khuya, trăng không rõ, nàng yếu ớt tỉnh lại, một cái tay trong lúc vô tình chạm vào bình thuốc Âm Dạ để lại, nàng ngửi một cái, rớt cuộc hai tay run rẩy bôi thuốc lên người! Trừ đau lòng thở dài, nàng

không còn cảm thấy gì. Gần đây chuyện xảy ra rõ mồn một trước mắt, giống như hôm qua, nghĩ tới uất ức mình chịu, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Một trận gió đánh tới, che ánh sáng duy nhất ở trước mắt nàng, nhìn người thân thiết trước mắt, nàng rất cuộc không nhìn được lên tiếng khóc lớn, lão đầu đi tới trước người của nàng, ôm nàng, mặc cho nàng thổ lộ đau đớn trong lòng.

“Đồ nhi ngoan, người chịu khổ.” Thanh âm già nua từ đỉnh đầu nàng truyền đến, người gặp khốn cảnh, âm áp khó được.

“Sư phụ. . . . Ô ô ô. . . .” Nàng lao vào trong ngực sư phụ, thân thể nhỏ nhắn run rẩy, khóc rất thương tâm, cả trăng cũng không nhẫn tâm dòm ngó. Trốn vào trong mây đen, lặng lẽ khóc thút thít rồi.

“Đồ nhi đừng khóc, đồ nhi đừng khóc, sư phụ nhất định giúp con xả cơn tức này!” Lão đầu lay động râu ria hoa râu của hắn, lông mày cũng lay động ngay sau đó, dám khi để đồ nhi bảo bối của hắn, chính là đối nghịch với hắn!

“Hừ! Sư phụ chặt hắn làm trăm mảnh được không? Ta cũng không nỡ khi để đồ nhi bảo bối, tiểu tử hắn sống không nhìn được, lại dám quất bảo bối của ta!” Lão đầu an ủi.

Lưu Quân Dao buồn bực nói: “Đừng mà sư phụ, người không thể giết hắn! Con không đau!” ai kêu nàng yêu đây? Mặc dù hắn vô tình, nhưng nàng đã lún sâu trong đó không thể tự kiềm chế! Hắn phụ nàng, nhưng nàng chung tình với hắn.

“Đồ nhi ngốc, loại nam nhân không biết thương tiếc này, không đáng giá yêu.” Hắn tình ý sâu xa khuyên, dù sao đứa nhỏ này là hắn mang tới, nhất định không thể bị thương tổn. Huống chi nam nhân tâm cơ sâu mà lòng dạ độc ác cũng không phải là quy tắc của đồ nhi!

45. Chương 46: Mọi Chuyện Kinh Tâm (1)

Yêu không nhất định phải đoạt lấy, dù là xa xa nhìn một cái, cũng đủ ngăn cản cô đơn trong đêm tối! Cũng không phải nhất định vui vẻ, dù là thống khổ, cũng cam chi nếu đi!

“Đồ nhi, người sao phải khổ thế chứ?” Lão đầu nhíu nhíu mày, không tán thành tình yêu hèn mọn như thế của đồ nhi.

“Sư phụ, đồ nhi còn có thể chịu được!” Nàng khê cần rằng, quyết định, lão đầu cũng không thể làm gì, tính khí của đồ nhi rất倔犟 bỉnh, hi vọng nàng ít bị đau khổ!

“Nha đầu có chấp, đáp ứng sư phụ nhất định chăm sóc mình thật tốt!” Hắn vừa sờ sờ râu ria hoa râu, vừa dạy bảo nàng.

Lưu Quân Dao miễn cưỡng khê động khóe miệng, cười cười, nói: “Tạ ơn sư phụ thành toàn!”

Hắn đưa một chai thuốc cho nàng, nói: “Đây là thuốc tốt trị liệu vết thương, sư phụ sẽ trở lại thăm người.” Vừa dứt lời, đã không thấy bóng của hắn.

Thật là xuất quỷ nhập thần nha! Vén lên áo rách quần manh, nhẹ nhàng thoa thuốc lên mình, vừa chạm vào liền khiến nàng đau đến nhe răng nhếch miệng.

Trong đêm tối, nóng bỏng lại đả thương làn da của Thiên Vũ, hắn đang buồn bực thì sư phụ từ trên trời giáng xuống, Thiên Vũ lập tức đứng dậy, quỳ một chân trên đất: “Đồ nhi ra mắt sư phụ!”

Hắn không phải là người khác, chính là sư phụ của Lưu Quân Dao, Linh Cơ Tử, Linh Cơ Tử đột nhiên toát ra một câu không giải thích được: “Đồ nhi, người có biết tội của người không?”

Thiên Vũ quả thật bối rối, nói: “Đồ nhi không biết, xin sư phụ công khai!”

Linh Cơ Tử nói: “Vi sư bảo người bảo vệ người, người có tận trách?” Trong giọng nói của hắn không có hiền lành, ngược lại toát ra một cỗ uy nghiêm.

“Đồ nhi biết sai!” Sư phụ tự ra tay sự tình khẳng định nghiêm trọng! “Nhanh đi cứu nàng!” Thanh âm của Linh Cơ Tử trong nháy mắt già nua rồi, Thiên Vũ không dám trì hoãn, phi thân rời đi! Hy vọng có thể kịp.

Hậu viện vương phủ

Nâng ly mời trăng sáng

Thêm bóng nữa là ba

Đau mắt xương thịt, xuống tay độc ác với một nữ tử yếu đuối, mỗi việc cứ như một cái cọc đâm thẳng vào lòng hắn. Hắn phân không rõ tình cảm của mình, là tức giận? Hay là áy náy? Vì hiểu phiền muộn trong nội tâm, Hiên Viên Triệt một mình uống rượu ở trong đêm tối.

Thiên Vũ vũng vàng rơi vào trong viện, hai mắt phun ra lửa, cả giận nói: “Sắp xảy ra mạng người, người còn có ý định uống rượu?”

Không để ý sự tức giận của Thiên Vũ, Hiên Viên Triệt nói: “Thiên Vũ tới vừa đúng, mau tới uống một ly.” hắn giơ ly rượu trong tay về phía Thiên Vũ.

Thiên Vũ giận từ trong, xông tới, đoạt ly rượu của hắn, ném lên mặt đất, kéo áo trước ngực hắn. Mắng: “Vì sao người phải oan uổng người tốt? Đánh Dao muội muội gần chết. Người rốt cuộc có còn lương tâm hay không?”

Hiên Viên Triệt cười, trông mắt lạnh như băng sương, trầm giọng nói: “Nàng đáng đời! Ai bảo nàng hại chết xương thịt của ta. Gần chết? Không làm cho nàng lập tức thấy Diêm Vương đã coi là nhân từ!”

“Người. . . .” Thiên Vũ giận dữ, dùng sức kéo Hiên Viên Triệt lên, nâng hắn đến viện của Liễu Nhu. Hiên Viên Triệt chết sống không chịu đi, hỏi: “Người kéo ta đi chỗ nào?”

Thiên Vũ cũng không quay đầu lại, nói: “Tối nay sẽ để cho người xem, rốt cuộc ai mới là phụ nữ ác độc! Ai mới là lòng muông dạ thú!”

Mặc dù Hiên Viên Triệt không hiểu, nhưng không cưỡng được Thiên Vũ, chỉ đành phải đi theo hắn, hướng chỉ hắn cũng muốn biết rõ chân tướng sự thật, để ỉn an tâm.

Trong lúc Hiên Viên Triệt nghi ngờ không hiểu, Thiên Vũ lôi hắn bay đến trên khuê phòng của Liễu Nhu, Hiên Viên Triệt xoay đầu, vừa định mở miệng, Thiên Vũ liền hạ thấp giọng dặn dò: “Chỉ để ý nhìn, cái gì cũng đừng nói!”

Hiên Viên Triệt càng bốc lửa! Trong phòng, Liễu Nhu ngồi đối diện với một nam tử trung niên, trên bàn còn để đồ trang sức bằng vàng.

Liễu Nhu đắc ý cười cười, tán dương: “Người làm rất tốt, những thứ này là thưởng cho người.”

“Trắc phi quá khen, tiểu nhân không dám tranh công, những thứ này đều là vương phi ngài mưu tính sâu xa.” Hắn giả vờ từ chối, nhưng lại mong muốn hoàng kim, hai mắt đăm đăm.

46. Chương 47: Mọi Chuyện Kinh Tâm (2)

Liễu Nhu thu hết sự tham lam của hắn vào mắt, lạnh lùng nhếch miệng, nói: “Quản tốt miệng của người! Nếu để cho người khác biết bốn vương phi vì tranh thủ tình cảm mà hạ độc thủ, làm mất hài tử! Người liền mang theo những hoàng kim này đến diêm vương điện mà xài đi!”

Hắn nịnh hót lấy lòng: “Vương phi yên tâm, từ nay về sau tiểu nhân chính là người căm!”

Liều Nhu ghét nhìn hấn một cái, thật chán ghét sắc mặt tiểu nhân của hấn, vội vàng đuổi hấn đi “Người còn không đi?”

“Tiểu nhân đi ngay, tiểu nhân cáo từ!” Ôm những thỏi vàng sáng trong người, hấn hận không có cặp chân dài hơn, nhanh chóng đi về.

Trong phòng chỉ có một mình nàng. Liều Nhu đắc ý cười: “Lưu Quân Dao, đấu với ta, ngươi còn non lắm. Ngươi đủ thông minh, đáng tiếc lại lòng dạ đàn bà, không đủ hung ác tàn nhẫn. Ha ha ha. . . .”

Trên nóc phòng, hai người ẩn nhẫn tức giận, Hiên Viên Triệt nắm chặt hai quả đấm, khanh khách vang dội, môi dưới bị hấn cắn ra tia máu, nếu không phải là Thiên Vũ ngăn, hấn nhất định bắt chấp tất cả vọt vào giết đại phu đó, cũng muốn hung hăng tát Liều Nhu, nữ nhân độc ác này, cư nhiên tự tay giết hài tử của mình, chẳng lẽ ở trong mắt Liều Nhu, hấn chỉ đáng giá thế thôi?

Thiên Vũ nhìn chuyện không ổn, lôi kéo Hiên Viên Triệt bay đi.

Lan nhi mới vừa đi qua liền có lòng cảnh giác, nàng tìm được chứng cứ, không nghĩ tới lại đụng phải hai phi tặc, nàng thầm kêu không tốt: “Chẳng lẽ là đồng bọn của nàng ta! Đụng phải Lan nhi ta, coi như đời trước các ngươi xui xẻo.” không nói hai lời, Lan nhi phi thân đuổi theo.

“Sao bọn họ lại tới phòng giam? Chẳng lẽ tiện nữ nhân đó muốn hại chết tiểu thư?” Mắt thấy bóng dáng của bọn họ đã chôn vùi ở trong phòng giam, Lan nhi nhất thời lo lắng đề phòng, sợ tiểu thư gặp chuyện không may, nàng dùng hết tốc độ nhanh nhất, bay về phía phòng giam. Muốn bảo vệ tiểu thư chu toàn.

Trong góc chiếu một bóng dáng cô độc, nhìn bộ dáng tiều tụy của nàng, Hiên Viên Triệt đau lòng, nhìn lại vết thương máu thịt mờ hồ lộ ra bên ngoài, hấn thật muốn tát mình một cái, vì sao xuống tay ác như vậy?

Hấn từng bước từng bước đến gần Lưu Quân Dao ngủ mê man, ôm nàng, thấp giọng nói xin lỗi ở bên tai nàng: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Về sau tuyệt sẽ không nữa.”

“Tiểu thư. . . .” Lan nhi xông tới, đụng vào trên người Thiên Vũ, Thiên Vũ kinh ngạc ngoài, vội vàng ngăn cản nha đầu lỗ mãng này “Suyt! Đừng nói chuyện!”

Thấy Vương gia ôm tiểu thư, Lan nhi rất không yên tâm, nhưng lại nhìn ánh mắt chắc chắn của Thiên Vũ, Lan nhi gắng gượng tin tưởng một lần! Dù sao tiểu thư thích Vương gia.

Là ai kêu gọi ở bên tai nàng? Lưu Quân Dao cố gắng muốn mở mắt ra, đáng tiếc, đau đớn quá mức khiến nàng không thể tỉnh lại.

Nhìn nàng nhú chặt mày, Hiên Viên Triệt rất lo lắng thương thế của nàng, bỗng nàng lên, “Không cho phép người tổn thương tiểu thư nhà ta!” Lan nhi đưa ra hai cánh tay, ngăn lại đường đi của hấn.

Hiên Viên Triệt lạnh lùng quét nàng một cái, lại cúi đầu đưa mắt nhìn người trong ngực, trầm giọng nói: “Tránh ra!”

“Ta không. . . .” Nói còn chưa dứt lời, Thiên Vũ lôi nàng qua một bên, nói: “Yên tâm đi! Dao muội muội không có sao.”

“Tại sao ngươi nói như vậy? Người này thật độc ác, mới vừa đánh tiểu thư nhà ta gần chết, hiện tại lại tới hỏi han ân cần, hấn cho rằng tình cảm của tiểu thư nhà ta rất rẻ sao?” Lan nhi bất mãn chu mỏ, quở trách Hiên Viên Triệt, nhưng Thiên Vũ chẳng qua là cười cười, không nói một lời.

“Ta cứu tiểu thư đi!” Thiên Vũ kéo cũng kéo không được, Lan nhi tránh thoát sự kiềm chế của hấn, không ngừng xông về phía trước.

Tĩnh Viên quá xa, hấn ôm nàng vào phòng ngủ của hấn, êm ái đặt nàng lên giường, áp bách đột nhiên xuất hiện khiến nàng hơi đau, Lưu Quân Dao không yên ổn trở mình lật qua lật lại.

“Rất đau sao?” Hiên Viên Triệt cho là nàng có dấu hiệu tỉnh lại, bất an hỏi. Nhưng nhìn đến hai mắt nhắm chặt của nàng thì hấn hơi thất vọng, chắc bởi vì đau đớn mà ngủ không yên ổn rồi!

47. Chương 48: Mọi Chuyện Kinh Tâm (3)

Hiên Viên Triệt lấy một chai thuốc ra từ trong ngăn tủ, mở ra thì có một cổ mùi thơm ngát bay đầy phòng. Hắn nâng bước lên, vừa định đi tới bên giường, Lan nhi đã vọt vào, đoạt bình thuốc của hắn.

“Đội đã nào...!” Lan nhi tự mình bôi ở trên tay, xác định vô hại xong, mới yên tâm.

Hiên Viên Triệt tức giận, chẳng lẽ còn sợ hại tỷ của nà? “Lấy ra!” Hiên Viên Triệt lạnh lùng nói, vươn tay đoạt bình thuốc, nhưng Lan nhi cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Nắm bình thuốc thật chặt trong lòng bàn tay, chết cũng không buông tay, không biết lớn nhỏ hét lên: “Nam nữ thụ thụ bất thân, thân thể bằng thanh ngọc khiết của tiểu thư, sao có thể để cho tên khốn như người nhìn!”

Thiên Vũ toát mồ hôi vì Lan nhi, nha đầu này to gan lớn mật nha! Dám đối nghịch với la sát mặt lạnh?

Hiên Viên Triệt quyết tâm muốn cướp tới tay, bất chấp tất cả, thân thể va chạm, Lan nhi không có đứng vững, lão đảo một cái, Hiên Viên Triệt được như ý rồi, thuốc rơi vào trong tay hắn.

Thiên Vũ tiếp được Lan nhi, Lan nhi mắng: “Thô lỗ khốn kiếp!”

Hiên Viên Triệt bắn tới một ánh mắt lạnh, Lan nhi hơi sợ, miễn cưỡng ngậm miệng! Thiên Vũ dắt nàng ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Bọn họ là vợ chồng danh chánh ngôn thuận, người la như vậy. Quá không thức thời đi!”

Ngoài phòng ồn ào, bên trong phòng lại im ắng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của hắn. Hiên Viên Triệt ngồi ở trên mép giường, nhẹ nhàng vén y phục rách rưới của nàng, lộ ra từng đường vết thương máu chảy đầm đìa, đồng tử của hắn co rút nhanh, trái tim cũng đập nhanh, khó thở, hắn hận mình quá lỗ mãng, không có tra rõ đã xuống tay độc ác.

Tự mình xúc thuốc cho nàng, tay mới vừa đụng phải thân thể của nàng, liền nghe đến nàng nhẹ giọng rên rỉ: “Hix . . .” mát mát lạnh lạnh, mặc dù rất đau, nhưng cũng thoải mái.

Hắn nhú nhú mày, để nhẹ lực đạo, cẩn thận giống như che chở trân bảo.

Rốt cuộc bôi xong, Hiên Viên Triệt săn sóc kéo chăn cho nàng, rón rén ra cửa, để nàng an tâm ngủ một giấc cũng tốt!

Mới ra cửa, trên bầu trời nhất thời giăng đầy mây đen, Thiên Vũ và Lan nhi nhìn trên mặt Hiên Viên Triệt hiện đầy lo lắng, thăm kêu không tốt, có người sắp gặp họa.

Thiên Vũ kinh hồn bạt vía, chạy tới, kéo hắn, hỏi: “Triệt, ngươi muốn làm gì?”

“Gạt ta đều đáng chết!” Hắn hé mở môi mỏng, khắc ra một câu tàn nhẫn, phá đá kinh trời, bắt minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân[1].

Lan nhi kinh ngạc há to miệng, nàng giả bộ bình tĩnh, nhưng đôi tay lại bán đứng nàng, vẫn run rẩy không ngừng, nàng nghĩ thầm: “Vương gia thật là ác độc! Ta không chọc nổi, lần mau, lần sau gặp hắn trốn xa chút!”

Lan nhi cũng bị ai vì tiểu thư: “Tiểu thư không phải càng thăm hại sao? Yêu một nam nhân ác độc, cuộc sống sau này làm sao sống?” Lan nhi nhìn chằm chằm cửa lớn, biểu tình thật bi ai, chỉ kém không có kêu rên.

“Triệt, ngươi đừng xung động, có lời gì từ từ nói!” Thiên Vũ muốn ngăn cản một trận gió tanh mưa máu, nhưng hắn làm sao cản nổi Hiên Viên Triệt?

Hiên Viên Triệt hất tay của hắn ra, cũng không quay đầu lại, lập tức đi về phía trước, không trung bay tới một câu nói: “Thiên Vũ, chuyện này ngươi chớ xía vào! Vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để cho người cố tình làm bậy trên đầu ta.”

Tâm ý của hắn đã quyết, Thiên Vũ không ngăn được, chỉ có thể van xin trời cao, không cần quá tệ. Nếu không càng không thể thu thập rồi.

Ở ngoại ô

Đại phu đang tham lam vuốt ve vàng, ảo tưởng cuộc sống tương lai tốt đẹp, lại không biết nguy hiểm buông xuống, lúc này đây ngoại ô là mồ chôn sinh mạng của hắn.

Gió thổi tới, một cỗ khí lạnh cuốn lấy thân hắn, hắn bất an xoay người lại, ngẩng nhìn chung quanh, trông gà hoá cuốc, hơi thở không tầm thường đang đến gần.

Hắn sợ co đầu rụt cổ, ôm chặt vàng, co cẳng chạy, vừa chạy, vừa quay đầu lại, chưa từng chú ý cây to phía trước. ‘ bùm ’ lập tức đụng vào trên cây khô, cái trán u một cục lớn, vàng cũng rơi lung tung, hắn quỳ trên mặt đất, vội vàng hấp tấp ôm vàng vào trong ngực.

Nhất thời, hắn dừng lại động tác trong tay, bởi vì bên tai thổi qua một câu nói: “Giờ chết của ngươi đến!”

Hắn ném vàng ra, liều mạng dập đầu cầu xin tha thứ với cái cây to: “Tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, thần tiên các lộ tha mạng nha!”

“Tha mạng? Ngươi giữ lại lời nói đến âm phủ nói đi!” Hiên Viên Triệt hiện thân ở trước mặt hắn, một thanh đao sáng loang loáng, đứng ở trước mặt hắn.

Đại phu càng thêm sợ hãi, tiếp tục cầu xin tha thứ: “Đại hiệp tha mạng! Ta vô tội, ta bị buộc!” hắn có tật giật mình, khai ra hết mọi chuyện.

“Giữ lại oan khuất của ngươi đến theo Diêm Vương nói đi!” Vung tay lên, một đao rơi xuống, máu tươi tại chỗ. Theo thân đao, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống trên mặt đất.

Mau, chính xác, hung ác, Hiên Viên Triệt lạnh lùng nhìn hắn đầu thân hai nơi. Tình yêu đối với Liễu Nhu, đã biến thành tổn thương!

~~

[1]Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: câu này bắt nguồn từ một câu chuyện xưa.

Tề Uy vương sa vào tửu sắc, ba năm không để ý tới triều chính, quốc nội hỗn loạn bất kham. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi đoán chữ, lúc yết kiến nói rằng trong vương cung có một con chim ba năm rồi chưa cất tiếng. Tề Uy vương nói : “Thử đoán bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” (Con chim ấy không bay thì thôi, bay rồi thì vút tận trời xanh, hót rồi thì làm người kinh ngạc). Từ nay về sau Tề Uy vương cần vụ triều chính, chăm lo việc nước, quốc uy đại chấn.

Trong câu trên có ý chỉ lời Hiên Viên Triệt nói ra làm người kinh ngạc.

48. Chương 49: Mọi Chuyện Kinh Tâm (4)

Mùi máu tươi phát ra trong không khí! Những lời đồn đãi lan truyền nhanh chóng, làm cho người ta ứng phó không kịp.

Chỉ thấy người mới cười, nào thấy người xưa khóc!

Vương gia yêu thương vương phi phải phép, còn tự mình chữa thương cho nàng! Trong lúc nhất thời lời đồn đãi truyền khắp cả vương phủ.

Thuốc này quả nhiên rất hay, ngủ một giấc rồi, Lưu Quân Dao từ từ tỉnh lại, chẳng qua là thân thể còn rất yếu! Nàng cố gắng mở ra mí mắt nặng trĩu, mở ra hai mắt mông lung, mơ hồ nhìn phòng xa lạ, đắt tiền, nhưng rất áp lực.

“Đây là đâu vậy?” Nàng lấy tay chống lên nửa người, chân cũng theo đó chảy xuống, lộ ra ngực trắng nõn của nàng. Lưu Quân Dao kinh hãi trong lòng. Rốt cuộc là ai giúp nàng bôi thuốc?

“Lan nhi, Lan nhi. . .” Nàng kêu Lan nhi, hy vọng có thể tìm được cảm giác quen thuộc. Hoàn cảnh xa lạ, chuyện tình quỷ dị, khiến nàng hoảng hốt.

Hiên Viên Triệt đang xem sách ở ngoài phòng, nghe được tiếng gọi âm ỉ nóng nảy bên trong, hần để sách xuống, vọt vào, nhìn nàng ở trên giường, Hiên Viên Triệt dừng bước lại, sững sờ đứng.

“Sao ngươi ở nơi này?” Lưu Quân Dao sợ co lại lui về phía sau, kéo chăn, đắp kín mình! Nàng thế nào cũng không quên được, đánh nàng thì hần hung ác cỡ nào, một màn kia tựa như cơn ác mộng, quanh quẩn không tiêu tan.

Nàng sợ, nàng ả núp, cũng làm cho Hiên Viên Triệt cực kỳ khó chịu, giống như mình là một ác ma, đẩy nàng đến vực sâu vạn ác. Hần tiến lên một bước, nắm cầm cửa nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi không phải có thân thủ tốt sao? Thế nào? Hiện tại biết sợ?”

Áy náy vào giờ khắc này biến mất hầu như không còn, bị tàn nhẫn thay thế!

Lúc này, Liễu Nhu tức giận đầy người xông tới, khi nhìn thấy động tác mập mờ giữa bọn họ thì tức giận bị áp chế hoàn toàn bộc phát. Nàng di động từng bước từng bước, cười lạnh: “Biểu ca, tại sao người muốn đối với Nhu nhi như vậy? Nàng là hung thủ hại chết con chúng ta mà!” Liễu Nhu chỉ vào Lưu Quân Dao, ánh mắt ác độc, hận không thể xé nàng thành mảnh nhỏ.

Nhắc tới hải tử hần liền tức giận, bị người bên gối lừa gạt có cảm giác thế nào? Sợ rằng chỉ có mình hiểu!

Hiên Viên Triệt buông Lưu Quân Dao ra, xoay người lại, lạnh lùng nhìn Liễu Nhu, sững sờ không nói gì! Liễu Nhu lão đảo, bởi vì trong mắt biểu ca không có dịu dàng thường ngày, có chăng qua là lạnh lùng!

Biểu ca xa lạ khiến cho nàng sợ. Liễu Nhu nuốt nuốt nước miếng, nói: “Biểu ca, ngươi nhất định phải báo thù cho con chúng ta, ngàn vạn lần không thể bị hồ ly tinh này mê mẩn tâm trí!”

“Câm mồm ! Ngươi có tư cách gì nhắc hải tử? Còn không phải là bị mẫu thân độc ác như ngươi tự tay trừ đi sao?” Hiên Viên Triệt rất hung dữ cắt đứt nàng, đâm xuyên âm mưu quỷ kế của nàng.

Âm mưu bại lộ, Liễu Nhu hơi chột dạ, nhưng vệt chết còn cứng mở, nói xạo: “Biểu ca, hổ dữ không ăn thịt con, sao ta lại tự tay giết con? Biểu ca nhất định phải tin tưởng ta!” nói xong, nàng còn giả mù sa mưa nặn ra vài giọt nước mắt. Tranh thủ đồng tình.

Không như mong muốn, trước kia hần sẽ tin tưởng vô điều kiện, nhưng bây giờ thay đổi. Trong mắt Hiên Viên Triệt lộ ra thê lương, chỉ trích: “Hổ là súc sinh còn không giết con, mà ngươi cả súc sinh cũng không bằng!”

Một câu một câu tố cáo, một câu một câu chỉ trích, đối diện với mấy cái này, Liễu Nhu có thể không thừa nhận sao? Nàng lão đảo lui về phía sau, lại chết cũng không hối cải, khóc nói: “Không phải bởi vì ta! Điều là lỗi của nàng, nếu nàng không xuất hiện, biểu ca nhất định sẽ không đứng núi này trông núi nọ, chúng ta nhất định ân ái như lúc ban đầu. Sự xuất hiện của nàng nhiều loạn lòng của biểu ca, cũng làm rối loạn cuộc sống của ta, Liễu Nhu ta tâm cao khí ngạo, sao có thể dễ dàng tha thứ nàng đoạt lòng của biểu ca?” nàng đã mất lý trí, đẩy toàn bộ lỗi lên người của Lưu Quân Dao.

Lưu Quân Dao bên cạnh cũng không thể yên tĩnh, bọn họ nói liên tục, tố cáo liên tục, xé đau đớn lòng của nàng, yêu quá sâu, hận càng sâu.

49. Chương 50: Mọi Chuyện Kinh Tâm (5)

Tương lai bị mây đen che lấp, nàng cố gắng muốn vạch ra, đáng tiếc lực lượng yếu kém, chỉ có thể trở mắt nhìn nó biến mất!

“Nhu nhi, chớ khăng khăng một mực! Biết sai có thể sửa tốt hơn mấy hồi! Ngươi như vậy sẽ chỉ làm ta chán ghét ngươi!” Hiên Viên Triệt toát ra một câu, đâm vào trong lòng Liễu Nhu, cũng đau đớn chính hần.

Liễu Nhu không chịu nổi nữa, lạnh lùng quay đầu, nhìn chăm chăm Lưu Quân Dao, hai người còn chưa có phản ứng kịp, nàng đã xông lên trước, một tay nắm tóc Lưu Quân Dao, một tay bóp cổ nàng. Phát tất cả tức giận ở trên người nàng: “Tiện nữ nhân, ngươi đi chết đi!”

“Khụ khụ. . . .” Lưu Quân Dao gian nan ho khan, thở không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng. Nàng bị thương cũ thêm thương mới, cả người vô lực. Nàng đáng thương nhìn Hiên Viên Triệt, hi vọng hẳn có thể từ bi, cứu nàng một lần.

Hiên Viên Triệt không cách nào tiếp nhận nữ tử đã từng dịu dàng thiện lương trở nên không thể nói lý. Hắn xông lên trước, mạnh mẽ mang đẩy tay nàng ra. Giải cứu Lưu Quân Dao trong khổ nạn.

Hắn nhẹ nhàng vung tay một cái, Liễu Nhu ngã nhào trên đất, hẳn cả giận nói: “Không thể nói lý, người xem bộ dáng của người, tựa như một người điên, làm cho người ta nhìn phiền lòng, rút về nhanh lên!” hẳn mở to mắt, không nhìn nàng nữa.

Trên mặt Liễu Nhu mang nước mắt, vừa thấy đã thương! Biểu ca ghét nàng? Không muốn nhìn lâu nàng một cái? Liễu Nhu đứng dậy, khóc chạy ra ngoài.

“A. A.” Một hồi một hồi tiếng la khóc tê tâm liệt phế từ trong phòng Liễu Nhu truyền tới. Ly trà trên bàn bị đẩy xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Lưu Quân Dao. . . . Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” hai mắt Liễu Nhu tràn đầy hận ý, nện một quyền lên bàn, trong nháy mắt biến thành một đồng phế vật.

“Chát. . . .” Một người áo đen che mặt bay vào từ cửa sổ, một cái tát của hắn khiến Liễu Nhu choáng váng.

Liễu Nhu không ai bì nổi nhìn đến hắn tựa như thấy ác ma, quy củ quỳ xuống, hèn mọn nói: “Chủ. Chủ nhân!”

“Người có biết lỗi?” Người áo đen chấp tay sau lưng, cặp mắt lãnh khốc tựa như một thanh kiếm bén lạnh lùng nhìn chăm chăm Liễu Nhu trên đất. Giọng nói uy nghiêm mà lạnh như băng.

“Thuộc hạ không biết, xin chủ nhân công khai!” Liễu Nhu yếu ớt phát run, bởi vì nàng đã cảm nhận được tức giận trên người chủ nhân. Nàng rất sợ chủ nhân dưới cơn nóng giận sẽ lấy mạng của nàng.

“Nữ nhân ngu xuẩn, nhớ! Chớ bởi vì riêng tư của bản thân mà dẫn lửa lên thân, nếu như bại lộ thân phận của ta, phá hư kế lớn của ta. Ta nhất định sẽ làm ngươi muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!” Lời này vừa nói ra, nàng giống như mê mê hồ hồ thấy được quỷ sai, cảm nhận được địa ngục lạnh như băng.

Liễu Nhu không ngừng gật đầu, không ngừng dập đầu, cầu xin tha thứ: “Xin chủ nhân thứ tội, thuộc hạ không dám nữa. . . . Về sau tuyệt không hành động thiếu suy nghĩ hư đại sự của chủ tử. . . . Cầu xin chủ tử tha mạng ta!”

“An phận thủ thường là biện pháp duy nhất bảo vệ tánh mạng!” Bỏ xuống một câu nói, người áo đen biến mất trong trời đêm, ngó ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy bóng cây chập chờn.

Liễu Nhu đứng lên, lau khô nước mắt, ánh mắt ác độc bắn về phía bầu trời đêm. Trong lòng từ từ nảy sinh hận. Cơ hồ bao phủ lấy nàng!

Nàng là ái nữ của thần tướng! Mà nàng là thứ nữ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nàng là vương phi thân phận cao quý, mà nàng chỉ có thể ủy thân làm thiếp thất! Hơn nữa tình yêu của biểu ca cũng sắp sụp đổ! Liễu Nhu làm sao cam tâm? Nhưng nàng không thể quá kiêu ngạo, đợi đến thời điểm một lưới bắt hết nàng ta, hung hăng giẫm dưới lòng bàn chân. Nàng sẽ là người thắng!

“Ha ha ha.” Ảo tưởng đến trường hợp Lưu Quân Dao bò lổm ngổm trên mặt đất, Liễu Nhu không nhịn được vui vẻ cười to!

Mà bên trong Tĩnh Viên!

Một trận roi khiến vết thương cũ của nàng tái phát, chỉ nằm ở trên giường! Dù là nhẹ nhàng nhúc nhích cả người cũng phát đau. Lưu Quân Dao đầm đầm eo, bất mãn nói thầm: “Đời trước tạo nghiệt gì, hiện tại phải chịu tội như vậy!”

50. Chương 51: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (1)

Nhà đế vương không phải vô tình, nhưng thật ra bọn họ gánh trách nhiệm quá lớn! Thiên hạ hưng vong chỉ ở trong một khoảnh khắc suy nghĩ của họ, vì vậy bọn họ chỉ có thể hy sinh rất nhiều người.

“Tiểu thư. Tiểu thư.” Lan nhi cách đó không xa vội vã chạy tới, nàng đẩy cửa vào, sắc mặt nóng nảy, bởi vì chạy gấp, ngực Lan nhi không ngừng phập phồng, thở không ngừng.

Lưu Quân Dao nhìn nàng một cái, cố gắng chống thân thể mệt mỏi lên, nàng mệt mỏi nhưng vẫn dịu dàng hỏi: “Lan nhi thế nào?”

Lan nhi nhanh chóng vọt tới bên giường, nâng nàng dậy tựa vào trên mép giường, nói: “Tiểu thư, trong cung phải người tới mời ngài vào cung!”

“Vậy sao?” Lưu Quân Dao không xác định nỉ non, trong đầu nàng chợt lóe lên bóng dáng của Thái hậu thông minh. Sắc mặt nàng lo lắng, không biết lần này vào cung là họa hay phúc!

Không hổ là tâm phúc của tiểu thư, Lan nhi lập tức cảm nhận được bất an của tiểu thư, suy nghĩ của nàng nhanh chóng lưu chuyển, tự hỏi nên giúp tiểu thư giải lo lắng như thế nào! Rốt cuộc Lan nhi nghĩ kế: “Tiểu thư, không bằng chúng ta cáo ốm từ chối đi!”

“Không được, Lan nhi nhanh đi tìm bộ y phục, chúng ta vào cung!” Bất kể Thái hậu là ý gì, nàng cũng không thể cãi lời, hơn nữa cũng có thể nhân cơ hội thăm dò ý tứ của thái hậu.

Mặc dù Lan nhi không hiểu ý tưởng của tiểu thư, nhưng nàng có thể cảm nhận được tầm quan trọng của sự việc, Lan nhi không dám qua loa, sau khi chuẩn bị xong trong thời gian ngắn nhất, liền cùng Lưu Quân Dao đi gặp!

Trong cung Thái hậu, Cao thái hậu một cái tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên ghế quý phi, ngửi Long Đàn hương, Cao thái hậu buồn ngủ, cung nữ lại gần tai của bà, nhỏ giọng xin phép: “Thái hậu, Cảnh vương phi đến rồi!”

Cao thái hậu miễn cưỡng mở ra hai mắt mệt mỏi, gương mặt lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên nhu hòa. Bà lại khép cặp mắt, cung nữ thấy thế không dám quấy rầy, yên lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hương trên lư hương cũng cháy hết. Cửa cung, Lưu Quân Dao vẫn lạnh nhạt đứng ở trong gió lạnh. Mặc cho thời gian trôi qua, nàng cũng không chút hoang mang. Chỉ là bởi vì thân thể nàng chưa khỏi hẳn, cái trán dần dần rỉ ra mồ hôi.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bóng dáng vội vã đến của phụ thân, nàng tiến ra đón, hỏi: “Cha, sao người lại đến?”

“Dao nhi?” Nhìn thấy nữ nhi bảo bối, Lưu thần tướng hiển nhiên thật bất ngờ. Nắm hai tay của nàng, “Dao nhi, đã lâu không gặp, con gầy!” Nhìn dáng dấp Dao nhi chắc là sống ở vương phủ không tốt. Ông nhìn thật đau lòng.

Lưu Quân Dao cười ngọt ngào, trấn an ông. Nàng dịu dàng an ủi: “Cha, mắt cha bị hoa rồi! Nữ nhi vẫn như trước kia, chưa từng gầy một phần cũng chưa từng mập một phần.”

Nói xong, nàng còn quay một vòng trước mặt ông như không có việc gì. Váy lụa trắng phất phới theo gió, giống như tiên tử hạ phàm.

“Ha ha ha. . . .” Lưu thần tướng vui mừng cười, nữ nhi vẫn nghịch ngợm, chỉ là thấy nữ nhi sống tốt ông cũng yên tâm.

Lúc này, cung nữ trong cung Thái hậu đi ra, cúi người, nói: “Tham kiến vương phi, thần tướng, Thái hậu ời!”

“Tốt!” Lưu Quân Dao xoay người. Hai cha con đi vào trong điện. Quý xuống đất thỉnh an: “Tham kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên tuế!”

Cao thái hậu chậm rãi đứng dậy, giả bộ đỡ bọn họ dậy, cười híp mắt nói: “Thần tướng xin đứng lên, Dao nhi xin đứng lên.”

“Hôm nay mời thần tướng tới thật ra thì cũng không có chuyện khác, chẳng qua là ai gia nhớ Dao nhi, hơn nữa thần tướng và Dao nhi cha con tình thâm, vì vậy đều mời, hi vọng cha con thần tướng có thể gặp nhau!” từng chữ từng câu của Thái hậu, đều là suy nghĩ vì người khác. Nhưng rốt cuộc xảo trá ra sao cũng không thể biết được.

Cha con Thần tướng nhìn nhau cười một tiếng, ăn ý của bọn họ người khác xem không rõ! Thật ra thì bọn họ đều có suy nghĩ về mục đích Thái hậu tỏ lòng thương yêu.

51. Chương 52: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (2)

Tình yêu của ta hèn mọn lơ lửng như bụi bặm, ta từng ảo tưởng bụi bặm sẽ rơi xuống đất, mà người lại độc ác đẩy ta xuống vực sâu vạn trượng. Dù là rơi tan xương nát thịt, cũng không đổi được một giọt nước mắt của người.

Nhìn Thái hậu cao quý, Lưu Quân Dao không nói một lời, chỉ có Lưu thần tướng hết sức lo sợ nói: “Thái hậu làm cự thần ngại chết rồi, Dao nhi tuổi còn nhỏ. Nếu như có gì không đúng, xin Thái hậu đại nhân đại lượng đừng so đo với Dao nhi.”

Ha ha ha. . . . Thái hậu nhất thời ngửa đầu cười to, bà thân mật nắm hai tay của Lưu Quân Dao, giống như mẹ con thâm tình, Thái hậu nói với thần tướng: “Thần tướng không cần lo lắng, Dao nhi nàng có trí thức hiểu lễ nghĩa lại biết rõ đạo lý, hơn nữa thần tướng là nguyên lão hai triều, trụ cột quốc gia. Ai gia chắc chắn chăm sóc Dao nhi thật tốt!”

Bất kể nói thế là cho ai nghe, nhưng lại như từng cây kim châm vào trong lòng Lưu Quân Dao, Thái hậu đang cảnh cáo nàng, nguyên lão hai triều thì như thế nào? Trụ cột thì như thế nào? Hết chim thì không cần xài cung tốt. Nếu như hơi có chút không may, Lưu gia sẽ vạn kiếp bất phục.

Mà thần tướng làm quan nhiều năm, làm bạn với vua như bạn hũ, quan hệ lợi hại trong đó ông có thể không rõ sao! Ngày sau nhất định phải càng thêm cẩn thận, nếu không sẽ liên lụy nữ nhi.

Ba người có ý định riêng, ở trong thời đại vương quyền này, mạng người đối với bọn họ mà nói, giống như con kiến, không chịu nổi một kích!

Thân thể lớn tuổi của thần tướng quỳ trên mặt đất, nói: “Thái hậu xin yên tâm, cự thần nhất định ra sức vì nước, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.”

“Tốt, tốt, tốt, thần tướng xin đứng lên! Ai gia nhất định coi Dao nhi là nữ nhi ruột!” Đây chính là điều bà muốn, vì vậy Thái hậu mặt mày hớn hởi. Một hòn đá hạ hai con chim, cột hai cha con nàng chung một chỗ, bứt dây động rừng.

Hàn huyên hồi lâu sau, Thái hậu mượn cớ mệt mỏi, đuổi bọn họ rời đi. Lưu Quân Dao ngồi ở bên trong kiệu, bên tai vang lên lời nói của Thái hậu “Dao nhi nha! Nếu như người có thể lấy ích lợi nước ta làm trọng, ai gia nhất định bảo vệ chu toàn.” Nội tâm của nàng càng nghi ngờ nặng nề.

Tại sao thái hậu lại đột nhiên cho đòi nàng vào cung? Ích lợi theo lời bà là cái gì? Hơn nữa nàng nên bảo vệ phụ thân và ca ca toàn thân mà lui như thế nào?

Nàng một tay chống đầu, tựa vào trên xe ngựa, nội tâm phiền não bất an. Lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại, nàng thiếu chút nữa ngã một cái, hơi giận: “Chuyện gì xảy ra?”

“Khởi bẩm vương phi, không có sao.” Thanh âm xa lạ từ bên ngoài truyền đến, Lưu Quân Dao cũng không để ở trong lòng, xe ngựa tiếp tục đi tới.

Dần dần, nàng cảm giác càng ngày càng có cái gì không đúng. Vén rèm lên, cảnh vật xa lạ phía ngoài trôi qua thật nhanh. Nàng vén màn vải trước xe ngựa lên, quả nhiên bọn họ đi tới trong rừng sâu hoang vắng, hơn nữa xe ngựa nhanh chóng xuyên qua trong rừng, Lưu Quân Dao sốt ruột, cả giận nói: “Mau dừng lại! Mau dừng lại!”

Nhưng phu xe làm sao nghe nàng! Lái xe ngựa về phía vực Đoạn Tình. Lưu Quân Dao lo lắng trùng trùng, ngẩng nhìn bốn phía, nàng nghĩ xe ngựa này tốc độ quá nhanh, nàng không dám tùy tiện làm việc. Không thể làm gì khác hơn là mặc cho số phận.

Trong vương phủ, ‘vèo’, một cái phi tiêu cắm trên mặt bàn của Hiên Viên Triệt, văng vẳng dính trên cây cột. “Người nào?” Hiên Viên Triệt đẩy cửa ra hô to một tiếng, nhưng trong sân hoàn toàn yên tĩnh. Hắn xoay người gỡ tờ giấy xuống từ trên phi tiêu, mở ra xem, nhất thời trong lòng run sợ. Hắn không nói hai lời, dẫn dắt đại đội nhân mã vội vã chạy tới vực Đoạn Tình.

Trên vực Đoạn Tình đoạn tình duyên, theo tới đáy vực nổi tơ tình.

Hiên Viên Triệt vội vã chạy tới, xa xa trông thấy hai bóng người, một áo trắng như tiên, ba búi tóc đen bay múa quần quanh ở trong gió. Một người áo đen, mặt mày dữ tợn. Một thanh đao lóe sáng gác ở trên cổ của nàng, không để ý liền dứt đầu.

Lưu Quân Dao bình thần ung dung, nhìn hắn đi tới, theo bóng dáng của hắn tiến dần, trái tim bất an nhảy lên của nàng cũng dần dần bình tĩnh.

52. Chương 53: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (3)

Trên vực, ở trên cao không thảng cái lạnh. Không phải là bởi vì gió lạnh, mà bởi vì nhân tình lạnh ẩm.

“Vương gia, tại hạ chờ đợi đã lâu!” Người áo đen lạnh lùng nhìn Hiên Viên Triệt, trong giọng nói lộ ra tức giận và lạnh như băng. Mặt mũi bởi vì tức giận mà khế vằn vẹo. Nhìn qua quái dị dọa người.

Hiên Viên Triệt tỉnh táo, lạnh lùng nhếch miệng, tựa hồ đang cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình. Hắn một thân một mình ở phía trước, từ đằng xa nhìn lại, trên người hắn phát ra uy nghiêm và cao quý tự nhiên, không cho người xâm phạm.

Hiên Viên Triệt cao giọng hỏi: “Không biết các hạ muốn gặp vì chuyện gì? Bỏn vương công vụ bận rộn, không có thời gian hao tổn với người!”

Không hỏi sinh tử của nàng, chẳng qua là quan tâm thời gian quý giá và tôn nghiêm hoàng quyền của hắn. Mặc dù Lưu Quân Dao hiểu chẳng qua là kế dụ địch, nhưng lòng cũng khó tránh khỏi sinh lạnh lẽo.

“Ha ha ha. . . . Vương gia thật là cần cù vì dân! Lại không để ý sống chết của vợ kết tóc, trong đầu vẫn nghĩ đến quốc gia đại sự. Công và tư rõ ràng như vậy thật là khó được!” Người áo đen chậm chạp không vào vào chánh đề, luôn nói chuyện không đâu, làm cho người ta không hiểu.

Hiên Viên Triệt không táo bạo giống mới vừa rồi. Ánh mắt hắn lạnh lùng giống như một thanh kiếm bén bắn về phía người áo đen, môi mỏng hé mở, lãnh khốc nói: “Đừng nói nhảm, bắt cóc vương phi chỉ vì tiền tài thôi, nói đi! Muốn bao nhiêu?”

Người áo đen khinh miệt cười một tiếng, lắc đầu một cái, nói: “Ha ha ha. . . Vương gia thật đúng là rất thương vương phi! Không biết Vương gia cảm thấy nàng đáng bao nhiêu đây?” quả nhiên là kẻ tội phạm, lập tức vấn đề ném về cho Hiên Viên Triệt.

Kiên nhẫn của Hiên Viên Triệt rốt cuộc hao hết, hắn cất bước tiến lên, thị vệ sau lưng cũng đi theo về phía trước, đột nhiên, người áo đen lôi kéo Lưu Quân Dao bước nhanh lui về vách đá phía sau. Giận hờn: “Đừng tới đây, tới nữa liền đẩy nàng xuống!”

Người áo đen nổi giận, Hiên Viên Triệt ngoắc tay về phía sau, thị vệ không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiên Viên Triệt áp chế lửa giận mênh mông trong lòng, hỏi: “Người rốt cuộc là mục đích gì?” xa xa, hắn có thể cảm giác được nội lực trên người người áo đen. Có thể thấy được võ công của hắn cao cường. Hắn không phải là giặc cướp bình thường.

Người áo đen lạnh lùng nói: “Ta muốn Đằng Long đồ!”

Mọi người cả kinh. Giang hồ đồn đãi người có Đằng Long đồ, được thiên hạ!

Nhưng Đằng Long đồ bị một nữ tử thần bí thắng đi, mặc cho nhân sĩ giang hồ điều tra cẩn thận thế nào, cũng không có kết quả!

Hiên Viên Triệt cười lạnh nói: “Các hạ nói đùa, vì sao Bồn vương lại có Đằng Long đồ?”

“Lúc này Vương gia không có, cũng không đại biểu sau này sẽ không có nha! Lấy năng lực của Vương gia, tìm được Đằng Long đồ không phải dễ như trở bàn tay sao? Người rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Người áo đen không biết là thần thánh phương nào. Cũng không biết hắn có mục đích gì. Nhưng hắn nhất định muốn lợi dụng Hiên Viên Triệt tìm kiếm Đằng Long đồ.

“Người đừng mơ tưởng uy hiếp Bồn vương!” Hiên Viên Triệt vung ống tay áo lên, giận không kềm được.

Tay người áo đen vừa động, máu màu đỏ từ trên cổ Lưu Quân Dao chảy xuống, ‘hít’ Lưu Quân Dao không nhận được hừ nhẹ!

Hiên Viên Triệt thấy một màn như vậy, trong lòng có chút dao động, hắn lão đảo bước về trước ra một bước, người áo đen lập tức hét ngừng hắn, cả giận nói: “Không cho tới đây, tới nữa ta liền giết nàng!”

Hiên Viên Triệt há lại sẽ nghe hắn định đoạt, hắn từng bước từng bước ép về phía người áo đen, cũng không để ý Lưu Quân Dao chảy máu ít nhiều. Người áo đen kèm hai bên nàng lui về phía sau từng bước từng bước, chân trượt, một tảng đá lăn xuống vách núi. Hắn quay đầu lại nhìn về vực sâu không đáy, lại quay đầu lại nhìn chằm chằm Hiên Viên Triệt từng bước tiến tới gần.

Khi người áo đen chuẩn bị ra sức đánh một trận thì Hiên Viên Triệt dừng lại ngoài ba thước, hai mắt lạnh như băng khóa chặt ở trên mặt người áo đen, ánh mắt liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lưu Quân Dao. Trong lòng hắn trầm xuống, nhưng lại lập tức khôi phục bộ dáng lạnh như băng.

53. Chương 54: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (4)

Cám ơn người rốt cuộc xuất hiện lúc ta nguy nan, bảo vệ ta lúc ta hôn mê. Không xa không rời!

Khi thấy hắn bắt chấp tất cả đi về phía trước, lòng của Lưu Quân Dao trầm xuống từng chút từng chút. Cho đến đáy cốc lạnh như băng.

Hiên Viên Triệt không đếm xỉa khuôn mặt tái nhợt của nàng, không nhìn ánh mắt lạnh như băng của nàng, lạnh lùng nhếch miệng, cười đến lạnh lẽo thấu xương, hắn nói: “Người uy hiếp bồn vương? Đáng tiếc dùng sai con cờ. Bồn vương có thể nào vì một nữ nhân ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ! Người đừng nằm mơ.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có người áo đen lạnh lòng, cả người Lưu Quân Dao nhất thời rơi vào đáy cốc vạn trượng, bị băng đóng ở nước sâu, không có nhiệt độ, nàng không khỏi cười nhạo mình không hề tự biết rõ. Lưu Quân Dao. . . . Người đừng nằm mơ, hắn không thương người, sao lại thương tiếc người? Cứu người? Bây giờ, nàng đã lâm vào tuyệt vọng!

Người áo đen hiển nhiên không nghĩ tới con tin trên tay không có tác dụng, hắn nghiêng đầu nhìn Lưu Quân Dao một cái, hai mắt lại trở về trên người Hiên Viên Triệt. Cười lạnh nói: “Vậy sao? Chúng ta đánh cuộc một lần đi?”

Hắn đang đánh cuộc, cuộc vương gia không phải thật lòng vô tình.

Hiên Viên Triệt mặt không tỏ vẻ gì nhìn chăm chú vào người áo đen, ẩn giấu nội tâm bất an cực độ, nắm đầm nắm chặt bại lộ tâm tình của hắn giờ khắc này. Lời nói vô tình vừa rồi chỉ vì tề đại kẻ địch, nhưng nếu như kẻ địch tính toán lưới rách cá chết, hắn không dám đánh cược, bởi vì đánh cược không chỉ là mệnh của Lưu Quân Dao, càng là tim của hắn.

Gió lạnh thổi qua, bụi đất tung bay, không chút nào rung chuyển được trái tim lạnh như băng của Lưu Quân Dao giờ phút này, nàng ngưng mắt nhìn tròn mắt Hiên Viên Triệt, cố gắng tìm cái bóng của nàng, nhưng trừ tối đen như mực, cái gì cũng không có. Lòng của nàng trầm luân vào thời khắc này, nàng khẽ nghiêng đầu nhìn về đáy vực, nàng vui mừng phát hiện một đoàn màu đen.

Nàng không lưu dấu vết lui về phía sau một bước, trong nháy mắt nàng thoát khỏi khống chế của người áo đen, phi thân nhảy vào dưới vách. Bóng dáng màu trắng trong nháy mắt bao phủ trong sương trắng dày đặc.

“Dao nhi.”

“Quân nhi. Không cần a.”

Lưu Quân Dao từ từ hạ xuống tựa hồ nghe được người nào đang đau lòng gào thét! Nhưng chưa phân biệt ra thanh âm phát ra từ người nào, nàng liền nhưc đầu, dần dần mất đi ý thức.

Khi nàng nhắm mắt lại, không thể tưởng tượng nổi là, nàng cư nhiên xuất hiện ảo giác. Chống đỡ gian nan mở mắt ra, khuôn mặt tươi cười của Hoàng Phủ Hiên gần ngay trước mắt. Mà hai cánh tay ấm áp của hắn mở ra, kéo thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực.

Đáy vực, là một hồ nước ấm áp bí mật, trong hồ nước trong suốt có con cá đang vui sướng bơi lên. Trên mặt hồ có bè trúc trôi. Có một cô gái nằm ngang ở phía trên nghỉ ngơi. Cô gái mặc váy lụa mỏng màu trắng, bên hông đeo một miếng ngọc bội trắng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi môi không tô mà đỏ, mặt trái xoan, mặt mày để lộ ra vô hạn điềm tĩnh tự nhiên. Tóc đen bay theo gió, tạo thành một bức họa xinh đẹp.

Chẳng qua là hai mắt nàng nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, yên lặng nằm! Không còn sinh khí.

Hoàng Phủ Hiên nhẹ nhàng nhảy vào trên bè trúc, bởi vì sức nặng đột nhiên tới khiến ật hồ tạo nên bọt nước. Hắn đứng ở bên cạnh cô gái, một bàn tay to bao quanh hai tay của nàng, một cái tay khác vuốt ve mặt lạnh như băng của nàng, hai mắt Hoàng Phủ Hiên khóa ở trên người nàng, chưa từng rời đi, bởi vì hắn sợ, sau một cái chớp mắt nàng liền biến mất không thấy.

Bất tri bất giác, một giọt nước mắt bao hàm tình yêu nhỏ xuống từ khóe mắt hắn, theo gò má của Lưu Quân Dao từ từ chảy xuống, cuối cùng nở một đóa hoa rực rỡ ở trên mặt hồ.

“Dao nhi! Người đã ngủ ba ngày rồi, xin đừng nghịch ngợm, nhanh tỉnh dậy đi!” Hoàng Phủ Hiên đau lòng nỉ non, la lên! Ngày đó hắn nhận được tin tức chạy tới thì đã không nhìn thấy bóng dáng của nàng, tim của hắn không nghe sai khiến, đi theo nàng nhảy xuống vách núi, chỉ vì tìm kiếm trái tim mất mát của hắn!

54. Chương 55: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (5)

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng làm hắn đau lòng, hơn nữa đau triệt nội tâm! Trừ phi nàng hoàn hảo không tổn hao gì, nếu không hắn không có thuốc nào cứu được!

Hoàng Phủ Hiên ngồi ở bên giường tự trách nói: “Dao nhi, tỉnh dậy đi!”

Làm bầm lâu bầu thật lâu, khóe mắt hắn bất giác lại chảy xuống một giọt lệ. Nước mắt trong suốt theo gò má của Lưu Quân Dao chảy tới khóe miệng. Trong mộng nàng giống như ném được nước mắt mặn, người nào? Đừng khóc, ta nhất định sẽ cố gắng khá hơn.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Nàng đã quá mức đau lòng làm sao cũng không nguyện tỉnh lại, trong mộng thật tốt! Không có chuyện thương tâm. Đắm chìm lưu luyến trong giấc mộng mình dệt nên. Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng càng ngày càng nghe rõ trái tim bị thương của hân đang gọi bên tai nàng.

Lưu Quân Dao, người không thể ích kỷ như vậy, người còn có rất nhiều người yêu người, không thể để cho bọn họ thương tâm khóc thút thít.

Từ chối trong mộng thật lâu, nàng rút cuộc từ từ mở mắt. Nàng mơ mơ màng màng nhìn thấy Hiên nằm ở bên giường bảo vệ nàng. Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt tiểu tụy của Hiên. Hân vốn hăng hái làm sao biến thành bộ dạng dờ dáy này? Khuôn mặt râu ria, sợi tóc lung tung, y phục đã có nếp nhăn rồi.

Cảm giác được thứ mềm mại gì đó chạy ở trên mặt, Hiên đã tỉnh, một giây kế tiếp liền ôm chặt lấy nàng. Nóng nảy nói: “Dao nhi, nàng rút cuộc chịu tỉnh! Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?” Hiên lo lắng kiểm tra toàn thân nàng, sợ còn có chỗ nào không tốt.

Vấn đề liên tiếp của Hiên khiến nàng ngây ngốc cười. Thì ra được người quan tâm thật hạnh phúc, Lưu Quân Dao chống thân thể muốn ngồi dậy, Hoàng Phủ Hiên lập tức vịn nàng, nàng nghi ngờ ngẩng nhìn hoàn cảnh xa lạ bốn phía, thấp giọng hỏi: “Ta đang ở nơi nào? Hiên, sao người cũng ở đây?”

“Chúng ta ở dưới vực Đoạn Tình.” Đối với gian khổ và đau đớn trong đó, Hoàng Phủ Hiên đều hời hợt. Chỉ cần nàng bình an không việc gì, khó khăn khác đều là mây trời.

Lưu Quân Dao ngó hân một cái, đầu óc vẫn đục. Nội tâm nghi ngờ nặng nề, nàng hỏi nữa: “Người không phải nên trong hoàng cung trấn giữ sao? Sao lại tới chỗ này?”

Hoàng Phủ Hiên ngẩng nhìn nàng bởi vì nghi ngờ mà lộ ra bộ dáng đáng yêu, cười nhạt, hân thân mật sờ sờ đầu của nàng, nói nhỏ: “Bởi vì nàng cần ta, cho nên ta tới đây.”

Một câu nói ngắn ngủn, nhưng chữ chữ đập vào trong tâm khảm nàng. Điều nói thời điểm người đang bị thương thì yếu ớt nhất, nàng khó tránh khỏi bị lời nói thân thiết của Hoàng Phủ Hiên làm ấm.

Không để ý tới lời của hân là thật hay giả, giờ phút này nàng chỉ muốn nhào vào trong ngực một người an tĩnh khóc. Mà nàng cũng thật làm như vậy. Hoàng Phủ Hiên buộc chặt hai cánh tay, ôm nàng, mặc cho nước mắt vung vẩy ở trong lòng hân.

Tiếng nước nở dần dần bình thường, tâm tình khó chịu của nàng cũng dần dần bình phục. Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong ngực hân, mím miệng, uất ức nháy nháy mắt, nói: “Ta đói bụng?”

Phía đông trong, phía tây mưa, Hoàng Phủ Hiên nhất thời dở khóc dở cười, nhưng từ trong đáy lòng cảm thấy an ủi! Nàng không có bởi vì đã kích mà không gượng dậy nổi, đây không phải là tốt nhất sao?

Hoàng Phủ Hiên tựa như làm ảo thuật, lấy ra một con cá thơm ngào ngạt từ phía sau, Lưu Quân Dao ngó ngẩn, không kịp để ý, ăn như hổ đói, “Khụ khụ khụ. . .” Thiếu chút bị mắc xương cá.

“Cẩn thận một chút!” Hoàng Phủ Hiên nhẹ giọng trách cứ, cũng đoạt đi cá từ trong tay nàng, tỉ mỉ lựa đi xương cá. Mà nàng lại là sưng sờ nhìn mặt nghiêm túc của Hoàng Phủ Hiên, trên mặt nàng treo nụ cười ngây ngốc. Trong đầu hiện lên một màn đã từng quen thuộc, trong sơn động ở biên quan, Hiên Viên Triệt cũng tỉ mỉ như vậy!

55. Chương 56: Nhà Đế Vương Vô Cùng Vô Tình (6)

Bất tri bất giác đã qua nửa tháng, được Hoàng Phủ Hiên hết lòng chăm sóc, nội thương của nàng đã khỏi, lúc này hoàng hôn, bọn họ sóng vai ở bên hồ, sợi tóc bị gió thổi quăn quít nhau, áo bào màu trắng tung bay nhẹ múa trên không trung, nét mặt của nữ gái tươi cười như hoa, nam tử cười như gió xuân. Chân chính là nhân gian tuyệt phối, thần tiên quyến lữ, tạo thành một bức tranh đẹp hư vô mờ mịt dưới ánh trời chiều.

Hai tròng mắt của nàng khóa ở chặt ở vách núi phương xa, không chút để ý hỏi: “Hiên, chừng nào thì người trở về?”

Yên tĩnh đi qua, Hoàng Phủ Hiên nhẹ giọng than thở, hần yên lặng nhìn chăm chú vào Lưu Quân Dao, trong ánh mắt mang theo tình ý lưu luyến. Nhưng giai nhân không nhúc nhích! Hoàng Phủ Hiên chỉ có thể dốc hết tấm lòng, bắt đắc dĩ nói nhỏ: “Chừng nào nàng đi thì ta đi! Bởi vì nguyên nhân ta ở lại là nàng!”

Lưu Quân Dao kinh ngạc nhìn hần, trong nháy mắt liền bị hai mắt thâm tình của hần hấp dẫn, ánh mắt của hần tựa như một khối nam châm, làm cho người ta không nhìn được đến gần, hơn nữa không cách nào kháng cự.

Cứ như vậy, thời gian dừng lại vào giờ khắc này. Ánh lửa tình yêu ma sát trong không khí.

Đáng tiếc tình duyên chưa đủ!

Ánh mắt Lưu Quân Dao chợt lóe, lập tức hồi hồn, cười cười, nói: “Hiên, người thay đổi!”

“Đúng! Không biết từ khi nào, ta không còn là đế vương vô tình, không phải cả ngày chỉ hiểu được triều đình người lừa ta gạt. Bây giờ ta là một người sống sờ sờ, có máu có thịt. Tất cả đều thay đổi vì nàng.” Hần hào phóng thừa nhận, hơn nữa bật thốt lên lời nói bao hàm tình ý khiến nàng vô lực phản bác.

Nhưng nghi vấn trong lòng nàng lại xui khiến nàng hiểu rõ, Lưu Quân Dao nhìn đôi mắt hần, hỏi: “Tại sao tốt với ta như vậy?”

Hoàng Phủ Hiên nhàn nhạt cười, hơn nữa nụ cười như trăng sáng trên không trung, nhìn như vắng lạnh, lại ấm trái tim người.

Hần đưa đôi tay ra, nhẹ nhàng rơi vào trên vai nàng, ngắm nhìn nàng thật sâu, cởi ra nghi vấn trong lòng nàng: “Bởi vì nàng là người ta vừa thấy đã yêu, bất kể nàng giàu có hay nghèo khổ, đời này ta đều muốn nàng.”

Từng chữ từng câu của hần, thật sâu đập vào trong lòng Lưu Quân Dao, giờ phút này nước hồ bình tĩnh nổi lên từng đạo gợn sóng. Giống như vũng nước trong tim nàng, chốc lát đã chảy xuôi.

Nhưng tạo hóa trên người, cổ tình lúc này lại quanh co.

Gió thổi qua mặt hồ, một làn hương như có như không theo gió tiến vào trong miệng mũi bọn họ. Một hồi một hồi choáng váng đánh tới. Trong lòng hai người kinh hãi, liếc nhau một cái, còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó, đã song song ngã xuống đất bất tỉnh.

Ha ha ha ha.

Đây là tiếng cười rung động tâm can truyền đến từ đáy vực, quỷ dị mà xa xa.

Trời chiều buông xuống, vừa nhắm mắt, mặt trời đã treo trên trời xanh thật cao.

Lưu Quân Dao yếu ớt tỉnh lại, lao lực mở ra hai mắt mơ hồ, đập vào mi mắt là một phòng nhỏ đơn sơ. Bên trong trừ một cái bàn thì cái gì cũng không có.

Hơn nữa cửa lớn mở rộng ra, nhìn cảnh sắc ngoài phòng không sót gì.

Lưu Quân Dao chống thân thể muốn ngồi dậy, nhưng đau đớn kịch liệt trên cánh tay truyền đến, không cho nàng được ngã xuống giường. “A. . .” Đau đớn tê tâm liệt phế khiến cho nàng không nhìn được kêu to.

Lúc này chỉ thấy một bóng dáng thoáng qua, nháy mắt, một bà bà lớn tuổi ngồi ở bên giường, một cái tay đè lại Lưu Quân Dao, khiến nàng không thể động. Một cái tay khác đang bắt mạch.

Giờ phút này Lưu Quân Dao giống như thịt cá trên thớt, mặc người chém giết, một chút đường sống phản kháng cũng không có.

Nàng không hiểu là chuyện gì xảy ra! Cảnh tượng xa lạ khiến cho nàng sợ, nàng vội vàng hỏi thăm: “Lão bà bà ta đang ở nơi nào? Bằng hữu của ta đâu? Ta.”

“Câm miệng!” Một câu vô tình ngăn chặn miệng lẩm nhẩm của nàng. Lưu Quân Dao kinh ngạc nhìn lão bà bà hung thần ác sát, không dám nói gì.

56. Chương 57: Người Thuốc

Không nghĩ tới sẽ bởi vì tình yêu mà gặp phải cuộc sống khổ sở này, ngày sau hồi tưởng lại, tâm cũng rất đau.

Lưu Quân Dao không biết bị hạ thuốc gì, cả người nàng vô lực. Chỉ đành phải mặc cho lão bà bà định đoạt.

Lão bà bà lôi kéo tay của nàng, đi ra ngoài, Lưu Quân Dao vạn phần miễn cưỡng hô hào: “Bà làm gì? Bà muốn mang ta đi đâu?”

Không chiếm được trả lời, chỉ có tiếng bước chân lão đảo nghiêng ngả của nàng, đẩy cửa ra, một màn đập vào mi mắt khiến nàng đau lòng, coi như ngày sau nghĩ đến cũng đau lòng thấu xương.

Hoàng Phủ Hiên cởi bỏ áo trên người, ngâm mình ở trong thùng gỗ, trong thùng gỗ tràn đầy máu, còn nổi khí trắng, mặc dù Hoàng Phủ Hiên nhắm chặt hai mắt, nhưng sắc mặt thống khổ khó chịu của hắn vẫn có thể thấy được rõ ràng.

“Hiên.” Nàng thử la lên, đáng tiếc Hoàng Phủ Hiên hôn mê không nghe được tiếng kêu đau lòng của nàng, nếu không sẽ rơi nước mắt!

Hoàng Phủ Hiên khê lật người một cái bình tĩnh lại, nhưng nàng lại lo lắng, nàng dùng sức tránh thoát lão bà bà, lập tức xông tới, một cái tay vô lực đỡ thùng gỗ, một cái tay khác lắc lắc cánh tay Hoàng Phủ Hiên, còn lên tiếng kêu: “Hiên. . . . Hiên, người tỉnh tỉnh nha!”

“Đừng kêu, vô dụng!” một câu vô tình của lão bà bà cắt đứt hi vọng của nàng, Lưu Quân Dao chảy nước mắt, xoay người, thanh âm có chút nghẹn ngào, nàng hỏi: “Tại sao Hiên sẽ biến thành như vậy? Người rút cuộc làm gì hắn?”

Lão bà bà liếc nàng một cái, dời bước đến bên cạnh thùng gỗ. Vươn tay sờ sờ mạch của Hoàng Phủ Hiên, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, dưới ánh mắt nóng nảy của Lưu Quân Dao, bà không chút để ý nói: “Không có gì! Chỉ là ta đây thiếu hai người làm thí nghiệm thôi!”

“Cái gì?” Lưu Quân Dao kinh tâm động phách, người thuốc là chuyện đau khổ! Không làm được sẽ bỏ mạng.

Lão bà bà ghét bỏ nhìn nàng một cái, không vui nói: “Cần gì ngạc nhiên! Yên tâm đi, không chết được!”

Nghe bà nói như thế, trái tim treo cao của Lưu Quân Dao cuối cùng buông xuống, nhưng nàng vẫn lo lắng, những thứ này có thể có hại với thân thể hay không?!

Lưu Quân Dao thận trọng hỏi: “Có thương tổn thân thể của hắn không?”

“Ha ha ha. Thân mình khó bảo toàn, còn có tâm tình trông nom người khác!” Lão bà bà tựa hồ đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình. Thoáng một cái, Lưu Quân Dao chưa làm ra phản ứng liền bị một chưởng của lão bà bà đánh xỉu.

Hai người số khổ, đầu tiên là gặp nạn ở vách núi, nữa là trở thành người thuốc, lúc nào thì bọn họ mới có thể qua một ngày an ổn!

Trong hôn mê, nàng cảm thấy bên trong thân thể tựa như có ngàn vạn con trùng đang cắn cắn, trong lòng đau khổ khó nhịn. Cái loại đau tê tâm liệt phế đó không cách nào nói nên lời.

Bất đắc dĩ, nàng phỉ sức mở hai mắt ra, lại liếc thấy một màn đáng sợ kinh tâm động phách, trên người nàng quần đầy ngân châm. Hơn nữa tứ chi vô lực, vốn là nàng thắm may mắn, nhưng hơi vừa động, tứ chi liền đau đến tê dại. Có câu nói: tay đứt ruột xót, huống chi trên người nàng không một nơi hoàn hảo.

Lưu Quân Dao thật là không hiểu, lão bà bà này rút cuộc là thần thánh phương nào! Hành động quái đản. Lòng dạ độc ác. Rút cuộc phải làm sao mới có thể chạy trốn đây?

Ai.

Không tiếng động than thở, nàng bắt đắc dĩ lắm bầm lều bầu: “Cũng không biết Hiên thế nào!”

“Tự thân khó bảo toàn còn nhớ người khác!” Lão bà bà tựa như một u hồn, lặng yên không một tiếng động vào, lại lặng yên không một tiếng động rời đi.

Lưu Quân Dao yên lặng nằm, nàng không muốn giãy giụa, bởi vì giãy giụa cũng không làm nên chuyện gì, lấy trứng chọi với đá chỉ tan xương nát thịt.

Trên mặt lão bà bà mang thần bí nụ cười, hai mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chăm Lưu Quân Dao, tựa hồ đang trầm tư cái gì!

57. Chương 58: Hoạn Nạn Thấy Chân Tình

Thời gian ngày lại trôi qua, làm thuốc thí nghiệm cho lão bà bà ngày qua ngày, bọn họ vô lực phản kháng, hơn nữa cũng dần dần quen. Chẳng qua là nàng và Hoàng Phủ Hiên lại chưa từng gặp mặt, mặc dù cả hai nhớ thương đối phương cũng bất lực.

“A.”

“A.” Tiếng gào thét thống khổ của nam nữ đan vào vang vọng ở đáy vực, thật lâu không dứt!

Một hồi một hồi tiếng hô đình tai nhức óc xuyên thấu màng nhĩ của người ta. Xuyên ra chính là thống khổ!

Thống khổ qua đi, Lưu Quân Dao chậm rãi mở cặp mắt mệt mỏi ra, ngoài dự liệu của nàng là, cứ nhiên thấy Hoàng Phủ Hiên cũng nằm trong ao máu, hắn nhắm chặt hai mắt, gương mặt tái nhợt càng thêm suy yếu.

Nàng gian nan bơi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng kêu: “Hiên. . . . Hiên. . . . Người không sao chứ?”

Hoàng Phủ Hiên đã bị thống khổ hành hạ đến tâm lực quá mệt mỏi chậm chạp không chịu tỉnh lại, hắn từng nghĩ, dứt khoát ngủ luôn đi!

Trong mộng hắn ngủ không yên ổn, tựa hồ nghe được thanh âm quen thuộc vang vọng ở bên tai. Một câu gọi nhẹ khiến quyết tâm tỉnh lại dấy lên lần nữa.

Sau một phen giãy giụa, Hoàng Phủ Hiên cố gắng mở mí mắt ra, hắn vui mừng phát hiện, cô gái mến yêu đang ở trước mắt, hơn nữa bọn họ cơ hồ lơ lửng ngâm mình ở trong nước. Một màn này giống như nằm mơ, hắn rốt cuộc như ý nguyện.

“Quân nhi. Nàng. . . . Có khỏe không?” Quan tâm yếu ớt của hắn khiến nàng lệ nóng doanh tròng. Có một người đặt người ở vị thứ nhất, bất kể địa phương nào, trong lòng hắn nghĩ, nhớ đều là người, cả đời này cũng đủ rồi!

“Ô ô ô. . . .” Lưu Quân Dao cũng chỉ là phạm phu tục tử, được người nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu, nàng không nhịn được cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Nhìn nước mắt của nàng, Hoàng Phủ Hiên nóng nảy, không lo đau đớn trên người, lập tức ôm chặt nàng vào ngực, lòng bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, dịu dàng an ủi: “Tốt lắm nha đầu ngốc, đáng về khóc thật xấu nha!”

“Tại sao người tốt với ta như vậy?” Lưu Quân Dao từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nhìn cái bóng của mình trong mắt hắn, trong lòng khó tránh khỏi hoảng hốt!

Dáng vẻ ngây ngốc của nàng làm cho người đau lòng, Hoàng Phủ Hiên càng ôm nàng chặt hơn, nhàn nhạt cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Nàng đã hỏi mấy lần, chẳng lẽ tâm ý của ta nàng còn chưa hiểu?”

“Ta. . . .” Nàng ấp a ấp úng, không biết như thế nào cho phải! Mặc dù tình yêu hiểu hiên, nhưng nàng không biết đáp lại như thế nào! Dù sao bóng dáng của Hiên Viên Triệt trong lòng nàng, không rút ra được.

Hoàng Phủ Hiên khẽ cúi đầu, giấu đi mắt mác và thống khổ trong mắt, lại ngẩng đầu lên, gượng cười, nói: “Nha đầu ngọc, trên người đau không?”

Không đề cập tới cũng may, mới vừa nhắc tới, một hồi đau đớn tan lòng nát dạ từ trong cơ thể nàng thấm ra bên ngoài. “A. . .” Nàng đau kêu thành tiếng. Hoàng Phủ Hiên hốt hoảng luống cuống tay chân “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Đột nhiên, một bóng người thoáng qua, đợi khi hấn phản ứng kịp thì Lưu Quân Dao đã ở trên bờ rồi, lão bà bà móc ra một cây ngân châm, ghim vào đỉnh đầu của nàng, Lưu Quân Dao lập tức an tĩnh lại. Nằm không nhúc nhích, tựa như một đứa trẻ không có sinh mạng.

“Người làm gì nàng?” Hoàng Phủ Hiên rống giận, bộ mặt đã bị oán hận thay thế. Trong đôi mắt hiện đầy ánh sáng lửa đỏ. Hận không thể nghiền xương lão bà bà thành tro.

Lão bà bà đứng dậy, trên cao nhìn xuống hấn, cười rất thần bí, lại hỏi một vấn đề không đâu : “Tiểu tử, người thích nàng?”

“Yg, nguyện nắm tay cả đời, bạc đầu chẳng xa nhau!” Hoàng Phủ Hiên dị thường kiên định tâm ý của mình, ánh mắt của hấn không tự chủ nhìn Lưu Quân Dao, quyến luyến không thôi!

Một đế vương có thể hạ cam kết như thế, là yêu nhiều đến cỡ nào đây?

58. Chương 60: Chữa Thương Trên Giường Băng

Không trung từ từ hiện ra một đám mây đen. Bay về chỗ xa xôi cho đến khi không thấy rõ!

Trên giường bệnh, lão bà bà vô lực tựa vào trên người Lưu Quân Dao, Hoàng Phủ Hiên cũng ngồi ở trên mép giường, lẳng lẳng lắng nghe bà dặn dò.

“Lần trước ở đáy vực, vô ý phát hiện các người. Vì vậy nổi lên lòng xấu xa, đánh bọn người hôn mê rồi sử dụng thử thuốc. Trải qua trăm ngàn thí nghiệm chủng loại độc dược, các người đã là bách độc bất xâm. Vậy mà hôm nay ta bị kẻ địch ám hại, thân chịu trọng thương! Qua không lâu hành tung của ta sẽ bại lộ, các người nên sớm rời đi. Nếu không sẽ bị ta liên lụy!” Lão bà bà kịp thời nói rõ nguyên nhân hậu quả.

Lưu Quân Dao và Hoàng Phủ Hiên liếc mắt nhìn nhau, lo lắng lắc đầu một cái, trăm miệng một lời nói: “Không được, chúng ta không thể vứt lại mình bà!”

“Ta tàn nhẫn với các người như vậy, các người không hận ta sao?” Lão bà bà yếu đuối cười cười, thấp giọng hỏi thăm. Nhưng đồng thời trong lòng bà rất vui vẻ an ủi! Quả nhiên không nhìn lầm người!

Lưu Quân Dao vỗ vỗ lưng của bà, giúp bà thở thông suốt, cười yếu ớt nói: “Hận rất khổ, không bằng không hận!”

“Đúng nha, bà bà tốt nhất dưỡng thương, chúng ta sẽ không bỏ bà!” Hoàng Phủ Hiên cũng giúp, bọn họ há là người vô tình vô nghĩa? Huống chi trong khoảng thời gian này nhờ có bà bà chăm sóc, nếu không bọn họ sớm đã chết ở đáy vực rồi.

“Ha ha ha. . . . Ta quả nhiên không nhìn lầm, chúng ta không quen không biết các người cũng có thể đối với ta như thế, ngày sau nhất định là phúc của thiên hạ chúng sinh!” Lão bà bà thở dài, mùi máu tươi nồng nặc chảy ra từ khóe miệng bà, dọa sợ hai người bọn họ.

“Bà bà, bà không sao chứ?” Lưu Quân Dao vội vàng hỏi thăm, lão bà bà tuổi già thân thể lại yếu đuối làm cho người ta lo lắng. Làm cho lòng người đau! Điều này làm cho nàng không nhận được nghĩ đến cha, không biết ông có mạnh khỏe?

Hoàng Phủ Hiên cầm lấy tay bà, vừa định đưa chân khí vào, liền bị lão bà bà ngăn cản, bà gian nan mở cặp mắt mệt mỏi, nhìn Hoàng Phủ Hiên, dứt quãng mà nói: “Đừng. . . Dẫn ta. . . Đến phòng luyện công. . .”

Hoàng Phủ Hiên ôm bà bà, dưới sự chỉ dẫn của bà bà, bọn họ mở ra cơ quan, đập vào mi mắt là hình ảnh mơ hồ, trong phòng tối đen, chỉ có một viên dạ minh châu chiếu sáng cả gian phòng, bên trong phòng là chiếc giường băng đang tỏa khí trắng. Hoàng Phủ Hiên đặt bà trên giường băng.

Bà bà ngồi xếp bằng, khép lại hai mắt. Lặng lẽ vận công, hai người không dám quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ nhìn, thời gian một chung trà trôi qua, mặt tái nhợt của lão bà bà dần dần có vẻ đỏ thắm. Hai mắt khép lại cũng chậm chậm mở ra. Mà môi khô khốc cũng thần kỳ khôi phục như trước!

Nhìn biến hóa thần kỳ này, bọn họ nghẹn họng nhìn trân trối! Âm thầm bội phục kỳ công của bà bà!

Đợi bà bà thả tay xuống thì hai người vội vàng nhào tới trước, lo lắng trùng trùng hỏi thăm: “Bà bà, như thế nào?”

“Ta. . . Không có. . . Chuyện!” Sức khỏe của bà bà thân vẫn rất suy yếu, thanh âm hơi run rẩy!

Lấy được trả lời khẳng định, lòng treo cao của hai người rốt cuộc rơi xuống. Căng thẳng trên mặt cũng được nụ cười thay thế.

Nhưng bà bà vẫn lo lắng, bà nhìn bọn họ một cái, khuyên nhủ: “Các người mau rời đi đi! Trở lại địa phương các người nên đi!”

“Nhưng. . . Chúng ta không yên lòng bà!” Hoàng Phủ Hiên nói, Lưu Quân Dao cũng gật đầu phụ họa. Bọn họ vạn vạn không thể bỏ xuống bà bà đối mặt kẻ địch một mình.

Bà bà tự nhiên hiểu tâm ý của bọn họ, nhưng tâm ý bà đã quyết, lạnh lùng nói: “Các người nhất định phải rời đi!”

“Hơn nữa chung quanh đây vực này cũng bày mê trận, bốn phía có khói độc lượn lờ, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ! Các người ở nơi này sẽ chỉ làm ta phân tâm, trở thành gánh nặng của ta!” Bà bà lãnh khốc nói sự thật, ánh mắt của bà lấp lánh có hồn, bên trong khúc xạ ra uy nghiêm và tàn nhẫn khi cư xử với kẻ địch!

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ đành phải theo bà bà, thu dọn đồ đạc, rời đi theo sự bố trí của bà bà.

59. Chương 61: Chuyện Vui

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh vàng bao phủ đỉnh núi tạo ra vẻ mơ hồ, giống như cái khăn che mặt của thiếu nữ. Tĩnh động thích hợp, miêu tả sinh động!

Trên đường nhỏ dưới chân núi, bóng dáng bước chậm của hai người bị kéo thật là dài, hơn nữa đan vào chung một chỗ. Cả hai tựa sát không chia cách.

Hoàng Phủ Hiên dừng bước lại, nhìn Lưu Quân Dao không nở, nhẹ giọng thỉnh cầu: “Quân nhi, đi Nguyệt quốc với ta được không?”

“Thật xin lỗi Hiên! Ta muốn đi tìm một vật, đó là trái tim bị thất lạc của ta!” Thanh âm của nàng run rẩy, trong ánh mắt có áy náy nồng đậm. Sắc mặt thật khó khăn! Không muốn tổn thương hắn, nhưng không thể không tàn nhẫn!

Hai con người sáng ngời của Hoàng Phủ Hiên thu lại ánh sáng. Chỉ còn lại một mảnh ảm đạm! Hắn hờ hững gật đầu. Một mình ném tận quả đắng!

Không khí trong nháy mắt đọng lại, bọn họ im lặng đi tiếp. Ai cũng không muốn phá vỡ lớp khăn che mặt này.

Một tháng qua, trải qua đủ loại đau đớn ở đáy vực khiến bọn họ nhớ mãi không quên! Nhưng trong nỗi đau này cũng có trí nhớ ngọt ngào. Tương lai cũng có kỷ niệm để nhớ lại!

Hoàng Phủ Hiên thở dài, giọng nói tỏ vẻ không biết làm sao “Quân nhi, đừng quên ta được không? Ta không nỡ để cho trí nhớ tốt đẹp giữa chúng ta tan thành mây khói.” !

“Được, thật xin lỗi Hiên, ta không thể cho người cái gì! Chỉ hy vọng người có thể vui vẻ.” Trừ chúc phúc, cái gì nàng cũng không hứa được. Hơn nữa chúc phúc cũng là thứ duy nhất nàng có thể cho.

Cái tốt của Hiên, nàng ghi ở trong lòng! Nhưng chỉ có thể nói xin lỗi, nếu như có thể trọng sinh, nàng nhất định thử tiếp nhận Hiên. Dù sao một người nguyện ý chờ đợi, thật đáng giá quý trọng!

Hai người thâm tình ôm nhau, Hoàng Phủ Hiên dịu dàng nói: “Quân nhi, nếu như nàng còn sống không hạnh phúc, ta nhất định sẽ không buông tay!”

Mặc dù Hoàng Phủ Hiên quyến luyến nàng không thôi, nhưng lại không thể không buông tay, không thể làm gì khác hơn là thăm thăm thề ở trong lòng, nếu Hiên Viên Triệt không quý trọng, hẳn nhất định sẽ đoạt nàng lại!

“Ừ!” Nàng đáp ứng hẳn, thật ra thì cũng là khích lệ mình, nhất định phải hạnh phúc!

Tiến quân mười dặm, cuối cùng cũng từ biệt!

Dù lưu luyến, cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn nàng đi xa! Nhìn bóng lưng dần dần rời đi của nàng, nhất thời lệ rơi đầy mặt!

Xa cách một tháng, kinh thành vẫn phồn hoa rực rỡ! Lại không biết vương phủ có như lúc ban đầu không!

Một nữ tử áo trắng đứng ở trước cửa vương phủ, kinh ngạc nhìn trên cửa giắt vải trắng! Trái tim mừng rỡ từ từ trầm xuống. “Nguyên lai tất cả đã sớm người và vật không còn!” Nàng tự lẩm bẩm. Chậm rãi tiến lên, đẩy cửa lớn ra, tiền viện yên tĩnh không một người! Nhưng loáng thoáng nghe được tiếng cười vui truyền tới từ phòng khách!

Tựa hồ đang làm việc vui gì?

Nàng cười lạnh lạnh, cũng cười nhạo mình trong lòng, trước cửa treo vải trắng bày tỏ thương tiếc! Bên trong viện lại ca múa mừng cảnh thái bình bày tỏ vui mừng. Thật là tức cười nha!

Lúc này, bên trong cửa khép chặt truyền đến thanh âm cao vút mà vui sướng “Mọi người cạn một ly, ăn mừng cho vương phi!” .

Ăn mừng nàng sớm ngày quy thiên sao? Hay còn có ý khác?

Lưu Quân Dao rất buồn bực, vì sao bọn họ đóng cửa ăn mừng ban ngày? Lén lén lút lút, chẳng lẽ có gì không muốn người nhận ra?

Nàng khe khẽ đẩy cửa, nhưng trong nhà không có ai phát hiện nàng đến, nàng lạnh lùng nhìn Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu mặc trang phục cưới màu đỏ thắm. Không cần hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra! Trong lòng nàng trầm xuống, vô cùng đau đớn. Nụ cười của nàng âm lãnh.

Lúc này, một nha đầu phát hiện nàng, nhìn nụ cười âm lãnh trên mặt nàng khiến nhất thời sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, hoa dung thất sắc! Tay run rẩy chỉ về phía nàng, mồm miệng không rõ: “Vương. . . Phi? A. . . . Quý nha. . . .”

Mọi người bị tiếng kêu của nàng làm sợ tới mức hồn phi phách tán! Mở to mắt nhìn chăm chăm, không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ quý áo trắng ở cửa, từng tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh!

“Quý. Quý a.” .

60. Chương 62: Thiếp Không Mất, Quân Tái Giá

Thiếp chưa vong mất hồn, quân độc ác tái giá!

Ánh mắt Lưu Quân Dao phức tạp nhìn Hiên Viên Triệt, áo cưới đỏ thắm trên người của hắn thật chói mắt, đối với nàng mà nói là châm chọc và đùa cợt lớn lao!

Ánh mắt của Lưu Quân Dao và Hiên Viên Triệt giao nhau trên không trung, tản mát ra khói lửa. Nàng cười lạnh lạnh, nhếch miệng, nụ cười giấu cợt hiện lên ở khóe miệng, nàng nói: “Vương gia, ta chưa chết, người đã không thể chờ đợi sao?”

Lời này vừa nói ra, bốn ánh mắt bắn tới trên người nàng, Hiên Viên Triệt không thể tin được, từ sau khi gặp chuyện không may, hắn phải bình mã đi tìm, nhưng mà một chút dấu vết cũng không tìm được, nhưng lúc này nàng lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, trừ vui mừng, còn có áy náy!

Mà Liễu Nhu lại đầy ngáp hận ý, thật vất vả trông mong nàng chết rồi, mình có thể đi lên ghế vương phi, cách một tháng sau, nàng lại đột nhiên ra tới làm hư chuyện tốt của nàng, nàng có thể nào không hận? Có thể nào không oán?

Chỗ tối, một ánh mắt đau lòng như ẩn như hiện. Hắn âm thầm quyết định, nhất định sẽ không buông tay!

Những người khác lại nhìn có chút hả hê, ước gì vương phủ huyền não não loạn! Họ dễ dàng ngồi xem hổ đấu, ngồi hưởng ngư ông đắc lợi!

“Yêu nhân lớn mật! Hài cốt của tỷ tỷ chưa lạnh, người đã dịch dung xâm nhập vào vương phủ, người nói, rốt cuộc có xảo trá gì?” Liễu Nhu chia về phía nàng chất vấn, lửa giận hoàn toàn bộc phát vào giờ khắc này! Trên mặt mảnh mai bị hận hiện đầy. Giống như gặp kẻ thù truyền kiếp!

Lưu Quân Dao không biến sắc nhìn biểu diễn đặc sắc của nàng, nhưng trong lòng đang cười lạnh, đồng thời cũng mặc niệm vì Vương gia, không biết có phải mất bị mù hay không, cứ nhiên coi trọng loại nữ nhân lòng dạ độc ác trong ngoài không giống nhau này.

Sự không biến sắc của nàng ở trong mắt vương gia biến thành cam chịu, biến thành chột dạ, mà lời nói của Liễu Nhu lại thức tỉnh hắn. Nhưng chẳng biết tại sao! Nội tâm hắn có một thanh âm đang gọi ồn ào: tin tưởng nàng! Nàng là thứ thiệt.

Nhưng vì làm rõ chân tướng của sự tình, hắn vẫn quyết định bất động!

“Ha ha ha. . . . Thật là tức cười! Người nói lời này không sợ bị thiên lôi đánh sao?” Lưu Quân Dao tàn khốc tức giận mắng.

“Người. . . .” Liễu Nhu nhất thời hoa dung thất sắc, cổ nhân sợ nhất chính là nguyên rủa, cũng khó trách nàng phản ứng to lớn như thế.

“Biểu ca, người xem nàng, ngang ngược càn rỡ, căn bản không để Vương gia ở trong mắt!” Tốc độ biến sắc của nàng thật mau, không lâu sau, nàng ghé vào trên người Hiên Viên Triệt. Ủy khuất mím cái miệng nhỏ nhắn! Khóc đến mặt đầy nước, chân chính vừa thấy đã thương!

“Đừng khóc Nhu nhi, Bỏ vương nhất định làm chủ cho người!” Hán tử cứng như sắt thép cũng không ngăn cản được nhu tình của mỹ nữ. Đặc biệt là Hiên Viên Triệt bị yêu che mờ cặp mắt. Lập tức dẫn lửa giận tới Lưu Quân Dao trên người.

“Người tới, bắt ác nữ này lại!” Hiên Viên Triệt hô to một tiếng, mười thị vệ lập tức xông tới, mọi người tay cầm đại đao, sắc mặt nghiêm túc, hung thần ác sát!

Lưu Quân Dao không thể tin được, hắn lại có thể tin lời nói một phía của Liễu Nhu, xem ra thật là đánh giá thấp địa vị của Liễu Nhu ở trong lòng hắn!

Nàng không khỏi mặc niệm ời, tình duyên tương tư đơn phương thật là khổ cực!

Nhưng nàng rốt cuộc không phải vật trong ao! Phẫn nộ quát: “Ai dám động đến bốn vương phi?”

Thị vệ hai mặt nhìn nhau, vừa là Vương gia, vừa là vương phi. Lúc này bọn họ đang giận dữ, nhưng vợ chồng đều là đầu giường đánh cuối giường hợp, quay đầu lại xui xẻo là những thị vệ bọn họ. Vì vậy lập tức không biết như thế nào cho phải!

Thị vệ do dự, khiến Hiên Viên Triệt mất hết thể diện! Uy nghiêm cũng bị khiêu khích, cao ngạo như hắc không thể dễ dàng tha thứ. Lại rống giận ra lệnh: “Lỗ tai điếc rồi sao? Còn chưa động thủ?”

Duỗi đầu là một đao, rút đầu là một đao, bọn thị vệ lập tức xông lên, vây khốn Lưu Quân Dao ở chính giữa. Một nhóm người giằng co! Giương cung bạt kiếm!

61. Chương 63: Vết Thương Làm Sao Khỏi Hằn

Một chuỗi ra, hai giọt máu. Ba lần khóc, xương cốt khô!

Lưu Quân Dao nhìn thị vệ chung quanh một cái, ánh mắt tràn đầy lửa giận và oán hận lạnh lùng bắn về phía Hiên Viên Triệt, tuyệt vọng ngẩng nhìn mặt không tỏ vẻ gì của hắn, gầm nhẹ: “Thê tử chính rơi xuống vách đá chưa biết sống chết, ngươi lại thờ ơ, tiêu dao khoái hoạt với mỹ nhân trong ngực! Người đời đều nói Cảnh vương gia nhân nghĩa, lại không biết là giả nhân giả nghĩa! Ra về đạo mạo! Vương gia. . . . Người thật tàn nhẫn!”

“Giả nhân giả nghĩa thì như thế nào? Loại nữ nhân như ngươi, muốn mạnh mẽ, không hiểu ý người chút nào! Lại không hiểu phong tình! Không xứng so sánh với Nhu nhi. Càng không chiếm được chăm sóc của Bồn vương!” Cũng không biết vì sao, lời nói này của Hiên Viên Triệt tựa hồ không dùng não suy nghĩ đã bật thốt lên, đồng thời cũng đẩy lửa giận của Lưu Quân Dao lên đỉnh núi!

“Ha ha ha. . . . Trên vực Đoạn Tình, ta cho đó là kế dụ địch của Vương gia, vì không liên lụy Vương gia, ta tung người nhảy một cái. May nhờ ta mạng lớn tránh được một kiếp. Mừng rỡ chạy về vương phủ, lại đổi lấy nhục nhã như vậy! Ta thật sự là đáng đời a. . . .” Nàng ngửa mặt lên trời cười to, hơi hợt kẻ khổ sở chịu đựng một tháng này! Dù là đổi lấy một ánh mắt quan tâm của hắn nàng cũng cam tâm tình nguyện!

Nhưng lòng của nàng tuyệt vọng từng chút từng chút, hai mắt oán hận lạnh lùng nhìn chăm chú vào Liễu Nhu giả bộ vô tội nép vào người như chim nhỏ. Lạnh lùng nói: “Tất cả hôm nay ta gặp đều là nhờ người ban tặng, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Vừa dứt lời, nàng liền phi thân xông thẳng đến Liễu Nhu, tay tức giận gắt gao bóp cổ mịn màng của Liễu Nhu, nhẹ nhàng dùng sức là lấy mạng của nàng.

Mọi người trợn mắt hốc mồm, nhìn một màn biến cố này. Nhất thời tay chân luống cuống! Nhưng âm thầm may mắn, thật may người Vương gia sủng ái không phải là mình.

“Khụ khụ khụ. . . . Người. . . . Mau. . . . Buông ra. . . . Ta. . . .” Liễu Nhu gian nan hô hấp, sắc mặt dần dần biến trắng! Nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh cố hồn nhìn chằm chằm Lưu Quân Dao, không chút nào yếu thế!

“Thả người ra? Mơ đi!” Lưu Quân Dao cười lạnh, bấu chặt ngón tay, dùng sức nhắc Liễu Nhu lên. Chỉ cần tay nàng nhẹ nhàng động, Liễu Nhu liền hương tiêu ngọc vãn!

Ngọn lửa ghen ghét, ngọn lửa oán hận, đã hừng hực thiêu đốt!

Hiên Viên Triệt bị một màn đột nhiên xuất hiện làm sợ ngây người, trong đầu hỗn loạn. Không biết làm phản ứng gì! Khi hắn nghe được tiếng cầu cứu của cô gái yêu mến thì thần trí lập tức tỉnh táo. Khí vận đan điền, một chuỗi đánh xuống. Lưu Quân Dao liền bay xa ba thước.

Nàng phun máu tươi, nhưng mà trên mặt lại treo nụ cười. Đăm đăm đưa tình nhìn Hiên Viên Triệt hỏi han Liễu Nhu ân cần! Yếu ớt nói: “Lúc này. . . . Ta mới coi là. . . . Thấy rõ ràng. . . . Ở trong lòng người. . . . Ta cho tới bây giờ một chút vị trí cũng không có. . . .”

Nàng tuyệt vọng hạ mi xuống, đầu chôn xuống từng chút từng chút. Mí mắt cũng trầm xuống từng chút từng chút. Rốt cuộc bất tỉnh nhân sự!

Trong đại sảnh, yên tĩnh không tiếng động. Hơi thở tử vong dần dần tỏa khắp! Mọi người không dám thở mạnh! Đối với một màn này, mọi người ghen hòng nhìn trần trời. Giống như ở đi vào trong diêm vương điện một lần. Có cảm giác cả tử hồi sinh.

Trên ngọn cây trong viện, một con chim nhỏ bẻ gãy cánh. Ngã xuống trên mặt đất cứng ngắc, thoi thóp một hơi! Gió làm nổi lên bụi đất, làm mai một thân thể con chim từng chút. Chỉ mong kiếp sau nó có thể trở thành một con ưng. Không bao giờ rơi vào bùn đất nữa!

Không biết nơi nào vang lên tiếng đàn bi thương, là đang bi ai vì Lưu Quân Dao sao? Hay là cảm thấy cuộc sống bất đắc dĩ? Việc đời khó đoán?

Hồng trần cuộn cuộn, đời trôi dào dạt, tình người mờ mịt.

Tâm vẫn còn ở, người đi rồi !

Quay đầu một mảnh bấp bênh.

Người đi xa, lâu đã trống!

Quay đầu tàn tạ đã thành không.

62. Chương 64: Âm Mưu Thâm Độc

Vừa nhắm mắt, mở ra. Trời đã đổi, đất đã che. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Quốc nạn lâm đầu, thất phu hữu trách!

Biên quan gặp nguy cơ, sau khi bộ lạc Xích Luyện nghỉ ngơi lấy lại sức, liền đột kích lần nữa! Tướng sĩ biên quan không đỡ được, cầu cứu triều đình!

Lấy được tin tức này, hoàng thượng và chư vị đại thần không ngủ không nghỉ loay hoay bề đầu sút trán, lại bó tay hết cách!

Tuy nói hậu cung không được can chính, nhưng ở tình thế nguy cấp, Cao thái hậu cũng ra mặt tìm kiếm đường giải quyết. Trên triều đình, đã qua hai ngày. Tất cả đều mở mắt không ra, nhưng lại không dám chậm trễ!

“Chúng ái khanh có kế sách ngăn địch không?” Hiên Viên Hoàn nhú nhú mày, môi mỏng mím lại, cầm khê nhắc lên, giữa hai lông mày đều là vẻ mệt mỏi.

“Này. . .” Chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, lại nghĩ không ra biện pháp. Biên quan không ngăn cản được bao lâu, nếu tìm không ra phương pháp chống địch, sợ rằng dân chúng sẽ gặp tai ương chúng sinh đồ thần.

Lúc này, Lưu thần tướng lớn mật bước ra khỏi hàng, quỳ xuống thỉnh cầu: “Hoàng thượng, hôm nay suy tính, không thể làm gì khác hơn là tăng thêm binh mã, mới có thể giải nguy cơ!”

Hoàng thượng gật đầu một cái, nhưng chân mày vẫn nhíu, vẻ phiền lòng không lùi giảm, hần nói: “Mặc dù giải nỗi lo nhất thời, nhưng dù sao không phải kế hoạch lâu dài, huống chi trong triều không ai có thể gánh trọng trách này!”

“Chuyện này không phải chuyện đùa, người bình thường sợ là không kham nổi trọng trách ấy!” Cao thái hậu cũng lên tiếng, mặc dù là dựa vào uy phong của người khác, nhưng nói cũng có lý.

Trên đại điện im ắng yên tĩnh, một lát sau, hoàng thượng lại lên tiếng: “Chúng ái khanh có người giới thiệu không? Nếu có thể lui địch, trăm có trọng thưởng!”

Mặc dù nghe rất mê người, nhưng không ai dám nhận củ khoai lang phồng tay này, Hiên Viên Triệt tức giận đùng đùng, trong triều nuôi một đám vô dụng! Thời khắc mấu chốt, mọi người đều làm con rùa đen rút đầu. Hắn đứng ra, chấp tay nói: “Hoàng thượng, Thần đệ nguyện mang binh tiến lên!”

“Tốt, tốt, tốt, những người khác lui ra, hoàng đệ ở lại!” mặt mày Hiên Viên Hoành lập tức hớn hở, ánh mắt nhìn Hiên Viên Triệt phát ra ánh sáng. Hoàng đệ uy nghi như phụ hoàng năm đó, lúc này chịu phân ưu giúp hần cũng coi như khó được.

“Bọn thần cáo lui!” Thanh âm liên tiếp, sau khi mọi người rời đi, ba mẹ con vào Ngự Thư Phòng, bí mật thương thảo!

Cửa mới vừa khép lại, hoàng thượng đã xoay người, không kịp chờ đợi hỏi: “Hoàng đệ, ngươi nắm chặt mấy phần?”

Mặt Hiên Viên Triệt lộ vẻ khó xử, chỉ đành phải nói rõ lo lắng: “Nói thật, thần cũng không nắm chặt, lần trước Dạ Quân đầu hàng vốn là do công của Nguyệt quốc, Nguyệt quốc công hãm Đô thành Xích Luyện mới khiến hần lui binh.”

“Nguyệt quốc và Minh quốc vốn là môi hở răng lạnh, nếu như hòa thân với Nguyệt quốc, tin tưởng bọn họ không ngồi nhìn không để ý tới!” Hoàng thượng nghĩ như vậy, mặt ưu sầu của hần rốt cuộc lộ ra một nụ cười. Nhưng sau đó, buổi nói chuyện của Thái hậu khiến hần lâm vào khó khăn.

Thái hậu cười lạnh nói: “Hòa thân? Sợ không dễ dàng, lần trước ai gia làm chủ muốn gả Tĩnh Nhã công chúa cho hoàng đế Nguyệt quốc, hần cũng cự tuyệt, hừ! Thật là ngạo mạn!”

“Chỉ là, ai gia cũng có ý kiến hay. . .” Thái hậu không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười thần bí, nhưng chẳng biết tại sao lại có một cảm giác âm trầm. Bọn họ nhất thời cảm thấy sau lưng có gió lạnh thổi qua, làm cho người ta phát rét!

Thái hậu nói ra kế hoạch xong, sắc mặt Hiên Viên Triệt và hoàng thượng nặng nề, cảm thấy hành động lần này không ổn. Hai người không nói một lời, cũng say đắm ở trong mạch suy nghĩ của mình. Dù nữ nhân bảo vệ nước nhà mặc dù không hay, nhưng trước mắt không có bất kỳ phương pháp!

Trên đường ra cung, suy nghĩ của Hiên Viên Triệt loạn thành một đoàn, nội tâm phiền não bất an, có một thanh âm không ngừng tự nói với mình, ngàn vạn lần không được làm ra việc tổn thương nàng, nhưng vừa nghĩ tới khốn cảnh Minh quốc gặp phải lúc này, hần lại không còn kế sách. Chính hần bó tay hết cách cũng nhũn chân mày.

63. Chương 65: Thâm Cung Là Phần Mọt

Mỗi người từ vừa sanh ra thì đã có một sứ mạng, nếu không hoàn thành, Diêm vương gia sẽ không thu người! Hơn nữa cuộc sống trải qua hi vọng ái ố cũng là sự tôi luyện phải thừa nhận để hoàn thành nhiệm vụ! Ai cũng chạy không thoát, trốn không thoát!

Đi một vòng đến Diêm Vương điện, vốn tưởng rằng bị mất mạng, nhưng Lưu Quân Dao lại mạng lớn, tỉnh dậy, phí sức mở ra hai mắt, nghi ngờ nhìn phòng đất tiền mà xa lạ, không biết đến nơi nào!

Nàng gian nan chống đỡ thân thể, muốn dò xét đến cùng! Nhưng vừa mới đứng dậy, từng trận thống khổ đánh tới, “A. . .” Nàng ngã nhào trên giường, cả người đau đớn, nằng nhe răng nhếch miệng khó thừa nhận.

Người bên ngoài nghe được tiếng vang, lập tức đẩy cửa vào, “Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi!” Một đứa nha hoàn đã chạy tới, nâng nàng dậy, lại đưa một gối đầu cho nàng dựa vào. Tỉ mỉ chăm sóc nàng.

Lưu Quân Dao nhìn cung nữ này, không nói một lời, chưa biết rõ ngọn nguồn chuyện, nàng không dám tùy tiện hành động!

Cung nữ rót một ly nước nóng cho nàng uống xong, mặc dù hoài nghi, nhưng cổ họng nàng thật sự khô khốc, chỉ đành phải uống hết nước, nàng nhẹ nhàng lau khô giọt nước còn lại ở khóe miệng, yếu đuối hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Nơi này là.” Cung nữ còn chưa trả lời, liền bị cắt đứt: “Thái hậu giá lâm.”

“Tham kiến Thái hậu!” Cung nữ quỳ thỉnh an, Thái hậu khoát khoát tay, lập tức ngồi ở trên mép giường, thân mật lôi kéo tay Lưu Quân Dao, cười thật ấm áp.

“Dao nhi, thân thể còn đau không? Hôm nay sức khỏe người yếu đuối, nếu như cần gì bồi bổ, cứ mở miệng, mẫu hậu phân phó thái y chuẩn bị!” Sự quan tâm của Thái hậu khiến cho nàng không kìm hãm được. Nhìn mặt mũi hiền lành của bà, bất kể là chân tình, hay là giả ý. Nàng đều cảm thấy thật ấm áp!

Nước mắt chứa đầy hốc mắt, nàng nghẹn ngào không thốt nên lời.

Đề nén nội tâm sôi trào, Lưu Quân Dao yếu đuối cười cười, yếu ớt nói: “Dao nhi không có sao, cảm ơn Thái hậu quan tâm!”

“Dao nhi ngốc, Thái hậu cái gì, chúng ta là người một nhà, đều là đứa con trai không có tiền đồ đó gây họa, chờ Dao nhi khỏi hẳn, ta nhất định trút cơn giận thay Dao nhi.” Nói đến Hiên Viên Triệt, mặt mày Thái hậu xanh mét, giống như muốn lột da hắn, nhưng coi như Lưu Quân Dao có chút suy yếu, trong lòng vẫn sáng ngời, lời nói này của Thái hậu sợ rằng chỉ là an ủi nàng thôi, Hiên Viên Triệt dù sao cũng là con ruột của bà, coi như phạm sai lầm, bà làm sao lại độc ác trừng phạt đây?

Lưu Quân Dao không lưu dấu vết rút tay ra khỏi tay của Thái hậu, nhàn nhạt cười, nói: “Thái hậu quan tâm Dao nhi, Dao nhi ghi ở trong lòng. Nhưng việc này không liên quan Vương gia, là Dao nhi quá u mê, không thấy rõ!”

Thống khổ bất đắc dĩ cuốn lấy trái tim, Lưu Quân Dao khẽ cúi đầu, lộ ra tươi cười đắng chát.

Tiếng than thở tuy nhẹ, nhưng Thái hậu vẫn nghe được rõ ràng. Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, không khỏi đau buồn. Vận mệnh của các nàng có mấy phần tương tự, lúc tiên hoàng trên đời, nàng là hoàng hậu, nhưng lại không thể không mừng khi hoàng thượng cưới vợ bé. Nhưng bị thương trong lòng có người nào hiểu đây?

Nghĩ như vậy, Thái hậu vỗ vỗ tay Lưu Quân Dao, an ủi: “Dao nhi a! Thoải mái, chớ làm khó mình!”

Những lời này Thái hậu cũng thường xuyên dùng để an ủi mình, hôm nay dùng để an ủi Dao nhi, cũng coi như không phụ lòng mình rồi.

Lưu Quân Dao cười, nàng cảm thụ được bị thương trên người Thái hậu, nghĩ thầm: thâm cung quả nhiên là phần mộ của nữ nhân, bao nhiêu hồng nhan đã già yếu ở chỗ này.

Nàng thề, nhất định phải bảo vệ niềm tin trong lòng.

Lúc này, Thái hậu phân phó cung nữ cận thân: “Người tới, lấy thuốc ra!”

“Dạ!” Cung nữ đưa thuốc tới trước mặt Lưu Quân Dao, Lưu Quân Dao nhìn một cái, lại ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, Thái hậu cười không chút để ý, nói: “Đây là thuốc thái y kê, là thuốc trị thương tốt!”

Lưu Quân Dao không nghi ngờ gì, uống một hơi cạn sạch, chén thuốc này mặc dù không phải canh Mạnh Bà, không quên được quá khứ. Nhưng chén thuốc này đã thay đổi vận mạng của nàng, quay đầu thì chuyện cũ đã thành hư vô!

64. Chương 68: Đoạn Tình Trong Miếu Đồ Nát

Một khúc kêu khóc, hai đoạn tình duyên. Ba đời trần trọc, bốn đời vườn tình.

Mưa bên ngoài vẫn rơi, trong miếu cũng hiện đầy lo lắng. Nặng trĩu, đè ở trái tim. Làm cho người ta thở không thông.

“Tại sao? Nói cho ta biết lý do!” Nhìn bóng lưng của hắn, oán hận và lửa giận của Lưu Quân Dao đối với hắn lập tức xông lên trái tim. Thương tâm gặm nhẹ.

Trừ tiếng gió, chính là trầm mặc!

Hồi lâu sau, mới nghe được thanh âm nặng nề của Hiên Viên Triệt vang lên, nhìn như rất là bất đắc dĩ, “Sinh ở hoàng gia, Bồn vương không có lựa chọn khác, sinh ở nhà quan lại, người cũng không được lựa chọn!”

.

Thật như thế? Vì sao số mạng đùa cợt như thế?

Lòng không khỏi thấy đau buồn, vành mắt Lưu Quân Dao đỏ lên! Không nói gì rơi lệ, cũng mơ hồ hai mắt, nàng không biết là lệ, hay là máu!

“Ta không tin, số mạng nắm giữ ở trong tay mình! Ta hận người, thay đổi thất thường, lúc muốn nâng lên trời, lúc không muốn một cước đá văng! Người xem ta là cái gì?” Nàng gầm thét. Bất đắc dĩ than thở!

Hắn thỉnh thoảng lạnh như băng, thỉnh thoảng ấm áp! Thỉnh thoảng thâm tình, thỉnh thoảng tuyệt tình! Hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra? Chỉ cần là chuyện của Nhu nhi hắn luôn đánh mất lý trí!

Nghe nàng nói chuyện, Hiên Viên Triệt tức giận xoay người, hốc mắt đỏ lên, trong mắt không có tiêu cự, không biết nhìn về phương nào. Quát um lên: “Người coi như chưa từng gặp ta đi! Chuyện vặt ở phạm trần ta vớt không được, cũng không thể bỏ, mẫu hậu và hoàng huynh của ta, còn có sứ mạng trên lưng của ta! Đừng quên, người còn có phụ huynh. Sao người có thể bất chấp tất cả vì riêng tư của bản thân?”

“Ta. . .” Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, đúng nha! Mạng của phụ huynh, đều ở trong tay ta. Mặc dù ta không phải Lưu Quân Dao thật, nhưng ba năm này, bọn họ xem ta như ruột thịt, hòn ngọc quý trên tay! Ta có thể nào vong ân phụ nghĩa? Quẳng bọn họ sau ốt!

Ai. , tiếng thở dài nồng đậm tràn ra từ trong miệng hai người.

Lưu Quân Dao khẽ cúi đầu trong nháy mắt, nước mắt không có tiền đề nhỏ xuống trên mặt đất, hóa thành một đóa hoa, kiều diễm ướt át. Hồng tươi! Cuối cùng bị gió vô tình thổi đi hương tiêu ngọc vẫn!

Nhưng nàng ngại mình không đủ đau, còn muốn hủy diệt một tia hi vọng cuối cùng!

“Người thật muốn tự tay đưa ta cho hắn sao?” Nàng tuyệt vọng gặm nhẹ.

“Một nữ nhân đổi giang sơn an bình, có gì không thể?” Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của hắn, cảm thụ hơi thở lạnh như băng từ trên người hắn tán ra, kiên cường của Lưu Quân Dao hoàn toàn tan rã! Tay của nàng từ từ chảy xuống. Buông ra!

“Thật xin lỗi!” Hắn chỉ nói ba chữ, lại đâm đau trái tim sắp tan rã của nàng. Nếu như nhảy xuống vách núi sẽ tan xương nát thịt, hiện tại nàng thân hồn hủy diệt.

Lưu Quân Dao lắc đầu một cái, hít hít lỗ mũi. Ngẩng đầu lên, nhếch khóe miệng, cười thật là chua chát!

Nàng nâng khuôn mặt tươi cười lên, an ủi mình nói: “Không sao, từ nay về sau chúng ta chính là người đứng, nhưng trước đó, người phải nói cho ta biết tình trạng bây giờ!”

“Được!” giữa hai lông mày Hiên Viên Triệt không thấy buông lỏng, hắn nhẹ nhàng che ngực, cố gắng giảm bớt đau đớn! Nhưng lại không biết, có nỗi đau đã sâu đậm sâu vào trong lòng, nhổ không được, chỉ cần còn có nhịp tim, thì vĩnh viễn đau!

“Bộ lạc Xích Luyện đột kích, mẫu hậu phong người thành Dao công chúa, đến Nguyệt quốc hòa thân! Bây giờ chúng ta đang trên đường đến Nguyệt quốc!” Hiên Viên Triệt nói vài ba lời miêu tả lại chuyện đã trải qua. Thật ra thì hắn chỉ không nhẫn tâm nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, muốn vội vàng né ra!

Nàng kinh ngạc đứng, giống như một tượng gỗ, cũng không nhúc nhích!

“Người tốt nhất nghỉ ngơi đi! Mưa tạnh sau chúng ta lập tức lên đường!” Hiên Viên Triệt lưu lại một câu liền chạy trốn chết.

Nhìn bước chân vội vàng của hắn, nàng rốt cuộc không chịu nổi, té xuống đất, lệ không ngừng chảy! Mới vừa rồi giả bộ kiên cường, ai có thể thấy được lòng của nàng đang rỉ máu!

Từ nay Tiêu lang là người ngoài đường! Chợt nàng đứng dậy, kêu một câu: “Đợi đã nào...!”

Nghe tiếng, hắn dừng bước, một trận gió quất vào mặt, ‘chát’ nàng tát một cái vào trên mặt hắn, cười lạnh hung ác nói: “Nhớ, là ta bỏ ngươi! Mà ngươi ngày sau sẽ phải hối hận!”

Đáy mắt dính vào một tầng hận ý, nàng tiêu sái xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi!

Chương 68: sứ mạng là một thanh kiếm đoạt mệnh

Yêu, hoặc là tương cứu trong lúc hoạn nạn, hoặc là cá quay về nước!

Gió ngừng thổi, mưa không ngừng. Tâm đi, không về được.

Nàng đi về phía xe ngựa từng bước từng bước, nhẹ nhàng nhấc làn váy. Một cái chân bước lên xe ngựa, cái chân còn lại vẫn rơi trên mặt đất.

Nàng tự nói với mình phải xem thăm trạng thái vật không chịu nổi của hắn! Vì vậy khẽ nghiêng đầu. Nhìn Hiên Viên Triệt trên lưng ngựa. Hai người nhìn nhau. Tia lửa đốt ở trên không! Đạn vào triển miên, liên miên không dứt.

Thời gian ngưng lại vào giờ khắc này, bất đắc dĩ, lòng chua xót! Đau đớn lưu động trong tim bọn họ.

Cuối cùng không cải biến được cái gì, nàng vẫn độc ác xoay người, bước lên xe ngựa. Trong khoảnh khắc rèm hoàn toàn buông xuống, nàng đã lệ rơi đầy mặt!

Cách một tấm rèm, giống như cách muôn sông nghìn núi! Không vượt qua được.

Dọc theo đường đi thật yên lặng, nhưng ở chỗ thần bí, có người cũng đang tỉ mỉ mưu đồ một cuộc ám sát! Sứ mạng nàng gánh trên người chính là một thanh kiếm đoạt mệnh. Khiến cả đời nàng không sống yên ổn!

Đoàn xe chậm rãi đi đến trước một cốc, hai bên đều là núi cao, trên núi còn có cây cối bụi rậm, ngựa đầu nhìn lên trên, gió thổi qua. Thổi trúng lá cây vàng sào sạt.

“Dừng” Hiên Viên Triệt hô to một tiếng, theo thanh âm vang lên, hắn phất tay về phía sau một cái, đoàn xe lập tức dừng lại hành động.

“Vương gia, có gì phân phó?” Thị Vệ Trưởng nhìn bốn phía, âm thầm quan sát uy hiếp ẩn nấp! Cẩn thận hỏi.

“Phân phó, cẩn thận đi tới!” Hiên Viên Triệt phân phó, chẳng biết tại sao, nội tâm hắn rất thấp thỏm! Hơn nữa có dự cảm bất tường, cảm giác sẽ có việc xảy ra!

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Thị Vệ Trưởng không dám lười biếng, lập tức phân phó. Lưu Quân Dao cũng ngừng thấy không khí không bình thường này. Nàng nhẹ nhàng vén rèm lên. Nhìn hai bên núi một chút. Tầm mắt cuối cùng rơi vào trên bóng lưng của Hiên Viên Triệt một lát, nàng hạ mi xuống, che giấu chua xót ở đáy mắt!

Xe ngựa thận trọng đi vào, mỗi đi một bước, tâm mọi người liền nhấc lên một cái. Mất liếc núi cao. Vẽn tai lên, một chút gió thổi cỏ lay cũng làm cho bọn họ run sợ trong lòng.

Dần dần, bọn họ bình an đi tới trong sơn cốc. Khi trái tim treo cao của bọn họ từ từ để xuống thì ngoài ý muốn lại xảy ra. Một hồi thanh âm vang lên, ba mươi mấy người áo đen che mặt từ trên núi vọt ra. Từng người đều cầm đại đao sáng loáng. Bọn họ là ma đầu giết người không chớp mắt, theo đại đao quơ múa, từng thị vệ té ở trong vũng máu.

Sau một phen đo sức, hai bên đều tổn hại! Chỉ còn lại ba thị vệ cùng Hiên Viên Triệt vây quanh xe ngựa, bảo vệ Dao công chúa! Bảo vệ sứ mạng!

“Các người rớt cuộc là người phương nào? Xe ngựa của công chúa cũng dám cướp?” Thị vệ rống to, hấn nói, cũng không buông lỏng kiếm bén! Giống như chim ưng cuồng nộ. Hận không thể dùng móng vuốt xé kẻ địch thành mảnh nhỏ!

Hai tay trong tay áo của nàng nắm chặt, ngón giữa có một ngân châm vận sức chờ phát động! Đột nhiên, nàng nghe được một đội nhân mã khác vọt về phía bọn họ. Nàng nhanh chóng để ngân châm xuống, lặng lẽ chờ đợi.

“Giết. A. Giết.” tiếng reo hò đinh tai nhức óc vang dội sơn cốc. Hai đội nhân mã nhìn như chém giết lẫn nhau. Lại nhìn như tranh đoạt Dao công chúa với nhau!

Mà bọn Hiên Viên Triệt bị biến cố đột nhiên xuất hiện làm sợ ngây người, suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông nguyên do trong đó!

Nhưng bọn họ vẫn lựa chọn ngồi yên xem hổ đấu, chờ bọn chúng đọu tổn thương thì trốn đi!

Thực lực của hai đội nhân mã tương đương, độ sức suốt thời gian một ly trà, nguyên khí của bọn họ dần dần tổn thương nặng nề. Lúc này, Dao công chúa vén rèm lên, lên tiếng kéo bọn Hiên Viên Triệt đang sưng sốt trở về: “Mau lên xe ngựa!”

Nghe được âm thanh, bọn Hiên Viên Triệt không hề do dự nhảy lên xe ngựa. Năm người lái xe ngựa mạnh mẽ đâm tới! Chỉ thấy bụi đất tung bay, người đã đi xa. Mà bọn thích khách sớm mất hơi sức đuổi theo, chỉ đành phải trở mắt nhìn bọn họ chạy trốn!

65. Chương 69: Đến Nguyệt Quốc

Ở cửa Nguyệt thành, sớm đã có người gấp gáp chờ đợi!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hiên nhu hòa, mắt chờ đợi nhìn về phương xa, trông mòn con mắt!

Hàn Tướng quân lớn tuổi cũng đi theo hấn. Nhưng lại không hiểu, vì sao hoàng thượng để ý Dao công chúa Minh quốc như thế?

Vì vậy Hàn Tướng quân liền hỏi ra nghi vấn của mình: “Hoàng thượng, ngài là nhất quốc chi quân, thật ra thì không cần hạ thấp sự tôn quý tự mình nghênh đón Dao công chúa.”

Hàn Tướng quân là nguyên lão hai triều, phụ tá tiên đế thống trị giang sơn. Trung thành cảnh cảnh! Hoàng Phủ Hiên vẫn rất tôn kính ông.

Hoàng Phủ Hiên nhìn ông, trong lòng cũng hiểu cố kỵ của Hàn Tướng quân, nhưng hấn càng muốn gặp được người ngày đêm nhớ mong lập tức. Vì vậy tìm một lý do đường hoàng nhưng làm cho người ta không tìm ra sơ hở: “Trẫm hiểu cố kỵ của Hàn Tướng quân, nhưng Dao công chúa ngàn dặm xa xôi tới hòa thân, chỉ vì bảo vệ hai nước Minh Nguyệt an toàn. Nữ tử biết rõ đạo lý thế này, trẫm đương nhiên là phải dùng lễ đón tiếp! Nếu không sẽ khiến người dèm pha, nói Nguyệt quốc không hiểu lễ nghi!”

Mặt Hàn Tướng quân lộ vẻ áy náy, khom người, chấp tay nói: “Là cụt thân suy tính không chu toàn, xin hoàng thượng trị tội!”

“Hàn Tướng quân là rường cột nước nhà, trẫm cảm thấy rất vui mừng, sao lại làm khó tướng quân đây?” Hoàng Phủ Hiên nâng hấn dậy, mỉm cười kể công lao của Hàn Tướng quân, cũng tỏ rõ địa vị của Hàn Tướng quân ở trong lòng hoàng thượng. Không phải người bình thường có thể so, điều này ở trên trình độ nhất định khiến cho Hàn tướng quân vinh dự vô hạn.

Hoàng thượng tuổi trẻ tài cao, là minh quân hiền chủ khó được. Hàn Tướng quân nhìn hoàng thượng một cái, nhất thời hốc mắt ướt ướt. Hấn âm thầm thề, Hàn gia của hấn sẽ đời đời kiếp kiếp ra sức vì hoàng thượng! Hàn Tướng quân mặc dù già, nhưng tinh thần phấn chấn. Thanh âm vẫn vang: “Thần nhất định ra sức vì nước, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” .

“Khởi bẩm hoàng thượng, công chúa đã đến!” Một thị vệ cắt đứt cuộc trò chuyện của họ. Hoàng Phủ Hiên bước nhanh về phía trước, vươn dài cổ. Lo lắng nhìn, rốt cuộc thấy xe ngựa dần dần đến gần. Nhưng vì sao lại nhếch nhác thế này? Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

“Thở dài. . .” Theo thanh âm, con ngựa nhảy lên thật cao. Bôn Hiên Viên Triệt chưa tỉnh hồn đi xuống xe ngựa. Đi tới trước người Hoàng Phủ Hiên, thỉnh an bồi tội: “Khiến hoàng thượng đợi lâu, Bôn vương gặp phải chút chuyện ở trên đường, nên mới trì hoãn!”

“Mời Vương gia đứng lên! Dao công chúa đâu?” Hoàng Phủ Hiên dịu nhẹ, trông mắt không kịp chờ đợi nhìn về xe ngựa, khổ khổ tìm bóng dáng của nàng!

Vừa dứt lời, một người mệt mỏi từ trong xe ngựa chậm rãi đi ra. Từng bước từng bước đến gần, một đường bôn ba, khiến nàng xem ra có chút chật vật. Nhưng khi giơ tay nhắc chân vẫn quý khí hào phóng, dáng vẻ ngàn vạn!

“Dao công chúa Minh quốc tham kiến hoàng thượng!” Hai tay vươn ra của Hoàng Phủ Hiên rơi vào khoảng không, thấy nàng quỳ xuống, thấy nàng dùng lễ quân thần quỳ lạy. Trong lòng Hoàng Phủ Hiên rất không vui. Quan hệ giữa bọn họ giống như trở lại lúc đầu.

Mà Dao công chúa thì khổ không thể tả, nàng vốn định quỳ xuống một chân, lại không biết người nào ám toán nàng, một cây ngân châm bắn trúng cổ chân nàng, ép nàng không thể không quỳ xuống hoàn toàn.

Dao công chúa phỏng đoán, nhất định là có người cố ý làm, ý đồ khơi lên chiến tranh giữa hai nước!

Quan hệ của hai nước Minh Nguyệt thật tế nhị. Mà nàng trên danh nghĩa là Dao công chúa của Minh quốc, ở thời khắc mấu chốt này, nếu như nàng xảy ra chuyện không may, nhất định làm cho người ta bất được nhục điểm, cổ động tuyên dương, quan hệ kết minh giữa hai nước chắc chắn chịu ảnh hưởng.

Vì vậy Dao công chúa không thể làm gì khác hơn là nhịn đau, dùng lễ quân thần đối đãi!

Hoàng Phủ Hiên ho nhẹ một tiếng, một tay che miệng, một tay khác vác sau lưng, che giấu bối rối của mình, hẩn đứng uy nghiêm, nói: “Công chúa bình thân! Hàn Tướng quân, về sau công chúa liền nhờ ngài.”

Mười ngày sau mới vào cung, Dao công chúa ở tạm trong phủ Hàn Tướng quân, hẩn cũng yên tâm!

“Cựu thần lĩnh chỉ! Cựu thần ra mắt công chúa!” Hàn Tướng quân lĩnh chỉ, vừa định quỳ lạy nàng, liền bị nàng ngăn cản, công chúa cười nhạt, nụ cười sáng rõ, khuy nh quốc khuy nh thành!

Nàng nói: “Nghe đại danh lão tướng quân đã lâu, Hàn Tướng quân uy danh vang dội. Khiến kẻ địch nghe tin đã sợ mất mật. Hôm nay bản công chúa nhìn thấy Hàn Tướng quân, thật là cuộc đời này không tiếc!”

“Công chúa quá khen, cựu thần thẹn không dám nhận!” Hàn Tướng quân cười nói, trên trán hẩn nổi lên nếp nhăn vui sướng! Khóe mắt cũng híp thành một đường, công chúa này, biết rõ đạo lý, thông tuệ xinh đẹp. Không ngang ngược cần rở! Hẩn rất hài lòng.

Mọi người cười, xem ra quân cờ này của Thái hậu rất inh! Nàng quả nhiên có thể chiếm được yêu thích của mọi người.

66. Chương 70: Phủ Hàn Tướng Quân

Công chúa ở tạm phủ tướng quân, trong phủ đều là tiếng nói tiếng cười. Hơn nữa công chúa đối đãi người làm hòa hòa khí khí, không hề kiêu ngạo! Làm cho người ta không khỏi muốn thân cận.

Ngày hôm đó, ánh nắng tươi sáng, khí trời ấm áp, trong hoa viên muôn hoa đua thắm khoe hồng, bướm bướm rộn bay qua ở trong bụi hoa. Phong cảnh vô hạn!

Công chúa mang theo hai nha hoàn, ngồi trong đình ở vườn hoa hóng mát. Con trai nhỏ của Hàn tướng quân núp núp trốn trốn sau núi giả, sợ hãi rụt rè, một lát thì do dự tiến lên một bước, một lát lại lui về phía sau một bước.

Công chúa để ly trà xuống, nhìn núi giả một cái. Nhàn nhạt cười, hai nha hoàn nhất thời không giải thích được, mặc dù công chúa đối đãi người làm hiền hòa, nhưng ý định của nàng kín đáo, người bình thường đoán không ra. Vì vậy một nha hoàn áo xanh cúi người hỏi: “Công chúa, ngài cười cái gì nha?”

Công chúa chỉ cười không nói, tròng mắt nhìn về núi giả, nói: “Đi ra đi! Chớ núp.”

A. Đứa bé sau núi giả kêu lên, cuối cùng nhắm mắt, nhẩn nhẩn nhó nhó ra tới. Hắn tràn đầy lòng hiếu kỳ với tỷ tỷ xinh đẹp này, vì vậy hắn không nghĩ cái gì, rất lớn mật chạy đến trước mặt công chúa. Nàng khuôn mặt tươi cười lên, nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp! Mẹ nói trong phủ có một tỷ tỷ xinh đẹp tới, Uy nhi còn chưa tin, không nghĩ tới là thật nha!”

“Nô tỳ tham kiến tiểu thiếu gia!” Hai nha hoàn che miệng mà cười, nhưng vẫn rất cung kính hành lễ. Công chúa cũng bị chọc vui, đều là lời trẻ con không có kỵ, quả nhiên không sai, thời đại này thơ chất phác tốt đẹp nhất, không buồn không lo!

Nàng đưa tay sờ sờ đầu Uy nhi, cười yếu ớt hỏi: “Tiểu Uy nhi, năm nay ngươi mấy tuổi?”

Vậy mà Uy nhi không trả lời, hắn chu cái miệng nhỏ nhắn. Nhìn chăm chăm công chúa. Đưa tay nhỏ ra, vỗ ngực, cao giọng nói: “Ta năm nay bảy tuổi. Không phải tiểu Uy nhi, cha nói ta là nam tử hán, về sau phải bảo vệ quốc gia.”

“Ha ha ha ha. . . .” Lời nói của đứa trẻ chọc cho họ vui vẻ cười to, thật là rất thú vị.

Bị Uy nhi tròng mắt, họ đành nghẹn lại nụ cười vào trong bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nghẹn đỏ. Công chúa kéo Uy nhi vào trong ngực, khích lệ nói: “Chí hướng của Uy nhi thật xa, nếu như dụng công luyện tập, tương lai nhất định làm nên.”

“Tỷ tỷ yên tâm, Uy nhi nhất định cố gắng.” Tiểu Uy nhi còn vỗ ngực thề như có chuyện lạ. Về mặt thành thật!

“Tỷ tỷ tin tưởng Uy nhi, Uy nhi tới đây, ăn chút điểm tâm đi!” Công chúa bưng điểm tâm trên bàn lên đưa cho Uy nhi, xem ra công chúa rất ưa thích hắn. Hơn nữa rất khoái trá.

“Đa tạ tỷ tỷ. . . .” Tiểu Uy nhi ăn say sưa ngon lành. Đột nhiên, tiếng bước chân kèm theo tiếng dặm chân truyền đến, chỉ thấy một phu nhân quần áo đắt tiền vội vã chạy tới. Trong miệng còn gọi: “Uy nhi, Uy nhi, người ở đâu?”

Đột nhiên bà che miệng, cả kinh thất sắc. Nhanh chóng chạy tới quỳ gối trước mặt công chúa xin tội: “Xin công chúa thứ tội, Uy nhi không hiểu chuyện dụng phải công chúa!”

Tiểu Uy nhi lập tức lao ra lồng ngực công chúa, chạy đến bên cạnh mẫu thân, hô ngọt ngào: “Mẹ!”

Công chúa nhìn một màn đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó đứng dậy đỡ phu nhân, cười yếu ớt nói: “Phu nhân thật là rất may mắn, Uy nhi thật biết điều. Tương lai nhất định làm nên!”

“Mời phu nhân ngồi!” Công chúa không chỉ xinh đẹp, hơn nữa rất dịu dàng cao quý, phu nhân không được tự nhiên trong chốc lát, vẫn ngồi xuống. Cũng ôm Uy nhi vào trong ngực. Từ ái cười nói: “Làm phiền công chúa chăm sóc Uy nhi, Uy nhi nghịch ngợm gây sự, nhất định khiến công chúa nhức đầu.”

“Phu nhân chê cười rồi, Uy nhi rất nghe lời. Có lúc ta thật sự là hâm mộ phu nhân. Con trẻ khỏe mạnh hiếu thuận, tướng quân lại thương yêu phu nhân. Cảm giác gia đình thật ấm áp!” Nói đến nhà, trong giọng nói của nàng lộ ra một tia thương cảm, người nhà phương xa có mạnh khỏe không? Nàng rất áy náy không thể tận hiếu đến cuối cùng, không thể làm bạn cạnh họ.

“Công chúa thoải mái!” Phu nhân thu lại nụ cười, bà không thể ra sức, chỉ đành phải nói đôi lời an ủi công chúa.

Hai người nói việc nhà, mà Tiểu Uy nhi lại là biến đổi phương pháp chọc ọi người cười ha ha. Ngày nay thật đáng giá hoài niệm

67. Chương 71: Bàn Tay Trắng Nôn Của Nữ Nhân

Màn đêm hạ xuống, gió lạnh thổi qua. Ống tay áo bay bay, nàng đứng nghiêm ở trong đêm tối, ngửa đầu nhìn bầu trời đầy sao. Lỗ tai lẳng lặng nghe động tĩnh bốn phương. Lúc này, nàng nhếch khóe miệng cười. Nụ cười bao phủ trong đêm đen, rốt cuộc đã tới.

“Cần gì giấu đầu lòi đuôi, mau đi ra đi!” Nàng lạnh lùng nói với đêm tối, chỉ nghe được tiếng vang của bão cát. Trong sân quay về yên tĩnh. Nàng phi thân đuổi theo, chỉ đuổi kịp đến rừng cây.

Nàng đề cao cảnh giác, tỉ mỉ quan sát chung quanh, đột nhiên bên tai có một cơn gió không tầm thường thổi qua, một thanh kiếm sáng trưng đâm về phía nàng, bàn tay trắng nôn của nàng vung lên, một cây ngân châm nhanh chóng bay ra ngoài, cắt đao của thích khách thành hai đoạn.

Ba người áo đen che mặt đánh về phía nàng, ánh mắt nàng dần dần trở nên lạnh, cả người đầy sát khí. Bày tốt tư thế, chuẩn bị chiến đấu.

Bốn người kịch liệt đấu, cây cối bốn phía rối rít gãy lìa. Dần dần, nàng có chút mệt mỏi, lực bắt tòng tâm. Đột nhiên trong bầu trời đêm từ xa truyền đến thanh âm quen thuộc: “Tiểu sư muội, sư huynh tới giúp người!”

Lời nói bay xuống trong gió, một nam tử áo trắng như tiên từ trên trời giáng xuống, gia nhập cuộc đánh nhau. Quả nhiên bởi vì sự gia nhập của hắn, bọn thích khách kiệt sức liền rơi xuống hạ phong.

Hai người kẻ vai chiến đấu, bị thích khách vây ở giữa. Tất cả mọi người không nhúc nhích, đều cảnh giác nhìn đối phương. Trong đêm tối bí mật. Thiên Vũ và Lưu Quân Dao liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời ra tay, chưởng trúng thích khách. Hai thích khách bị một chưởng đột nhiên xuất hiện đánh trúng. Nhưng trong nháy mắt đó, một thích khách lại cầm kiếm đâm vào vai của Lưu Quân Dao.

“A” Nàng quát to một tiếng. Liền ngã trong vũng máu, Thiên Vũ đột nhiên thất kinh, nhưng hắn lập tức phát động công kích vào thích khách kia, mỗi một chưởng đều mau, chính xác, hung ác, chiêu chiêu trí mệnh!

Rốt cuộc, ba tên thích khách cũng mất mạng trong tay hắn. Thiên Vũ lập tức ngồi chồm hổm xuống, đỡ nàng dậy, điểm huyết đạo của nàng. Nóng nảy hỏi: “Tiểu sư muội, có khỏe không?”

Nàng che va bị thương, nở một nụ cười yếu đuối với Thiên Vũ, nhẹ giọng nói: “Sư huynh yên tâm, ta. . . Không có sao!”

Vừa mới dứt lời, nàng cũng bởi vì mất máu quá nhiều té bất tỉnh, Thiên Vũ ôm nàng bay đi.

Biệt viện phủ tướng quân

Trong đêm tối an tĩnh, có một chút động tĩnh hơi nhỏ.

Để cho nàng nằm ở trên giường, Thiên Vũ lấy ra một chai thuốc từ trong lòng ngực, hơn nữa gọi lên không trung: “Đi ra đi!”

Một nữ nhân vàng một tiếng liền xuất hiện, là băng mỹ nhân lạnh lùng!

Thiên Vũ nói: “Mau bồi thuốc cho công chúa!”

“Dạ!” Nàng tiến lên một bước, đợi Thiên Vũ quay lưng đi, nàng nhẹ nhàng kéo áo công chúa tới bả vai, thoa thuốc chữa thương lên, cảm giác mát mẻ sáng khoái cuốn lấy toàn thân nàng, vì vậy nàng yếu ớt tỉnh lại. Nhìn cô gái xa lạ trước mắt không nói một lời.

Thiên Vũ xoay người ngồi ở trên giường, giải thích: “Sư phụ biết tình cảnh của muội nguy hiểm, bên cạnh lại không có người đáng tin chăm sóc, vì vậy phái Lục Nhi tới hầu hạ muội.”

“Lục Nhi gặp qua công chúa!” Lục Nhi cung kính hành lễ, giọng nói không kiêu ngạo không tự ti. Chân chính là phong phạm của một hiệp nữ giang hồ.

“Đứng lên đi!” Nàng nói một câu, nhưng nội tâm lại quan tâm người khác, nàng không kịp chờ đợi hỏi: “Cha huynh ta khỏe không?”

Thiên Vũ cười đến điên đảo chứng sinh, vô cùng xinh đẹp. Vỗ vỗ bả vai của nàng, phóng khoáng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc bọn họ, hơn nữa hôm nay Mai nhi là tay trái tay phải của Lạc Thiên!”

Cứ như vậy, nàng luôn yên tâm. Coi như một thân một mình vượt hiểm cảnh, nàng cũng có thể phóng tay một lần. Cũng sẽ không có buồn phiền ở nhà rồi.

“Tiểu sư muội nhất định phải cẩn thận mọi chuyện, ta đi trước.” Về mặt Thiên Vũ khó được nghiêm túc, dặn dò nàng, nàng gật đầu một cái, vì vậy Thiên Vũ an tâm rời đi. Nàng nhìn Lục Nhi, nói: “Về sau chỉ có hai người chúng ta.”

“Công chúa yên tâm, Lục Nhi nhất định toàn lực ứng phó.” Trên khuôn mặt lạnh như băng của nàng là kiên định hiếm thấy, họ là hạt châu trên cùng một sợi dây, ai cũng đừng nghĩ chỉ lo thân mình.

68. Chương 72: Hồng Nhan Bên Trong Tường Cao

Thần sắc Thiên Vũ nặng nề, lấy ra một bức họa từ trong ngực. Nàng nghi ngờ ngó hẩn một cái, mở bức họa ra, chỉ thấy một con rồng bay lên trời, ngao du ở trong mây mù.

“Này. . .” Tuy là thông minh, nhưng nàng cũng đoán không ra tác dụng gì!

Thiên Vũ lại thích thừa nước đục thả câu, hẩn thần bí cười cười, trên gương mặt lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, hẩn bỏ xuống một câu lập lờ nước đôi liên rời đi: “Tiểu sư muội rất thông minh, nhất định sẽ đoán ra dụng ý của sư phụ.”

“Huynh. . .” Nàng cắn răng nghiêng lợi, nhưng chỉ có thể nuốt tâm tình bất mãn xuống. Cầm bức tranh, đi tới đi lui ở trong phòng. Nhìn chung quanh, nhìn trên nhìn dưới, con rồng cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

“Nơi này rốt cuộc cất giấu huyền cơ gì?” Nàng suy đoán.

“Công chúa, hoàng thượng phái người mang đồ tới.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lục Nhi, nàng vội vàng hấp tấp giấu bức họa ở dưới cái gối. Mới nói với người bên ngoài: “Vào đi!”

Lục Nhi đẩy cửa ra, năm cung nữ mang vàng bạc châu báu, tơ lụa trong tay đi vào theo Lục Nhi. Hành lễ vấn an: “Nô tỳ tham kiến công chúa, chúng nô tỳ phụng mệnh hoàng thượng, đưa các món đồ tới, để công chúa chọn lựa, chuẩn bị cho bữa tiệc ngày mai.”

“Tạ long ân của hoàng thượng!” Nàng cười cười, hành lễ. Bọn xếp thành một hàng, mà nàng lại từng bước từng bước chọn lựa trước mặt họ, vàng bạc châu báu, tơ lụa, làm cho người ta hoa cả mắt.

Khi nàng không có hăng hái thì một ngọc trân màu trắng chói mắt hấp dẫn ánh mắt nàng, nàng không kìm hãm được mở chân ra, đi tới trước mặt một cung nữ, mặt mỉm cười, đưa tay cầm ngọc trân màu trắng.

Toàn thân ngọc trân trong suốt, trên đầu có đính một đoá mai đỏ kiêu diễm ướn ắt. Mộc mạc, hào phóng, cao quý. Không tục khí. Nàng yêu thích ngọc trân không buông tay.

Mặt mày nàng miêu tả tâm tình vui thích. Nàng phát tay một cái, nói: “Ta muốn ngọc trân này, còn lại làm phiền các người đem về, ngày khác ta nhất định tự khẩu tạ hoàng thượng.”

Cung nữ nhìn nhau, cảm thấy lẫn lộn. Cũng khó trách, những châu báu này giá trị liên thành. Ai không đỏ mắt đây? Nhưng công chúa này cũng không tham, thật khiến người khâm phục.

“Chúng nô tỳ cáo lui.” Họ sinh tồn ở trong hoàng cung, tự nhiên hiểu một cái đạo lý. Không được suy đoán tâm tình chủ tử, vì vậy bọn họ đều lui xuống.

Mà Lục Nhi mặc dù đứng an tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi lên gợn sóng. Mới quen biết thì Lục Nhi cho rằng nàng là đại tiểu thư kiêu ngạo, cao cao tại thượng khó có thể chung đụng. Nhưng hôm nay xem ra không phải vậy.

“Lục Nhi, đêm đã khuya. Người đi ngủ đi!” Nàng nhìn Lục Nhi ngẩn người, bảo nàng lui ra.

“Dạ, công chúa cũng sớm nghỉ ngơi đi!” Lục Nhi cúi thân liền lui xuống, mà Lưu Quân Dao từ từ đi về phía bên giường, cởi quần áo ra nằm xuống. Nhưng nàng lại mở mắt đến trời sáng, cả đêm chưa chợp mắt.

“Tỷ tỷ. . . . Tỷ tỷ. . . .” Nàng mới vừa rời giường trang điểm, tiểu Uy nhi đã chạy tới, lập tức đụng phải vai trái bị thương của nàng.

“A.” Vết thương đau đớn khiến nàng lên tiếng kinh hô, tiểu Uy nhi nhìn sắc mặt nàng khó coi lại tái nhợt, lập tức hoảng hồn, nóng nảy quan tâm hỏi thăm: “Tỷ tỷ, ngài thế nào? Có phải Uy nhi đụng đau ngài hay không?”

“Không có. . . . Chuyện!” Nàng xoay người mỉm cười, nhưng bộ mặt vẫn có một tia thống khổ! Bởi vì nàng cảm thấy vết thương đã rách ra!

Tiểu Uy nhi chỉ là đứa trẻ, nghe nàng khẳng định như vậy, cũng không để ý. Cười hì hì hỏi: “Tỷ tỷ, hôm nay tỷ phải vào cung?”

“Thật ra thì tỷ tỷ không muốn đi, nhưng số mạng trên cột...” Nói tới cái vấn đề này, nàng không khỏi đau buồn. Giọng nói cũng giảm thấp xuống. Bên trong tường cao kia không biết chôn bao nhiêu hồng nhan.

“Tại sao vậy chứ? Hoàng cung không tốt sao?” Uy nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nghi ngờ lên, bộ dáng ngây thơ.

“Chim nhỏ bị giam ở trong lồng, cho dù áo cơm không lo. Cũng không vui vẻ!” nàng cugn4 không thể dự đoán số mạng tương lai.

69. Chương 73: Bữa Tiệc Hoàng Cung

Bao nhiêu chim sẻ muốn phát lên thành Phượng Hoàng.

Bữa tiệc hoàng cung, hào hoa cao quý. Thái hậu và hoàng thượng ngồi ghế trên, một vài đại thần ngồi theo phẩm cấp theo thứ tự. Hiền Viên Triệt ngồi ở vị trí đầu bên trái. Đột nhiên tiếng ca múa ngừng, ánh mắt của mọi người bị tuyệt sắc giai nhân hấp dẫn.

Nữ tử tươi mát tao nhã, mặc một bộ y phục lụa mỏng màu xanh nhạt, bên hông một sợi ruy băng thắt thành nơ con bướm thật to. Vài cọng tóc đen tùy ý rủ xuống ở đầu vai, còn lại nhẹ nhàng búi trên đầu, không có đồ trang sức đắt tiền phức tạp gì, chỉ có một cây ngọc trầm màu trắng có đóa mai đỏ. Không thoa phấn, đôi môi không tô cũng hồng. Bộ dáng khéo léo kiêu diễm ướt át. Cả người trầm tĩnh như nước. Lạnh đạm như gió.

Nàng tự nhiên thanh thản đi đến giữa, quỳ xuống thỉnh an, cử chỉ thỏa đáng, làm cho người ta chọn không bắt lỗi được: “Dao công chúa Minh quốc tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên tuế. Nguyên hoàng thượng Thái hậu hạnh phúc khỏe mạnh.”

“Bình thân!” uy nghiêm của hoàng thượng không thể xâm phạm.

“Tạ hoàng thượng!” Ngay sau đó công chúa nhẹ nhàng lui ra, ngồi vào vị trí bên cạnh Hiền Viên Triệt.

Hoàng cung xa hoa là thiên đường của nữ nhân cũng là địa ngục của nữ nhân. Đế vương vô tình, hồng nhan bạc mệnh. Thật muốn hiểu tại sao có nhiều người trẻ già măng mọc. Vì danh, vì lợi? Hay là bất đắc dĩ?

Số mạng của nữ tử hòa thân càng không cần nói cũng biết, vì vậy bữa tiệc vừa mới bắt đầu, liền có người gây khó khăn.

Một đại thần đứng dậy, nhìn ngũ quan hắc khôn khéo, trong con người tràn đầy tính toán, hẳn không phải là người dễ ứng phó. Công chúa mới vừa nâng chung trà lên, đặt ở khóe miệng, liền nghe được đại thần nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Thái hậu. Thần nghe nói Minh quốc tài nữ nhiều, không biết vị công chúa này như thế nào? Không bằng để cho nàng dâng một khúc chúc mừng vì hai nước giao hảo đi!”

Công chúa cúi đầu cười lạnh, nhàn nhạt uống một hớp nước trà, yên lặng nghe động tĩnh bốn phương.

Quả nhiên, chỉ nghe thanh âm uy nghiêm của hoàng thượng truyền đến: “Công chúa đường xa mà đến, trăm còn chưa khoản đãi tốt, sao có thể bảo công chúa hiến nghệ, hành động thế này không ổn.”

Mặc dù mắt Hoàng Phủ Hiên nhìn phía trước, nhưng ánh mắt thủy chung không rời người nàng. Nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng, dĩ nhiên hẳn cũng thấy bộ dáng hồ hững không quan tâm của nàng. Không muốn làm khó nàng, vì vậy lên tiếng giúp một tay!

Nhưng chuyện luôn ngoài người ta dự liệu, nàng đặt ly trà xuống, nhàn nhạt cười. Nói: “Hoàng thượng không cần khó xử, vậy ta liền dâng lên một khúc trợ hứng giúp mọi người, chúc hai nước quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp.”

“Xin lấy một cây sáo!” Nàng phân phó tiểu thái giám, nhưng ánh mắt lại nhìn Hiên Viên Triệt thờ ơ lơ đãng, không nói một lời bên cạnh. Trong con người tràn ra hận ý và chua xót.

Chỉ chốc lát sau, thái giám lấy cây sáo ra, nàng cầm cây sáo vuốt ve trong tay, yêu thương nhìn nó, giống như ký thác tình cảm sâu sắc của nàng lên cây sáo.

Nàng đặt cây sáo nhẹ nhàng ở khóe miệng, giai điệu uyển chuyển mà xinh đẹp vang lên, nội tâm như bị kim đâm, ta hiểu rõ, đó là tình yêu vẫn giấu ở đáy lòng. Ta hận chàng, lại nhớ thương chàng. Chỉ là một câu thăm hỏi ngắn ngủn cũng xa xỉ. . . .

Ta và chàng cũng chỉ thiếu một nụ hôn lên mặt,

Ai nói, có thể gặp lại.

Khi gặp khó khăn, ta chỉ mong đợi chàng sẽ xuất hiện.

Ta mỗi mắt chờ mong, lệ cạn.

Rõ ràng hạnh phúc ngay trước mắt.

Ta lại vượt núi băng đèo, không tìm thấy.

.

Một khúc Mới gặp nước nở ghen ngào, như ca như khóc. Nhiều tiếng đập vào lòng người, âm từng âm khấy lấy dây cung trong trái tim. Làm cho người ta trầm mê ở trong đó, không thể tự kiềm chế.

Tiếng sáo hết, tiếng vỗ tay lên.

“Hay, hay, người đẹp, nhạc cũng đẹp!” Thái hậu mỉm cười khen ngợi, trong mắt bà lộ ra dịu dàng, không có quá nhiều tính toán âm mưu. Chắc là một nữ nhân hạnh phúc.

70. Chương 74: Vào Cửa Cung, Sâu Như Biển

Hoàng cung xanh vàng rực rỡ, vách tường vàng sáng, năm bước một lầu, mười bước một các. Hoàng cung uy nghiêm làm cho người ta nhìn mà sợ. Từ xưa tới nay “Vừa vào cửa cung sâu như biển”, ba nghìn mỹ nữ cũng chỉ là nghĩ mình lại xót cho thân.

Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già.

Nàng che giấu ưu thương trong nội tâm, cũng mai táng sự chờ đợi trong lòng. Vứt đi yêu say đắm trong lòng, đem hận ý lấp đầy trái tim trống vắng.

Thái hậu khen ngợi, nàng quỳ trên mặt đất, dịu dàng nói: “Thái hậu khen trật rồi, Dao nhi thật thẹn.”

Không kiêu ngạo không nóng nảy, không yêu không mị. Tiến lùi có độ, tự nhiên thanh thản.

Thái hậu thật là yêu thích nữ tử thế này, vì vậy bà liền nổi lên ý định, thanh âm từ ái vang lên: “Dao nhi khéo léo như thế, ai gia thật là thích. Dao nhi ở lại trong cung làm bạn với ai gia được không?” Thái hậu yêu thương là vinh hạnh lớn lao.

Nàng vốn không nên cự tuyệt, cũng không cự tuyệt được. Nàng do dự một chút, khẩu đầu tạ ơn: “Tạ ân sủng của Thái hậu.”

“Được, được. Ai gia cũng mệt mỏi, về cung trước. Dao nhi, đi thôi!” Nàng đỡ Thái hậu, từng bước từng bước từ từ rời đi, bóng dáng trong mắt hần lưu luyến từ từ biến mất không thấy gì nữa. Cuối cùng hóa thành than thở thật dài. Ánh mắt nhìn Hiên Viên Triệt lạnh như băng, lòng của nàng đau như bị đao cắt!

Vậy mà Hoàng Phủ Hiên lại khác, thâm tình giấu nhìn bóng lưng của nàng, hần mừng rỡ đầy cõi lòng. Có thể sớm chiều chung đụng với nữ tử mình thích, hần cầu cũng không được nha!

Hàn huyền với Thái hậu một lát, đêm đã khuya, nàng mang theo Lục Nhi đi tới ‘Minh Dao cung’, cái tên này là Hoàng Phủ Hiên tự viết. Có thể thấy được vị trí của nàng ở trong lòng Hoàng Phủ Hiên không tầm thường.

Đẩy cửa vào, nàng vội vội vàng vàng khóa cửa lại, phân phó Lục Nhi: “Lục Nhi, đi pha bồn nước nóng.”

Sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói suy yếu, bước chân lơ lửng, vừa nhìn chính là bị thương, “Lục Nhi tuân lệnh!” Lục Nhi cuống quýt chạy đi múc nước.

Khi Lục Nhi đi vào nữa thì bị một màn trước mắt dọa sợ, công chúa cởi quần áo ra tới bả vai, vết thương ở vai trái chảy máu, chỗ kết vảy ở vết thương nứt ra một mảng to. Nàng vội vàng để nước nóng dưới đất.

Tĩnh táo dùng khăn lông thấm nước lau máu bên cạnh vết thương. “Hít. . .” Nàng buồn bực hừ nhẹ. Lục Nhi đau lòng nhìn nàng một cái, thả nhẹ động tác. Công chúa rốt cuộc là vì sao? Nếu bị thương, cần gì cạy mạnh thối sáo, làm cho vết thương nứt ra.

“Công chúa, vì sao người phải nhịn đau thối sáo?” Nàng vốn không phải người thích xen vào việc của người khác, nhưng trong lòng nghi ngờ nặng nề, nàng không nhịn được dò thăm.

“Đây có lẽ là một lần cuối cùng trình diễn cho hần!” Nàng nhớ lại gương mặt lạnh lùng của hần, lo lắng tràn lên trái tim. Đau đớn cũng tràn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng khẽ cúi đầu, ánh đèn lơ mơ ánh ngược bóng dáng cô đơn của nàng lên tường bằng lạnh. Đặc biệt cô đơn.

Lục Nhi khẽ cắn răng, trách cứ mình không nên chạm vết sẹo của công chúa, nàng yên lặng xử lý vết thương cho công chúa, lúc này công chúa lại trở nên lạnh nhạt, hỏi tiếp: “Tra ra lai lịch những thích khách kia sao?”

“Tra được, sát thủ hai lần đều là Dạ Quân phái tới, nhưng thích khách ở sơn cốc sau đó lại không rõ thân phận.” Lục Nhi vừa trả lời, vừa băng bó vết thương cho nàng. Nàng khẽ nghiêng đầu, suy nghĩ hỗn loạn, hỏi ra nghi ngờ của nàng: “Công chúa, vì sao bọn họ muốn ám sát người?”

“Dạ Quân đã tâm bưng bưng, ý đồ xưng bá thiên hạ. Mà hai nước Minh Nguyệt kết thân không thể nghi ngờ là cắt đứt con đường của hần. Ta là đầu mối duy nhất của hai nước, vì vậy ta là gai trong thịt của Dạ Quân, hần hận không thể xử đẹp cho vui. Về phần đám thích khách thần bí kia, ta cũng không biết!” Dịch ở trong tối, họ ở ngoài sáng. Ngày sau phải cẩn thận gấp bội!

Nàng phất tay một cái, Lục Nhi lui ra. Nàng nằm xuống làm rõ suy nghĩ hỗn loạn. Một mối dần dần đánh tới. Nàng tiến vào mộng đẹp. Lúc nửa đêm, một mùi thơm ngát vây bọc ở bên người nàng cho đến trời sáng.

71. Chương 75: Tú Nữ Vào Cung

Nguyệt quốc có một quy định, hậu cung Nguyệt quốc chỉ có thể có một người. Phàm nữ nhi của quan viên ngũ phẩm trở lên, nếu nguyện ý vào cung tuyển tú, đều được đưa vào hoàng cung. Đợi tuyển được nữ tử thích hợp phong làm hoàng hậu, thì những nữ tử còn lại đều sẽ được đưa ra cung.

Không ngờ cổ đại lại có chế độ một vợ một chồng, thật là làm cho người khó tin!

Hôm nay, tú nữ vào cung đợi tuyển. Mà Lưu Quân Dao cũng ở trong đó, nàng là công chúa hòa thân, nếu tuyển trúng, liền thành nhất quốc chi mẫu. Nếu không trúng, chỉ đành phải gả cho đại thần trong triều. Không thể trở về Minh quốc! Cả đời này, xa xứ là số mạng của nàng.

Trong Minh Dao cung, cảnh sắc phong phú. Thanh Phong ẩm áp, thật là một chỗ tốt để tu thân dưỡng tính.

Trước bàn trang điểm, giai nhân trông mòn con mắt. Ưu sầu chẳng biết lúc nào thắm lên giữa mày!

Lục Nhi nhìn thật đau lòng, công chúa là tuyệt thế mỹ nhân. Vốn nên giống như minh châu, không nên ưu thương như thế!

Mắt thấy đã đến lúc rồi, mặc dù Lục Nhi không đành lòng quấy rầy, nhưng lại không thể không đi lên phía trước, nhẹ giọng hỏi: “Công chúa thời gian không sớm rồi, nếu không lên đường, chỉ sợ bị người gièm pha.”

Đi theo công chúa mới mấy ngày, Lục Nhi dần dần có tình cảm. Không còn là sát thủ lãnh khốc vô tình trên giang hồ nữa. Nhưng bản tính nàng không đổi, trên người vẫn còn hào khí.

“Trốn không thoát thì đối mặt đi! Lục Nhi, lấy bộ y phục màu trắng đó.” Nàng tự an ủi mình, tranh thủ tình cảm không phải là ý muốn của nàng. Nhưng không thể giản dị.

“Dạ!” Đáp ứng một tiếng, Lục Nhi lục tung khắp nơi, lấy ra một cái váy lụa mỏng màu trắng, bên ngoài có một tầng lụa trắng thật mỏng. Cả bộ y phục tao nhã rất khác biệt, chỉ có nơi ông tay áo thêu vài đóa mai hồng. Hợp với trang điểm nhạt. Nàng giống như cửu thiên tiên tử, thanh tân thoát tục. Không dính khói lửa nhân gian.

Chưa từng thấy nữ tử khí chất thoát tục như thế, Lục Nhi nhất thời sợ ngây người. Sững sờ không biết làm sao.

“Lục Nhi, chúng ta đi!” Lục Nhi tỉnh lại, nàng dẫn đầu ra cửa, Lục Nhi tỉnh táo lại liền đuổi theo sát. Hai người từ từ đi về phía Ngự Hoa Viên. Trong ngự hoa viên muôn hoa đua thắm khoe hồng, tất cả tiểu thư trang điểm xinh đẹp, tạo thành một phong cảnh đầy xuân sắc!

Dọc theo đường đi không biết kinh diễm bao nhiêu hồng nhan, nhưng nàng như không có mắt. Bình thản ung dung!

“Là ai? Thật đẹp!” Một tú nữ không nhận được than thở. Hai mắt khóa ở trên người nàng thật chặt, không dời mắt được.

“Nàng à! Là Dao công chúa Minh quốc, nghe nói rất được Thái hậu yêu thích!” Một tú nữ khác tiếp tục nhiều chuyện, nàng tên là Khinh Họa. Phụ thân là Lễ Bộ Thượng Thư, những tin tức này tự nhiên rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

“Cũng chỉ là công chúa nước khác thôi, có cái gì hay.” Tú nữ thứ ba tên là Tử Yên, là nữ nhi của Thừa tướng, ngày thường ngang ngược càn rỡ, hay đồ kỵ! Nàng khinh thường nói xong, mặt xinh đẹp bởi vì ghen tỵ mà vằn vẹo. Trong mắt phát ra ánh hận. Đôi tay không ngừng giãy xéo khăn tay, giống như khăn tay là kẻ địch của nàng.

Khinh Họa liếc mắt nhìn nhìn nàng một cái, đôi tay ôm ngực, khinh thường cười lạnh, đùa cợt nói: “Dù sao người ta cũng là công chúa, địa vị cao hơn ngươi, ta thấy! Ngươi là ghen tỵ thôi.”

“Ngươi. . . Có tin ta vả nát miệng ngươi hay không!” Tử Yên chỉ vào Khinh Họa, hung ác uy hiếp!

“Ngươi cho rằng ta sợ ngươi phải không!” Khí chất thực nữ của Khinh Họa nhất thời hoàn toàn không có, đôi tay chống nạnh. Trừng mắt! Xoa tay sát chân.

“Ai nha, các người đừng tranh cãi nữa!” Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, vì vậy mấy tú nữ bên cạnh vội vàng kéo Khinh Họa. Khinh Họa hừ lạnh một tiếng. Nói: “Hôm nay bỏ qua người, lần sau ẽ không may mắn thế này!”

“Người chờ cho bản tiểu thư!” Tử Yên quảng xuống lời nói, cao ngạo đi.

Đối thoại của họ đều lọt vào trong tai Lưu Quân Dao, nàng cảm thấy bi ai. Coi như hậu cung này là chế độ một vợ một chồng, cũng khó tránh khỏi có tranh đấu, vì leo lên vị trí hoàng hậu. Bể đầu chảy máu không coi là cái gì!

72. Chương 76: Vì Sao Tránh Ta

Từ xưa bao nhiêu hồng nhan, vui thân trong tường cao.

“Thái hậu nương nương giá lâm!” thanh âm nhọn mà mỏng truyền đến, các tú nữ rối rít đứng thành một hàng. Mà nàng đứng nhất ở bên trái, mọi người khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Thái hậu uy nghiêm.

“Tham kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế!” Các tú nữ hành lễ.

“Bình thân!” Thái hậu phất tay một cái, “Tạ Thái hậu!” Tú nữ tạ ơn đứng dậy, một thái giám vội vàng đưa cái ghế cho Thái hậu ngồi xuống. Hắn đứng ở một bên chờ đợi sai khiến.

“Hôm nay là Nguyệt quốc chọn hậu ba năm một lần, các người xuất thân danh gia. Nhất định biểu hiện tốt, nêu cao phong phạm Nguyệt quốc ta.” Lời của Thái hậu đập vào trong trái tim họ, thấp sáng tim đèn của họ, kích thích ra cảm giác hưng phấn. Chuyện chọn hậu không phải chuyện đùa. Nếu trúng tuyển, thì ánh sáng sáng rõ, cả đời vinh hoa phú quý. Người người đều phấn chấn tinh thần, không dám lười biếng.

“Thần nữ tuân lệnh!” Trăm miệng một lời trả lời, từng nét mặt tươi cười như hoa. Giống như thấy Phụng Hoàng đang ngoắc họ.

“Tốt, tốt.” Thái hậu hài lòng gật đầu mỉm cười, “Phía dưới bắt đầu biểu diễn tài nghệ!” Thái hậu ra lệnh một tiếng, các tú nữ hai mặt nhìn nhau, cười thật ngọt ngào. Theo lệ thường bắt đầu từ người đầu tiên bên phải.

Nàng tiến lên ba bước, quỳ xuống thỉnh an, nói: “Thần nữ Tuyết Nhi tham kiến Thái hậu, gia phụ là Hộ Bộ Thị Lang, hôm nay Tuyết Nhi xin dâng lên một điệu nhảy ‘Phượng Vũ Hồng Trang’ ọi người.”

Tiếng nhạc vang lên, Tuyết Nhi bắt đầu múa, xoay tròn, vung lên bàn tay trắng nõn, vừa ngẩng đầu liền triển hiện vô hạn dịu dàng, váy dài bông bồng, quần áo nhẹ nhàng lay động theo động tác của nàng, trang sức màu đỏ tung bay. Như bông tuyết phát phối trên không trung, nhẹ nhàng, xinh đẹp. Quả nhiên là đệ nhất mỹ nhân Nguyệt quốc! Nhu nhược tựa như Tây Thi, vừa thấy đã thương!

Nàng múa xong giống như một con bướm từ từ rơi xuống.

“Được, đệ nhất mỹ nhân danh bất hư truyền!” Thái hậu cao hứng khen ngợi, Tuyết Nhi đắc ý cười, nghĩ thầm: vị trí hoàng hậu không ai ngoài nàng rồi.

Tuyết Nhi chậm rãi quỳ tạ: “Tuyết Nhi không dám nhận, chỉ cần Thái hậu thích là tốt rồi!”

Tuyết Nhi chậm rãi lui ra, bước đi nhẹ nhàng như tiên. Đưa tới bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ hâm mộ. Từ xưa hồng nhan thường bạc mệnh a, điệu múa hôm nay là lần xinh đẹp cuối cùng trong kiếp này của nàng.

Bóng đêm dần dần dâng lên, một tay của Thái hậu chống đầu, mắt đau nhức, mệt mỏi, bà nhẹ giọng nói: “Hôm nay sắc trời đã tối, ngày mai tỷ thí nữa. Nhị Hỉ, an bài các tú nữ đến Trường Nhạc cung nghỉ ngơi đi!”

“Nô tài tuân lệnh!” Nhị Hỉ công công khom người đỡ Thái hậu rời đi. Mới trở về an bài chỗ ở cho tú nữ!

Chỉ còn lại ba người cuối cùng chưa hiến nghệ, Lưu Quân Dao, Kinh Họa, Tử Yên! Hai người vẫn bình thường. Chỉ có Tử Yên cảm giận bất bình. Hận đến căn rằng nghiêng lợi rời đi.

Làm công chúa một nước, nàng tự nhiên không cần vào ở Trường Nhạc cung, nàng mang theo Lục Nhi xuyên qua Ngự Hoa Viên, vừa ngắm trăng, vừa đi tới Minh Dao cung.

Đột nhiên, một cái bóng trùng điệp với bóng của nàng, nàng mới chậm rãi ngừng đầu, khi thấy một bóng vàng sáng thì lập tức đi đường vòng. Nhưng cuối cùng bị kéo lại, đáy lòng Hoàng Phủ Hiên có chút mất mát, hắn bắt đầu thở than thở, hỏi: “Tại sao trốn ta?”

“Hoàng thượng, sắc trời đã tối, cô nam quả nữ ở chung một chỗ khó tránh khỏi chộc người chỉ trích! Xin hoàng thượng thứ tội.” Nàng không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng. Giọng nói bình thản không có sóng lan. Làm cho người ta đoán không ra!

“Dao nhi, cho dù muốn phản hình cho ta, cũng phải cho ta hiểu vì sao chết!” Hoàng Phủ Hiên bỏ xuống tôn nghiêm, thấp giọng van xin. Không biết vì sao nàng phải xa lánh hắn? Chẳng lẽ hắn đã làm sai điều gì?

Nghĩ đến vận mạng bất công, nghĩ đến tình yêu chết non của mình, nghĩ tới tương lai nhấp nhô. Nàng không khỏi bi thương rơi lệ. Im ắng yên tĩnh Hoàng Phủ Hiên hoảng hốt, hắn mạnh mẽ xoay thân thể nàng lại đối mặt hắn, khi thấy nước mắt trong suốt trên gò má nàng thì tất cả đều sụp xuống, tự trách tràn ra.

73. Chương 77: Xảy Ra Án Mạng

Bên má nàng vương hai hàng nước mắt, khiến hắn đau lòng. Hắn vừa định vươn tay lau nước mắt, lại bị nàng không cảm kích tránh ra.

Chẳng biết tại sao, tâm tình nàng đột nhiên mất khống chế, lớn tiếng gầm hét lên với Hoàng Phủ Hiên: “Tay ngươi cầm hoàng quyền, có thể điều khiển vận mệnh của người khác. Năm giữ người khác ở trong lòng bàn tay. Trốn không thoát chỉ có thể bị giam cầm!”

“Dao nhi. . . . Nàng nói cái gì đây? Ta nào có điều khiển số mệnh của ai?” Hoàng Phủ Hiên thấp giọng kháng nghị, thật không biết vì sao Dao nhi sẽ mất khống chế như thế? Nhưng càng yêu thương nàng. Bất đắc dĩ và bất lực trong giọng nói của nàng khiến hắn vô cùng đau đớn. Nếu như có thể phân ưu cho nàng thì thật tốt.

“Chính là ngươi, là ngươi khiến ta tới hòa thân, là ngươi thay đổi vận mệnh của ta!” Trong khoảng thời gian này đè nén quá lâu, lúc này nàng cứ nhiên phát tiết ra hết. Một hồi rống giận đi qua, ngọn lửa đè nén ở ngực được thả ra ngoài hoàn toàn. Cả người nhẹ nhõm rất nhiều.

Thì ra là như vậy, sự thật sáng tỏ rồi. “Nàng hiểu lầm ta, ta không nỡ ngăn cản hạnh phúc của nàng. Tất cả đều là Thái hậu Minh quốc nói ra.” Hoàng Phủ Hiên đỡ hai vai của nàng, giải thích. Yêu một người, không phải muốn cột vào bên cạnh. Chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi! Nhưng bây giờ, ông trời cơ duyên xảo hợp tặng nàng đến cạnh, hắn nhất định quý trọng gấp đôi!

Nàng trầm mặc, mắt khóa trên người của hắn, nhìn mắt của hắn, đánh giá tính chân thật trong lời của hắn. Đáy mắt hắn chỉ có chân thành, khiến nàng không thể không tin tưởng, tất cả đều là Cao thái hậu giở trò quỷ. Nhưng vô luận như thế nào, âm mưu sau lưng vẫn mang tới tổn thương vô hình cho nàng. Mà nàng cũng không trở về được ngày trước nữa rồi.

Vì vậy, nàng hờ hững xoay người, thất hồn lạc phách đi về phía trước. Giống như một cái xác không hồn!

“Dao nhi, xin nàng tin tưởng ta. Ta không có tổn thương nàng!” Hoàng Phủ Hiên thất thanh hô hào, nhưng nàng vẫn thản thờ đi không quay đầu lại. Lòng của Lục Nhi đau xót, nhìn Hoàng Phủ Hiên một cái, yên lặng đi theo nàng, cho đến Minh Dao cung!

Đêm tối không nhìn thấy tổn thương trong lòng họ!

Trong mộng, Lưu Quân Dao mơ thấy chuyện cũ rồi rằm. Nàng trở thành vật hy sinh củng cố hoàng quyền! Mệnh của phụ huynh bị nắm giữ ở trong tay người khác. Mà nàng cũng không thấy rõ kết cục của mình.

Ngày vừa lộ ra ánh nắng, nàng mới vừa đứng dậy, cả đêm chưa chớp mắt, tinh thần không phấn chấn! Toàn thân nhức mỏi, tay bưng ly trà khẽ run!

Lúc này, liền nghe được một hồi tiếng bước chân vội vã đến gần, Lục Nhi đẩy cửa vào. Nhanh chóng đi tới bên người nàng, nói nhỏ: “Công chúa, xảy ra chuyện lớn! Đêm qua Tuyết Nhi trượt chân rơi vào ao hoa sen trong Ngự Hoa Viên, chết chìm bỏ mình!”

“Cái gì?” Nàng cả kinh thất sắc, ‘xoảng’ một tiếng, ly trà rơi trên mặt đất biến thành mảnh vụn.

“Sáng nay phát hiện thì thi thể đã ngâm nát rồi.” Lục Nhi vừa nghĩ tới một màn ghê tởm kia, liền buồn nôn.

Tuyết Nhi, nữ tử có kỹ thuật nhảy đẹp đó. Đáng tiếc! Nàng thật là tiếc hận, nhưng lại cười lạnh, hỏi: “Lục Nhi, người tin nàng là tự sát sao?”

“Không tin, hôm qua nàng rất được Thái hậu khen ngợi. Tiền đồ không thể đo lường. Nàng làm sao có thể không nghĩ thông?” Lục Nhi cũng rất hoài nghi nguyên do trong đó, nhìn dáng dấp hẩn là bị người mưu sát.

Vì vậy Lục Nhi hỏi: “Công chúa, chúng ta cần điều tra không?”

“Không cần, tuyệt đến thời điểm nhất định sẽ hòa tan, hưởng chi hậu cung này vốn là chỗ ăn tươi nuốt sống. Còn sống sẽ không có người nhớ. Chết cũng sẽ không có người tiếc hận. Đây đều là mạng của nàng!” Nàng là người vô tâm. Có người chết oan chết uổng cũng không muốn làm gì. Nhưng có lẽ là nàng xem rõ sự tăm tối trong hoàng gia, nên thất vọng!

Lục Nhi cúi đầu không nói, trong con ngươi không biết ẩn giấu cái gì!

74. Chương 78: Từ Hi Thái Hậu Đại Thanh

Lúc đầu xuân, khí hậu ấm áp cả vùng đất, trong không khí xen lẫn hương hoa cỏ nhàn nhạt, mát mẻ cả người. Xa xa nhìn lại, trong vườn đều là cảnh tượng dồi dào sức sống, hai tiểu nha đầu bận rộn qua lại trong sân. Vừa hái hoa tươi, vừa nói vừa cười. Trên mặt mang nụ cười vui vẻ.

Chỉ chốc lát sau, họ xách theo một giỏ hoa đầy đi tới. Đặt lên bàn, cười nói: “Công chúa, đã hái hoa xong rồi!”

“Cầm đi phơi nắng đi!” Nàng trả lời một tiếng, nhưng không có ngẩng đầu, vẫn vội vàng làm việc. Hai cung nữ không hiểu hỏi: “Công chúa, ngài dùng tơ lụa may túi làm gì?”

“Đựng hoa, làm thành gối đầu!” Nàng thuận miệng nói, xe chỉ luồn kim, sau khi qua thời gian một chung trà, nàng mừng rỡ cười cười, giơ túi lên cao, nói: “Làm xong! Đi xem một chút, hoa phơi nắng khô chưa?”

“Dạ, công chúa!” Tiểu cung nữ chạy tới xào xào hoa, cảm giác không sai biệt lắm, vì vậy đem hoa khô tới đặt lên bàn. Cười hì hì nói: “Công chúa, hoa đã được!”

Công chúa cười yếu ớt gật gật đầu, vội vàng bỏ hoa vào trong túi, rồi may chặt lại. Vừa mới chuẩn bị làm cái thứ ba thì ngoài cửa truyền đến thanh âm lạnh lạnh: “Thái hậu nương nương giá lâm!”

Nàng kinh ngạc nhìn cửa cung khép chặt, trong lòng buồn bực, sao Thái hậu lại tới?

Không đợi suy tư, Thái hậu đã cất bước vào cửa rồi, vì vậy, chủ tử cung nữ thái giám đều vội vàng vàng chạy tới, quỳ xuống thỉnh an: “Dao nhi (nô tỳ, nô tài) tham kiến Thái hậu!”

“Bình thân!” Thái hậu cười thật ấm áp, ánh mắt nhìn công chúa càng ấm áp hơn.

“Tạ Thái hậu!” Mọi người đứng dậy, công chúa nhàn nhạt cười, bước nhỏ đi đến bên cạnh thái hậu, lôi kéo tay Thái hậu, hai người vừa đi vừa nói: “Thái hậu, Dao nhi vừa định đi thăm ngài! Không nghĩ tới ngài đã tới rồi!”

Thái hậu từ ái nhìn nàng, vỗ nhẹ tay công chúa, dịu dàng nói: “Ai gia ở một mình rất buồn, nghĩ tới Dao nhi biểu diễn nhiều trò lỳ kỳ cổ quái. Vì vậy tới chỗ này giải buồn!”

“Có thể giải buồn cho Thái hậu, Dao nhi rất là vinh hạnh!” Công chúa nói thế thật là thỏa đáng, bộ dáng khéo léo khiến Thái hậu thích. Chẳng biết tại sao? Nữ tử mới mười mấy tuổi đã có khí chất trong trẻo lạnh nhạt. Giống như khám phá hết hiểm ác nhân gian.

Thái hậu mới vừa ngồi xuống, trong lúc vô tình đụng đến túi lớn trên bàn, chỉ cảm thấy có mấy phần quen mắt, liền hỏi: “Dao nhi, đây là cái gì?”

“Đây là gối hoa, có thể để người ta yên giấc, hóa giải mệt mỏi! Còn có công hiệu dưỡng nhan. Dao nhi làm ba cái, muốn tặng cho Thái hậu và hoàng thượng.” Nàng ba hoa chích choè! Khiến người khác nghe rất động lòng.

“Biện pháp của Từ Hi thái hậu nhà Thanh!” Thái hậu khẽ cúi đầu, một thân một mình nói thầm. Một câu nói đơn giản này lại khơi dậy dăm sâu trong lòng công chúa.

Hơn nữa kích động đến hốc mắt cũng lờ lờ nước mắt, nếu như suy đoán không sai. Các nàng là người đồng hương! Vì chứng thật phỏng đoán của mình, nàng ngẩng nhìn Thái hậu, hai quả đấm nắm chặt trong tay áo run rẩy, rất là khẩn trương hỏi: “Thái hậu, ngài. . . Ngài là người hiện đại?”

Thái hậu nghe vậy, nội tâm cũng rất kích động. Chợt ngẩng đầu lên, đôi môi run rẩy. Hơn ba mươi năm, bí mật đè nén ở trong lòng rốt cuộc thấy mặt trời rồi. Thái hậu thân thiết nắm tay của nàng. Kinh ngạc nhìn nàng, sau đó lôi nàng vào trong ngực, nghẹn ngào mà nói: “Thế kỷ hai mươi mốt là quê quán của ta!”

“Thái hậu, ta rốt cuộc tìm được người thân.” Công chúa cũng hưng phấn dị thường. Ôm chặt Thái hậu. Hai người kích động đến lệ rơi đầy mặt. . . .

Xa quê gặp người quen, tâm tình mất khống chế.

Họ quên mình ôm đầu khóc thảm, không để ý ánh mắt khác thường của cung nữ thái giám, đắm chìm ở trong tình cảm nhớ nhà!

75. Chương 79: Tai Họa Bất Ngờ

Có câu nói, trời có gió thổi mây tan!

Màn đêm buông xuống, che đi bầu trời chấm chấm đầy sao! Trong Minh Dao cung đèn kịt. Nàng trần trọc trở mình, vì vậy đứng dậy một thân một mình đi hóng gió trong sân.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, một cung nữ bưng nước trà đi tới, đặt trà lên bàn trước mặt nàng, nhỏ giọng nói: “Công chúa, đêm khuya sương lạnh. Uống ly nước nóng ấm thân thể!”

Cung nữ trong cung thật nhiều, nàng cũng không phòng bị với cung nữ xa lạ này. Bưng nước trà, uống một hơi cạn sạch! Hơn nữa nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ phiền loạn của mình. Không thấy nụ cười âm hiểm trên mặt cung nữ lúc cúi đầu.

Không biết qua bao lâu, nàng lại cảm thấy chóng mặt! Mơ hồ nhìn cung nữ một cái, liền té ở trên bàn bất tỉnh nhân sự.

Trong một đêm, tai họa bất ngờ!

Đợi nàng tỉnh lại lần nữa thì mới phát hiện ra mình nằm ở một địa phương xa lạ. Trong không gian phong bế không có một lỗ thông gió nào. Cây đuốc thiêu đốt. Bên trái nàng còn có một cặp hình cụ. Nghiêm khắc đáng sợ.

Gió lạnh thổi qua sau lưng, chỗ này quá mức mênh mông. Nơi này giống như địa ngục, âm lãnh ươn ướt. Quỷ dị kinh khủng. Nàng một khắc cũng không muốn ở chỗ này. Nàng chợt bò dậy. Chỉ là lực thuốc chưa qua. Nàng đứng cũng đứng không vững! Thật vất vả đỡ tường từng bước từng bước khó khăn đi về phía trước. Mới vừa đi tới cửa thì nàng giống như thấy ánh rạng đông! Tròng mắt sáng ngời, mặt lộ nụ cười.

Nhưng trời cao luôn thích đùa giỡn nàng, khi nàng cho là có thể chạy trốn thì. . . Mười người áo đen tay cầm kiếm bèn vọt vào, vây quanh nàng, nước chảy không lọt.

Người bịt mặt đứng thành hai hàng, đột nhiên, ánh mắt của bọn họ chậm rãi chuyển ra ngoài, mắt của nàng cũng không nháy nhìn hẩn. Trong lòng đang suy nghĩ phương pháp thoát thân.

“Mạo muội mời công chúa tới, thật rất đắc tội!” Người đứng đầu cười nói, hẩn che mặt, nhưng trong hai mắt lộ ra chỉ có lạnh lùng.

Nàng cười lạnh lạnh, uy nghiêm đứng thẳng. Hỏi: “Không cần quanh co lòng vòng, bắt bản công chúa tới, muốn cái gì?”

“Ha ha ha. . . . Thật là nữ nhân không thua đáng mày râu....! Thật sáng khoái, bản tôn cũng không vòng vo nữa, nếu giao Đằng Long đồ ra. Bản tôn sẽ tha cho ngươi. Nếu không. Đừng trách bản tôn lòng dạ độc ác.” Hẩn phách lối cười, nhưng nàng cũng không dễ uy hiếp. Sóng to gió lớn gì chưa từng thấy. Sao lại sợ mấy câu đe dọa của hẩn?

“Hừ! Chí hướng của ngài thật là xa! Người có Đằng Long đồ, được thiên hạ. Nếu ngươi muốn thiên hạ. Ta có thể được cái gì đây?” Biết mục đích của bọn họ, trái tim nâng cao của nàng buông xuống. Nói chuyện với người thông minh thì phải quanh co, làm cho người ta không hiểu. Nàng nhìn như đang nói điều kiện. Nhưng nguyên do trong đó chỉ có chính nàng hiểu, chẳng qua là kế hoãn binh nhất thời thôi.

“Hưởng vinh hoa phú quý vô tận!” Cho là mời mắc câu, hẩn mặt mày hớn hỏ. Hẩn đang đánh cuộc, người thế gian có ai không yêu vinh hoa?

Nhưng nàng cũng không nhả ra, nhàn nhạt cười, hỏi ngược lại: “Ta sắp sửa trở thành hoàng hậu một nước, vinh hoa phú quý coi là cái gì. Những thứ này được một cách dễ dàng, sao ngươi cho là ta chịu hợp tác với ngươi đây?”

Người bịt mặt nghe vậy, trong lòng nhất thời cả kinh thất sắc. Hẩn vụn vụn không nghĩ tới một nữ nhân cư nhiên khó đối phó như vậy!

Nàng thông minh, lý trí. Lâm nguy không loạn, trấn tĩnh. nếu loại nữ tử này để hẩn sử dụng, đại kế sẽ thành!

Hẩn tính toán như thế, vì vậy gia tăng lợi thế. Hấp dẫn nàng: “Vậy ngươi muốn cái gì? Chỉ cần bản tôn làm được nhất định dốc hết toàn lực.”

Nàng chỉ cười không nói, tiến lên một bước. Nhìn hẩn. Từng chữ từng câu khạc ra: “Ta muốn mạng của ngươi!”

Vừa dứt lời, lợi dụng lúc hẩn chưa chuẩn bị. Một chưởng công kích hẩn.

Nàng trúng Nhuyễn Cốt Tán, hai canh giờ liền có thể khôi phục. Mới vừa rồi lạng lẽ dùng sức liền biết công lực của mình đang khôi phục, vì vậy nàng hết sức trì hoãn thời gian. Rốt cuộc được như ý rồi.

Nhưng gừng càng già càng cay, thổ khôn có ba hang. Nàng tính sai.

Võ công của người bịt mặt cao hơn nàng nhiều. Toàn lực công kích của nàng đối với hẩn mà nói không coi là cái gì. Một phen phí sức đối lấy kết quả chỉ là nàng bó tay chịu trời.

Một bàn tay kiềm chặt nàng, một chưởng đánh trúng phía sau lưng nàng. Một ngụm máu tươi phun ra! Trước khi ngã xuống đất hôn mê, nàng tự giễu cười nói thầm: “Sao ta xui xẻo như vậy? Gần đây luôn học máu.”

Người bịt mắt cười lạnh, thanh âm cũng bằng hàn thấu xương: “Hừ! Không tự lượng sức. Lại dám ra về ở trước mặt bổn tôn! Người không muốn sống.”

“Người đâu, dẫn nữ nhân hạ tiện này đi, phục vụ thật tốt! Ha ha ha. . .” Hắn ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa. Còn nàng thì mặt xám như tro tàn. Khẽ cúi đầu, không biết chờ đợi nàng kể tiếp là hình phạt tàn ác gì.

Trong hoàng cung Nguyệt quốc, lo lắng bao phủ toàn bộ. Cung nữ thái giám tự cầu nhiều phúc, ngàn vạn lần không dám lên mình, nếu không nổ cháy cả thân cũng đáng đời.

Minh Dao cung bị rút đi cái khăn che ẩm áp, chỉ chừa lại tầng tầng lo lắng. Mà Hoàng Phủ Hiên là đứng ngồi không yên. Trong con người dính vào một tầng ưu thương nhàn nhạt và gấp gáp. Hắn như đứng đông lửa, không thể làm gì khác hơn là đi tới đi lui trong sân. Thỉnh thoảng rướn cổ lên nhìn về bên ngoài, mong đợi có chút chuyển cơ.

Lúc này, bóng dáng vội vã mà đến của Tật Phong khiến hắn nhất thời dấy lên hi vọng. Nhanh chóng tiến lên, không đợi Tật Phong hành lễ, đỡ hắn, chờ đợi hỏi: “Tật Phong, có tin tức không?”

Tật Phong xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, thần tội đáng chết vạn lần! Đến nay không tìm được tung tích của công chúa!” nội tâm Tật Phong tràn đầy tự trách. Nếu như không phải mình vô năng, sao công chúa không có tung tích?

“Đã ba ngày rồi, Dao nhi rốt cuộc là chết hay sống? Tật Phong, tăng thêm người, cần phải tìm được nàng trong thời gian ngắn nhất.” Hoàng Phủ Hiên chán chường cúi đầu, vô lực buông cánh tay xuống, trong giọng nói lộ ra lo lắng nồng đậm. Tật Phong tự trách, hắn càng thêm tự trách. Hắn luôn miệng nói phải bảo vệ nàng cả đời, vậy mà hôm nay lại để xảy ra chuyện dưới mắt mình. Hắn còn mặt mũi gì gặp nàng? Có quyền lực gì cho nàng hạnh phúc?

Phía đông mưa gió khắp nơi, phía tây mây đen tiếp cận.

Mộng Thịnh lâu vẫn ca múa mừng cảnh thái bình, đông như tuyết hội.

Nhã gian lầu hai, nhìn từ xa liền thấy một con quỷ say tay cầm bầu rượu, ngồi phịch ở trên bàn. Trong miệng lầm bầm lầu bầu cái gì.

Nhìn gần lại là Hiên Viên Triệt đã từng phong lưu phóng khoáng, không ai bì nổi, hôm nay cả người hắn đầy mùi rượu, hoang phí. Đâu còn là thiếu niên đã từng hăng hái.

“Ta thật sự là hèn yếu, không bảo vệ được người, còn tự tay đưa người ra. Nhưng. . . Hiên tại. . . Ta hối hận còn kịp sao?” Hắn lầm bầm lầu bầu, mồm miệng không rõ.

Người yêu đã đi xa, hắn mới phát hiện rơi vào bể tình. Khi hắn tỉnh ngộ. Tân nương đã tái giá, nhưng tân lang không phải hắn.

Chịu đựng đau lòng, tặng nàng cho người. Vốn cho là mình có thể rất tiêu sái, lại không biết trái tim thất lạc thống khổ gấp đôi. Thật là nghiệp chướng! Minh tự thưởng thức quả đắng nước mắt của mình

Đột nhiên, một tiếng ‘bùm’ vang thật lớn, một quý phụ mặc trang phục hoa lệ phá cửa mà vào, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận. Hiên Viên Triệt vô hồn liếc nhìn nàng một cái liền say đắm ở trong rượu ngon. Hắn không nhìn khiến oán hận của nàng càng cháy. Liễu Nhu xông lên phía trước đoạt bình rượu của hắn, ngẩng đầu liền mắng: “Người rốt cuộc muốn như thế nào? Nàng đã không thuộc về người, biểu ca, sao người không quý trọng người trước mắt?”

Giữa cột nhìn nàng một cái, hung hăng đẩy tay của nàng ra. Say lão đảo đứng lên, đỡ khung cửa rời đi. Khi Liễu Nhu tức giận đuổi theo thì đã không thấy tung tích của hắn. Chỉ chừa lại mình nàng không cam lòng!

Rượu không say người, người tự say.

“Ném rượu ngon thế gia, hưởng hạnh phúc nhân gian. Ha ha ha. . .” Hắn vừa uống rượu ngon, vừa nói thầm không ngừng.

Một con quỷ say, tay cầm bầu rượu chề chén, nhưng thân thể lại xiêu xiêu đổ đổ, đứng không vững.

Hắn một thân một mình say bất tỉnh ở phía trước, sau lưng nàng lại yên lặng đi theo phía sau hắn, nhìn hắn từng bước từng bước đi về phía trước. Liễu Nhu thâm tình ngắm nhìn bóng lưng chán chường của hắn. Tâm giống như bị đao cắt, quá khứ ân ái của hai người hiện lên ở trước mắt nàng. Vậy mà hôm nay nàng lại không thể vào mắt hắn, cũng không thể vào tim hắn, bị hắn lạnh nhạt, bị hắn ghét bỏ. Những thứ này nàng đều có thể xem như không thấy, bởi vì tình yêu sẽ trở lại. Nhưng nàng để ý trong lòng biểu ca dung nạp nữ nhân khác, đó là cây gai nàng không tha thứ được, hận không thể rút ra cho thống khoái.

Nghĩ đến bộ dáng lạnh nhạt của Lưu Quân Dao, Liễu Nhu liền càng tức giận. Hận ý nồng đậm che kín cặp mắt. Nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm vào trong thịt thật sâu. Rỉ ra chút máu.

Đột nhiên Hiên Viên Triệt té xỉu trên đất, người đi đường vội vàng dừng bước chân nhìn hắn nằm dưới đất. Chỉ chỉ chơ chơ! Trong lòng Liễu Nhu thoáng một cái, cuống quýt đẩy người đi đường ra xông lên phía trước. Nhưng lúc này, một chiếc xe ngựa dừng ở bên cạnh hắn, hai người thị vệ mặt lạnh nâng hắn lên, thả vào trong xe ngựa. Nghênh ngang rời đi!

Mọi người chưa phản ứng kịp, chỉ có bụi đất, đã sớm không thấy bóng dáng xe ngựa.

Liễu Nhu nhìn một cái, lập tức chạy về hướng ngược lại. Nên đi tìm cứu binh!

Hoàng cung Minh quốc, tiếng ho khan đánh thức Hiên Viên Triệt ngủ mê man trên giường. Hắn miễn cưỡng mở mắt, khi thấy hai người chờ đợi trước giường, hắn đau lòng quay đầu đi chỗ khác. Nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Hắn không muốn nhìn thấy người hoàng gia.

Ai.

Hiên Viên Hoành ngó hắn một cái, bất đắc dĩ than thở, khụ khụ khụ. . . . Hắn che miệng ho khan. Gian nan mở miệng: “Hoàng đệ, đệ đang làm cái gì vậy? Hận trầm và mẫu hậu sao?”

Hắn vốn không muốn trả lời, coi như là nghiêng người, hắn cũng có thể sâu sắc cảm nhận được một loại ánh mắt như châm đâm vào trên người hắn. Ép hắn không thể không đối mặt. Miễn cưỡng nói một câu không liên quan: “Hoàng huynh quá lo lắng, Thần Đệ chỉ là say rượu choáng váng đầu, mệt rồi thôi.”

“Hoàng đệ. . . .” Hiên Viên Hoành còn muốn nói điều gì, nhưng bị lời lạnh lẽo của Cao thái hậu cắt đứt: “Hoàng thượng, chớ tốn nhiều lời cùng hắn. Hắn muốn hận thì hận! Hận qua mấy ngày này hắn cũng không hận nổi nữa.”

Một câu này đập vào trong lòng hắn, hắn lập tức bắn dậy từ trên giường. Trên mặt nghi ngờ, hỏi: “Mẫu hậu, ngài đây là ý gì?”

“Hừ, ngươi còn có thể quan tâm sao? Đừng quên ngươi sinh ở hoàng gia, người có sứ mạng. Không thể tùy ý làm bậy giống dân chúng bình thường. Người xem bộ dáng của ngươi. Cả người đầy mùi rượu, lời thối lếch thếch. Ra dáng gì chứ.” Thái hậu cười lạnh, tay ngọc chỉ vào mũi của hắn. Bộ dạng chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

“Hoàng gia, hoàng gia. Ta hận, nếu như không phải là hoàng gia, ta có thể tự tay tặng nàng cho người sao? Một nam nhân làm như vậy thật quá hèn nhát. Ta còn quan tâm cái gì!” Hiên Viên Triệt, lời nói của Thái hậu kích thích một tia lý trí cuối cùng của hắn. Khiến hắn tức giận gầm thét, điên cuồng nói không ngừng.

‘Chát’ Thái hậu tức giận tát, nhìn dấu tay sưng đỏ trên mặt hắn, trong lòng bà mặc dù không đành, nhưng vì đại cục, bà không thể không làm kẻ ác lần nữa.

“Nghịch tử này, muốn tức chết mẫu hậu sao?” Làm mẫu thân bà tất nhiên đau lòng con trai, nhưng lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà có thể thế nào lấy hay bỏ? Nhìn hoàng thượng, Hiên Viên Triệt. Mắt bà đỏ lên. Bà nhắm mắt lại rồi lập tức mở ra, sau khi giây giữa bà vẫn quyết định lấy giang sơn xã tắc làm trọng, nhi nữ tình trường là nhẹ.

“Nhi thần không dám!” Đau đớn trên mặt không bằng đau đớn trong lòng, bùm mặt, hắn khẽ cúi đầu không nhìn mắt đỏ của Thái hậu.

“Mẫu hậu, đừng làm khó dễ hoàng đệ nữa, trong lòng hần khó chịu.” Hiên Viên Hoành ngược lại đau lòng đệ đệ.

“Người đừng nói giúp hần, nhìn bộ dạng chán chường của hần, Lưu Quân Dao há lại sẽ có đường sống?” Lời của Thái hậu càng làm cho Hiên Viên Triệt kinh hãi.

“Mẫu hậu ngài có ý gì?” Hiên Viên Triệt hỏi. Hần vểnh tai, nghiêm túc nghe lời Thái hậu nói.

“Có ý tứ gì? Lưu Quân Dao sống chết không rõ, người lại cả ngày uống rượu giải sầu, làm cho say khướt. Người như thế này, làm sao cứu nàng?” Lời nói của Thái hậu làm đau nhói tim hần lần nữa. Sống chết không rõ? Mẫu hậu đang ám chỉ cái gì?

Chợt, một ý xấu hiện lên ở trong đầu hần. Vì vậy hần lập tức nhảy dựng lên từ trên giường. Giọng nói trực tiếp, hơn nữa tràn đầy tức giận, chất vấn: “Là ngài bắt nàng, ngài lại muốn bức nàng làm gì cho ngài?”

“Người. . . Con trai tốt ai gia người!” Thái hậu bị tức đến đầu óc choáng váng, may nhờ hoàng thượng đỡ, nếu không bà không chịu nổi.

“Hoàng đệ, đệ hiểu lầm mẫu hậu rồi, gần đây trẫm nhận được tin tức, Dao công chúa bị một nhóm người thần bí bắt đi. Đến nay sống chết không rõ.” Hoàng thượng giải thích. Cũng đỡ Thái hậu ngồi xuống. Quả nhiên, Hiên Viên Triệt vừa nghe, nội tâm áy náy nhìn Thái hậu một cái, nhưng cũng không có nói xin lỗi.

Mà hỏi hoàng thượng: “hoàng huynh, chuyện này là thật?”

Khụ khụ khụ.

“Trẫm lừa đệ làm gì? Trẫm thấy đệ say khướt trên đường, mới sai người đưa đệ vào cung. Chỉ hi vọng đệ có thể mau sớm tỉnh lại đi tìm tung tích Dao công chúa.” Hoàng thượng nói như vậy có thể tin. Hiên Viên Triệt phần chần chừ tỉnh thần gấp trăm lần, từ trên giường bò dậy.

“Hoàng huynh yên tâm, Thần Đệ chắc chắn tìm được nàng!” Bỏ xuống một câu nói vang vọng trên không trung, hần đã mất bóng dáng.

Trong trụ sở bí mật âm lãnh đen tối, địa phương to như vậy, chỉ thấy xích sắt và một giá gỗ sẫm nghiêm treo trên tường. Phía trên trói một người, nàng tóc tai bù xù, đầu vô lực rũ xuống ngực. Đôi tay bị xích sắt cột vào trên thập tự giá, y phục màu trắng bị máu tươi nhuộm đỏ. Hai chân trần trên mặt đất, bằng hàn thấu xương.

Đột nhiên, hai người xông vào, người bịt mặt âm hiểm, nói: “Dội tính nàng!”

“Tuân lệnh!”, một chậu nước lạnh dội ở trên người nàng. Lạnh lẽo thấu xương khiến nàng thức tỉnh. Toàn thân không một chỗ hoàn hảo, vết thương đau nhói. Đau đớn toàn tâm cũng chẳng qua như thế!

Khụ khụ khụ. . . . Ho khan kịch liệt từ trong miệng nàng truyền đến. Nàng mở ra hai mắt, ánh lạnh bắn về phía người bịt mặt. Nàng cười lạnh, mặc dù suy yếu cũng không cam yếu thế, châm chọc nói: “Coi như hành chết ta, người cũng không được đến vật cần tìm!”

“Vậy sao? Vậy bản tôn muốn xem xương của người cứng, hay là roi của ta cứng!” Hần giương roi trong tay. Lời nói lạnh lùng vừa ra, roi vô tình rơi vào trên người đầy thương của nàng.

Nàng khế cắn răng, nhịn đau. Quát um lên: “Người tốt nhất đánh chết ta, nếu không ta chạy trốn, nhất định không tha cho người!”

“Muốn chết không dễ dàng như vậy, nói mau! Đàng Long đồ đến tột cùng ở nơi nào?” Hần lãnh khốc vô tình nói, sự kiên nhẫn của hần cơ hồ đã tiêu hao hết. Một roi hạ xuống, máu tươi phun ra. Trên mặt nàng mang theo cười lạnh ngất đi lần nữa.

Người bịt mặt ném roi xuống đất, cả người tức giận rời đi. Nữ nhân này rất mạnh miệng, nhất định phải nghĩ một sách lược vẹn toàn. Nếu không viện binh của nàng đến. Bọn họ liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Kể lớn hùng bá thiên hạ của hần, ai cũng không thể ngăn cản!

76. Chương 80: Được Cứu

Năm ngày khủng hoảng, nàng ở đó chịu hết hành hạ. Mà hắn lại đang trải qua sự hành hạ của nội tâm như thế nào?

Năm ngày sống trong hoảng sợ, khiến cho kiên cường của hắn bị phá hủy. Nếu không phải Thái hậu ngăn cản, sợ là Hoàng Phủ Hiên đã bay ra ngoài cung, tự mình tìm kiếm tung tích của nàng. Khi hắn cơ hồ tuyệt vọng, Lục Nhi mang theo tin tức vào cung.

Ngày đó, Lục Nhi thỉnh cầu xuất cung tìm kiếm tung tích công chúa, hoàng thượng liền đồng ý. Hôm nay nàng không phụ sự mong đợi của mọi người, nhưng không biết mang về là tin tức tốt hay là tin tức xấu.

“Tham kiến hoàng thượng, Thái hậu!” Lục Nhi không kịp thở, lập tức hành lễ vãn an!

Hoàng Phủ Hiên cũng không để ý uy nghiêm quân vương gì, xông lên, gấp gáp hỏi: “Như thế nào? Dao nhi ở đâu?”

Lục Nhi nuốt nước miếng, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nô tỳ tra không ra thân phận của người bắt đi công chúa, nhưng nô tỳ từ trong miệng bọn họ biết được, hành động lần này có liên quan Đẳng Long đồ!”

“Đẳng Long đồ?” Thái hậu kinh ngạc đứng dậy, trong mắt nổi lên một tầng nghi ngờ. Dao nhi có liên hệ gì với Đẳng Long đồ?

Trái với Thái hậu kinh ngạc, Hoàng Phủ Hiên thật là tức giận. Nói cho cùng đều là Đẳng Long đồ gây họa, hừ lạnh nói: “Đẳng Long Đồ Đẳng Long đồ, thế gian sao lại có nhiều người ham tư lợi như vậy.”

Hắn trầm mặc, dạo bước. Suy tư sách lược vẹn toàn cứu ra Dao nhi.

Chợt, Lục Nhi vui mừng kêu to: “Hoàng thượng, Thái hậu, Lục Nhi có một biện pháp!”

“Có biện pháp gì? Mau nói đi!” Hoàng thượng và Thái hậu trăm miệng một lời hỏi, khe vượn đầu chờ đợi. Hi vọng chiếm được một biện pháp tốt phần chần lòng người.

Lục Nhi thần bí nhìn họ, cao hứng cười cười, nói: “Nếu bọn họ muốn Đẳng Long đồ, không bằng chúng ta liên tính toán theo đó.”

“Ý kiến hay, Tật Phong!” phương pháp của Lục Nhi được hân đồng ý, hân gọi Tật Phong!

“Thần tham kiến hoàng thượng, không biết hoàng thượng có phân phó gì?” Tật Phong cung kính hành lễ. Thật ra thì hân đại khái đoán ra ít nhiều. Chủ tử nhất định là vì chuyện của công chúa.

“Truyền lệnh Hàn Tướng quân điều binh mã tới, cùng trăm xuất cung!” uy nghiêm của Thiên Tử ọi người không dám nhìn thẳng. Đồng thời cũng quen ánh lạnh trong mắt quân vương cơ trí.

“Thần tuân lệnh!” Tật Phong lĩnh thánh chỉ, nhanh chóng rời đi.

Nhưng Thái hậu sốt ruột bảo vệ con, muốn ngăn cản hoàng thượng xuất cung, khuyên: “Hoàng thượng, ai gia cũng lo lắng an nguy của Dao nhi, chỉ là hoàng thượng xuất cung rồi, giang sơn Nguyệt quốc làm sao bây giờ? Ai gia trăm tuổi về già có mặt mũi gì gặp phụ hoàng người?”

“Mẫu hậu, ngài yên tâm, nhi thần bảo đảm. Nhất định bình an trở về!” Nhìn mái tóc hoa râm của mẫu thân, hân không đành lòng. Nhưng Dao nhi nguy ở sớm tối. Nếu như bỏ lỡ chính là cả đời! Hân chỉ phải hết sức an ủi bà. Hi vọng mẫu hậu tha thứ.

Hắn vô lực xoay người, lại bị Thái hậu bắt lấy ống tay áo không buông tay. Bất đắc dĩ, nghiêng người nhìn nước mắt trong suốt của mẫu hậu, hân vô lực than thở. Yếu ớt nói: “Mẫu hậu chớ ngăn cản ta, ta không muốn tiếc nuối cả đời, cảm giác này mẫu hậu hiểu mà.”

Đúng nha, năm đó tiên hoàng gặp chuyện không may, ta cũng không phải là ngựa không ngừng vó chạy đến chỗ nguy hiểm sao? Nếu như muộn đi một bước, chỉ sợ không gặp được tiên hoàng rồi.

Nhớ tới việc trải qua của mình, Thái hậu cuối cùng vẫn buông tay để hoàng thượng rời đi. Nhìn bóng lưng vội vàng của hân, không tiếng động rơi lệ, nhỏ giọng van xin: “Nguyện tiên hoàng phù hộ hoàng nhi bình an trở về.”

Dưới chân núi, hai quân giăng co.

Hoàng Phủ Hiên phong thái thanh nhã cười trên lưng ngựa, chỉ là giữa hai lông mày có vẻ lo lắng.

Mà đối thành bên kia, chừng ba mươi người bịt mặt đứng nghiêm, một chiếc xe ngựa ở giữa, công chúa bị trói ở bên trong, trong miệng bị nhét vải bố khiến nàng không phát ra được một chút tiếng vang.

“Mau thả Dao công chúa, nếu không các người đừng mơ tưởng còn sống rời đi!” Hoàng Phủ Hiên nói cứng, hơn nữa thực lực hai bên cách xa, kẻ địch không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thứ chúng ta muốn đâu?” Mặc dù người bịt mặt không bằng thiên quân vạn mã, nhưng khí thế không yếu hơn bọn họ chút nào.

“Ở chỗ này!” Một bức vẽ cuộn tròn ở trong tay Hoàng Phủ Hiên, người bịt mặt nhìn nhau. Một người đứng đầu trong đó kéo công chúa từ trong xe ngựa xuống.

Khi trông thấy cứu tinh, nội tâm của nàng liền mở ra, nước mắt nhịn thật lâu rốt cuộc chảy xuống.

Mà Hoàng Phủ Hiên xa xa nhìn Dao nhi bị đánh đến không còn hình người, hối tiếc và tức giận bị kích phát ra. Đặc biệt là thấy bộ dáng mảnh mai hai mắt đầm lệ của nàng, thì càng thêm đau lòng.

Hắn không kịp chờ đợi thúc ngựa tiến lên. Nói: “Một tay giao người một tay giao hàng, các người đừng có giả trò, nếu không nhất định khiến các người chỉ có tới chứ không có lui.”

Người đứng đầu suy nghĩ một phen, rốt cuộc gật đầu. Đẩy công chúa lên trước. Mà Hoàng Phủ Hiên cũng đồng thời buông tay, thời gian cực ngắn. Công chúa hôn mê bất tỉnh đã rơi vào trong ngực hắn. Mà người bịt mặt cũng rời rít quắt ngựa thoát đi, bụi đất tung bay. . . .

Hoàng Phủ Hiên hung ác nhìn kẻ địch nghênh ngang rời đi, hạ lệnh: “Một lưới bắt hết!”

“Thần tuân chỉ!” Tật Phong mang theo 3000 tinh binh đuổi sát kẻ địch. Hoàng Phủ Hiên ôm Dao nhi sắp chết, cưỡi ngựa, chạy về hoàng cung.

Hắn chính là một người thay đổi thất thường, khi thì dịu dàng, khi thì cơ trí. Khi thì tàn nhẫn. Khi thì sẵn sàng. Một người nhiều mặt!

Có lúc, hắn và Dao nhi cũng rất giống. Điều vô tư. Chỉ cần nhắc cảm thụ của người khác, lại dần hỉ nộ ái ố của mình xuống đáy lòng. Nhưng phạm là người bất lợi với nàng, hắn đều sẽ không bỏ qua.

Tật Phong quả nhiên tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, nhưng lòng dạ mọi người biết rõ, những người này chỉ là tiểu lâu la, kẻ địch mạnh mẽ chân chính còn đang ở chỗ tối gây sóng gió.

Mình Dao cung, người người cảm thấy bất an. Một chút gió thổi cỏ lay cũng làm cho bọn họ nơm nớp lo sợ, trông gà hoá cuốc.

Bọn thái y gương mặt lo lắng đi vào, lúc ra ngoài lại mặt xám như tro tàn. Công chúa bị thương quá nặng, vẫn sốt cao không ngừng, hơn nữa nói mê sảng. Điều này làm cho bọn thái y bình thường không ai bì nổi bó tay hết cách.

Sắc mặt Hoàng thượng nặng nề, ngồi không nói một lời. Giống như Tu La địa ngục, ánh mắt kinh khủng nhìn chăm chú khiến thái y toát ra mồ hôi lạnh. Cảm giác mạng không còn lâu!

“Có biện pháp chữa trị không?” Nhìn một câu nói như bình thường, đối với bọn thái y mà nói lại là bùa đòi mạng!

Bọn họ rời rít khẩu đầu cầu xin khoan thứ: “Bọn thần tội đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng thứ tội! Bọn thần tội đáng chết vạn lần. . . .”

Máu tươi chảy ròng ròng trên trán bọn họ.

‘ Xoảng ’ ly trà bị hoàng thượng quét vào trên đất, bể thành mảnh vụn. Lửa giận của hắn cao hơn trời: “Không tìm được phương pháp chữa trị, trẫm muốn cả thái y viện chôn theo.”

Hoàng thượng không phải người giết người bừa bãi, có thể thấy được phân lượng của nữ tử này ở trong lòng hoàng thượng nặng bao nhiêu. Bọn thái y không dám chậm trễ, xách theo đầu để làm việc! “Bọn thần dốc hết toàn lực!” .

Bọn họ xách theo cái rương, rồi rít thoát đi. Hoàng thượng vung tay lên, cung nữ thái giám đóng cửa lại lui ra ngoài. Hắn một thân một mình ngồi ở trên mép giường. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bởi vì sốt à đỏ lên, cười thật chua chát.

Từ từ đưa tay đặt lên mặt của nàng, trong lòng bàn tay truyền đến hơi thở nóng rực, giống như từng cây từng cây châm đâm vào trong thịt hắn. Nước mắt cũng nhỏ xuống theo gương mặt, tạo thành một đóa hoa hồng đỏ.

Nếu như có thể, hắn tình nguyện chịu tất cả thống khổ ở trên người mình, “Dao nhi, còn nhớ rõ ước định của chúng ta không? Hạnh phúc nàng luôn tìm kiếm, ta nhất định cố gắng cho nàng. Cho nên nàng nhất định phải kiên cường. . .” Hắn tự lẩm bẩm, cho đến cuối cùng khóc không thành tiếng.

Khoản nợ tình yêu đời trước thiếu, đời này làm trâu làm ngựa cũng phải trả sạch, nếu không không thể sống lại.

Minh Dao cung bị tầng tầng ưu thương bao phủ, ai cũng không dám xuyên phá.

Thái hậu chậm rãi vào, nhẹ nhàng tiến lên, đặt tay lên vai hoàng thượng, nhẹ giọng hỏi: “Dao nhi còn chưa tỉnh sao?”

Cổ họng của hắn khô khốc nói không ra lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đầu càng vô lực rũ xuống. Không nhẫn tâm nhìn nàng yếu đuối trên giường bệnh.

Ai. . . Thái hậu khẽ thở dài, nói nhỏ: “Nha đầu này thật không dễ người ta yên tâm! Hoàng nhi a! Sau khi Dao nhi tỉnh lại phải bồi bổ thân thể cho nàng. Bệnh nặng mới khỏi, thân thể nhất định rất yếu.”

“Nhi thần hiểu! Mẫu hậu đừng lo lắng.” Hắn vỗ tay của mẫu hậu trên vai. Cảm thụ tình thương ấm áp của mẹ, giống như chỉ có như vậy hắn mới có thể chống đỡ tiếp.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của nhi tử, Thái hậu không biết đau lòng cỡ nào! Ôm đầu hoàng thượng, ôm trong ngực hắn vào ngực. Nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu có thể nào không quan tâm? Mẫu hậu và Dao nhi có duyên, đã sớm coi nàng như nữ nhi ruột. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Các con ai không khỏe, mẫu hậu đều không khỏe.”

“Cám ơn mẫu hậu, vì sức khỏe của mẫu hậu, chúng con sẽ thật tốt.” Hắn ôm Thái hậu thật chặt, từng chữ từng câu coi như là lời thề.

“Hoàng nhi ngoan.” Thái hậu giống như già đi rất nhiều. Thanh âm cũng già nua rồi. Nhìn Dao nhi không có chút máu trên giường, lại nhìn hai mắt lo âu của hoàng nhi và gương mặt tuần tú ngày càng tiêu tụy. Làm mẫu thân bà dĩ nhiên đau lòng.

Mẹ con tình thâm, lại bị người tới quấy rầy, thái giám tổng quản đẩy cửa vào. Nhìn tình hình bên trong, quỳ xuống nói: “Nô tài tham kiến hoàng thượng, tham kiến Thái hậu.”

“Tiểu Lâm Tử, có chuyện gì?” Hai mẹ con ôm nhau từ từ buông ra, hắn hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Cảnh vương gia Minh quốc cầu kiến.” Tiểu Lâm Tử thành thật trả lời. Thái hậu và hoàng thượng liếc nhau một cái, cũng rất là nghi hoặc, lúc này hắn tới vì chuyện gì?

Nhìn Dao nhi trên giường bệnh, hắn bỗng hiểu mục đích đến của Hiên Viên Triệt. Nội tâm hắn mâu thuẫn rối rắm, không muốn bọn họ gặp mặt nói lại tiền duyên, nhưng nghĩ đến Dao nhi không còn sức sống, phỏng đoán, có lẽ nhìn thấy người mà nàng chôn dấu sâu ở đáy lòng, sẽ tỉnh! Vì vậy lòng hắn mềm nhũn, thỏa hiệp.

Nói với Tiểu Lâm Tử: “Tuyên hắn vào đi!”

“Nô tài tuân lệnh!” Tiểu Lâm Tử chạy đi. Hoàng thượng đỡ Thái hậu, đưa bà đến cửa cung, nói: “Mẫu hậu, ngài cũng mệt mỏi, về cung nghỉ ngơi trước đi, nếu Dao nhi tỉnh lại, nhi thần phái người báo ấu hậu.”

“Khổ cực hoàng nhi rồi.” Từ ái vuốt tay của con trai, Thái hậu vô cùng đau lòng. Trơ mắt nhìn nữ tử yêu thích gặp mặt nam nhân khác, cũng không thể làm gì. Thật là khổ!

Sau khi Thái hậu rời đi, hẩn một thân một mình ngồi ở trước bàn uống trà, lẳng lặng, nhưng đầu lưỡi sớm mất tri giác, nếm không ra vị trà.

Tiểu Lâm Tử mau chóng dẫn Hiên Viên Triệt tiến vào: “Bẩm báo hoàng thượng, Cảnh vương gia tới.”

“Đi xuống!” Hẩn phát tay một cái, Tiểu Lâm Tử nhìn hoàng thượng một cái liền không tiếng động rời đi. Trong lòng sôi trào, bất bình giùm hoàng thượng.

Hiên Viên Triệt và hoàng thượng nhìn nhau không nói gì, nhìn như bình tĩnh, nhưng sóng ngầm lại bắt đầu khởi động, nhìn như vô sự, lại hết sức căng thẳng.

Hiên Viên Triệt trực tiếp vào nội thất, nhìn bóng lưng của hẩn, hai tay bưng ly trà của Hoàng Phủ Hiên không khỏi run rẩy, nước trà vấy vào trên đất. Hẩn vô lực nhắm mắt lại, mặc cho ly trà rơi xuống trên mặt đất bẽ nát.

Thời gian trôi qua từng chút, đau lòng càng sâu hơn. Cửa phòng khép chặt, làm cho không người nào có thể dòm ngó tất cả xảy ra bên trong.

Đối với Hoàng Phủ Hiên mà nói, một ly trà lại khó chịu đựng như trôi qua cả đời, thời khắc chờ đợi vô lực khiến hẩn rất đau khổ. Rốt cuộc cửa chính từ từ mở ra, Hiên Viên Triệt đi ra.

Sắc mặt hẩn nặng nề, trong con ngươi dính vào một tầng bi thương, nhưng chỗ sâu đáy mắt lại là vui mừng. Điều này làm cho Hoàng Phủ Hiên đoán không ra.

Hẩn gọi Tiểu Lâm Tử: “Tiểu Lâm Tử, chiều đãi Cảnh vương gia thật tốt!”, để lại một mình Hiên Viên Triệt, hẩn đi thật nhanh vào thăm nàng. Hẩn không yên lòng.

“Dao nhi, người đã tỉnh!” Nắm tay của nàng, Hoàng Phủ Hiên kích động dị thường. Thật không nghĩ đến nàng chỉ nhúc nhích chút, lại không còn động tĩnh rồi. Hoàng Phủ Hiên hoảng hồn, đây là quan tâm sẽ bị loạn sao!

“Tiểu Lâm Tử, mau truyền thái y!” Hẩn hét ra cửa, chỉ nghe tiếng bước chân vội vã bên ngoài dần dần cách xa, chỉ chốc lát sau Tiểu Lâm Tử dẫn theo thái y lớn tuổi vội vã chạy tới.

Không đợi thái y lấy hơi, Hoàng Phủ Hiên lôi kéo hẩn, đè hẩn ngồi xuống. Ép thanh âm xuống rất nhỏ: “Vừa rồi hình như nàng tỉnh, người mau kiểm tra.”

“Thần tuân lệnh!” Thái y nơm nớp lo sợ, mồ hôi lạnh toát ra. Hai tay run rẩy kiểm tra thân thể cho nàng, Hoàng Phủ Hiên căng thẳng, chờ mong nhìn mặt tái nhợt của nàng.

Dần dần, trên mặt trắng bệch của thái y hiện lên vẻ tươi cười, thái y đứng dậy, chấp tay nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, công chúa đã bớt sốt cao, đợi thần ột phương thuốc, dùng thuốc mấy ngày là khỏi hẳn.”

Hồ. . . Hẩn thoải mái thở ra một hơi, rốt cuộc yên tâm, cười yếu ớt phân phó: “Thái y mau cho thuốc đi!”

“Thần cáo lui!” Thái y cũng thở phào một cái, cao hứng lui xuống. Lần này rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Sau khi Thái y rời đi, Hoàng Phủ Hiên ngồi xuống bên giường lần nữa, đột nhiên mắt sáng ngời, vui mừng nắm tay nàng, giọng nói có chút run rẩy: “Dao. . . Nhi, nàng rốt cuộc tỉnh.”

Nhưng nàng tựa hồ không nghe được tiếng kêu gọi lo lắng của hẩn, cặp mắt trống rỗng vô hồn, hơn nữa ngẩng nhìn chung quanh, giống như đang tìm người nào.

Trong hôn mê, nàng giống như nghe được thanh âm của Hiên Viên Triệt, cũng bởi vì có hẩn khích lệ, nàng mới có đầy đủ dũng khí đi ra khỏi thống khổ.

Thân thể thống khổ không coi vào đâu, bởi vì có tình yêu chống đỡ, nàng mới có thể sống lại lần nữa.

Nhưng khi nàng mở mắt, lại không tìm được bóng dáng nhớ nhung, vì vậy nàng thất vọng khép lại hai mắt. Tiếng thở dài nồng đậm truyền ra từ lỗ mũi. Hoàng Phủ Hiên đột nhiên hiểu nguyên do ở trong đó, không thể làm gì khác hơn là tự nuốt ngụm nước đắng vào bụng.

Hắn gương cười, sẵn sốc dịu dàng hỏi: “Dao nhi, đói bụng không? Ta bảo người lấy cho nàng ít cháo trắng.”

Nàng miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn hắn lắc đầu, hai mắt liền vô hồn nhìn chằm chằm trần nhà sừng sờ. Hoàng Phủ Hiên không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy chậm rãi dạo bước ra. Để cho nàng tỉnh táo một lát, có lẽ tất cả đều sẽ tốt.

Thái hậu rất nhanh đã nghe thấy tin mà đến, “Dao nhi, Dao nhi. . .” Người chưa tới, tiếng vào trước.

Nghe tiếng, nàng hơi chống đỡ hai cánh tay gian nan, miễn cưỡng ngồi dậy, Thái hậu nhanh chóng vào cửa dưới sự dìu đỡ của cung nữ, lúc trông thấy nàng khó khăn ngồi dậy, Thái hậu bỏ lại cung nữ, chạy tới đỡ nàng, trong giọng nói như chất vấn, nhưng lộ ra nồng đậm quan tâm: “Dao nhi, thân thể vừa khỏe, có chuyện gì gọi cung nữ giúp một tay, không cần cậy mạnh.”

“Dạ! Cám ơn Thái hậu quan tâm!” Nàng cười yếu ớt nói, quan tâm của Thái hậu khiến hốc mắt nàng ươn ướt. Đã lâu không cảm nhận được tình thương của mẹ rồi.

Thái hậu ngẩng nhìn bốn phía, biết rõ còn hỏi: “Dao nhi, hoàng thượng đâu?”

“Hắn. . . .” Nàng ấp a ấp úng không rõ, lòng của Thái hậu như gương sáng, tự nhiên hiểu vấn đề giữa bọn họ. Lần này đến, bà có mục đích không trong sáng, một là thăm Dao nhi, hai là lên kế hoạch vì hạnh phúc cả đời của con trai.

77. Chương 81: Nhốt Vào Thiên Lao

Ngã bệnh rất hi vọng chàng có thể ở bên cạnh ta, nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt không thể kìm hãm chảy xuống.

Không phải oan gia không đụng đầu, những lời này không hề sai, Dao nhi và hoàng nhi chính là một đôi oan gia. Một người yêu người khác, một người yên lặng bị thương.

Thái hậu nhìn mây đen ngoài cửa sổ, trong lòng dần dần sinh lo lắng. Nghĩ thầm: có phải nên đốt cho họ một cây đuốc không?

Nắm tay của nàng, Thái hậu từ ái cười cười, nói vài vấn đề không liên quan: “Dao nhi, việc đời khó đoán, có vài chuyện thay đổi trong nháy mắt. Lúc hắn ở trước mắt, không quý trọng, đợi biến mất, muốn bắt cũng không bắt được. Lúc đó! Hối hận đã chậm.”

Tựa như bà, một cái chớp mắt, nàng đến thế giới này đã hơn 30 năm, hồi tưởng lại lúc ân ái với tiên hoàng, ký ức như còn mới mẻ. Những chuyện cũ kia thành sự an ủi cả đời cho bà. Dao nhi và bà có duyên, bà hi vọng tương lai Dao nhi sẽ không mang theo tiếc nuối rời đi.

Hành động của Thái hậu chạm vào sâu trong nội tâm của nàng, nếu như bỏ qua, sợ là khó có thể quay đầu lại.

Huống chi Thái hậu không biết đủ loại rối rắm giữa nàng và Hiên Viên Triệt, chẳng lẽ Thái hậu đang nói Hoàng Phủ Hiên sao? Trong lòng nàng thất kinh, mặc dù nàng có sứ mạng hòa thân, nhưng nàng chưa bao giờ chân chính muốn trở thành phi tử của Hoàng Phủ Hiên.

Vì vậy nàng do dự, không dám nhìn cặp mắt từ ái thông minh của Thái hậu, sợ hãi bị nhìn ra đầu mối.

Thái hậu là người từng trải, lòng của Dao nhi tự nhiên chạy không khỏi hai mắt của bà. Nhưng Thái hậu vẫn tận tình khuyên bảo: ” Dao nhi, ai gia nói đến thế thôi. Người cứ thử một chút! Có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Hai người đều lùi một bước, cho nhau đầy đủ thời gian suy tư. Có lẽ thật có thu hoạch ngoài ý muốn !

Mấy ngày nay, Hoàng Phủ Hiên luôn có ý vô ý trốn tránh nàng, mà nàng không biết thế nào, không gặp được hắn, không nghe được lời dịu dàng che chở của hắn, liền có nhiều mất mát chôn ở trong lòng nàng.

Khó được khí trời chuyển tốt, bảo Lục Nhi đỡ nàng vào trong viện hóng mát một chút. Thái y dặn dò nàng tính dưỡng, vì vậy, trong Minh Dao cung yên lặng, không người nào ồn ào.

Lục Nhi rót một ly nước nóng cho nàng, nàng nhẹ nhàng uống một hớp, không chút để ý hỏi: “Lục Nhi, hoàng thượng làm thế nào biết ta bị ai bắt đi? Rồi làm sao thiết kế cứu ta?”

“Sau khi công chúa mất tích, hoàng thượng vạn phần gấp gáp, phái ra rất nhiều người tìm kiếm, thủy chung không có tung tích của công chúa, vì vậy Lục Nhi xuất cung tìm đại sư huynh, là đại sư huynh tra ra tung tích công chúa bảo Lục Nhi về cung tìm viện binh. Sau đó hoàng thượng tự mình mạo hiểm tương kế tựu kế cứu công chúa ra.” Lục Nhi kể lại từng chuyện không giấu giếm chút nào.

Để tay lên ngực tự hỏi, Hoàng Phủ Hiên đối với nàng thật rất tốt, nhiều lần tự mình cứu giúp. Gặp phải khó khăn luôn vươn mình ra. Nói không cảm động đó là gạt người. Nhưng trong lòng nàng hiểu, đây không tính là yêu.

Công chúa lâm vào trong trầm tư, Lục Nhi vui mừng cười, vì vậy thêm dầu thêm mỡ nói: “Công chúa phải không biết lúc có nguy hiểm cỡ nào, may nhờ hoàng thượng suy nghĩ vạn toàn, vừa cứu công chúa, cũng đánh cho kẻ địch thất bại thảm hại, chạy trốn chết.”

“Có thật không?” Nàng nghi ngờ hỏi, giống như là hỏi Lục Nhi, cũng là hỏi mình.

“Dĩ nhiên, Lục Nhi không dám lừa gạt công chúa!” Lục Nhi lặng lẽ thở ra một hơi, cũng hô hào ở đáy lòng, ông trời! Tha thứ Lục Nhi, nếu không phải Thái hậu uy hiếp, nàng đánh chết cũng không dám nói lung tung.

Nàng nhìn Lục Nhi, muốn xác nhận thiệt giả, này lúc, bên ngoài cửa cung truyền đến tiếng vang huyền ảo. Nàng không vui nhú mày, nói: “Lục Nhi, đi xem chuyện gì xảy ra?”

“Dạ, công chúa!” Lục Nhi tuân lệnh chạy đi, cuối cùng tránh được xem xét của công chúa

“Người phương nào ở ngoài cung ồn ào? Các người không muốn đầu?” Lục Nhi nổi giận lên, cũng có uy nghiêm.

“Cần rõ, cung nữ nhỏ nhỏ cũng dám lớn lối như thế!” Tính khí đại tiểu thư của Tử Yên lại nổi lên, chỉ vào Lục Nhi chửi loạn.

Lục Nhi liếc nàng một cái, lười so đo với nàng, lúc này, Kinh Họa đi lên trước, khách khí cười nói: “Cung nữ tỷ tỷ, chúng ta là tú nữ, nghe nói công chúa bị bệnh nhẹ, vì vậy cùng nhau tới thăm, mong rằng tỷ tỷ thông truyền.”

“Các người chờ trước, đợi ta đi vào. . .” Lục Nhi cố ý ra dáng, tức chết Tử Yên. Nhưng lời của nàng bị thanh âm dịu dàng mát mẻ trong điện cắt đứt: “Lục Nhi, cho các nàng đi vào!”

“Công chúa nhà ta ời!” Lục Nhi cung kính vươn tay, làm tư thế xin mời. Mười tú nữ lần lượt đi vào.

Quỳ lạy: “Tham kiến công chúa!”

“Không cần khách khí!” Nàng cười nhẹ, một cái tay che miệng, ống tay áo bay theo gió, giống như bông liễu, dịu dàng động lòng người.

Công chúa của một nước, quả nhiên danh bất hư truyền, khi giơ tay nhấc chân đều cao quý ưu nhã. Những tiểu cô nương như họ không thể so sánh.

“Lục Nhi, ban thưởng ghế ngồi.” Mặc dù thân thể nàng khó chịu, nhưng lại làm đủ lễ độ ưu nhã và hiền hòa hiếu khách của chủ nhà.

“Công chúa, thân thể ngài khỏe hơn chưa?” Kinh Họa thả ly trà trong tay xuống, quan tâm hỏi thăm.

Nàng nhìn thấy hiền hòa trong mắt của Kinh Họa, ai không thương tổn nàng, nàng sẽ không tổn thương người đó, nàng cười nhẹ, nói: “Phiền Kinh Họa phí tâm, gần đây thân thể ta đã dần dần khỏe.”

“Làm sao người biết ta tên là Kinh Họa?” Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm công chúa, kỳ vọng nàng giải đáp nghi vấn trong lòng, dĩ nhiên, những người khác đang ngồi cũng rất tò mò. Công chúa với các nàng vốn không quen biết, sao công chúa biết khuê danh của Kinh Họa?

Tính cách thẳng thắn của Kinh Họa thật khiến người thích, nghịch ngợm đáng yêu không hề che giấu ở đây mắt nàng làm cho người ta hâm mộ, tâm tình của công chúa cũng vui vẻ rất nhiều, tâm tình nàng thật tốt nên nghịch ngợm hỏi: “Người đoán?”

“Ai nha, công chúa, người đừng trêu chọc chúng ta, nói mau!” Kinh Họa vốn thiếu kiên nhẫn, mà nàng khiến người đủ tò mò cũng không úp mở nữa: “Nữ nhi của Hộ bộ thượng thư, thẳng thắn đáng yêu. Lại tập được võ nghệ. Anh minh vang dội, ta dĩ nhiên biết rồi.”

“Oa! Thì ra ta đây thật nổi tiếng nha, cả công chúa cũng biết ta.” Kinh Họa chấp tay trước ngực, say sưa ở trong đó.

Tử Yên bị bỏ quên không cam lòng, giễu cợt cười cười quả trách Kinh Họa: “Nữ tử tốt vốn nên không ra cổng trước không bước cổng trong, người cho rằng anh minh vang dội là khen ngợi người sao? Nói không chừng a! Mọi người đang cười nhạo người sau lưng!”

Tử Yên được nâng trong lòng bàn tay lớn lên, khi nào lại bị người lạnh nhạt? Hôm nay coi như công chúa và Kinh Họa đắc tội với nàng rồi.

Lời của Tử Yên khiến mọi người trầm mặc, nhìn bộ dạng tức giận bất bình của nàng, công chúa chỉ cảm thấy buồn cười. Lúc này, một cung nữ bưng nước trà nóng hối đi tới, không để ý, khi đi đến trước người Tử Yên, Tử Yên đưa chân ra khiến nàng trật chân té, nước trà sôi trào dội ở trên người công chúa. “A. . .” Nàng kêu lên, nguy hiểm tới, nàng đưa tay ngăn lại. Nhưng tay không thể may mắn thoát khỏi, bị phồng một mảng lớn.

Biến cố tới quá nhanh, tất cả mọi người sợ choáng váng. Nhất là Tử Yên, quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy. Mặt xám như tro tàn. Tai vạ đến nơi rồi.

“Dao nhi, như thế nào?” Hoàng Phủ Hiên tới thật không đúng lúc, che tay của nàng, đau lòng thối hơi giảm bớt nỗi thống khổ của nàng.

Sắc mặt hần xanh mét nhìn chăm chăm Tử Yên, Tử Yên chỉ cảm thấy lạnh lẽo, giờ chết sắp đến rồi, “Người tới, giải nữ nhân này vào Thiên Lao, trảm tử mình thẩm vấn.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng. . .” Tử Yên kêu gào, bị bắt đi ra ngoài. Chuyến đi này không biết là sống hay chết?

Chúng tú nữ rối rít quỳ trên mặt đất, chỉ sợ chọc giận tới hoàng thượng, số mạng của Tử Yên sẽ là kết cục của họ.

Công chúa mặc dù đau đến nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn quan tâm sống chết của Tử Yên, cười nhạt nói: “Hiên, thôi! Nàng cũng không phải là cố ý.”

Quả nhiên, nụ cười của nàng là thuốc tốt, chữa hết nóng nảy bất an của hần. Hoàng Phủ Hiên thận trọng lôi kéo đôi tay nàng, lại cạo cạo lỗ mũi nàng, nói nhỏ: “Lần này trảm tạm tha nàng, đuổi nàng xuất cung đi.”

“Tất cả các người lui ra!” Nói với tú nữ đang quỳ, nhưng ánh mắt không có dừng lại ở trên người các nàng, trong mắt của hần chỉ có Dao nhi, nhìn nàng, cũng không ngẩng đầu lên, phân phó: “Tiểu Lâm Tử, truyền thái y!”

“Dạ!” Tiểu Lâm Tử mang theo các tú nữ rời đi. Chừa lại đầy đủ không gian cho hai người.

Đêm đã khuya, trong cung đèn dầu sáng rõ. Phê xong tấu chương, Hoàng Phủ Hiên không có đi ngủ, mà là đi tới trong cung Thái hậu thương lượng chuyện lớn với bà.

“Mẫu hậu, gần đây nhi thần quá bận rộn không để ý mẫu hậu, không biết thân thể mẫu hậu khỏe không? Khẩu vị ngon không?” Hần ngồi ở bên cạnh Thái hậu, nói lảng ra chuyện khác, thủy chung không đề cập

tới suy nghĩ trong lòng, nhưng Thái hậu vẫn nhìn thấu, nụ cười từ ái hiện lên ở trên mặt, giọng ôn hòa cho hần ấm áp: “Hoàng nhi đêm khuya tới chơi, không phải chỉ vì nói cái này chứ!”

“Lòng của Nhi thần không thể gạt được mẫu hậu!” Làm nhi tử, mẫu hậu là người thân duy nhất của hần, cũng là người hần tin cậy nhất. Vì vậy hần cũng không giấu giếm: “Mẫu hậu, nhi thần muốn đuổi tú nữ xuất cung, chọn ngày tốt sắc phong Dao nhi làm hậu.”

Thái hậu rất coi trọng đôi người ngọc này. Nhưng trong lòng vẫn có điều băn khoăn: “Hoàng nhi, người làm vua một nước nên suy tính lẽ dân bách tính thiên hạ, nếu như trình tự chọn hậu chưa xong, chỉ sợ đại thần trong triều còn có lòng nghi ngờ. Đây cực kỳ bất lợi đối với hoàng thượng nha!”

“Nhi thần hiểu, nội bộ mâu thuẫn, tiền viện sao mà yên tĩnh được? Nếu người trong lòng luôn ở trong nguy hiểm, nhi thần hao hết tinh lực cũng khó có thể xử lý quốc sự. Nếu người trong lòng bình an, nhi thần mới có thể tránh lo âu về sau. Chuyên tâm xử lý quốc sự. Mẫu hậu ngài có thể hiểu được chứ?” Lời của hần không phải không có lý, Thái hậu nghe cũng động lòng. Nghĩ trước lo sau, Thái hậu vẫn gật đầu đồng ý.

Thái hậu quyết định, tội nhân này vẫn nên để bà làm, nói với hoàng thượng: “Chuyện này hoàng nhi không cần nhúng tay, mẫu hậu nhất định chuẩn bị thỏa đáng cho con.”

“Cám ơn mẫu hậu, nhi thần nhất định không phụ kỳ vọng của mẫu hậu, hết sức thống trị tốt Nguyệt quốc.” Hần tạ ơn. Dụng tâm lương khổ của mẫu hậu hần khắc trong tâm khảm. Cả đời này, bởi vì có mẫu hậu từ ái trợ giúp, hần mới có thể hạnh phúc như thế. Mà bây giờ, hần còn càng thêm hạnh phúc.

“Đi, mẫu hậu mệt mỏi muốn nghỉ ngơi.” một tay Thái hậu che đầu, đầu thật đau, tự hỏi phân phát tú nữ thế nào.

“Mẫu hậu sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai nhi thần lại tới thăm mẫu hậu.” Khiến mẫu hậu gặp khó khăn, hần cũng rất tự trách. Chỉ cầu tương lai có thể hiểu kính mẫu hậu, để mẫu hậu hưởng hết vui vẻ trong đời.

Hần theo cửa sau khi rời đi, Thái hậu mở ra hai mắt, ánh mắt thâm thúy đi theo bóng hần rời đi thật chặt.

Hôm sau, Thái hậu hạ chỉ dụ: bởi vì tú nữ không an phận, gây sóng gió ở trong cung. Vì vậy phân phát tú nữ xuất cung.

Tiếp, hoàng thượng lập tức hạ một đạo thánh chỉ khắp cả nước, Dao công chúa Minh quốc đoàn trang hiền thực, xinh đẹp hiền huệ. Khéo hiểu lòng người, ngày tốt phong làm hoàng hậu, thống lĩnh lực cung.

Tin tức phong hậu lan truyền nhanh chóng, một truyền mười, mười truyền trăm. Không chỉ có người người Nguyệt quốc biết, mà cũng như một cổ gió xuân cuốn lấy các góc Minh quốc.

Tự nhiên có người vui mừng, có người buồn. Người cao hứng như gió xuân đắc ý, người mất mát thì có vẻ không vui.

Ba ngày sau chính là ngày lành, đại diện phong hậu mời quý tộc Minh quốc tới chúc mừng, dĩ nhiên còn có sứ thần nước nhỏ xung quanh đến, thật đủ vui buồn trước đại diện phong hậu.

Ban đêm khuya khoắt đường dài, chuyện vui rất lớn phủ xuống ở trên đầu nàng, nhưng nàng thế nào cũng không cao hứng nổi. Một thân một mình đứng ở bên cửa sổ, tiếp nhận gió mát tấy lẽ.

Dần dần, ấm áp từ sau lưng truyền đến, Lục Nhi khoác áo choàng lên người nàng, nàng khẽ nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào Lục Nhi, hỏi: “Lục Nhi, đêm đã khuya, tại sao còn chưa ngủ?”

Khi thấy công chúa buồn buồn không vui, Lục Nhi liền hết buồn ngủ, công chúa đứng một mình ở bên cửa sổ, hai mắt vô hồn. Thoạt nhìn rất cô đơn, làm đau lòng người.

Vì vậy Lục Nhi theo sát nàng, đuổi đi lạnh lẽo, thanh âm cố ý đè thấp ở ban đêm an tĩnh vẫn rất đột ngột: “Công chúa, ba ngày sau chính là ngày rất tốt của ngài, nhưng nhìn xem ngài lại không hề mừng rỡ chút nào! Công chúa không cao hứng sao?”

“Cả đời của nữ nhân không có ở trong lòng bàn tay của mình, ta làm sao vui vẻ được.” Minh chỉ là một con cờ của Cao thái hậu, số mạng ở trong tay người khác, kết cục sớm đã bị người viết xong. Tương lai không thể biết trước tất cả khiến nàng rất bất đắc dĩ.

“Công chúa, bất kể như thế nào, thoải mái sống mới tốt. Nếu như công chúa buồn buồn không vui như vậy, không chỉ có thương hại chính công chúa, cũng tổn thương người bên cạnh quan tâm công chúa.” Lục Nhi không thể ra sức, chỉ có thể hết sức giải thích với công chúa.

“Trong lòng ta biết rõ, Lục Nhi đã muộn, người đi ngủ đi!” Lục Nhi cũng có thể nhìn thoáng, sao nàng lại lâm vào trong đó không thể tự kèm chế?

Lục Nhi hơi chần chờ, nhưng dặn dò công chúa một tiếng, liền lui xuống. “Công chúa cũng sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai có nhiều chuyện làm!”

Ban đêm nhìn như bình tĩnh, nhưng thật ra thì sóng ngầm đã bắt đầu khởi động. Âm mưu dần dần sinh.

Trong phòng bị đêm tối bao phủ, một nam tử che mặt và một nữ tử xinh đẹp đang thương thảo cái gì. Từ giọng điệu của bọn họ suy đoán ra, ý kiến của bọn họ khác nhau. Nhưng nữ tử khúm núm không dám phản kháng.

“Chủ tử, nàng sắp trở thành hoàng hậu một nước rồi, ngày sau muốn đối phó nàng khó khăn!” Nữ tử cúi đầu, nhưng oán hận ở đáy mắt rất đậm.

Ánh mắt như cung tên của nam tử nhìn chằm chằm nàng, nhìn thấu tâm tư của nàng. Lạnh lùng nói: “Bổn tôn nói muốn đối phó nàng khi nào? Nàng còn có chỗ dùng, nếu người dám can đảm động một sợi lông của nàng, bổn tôn nhất định không tha cho người!”

“Thuộc hạ hiểu!” Nàng ngoài mặt nghe lệnh y, chỉ là sự không cam sâu sắc trong lòng làm đầu óc nàng hôn mê. Nếu như nàng không chết, biểu ca sẽ không chết tâm. Biểu ca cũng sẽ không yêu nàng nữa. Lưu Quân Dao chính là gai trong thịt, cái đinh trong mắt nàng. Hận không thể rút ra cho thống khoái.

Chợt, nàng cười thần bí, trong lòng có chủ ý, nàng khẽ ngẩng đầu lên, cười híp mắt hỏi: “Nếu nàng có ích với tôn chủ, vì sao tôn chủ thả hổ về núi để lại hậu họa?”

“Ha ha ha. . . . Xương nữ nhân kia rất cứng rắn, một nam tử còn không thể chịu đựng khổ hình, huống chi nữ nhân này? Thật làm cho người khâm phục.” Hắn ngửa mặt lên trời cười to, trong giọng nói để lộ ra tán thưởng với nàng, lại tiếp khắc ra mấy chữ: “Vờ tha để bắt thật!”

“Thuộc hạ hiểu.” Nàng đắc ý cười, nhìn bộ dáng tình thế bất buộc của tôn chủ, coi như nàng không động thủ, Lưu Quân Dao cũng không sống tốt đến đâu.

“Lui ra, nhớ lấy an phận thủ thường, chớ bởi vì ghen tỵ mờ mắt.” Ngọn lửa ghen ghét của nữ nhân rất đáng sợ, rất có thể phá hủy kế hoạch của hắn.

Trò chơi này càng ngày càng chơi vui rồi, nhưng chỉ là không biết, ai là con mồi, ai là thợ săn.

Thế gian này, chỉ có người không dám hạnh phúc mới không dám đi về phía trước, mà ta là người được hạnh phúc chăm sóc. Vì vậy ta muốn sai bước đi về phía trước, diệt trừ tất cả vật cản trở.

Đại diện phong hậu, tể trời, tể đất, giỗ tổ tông. Xong những hoạt động này, đã là hoàng hôn.

Chỉ thiếu một bước cuối cùng là xong, trước đại diện cao vút uy nghiêm, hoàng thượng và Thái hậu mỉm cười, ngồi ngay thẳng. Khác với ngày trước, hoàng thượng mặc long bào, cao quý thần thánh không thể xâm phạm. Cả người tản ra khí phái hoàng gia. Trên long bào thêu rồng trông rất sống động, giống như muốn thuận gió bay đi.

Thái hậu cũng trang điểm đẹp ra ngoài, ống tay áo thêu Phượng Hoàng tỉ mỉ linh hoạt, búi tóc Phượng Hoàng Phi Thiên trên đầu nhẹ nhàng lay động. Phát ra tiếng đình đình đương đương dễ nghe.

Trên vạn bậc thềm, các đại thần, tất cả sứ thần chia ra ngồi. Ở giữa là một tấm thảm đỏ trải trên bậc thang, thẳng đến trên điện.

Thời khắc uy nghiêm thần thánh này, ở tiếng nhạc đệm, Lưu Quân Dao mặc phượng bào chậm rãi tiến lên. Dưới ánh mặt trời, vật trang sức trên đầu nàng lấp lánh ánh vàng, phát ra ánh sáng lóa mắt. Phượng trên y phục nhẹ nhàng bay múa theo gió nhẹ, theo bước chân đi tới của nàng, phượng bào lay động, ở ánh nắng phản xạ, một tầng một tầng vàng sáng bao phủ chung quanh nàng. Đám bị thương mắt mọi người, bọn họ rối rít che kín mắt.

Lúc này chuyện thần kỳ xảy ra, một bức họa không biết từ phương nào bay tới, chỉ thấy tranh vẽ Long Phượng Hòa Minh, ý cảnh triển miên, ân ái tình thâm.

Bức họa kia dừng ở phía trên đỉnh đầu nàng, một ánh sáng chiếu xuống, bao phủ nàng, mấy chữ to ‘Long lên trời, Phượng về tổ’ lấp lánh ánh vàng giữa không trung.

Mọi người hơi khiếp sợ, Thiên Tử là thần trời ban, chẳng lẽ vị công chúa này cũng là hoàng hậu trời định?

Hoàng Phủ Hiên và Thái hậu cũng không ngồi yên, rối rít đứng dậy, nhìn một màn dưới bậc thang, sợ hãi than không dứt.

Chợt, bức họa kia cười mây rời đi, biến mất ở dưới tầm mắt mọi người. Thân hình Lưu Quân Dao thoáng một cái, đột nhiên thức tỉnh. Tiếp tục đi về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, sắc mặt nàng không khác thường, tựa hồ hồn nhiên không biết một màn khiếp sợ vừa rồi của người đời.

Đi tới đi lui, suy nghĩ của nàng không biết bay về phương nào, cũng thả chậm bước chân.

Nàng không khỏi hỏi lòng của mình: Lưu Quân Dao, người nghĩ xong chưa? Một khi vượt qua con đường này, cuộc đời của người sẽ không thể làm lại! Chuyện cũ như khói tan. Một khi tái giá làm hậu, không thể làm trò đùa. Người thật đã nghĩ kỹ muốn chôn quá khứ rồi hả? Người thật thả xuống được? Làm được? Người nhất định phải hiểu rõ ràng, nếu không đến lúc hối hận thì đã muộn!

Mỗi một bước đều là một loại đau khổ, mâu thuẫn lặp lại trong lòng hành hạ nàng. Một thanh âm nói: đừng gả, đừng gánh nhiều như vậy. Theo đuổi hạnh phúc của mình.

Mà đổi thành một thanh âm khác lại là: không được, người không thể làm tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, Lưu gia đối đãi người ân trọng như núi. Người sao có thể vì lòng riêng của mình mà không để ý sống chết của người khác?

Hai loại thanh âm khác nhau cãi vã ở trong đầu nàng, khiến đầu óc nàng choáng váng, đầu đốn không dứt.

Mà Hiên Viên Triệt cũng rõ ràng như đứng đồng lửa, nhìn bóng hình xinh đẹp ngày nhớ đêm mong dần dần đến gần, quá khứ đã qua quanh quẩn trong đầu hấn không bỏ đi được, mỗi bước của nàng đều là trừng phạt với hấn. Nhìn Hoàng Phủ Hiên hăng hái trước đại điện, lại nhìn nàng cao quý xinh đẹp, một sự phản nghịch ra đời ở trong lòng hấn.

Đi, đừng lo lễ nghĩa liêm sỉ gì, mang theo nàng cao bay xa chạy. Sống ngày tiêu điều tự tại.

Nhưng, thiên hạ rộng lớn đều là vương thổ, chúng ta có thể chạy trốn đến đâu đây? Huống chi ta cũng không muốn nàng đi theo ta trải qua cuộc sống lưu lạc đầu đường xó chợ, không thể cho nàng một cuộc sống yên bình, ta có thể cho nàng hạnh phúc sao?

Lần đầu tiên Hiên Viên Triệt sinh ra hoài nghi đối với mình. Hấn đưa tay đặt nhẹ nhẹ ở tim, cảm thụ tiết tấu nhảy lên không tầm thường của nó. Ngẩng đầu nhìn bóng dáng của nàng và bóng dáng của Hoàng Phủ Hiên trùng điệp. Hấn quyết định.

Không để ý ánh mắt khác thường của người khác, hấn chợt đứng dậy, thâm tình hô hào với nàng: “Chậm đã, người còn nhớ rõ sơn động đó không? Bên trong cất giấu ký ức khó quên của chúng ta! Đoạn ký ức kia ta đã từng vứt bỏ nó, hôm nay ta hiểu, hối hận, muốn tìm nó trở về. Người nguyện ý theo ta không?”

Nghe lời nói này, nàng rất kích động, cũng mừng thầm. Giống như hạnh phúc mong đợi thật lâu phủ xuống. Đưa lưng về phía Hiên Viên Triệt, nàng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người hấn. Có thể nhìn thấy hối hận và thâm tình ở đáy mắt hấn. Lòng của nàng có một tia xúc động dao động. Chỉ kính ngạc đứng, nhìn. . .

Im ắng yên tĩnh, người người âm thầm suy đoán, hoàng hậu và Vương gia Minh quốc có quá khứ gì! Chuyện chệch ra quỹ đạo dự định. Đột nhiên, trong khoảnh khắc Lưu Quân Dao xoay người, Liễu Nhu cũng đứng lên, lôi cánh tay Hiên Viên Triệt, cười thật ngọt ngào, thanh âm rất dịu dàng: “Vương gia, thì ra người còn nhớ rõ cái sơn động kia! Qua ít ngày, chúng ta cùng đi tìm kiếm trí nhớ tốt đẹp của chúng ta được không?”

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là Cảnh vương gia đang thâm tình tỏ tình với vương phi! Thật là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhưng mắt Hiên Viên Triệt không hề chớp, khóa ở trên người Lưu Quân Dao thật chặt, chờ đợi trả lời thuyết phục của nàng.

Hoàng Phủ Hiên hồi hộp, hần nhìn ra nàng đã dao động, hần rất lo lắng hạnh phúc không dễ đến sẽ bị hủy diệt, lo lắng nàng sẽ rời hần mà đi. Nhưng cái gì hần cũng không thể làm, chỉ có thể mặc cho số phận, bởi vì hần sẽ không bức bách nàng.

Lưu Quân Dao quả thật bị lời nói của hần làm động lòng, hướng chi trong lòng mình vẫn cất giấu bóng dáng của hần. Khiến cho phần tình cảm xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ với Hoàng Phủ Hiên hoàn toàn sụp xuống. Chẳng qua là khi nàng nhìn thấy Liễu Nhu, lý trí lại dần dần khôi phục.

Ngắm nhìn khuôn mặt hơi xa lạ của Hiên Viên Triệt, nhìn hai mắt hần, tuyệt tình của hần, lãnh khốc của hần, sự coi thường của hần, sự không tín nhiệm của hần hiện lên ở trước mắt nàng, khiến nàng không dám tin chắc, Hiên Viên Triệt đối với nàng chỉ là một lúc cao hứng? Hay là đồng tình?

Nàng nhin đau, ngược nhìn mặt mũi khấn trương của Hoàng Phủ Hiên, sợ hãi ở đáy mắt hần, làm xúc động lòng của nàng, trong mắt hần đã bỏ thiên hạ, chỉ nhìn bóng dáng hoảng hốt của nàng.

Chợt nàng cười nhạt một tiếng, trong lòng có đáp án.

Đúng nha! Hoàng Phủ Hiên vẫn thâm tình với nàng như lúc ban đầu, chưa từng thay đổi. Đối với nàng, hần luôn tin tưởng, yêu thương, bao dung, không nỡ tổn thương mảy may. Có chồng như thế, cả đời cũng đủ rồi.

Không cần nhớ tình yêu sai lầm khi tuổi trẻ khinh cuồng. Không cần tranh nghịet duyên không thuộc về mình. Không cần do dự, bắt lấy hạnh phúc trước mắt.

Nụ cười của nàng khiến ba người khấn trương bất an, Liễu Nhu ghen tỵ, Hiên Viên Triệt thấp thỏm lo âu. Hoàng Phủ Hiên mất mác sợ hãi.

Một giây chờ đợi này, số mạng của bốn người quanh co.

Nhưng việc đời khó liệu, nàng cười nhìn trời, khiến người đời nhớ nụ cười, vẻ đẹp của nàng. Không chùn bước bước nhanh đến phía trước, đặt tay nhỏ xinh của mình trong lòng bàn tay ấm áp của Hoàng Phủ Hiên.

Khi hai tay đụng nhau, nàng hiểu, lựa chọn của mình đúng rồi, bởi vì trong tay hần chỉ có ấm áp, không có lạnh như băng.

Nàng hạnh phúc nở nụ cười, Hoàng Phủ Hiên sửng sốt, không thể tin được một màn này, hần nắm tay của nàng thật chặt không buông ra, coi như là mộng, cũng không muốn tỉnh lại.

“Tham kiến hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Quần thần lễ bái.

“Bình thân!” Thanh âm đặc ý vang dội thiên hạ.

Làm bạn với nhau, nắm tay cười xem đường thiên hạ.

78. Chương 82: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Kết lại tóc đen, vòng quanh ngón giữa. Dục hỏa trọng sinh, yến vui cùng bay.

Một đôi tân nhân ngồi ở trên giường hỉ, khăn voan đỏ đã bị vén lên, nàng không khỏi buồn cười, cả đời này, trong một năm ngắn ngủn nàng tự nhiên gả hai lần. Trở thành tân nương của hai người.

Lúc này, một cung nữ lâu năm bưng khay hỉ tiến vào, phía sau còn có sáu cung nữ đi theo, trong tay đều bưng đồ, đều là các loại long nhãn, quả táo.

Lão cung nữ chậm rãi tiến lên, không để ý ánh mắt kinh ngạc của nàng, kết một nhúm tóc đen của nàng và Hoàng Phủ Hiên lại, dùng dây đỏ cột. Trong miệng nói lẩm bẩm: “Tóc đen kết thành nơ, cả đời không xa không rời, cùng chung vinh nhục, đồng cam cộng khổ.”

“Tóc đen kết, tình ý kết, nắm tay nhau mà chết, không xa không rời.” Nguyên vọng tốt đẹp cỡ nào, tương lai nhiều người ước mơ. Đây là nàng khổ khổ truy tìm, là nàng dùng hết sinh mạng tìm kiếm. Nước mắt hạnh phúc tràn mi ra. . .

Tất cả lại xảy ra ở trên người nàng. Thật không thể tưởng tượng nổi. Là ông trời có mắt? Hay là một giấc mộng? Bất kể là mộng hay là thực tế, nàng đều muốn vững vàng nắm lấy, không buông tay.

“Lão nô cung chúc hoàng thượng, hoàng hậu trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” Lão cung nữ cười hì hì hành lễ.

Sáu cung nữ sau lưng thả long nhãn và táo lên giường xong, cũng quỳ lạy chúc mừng “Chúng nô tỳ cung chúc hoàng thượng hoàng hậu bình an hạnh phúc.”

“Lui ra!” Hoàng Phủ Hiên phát tay một cái, bọn họ đỏ mặt lui ra.

Nhìn ánh mắt mập mờ khác thường của họ, mặt của Lưu Quân Dao liền đỏ đến cổ. Xấu hổ cúi đầu, hơn nữa bất an khuấy động khăn cưới trong tay.

Hoàng Phủ Hiên cũng không bình tĩnh giống mặt ngoài thấy, hắn không biết hình dung tâm tình giờ khắc này như thế nào, cao hứng, hưng phấn. Kích động, bất an.

Hắn len lén liếc nàng một cái, sợ hãi bị phát hiện, vì vậy nhanh chóng hồi hồn. Muốn nói lại thôi, hé miệng lại khép lại, tâm thần bất định bất an, không biết nên như thế nào cho phải.

Hai người lo sợ bất an ngồi, chắc là ăn ý đang tác quái, hai người đồng thời xoay người, trăm miệng một lời nói: “Người. . . Người nói trước đi.”

‘ Xì ’ nàng không nhịn được che miệng mà cười, nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của hắn, thật khờ, thật đáng yêu.

Hoàng Phủ Hiên cảm thấy không giải thích được, mặc dù là vua của một nước, nhưng chưa bao giờ đơn độc ở chung một phòng với nữ tử, hắn khó tránh khỏi lúng túng xấu hổ, vì vậy bất an mở miệng: “Dao nhi, tối nay ta không thể ra cửa này rồi, nhưng người yên tâm, ta sẽ không làm thương tổn người. Tối nay người an tâm ngủ ở trên giường, ta ngủ trên đất.”

Vừa nói, vừa ôm chần chuẩn bị ngã ra đất nghỉ, mà nàng lại không nhúc nhích ngồi yên, trong đầu lộn xộn. Đột nhiên một cơn gió lạnh từ trong khe cửa thổi qua, nàng chà xát tay sưởi ấm. Hắn sẽ không làm tổn thương nàng, mà nàng cũng tin tưởng hắn. Không đành lòng nhìn hắn làm bạn cả đêm với sàn nhà lạnh lẽo. Nàng tin chắc.

Ngồi chồm hổm xuống, tranh đoạt chần bồng trong tay hắn, mắt nhìn hắn cười yếu ớt, nói: “Đêm sâu đường dài, trên sàn nhà lạnh như băng thấu xương, huống chi ta tin tưởng người, tối nay chúng ta cùng nhau ngủ chung giường!”

Ánh mắt của nàng đang cười, lông mày cũng đang cười, Hoàng Phủ Hiên nhất thời nhìn ngây người, sững sờ không biết làm sao.

“Chớ do dự, ta tin tưởng người, chẳng lẽ người không tin tưởng mình sao?” Thấy hắn do dự, nàng cười yếu ớt , hi vọng hóa giải cảm xúc tâm thần bất định bất an trong lòng hắn, dĩ nhiên, nàng cũng đang an ủi mình không cần lo lắng. Phải tin tưởng ánh mắt của mình, tin tưởng trời cao sẽ không tàn nhẫn với nàng.

“Được!” Mặc dù do dự, nhưng khát vọng nồng đậm ở đáy lòng hắn nói cho hắn biết, hắn muốn ở chung với cô gái yêu mến, một khắc cũng không nỡ chia lìa.

Hai người lẳng lặng nằm xuống, cùng giường mà ngủ, lại không hề buồn ngủ, nàng đưa lưng về phía hắn, hướng qua cửa sổ, mở mắt nhìn một vầng trăng sáng trong bầu trời đêm. Trong lòng thấy nhớ nhà.

Giống vậy, Hoàng Phủ Hiên cũng chưa chợp mắt, cảm thụ nhiệt độ trên người nàng truyền tới hòa với hương nhẹ, hắn hít một hơi thật sâu, đột ngột cảm thấy tâm thần sáng khoái. Đồng thời đặt tay trên lồng ngực,

chỉ cảm thấy tim nhảy bang bang không ngừng. Nhịp tim gia tốc, khẩn trương bất an quanh quẩn trong lòng. Nhưng hơn nữa là mừng rỡ.

Đêm dần khuya, đường đã sâu. Trăng sáng cũng mờ lung rồi.

Cùng cười sống chết. Hoàng Phủ Hiên nghe tiếng hít thở đều đều truyền đến từ sau lưng, khoe miệng xẹt qua một vật hình tròn, hẳn cười hạnh phúc.

Chợt, chuyện làm hắn không ngờ xảy ra, thân thể mềm mại đặt lên cái lưng kiên nghị của hắn, dán thật chặt.

Bởi vì yên tâm, nàng rốt cuộc không chống được buồn ngủ, an tâm tiến vào mộng đẹp. Không biết tại sao, một luồng gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, thổi trúng nàng run rẩy bầy. Nàng nhẹ nhàng nghiêng người, liền chạm được một người ấm áp, vì vậy dựa sát thân thể vào hơn.

Hoàng Phủ Hiên vui vẻ, nhẹ nhàng lật người. Do dự đưa hai cánh tay ra, ôm thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong ngực. Nàng lập tức rơi vào trong lồng ngực ấm áp, giống như con mèo nhỏ, cọ xát, hải lòng chui vào trong ngực ngủ.

Hắn cười khe khẽ, cẩn thận từng li từng tí ôm nàng chặt hơn, khép lại hai mắt, cả đêm ngủ ngon.

Nhưng trong cung ấm áp vô hạn, bên ngoài cung lại rét lạnh đậm người.

Trăng là một vòng trăng, người là người tha hương.

Một mình uống rượu trước hoa dưới trăng, thêm bóng nữa là ba.

Gió lạnh không thể so với ý lạnh trong lòng hắn, trăng cô đơn cũng không một thân một mình như hắn

“Người đời đều nói: nhất túy giải thiên sầu, nhưng vì sao ta vẫn cảm thấy lòng thật đau?” Hiên Viên Triệt một tay che ngực, một tay bưng ly rượu. Coi như là say đến bết nhè cũng khó tiêu đau đớn trong tim.

Chỉ có say, mới thấy tất cả tối nay đều chỉ là một cơn ác mộng, sáng mai tỉnh lại liền tan thành mây khói.

“Biểu ca, chàng đừng uống nữa, chàng đã say.” Liễu Nhu đoạt ly rượu của hắn, đau lòng gặm thét, nhìn biểu ca hành hạ mình như vậy, nàng bi thương đến không cách nào hít thở.

“Nhu nhi, uống một ly với ta.” Hiên Viên Triệt nín lại nàng, cường ngạnh ép nàng ngồi xuống.

“Biểu ca. . . .” Liễu Nhu vô cùng đau đớn, lệ rơi đầy mặt, lời mới vừa bật thốt lên lại bị hắn dùng tay ngăn chặn.

Hiên Viên Triệt híp hai mắt, nhắm nhìn bóng hình xinh đẹp mơ hồ trước mắt. Say rượu bất tỉnh, thần chí không rõ, bắt đầu nói xằng nói bậy: “Bây giờ không phải nàng nên động phòng hoa chúc với hắn sao? Sao lại xuất hiện ở đây vậy? Chẳng lẽ nàng đến xem ta làm trò cười sao? Xem vẻ nhếch nhác lặn lội của ta sao?”

“Đúng, rượu đắng hôm nay là ta tự chế riêng, là ta tự tay chấp tay nhường nàng cho người ta. Ta đáng đời!” Nói xong, hắn giơ tay ra sức tát mình một cái. Nhưng đau trên mặt không bằng đau trong lòng. Quả tình khó nếm, hắn đau đến không muốn sống, sống không bằng chết.

Liễu Nhu nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt hắn, mình lại bị nước mắt mơ hồ tầm mắt. Yêu thật là giày vò. Làm cho người ta cười, làm cho người ta khóc, làm cho người ta vui, làm cho người ta đau.

Hắn say rượu gục xuống bàn, mặc dù thần chí hắn không rõ, nhưng mà vẫn nhớ mãi không quên tên tuổi Lưu Quân Dao, từng tiếng từng tiếng đập bể lòng của Liễu Nhu, nàng thật vất vả áp chế ý hận đã kích phát. Ghen tỵ như lửa mạnh hùng hực, hoặc là thiêu hủy người khác, hoặc là nhóm lửa tự thiêu.

Ngày vừa lộ ra ánh sáng, chim yến lú rú gọi không ngừng ở nhánh cây, trong bụi hoa trong vườn, bướm bướm song song bay múa, ong mật cũng vất vả cần cù hái mật hoa, sản xuất cuộc sống ngọt ngào năm sau.

Các cung nữ chia ra đứng ở cửa, trong tay cầm y phục đồ trang sức các loại, lẳng lặng chờ đợi chủ tử đứng dậy.

Cả đêm ngủ ngon, nàng thỏa mãn mở ra hai mắt, lại bị gương mặt quen thuộc trước mắt làm sợ hết hồn, nàng cho là mình vẫn đang ngủ, đưa ra một tay xoa xoa cặp mắt, lúc mở mắt ra, tất cả chưa thay đổi. Nàng mới tỉnh táo biết được, nàng lại sẽ nằm ở trong ngực hắc ngữ cả đêm.

Nàng cúi đầu, thật may là y phục đầy đủ, nàng thở phào nhẹ nhõm. Nghiêng đầu nhìn dung nhan ngủ an tĩnh của Hoàng Phủ Hiên, sống mũi cao thẳng, đôi môi kiên nghị thật là kiệt tác hoàn mỹ của Thượng Đế.

Đột nhiên, Hoàng Phủ Hiên lập tức mở mắt, dọa nàng giật mình, rình coi bị bắt được tại chỗ, nàng xấu hổ cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của hắn. Thấy bộ dáng thẹn thùng đáng yêu của nàng, hắn hạnh phúc cười. Nhẹ giọng nói: “Dao nhi, thức rồi à?”

“Uh!” Không có bị chỉ ra, không khí ngọt ngào cũng không có. Hai người chỉ mặc quần áo trong, sau khi đứng dậy nàng cũng không có trốn tránh, trực tiếp thay quần áo ở trước mặt hắn. Đối với cô gái hiện đại mà nói, việc này không có gì thẹn thùng, nhưng Hoàng Phủ Hiên lại không cho là như vậy, hắn nghĩ thầm: Dao nhi không có tránh né hắn, có phải hay không bắt đầu tiếp nhận hắn?

Ý nghĩa này khiến hắn mừng thầm. Trên mặt thủy chung treo nụ cười hạnh phúc.

Cài một cái nút áo cuối cùng lại, nàng kinh ngạc phát hiện Hoàng Phủ Hiên đang dùng dao găm cắt đứt tay của mình, nàng chạy tới, cầm lấy tay hắn, nhìn máu tươi chảy ra, đau lòng vì hắn, oán giận nói: “Sao người lại cắt tay của mình?”

Hoàng Phủ Hiên nhẹ nhàng rút tay ra, giọt máu đỏ tươi chảy ở trên ra giường, tách ra một đóa mai hồng kiều diễm ướt át, nàng đột nhiên sáng tỏ, nam nhân quả nhiên đều để ý, nàng có chút bi thương nhìn hắn.

Nhưng chuyện luôn thật không ngờ, Hoàng Phủ Hiên kéo nàng vào trong ngực, lời nói nghe giống như oán giận, nhưng lộ ra dịu dàng che chở nồng đậm: “Đứa ngốc, ta không quan tâm, nhưng không thể để cho người nói bóng nói gió làm nàng bị thương.”

“Cám ơn người, Hiên!” Vô luận khi nào, hắn luôn đặt nàng ở vị trí thứ nhất, phần ân tình này nàng có thể nào không cảm động? Vùi ở trong ngực hắn thật ấm áp, ở trong lúc lơ đãng. Nàng dần dần mê lạc tim của mình.

Hắn cười mà không nói, nói một câu với người ngoài cửa: “Vào đi!”

“Nô tỳ thỉnh an hoàng thượng hoàng hậu!” Từng người vào cửa, phục vụ bọn họ rửa mặt. Giày vò một phen xong, bọn họ ngồi lên cổ kiệu, đi thỉnh an Thái hậu.

Không khí vui vẻ của hôn lễ chưa rút đi, bên trong hoàng cung giăng đèn kết hoa ăn mừng khắp nơi. Vui sướng, hài hòa hạnh phúc.

Trong Từ Ninh cung, Thái hậu đã sớm trông mòn con mắt rồi, lo lắng đi tới đi lui trong phòng, hy vọng con trai con dâu nhanh chóng xuất hiện.

“Thái hậu nương nương ngài nghỉ một lát! Ngài đã đi lâu rồi.” Lão cung nữ cận thân khuyên can bà, dù sao thân thể quan trọng hơn!

Thái hậu giống như ma ám, bước chân không dừng được, sắc mặt đỏ thắm, giữa hai lông mày lộ ra vui sướng. Giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Ai gia không mệt, ai gia trông mong ngày này thật lâu, không bao lâu, ai gia có thể bằng cháu rồi.” ước mơ tương lai tốt đẹp khiến tinh thần bà tăng lên gấp bội.

Người một nhà khỏe mạnh hạnh phúc, hòa hòa mỹ mỹ, chính là một liều thuốc tốt, trị tâm càng hữu hiệu hơn trị thân!

“Tối, tối, Thái hậu, bọn họ tới.” Xa xa trông thấy bóng dáng của bọn họ, lão cung nữ giống như kích động, chẳng phân biệt được chủ tớ, nắm tay Thái hậu thật chặt. Hưng phấn không thôi.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu! Dao nhi thỉnh an Thái hậu!” Một đôi tân lang tân nương quỳ xuống thỉnh an, khi bọn họ ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Thái hậu sự mặt, rất là mất hứng.

Hai người nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt, không hiểu ra sao. Nàng nhẹ giọng hỏi thăm: “Thái hậu, ngài thế nào?”

“Nên gọi mẫu hậu rồi !” Thái hậu bĩu môi, giở ra tính khí con nít, chọc bọn họ đều vui, nàng căng thẳng che miệng mà cười, mà Hoàng Phủ Hiên lại cười ha ha, nói trêu: “Mẫu hậu trưởng thành rồi, thế nào còn ăn vạ !”

“Ai, cưới vợ quên mẹ, mẫu hậu không nói với con!” Giả bộ tức giận trợn mắt nhìn Hoàng Phủ Hiên một cái, ngược lại thân mật nắm tay Lưu Quân Dao, từ ái nói: “Dao nhi mau qua đây, hai mẹ con chúng ta trò chuyện, không để ý tới đứa con bất hiếu này.”

“Mẫu hậu, Dao nhi cũng nghĩ như vậy, bí mật nhỏ giữa nữ nhân, ngàn vạn lần không thể cho nam nhân biết.” Dao nhi cũng không lạnh nhạt, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Thái hậu, hai người lặng lẽ nói. Mà Hoàng Phủ Hiên lại ngồi ở bên cạnh Dao nhi, nhàn nhã thưởng thức trà, nhưng ánh mắt lại nhìn Dao nhi cười!

Dân chúng bình thường có khó xử giữa mẹ chồng nàng dâu, hoàng gia cũng thế, nhưng hôm nay thấy Dao nhi và mẫu hậu ở chung thật vui, hẳn cũng vui mừng.

“Dao nhi, đêm qua ngủ ngon giấc không?” Thái hậu lại gần bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi thăm, nhưng cười rất gian, đêm qua nàng phân phó cung nữ làm chuyện lớn, len lén mở cửa sổ ra, gió lạnh mạnh mẽ, cũng thành toàn một đôi tân lang tân nương.

Dao nhi không nghĩ tới Thái hậu trực tiếp như vậy, nhưng cũng không có che giấu, thản nhiên nói: “Dao nhi ngủ rất ngon, ngược lại mẫu hậu ngài, ban đêm lạnh, còn vất vả đến nửa đêm, chắc không có ngủ ngon!”

Nàng nhìn Thái hậu, nhìn thấy bóng dáng dí dỏm mà hoang mang sợ hãi bên trong, vì vậy càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng, quả nhiên là Thái hậu giở trò quỷ, nếu không cửa sổ làm sao vô duyên vô cớ mở ra đây? Nhưng Dao nhi cũng không nói ra. Chỉ mỉm cười tuyệt đẹp.

Hai người giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, Thái hậu nhú nhú mày, giả bộ khổ não hừ nhẹ, sắc mặt khó coi, trách cứ mình nói: “Ai gia dĩ nhiên không ngủ ngon rồi.”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Hiên luống cuống, sợ thân thể mẫu hậu khó chịu, vì vậy vênh tai, chờ đợi lời kế tiếp của Thái hậu: “Tối hôm qua ai gia mơ thấy tiên hoàng, ông chất vấn ta, tại sao không có dạy tốt Hiên nhi, cho tới bây giờ Hiên nhi cũng chưa có con cháu. Dao nhi a! Con nói mẫu hậu nên làm cái gì bây giờ?”

Mẹ già gian xảo, Hoàng Phủ Hiên cười trộm, tỏ vẻ không liên quan đến mình, làm bộ không thấy được ánh mắt cầu cứu của Dao nhi, mặc cho Dao nhi trừng mắt nhìn cũng coi thường.

Hoàng Phủ Hiên, món nợ này ta nhớ kỹ trước, Dao nhi trừng mắt liếc hẳn một cái.

Hiện tại chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp rồi, nàng xoay người, cười đến rực rỡ như ánh mặt trời, thanh âm mềm mại tựa hồ chảy ra nước: “Mẫu hậu ngài đừng lo lắng, Dao nhi tin tưởng, tiên hoàng che chở, chỉ cần có duyên phận, chắc chắn chuyện trong lòng sẽ thành.”

Con được đẩy Dao nhi, cư nhiên đùa bốn tâm cơ, bất kể như thế nào, ta nhất định muốn cho con mang thai đứa bé, Thái hậu âm thầm ở đáy lòng thề, ánh mắt của bà đột nhiên sáng ngời, tựa hồ có kẻ sách gì tốt rồi.

Thái hậu vừa định mở miệng, ngoài cửa truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám: “Minh quốc Cảnh vương gia, vương phi cầu kiến.”

“Tham kiến hoàng thượng, Thái hậu, hoàng hậu!” hai chữ hoàng hậu, hẳn nói rất không tình nguyện, cũng rất thống khổ.

“Bình thân! Ban thưởng ghé ngồi!” Hoàng Phủ Hiên mỉm cười, “Tạ hoàng thượng!” Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu đứng dậy ngồi xuống, Hiên Viên Triệt nhìn một đôi bích nhân, ngẫu hợp thiên thành. Hẳn giống như lạc đường ở trong rừng rậm, tâm giống như bị nhánh cây cào xước, đau đến không muốn sống. Chỉ nhìn một cái, liền không dám nhìn nữa.

Bốn người theo đuổi tâm tư của mình, chỉ có một người có lòng dạ ma quỷ.

“Ha ha ha. . . . Vương gia vương phi có lòng rồi, sáng sớm đã đến thăm ai gia.” Thái hậu cảm nhận được không khí kiếm bặt nỗ trương giữa bốn người, vì vậy lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc.

Giữa nữ nhân dễ nói chuyện, Liễu Nhu triển lộ nụ cười thỏa đáng, hạ thấp thanh âm nói: “Nhờ khoản đãi, còn chưa tới cảm tạ ! Sáng sớm quấy rầy sự tĩnh táo của Thái hậu, Thái hậu không trách cứ mới phải!”

“Cảnh vương phi quá lời! Có bằng hữu phương xa tới, cực kỳ cao hứng!” Thái hậu hàn huyên. Thái hậu nhìn thấy mặt tái nhợt và giả vờ của Dao nhi rồi làm như không thấy, lại thấy ánh mắt không tầm thường của Hiên Viên Triệt, trong lòng đột nhiên sáng tỏ.

Đồng thời, Thái hậu càng thêm tin chắc kế hoạch của mình, Dao nhi là một nữ tử tốt, nàng và Hiên nhi là tuyệt phối, ai cũng đừng muốn hoành đao đoạt ái!

Thái hậu cũng là người từng trải gió sương, sóng to gió lớn gì chưa gặp, bà nói chuyện ngấm ngầm hại người “Cảnh vương phi xinh đẹp như hoa, tính cách ôn hòa, mặt hạnh phúc, cũng không chỉ là Vương gia chăm sóc tốt, hơn nữa còn phải có một gia đình hạnh phúc!”

Bốn người buồn bực, chẳng biết tại sao Thái hậu đột nhiên nói những chuyện không đâu này, nhưng Liễu Nhu cúi đầu cười lạnh, lúc ngẩng đầu lên đã không thấy âm lãnh, chỉ thấy nụ cười thỏa đáng, nàng xấu hổ trả lời: “Thái hậu nói đùa, nếu có một đứa con nữa thì tốt hơn.”

“Ai gia cũng cho là như thế, ngày sau Cảnh vương phi và Dao nhi có thai, hai nước Minh Nguyệt nhất định kết làm thân gia.” Thái hậu đã có chủ ý, không đợi Liễu Nhu trả lời, bà lập tức xoay người, cười hỏi thăm: “Dao nhi, người nói được không?”

Thái hậu cố ý vớt củ khoai lang phồng tay cho Dao nhi, nàng khó xử, không biết như thế nào cho phải! Thái hậu nhất định phát hiện cái gì, nếu không sẽ không tính toán nàng như thế, Dao nhi gặp khó khăn, vừa là phu quân thiện lương, không thể tổn thương, vừa là đã từng đau đớn, không đành lòng đụng vào nữa. Đây nên lựa chọn như thế nào?

Hai mắt Hiên Viên Triệt khóa chặt trên người nàng, trong lòng khẩn trương hết hoảng. Thật sợ nàng đáp ứng, nữ tử yêu thích lấy người khác đã là chuyện đau đớn nhất nhân gian, lại mang thai đứa bé của người khác nữa thì càng thêm đau đến không muốn sống.

Hoàng Phủ Hiên hồi hộp, hi vọng Dao nhi sẵn khoải đáp ứng, nhưng lại khiến hấn thất vọng, Dao nhi trầm mặc không nói, khó xử không biết lựa chọn như thế nào. Mặc dù hấn vội vã xác định tâm ý của Dao nhi, nhưng lại không đành lòng Dao nhi bị khó xử, vì vậy mỉm cười nói: Mẫu hậu, nhi thần và Dao nhi mới tân hôn, ngài trực tiếp như vậy Dao nhi khẳng định xấu hổ.”

“Ai gia già rồi, hồ đồ. Ha ha ha. . . Cảnh vương phi đừng thấy lạ.” Thấy tốt liền thu, Thái hậu cũng không có ép sát nữa, ngửa đầu cười to hóa giải không khí khẩn trương.

“Tâm tư của mẫu hậu Dao nhi hiểu, mẫu hậu yên tâm, Dao nhi chắc chắn cố gắng cho ngài một trả lời hài lòng chắc chắn.” Nàng cười nhẹ nói, Hiên Viên Triệt phụ nàng trước, Hiên lại luôn giúp đỡ nàng. Nàng không phải là cỏ cây, có thể nào vô tình? Lại có lý do gì tổn thương hấn? Huống chi Hiên là vua một nước, tuyệt không thể mất mặt ở trước mặt người ngoài.

“Ai gia hiểu!” Thái hậu vui mừng nhìn Dao nhi, dụng tâm lương khổ của nàng, Thái hậu dĩ nhiên rõ ràng, tôn nghiêm con trai mình không thể mất, Thái hậu ngậm miệng không nói chuyện này nữa.

Như ý của Hoàng Phủ Hiên, hấn âm thầm cao hứng. Đã thương lòng của Hiên Viên Triệt, một mình hấn bị thương, lại hợp lòng của Liễu Nhu, nàng âm thầm may mắn.

Mất thấy thời gian trôi qua từng chút, vốn định giữ bọn họ dùng bữa, nhưng lúc này một cung nữ vội vã chạy tới, quỳ xuống nói: “Thái hậu, thị vệ của Cảnh vương gia có chuyện quan trọng muốn gặp Vương gia, nô tài không dám chậm trễ, liền tự chủ trương mang vào. Xin Thái hậu trị tội!”

Lúc này, mọi người mới thấy Ám Dạ sau lưng cung nữ, sắc mặt hấn nặng nề, tựa hồ gặp phải việc khó gì rồi! Thái hậu nói: “Không sao, lui ra!”

“Không biết thị vệ có chuyện gì?” Hoàng Phủ Hiên hỏi.

“Trong cung Minh quốc có chuyện, xin Cảnh vương gia trở về.” Ám Dạ thành thật trả lời.

“Hoàng thượng, thần. . .” Hiên Viên Triệt khom người, còn chưa nói dứt lời, Hoàng Phủ Hiên đã cắt đứt hấn: “Nếu quý quốc có chuyện, Cảnh vương gia mau trở về!”

“Thần cáo lui!” Mang theo Liễu Nhu, vợ vã rời đi. Ra cửa cung, Hiên Viên Triệt gấp gáp hỏi: “Ám Dạ, rốt cuộc chuyện gì?”

Ám Dạ lại gần bên lỗ tai hắn, nói nhỏ: “Hoàng thượng bệnh nặng, xin Vương gia lập tức về nước.”

“Cái gì?” Hắn không thể tin được, thân thể hoàng huynh luôn luôn khỏe mạnh, thế nào đột nhiên ngã bệnh đây? Trong đó chẳng lẽ có ẩn tình?

Tình thế nghiêm trọng, bọn họ không dám trì hoãn, ngựa không ngừng vó chạy về nước, năm ngày sau đó, Hiên Viên Triệt vợ vã vào cung, lại thấy hoàng huynh bị bệnh trên giường, hoàng hậu tận tâm hầu hạ, mẫu hậu đứng ở một bên, tâm lực quá mệt mỏi, không thể ra sức.

Hắn nhào tới trước, nói: “Hoàng huynh, huynh làm sao rồi?”

Hiên Viên Hoành nắm tay của hắn thật chặt, gian nan mở mắt, giọng nói suy yếu, dặn dò: “Hoàng đệ, ngày của trẫm không còn nhiều lắm, ngày sau. . . Minh quốc sẽ. . . . Giao cho đệ rồi.”

“Hoàng huynh đừng nói bậy, Minh quốc không thể thiếu huynh, hoàng huynh yên tâm, Thần Đệ nhất định tìm người chữa khỏi cho hoàng huynh.” Hiên Viên Triệt đỏ mắt, nhìn hoàng huynh không đành lòng, an ủi hoàng huynh, liền chuẩn bị đứng dậy, nhưng lại bị hoàng thượng nắm chặt không thả.

“Hoàng đệ nghe trẫm nói. . . . lúc này Trẫm bệnh nặng, nhất định tạo thành quần thần khủng hoảng, thế cục rung chuyển. Chuyện lớn trong triều giao cho đệ, trẫm mới yên tâm a. . . Khụ khụ khụ. Hơn nữa trẫm có một cảm giác mãnh liệt, trẫm bệnh nặng không giống bình thường, ngày sau hoàng đệ ngàn vạn cẩn thận kia!” Thân thể hoàng thượng suy yếu, hết sức dặn dò Hiên Viên Triệt, giống như người đến lúc sắp chết, lời nói cũng sâu xa.

“Hoàng thượng. . .” Hoàng hậu Uyển Như khóc sụt sùi, rất là bi thương.

“Hoàng nhi. . . .” Thái hậu cũng quỳ gối bên giường, nước mắt rơi xuống, bi ai nhất trong cuộc sống, chính là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

“Hoàng huynh, huynh nhất định phải tỉnh lại, Thần Đệ chắc chắn bảo thái y chữa khỏi bệnh cho huynh.” Hiên Viên Triệt không thể tin được hoàng huynh tuổi quá trẻ lại sắp không xong.

Khụ khụ khụ. . . . Hiên Viên Hoành ho khan, giống như cả phổi đều muốn ho ra. Sắc môi phát xanh, trên mặt ảm đạm không ánh sáng, nhìn đáng đập liền thấy mệnh không lâu.

Hắn không sợ chết, nhưng không yên lòng mẫu hậu và hoàng hậu, vào lúc cuối cùng, hắn nhất định phải an bài thỏa đáng cho họ: “Hoàng đệ, sau khi trẫm chết, Minh quốc giao cho đệ, còn có. . . Chăm sóc tốt mẫu hậu. . . và Uyển như. . . Khụ khụ khụ. . . .”, nói xong hắn vô lực kiên trì nữa, khép lại hai mắt.

“Hoàng huynh.”

“Hoàng thượng.”

“Hoàng nhi.” Ba người khóc lớn, tiếng khóc thảm xông thẳng lên trời.

Chợt, Hiên Viên Triệt mơ hồ cảm giác tay của hắn đang động, hắn thất kinh, chợt đứng dậy, rống giận: “Thái y đâu? Truyền thái y!”

Chỉ chốc lát sau, thái y vợ vã chạy tới, Hiên Viên Triệt lôi hắn, nhét vào bên giường, cúi kính ra lệnh: “Không trị hết hoàng thượng, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi.”

“Đúng, đúng, dạ, cừu thần nhất định đem hết toàn lực!” Xách theo đầu làm việc, thái y đặt lên mạch của hắn, đột nhiên thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chân mày vẫn nhíu chặt, không cách chữa trị!

“Hoàng thượng đã ngắt xỉu, thần không thể ra sức!” Hắn liều mạng khâu đầu, cho đến bể đầu chảy máu cũng không đứng dậy.

Hết cách xoay chuyển, tâm mệt mỏi của mọi người trầm xuống từng chút. Chẳng lẽ trở mắt nhìn hoàng thượng rời đi sao? Chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không có?

79. Chương 83: Thay Mặt Giám Quốc

Hiên Viên Triệt giận không kềm được, nặng nề chỉ vào thái y, gầm thét: “Chớ đập đầu, hoàng huynh rốt cuộc bị bệnh gì?”

“Khởi bẩm Vương gia, theo ý thần, hoàng thượng đã bị trúng một loại độc được phát tác chậm trong thời gian dài, tích lũy lâu dài, mới bệnh đến thời kỳ chót. “Mặc dù không tin, nhưng thái y vẫn nói ra suy đoán của mình.

“Cái gì? Độc được tính chậm?” Kèm theo gầm lên giận dữ, hấn vung tay lên, ly trà rơi xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

“Bổn vương ra lệnh người, lập tức đi tra! Bất kỳ nghi điểm đều không thể bỏ qua. “Hắn ra lệnh một tiếng, thái y quỳ trên mặt đất run lấy bảy, thưa dạ: “Thần tuân lệnh!”

Thái y liền lặn một vòng chạy ra ngoài, bên trong phòng tỏa ra mùi khói thuốc súng, lo lắng lại bao phủ lên. Chuyện có kỳ hoặc, ai cũng không thể lường.

“Mẫu hậu, ngài thấy thế nào?” Thái hậu không nói một lời, lâm vào trầm tư. Hiên Viên Triệt cho là có ý gì, liền vội vàng hỏi thăm.

Thái hậu che đầu, đầu đau muốn nứt. Nội tâm rối rắm giống như mớ bòng bong. Nghĩ thế nào cũng loạn! Bà vô lực lắc đầu một cái, thủy chung không nghĩ tới người nào lại trăm phương ngàn kế hại hoàng thượng. Than thở tiếc hận: “Ai gia cũng nghĩ không thông, rốt cuộc lại là ai trăm phương ngàn kế mưu hại hoàng thượng?”

Chuyện lâm vào cục diện bế tắc, bọn họ mặt ủ mày ê, lâm vào trong trầm mặc. Chợt, hoàng hậu tựa hồ nghĩ đến cái gì, kêu lên: “Mẫu hậu, ngài nói có phải có người muốn soán vị không? Nếu sự thật là như vậy, trong hoàng cung nhất định là có gian tế.”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, từ xưa tới nay, người mưu triều soán vị lòng dạ độc ác, thủ đoạn ti tiện. Cái gì cũng làm được!

“Điều này hoàn toàn có thể, chỉ là kẻ địch ở trong tối chúng ta ở ngoài chỗ sáng, khó lòng phòng bị a!” Cao thái hậu nói xong, siết chặt quả đấm, cho đến khi đâm vào trong thịt cũng không cảm thấy đau. Ánh mắt của bà dính vào một tầng trong sạch, phía dưới trong sạch là ben nhộn không thể đỡ. Như muốn làm vỡ nát kẻ địch.

Chuyện cho tới bây giờ, Hiên Viên Triệt cũng không khỏi làm việc cẩn thận, một ngày này, hắn đã trải qua việc rất buồn trong đời. Cũng đã trưởng thành không ít, hắn trầm giọng nói: “Mẫu hậu hoàng tẩu yên tâm, thần nhất định bắt được đầu sỏ núp ở trong tối. Nhưng ở trong thời gian này, các người làm việc phải vạn phần cẩn thận, đề phòng từng lúc, tuyệt không thể bớt dây động rừng.”

“Ừ, hoàng nhi, người chuyển vào ở trong cung, như vậy cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau!” Khó lòng phòng bị kẻ địch, bà không yên lòng hoàng nhi ở ngoài cung một mình, ngộ nhỡ có việc không hay xảy ra, bà sống thế nào?

Nhưng trong lòng Hiên Viên Triệt có tính toán khác, hắn từ chối nhã nhận: “Mẫu hậu, nhi thần vào hoàng cung ở rất bất tiện, hơn nữa ở ngoài cung dễ làm việc.”

“Được!” Cao thái hậu gật đầu đồng ý, lời của hắn cũng không phải không có lý, nếu bị vây ở trong cung, chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng.

Hiên Viên Triệt nhìn hoàng huynh trên giường bệnh một cái, dặn dò: “Hoàng tẩu, chăm sóc hoàng huynh thật tốt, Thần Đế xuất cung điều khiển người có thể tin vào cung, an bài tất cả cho tốt.”

“Hoàng đệ cẩn thận mọi việc!” Uyển Như dặn dò một tiếng, nhưng đôi tay thủy chung nắm chặt tay hoàng thượng, một đêm này, một cô gái yếu đuối bị buộc trở nên mạnh mẽ. Nàng quyết định, ngày sau nàng dốc hết toàn lực cũng muốn bảo vệ hoàng thượng.

Hiên Viên Triệt nhìn bọn họ một cái thật sâu, không sợ sệt bước chân ra rồi đi, lúc đến cửa, bị Thái hậu gọi lại: “Hoàng nhi, cẩn thận!”

Một lời này thẳng được ngàn vạn ngôn ngữ, giờ khắc này, hắn có thể thấy rõ tóc bạc bên tai mẫu hậu, nhìn bộ dáng già nua của mẫu hậu, nhìn hai mắt vẫn kiên cường của mẫu hậu, Hiên Viên Triệt hiểu tình thương của mẹ thật vĩ đại.

Hắn cũng đã trở nên thành thục, học được bảo vệ người thân bên cạnh.

Hắn đi, không biết trên đường tương lai nhấp nhô nguy hiểm.

Trong một đêm, trong tấm cung hoàng thượng đã đổi mới khuôn mặt. Bên ngoài tầng tầng thị vệ bảo vệ, con ruồi cũng khó chạy đằng trời.

Khăn che mặt thần bí bao phủ bầu trời hoàng cung, vừa rạng sáng hôm sau, quần thần nhỏ giọng nghị luận ở trên điện. Nhưng chờ đã lâu, thủy chung không thấy bóng dáng hoàng thượng. Bọn họ khó tránh khỏi suy đoán lung tung.

Đột nhiên, Hiên Viên Triệt cầm thánh chỉ trong tay đứng ở bên cạnh ghế rồng, quần thần lập tức an tĩnh lại, mắt không hề chớp nhìn hắn, không biết duyên cớ như thế nào!

Thánh chỉ trong tay nặng trĩu, hắn phải gánh cả hưng vong của Minh quốc.

Mở thánh chỉ ra, thanh âm uy nghiêm của hắn vang dội hoàng cung: “Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: trăm gần đây long thể bất an, vô lực xử lý quốc sự. Ngày sau quốc sự giao cho Cảnh vương gia xử lý. Chúng thần cần phải dốc sức giúp đỡ, nếu không tội không thể tha! Khâm thủ!”

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” Quần thần lễ bái. Đồng thời âm thầm phỏng đoán, hoàng thượng rốt cuộc thế nào?

Động tĩnh lớn trong hoàng cung đêm qua bọn họ đều nghe thấy, nhìn ánh mắt tràn ngập nghi ngờ của Hiên Viên Triệt. Hoài nghi hắn có giam lỏng hoàng thượng, muốn mưu triều soạn vị hay không!

Nhưng phỏng đoán này lập tức bị bỏ đi, ngoài đại điện truyền tới tiếng bước chân nặng nề, cũng kèm theo thanh âm cao lạnh lãnh của thái giám: “Thái hậu nương nương giá lâm!” Thái hậu đi tới trước mặt quần thần.

“Thần tham kiến Thái hậu!” Quần thần lễ bái lần nữa.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!” Hiên Viên Triệt vội vàng quỳ xuống, lễ bái.

Thái hậu là một người khôn khéo, nếu không tại sao có thể đấu tranh thắng lợi trong hậu cung đây? Tâm tư của văn võ bá quan bà đã sớm đoán được mấy phần.

Vì giữ được giang sơn Minh quốc, bà không thể không tự ra tay, lạnh lùng nói: “Ai gia hiểu bản khoản trong lòng văn võ bá quan, chuyện xảy ra đột nhiên, mọi người nghi ngờ cũng dễ hiểu, nhưng giang sơn Minh quốc là giang sơn của dân chúng. Hoàng thượng là phụ mẫu của dân chúng thiên hạ. Hiên Viên gia là tội tổ của dân chúng. Nào có đạo lý cha mẹ không thương tiếc con cái? Nào có đạo lý tội tổ không tận tâm phục vụ chủ nhân? Ai gia hi vọng văn võ bá quan đồng tâm hiệp lực, cùng chung phụ tá ta hoàng nhi thống trị Minh quốc. Để cho bách tính an cư lạc nghiệp. Minh quốc thiên thu vạn đại.”

Lời nói oai phong này thể hiện uy vũ một đời của nữ tử phong hoa tuyệt đại, ngôn ngữ khích lệ lòng người làm cho người ta không dám chất vấn.

“Thần tuân chỉ!” Quần thần tâm phục khẩu phục, hai người đều là con trai của Thái hậu, bà tất sẽ không thiên vị người nào! Như vậy, lời đồn đãi mưu triều soạn vị tự sụp đổ.

Bên trong phủ Cảnh vương, hắn tự giam mình ở thư phòng cả ngày, có thể tưởng tượng chuyện này đã có chút đầu mối.

“Ám Dạ!” Hắn kêu một tiếng, một bóng người thoáng qua, cửa sổ bị thổi ra. Ám Dạ ổn định đứng ở trước người hắn.

“Phải người đi thăm dò, từng cung nữ thái giám bên cạnh hoàng huynh đều không thể bỏ qua.” Hấn trầm giọng nói, có thể hạ độc thần không biết quý không hay, nhất định là người bên cạnh làm. Nhưng dù người thông minh, cũng sẽ có sơ sót.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Sự tình liên quan trọng đại, Âm Dạ không dám dừng lại quá lâu. Lĩnh mệnh liền vội vã rời đi.

Nếu thật có người mưu triều soán vị, chắc chắn không phải là sức của một người. Trong triều phải có đồng đảng. Xem ra, phải dọn dẹp những con trùng này rồi.

Nhưng làm hấn khổ não là, không biết lấy người phương nào khai đao?

“Biểu ca!” Liễu Nhu đẩy cửa vào, đặt trà sâm lên bàn. Đến bên cạnh hấn, dịu dàng nói: “Biểu ca, ta thấy chàng bận rộn công vụ, liền đun trà sâm cho chàng bồi bổ thân thể.”

“Để đó! Một lát nữa ta uống.” Hấn cầm lên công văn, mắt không chớp nhìn chằm chằm. Cũng không để ý tới Liễu Nhu. Nhưng kỳ quái là Liễu Nhu cũng không ồn ào tựa như thường ngày.

Yên lặng đắm vai cho hấn, thử dò thăm: “Biểu ca đêm qua vội vã vào cung, không biết trong hoàng cung xảy ra chuyện gì?”

Hấn nghi ngờ ghé mắt, xem xét kỹ lưỡng Liễu Nhu.

Liễu Nhu thản nhiên tiếp nhận xem kỹ, mắt cười nhẹ nhàng.

Hiên Viên Triệt nói ra nghi ngờ: “Nhu nhi từ lúc nào thì quan tâm đến chuyện lớn của quốc gia rồi? Người trước kia không như vậy!”

Liễu Nhu khẽ cúi đầu, chột dạ sợ hãi. Đáy mắt có một tia hốt hoảng, nhưng rất nhanh đã che giấu đi. Ngẩng đầu lên cười yếu ớt nói: “Nhu nhi quan tâm thân thể biểu ca, không đành lòng thấy biểu ca mệt nhọc thế này.”

“Vậy sao?” Chẳng biết tại sao, hấn thậm chí có chút hoài nghi mục đích của Liễu Nhu. Chẳng biết tại sao hôm nay nàng hơi khác thường, chỉ mong là hấn đa tâm!

Không kịp suy nghĩ nhiều, hấn lại đặt ý định ở trên công văn. Quốc gia đại sự là chuyện quan trọng nhất. Nhi nữ tình trường tạm vứt ở một bên.

Đêm đã khuya, tẩm cung hoàng thượng bị tầng tầng canh giữ, một con con ruồi cũng bay không vào. Nhưng ở trong một góc tối, một bóng dáng lén lút nhìn chung quanh, lén lén lút lút. Nàng xem bốn bề vắng lặng, liền tăng thêm can đảm chạy vào cung. Đang ở lúc nàng may mắn vì không bị phát hiện lén lút, quay người lại, lại bị kiểm gác lạnh như băng ở trên cổ. Nàng đột nhiên chán nản thất sắc, nhắm mắt lại. Cảm giác mạng của mình đã vô vọng.

“Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ bắt được một cung nữ lén lút, thuộc hạ nghĩ, nàng nhất định là trộm tiến vào cung mưu hại hoàng thượng.” Thị vệ đề nàng lên.

Hoàng hậu đứng dậy, di chuyển xung quanh, mỉm cười nhìn chằm chằm nàng. Người đến lúc sắp chết, nhưng lại không hề sợ tử vong. Nếu như không phải là nữ tử có ý đồ mưu hại hoàng thượng, cũng là người có lá gan lớn.

“Nói xem, vì sao mưu hại hoàng thượng? Có đồng bọn không?” Hoàng hậu không nói nhiều, trực tiếp tiến vào chủ đề. Đừng xem bộ dáng hoàng hậu nhu nhu nhược nhược đoan trang nhã nhặn lịch sự, nhưng nổi giận lên cũng có uy nghiêm của quốc mẫu.

Cung nữ chết đã đến nơi vẫn mạnh miệng, bướng bỉnh kiêu ngạo ngẩng đầu lên, khép miệng thật chặt, hận hận nhìn chằm chằm hoàng hậu. Nhưng hoàng hậu giận quá hóa cười, cũng là cười lạnh, âm hiểm cười. Nói: “Thật là một nha đầu quật cường, chết đã đến nơi còn cứng rắn. Người tới! Nghiêm hình bức cung.”

Vì người yêu, nàng đã thay đổi kiên cường, thay đổi độc ác rồi. Nhưng trăm khoanh vẫn quanh một đốm, đều là bởi vì yêu.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Thị vệ rất cung kính trả lời, trong tay xách theo một cây roi, nhìn cung nữ bị trói gô, hần ngứa ngáy roi, cười rất âm hiểm.

“Người khai mau, nếu không một cây roi đi xuống, nhất định khiến người trầy da sứt thịt!” Hoàng hậu giả bộ thương hương tiếc ngọc.

“Hừ, đừng mơ tưởng khiến ta mở miệng!” Cung nữ thật đúng là tính khí cứng rắn nha! Trung thành cảnh cảnh đối với chủ tử, chết sống không bán đứng chủ tử, nhưng cũng tiếc một cô gái như hoa như ngọc.

“Đánh!” Không nói nhằm với nàng nữa, hoàng hậu ra lệnh một tiếng, roi vô tình rơi vào trên người nàng, y phục lập tức nổ tung, một vết thương đỏ tươi hiện ra ở trước mắt mọi người.

Nàng chết cứng không lên tiếng, khi roi thứ hai rơi xuống, cung nữ ngã xuống, miệng sùi bọt mép. Trên môi biến thành màu xanh. Xem bộ dáng là uống thuốc độc tự sát.

Thị vệ cả kinh thất sắc, ngồi chồm hổm xuống, lấy tay để ở lỗ mũi nàng dò hơi thở, nhưng hần hoảng sợ ngã nhào trên đất, nhìn hoàng hậu, sợ ấp a ấp úng: “Noàng hậu, nàng. . . . Nàng chết.”

“Không còn thở?” Nàng chỉ vốn là nữ tử tay sức trói gà không chặt, chưa từng giết người. Nhưng bây giờ tay của nàng cứ nhiên dính vào máu tươi, nàng mở tay ra, thất kinh, sắc mặt cũng thay đổi rồi. Không biết nên xử lý như thế nào! Nhưng nàng vẫn rất nhanh trấn tĩnh lại, âm thầm động viên, đây không phải là hại người, đây là giúp hoàng thượng.

Hoàng hậu tỉnh táo nhìn cung nữ ngã xuống, hạ lệnh: “Nàng mưu hại hoàng thượng, trừng phạt đúng tội, chết chưa hết tội. Xử lý nàng sạch sẽ, cũng lục soát gian phòng của nàng, dấu vết nào cũng không thể bỏ qua!”

“Dạ!” Bọn thị vệ không dám chống lại ệnh, một đội nhân mã nhanh chóng dẫn nàng đi. Một đội nhân mã khác chia nhau lục soát địa phương liên quan. Cần phải cho hoàng hậu một câu trả lời.

Chuyện này lập tức truyền tới trong tai Thái hậu, Thái hậu triệu hoàng hậu đến hỏi thăm: “Uyển Như, nghe nói người bắt một người hiểm nghi? Nàng uống thuốc độc tự sát?”

“Bẩm mẫu hậu, quả thật như thế, Uyển Như vốn định tìm hiểu nguồn gốc, nhưng không nghĩ tới miệng nàng thực cứng, không chỉ cái gì cũng không chịu nói, hơn nữa còn uống thuốc độc tự sát. Uyển Như vô dụng, xin mẫu hậu trách phạt!” Nói xong, nàng tự trách quỳ xuống xin tội.

Thái hậu tự mình nâng nàng dậy, cười nhạt nói: “Uyển Như, đây không phải là lỗi của người, mẫu hậu hiểu, thời gian này người chịu đựng quá nhiều. Lưng gánh quá nhiều. Ta vất vả người rồi.”

Thanh âm Thái hậu thâm trầm, tóc trắng tăng nhanh, giống như lập tức già đi rất nhiều.

Thái hậu nói xong, Uyển Như cũng tháo xuống kiên cường, phát tiết hết nỗi khổ trong lòng nàng ra, rưng rưng nói: “Mẫu hậu, Uyển Như không khổ cực, Uyển Như không thể làm cái gì vì hoàng thượng, duy nhất có thể làm chính là chăm sóc tốt mẫu hậu, hết sức bảo vệ hoàng thượng không để cho những người đó tổn thương ngài.”

“Đợi đến có một ngày, hoàng đế một lưới bắt hết người xấu. Lúc đó thiên hạ sẽ thái bình rồi.” Uyển Như chờ đợi nhìn về phương xa, tràn đầy chờ mong đối với tương lai.

Thái hậu thở dài, vỗ vỗ tay của nàng, an ủi: “Yên tâm, sẽ có một ngày như vậy.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, tràn đầy lòng tin đối với tương lai.

Thư phòng bên trong Vương phủ.

Cửa sổ đột nhiên bị thổi ra, một cỗ gió lạnh rót vào. Hiên Viên Triệt cảnh giác nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, tay phải vuốt kiếm mềm bên hông, vận sức chờ phát động.

Chợt, tiếng cười hào sảng truyền đến, bóng dáng của Thiên Vũ xuất hiện ở trước mắt hần. Hiên Viên Triệt thở phào nhẹ nhõm, để tay phải xuống. Vui vẻ cười một tiếng, hỏi: “Hơn nữa đêm người hù dọa người nào? Cửa lớn không đi, lại xuyên cửa sổ vào phòng.”

“Nghe nói gần đây người gặp phải phiền toái lớn rồi hả?” Thiên Vũ vẫn cọt nhả, không hề quy củ nghiêng ngồi ở trên bàn. Bưng trà của hắn uống một hơi cạn sạch.

Hiên Viên Triệt cười khỏ, thanh âm rất thấp: “Nào chỉ là phiền toái, quả thật chính là phiền toái lớn!”

“Ha ha ha. . . . Lần này người bận rộn rồi.” Thiên Vũ không những không lo lắng cho hắn, ngược lại nhìn có chút hả hê, cười đến vui vẻ.

Thiên Vũ luôn không câu nệ tiểu tiết, khí chất hào phóng không người nào có thể so sánh. Không gò bó vì thế tục, khiến người đời không ngừng hâm mộ.

“Người đừng chỉ lo thân mình, Thiên Vũ tới đây giúp ta!” Hiên Viên Triệt nhỏ giọng thỉnh cầu nói, hôm nay là thời kỳ mấu chốt, nhưng cũng phải tin người, người có thể xài được ít lại càng ít. Thiên Vũ tuy nhìn ngoài mặt không quan tâm chuyện gì cả, nhưng trong lòng rất rõ, ánh mắt nhạy cảm, là một nhân tài khó được.

“Đùa gì thế!” Thiên Vũ kinh hãi, phun trà trong miệng ra thật là xa.

Hiên Viên Triệt cười thần bí, nhưng Thiên Vũ nhìn thấy lại là nụ cười rất kinh khủng âm hiểm, gió lạnh trận trận. Thiên Vũ có dự cảm xấu. Quả nhiên một câu nói kế tiếp của Hiên Viên Triệt khiến cho nụ cười của hắn cứng ở trên mặt, Hiên Viên Triệt đắc ý cười cười, nói: “Người cũng biết gần đây ta gặp phải khốn cảnh, nếu như người không chịu giúp một tay, ta muốn lấy Thượng thư đại nhân khai đao!”

Thượng thư là cha Thiên Vũ, chiêu uy hiếp này nhất định là có ích. Quả thật như thế, trăm thiện hiếu đứng đầu, Thiên Vũ quả quyết thỏa hiệp, hưởng chi sự phụ gọi hắn tới chính là vì giúp Hiên Viên Triệt, lần này hắn từ chối chỉ là làm dáng một chút thôi: “Vậy ta phải giúp thế nào?”

“Người không cần lo lắng, tất cả để ta an bài!” Hiên Viên Triệt cười cười, ánh mắt thâm thúy bắn về phương xa: “Một cuộc đấu bắt đầu.”

80. Chương 84: Âm Thầm Thiết Kế

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, chuyện bên trong hoàng cung chưa bình thường, Dạ Quân đã khởi xướng tiến công biên cảnh hai nước Minh Nguyệt. Hai nước đều ở trong tình trạng khẩn trương, một khắc cũng không dám phớt lờ.

Trên triều đình, không khí nghiêm túc. Chúng thần đứng nghiêm, mọi người chau chặt chân mày. Sắc mặt nặng nề.

Hiên Viên Triệt ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế cạnh ngai rồng, mắt lạnh lẽo quét ngang quần thần, câu kính hỏi: “Chúng thần có kẻ sách hay đánh lui địch?”

Chúng thần hai mặt nhìn nhau, chỉ chi ô ô, nói không được gì cả.

Hiên Viên Triệt bắn ra mắt lạnh, hắn cuối cùng cảm nhận được, ngày thường quần thần đếm không xuể, nhưng thời khắc mấu chốt người tài có thể sử dụng ít lại càng ít.

Thiên Vũ liếc hắn một cái, nhận được ám hiệu của hắn, vì vậy nhấm mắt tiến lên một bước, nói: “Vương gia, Lưu tướng quân đóng ở biên cảnh ngại cứ yên tâm đi. Nhưng vì để ngừa ngộ nhỡ, thần cho là, nên điều tyêm binh mã đi, bảo vệ không có sơ hở.”

Hiên Viên Triệt gật đầu tán thưởng, giơ tay áo, thanh âm to vang lên: “Thiên Vũ nói đúng, Bổng vương điều khiển mười vạn binh mã đến biên quan, do Thiên Vũ mang đi hội hợp cùng Lưu tướng quân!”

“Thần tuân lệnh!” Thiên Vũ tâm bất cam tình bất nguyện lễ bái, Hiên Viên Triệt nhất định là có ý, nếu không chuyện khỏ sai thế này như thế nào đến phiên hắn đây?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, xong hết mọi chuyện. Thiên Vũ nghĩ thầm: lão hồ ly.

Hiên Viên Triệt mỉm cười, thầm nghĩ: người hiểu ta, chỉ Thiên Vũ.

Hai người hợp diễn hát bè, ai cũng không nhìn ra sơ hở! Một vở kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Ban đêm, Hiên Viên Triệt mở tiệc rượu đưa tiễn. Thiên Vũ sảng khoái uống mấy ly, bọn họ không hề không đề cập tới chuyện ban ngày, nhưng lòng dạ lại biết rõ, thắng được trận đánh này, là việc bọn họ đã tính trước.

“Thiên Vũ, nhớ lấy, không phải vạn bất đắc dĩ, ngàn vạn đừng hồi kinh!” Trước khi đi, Hiên Viên Triệt rất không yên tâm liên tục dặn dò. Chuyện này quan hệ trọng đại, quan hệ lợi hại trong đó không giống bình thường, không được qua loa a!

Thiên Vũ vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm, ta hiểu biết rõ nên làm như thế nào!”

Hiên Viên Triệt mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ bả vai huynh đệ tốt, nghiêm túc mà nặng nề nói: “Hưng vong của Minh quốc nhờ vào ngươi rồi.”

Thiên Vũ bỏ đi gương mặt cợt nhả, ánh mắt lấp lánh có hồn theo dõi hần. Cẩn chặt môi dưới, tựa hồ đã quyết định. Cáo biệt với kinh thành, mang theo mười vạn tinh binh lao tới biên quan.

Trọng trách nặng nề, lần này đi dữ nhiều lành ít, bao nhiêu nam nhi lệ, vung vẩy trong nháy mắt.

Lần trước Dạ Quân tổn thương nguyên khí nặng nề, trong thời gian ngắn không khôi phục được, nhưng lúc này tro tàn lại cháy. Nếu không phải là có quý nhân tương trợ, chính là giờ chết chưa tới, trời cao không đành lòng trừ.

Hoàng cung Nguyệt quốc

Lưu Quân Dao cùng Lục Nhi đi tới Ngự Thư Phòng, trong tay Lục Nhi bưng nước trà lạnh như băng. Khí trời nóng bức, hoàng thượng ngày đêm vất vả quốc sự, tinh thần không tốt. Vì vậy nàng tỉ mỉ ngâm chế nước trà đem đến cho hần.

Cửa ngự thư phòng, Tiểu Lâm Tử xa xa trông thấy tôn giá của hoàng hậu, hần chạy chậm qua, ngăn cản nàng. Nhỏ giọng bồi tội: “Tham kiến hoàng hậu nương nương! Hiện tại nương nương không thể đi vào, hoàng thượng đang thương thảo quốc sự với đại thần, cũng phân phó nô tài không cho phép bất luận kẻ nào đến gần.”

Tiểu Lâm Tử rối rắm, tâm tình của hoàng thượng đối với nương nương hần hiểu được, nếu là hoàng thượng biết nương nương tự mình đến tìm hần nhất định vui vẻ vô cùng. Nhưng hôm nay hần lại không thể để nương nương đi vào, hoàng thượng chắc chắn thất vọng!

Lưu Quân Dao cũng không có làm khó Tiểu Lâm Tử, nhàn nhạt cười, dịu dàng hỏi: “Tiểu Lâm Tử, lúc nào hoàng thượng mới có thể ra ngoài?”

“Nương nương, hoàng thượng chưa nói!” Hần vâng lời, mặc dù nương nương đối đãi người ôn hòa, không xử phạt người làm, nhưng dù sao cũng là chủ tử, nổi giận lên thì những thứ nô tài như bọn họ nhẹ thì sẽ trầy da sứt thịt, nặng thì bị mất mạng. Cho nên khi lên tiếng ngăn cản, hần khó tránh khỏi sợ hãi bất an.

“Tiểu Lâm Tử lui ra, Bồn cung ở chỗ này nghe một chút, không xông vào.” Vừa nói nàng rón rén đến gần Ngự Thư Phòng, Tiểu Lâm Tử vừa định ngăn trở, liền bị ánh mắt lạnh như băng của nàng dọa lui.

Dán lỗ tai gần, nàng có thể nghe rõ chuyện bọn họ nói, không khí tựa hồ rất trầm trọng, có chút cảm giác giương cung bạt kiếm.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Hiên lạnh lùng nói: “Chỉ là một Dạ Quân, chẳng lẽ đại quốc mệnh mông như ta không đỡ được?”

Gần vua như gần cọp, quân vương nổi giận, Hàn Tướng quân quỳ xuống. Thừa dịp nói: “hoàng thượng, bàn về binh lực, Dạ Quân vạn vạn không so được nước ta, nhưng năm gần đây dân chúng thu hoạch không tốt, quốc khố trống không, thực khó có đủ quân lương a!”

“Này. . .” Hần chau chặt chân mày, lông mày hơi chếch lên, không thể làm gì! Nhưng nghĩ tới Nguyệt quốc gặp phải quần canh, khiến hần vô cùng tức giận. Nhất thời đang lúc không phản bác được.

Nghe vậy, lòng của Lưu Quân Dao cũng bị nhắc lên, vô luận như thế nào nàng cũng muốn cứu vớt dân chúng thoát đi tai nạn. Một khi xảy ra chiến loạn, dân chúng trôi giạt khắp nơi, cuộc sống khó khăn. Thời cục rung chuyển, nước nhà khó tồn tại.

Chợt, nàng lóe lên linh quang, trong con người dấy lên một ngọn lửa hy vọng. Nàng nhẹ giọng phân phó: “Lục Nhi, tìm Tật Phong đến, nói Bồn cung ở Ngự Hoa Viên chờ hần có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Dạ, nương nương!” mặc dù Lục Nhi không hiểu ý nương nương, nhưng vẫn nghe lệnh nàng, không cần biết nguyên do.

Trong ngự hoa viên đều an tĩnh, nàng một thân một mình ngồi ở đình nghỉ mát chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, Tật Phong vội vã chạy tới, khom người thỉnh an: “Thuộc hạ bái kiến nương nương, không biết nương nương gọi thuộc hạ đến, có chuyện gì?”

“Tướng quân có nghe nói chuyện Dạ Quân, có biết Nguyệt quốc gặp phải nguy cơ?” Nàng quyết định tiêu trừ băn khoăn của Tật Phong trước, để nhất định có thể thành công thuyết phục hần.

Tật Phong buồn bực, nhưng lại không biến sắc, nói lại: “Thuộc hạ biết được!”

“Bồn cung muốn xuất cung một chuyến, Bồn cung tin tưởng, tướng quân có thể giúp ta!” Nàng thẳng thắn, quanh co lòng vòng chỉ lãng phí thời gian.

“An nguy của hoàng thượng, an nguy của Nguyệt quốc, Bồn cung tin tưởng tướng quân biết bên nào nặng bên nào nhẹ.” Nhìn ra được Tật Phong chần chờ không quyết, nàng tiếp tục hướng dẫn, khoa trương sự thật cũng không quá đáng. Chỉ cần đạt thành mục đích là được.

Tật Phong trung thành cảnh cảnh đối với hoàng thượng, đối với hoàng hậu cũng chưa từng hoài nghi, chỉ cần có thể ra một phần lực vì hoàng thượng, hần có vào biển dầu chết muôn lần cũng không chối từ, Tật Phong hỏi: “Nương nương hi vọng thuộc hạ giúp như thế nào?”

Mục đích đạt thành, nàng đắc ý khẽ động khóe miệng, nụ cười treo trên mặt, đứng dậy, kín đáo đưa tờ giấy cho hần, nói: “Làm theo trên mặt giấy, còn lại Bồn cung tự sẽ an bài thỏa đáng.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Tật Phong thận trọng siết chặt tờ giấy, chuyện này không phải chuyện đùa, hơi không cẩn thận, vạn kiếp bất phục.

Nàng nhẹ nhàng xoay người, phất tay một cái về phía sau, Tật Phong lặng yên không một tiếng động rời đi, nàng đứng ở trong đình một mình, ánh mắt chắc chắn nhìn về phương xa mông lung. Khẽ khép hai mắt lại. Lặng lặng hưởng thụ một khắc yên tĩnh khó được này.

Màn đêm buông xuống, bên trong hoàng cung bị lùa đen bao phủ.

Hoàng thượng không ngại cực khổ, vất vả quốc sự đến nửa đêm. Hần để cây viết trong tay xuống, ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, thì ra là đã trễ thế này. Hần cười nhạt một tiếng, đuổi Tiểu Lâm Tử rời đi, hần nhìn Minh Dao cung nơi xa, tăng nhanh bước chân, nóng lòng trở về. Muốn tìm được cảnh yên tĩnh vì trái tim phiền não bất an của mình.

Tối nay rất an tĩnh, Minh Dao cung tối đen như mực, hần bật cười, lăm bầm lâu bầu: “Dao nhi khẳng định ngủ!”

Nhưng trong Minh Dao cung im ắng yên tĩnh, cung nữ thái giám trực cũng không thấy một bóng người. Hần luống cuống, đêm yên tĩnh rất quỷ dị.

Trong cung đen nhánh không có một bóng người, “Dao nhi. . . Dao nhi. . . Nàng ở đâu? Nàng đừng làm ta sợ!” Hoàng Phủ Hiên giống như phát điên, từng bước từng bước tìm kiếm mỗi góc. Nhưng thủy chung không thể như nguyện, lúc hần ủ rũ cúi đầu. Một phong thơ đặt trên cái gối bên cạnh hấp dẫn sự chú ý của hần.

Hi vọng dấy lên, hần nhào qua, mở giấy viết thư ra, hần càng đọc xuống dưới càng kinh tâm động phách, càng lo lắng.

Hiên:

Khi người thấy phong thư này, ta đã trên đường đi đến Minh quốc. Hôm nay ở bên ngoài ngự thư phòng, ta nghe lên người và Hàn Tướng quân nói chuyện, biết được giờ phút này Nguyệt quốc gặp phải khốn cảnh, biết được Hiên gặp phải vấn đề khó khăn, làm một hoàng hậu, ta nên gánh chịu một phần trách nhiệm. Làm thế tử, ta phải chia sẻ âu lo với người.

Hiên, người đừng lo lắng ta, lần này đi Minh quốc chỉ vì lấy bạc, có câu nói: “Nuôi binh ngàn ngày dùng binh nhất thời!”, các tướng sĩ mang theo đầu bảo vệ quốc gia, quân lương càng thêm không thể thiếu. Chuyến này ta nhất định giải quyết cái vấn đề khó khăn này cho người.

Hiên, tin ta rồi đi ngàn vạn đừng lộ ra, để tránh người có lòng mượn cơ hội sanh sự, gây thêm phiền toái.

Có Tật Phong bảo vệ, ta nhất định sẽ bình an trở về.

Dao nhi ký tên.

“Dao nhi, nàng thật khờ!” Hoàng Phủ Hiên xem xong thư không khỏi rơi lệ, chỉ vì sự không xa không rời, một mình mạo hiểm của Dao nhi, hấn cảm động, nhưng lo lắng.

Hắn tự lẩm bẩm: “Dao nhi, nhất định phải bình an trở về!”

“Giá. . . . Giá. . . . Giá. . . .” Ba người giục ngựa chạy ở trên đường nhỏ bí mật. Tật Phong ở phía trước, Lưu Quân Dao theo sau, Lục Nhi sau cuối.

Lên đường đêm khuya, chỉ vì không muốn bại lộ mục tiêu. Ngựa không ngừng vó lên đường, chỉ vì nhanh chóng chạy về. Đường mưa làm ướt y phục của ba người, băng hàn thấu xương. Mặt trời dần dần nhô lên, ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người họ, hơi y phục ướt của họ thành khô. Thân thể cũng cảm thấy ấm áp. Thời gian cứ trôi qua, mặt trời cứ chiếu.

Chợt, Tật Phong trông thấy một khách điểm ở xa xa. Vui mừng cao giọng nói: “Chủ tử, phía trước có khách điểm, chúng ta nghỉ ngơi một đêm lại lên đường!”

Trời dần dần đen, đường ban đêm càng khó đi hơn, vì vậy nàng đồng ý: “Được, vậy nghỉ ngơi một đêm!”

“Vù. . .” Bụi đất tung bay, tuần mã dừng bước. Tiểu nhị từ xa xa trông thấy khách tới, nhiệt tình nghênh đón, dắt dây cương, cười hỏi: “Mấy vị khách quan, ở trọ?”

“Tiểu nhị, cho hai gian phòng hảo hạng! Thêm chút thức ăn!” Nàng cười nói. Giờ phút này nàng dịch dung thành nữ tử bình thường, xác thực không thể quá lộ liễu, trở về phòng ăn cơm không làm người khác chú ý.

“Được rồi, mời khách quan đi theo ta!” Buộc dây cương xong, tiểu nhị dẫn bọn họ vào phòng, Lưu Quân Dao và Lục Nhi một phòng, ở bên phải lầu hai, Tật Phong ở bên cạnh các nàng. Để chăm sóc cho nhau.

Ban đêm, bọn họ ngủ rất say, cả đêm bình an vô sự. Lại không biết chỗ tối có vài đôi mắt nhìn chòng chọc một đêm.

Ngã ba đường, “hu. . . .” Mấy người bịt mắt dừng lại.

“Lão Đại, chúng ta đi đuổi theo đường nào?” Nhìn ba chỗ rẽ phía trước mặt, bọn họ bỗng không thể quyết định.

“Phân ba đường đuổi theo, nhất định phải làm cho bọn họ có đi không về!” Lão đại dẫn đầu bỏ lại lời ác,” Đại!” Trả lời một tiếng xong, liền giục ngựa đuổi theo.

Kể này vì phân tán lực chú ý của kẻ địch, nàng giao phó Tật Phong tìm ba chiếc xe ngựa, người ở bên trong ăn mặc tương tự Lưu Quân Dao, chủ yếu để tê dại kẻ địch. Mà bọn họ thì cưỡi ngựa lên đường, kẻ địch vạn vạn không nghĩ tới, một nữ tử nuôi ở khuê phòng sẽ là cao thủ cưỡi ngựa! Điều này khiến bọn Lưu Quân Dao có cơ hội có thể dùng, chui chỗ trống.

Năm ngày cưỡi ngựa không ngừng vó lên đường, bọn họ bình an tới Minh quốc, vốn nên về nhà thăm phụ thân lớn tuổi, chỉ là chuyện này không phải chuyện đùa, bọn họ dẫn đầu đi tới Mộng Thịnh lâu, Tật Phong canh chừng ở cửa ra vào, nàng và Lục Nhi tiến vào từ cửa sau, cẩn thận đẩy cửa ra, che ngay miệng Hồng Y, nhỏ giọng nói: “Hồng Y, là ta!”

“Tiểu thư?” Hồng Y vốn muốn hô to cứu mạng, nhưng lúc nàng nghe được thanh âm quen thuộc, đột nhiên an tĩnh lại, nhìn tiểu thư đã lâu không gặp nàng vừa mừng vừa sợ.

“Tiểu thư, thời gian qua người đi đâu vậy?” Hồng Y kéo nàng ngồi xuống, liền gấp gấp hỏi hỏi tình trạng gần đây của nàng.

“Chuyện này nói rất dài dòng, ta đến Nguyệt quốc trở thành hoàng hậu, lần này tới thật là vì chuyện lớn biên quan báo nguy!” Nàng lời ít mà ý nhiều nói lên việc trải qua của mình, bởi vì nhiệm vụ thiết yếu là giải quyết nguy cơ Nguyệt quốc gặp phải.

Chuyện tiểu thư trải qua thật lạ, Hồng Y nghen hống nhìn trần trời, đột nhiên một bức tranh chợt lóe ở trong đầu, giọng nói của nàng nặng nề, nói: “Trước đó vài ngày nghe nói Dao công chúa xuất giá, Hồng Y đã từng hoài nghi tới, nhưng chuyện này phong tỏa nghiêm mật, Hồng Y không thể dò thăm tình huống thật, vì thế Lan nhi bôn ba tìm kiếm tung tích tiểu thư chung quanh, đến nay không về!”

“Vậy Mai nhi đâu?” Nàng vội vàng hỏi thăm. Hồng Y cười yếu ớt nói: “Tiểu thư yên tâm, Mai nhi đang ở biên quan với công tử!”

Không nghĩ tới nơi này xảy ra nhiều biến cố như vậy, chỉ mong người người bình an!

“Như vậy ta liền yên tâm, Hồng Y, ta không nói nhiều chuyện vớ vẩn, những năm này Mộng Thịnh lâu có bao nhiêu tiền dành dụm?” Trong lòng nàng rất gấp, lên đường mỗi đêm ngày mặc dù rất mệt mỏi, nhưng nàng một khắc cũng không dám trì hoãn, nhất định phải mau sớm làm xong chuyện.

Hồng Y cảm nhận được trên người tiểu thư tản ra khẩn trương và gấp gáp, nhưng thấy bộ dạng phong trần mệt mỏi nhếch nhác của tiểu thư, nàng chỉ muốn tiểu thư nghỉ ngơi, nhưng lúc chạm đến ánh mắt chắc chắn của tiểu thư, khiến nàng nuốt xuống lời khuyên, tiến vào chánh đề: “Những năm này Mộng Thịnh lâu làm ăn không tệ, có thể di động khoảng hai ba trăm vạn để dành! Cụ thể phải tra xét sổ sách mới có thể xác định.”

“Hồng Y, nhanh lấy sổ sách ra!” Nàng nhìn Hồng Y nói, nhưng vẻ lo lắng trùng trùng không hết, hai ba trăm vạn đoán chừng chưa đủ!

Mặc dù không hiểu vì sao tiểu thư gấp gáp! Nhưng Hồng Y cũng lo lắng, đau lòng thay tiểu thư, rót ly nước cho nàng, nói: “Tiểu thư, nghỉ một lát trước, Hồng Y đi lấy!”

Hồng Y xoay người biến mất ở trong phòng, nàng mới miễn cưỡng nghỉ một hơi, đau lòng nhìn Lục Nhi một cái, dịu dàng nói: “Lục Nhi, ngồi xuống nghỉ ngơi hồi.”

“Dạ!” Lục Nhi thật là mệt mỏi, ngồi xuống thì thân thể căng thẳng mới thư giãn chút.

Hồng Y lấy sổ sách ra, nàng lập tức tiến vào trạng thái vui đầu trong sổ, tỉ mỉ tính toán! Hồng Y và Lục Nhi an tĩnh ngồi ở bên cạnh không dám quấy rầy. Bên trong phòng khói bếp lượn lờ, hương bên trong lư hương cháy hết, Hồng Y đứng dậy thay lần nữa. Nước trà cũng uống cạn từng chút từng chút, tĩnh lặng không tiếng động.

Sử dụng phương thức kế toán hiện đại, bận rộn ba tiếng đồng hồ, rốt cuộc đã xong, nàng mỉm cười ngẩng đầu lên từ trong sổ sách, giảo đôi tay ra. Chân mày khẽ giãn ra chút.

“Tiểu thư như thế nào?” thân thể Hồng Y lại gần hỏi thăm, ánh mắt dừng ở trên sổ sách.

Nàng đứng lên đi đi, nhấp một hớp trà nóng, suy nghĩ một hồi, mới mở miệng: “Ta tính, tất cả tài sản tổng cộng có hơn bốn trăm vạn, bao gồm khế đất, đồ trang sức quý trọng. Ta quyết định mang đi hai trăm vạn, còn lại người cất kỹ! Hơn nữa ngày sau ta khó có thể trở lại, Mộng Thịnh lâu phải giao cho người rồi, nếu như có chuyện gì, liền dùng bồ câu đưa tin!”

“Tiểu thư yên tâm, Hồng Y nhất định không khiến người thất vọng!” Nàng âm thầm thề, vì báo đáp ân cứu mạng của tiểu thư, nàng quyết định dùng cả đời chăm lo Mộng Thịnh lâu. Khiến tiểu thư không buồn phiền. Hai người nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, ý định của mình cũng không thể gạt được đối phương.

81. Chương 85: Nửa Đường Gặp Tai Kiếp

Tối cũng vội vã, đi cũng vội vã, bước chân theo gió tan.

Tật Phong và Lục Nhi yên lặng chờ đợi ở Mộng Thịnh lâu, nàng một thân một mình chạy về nhà thăm phụ thân lớn tuổi. Những năm gần đây, ông xem nàng như hòn ngọc quý trên tay, nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu, che chở. Hôm nay nàng không thể cùng vui dưới gối phụ thân, trong lòng khó tránh khỏi áy náy bất an.

Đêm đã khuya, phụ thân thường ngủ sớm, nhưng tối nay chẳng biết tại sao, ông trần trọc trở mình, thật lâu khó có thể ngủ. Lòng ông nôn nóng bỏ dậy, khổ não lắm lắm: “Chuyện gì xảy ra? Kể từ sau khi Dao nhi biến mất, đây là lần thứ hai có phản ứng thế này! Chẳng lẽ trời cao đang ám chỉ cái gì?”

Phỏng đoán của ông rất nhanh lấy được xác nhận, cửa bị nhẹ nhàng mở ra, nàng rón rén đến gần bên giường, mượn bóng đêm, nàng nhìn thấy bóng người ngồi một mình trên giường, nàng kêu lên: “A. . . .”, nhưng rất nhanh che miệng, không phóng ra động tĩnh lớn hơn!

“Người nào?” Thần tượng nổi giận gầm lên một tiếng, vội vội vàng vàng xuống giường, móc hộp quẹt ra đốt nến lên, trong phòng đột nhiên sáng ngời. Nhưng lúc ánh sáng soi sáng trên người nàng, hai cha con nàng ngây ngẩn cả người.

Rất nhanh nàng nhào vào trong ngực phụ thân, nước mắt rơi xuống trên mặt đất, nức nở nghẹn ngào thành tiếng: “Phụ thân, nữ nhi rất nhớ cha!”

“Dao. . . . Dao nhi. . . .” Lưu thần tượng lệ nóng doanh trùng, kích động đến đầu lưỡi cứng cả lại. Lời nói cũng không rõ ràng lắm!

Nhẹ nhàng đẩy nàng từ trong lòng ngực ra, Lưu thần tượng kéo tay của nàng thật chặt, kích động không thôi: “Để phụ thân xem một chút, có gãy hay không!”

Nàng cứ ngơ ngác đứng, nhìn sợi tóc hoa râm bên tai phụ thân, trên mặt rõ ràng có dấu vết năm tháng lưu lại. Trong lòng nàng rất không vui! Khổ không thể tả! Đau lòng, vô cùng đau đớn.

“Nữ nhi bất hiếu, không thể làm bạn với phụ thân, còn khiến phụ thân lo lắng! Hu hu hu. . .” Lời của nàng nghẹn ngào ở trong cổ họng, nhào vào trong ngực của ông, hít vào mùi hương của người cha đặc biệt trên người ông.

Nữ nhi bình an trở về, ông không cầu gì khác. Vô nhè nhẹ phía sau lưng của nàng, trấn an lòng của nàng: “Nữ nhi ngoan, trở lại là tốt rồi! Trở lại là tốt rồi!”

Nghe thanh âm già nua của phụ thân, nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống. Nhưng nghĩ tới sẽ phải lập tức rời đi, nội tâm của nàng rối rắm giống như mớ bòng bong, không gỡ ra được, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cho ông hi vọng, thì càng thất vọng lớn hơn, vì vậy nàng hung ác quyết tâm nói: “Cha, nữ nhi phải lập tức rời đi.”

“Tại sao? Con đi đâu vậy?” Ông thấy rõ thống khổ rồi rầm trên mặt nữ nhi, ông không trách cứ nàng, chỉ là lo lắng cho nàng.

Nàng kể hết mọi chuyện: “Cha, Thái hậu phong con là Dao công chúa gả xa nước khác, hôm nay nữ nhi đã là hoàng hậu một nước. Lần này trở lại một là vì lấy tiền, hai là vì thăm phụ thân.”

“Cái gì? Thái hậu thật là quá đáng, Lưu gia ta đời đời làm quan, trung thành báo quốc, tuyệt không có lòng riêng, bà chẳng những không cảm kích, ngược lại chia rẽ chúng ta như thế!” Ông từ kinh ngạc biến thành tức giận. Cả đời làm quan ở triều đều cẩn trọng! Cuối cùng lại vợ con ly tán, mặc dù không cửa nát nhà tan. Nhưng lại chịu đựng đau xót xương thịt chia lìa. Ông thấy không đáng ỉn, đau lòng cho con trai con gái!

“Cha, cha nghe nữ nhi kể rõ ràng!” Vì trấn an tâm tình kích động tức giận của cha, nàng dịu cha ngồi xuống, mình cũng ngồi ở bên cạnh ông, vẻ mặt nghiêm túc: “Cha, Lưu gia chúng ta có thể lực hùng hậu ở triều, cho nên công cao chấn chủ, Thái hậu đề phòng cũng có nguyên do. Hôm nay chuyện đã thành định cục, hối tiếc cũng vô ích. Hôm nay quan trọng nhất là bảo vệ cha và ca ca không chịu dính líu!”

Tim của ông từ từ bình phục, ngẫm nghĩ cũng cảm thấy nữ nhi nói như vậy không phải không có lý, nữ nhi vì bảo vệ bọn họ gả xa nước khác, ông cũng phải nâng lên thân già bảo vệ đôi trai gái này, ông âm thầm hạ quyết tâm: “Nữ nhi, ngày mai lâm triều, cha liền xin cáo lão về quê! Cách xa đất thị phi này!”

“Không thể!” Nàng lập tức nói lời phản đối, Lưu thần tướng không hiểu hỏi: “Vì sao?”

Nàng cười yếu ớt phân tích thể cục cho ông: “Hôm nay hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, Dạ Quân rục rịch ngóc đầu dậy, thể cục rung chuyển. Chính là lúc triều đình dùng người, Thái hậu tuyệt sẽ không cho phép phụ thân cáo lão về quê, kể sách hiện giờ, chỉ có chờ Dạ Quân bị bình định, đến lúc đó ca ca bình loạn có công, triều đình chắc chắn thăng quan tiến tước, thể lực của chúng ta ở triều càng thêm không thể khinh thường, lúc đó phụ thân bảo từ quan, Thái hậu chắc chắn cực kỳ mừng rỡ, thuận nước đẩy thuyền đáp ứng thỉnh cầu của phụ thân, mình cũng giải trừ họa lớn trong lòng. Cha, cha nói đúng không?”

“Có đạo lý, vậy cha liền chờ một chút!” Ông thật mừng rỡ, nhìn nữ nhi, lâm vào trầm tư, tài hoa của nữ nhi không thua nam tử. Nếu là nam tử, nhất định là trụ cột nước nhà. Nhưng sinh ra là nữ tử, nhất định bị đẩy ngã trên vết đao đầu sóng, cuộc đời nhấp nhô!

Nàng ngó ra ngoài cửa sổ, nói với phụ thân: “Cha, thời gian không còn sớm, nữ nhi phải đi!”

“Trời sáng đã!” Cô đơn một mình, ông thật muốn giữ lại nữ nhi thêm một lát.

“Cha, chúng ta phải rời đi trước hừng đông sáng, nếu không sẽ tăng thêm rất nhiều phiền toái!” Nàng cũng rất không nỡ. Chỉ là trách nhiệm khiến cho nàng không cách nào dừng lại.

Nàng nhào vào lồng ngực ấm áp của phụ thân, dùng đầu cọ xát không ngừng. Giọng nói lộ ra chua xót và quan tâm nồng đậm: “Cha, chăm sóc mình thật tốt, nữ nhi còn có thể trở lại thăm ngài.”

Không đành lòng nhìn bóng dáng cô độc của phụ thân, nàng bức bách đầu mình không thể quay lại. Bóng dáng biến mất ở trong đêm tối đã lâu, thần tướng vẫn đứng ở bên cửa sổ, tựa hồ có thể cảm thấy hơi thở lưu chuyển trong không khí của nữ nhi.

Ba người ngựa không ngừng vó lên đường, dọc theo đường đi phong trần mệt mỏi, thật vất vả về đến Nguyệt quốc, vừa mới dừng ngựa nghỉ một lát ở trên bờ sông, liền nghe được động tĩnh rất lớn đến gần bọn họ.

Lục Nhi và Tật Phong nhanh chóng rút kiếm ra. Cảnh giác nhìn trong rừng cây. Lưu Quân Dao lại nhàn nhã chơi đùa với cá, giọng nói nhẹ nhàng: “Nghỉ ngơi một hồi! Nền tối vẫn phải tới!”

Tật Phong và Lục Nhi nhìn nàng một cái, nàng không chút để ý, nhưng cả người lộ ra tự tin. Mới thả kiếm trong tay xuống, ngồi ở trên cỏ nghỉ ngơi.

Quả nhiên, mới một lát, Dạ Quân mang theo đại đội nhân mã chặn đường đi của bọn họ. Nàng chậm rãi đứng dậy, ném nhánh cây vào sông tạo nên tầng tầng sóng gợn.

Mỉm cười nhìn Dạ Quân trên lưng ngựa, trên mặt không hề có vẻ sợ hãi.

Dạ Quân cười tà: “Hoàng hậu chúng ta lại gặp nhau rồi, Bồn vương đợi ở chỗ này một lúc rồi.”

“Vua một nước, không nghĩ tới rảnh rỗi như vậy. Không biết người chặn đường ta có gì muốn làm?” Nàng yếu ớt hỏi ngược lại. Trong tươi cười nhàn nhạt ẩn giấu sát ý.

“Để đồ lại, Bồn vương tuyệt không tổn thương người!” Cao thủ so chiêu không cần đao kiếm, nụ cười cũng có thể giết người vô hình. Nhìn bộ dáng nắm chắc của hắn, chắc chắn đã rõ ràng chuyển đi Minh quốc của họ.

Chợt, một cơn gió lạnh thổi qua, áo trắng của nàng bay theo gió. Như nữ tử tuyệt diệu tuyệt luân trong trăn.

Ánh mắt nàng đột nhiên lạnh lẽo. Mặt như sương lạnh, lạnh lùng nói: “Vậy thì xem người có bản lĩnh hay không!”, lời còn chưa dứt, nàng đã bay đến trước mặt Dạ Quân. Hai nhóm người liền đánh nhau.

Bụi đất tung bay, chiến đấu kịch liệt. Nhưng bọn họ ba người, yếu không địch lại mạnh. Dần dần rơi hạ phong.

Thời gian trôi qua từng chút, tay trái của Tật Phong bị đao chém bị thương. Thể lực của Lục Nhi không chống đỡ nổi. Chỉ có nàng miễn cưỡng kiên trì. Trận đánh này không biết ai thắng ai thua!

Bọn họ bị kẻ địch bao vây. Dạ Quân chỉ kiếm bèn về phía bọn họ, phách lối cười to, cười nhạo vô tình mà tuyệt tình: “Như thế nào? Khiến hoàng hậu thất vọng sao?”

Nàng khép lại hai mắt, lúc mở ra, đáy mắt không có một tia sợ hãi, nàng khẽ mỉm cười, nói: “lấy ít thắng nhiều, thắng cũng không vẻ vang!”

“Ám muội thì như thế nào? Người đâu, soát người cho Bổng vương!” Người thắng cao cao tại thượng, mắt nhìn xuống bọn họ. Lãnh khốc phân phó thuộc hạ làm việc.

“Dạ, Đại vương!” Tiểu lâu la đắc ý đến gần bọn họ, “Ai dám?” Lục Nhi hết lòng hộ chủ, giang hai cánh tay ngăn ở trước người Lưu Quân Dao, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Lưu Quân Dao rất cảm động, thời gian Lục Nhi đi theo nàng không dài, nhưng không nghĩ tới thời khắc mấu chốt lại vượt mình mà ra. Thật là một nha đầu trung thành! Lưu Quân Dao đẩy tay nàng ra, đứng dậy. Tay vắt chéo sau lưng, ngón giữa cầm một cây ngân châm, vận sức chờ phát động.

“Ai dám đến gần ta khiến hần bị mất mạng!” Lời ác của nàng tựa hồ không làm kẻ địch xem trọng, hần vẫn không có sợ hãi đi về phía trước. Khi hần đến gần Lưu Quân Dao, ý đồ đưa tay bắt lấy nàng. Thân hình Lưu Quân Dao lóe lên, một cây ngân châm đâm xuyên qua cổ họng của hần, hần đột nhiên ngã xuống đất, hai chân duỗi một cái, đi vào diêm vương điện.

Dạ Quân và tùy tùng cả kinh thất sắc, mới một nháy mắt hần đã ngã xuống đất bỏ mình, quá nhanh, quá độc ác.

Dạ Quân giận dữ, gầm nhẹ: “Toàn bộ lên cho Bổng vương!”

Các tùy tùng người nhìn ta ta nhìn người, sợ hãi rụt rè không dám đi lên. Bọn họ đều không muốn chết! Uy nghiêm của Dạ Quân bị giảm ở dưới chân, hần chịu cam tâm sao? Dương dương roi ngựa trong tay, hung ác nói: “Ai dám lui về phía sau, Bổng vương muốn mạng của hần!”

Vào cũng chết, lui cũng chết! Nên bọn họ nghe Dạ Quân phân phó. Phát động công kích về phía nàng, nàng lạnh lùng đứng, ánh mắt bay tới con ngựa bên trái, nàng cười thâm, nhưng lòng của nàng lần lại trầm xuống! Nếu là một mình nàng nhất định có thể thoát thân, nhưng Tật Phong bị thương, thể lực Lục Nhi đã hết, muốn toàn thân mà lui sợ rằng rất khó!

Tật Phong nhìn thấu khó xử của nàng, bị thương cũng muốn liều mạng, hần nhìn đau nói: “Hoàng hậu các người đi nhanh lên, đừng lo cho thuộc hạ!”

Lưu Quân Dao nhìn hần một cái, một người phi thân độ sức cùng kẻ địch. Địch ta đánh thành một đoàn, lúc này kỳ tích xảy ra. Trong rừng cây có năm người áo đen nhảy ra, mọi người võ công cao cường. Hai ba lần đã đánh cho Dạ Quân hoa rơi nước chảy. Biết thời vụ là tuần kiệt, Dạ Quân thấy chiếm không được tiện nghi, vì vậy bỏ lại bộ hạ một mình thoát đi, bộ hạ bị ném ở lại không ai may mắn thoát nạn.

Giải quyết phiền toái, năm người áo đen cũng không ướm át bắn thủ, lại chui vào trong rừng cây biến mất, nhưng Lưu Quân Dao vẫn nhìn thấy dấu ấn hoa mai trên người bọn họ, đó là dấu ấn sáng lập của sư phụ.

Nàng cười nhạt một tiếng, ban đêm nàng cảm thấy có mấy đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, quả nhiên không ngoài dự đoán!

Lục Nhi và Tật Phong không nghĩ nhiều, chỉ cho là mạng lớn tránh được một kiếp. Ba người cưỡi ngựa vội vã lên đường, tay trái Tật Phong bị thương, cho nên bọn họ thả chậm tốc độ.

Lúc sắp đến gần kinh thành, bọn họ đi tới một khối đất bằng phẳng, chỉ cảm thấy phía trước có tiếng vó ngựa xông thẳng lên trời, ba người nhìn nhau, nghĩ thầm: không phải còn có mai phục chứ?

Bọn họ cảnh giác tiến lên, quả nhiên, đội nhân mã lớn đang vọt về phía họ. Dần dần đến gần, bọn họ rất khẩn trương. Chợt ba người buông lỏng thân thể cười. Bởi vì không phải kẻ địch, mà là Hàn tướng quân!

Hàn tướng quân xuống ngựa, quỳ lạy: “Thần tham kiến hoàng hậu!”

Lưu Quân Dao nhìn hơn trăm binh lính đứng nghiêm, hỏi: "Hàn tướng quân, đây là vì sao?"

"Thần phụng mệnh hoàng thượng đi trước tiếp ứng hoàng hậu!" Hàn tướng quân là người trung thành. Chỉ nghe lệnh hoàng thượng.

Ngày sau nàng mới hiểu rõ, Hoàng Phủ Hiên gặp ác mộng liên tiếp, dự cảm không may quanh quẩn ở trong đầu. Lo lắng nàng sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn, vì vậy không để ý cái gì, ra lệnh Hàn tướng quân tới trước tiếp ứng.

Nàng cười yếu ớt nói: "Hàn tướng quân cực khổ, hồi cung!"

"Thần tuân lệnh!" Hàn tướng quân càng già càng dẻo dai, lưu loát cười trên lưng ngựa, uy vũ hùng phong.

Đoàn người che chở nàng ở chính giữa, thuận lợi hồi cung! Dọc theo đường đi cũng chọc giận người âm thầm. Người âm thầm cười lạnh, hắt phách người đuổi giết, lại trúng kế diệu hổ ly sơn. Không công mà lui! Không nghĩ tới nàng có chút đầu óc! Trước kia thật là xem thường nữ nhân này rồi!

Mà trong Minh Dao cung, Hoàng Phủ Hiên đang bị Thái hậu mắng xối xả.

"Dao nhi rời cung sao con không nói với mẫu hậu? Nếu Dao nhi có việc không hay xảy ra mẫu hậu nhất định không tha cho con!" Thái hậu vừa mới biết Dao nhi rời cung, mà bà lại bị dấu diếm bảy ngày. Càng nghĩ trong lòng càng không thoải mái!

Hoàng Phủ Hiên đỡ bà ngồi xuống, an ủi Thái hậu, cũng an ủi mình! Nói: "Mẫu hậu yên tâm! Dao nhi sẽ không có chuyện gì. Nhi thần đã bảo Hàn tướng quân đi đón nàng, nên rất nhanh sẽ hồi cung rồi."

Trong bảy ngày Dao nhi rời đi, bởi vì lo lắng an nguy của nàng! Hắn không có một ngày ăn ngon, ngủ ngon!

Thái hậu đau lòng nhìn hắn, hốt hoảng sợ hãi ở đáy mắt hắn chạy không khỏi ánh mắt của bà. Nhi tử hăng hái, tiêu sái hôm nay lại trở nên nhếch nhác tiêu tụy. Bà rút cuộc an tĩnh, không chọc Nhi tử lo lắng nữa.

Hoàng Phủ Hiên đứng ở cửa, nóng nảy ngóng nhìn, này lúc Tiểu Lâm Tử hưng phấn vừa chạy vừa kêu to: "Hoàng thượng, hoàng thượng. . . . Hoàng hậu nương nương trở lại!"

"Ở nơi nào?" Hắn vui vẻ nghênh đón, Tiểu Lâm Tử thở hồng hộc, eo cũng không thẳng được. Nhưng tay vẫn chỉ hướng sau lưng.

Theo tay của hắn, Hoàng Phủ Hiên thấy bóng dáng ngày nhớ đêm mong, điên cuồng chạy tới, ôm chặt lấy nàng, chỉ ckhị nàng chân chân thật thật ở trong lòng hắn, hắn mới cảm thấy an tâm!

Hai cánh tay vây quanh thật chặt, đầu yêu thương chôn ở cổ của nàng! Thân mật lắm lắm: "Dao nhi. . . . Dao nhi. . . . Nàng cuối cùng bình an trở về rồi!"

"Hiên. . . . Ta không thể hít thở!" Nàng gian nan khắc ra một câu nói ở trong lòng hắn! Lần này Hoàng Phủ Hiên thoáng buông lỏng hai cánh tay, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi rã rời của nàng! Hoàng Phủ Hiên ngẩng nhìn nàng, bàn tay ấm áp đau lòng vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Lưu Quân Dao hồi hồn từ trong mắt hắn, từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu giao vào trong tay hắn, thoải mái cười một tiếng: "Ta không có nhục sứ mạng!"

Ngân phiếu trong tay nặng trĩu, đó là nàng dốc hết toàn lực mang về, trên lưng gánh hi vọng của dân chúng, chờ mong của Nguyệt quốc!

Dần dần, nàng khép lại hai mắt, thân thể mềm nhũn. Té xỉu ở trong ngực hắn.

"Dao nhi."

"Dao nhi."

"Hoàng hậu nương nương. . ." Hàng loạt tiếng kêu nàng không nghe được.

"Truyền thái y!" Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hiên ôm nàng vọt vào trong phòng ngủ.

Thái y vội vàng chạy tới, không đợi hành lễ, Hoàng Phủ Hiên ra lệnh: "Mau chẩn mạch thay hoàng hậu!" sắc mặt hắn lo âu, đứng ở một bên, không nói không rằng!

“Dạ!” Mạch của nàng vững vàng mà cũng yếu ớt! Nhưng không có gì đáng ngại, thái y nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương chỉ là mệt nhọc quá độ cũng không lo ngại, thần cho vài đợt thuốc, nghỉ ngơi cho khỏe!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Hoàng Phủ Hiên phất tay một cái nói: “Lui ra!”

Thái y và những người liên can rối rít lui ra, Thái hậu cũng rời đi ngay sau đó, thân thiết đóng cửa lại, trước khi đi Thái hậu rất đặc ý cười.

Hoàng Phủ Hiên ngồi ở bên người nàng, nhìn chăm chú vào nàng thật sâu, không kìm hãm được hôn lên môi đỏ mọng nhỏ xinh của nàng, lại yêu thương vuốt ve cái trán của nàng, bảo vệ nàng.

82. Chương 86: Cùng Nhà Khác Ngõ

Trong Minh Dao cung yên tĩnh, tiếng hít thở hơi yếu đều đều vững vàng.

Ở bóng đêm che giấu, một bóng dáng chọt vào Minh Dao cung. Bước chân dừng lại trước giường lớn. Nhìn một đôi bích nhân ôm nhau ngủ. Bà vui mừng cười. Ánh mắt từ ái khóa chặt trên người bọn họ. Nhẹ nhàng khom lưng, đắp kín chăn cho họ. Liền rón rén rời khỏi. Lặng yên không một tiếng động, giống như chưa từng có người tới.

Ra cửa, Thái hậu không gấp hồi cung mà là một thân một mình bước chậm ở trên con đường đá. Đã từng, bà cùng tiên hoàng cũng thường tản bộ trên đường đá! Tình cảm của họ kinh thiên động địa, tiên hoàng vì bà mà bỏ lục cung, 3000 sủng ái ở một thân. Mặc dù tiên hoàng ốm chết, nhưng trí nhớ tốt đẹp luôn sống trong lòng bà, thành thuốc tốt giải trừ cô độc tịch mịch!

Hiện nay, nhi tử cũng tìm được người gần nhau cả đời, mặc dù con đường phía trước nhấp nhô, nhưng bà sẽ yên lặng ủng hộ hắn. Yên lặng trợ giúp hắn!

Người yêu đi bảy ngày, hắn hoảng sợ sống qua ngày! Lo lắng an nguy của nàng, hàng đêm mất ngủ, thân thể mệt mỏi không chịu nổi. Nhưng bây giờ Dao nhi bình an trở về, hắn rốt cuộc có thể yên tâm ngủ một giấc, ôm chặt nàng trong ngực, cảm thụ mùi thơm và nhiệt độ chỉ mỗi hắn có trên người nàng, Hoàng Phủ Hiên an tâm ngủ.

Trời vừa sáng, hắn liền mở mắt. Cả đêm ngủ ngon, tinh thần cực tốt! Tâm tình vui vẻ! Mặt mỉm cười!

Trong ngực, người nhỏ nhắn còn đang ngủ say, đưa tay vuốt phẳng chân mày nhíu lên của nàng, trong mộng nàng vẫn bất an. Cúi đầu hôn lên mi tâm, hắn thỏa mãn nhẹ nhàng rút cánh tay dưới đầu nàng ra. Nhẹ nhàng ra cửa, đi vào triều sớm.

Tiểu Lâm Tử đi theo phía sau hoàng thượng, len lén nhìn hoàng thượng một cái, trong lòng bội phục hoàng hậu sát đất. Từ ra cửa đến bây giờ trên mặt hoàng thượng đều có nụ cười hạnh phúc. Lo lắng thường ngày trở thành hư không, hắn không thể không nói, hoàng hậu nương nương có sức quyến rũ vô cùng a!

Người đắm chìm ở trong biển hạnh phúc người, cả ánh mắt cũng rất ngọt ngào!

Bận rộn quốc sự cả ngày, mắt thấy gần hoàng hôn rồi. Hoàng Phủ Hiên phê duyệt xong một quyển tấu chương cuối cùng, bước chân nhẹ nhàng, không để ý phong cảnh dọc đường cực kỳ đẹp, Minh Dao cung mới là chỗ hắn muốn.

Cửa tấm cung của nàng khép lại, vừa đúng Lục Nhi đi tới, Lục Nhi hành lễ: “Hoàng thượng vạn phúc!”

Hắn hạ thấp giọng, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng hậu đã tỉnh chưa?”

“Hồi hoàng thượng, còn chưa!” Lục Nhi nhỏ giọng đáp lời, cố ý hạ thấp giọng, sợ đánh thức hoàng hậu.

Hắn khẽ gạt đầu, vung ống tay áo thật dài, bước nhẹ vào tấm cung. Nhẹ nhàng vén rèm cửa lên, nhìn dung nhan ngủ say của Dao nhi. Một cánh tay còn lộ ở bên ngoài!

Hắn lắc đầu một cái, cứng chiều cười, đi tới ngồi ở bên giường, bỏ tay ngọc của nàng vào trong chăn. Cũng không hiểu, nàng mở ra hai mắt mơ hồ, ngược mắt nhìn qua bóng dáng rất mơ hồ.

“Hiên!” Nàng lầu bầu một tiếng, cánh tay ngọc chống lên, Hoàng Phủ Hiên nâng nàng dậy, giọng điệu ôn hòa, trong mắt chợt lóe vẻ áy náy: “Là ta đánh thức nàng!”

“Không có, ngủ lâu như vậy, ta nguyên bản nên rời giường!” Nàng dịu dàng nói, khóe miệng nâng lên một độ cong mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt làm cho người ta nhìn rất thoải mái.

Sau khi nàng đứng dậy, tự lo mặc quần áo, ngồi ở trước bàn trang điểm sửa sang tóc đen xốc xếch, Hoàng Phủ Hiên nhìn bóng dáng trong kính của nàng, điềm tĩnh, thanh nhã, không dính khói lửa nhân gian, từ ca thần không kìm hãm được từ trong miệng toát ra: “Phượng Nam có giai nhân, xinh tươi nhất cõi trần. Liếc nhìn hành quách đỏ, nhìn thêm quốc gia vong[1].”

Từ trong kính trông thấy bộ dáng say sưa ở trong thơ của hắn, Lưu Quân Dao bật cười, trêu ghẹo: “Thế nào? Chẳng lẽ là bị ta mê đến thần hồn điên đảo à?”

“Phải thì như thế nào!” Hắn không che giấu, thoải mái hứa nhận, bước nhẹ tiến lên, hỏi: “Dao nhi, vì sao người rất thích trang phục thanh nhã?”

“Thanh nhã sao? Ta chỉ là cảm thấy rất thoải mái!” Nàng vốn không phải người thanh nhã, chạy không khỏi mọi việc hồng trần thế tục. Nhưng lại tận tâm làm một người thoải mái.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, có truyền lệnh hay không?” Lục Nhi không thức thời cắt đứt nồng tình mật ý giữa hai người.

“Được! Ngủ lâu như vậy cũng hơi đói bụng.” Nàng đứng dậy, cười nhạt. Lục Nhi lĩnh mệnh rời đi. Không dám quấy rầy hoàng thượng hoàng hậu tâm sự.

Cơm vốn không có bao nhiêu mùi vị, chỉ vì lót dạ đầy bụng. Nhưng cơm chứa tình yêu, mùi vị cực ngon, làm cho người thêm vô cùng.

Người hậu dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, bọn họ ở trong viện nói chuyện trời đất, chợt không biết nghĩ đến cái gì, nàng nhắm hai mắt, sắc mặt nặng nề, trong lòng gấp gáp bất an. Hỏi: “Hiên, những ngân phiếu kia có thể giải nguy cơ không?”

Hắn không nghĩ tới nàng quan tâm quốc gia đại sự như vậy, nhưng hắn không đành lòng nàng lao tâm phí thần, mỉm cười, ôn hòa nói: “Dao nhi, đừng lo lắng! Những chuyện này ta sẽ xử lý tốt.”

“Ừ!” Nàng khẽ cúi đầu, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì! Hiên khẽ nhíu chân mày bị nàng nhìn rõ ràng. Đáy mắt bị một tầng khói đen che lên, tựa hồ hết sức che giấu, nhưng hắn phiền lòng vì chuyện nước, lại không muốn làm cho nàng lo lắng. Những thứ này nàng đều rõ ràng! Nhưng nàng là người khéo hiểu lòng người người, nhìn mặt mà nói chuyện ắt không thể thiếu. Không thể nghe quốc sự rõ ràng, nhưng vụng trộm nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp trợ giúp Hiên vượt qua cửa ải khó.

Nàng đổi chủ đề, trên trời dưới đất, chuyện lý thú nhỏ như phổ phường, lớn như chuyện xưa lịch sử. Hai người nói say sưa, cho đến cuối cùng lưu luyến.

Ở trong hồng trần ồn ào, khó được yên tĩnh như vậy!

Đêm đã khuya rồi, gió lớn, Lục Nhi lo lắng thân thể chủ tử, vì vậy không thể không cắt đứt cuộc nói chuyện hiếm khi buông lỏng tâm tình của họ: “Hoàng hậu nên đi ngủ rồi!”

“Không nỡ đã trễ thế này!” Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài!

Mắt nhìn hoàng hậu xong, Lục Nhi len lén liếc hoàng thượng một cái, không rõ chân tướng cười cười, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng, tối nay ngài ở chỗ này sao?”

Cái gì? Hắn kinh ngạc trợn to hai mắt! Không thể tin được vì sao Lục Nhi hỏi như thế?

Mà nàng lại là hung hăng trợn mắt nhìn Lục Nhi một cái, trách cứ nàng tự chủ trương, chẳng lẽ ăn gan hùm mật gấu?

Nàng mặt ngoài không biến sắc! Đứng lẳng lặng, thản nhiên nhìn Hoàng Phủ Hiên, ánh mắt trong suốt như vậy khiến cho hắn không đất dung thân, không dám khinh nhờn! Nhẹ nhàng mở miệng cự tuyệt: “Không, Dao nhi ngày mai ta trở lại thăm ngươi!”

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hiên lưu luyến, bất đắc dĩ, chậm rì rì đi ra ngoài! Hắn cố ý thả chậm bước chân, bởi vì hắn hy vọng có may mắn, hi vọng Dao nhi có thể gọi hắn lại. Nhưng mơ ước luôn là tốt đẹp, còn thực tế luôn là tàn khốc, Dao nhi đã không thấy bóng dáng.

Hắn than thở, kéo bước chân trầm trọng, đi về phía cung điện lạnh như băng. Không có giai nhân ở bên, hắn chỉ có thể cô độc, cô độc nằm ở trên long sàng lạnh như băng, chịu đựng qua đêm dài đằng đẵng.

Trong Từ Ninh cung khói bếp lượn lờ, thật bình tĩnh! Nhưng Thái hậu lại nóng nảy bất an, dạo bước trong phòng, thế nào cũng không an tĩnh.

Đêm đã khuya, lão ma ma thật sự không nhẫn nại được, tiến lên khuyên can: “Thái hậu, đêm đã khuya, nên đi ngủ rồi!”

“Ta không ngủ được!” bước chân của Thái hậu chẳng những không có dừng lại, ngược lại nhanh hơn, bà nắm lấy lão ma ma, khẩn trương hề hề hỏi: “Ma ma, ngươi nói phải làm sao mới có thể làm cho tình cảm của hai người bọn họ càng tiến một bước đây?”

Hai mắt ma ma tỏa ánh sáng, đột nhiên đã có chủ ý! Tiến tới bên tai và, nói thầm: “Khổ nhục kế!”

Thái hậu mỉm cười gật đầu, trong mắt phát ra ánh sáng bị tình thế bắt buộc!

~

[1] Đây là 4 câu thơ đầu trong bài Giai nhân ca (Bài ca về người đẹp) của Lý Diên Niên. Bốn câu thơ trên được dịch bởi Aficio ở thivien. Bốn câu gốc là:

Bắc phương hữu giai nhân,

(Bắc phương bị Hoàng Phủ Hiên đổi thành Nam phương cho phù hợp xuất xứ của Dao nhi)

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Hôm nay thật là một thời buổi rối loạn! Coi như trong hậu cung chỉ có một người, cũng làm cho không người nào được an bình.

Ngày thứ ba nàng từ Minh quốc trở về, nàng nghỉ ngơi hồi lâu đã rút đi về mệt mỏi, tinh thần sáng láng hóng gió ở trong sân, Lục Nhi lấy ra giấy bút nghiên mực. Cũng ở bên cạnh mài mực! Lưu Quân Dao mở giấy ra, đầu ngọn bút chậm rãi rơi xuống, vòng quanh từng bức từng bức tranh thanh nhã mà trông rất sống động.

Lục Nhi vừa mài mực, vừa nghiêng đầu nhìn hình tượng Hàn Mai sinh động trên giấy. Chỉ thấy hoàng hậu đặt bút xuống, cầm tranh lên, nhẹ nhàng thổi, nhàn nhạt cười, đặt tranh của nàng một bên, cầm lên giấy bút ngoắc ngoắc vẽ tranh, chỉ chốc lát sau một bức họa lẽ thanh nhã hiện ở trên giấy, qua lại như thế, bức tranh thứ ba là họa lan, tuy nhỏ nhưng không mất đại khí cao quý. Để giấy bút xuống, nàng vui vẻ cười.

Đặt tranh dưới ánh mặt trời hơ cho khô, nàng phân phó Lục Nhi: “Lục Nhi, tìm mấy cung nữ tới thêu!”

“Dạ, nương nương!” Lục Nhi cúi cúi người, hiệu suất xử lý chuyện trong cung thực nhanh, Lục Nhi vừa mới đi một lát. Đã dẫn ba cung nữ trở lại.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương!” Ba cung nữ hành lễ.

“Đứng lên!” Bọn họ đứng ngay ngắn rồi, nàng lấy ba bức họa chia ra giao vào trong tay họ, lại giao gói đầu trước đó vài ngày làm xong cho họ. Cười yếu ớt, khách khí nói: “Hôm nay bảo các người đến là có chuyện làm phiền người, nhờ các người thêu hình giống trong tranh lên gối. Hôm nay có thể hoàn thành?”

“Khởi bẩm nương nương, chúng nô tỳ sẽ dốc hết toàn lực!” Sau khi được hoàng hậu cho phép, họ rồi rít lấy ra bản lãnh giữ nhà! Một cây kim một sợi chỉ cũng đều tận tâm tận lực.

Lưu Quân Dao ngồi ở một bên uống trà, thỉnh thoảng xem một chút, thời gian trôi qua từng chút, nàng có chút hăng hái đi đến sau lưng ba cung nữ. Trải qua khéo tay gia công, ba bức họa đều như thật, trông rất sống động, giống như in! Nếu không chú ý nhìn sẽ nghĩ là hoa thật sống động.

Nàng mỉm cười, không nhận được than thở: “Thật là một đôi tay khéo léo! Kỹ thuật thêu rất cao. Tranh này còn thua kém hơn đường thêu ba phần!”

“Nương nương khen trật rồi, chúng nô tỳ không dám!” Nghe vậy, ba cung nữ sợ tới mức quỳ trên mặt đất. Trong hậu cung này, mỗi tiếng nói cử động đều cần cẩn thận. Nếu gặp phải chủ tử đổ kỵ, nhất định không sẽ có kết quả tốt! Cũng khó trách họ hết sức lo sợ với lời khen của hoàng hậu.

Họ cẩn thận sống thế, làm cho lòng người chua xót, Lưu Quân Dao nhẹ nhàng than thở, dịu dàng nói: “Không có gì, các người tiếp tục!”

“Tạ nương nương!” Họ thở phào nhẹ nhõm, giống như đi một lượt ở Quỷ Môn quan. Trong lòng trừ may mắn, còn tôn kính hoàng hậu! Hoàng hậu quả thật như lời đồn đãi, dịu dàng xinh đẹp, đoan trang cao quý.

Nàng lặng lẽ ngồi ở một bên không quấy rầy họ nữa. Sau khi na cung nữ khéo tay bận rộn thật lâu, rốt cuộc thêu xong. Nhìn công thêu tuyệt diệu tuyệt luân nàng khen không dứt miệng. Nhẹ nhàng nâng mí mắt, cười vui vẻ nói: “Lục Nhi, thưởng!”

“Tạ ân điển của nương nương!” Cung nữ cười như hoa nở, trong tay cầm phần thưởng, trong lòng vui mừng không giới hạn. Cho nên ấn tượng đối với hoàng hậu tốt hơn mấy phần.

Nàng khẽ gật đầu, mỉm cười nói: “không khách khí, đây là các người nên được!” sau đó nàng nhẹ nhàng phát tay! Bọn rồi rít rời đi.

Nàng vẫn chìm đắm trong vui sướng, lại không biết nàng đã bị người tính kế. Chỉ chốc lát sau Thái hậu phái người tới: “Tham kiến nương nương! thân thể Thái hậu khó chịu, nô tỳ phụng mệnh tới mời nương nương qua xem một chút!”

“Vây đi mau!” Lòng của nàng treo lên thật cao, một khắc cũng không dám trì hoãn, vội vã đi đến Từ Ninh cung, trước khi đi cũng không quên cầm một cái gối.

Người chưa tới, tiếng tới trước! “Mẫu hậu. . . . Mẫu hậu. . . .” Kèm theo thanh âm lo lắng, nàng vội vàng bước tới.

Thái hậu nghe tiếng, lập tức khạc nước quả trong miệng ra, “Nhanh lên một chút. . . . Tới. . . .” Thái hậu luống cuống tay chân, vội vàng vàng nhảy đến trên giường êm nằm, bộ mặt phớt tỉnh che đầu. Giả bộ đau đớn hừ nhẹ.

“Mẫu hậu, ngài như thế nào?” Nàng nhỏ giọng hỏi thăm, ngồi ở bên cạnh giường êm, nắm tay lạnh như băng của bà, hỏi han ân cần.

Thái hậu nhíu lại lông mày nhỏ nhắn, hữu khí vô lực, mềm đạo âm thanh: “Dao nhi. . . Con rút cuộc tới, mẫu hậu gần đây đột nhiên cảm thấy khó chịu. Muốn tâm sự cùng Dao nhi!”

Thấy Thái hậu suy yếu không chịu nổi, lòng của Lưu Quân Dao cũng bị thương, dịu dàng hỏi: “mẫu hậu không thoải mái ở đâu? Truyền thái y xem chưa?”

Bà làm sao có thể truyền thái y? Đó không phải là gây ông đập lưng ông sao? Con người thông minh của Thái hậu đảo quanh ở trong hốc mắt, như không có chuyện gì, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Mẫu hậu buồn bực cực kỳ trong lòng, thái y đã xem, nói mẫu hậu tích tụ trong lòng, không phải thuốc bình thường có thể trị hết.”

Vừa nghe không thể trị, Lưu Quân Dao nóng nảy, luống cuống. Không kịp chờ đợi hỏi tới: “Thái y có nói trị như thế nào không?”

“Thái y nói: tâm bệnh cần có tâm được trị!” Thái hậu vừa nói, vừa len lén nhìn thần sắc Lưu Quân Dao. Trong lòng tính toán, chủ ý xấu bắt đầu nảy sinh ở đáy lòng.

“Tâm bệnh?” Lưu Quân Dao không hiểu hỏi, một lòng đều đặt trên người Thái hậu, lo lắng bệnh tình của bà, cho nên không có phát hiện ánh sáng và tính toán ở đáy mắt Thái hậu.

Thái hậu khẽ cúi đầu, như có chuyện lạ nói: “Đúng a! Người đời đều nói người đã già dễ dàng tịch mịch, nói vậy mẫu hậu cũng đã đến tuổi này! Hiên nhi cả ngày quan tâm quốc gia đại sự, không rảnh bận tâm tâm tình của mẫu hậu! Dao nhi cũng bị chuyện vụn vặt trong hậu cung ràng buộc, hơn nữa con và Hiên nhi mới tân hôn, vốn nên như keo như sơn! Lại gặp Dạ Quân rục rịch ngóc đầu dậy. Cả ngày hoảng sợ không được an bình. Mẫu hậu nhìn đau lòng! Có lúc mẫu hậu nghĩ nếu có thể làm một chút chuyện không đáng nói đến cho các con, mẫu hậu cũng an lòng!”

Nghe giọng điệu tràn đầy tự trách của Thái hậu, Lưu Quân Dao nhàn nhạt cười. An ủi bà: “mẫu hậu chỉ cần chăm sóc mình thật tốt, Dao nhi và Hiên không cầu gì khác!”

“Mẫu hậu có thể nào ngồi yên không quan tâm?” Thái hậu kích động bắn dậy, giọng nói nâng cao. Nhưng một loại dự cảm không may nảy sinh ở trong lòng Lưu Quân Dao.

Quả nhiên, trong lòng nghĩ cái gì, tới cái gì! Thái hậu chợt lại gần nàng, cười gian nói: “không bằng các con sinh đứa bé! Như vậy mẫu hậu có một người bạn, có chuyện gì làm. Tâm liền không buồn bực.”

Lưu Quân Dao nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó che miệng bật cười: “mẫu hậu, ngài vòng vo như vậy, thì ra là có chủ ý này a!”

“Đương nhiên là ta có ý này! Dao nhi, thừa dịp hiện tại sức khỏe mẫu hậu còn khỏe mạnh! Nếu sau này già rồi, hai mắt nhắm rồi, duỗi chân một cái, thì cái gì cũng không biết!” Bị nắm chặt bím tóc rồi, nhưng Thái hậu vẫn lễ thắng khí hùng. Dần dần, bà thấy Dao nhi không chút cử động, liền cứng rắn nặn ra một giọt lệ. Vẻ mặt đau khổ, bộ dáng đáng thương làm cho người ta buồn cười. Đến cuối cùng, thật sự không có cách nào, thế nhưng không lựa lời nguyên rửa mình!

Dao nhi nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng che lại môi đỏ mọng của Thái hậu, bắt đắc dĩ nói: “Mẫu hậu, nếu không ngài hỏi Hiên xem? Nếu hấn đồng ý, chúng ta thương lượng tiếp!”

Nàng rất khéo léo vớt vấn đề khó cho Hoàng Phủ Hiên, bởi vì nàng khẳng định, Hiên sẽ không miễn cưỡng nàng, sẽ không làm thương tổn nàng.

Mà Thái hậu được cái hứa hẹn này, trong nội tâm mừng thầm. Hiên nhi luôn luôn hiếu thuận, lần này bà thắng chắc.

83. Chương 87: Tranh Mỹ Nhân Tắm

Lòng của thái hậu dần dần dần ra, Dao nhi nhân cơ hội dâng gối đầu được làm tỉ mỉ lên, nói: “mẫu hậu, đây là gối hoa đặc biệt làm cho ngài, có thể khiến ngài ngủ ngon, tinh thần tốt, thanh xuân vĩnh viễn!”

“Dao nhi có lòng rồi ! Hoa này thêu thật tốt!” Quà ít lòng nhiều, Thái hậu thật là thích, tay nhẹ sờ sờ đoá hoa lan, mỗi một cái lá cây, mỗi một đoá hoa, đều giống như in! Tựa như chân chính sinh trưởng trong thiên nhiên rộng lớn.

Dao nhi cười nhạt: “Mẫu hậu thích là được!”

Trong lòng bà, sớm xem Dao nhi là nữ nhi ruột đẻ thương yêu. Mà ở trong lòng Dao nhi cũng giống như thế, Thái hậu cho nàng tình thương của mẹ ấm áp khắc cốt铭心!

Dao nhi len lén thở phào một cái ở đáy lòng, xem như lừa qua được cửa ải của Thái hậu. Nhưng nếu có lần sau nữa nên làm thế nào cho phải? Nghĩ đến sau này chân mày nàng khẽ chau chặt.

Bọn họ gặp nhau không biết là trời cao an bài, hay là số mạng trên cột. Rõ ràng gần trong gang tấc, lại tựa hồ như cách xa nhau vạn dặm. Rõ ràng có thể đưa tay chạm vào hạnh phúc, lại giống như sẽ không bao giờ.

Nơi phồn hoa rực rỡ, một bóng dáng hờ hững cô độc. Hoàng Phủ Hiên khẽ ngửa đầu, nhìn chỗ sâu xa xa. Khép lại hai mắt, yên lặng nghe tiếng côn trùng kêu và chim hót, ngửi mùi thơm ngát tỏa ra từ cỏ cây. Loạn thế ồn ào, chỉ có nơi này yên tĩnh.

Hắn không kịp chờ đợi bước nhanh, hận không thể lập tức tới Minh Dao cung. Ở nơi đó không chỉ khiến hắn buông lỏng tâm tình, càng thêm có thể thấy được giai nhân trong lòng nhớ mãi không quên. Vẹn toàn đôi bên!

Vào hoàng hôn Minh Dao cung cực kỳ xinh đẹp, được bao phủ dưới vầng sáng nhàn nhạt, nhìn từ xa giống như tiên khí lượn lờ, nhìn gần tựa hồ yên tĩnh không tiếng động. Chợt bên cửa sổ bay tới một bóng dáng, áo trắng tung bay, tóc đen quán quanh. Gương mặt xinh đẹp dính vào một tầng hơi nước, thần bí mà xinh đẹp. Bước vào Minh Dao cung, giống như tiến vào tiên cảnh nhân gian, nhìn thấy tiên tử phàm trần.

Một màn xinh đẹp làm cho người mê mẩn, kìm lòng không được, ánh mắt của hắn hoàn toàn bị bóng dáng朦胧 lung mà xinh đẹp hấp dẫn, mở ra bước chân, đi đến Minh Dao cung.

Bên trong phòng sương trắng mờ mờ, cả trong phòng tràn đầy mùi thơm ngát nhàn nhạt. Chỉ nghe tiếng nước chảy tí tách và tiếng hít thở hơi nhỏ. Hoàng Phủ Hiên nhìn vào trong bình phong, lại khổ não vì không thấy được gì.

Chợt, một tiếng dịu dàng từ sau tấm bình phong truyền đến: “Lục Nhi? Giúp ta đem y phục trên giường đến!”

Hoàng Phủ Hiên nghe được trái tim mình đập thành thịch, giống như ma đề khiến hắn thấy thật nặng. Dao nhi nghi ngờ khẽ nghiêng đầu, thầm nói: “Rõ ràng có tiếng hít thở! Tại sao gọi nửa ngày không ai đây?”

“Lục Nhi? Có nghe hay không?” Nàng không kiên nhẫn thúc giục, Hoàng Phủ Hiên nghe tiếng, tiến lùi đều khó. Suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi vào, im lặng cảm quần áo đưa cho nàng.

Nàng giống như nàng tiên cá từ trong nước chui ra, bức tranh mỹ nhân tảo, giọt nước theo lưng trơn mềm chảy xuống. Rơi vào trong bồn tắm hóa thành tầng tầng nước gợn.

Da thịt trơn bóng như tuyết, tóc đen mềm mượt như nước. Mà hắn giờ phút này là con cá dìm chìm ở trong nước. Bị dịu dàng bao vây thật chặt, thở không thông. Nhưng lại thích thú không thể tự thoát ra được!

Hắn mặt đỏ tim đập, thân thể tựa như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, vô cùng nóng bỏng! Máu cả người sôi trào, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong ngực yêu thương an ủi.

Nhưng nàng như con bướm tránh chuẩn bị giương cánh bay ở đầu cành, hắn không đành lòng quấy nhiễu, sợ nàng một đi không trở lại.

“Người nào?” Nàng cả kinh thất sắc, hơi thở xa lạ khiến nàng thấp thỏm lo âu. Nàng lập tức ẩn mình ở trong quần áo, tốc độ nhanh! Ánh mắt cảnh giác khóa trên người hắn, khi thấy là bóng dáng của Hoàng Phủ Hiên, nàng mới hơi buông lỏng thân thể, nhưng giọng nói vẫn không vui, cười lạnh: “Đường đường là vua một nước, còn dùng thủ đoạn nhìn lên người?”

Bị bắt tại chỗ, mặt của Hoàng Phủ Hiên biến đổi một hồi trắng một hồi xanh, quần bách không dặt dưng thân! Không biết giải thích như thế nào!

Cảm nhận được ánh mắt không tốt của Dao nhi, Hoàng Phủ Hiên thật sợ bị lưu lại ấn tượng không tốt! Vì vậy hết sức xóa đi một màn mới vừa xảy ra: “Dao nhi. . . Ta không có nhìn lên. . . Cái gì ta cũng không nhìn thấy!”

Thật là càng chui càng đen, chỉ là! Thật thua thiệt cho vua một nước, đối mặt kẻ địch, mặt không đổi sắc tim không đập. Xử lý chính vụ, dùng phương thức cương quyết hung ác, không nghĩ tới, đối mặt một nữ nhân lại khốn quẫn không nói ra lời.

“Ta mặc dù không tin lời ngươi, nhưng tha thứ ngươi!” Nàng nhàn nhạt cười, Hiên vốn rất thâm tình, để ý lại cẩn thận. Chỉ vì sợ nàng có một chút không hài lòng. Đây có lẽ là quá yêu rồi, mới trông gà hoá cuốc. Có lẽ là quá quan tâm, mới lo sợ bất an!

Nàng ngồi xuống, rót hai ly nước trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhẹ giọng hỏi: “Hiên, lúc này tới đây có chuyện gì?”

“Không có gì, nghe mẫu hậu bảo nàng có ghé?” Hấn đổi chủ đề! Hai người ăn ý không nói đến một màn lúng túng lúc nãy nữa! Nhưng ngồi ở bên cạnh nàng, ánh mắt thỉnh thoảng liếc thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện, hấn vẫn mặt hồng tim đập. Không thể làm gì khác hơn là ho khan che giấu khẩn trương trong nội tâm!

Thấy mặt hấn mờ mịt, nàng rút cuộc an tâm, xem ra Thái hậu cũng không nhắc vấn đề sống chết với hấn, nếu không đến lúc đó hai người làm sao ở chung! Gặp mặt khẳng định lúng túng.

Nàng vui vẻ nhếch khóe miệng, vẽ ra một độ cong mỉm cười, giọng ngọt ngào vang dội bên tai: “Hiên, gần đây ngươi bận rộn quốc sự, nhất định ngủ không ngon! Ta có đồ cho ngươi, bảo đảm buổi tối ngủ say sưa!” nàng cười thần bí, ngay sau đó chạy đến bên giường!

Nàng luôn như vậy, chuyện gì đều không để trong lòng! Giống như là nước, không hề so đo với vạn vật.

Hấn thấy nàng tựa hồ đang tìm cái gì! Cưng chiều cười một tiếng, môi mỏng hé mở hỏi: “Dao nhi, tìm cái gì đó? Trầm hương sao?”

Trong nháy mắt, nàng ôm một cái gối đầu nở rộ nụ cười sáng lạn với hấn, nhìn chằm chằm gối đầu trong ngực nàng, hấn nghi ngờ không hiểu: “Dao nhi, đây là ý gì?”

Nhẹ nhàng đi về phía hấn, nhét gối đầu vào trong ngực hấn, giống như nó là bảo bối trân quý nhất, cười nhạt, đắc ý nói: “Cái gối đầu này thể gian ít có, bên trong chứa đầy hoa khô, có thể trợ giúp giấc ngủ, hơn nữa còn có thể mỹ dung dưỡng nhan!” vừa nói, vừa huơ tay múa chân, có tiếng có hình!

Hấn nhìn cái gối đầu nhìn như bình thường này, lại bao hàm tâm ý của Dao nhi! Là quà tặng quý báu nhất lúc này! Phía trên thêu hoa mai nở rộ, bên cạnh là bông tuyết bay xuống như có như không. Một bức họa yên tĩnh mà xa xa.

“Cám ơn Dao nhi, đây là lần đầu tiên Dao nhi tặng quà cho ta, hơn nữa vật này chỉ có ở trên trời, nhân gian khó gặp. Ta nhất định rất trân quý!” Nhìn hai mắt đen nhánh của nàng, nhìn thấu tình ý ở đáy lòng nàng, mặc dù hấn tự biết trong lòng Dao nhi không có tình yêu, nhưng cũng đủ khiến hấn mừng rỡ như điên. Say đắm ở trong đó, vẫn ngọt ngào như mật.

“Đúng rồi Dao nhi, hình như nàng rất thích uống trà lài! Có nguyên do gì sao?” Nàng thường thức từng ly từng ly, lòng hiếu kỳ của hấn bị đẩy lên. Không nhịn được muốn hiểu nhiều hơn về nàng.

“Nghe nói về ý nghĩa của hoa chưa? Mỗi đóa hoa đều có thâm ý, bao hàm linh khí của trời đất nhất nguyệt. Là trân bảo kỳ lạ! Tự nhiên xinh đẹp.” Nàng giống như tinh linh trong núi, thể nghiệm thấu đáo hơn người khác! Giải thích đặc biệt lần này là lần đầu hấn nghe nói, nàng thật là một bảo bối độc nhất vô nhị. Đáng tổn tâm tư tìm hiểu.

“Thật ra thì hoa cỏ đều là vật chết, bởi vì có người cho bọn nó hàm nghĩa đặc biệt, vì vậy mới trở nên muôn màu muôn vẻ, trở nên tươi đẹp.” Nàng nhẹ nhàng nhấp một hớp nước trà, làm trơn cổ họng khô khốc của mình, vì vậy nói tiếp: “Người đời đều nói lan là quân tử thanh tân đạm nhĩ trong loài hoa. Mai, cô tuyết, cả thân ngông nghênh. Cúc, ẩn sĩ tình yêu, trải qua gió sương. Trúc, đạo đức tốt. Là loài hoa tự nhiên. Hút khí từ trời đất. Mới hiển rõ thông linh! Không chỉ có hoa như thế, vạn vật thể gian đều như thế!”

Hấn lắng lắng nghe, tỉ mỉ thưởng thức ý sâu xa trong lời nói của nàng. Từ xưa người có tài đều cây tài khinh người, nghe nàng nói chuyện xong, liền cảm thấy nàng mới thật sự là người biết chuyện, những tài tử cây tài khinh người kia chỉ là học đòi văn vẻ.

Khâm phục đối với nàng từ từ sâu hơn, tình yêu say đắm đối với nàng dần dần mở rộng. Không phải bởi vì nàng có dáng vẻ khuynh thành, mà bởi vì nàng là độc nhất vô nhị.

Hoàng Phủ Hiên khẽ cúi đầu, bàn tay trượt qua trượt lại ở trên gối, cười khẽ, hỏi: “Nếu ý nghĩa của loài hoa không giống nhau, vì sao chỉ thêu mai đỏ?”

“Mai đỏ không sợ giá lạnh, tận tình triển lộ vẻ đẹp của mình. Dù là băng dày ba thước, nó vẫn không cúi đầu. Ta thích tư thái bướng bỉnh kiêu ngạo này.” Nàng dùng mai đỏ để ví dụ mình, bởi vì nàng và nó có hoàn

cảnh giống nhau! Tâm cảnh giống nhau! Vừa nói ánh mắt nàng đã phủ lên một tầng sương trắng. Đau đớn chôn sâu trong lòng từ từ nảy mầm, đến cuối cùng coi như nhổ tận gốc cũng đau đến không muốn sống!

“Dao nhi, nàng. . .” Hấn muốn nói lại thôi, bởi vì khi thấy nàng ần ần chua xót, tim của hấn cũng đau đớn theo. Thật muốn ôm nàng thật chặt, cho nàng ấm áp, cho nàng an ủi, cả đời không buông ra.

Nhưng hấn thủy chung không dám vượt qua giới hạn nửa bước, nếu như làm cho lưới rách để con cá thoát đi, vậy không phải nên yên lặng thôi sao!

Hoàng Phủ Hiên thương xót gọi nàng, nàng rất nhanh giấu đi vẻ đau đớn ở đáy mắt, nở nụ cười, nói: “Hiên, xem ta cứ thích nói hươu nói vượn, chọc người phiền lòng. Không bằng chúng ta làm vài chuyện vui!”

Vừa dứt lời, nàng nghịch ngợm nháy nháy mắt, chờ đợi nhìn hấn, làm vua một nước, mặc dù không thể hung ác tuyệt tình, nhưng hấn chưa từng mềm lòng. Kể từ sau khi gặp phải nàng, hấn luôn chần chờ, luôn do dự, luôn không hạ được quyết tâm cự tuyệt, Hoàng Phủ Hiên bất đắc dĩ cười một tiếng, hỏi: “Chơi cái gì?”

“Đánh cờ!” Cái miệng nhỏ nhắn hợp lại, khắc ra hai chữ, không đợi hấn gật đầu, nàng liền vội vã chạy vào trong phòng, lúc ra ngoài, trong tay cầm một bộ cờ tướng.

Bày con cờ xong! Trước khi hai người đối trận, trong đầu Hoàng Phủ Hiên thoáng qua một hình ảnh mơ hồ, mặc dù không thấy rõ là cái gì, nhưng loáng thoáng có thể thấy được sa trường điểm binh, hai quân đối trận.

Hấn không rõ chân tướng, tự lẩm bẩm: “Vì sao thích đánh cờ?”

“Bàn cờ này như đời người, mà chúng ta đều là con cờ trên bàn cờ, mỗi một bước nên đi thế nào, không phải trời đã định trước, mà là do tự chúng ta quyết định. Ta thích đánh cờ, không vì cái gì khác, chỉ vì thể nghiệm vui vẻ nắm vận mạng mình trong tay, bởi vì trên thực tế việc này rất khó làm được!” Nàng vui vẻ nói nhỏ, trong tay cũng bận rộn sống không ngừng. Hoàng Phủ Hiên kinh ngạc nhìn nàng, giống như ở chung quanh nàng bao phủ một tầng một tầng bi thương. Hấn có cảm giác kỳ quái, hôm nay Dao nhi tâm sự nặng nề, buồn buồn không vui. Nhất định là bởi vì người tổn thương nàng rất sâu đó.

Tay nắm lấy quân cờ. Hoàng Phủ Hiên nhẹ giọng than thở, trái tim của Dao nhi ngăn cách hấn ở bên ngoài, muốn giúp nàng lại có lòng không đủ lực.

Từ nhỏ hấn hô phong hoán vũ, cầm y ngọc thực, cuộc sống ở trong cung điện hoa lệ, không buồn không lo lại cảm thấy trống không, hiện tại hấn mới hiểu được ý nghĩa của cuộc sống là ở ngọt bùi cay đắng mặn, nếm nếm vị trong cuộc sống, hiểu rõ chân lý cuộc sống. Những thứ này đều đến từ sự đơn phương với Dao nhi, hấn sẽ thưởng thức thật kỹ, cho đến liêu rã hoa cười cũng không vứt bỏ.

“Dao nhi! Nàng có tâm sự!” giọng nói của Hoàng Phủ Hiên không phải hỏi thăm, mà là chắc chắn.

“Không có sao, Hiên!” Nàng lên tiếng phủ nhận, đây mới là nàng, thống khổ cũng cố làm kiên cường! Làm cho người đau lòng.

“Chúng ta đánh cờ! Hiên, ngươi đừng cố ý nhường ta! Bởi vì ta sẽ dốc hết toàn lực!” Nàng cười nhạt, một câu nói ngăn lời Hoàng Phủ Hiên sắp sửa nói ra lại tim.

Hấn khẽ cúi đầu, nụ cười khổ sở hiện lên ở mặt. Khi ngừng đầu nữa, vẫn là nam tử nho nhã như ngọc.

“Ta nhất định không nhường nàng!” Hai người nhìn nhau cười khê. Hai bên Sở Hấn, diễn dịch cuộc sống của mình, cường giả như xe, một đường lên trước. Người yếu như binh sĩ, chỉ có thể từng bước từng bước tiến lên, nhưng lại không đường có thể lui. Hoặc là tiến sát địch doanh đạt được thắng lợi, hoặc là tan xương nát thịt tự chịu diệt vong.

Sau vài ván cờ, Hoàng Phủ Hiên không dám phớt lờ, ánh mắt nhìn nàng lộ ra kính nể. Vốn tưởng rằng khiến nàng bó tay chịu trời, lại không nghĩ rằng tài chơi cờ của nàng tinh xảo, từng bước từng bước ép sát bức hấn vào góc chết, chuyển bại thành thắng. Tài đánh cờ của hai người chẳng phân biệt được trên dưới, kỳ phùng địch thủ. Hăng hái đang mạnh, nhưng không ngờ sắc trời đã tối đành phải tạm thời dừng lại.

“Dao nhi, không nghĩ tới tài chơi cờ của nàng rất cao, tối nay chơi cờ thật đã nghiền. Nhưng sắc trời đã tối, ngày khác chúng ta tiếp tục được không?” Hấn còn chưa đã ngựa, nhưng hấn không hy vọng Dao nhi quá mệt mỏi! Chỉ đành phải như vậy thôi.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bầu trời đêm sáng ngời, lưu luyến, nói: “Được! Hiên người mệt mỏi cả ngày, nhanh đi về nghỉ ngơi!”

“Ừ!” Hoàng Phủ Hiên khẽ gật đầu, đứng dậy vừa mới chuẩn bị đưa tay mở cửa, lại kinh ngạc phát hiện, mặc cho hấn dùng sức ra sao cũng mở không ra.

“Thế nào?” Nghe được động tĩnh dị thường, Dao nhi vội vàng tiến lên hỏi thăm.

“Cửa này mở không ra!” Hoàng Phủ Hiên lại dùng sức, gân xanh trên tay toát ra, cửa này cũng không động. Dao nhi nghe vậy, một phát bắt lấy cửa, dù dùng sức thế nào cũng vô lực mở cửa.

Cuối cùng hai người buông tha giấy giụa, dựa lưng vào cửa, Dao nhi không tiếng động thở dài: “Ai! Mẫu hậu thật là không thể chờ đợi, vậy phải làm sao bây giờ!”

Thanh âm của nàng yếu ớt, Hoàng Phủ Hiên cơ hồ nghe không rõ, ngHiên người hỏi nữa: “Mẫu hậu cái gì?”

“À? Không có gì! Tối nay chúng ta làm sao bây giờ a?” Nàng đầu tiên là kinh ngạc quát to một tiếng, sau đó lại khéo léo ngừng đề tài, nàng không muốn thảo luận vấn đề sống chết này với Hiên, bởi vì đó là chuyện thuận theo tự nhiên, nói lại lời lúc sáng hôm nay, khó tránh khỏi lúng túng kết thúc.

Nhất định là mẫu hậu phân phó người khóa cửa lại rồi, mấy ngày trước đây mẫu hậu đã cầu nhàu bên lỗ tai hấn, sanh con dưỡng cái là chuyện lớn, mới vừa rồi Dao nhi hỏi thì hấn chần chờ, không muốn nói cho Dao nhi, tránh cho quan hệ thật vất vả mới hòa hoãn của bọn họ trở nên nhạy cảm. Hiên nay Dao nhi ngừng đề tài vừa hợp ý hấn. Chỉ là tối nay cô nam quả nữ sống chung một phòng, nên làm sao tránh khỏi không khí lúng túng giữa hai người!

Trong phòng chỉ có một cái giường, hai người bọn họ nhăn nhó một lát, cuối cùng vẫn cùng giường chung gối lẫn nữa, Dao nhi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Hoàng Phủ Hiên lại lăn lộn khó ngủ. Bởi vì trong phòng chẳng biết tại sao truyền đến một mùi thơm, khiến hấn bị lửa dục đốt, càng thêm bởi vì Dao nhi ngủ say sưa bên cạnh hấn, hấn khó có thể tự giữ. Nhưng vì không gây thành sai lầm lớn, hấn liều mạng chống cự với thuốc, cho tới cả đêm chưa chợp mắt. Hấn thống khổ tự lẩm bẩm: “Mẫu hậu a! Ngài làm khổ nhi thần rồi.”

84. Chương 88: Cuộc Sống Không Thể Giống Như Mới Gặp Gỡ

Đêm khuya, một lòng ngực lửa nóng khiến nàng từ trong mộng thức tỉnh.

Bàn tay hấn chụp tới, nàng xoay người rơi vào một lòng ngực rộng rãi. Thỉnh thoảng cảm thấy vật khác thường xâm nhập. Nàng cả kinh thất sắc, hai cánh tay liều mạng thoát thác, lại rung chuyển không được một phân một hào.

“Hiên. . . .” Nàng khẽ cau mày, hai cánh tay Hiên tựa như hai cây gậy sắt, khóa chặt lấy nàng, không thể động đậy. Lòng ngực ấm áp trong ngày thường giờ phút này giống như tường đồng vách sắt lạnh như băng, khiến nàng hoảng sợ, khủng hoảng.

Lúc này, đầu nàng ruyền đến tiếng hít thở mạnh mẽ mà nặng nề càng làm cho tim gan nàng run sợ, Hoàng Phủ Hiên cố gắng khống chế chân tình xung động trong nội tâm của chính mình. Buộc chặt hai cánh tay không để cho nàng lộn xộn, nhỏ giọng van xin: “Dao nhi, ta sẽ không làm thương tổn nàng, ta ôm là tốt rồi!”

Hấn ảm nẫn khiến nàng lo lắng, hướng chỉ lời của hấn có một loại ma lực, khiến nàng tin tưởng, vì vậy nàng ngoan ngoãn nằm, thân thể cứng ngắc một khắc cũng không buông lỏng.

Nhuyễn ngọc trong ngực, hấn ắn nhấn càng thêm thống khổ, trong lòng không khỏi kêu rên: mẫu hậu a! Nhi thần bị người hại chết.

Dao nhi căng thẳng thân thể, xuân dược thường dùng trong Mộng Thịnh lâu, nàng biết sơ một hai điều, nàng lo lắng ngộ nhỡ Hiên không nhận được bá vương ngành thượng cung, vậy thì làm sao bây giờ?

Nhưng dần dần, nàng yên tâm. Bởi vì thân thể lửa nóng của Hiên dần dần khôi phục bình thường, hô hấp đều đều vững vàng. Nàng không khỏi khẽ ngẩng đầu nhìn cổ của hắn, trong lòng trộm vui mừng: “Thật là một chính nhân quân tử tác phong nhanh nhẹn, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn!”

Hiên giống như là ánh mặt trời trong mùa đông, làm cho người ta ấm áp mà không nóng. Làm cho người ta an tâm mà không cường thế. Nhưng trong nội tâm Dao nhi hiểu rõ rõ ràng, đây không phải là yêu!

Ngày kế, hồi tưởng một màn lúng túng tối hôm qua, hai người đều trốn tránh, Hoàng Phủ Hiên thu thập xong vôi vãi vào triều, mà nàng lại một mình núp trong rừng cây cạnh viện ngẩn người, một tay nâng cằm lên, một cái tay khác nhỏ cổ tận gốc, lòng của nàng tựa như một đồng cỏ loạn trên đất. Vô luận nàng để ý thế nào cũng lung tung, hơn nữa làm người ta khổ não nhất là nàng giống như bị nhiễu loạn.

Hồi tưởng hơn ba năm trải qua, mới vừa xuyên qua thế giới lạ, nàng được bị phụ huynh (cha anh) nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu. Vốn tưởng rằng có thể một đời không lo, nhưng không ngờ cuối cùng chạy không khỏi số mạng nữ nhi nhà qun, phụng chỉ lập gia đình, nàng hơn hử tiếp nhận! Nàng từng nghĩ, có lẽ nàng sẽ như lục bình cô độc quăng đời cuối cùng ở trong vương phủ. Nhưng hai người cùng nhau trải qua sống chết ở biên quan, nàng không cách nào quên. Hắn vì nàng đỡ một mũi tên đoạt mệnh, lúc đó thì vũng nước xuân bình tĩnh như nàng đã nổi lên gợn sóng, hơn nữa nàng từng chút bại lui, quân lính tan rã.

Trước kia nàng rất xác định, đời này theo đuổi hạnh phúc: một đời một kiếp một đôi người. Nhưng nàng dần dần mất tâm trí, nàng thỏa hiệp, hơn hử tiếp nhận thê thiếp thành đoàn của hắn. Nhiều nữ cùng một chồng. Nhưng trời xui đất khiến, hắn lại tự tay tặng nàng đến nước lạ hòa thân. Lòng hắn hung ác, vứt đi tình ý của nàng xuống vách núi, trên đại điện, nàng cuối cùng bù không được chờ đợi trong lòng, ánh mắt chờ mong khóa chặt người hắn, lại đổi lấy cái nhìn vô tình lạnh như băng. Đau lòng, nàng thổi một khúc mới gấp gờ, chôn xuống trái tim u mê của mình. . . .

Trở thành hoàng hậu một nước, nàng bình tĩnh sống qua ngày, không có người lừa ta gạt, không có âm mưu tranh thủ tình cảm. Bình tĩnh hạnh phúc khiến nàng quyến luyến, nàng tựa hồ quên đau đớn trước kia. Nhưng mấy ngày nay Thái hậu lại rục rịch, hy vọng có thể sanh con dưỡng cái cho Hiên, nàng mới ý thức, thì ra là nàng trốn không thoát số mạng. Nàng chạy không thoát sứ mạng của nữ nhân lại liều mạng ắn núp. Trận truy đuổi này không biết khi nào dừng lại?

Nàng gặt đầu bộ dạng phục tùng, hai chân cong lên. Cánh tay ngọc ôm thật chặt, vùi đầu vào trong khuỷu tay. Nhắm lại hai mắt, một mình đi vào trong sương mù.

Nàng bị vây khốn trong sự phiền loại, lại không để mắt, vì sao Thái hậu vôi vãi không thể đợi như vậy? Chẳng lẽ đơn thuần chỉ muốn hưởng vui vẻ thôi sao?

Từ Ninh cung, tai mắt Thái hậu phái ra vôi vãi trở lại, Thái hậu thả gối hoa trong tay ra, hai mắt tràn đầy ánh sáng chờ mong, không kịp chờ đợi hỏi: “Như thế nào?”

Cung nữ Tiểu Hồng khổ sở nuốt nước miếng, nàng thận trọng quan sát sắc mặt của Thái hậu, khẽ lắc đầu. Nhỏ giọng hỏi bẩm: “Thái hậu, thất bại!”

Bóng dáng Thái hậu lay động mấy cái, thất vọng khép cặp mắt. Sắc mặt tái nhợt, hai chân vô lực, cuối cùng ngã ngồi ở trên ghế.

“Thái hậu tha mạng!” Liếc thấy sắc mặt xanh mét của Thái hậu, Tiểu Hồng bịch một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Thôi!” Thái hậu nhẹ nhàng nói, phát tay một cái, Tiểu Hồng không tiếng động lui ra.

Mưu Sự Tại Nhân Thành Sự Tại Thiên, coi như bà hao tổn tâm cơ cũng không đấu lại ý trời an bài. Bà cũng đừng mò mẫm giằng co, yên lặng theo dõi biến hóa thôi!

Thật ra thì Thái hậu nhọc lòng như vậy cũng không phải đùa giỡn, ẩn tình trong đó chỉ có mình Dao nhi không biết. Hiên nhi quá yêu Dao nhi rồi, bà làm mẫu thân chỉ có thể từ một bên hiệp trợ. Nhưng một mình Hiên nhi tình nguyện thì khi nào mới đến đầu! Nha đầu Dao nhi này khi nào mới bằng lòng lưu ý người bên cạnh. Mới bằng lòng rộng mở cánh cửa lòng tiếp nhận người bên cạnh. Tư tình của đôi nam nữ này thật khó đan!

Trong ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hiên đứng ngồi không yên, tấu chương bày trên bàn một chữ hán cũng chưa xem vào. Tim của hán đã sớm bay đến Minh Dao cung rồi. Nếu như không có một màn lúng túng tối hôm qua, có lẽ giờ phút này hai người đang nói chuyện trời đất, vui vẻ ở chung!

Mặc dù tối hôm qua cũng không có vượt giới hạn, nhưng hán áy náy trong lòng, hán vẫn xem Dao nhi là bảo bối, không nỡ thương tổn một phân một hào, đêm qua khăng định đã hù nàng, hán càng nghĩ trong lòng càng khó chịu! ‘ bùm ’ nện một quyền ở trên bàn.

Tiểu Lâm Tử ở bên ngoài nghe được thanh âm rõ ràng, ghé mắt len lén từ khe cửa nhìn lại, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, có chuyện gì phân phó nô tài không?”

“Không có!” Hán buồn bực mở miệng, trong lòng phiền não bất an, giống như ngàn vạn con kiến xông loạn ở trong thịt, gặm cắn thịt của hán từng chút. Mặc dù không đến nỗi đau thấu xương, nhưng lại nhột nhột khó nhịn.

Chợt, thanh âm Tiểu Lâm Tử vang lên lần nữa: “Hoàng thượng, Hàn tướng quân cầu kiến!”

Lâm triều đã qua, ngoại thần không thể dễ dàng vào cung , trừ phi có chuyện quan trọng.

Chẳng lẽ là biên quan lại xảy ra biến cố rồi hả ? Nghĩ đến khả năng này, Hoàng Phủ Hiên hơi nhíu lông mày, trong lòng dè dặt tức giận, hán gằn từng chữ: “Vào đi!”

Lúc Hàn tướng quân chưa vào, Hoàng Phủ Hiên hít sâu một hơi. Bình phục tâm tình phức tạp, đợi Hàn tướng quân đẩy cửa vào, vẻ mặt hán lạnh nhạt, sóng nước chẳng xao, ngồi ngay ngắn trên ngai rồng.

“Thần tham kiến hoàng thượng!” Hàn tướng quân lễ bái, Hoàng Phủ Hiên nhẹ nhàng phát tay một cái, thanh âm ôn hòa nhưng không mất uy nghiêm truyền đến: “Hàn tướng quân miễn lễ!”

“Tạ hoàng thượng!” Hàn tướng quân khó khăn đứng dậy, thân thể lớn tuổi khẽ run, ánh mắt Hoàng Phủ Hiên chợt lóe, trong lúc lơ đãng hán đã đi tới trước mặt Hàn tướng quân, đỡ ông ngồi, Hàn tướng quân sợ hãi, vừa mới chuẩn bị quỳ xuống tạ ơn, liền bị hán ngăn cản, hán nói: “Hàn tướng quân không cần phải khách khí, chỉ là không biết lúc này vội vã tới, có chuyện gì quan trọng?”

“Bởi vì chuyện quân lương!” Hàn tướng quân nói ra, nhìn vẻ mặt khấn trương của ông, hơn nữa vẻ mặt đau khổ, Hoàng Phủ Hiên thâm kêu không ổn. Dự cảm không may nảy sinh.

Hoàng Phủ Hiên chấp tay sau lưng, không ngừng di chuyển, hồi lâu sau hán mới mở miệng: “hai triệu lượng kia không đủ sao?”

“Ai! Trước mắt không có vấn đề, nhưng lâu dài không chống đỡ được bao lâu.” Quân lương là mệnh của các tướng sĩ, tướng sĩ là bảo đảm để quốc gia ổn định và hoà bình lâu dài. Nếu như không giải quyết được, đưa tới khủng hoảng là nhỏ, chỉ sợ làm cho chiến loạn thôi!

Không khí ngột ngạt trong ngự thư phòng Hoàng Phủ Hiên nóng nảy dạo bước trong phòng, tay thỉnh thoảng đặt lên cái trán. Mà Hàn tướng quân ở một bên cũng nóng nảy bất an, ông là nguyên lão Nguyệt quốc, trung thành vì nước. Hôm nay Nguyệt quốc gặp gỡ phiền toái lớn ông sao lại an tâm?

Chợt, ngoài cửa truyền đến tiếng bén nhọn, giống như ma âm từ địa ngục, khiến người tiếng lòng: “Hoàng thượng, tiền tuyến truyền đến chiến báo!”

Tim của Hoàng Phủ Hiên đột nhiên bị treo lên cao, thanh âm nặng nề xuyên thấu không khí ngột ngạt: “Vào đi!”

Một binh sĩ chật vật không chịu nổi cơ hồ là lăn tới, hán lăn lộn trên mặt đất, trên mặt đều là nước bùn cả mồ hôi, khô giáp trên người cũng rách mướp, không cần suy nghĩ, Hoàng Phủ Hiên cũng biết tình thế

ng nghiêm trọng. Binh lính thật vất vả ổn định thân hình, thanh âm ai oán quanh quẩn bên tai hắn: “Hoàng thượng, quân ta tan tác a!”

Cái gì? Hoàng Phủ Hiên giống như là bị đả kích trầm trọng, thân hình lay động. Nhưng làm đế vương, hắn không thể tùy ý biểu lộ tâm tình. Về khấn trương rất nhanh bị che giấu, Hoàng Phủ Hiên cúi kính hỏi: “Tình huống chiến trận như thế nào?”

“Hoàng thượng, bộ lạc Xích Luyện dốc hết binh lực tấn công Lạc Thành, Hàn tướng quân yếu không địch lại mạnh, vì bảo vệ an nguy của bách tính, Lạc thành thất thủ!” Binh lính nói từng chữ, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói ra. Hơn nữa mắt binh lính còn đọng giọt lệ có thể thấy rõ, đều nói nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Như vậy có thể thấy được tâm tình xúc động phần nộ của binh sĩ.

Thủ tướng Lạc Thành là trưởng tử của Hàn tướng quân, anh dũng thiện chiến, tinh thông binh pháp. Hôm nay Lạc Thành thất thủ, có thể thấy được binh lực cường đại của Xích Luyện.

Hoàng Phủ Hiên gật đầu bộ dạng phục tùng, trầm mặc. Chợt Hàn tướng quân phịch quỳ trên mặt đất, thanh âm già nua vang lên: “Hoàng thượng, thần xin đi xuất chiến giết giặc! Thu hồi Lạc Thành.”

Hoàng Phủ Hiên nhìn Hàn tướng quân nằm rạp trên mặt đất, trước mắt thoáng qua cảnh tượng thê thảm bởi vì kịch chiến mà máu chảy thành sông, hắn nặng nề gật đầu, nói: “Được, Hàn tướng quân mang hai mươi vạn binh lên đường bây giờ! Nhất định chấn hưng hùng phong Nguyệt quốc ta.”

“Thần tuân chỉ!” Cái trán nặng nề đập xuống đất, cũng biểu minh quyết tâm của ông. Đầu có thể rơi, thành không thể mất.

Ngày kế, Hàn tướng quân mang binh xuất chinh, Hoàng Phủ Hiên tự mình tiễn hành. Chuyển đi hồi cung, hắn buồn buồn không vui, ủ rũ cúi đầu. Bên tai vang lên lời Hàn tướng quân nói trước khi chia tay: “Hoàng thượng, lần xuất chinh thần thấy chết không sờn, nhưng thần lo lắng chuyện quân lương, nếu như tướng sĩ biết được, nhất định tinh thần giảm mạnh, cực kỳ bất lợi đối với chiến tranh!”

Lời của Hàn tướng quân khiến Hoàng Phủ Hiên tâm phiền ý loạn. Số quân lương này làm sao có?

Trong Ngự Hoa Viên bên cạnh, Dao Nhi mới từ Từ Ninh cung ra ngoài, dọc theo đường đi tâm tình nóng nảy, chẳng biết tại sao? Đi tới đi lui, trong lúc vô tình nàng liếc thấy bóng dáng một cô đơn trong lương đình ở Ngự Hoa Viên. Đuối lui cung nữ, nàng bước nhẹ đến, ngồi ở bên cạnh hắn, lại nhìn thấy hắn buồn buồn không vui, nhúu chặt mày. Vì vậy yếu ớt mở miệng: “Hiên, xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho ta nghe không? Một người kè ngẩn, hai người kè dài, có lẽ ta có thể giúp người ra ý kiến!”

“Ta. . .” Hắn muốn nói lại thôi, chần chờ có nên nói cho nàng biết hay không, nghĩ thầm: cần gì làm nàng ưu phiền đây? Liền khép miệng lại, không nói nữa.

Dao Nhi nhìn thấu tâm tư của hắn, biết hắn khó xử, khuyên hắn: “Hiên, hôm nay ta cũng là một phần tử Nguyệt quốc, nên ra một phần lực vì Nguyệt quốc. Người không nói, ta cũng sẽ tra rõ.”

“Lạc Thành thất thủ, Hàn tướng quân đã mang binh đi trợ giúp, chỉ là quân lương vẫn chưa có!” Hắn chần chờ nói ra ngọn nguồn chuyện, trong lúc nói chuyện chân mày nhúu chặt chưa từng giãn ra. Trong giọng nói cũng lộ ra bất đắc dĩ và khó khăn nặng nề.

Vua một nước nhìn như mặt ngoài vinh quang vô hạn, trên thực tế lại gánh chịu rất nhiều trách nhiệm, bị mất rất nhiều vui vẻ bình thường.

Bị quyền lợi và gông xiềng trách nhiệm buộc chặt, cả hô hấp cũng khó khăn, Dao Nhi chỉ là một cô gái cũng không thể thoát khỏi số phận mà sống yên tĩnh, hưởng chi quân vương? Việc này khiến Dao Nhi cảm động, cũng quyết định tận hết sức non yếu cho hắn, nàng hỏi: “Có thử quyền tiền người giàu chưa?”

“Nếu muốn lấy tiền từ túi người khác dễ vậy sao?” Hắn cười khổ hỏi ngược lại, người với người, tiền tài là thứ mẫn cảm nhất, tựa như một cây dây cung giương căng, đụng vào là gãy lìa.

Dao Nhi nhàn nhạt cười, đuôi lông mày lộ ra nụ cười, nói: “Cũng không phải là hoàn toàn không thể nào!”

Hoàng Phủ Hiên nghe vậy, mừng rỡ. Kích động kéo tay nàng, gấp không thể chờ hỏi: “Dao Nhi có diệu kế gì?”

Nàng cố gắng tìm tòi ở trong đầu, rồi cuộc nghĩ ra một kế, nàng khẽ lại gần, nói: “Sĩ Nông Công Thương, thương nhân không thiếu tiền nhất, nhưng khuyết địa vị. Mọi người thường thường dùng ánh mắt thể tục đối đãi thương nhân, cho rằng bọn họ là gian thương hách lợi. Thường thường bị người vung tay múa chân, bị người khinh thị. Nếu như phú thương quyền tiền, hoàng thượng có thể phong bọn họ chức quan nhỏ, cứ như vậy, bọn họ lấy được địa vị tha thiết ước mơ, hoàng thượng cũng giải khẩn cấp. Đây không phải là một công đôi việc sao?”

Hoàng Phủ Hiên cũng cho là kế này có thể được, chỉ là vẫn có chút bận tâm, hần nói ra lo lắng của mình: “Kế này rất hay, ột quan chức nhỏ thật cũng không phải việc khó, chỉ sợ những phú thương này họa loạn triều cương, các đại thần sẽ không đồng ý.”

Nàng nhếch miệng, kéo ra một độ cong mỉm cười. Nàng nhẹ nhàng phát tay, nói: “Không sao á! Chỉ là treo một hư danh, bọn họ căn bản không có quyền lợi thực chất, nếu như đại thần nào phản đối liền bảo hần nghĩ ra kế sách tốt hơn, nếu không thì phạt, giết một người răn trăm người, sẽ không ai dám dị nghị.”

“Không chỉ giải quyết vấn đề quân lương, hơn nữa lập uy tín trước mặt quần thần, quả nhiên một công đôi việc a!” Hần lẩm bẩm nói nhỏ, chân mày dần dần thư giãn ra. Vừa nói, khóe miệng còn hiện ra một nụ cười hoàn mỹ.

Nói làm thì làm ngay, hần kích tình mênh mông, chợt đứng dậy, nói: “Dao nhi, ta sẽ đi gọi quần thần vào cung, chuyện này không thể chậm trễ trì hoãn!”

“Đi!” Nàng gật đầu, nhìn hần, triển lộ nụ cười, càng thêm khích lệ Hoàng Phủ Hiên. Để cho hần có quyết tâm.

Hoàng Phủ Hiên như một trận gió, trong nháy mắt, liền không có bóng dáng.

Nhìn hần rời đi, Dao nhi cười yếu ớt, thật là một chủ nhân mạnh mẽ vang dội.

Chuyện rất nhanh vang dội Nguyệt quốc, vừa mới bắt đầu có một quan viên phản đối, liền bị trừng phạt. Giết một người răn trăm người quả nhiên hữu hiệu, quần thần không còn dị nghị, mà các phú thương nghe nói tin tức này, tâm tình kích động không dứt, nhà bọn họ có tiền bạc vạn, vài chục vạn lượng giống như vài cọng lông, nhưng có thể mua được địa vị, mua được quan chức. Bọn họ không hề do dự móc tiền ra.

Ngắn ngủn một hai ngày, triều đình liền quyền được hơn ngàn vạn lượng, không chỉ giải quyết vấn đề quân lương rồi, còn bổ khuyết quốc khố thiếu hụt.

Việc này còn chiếu cáo người trong thiên hạ, quân vương Nguyệt quốc tài đức sáng suốt, đủ để chống lên bầu trời cho dân chúng.

Làm người ta dự đoán không tới chính là, Hoàng Phủ Hiên cư nhiên tuyên bố với bên ngoài kế này là hoàng hậu nói ra, dân chúng không khỏi hoan hô, khen ngợi hoàng hậu hiền đức. Lúc đó còn có ca dao:

Người như một nhà. Công chúa gả, diễm lành đến.

Hoàng hậu mưu, Nguyệt quốc hưng.

Phượng Hoàng cùng kêu, phúc trăm họ.

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, trên dưới Minh quốc đều nghe nói tin tức này. Có người vui mừng có người buồn, có người ảo não có người khóc. Có người hối hận có người hận.

85. Chương 89: Hai Người Một Đời Một Kiếp

Một tháng sau

Ngày nào, Dao nhi trong lúc vô tình xông vào bên trong ngự thư phòng, vừa đúng thần tướng cùng một đại thần khác ở bên trong, Hoàng Phủ Hiên và bọn họ không biết vì sao, tranh đến mặt đỏ tới mang tai, giường cung bật kiếm.

Nàng dừng chân, núp thân thể nhỏ nhắn sau cây cột, ghé mắt nghe lén.

Thần tướng chấp tay góp lời: “Hoàng thượng, thần cho là nên chọn phi ứng theo tổ chế, bổ túc hậu cung, khai chi tán diệp cho hoàng gia!”

Nàng híh, chọn phi hai mắt? Bổ túc hậu cung? Giải thích thế nào?

Lửa giận của Hoàng Phủ Hiên lên cao, đưa lưng về phía bọn họ, không nói một lời. Mặc dù không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng tức giận tán phát trên người hắn có thể cảm thấy, tâm tình không tốt!

Nhưng thần tướng không thối lui chút nào, nói tiếp: “Hoàng thượng, hậu cung chỉ có hoàng hậu thực không giống lẽ thường. Huống chi thành thân đã lâu, hoàng hậu thất đức, chưa từng thêm con trai hay con gái cho hoàng thượng.”

“Người được đẩy thần tướng, câu nào cũng suy nghĩ cho trẫm, nhưng thật ra mưu tìm vì con gái mình, khá lắm thật tận trung vì nước!” Hắn chợt xoay người, mạnh mẽ chỉ vào thần tướng. Rống giận, trừng mắt lên. Sắc mặt tái xanh.

Thần tướng và một đại thần khác bị dọa đến quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng tha mạng a!” hoàng thượng mặc dù uy nghiêm, nhưng luôn luôn tao nhã lịch sự, cũng không tức giận. Hôm nay hắn lại không để ý mặt mũi tôn nghiêm của cự thần, quát lớn cự thần. Thần tướng càng kiên cố trì ý tưởng phế hậu. Ông uốn thẳng lưng, vẻ mặt bất chấp giá nào, nói: “Hoàng thượng, thần oan uổng! Nếu như không có tiểu hoàng tử, tương lai giang sơn Nguyệt quốc ta không người nào thừa kế, cự thần không mặt mũi nào gặp tiên hoàng!”

Vừa nói, vừa vỗ ngực liên tục, vừa khẩu đầu tỏ vẻ trung thành.

Mắt lạnh nhìn thần tướng tự diễn trò, cựa vào chính mình là nguyên lão tam triều, cũng không để hắn ở trong mắt, hôm nay lại còn gây sự, thật sự làm cho người ta khó có thể chịu được. Hoàng Phủ Hiên đè nén lửa giận, nếu như lúc này trong tay có kiếm, thần tướng nhất định máu tươi tại chỗ.

Hắn cười lạnh, thần tướng đột nhiên cảm thấy gió lạnh thổi qua, nhưng vì nữ nhi Tử Yên, đánh cược cái mạng già thì như thế nào? Hoàng Phủ Hiên cúi kính: “Thần tướng đang mong đợi trẫm chết sao?”

Đại thần khác miệng không thể nói, nằm rạp trên mặt đất, mặt xám như tro tàn, động cũng không dám động, hắn khép lại hai mắt, chỉ cảm thấy giờ chết buông xuống!

Nhưng thần tướng vẫn chưa từ bỏ ý định, cho là hoàng thượng còn là đứa trẻ năm đó, có thể để cho ông muốn làm gì thì làm, ông từng bước từng bước mà ép sát: “Hoàng thượng, thần. . . .”

“Cút ra ngoài, nếu không chém không tha!” Hoàng Phủ Hiên chỉ vào cửa, gầm nhẹ một tiếng, ngay sau đó xoay người đưa lưng về phía bọn họ, không nghe thần tướng nói nữa.

Trong ngự thư phòng giường cung bật kiếm, trận trện tiếng giận mắng đình tại nhức óc truyền vào trong tai Dao nhi, nàng chưa từng thấy Hiên nổi giận, nhưng không ngờ vương giả oai nghiêm làm cho lòng người kinh hãi như thế. Hai cánh tay nàng từ từ vô lực chảy xuống, xoay người liều mạng xông ra ngoài. Đọc theo đường đi nước mắt mơ hồ hai mắt.

Nàng cũng dần dần hiểu ý thần tướng, nhưng trong lòng vẫn có nghi ngờ. Không phải nói hoàng thượng Nguyệt quốc chỉ cưới một người sao? Vì sao thần tướng từng bước từng bước ép sát, khiến Hiên lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường. Trong này có nguyên do gì?

Làm cho người ta khó xử, không phải là điều nàng muốn. Nhưng từ đầu đến cuối nàng đều khiến Hiên khó xử, trước kia thế, hiện tại cũng thế. Đây rốt cuộc là đời trước thiếu nợ, đời này trả sao?

Lúc chạy trốn, trong đầu thoáng qua một màn nhảy núi, Hiên bất chấp tất cả nhảy núi vì nàng, lời của hắn lúc đó vẫn rõ mồn một trước mắt: “Bởi vì nàng cần ta, cho nên ta tới đây!”

Không phải lời ngon tiếng ngọt, lại thắng cả lời ngon tiếng ngọt. Hiên thâm tình với nàng như thế, nhưng trong lòng nàng lại có người khác. Cái gì cũng không cho Hiên được. Sự vô lực này khiến cho nàng áy náy, khiến cho nàng tự trách, khiến cho nàng thống khổ. Khoản nợ tình này làm sao nàng trả lại?

Nàng rưng rưng chạy trốn, phía trước朦胧 lung không thấy rõ hiện ra một khuôn mặt, nàng chạy dưng vào trong ngực Thái hậu, thật may là cung nữ đỡ, nếu không nàng ngã xuống là nhỏ, Thái hậu ngã xuống là lớn.

“Dao nhi?” Sau khi đứng vững, Thái hậu mới nhìn rõ người tới, chỉ thấy đôi mắt Dao nhi đầm lệ, đầy bụng uất ức, nước mắt đầy bụng không biết nhả ra đường nào.

“Mẫu hậu. . . Ô ô ô. . .” Nàng kinh ngạc nhìn Thái hậu một cái, ngay sau đó nhào vào trong ngực bà, lên tiếng khóc lớn. Nàng cho tới bây giờ đều lấy nụ cười ngụy trang, bất kể trong lòng khó bao nhiêu, khổ cỡ nào, nàng đều không dễ dàng biểu lộ tâm tình, nhưng mà giờ phút này nàng không muốn gượng chống, nàng chỉ muốn lên tiếng khóc lớn, để thanh trừ áy náy đầy bụng.

“Đừng khóc Dao nhi, bị uất ức gì nói với mẫu hậu!” Dao nhi khóc đến tim của bà cũng vỡ, Thái hậu vỗ nhẹ lưng của nàng, an ủi nàng.

Nha đầu Dao nhi này từ trước đến giờ quật cường, lần này nhất định là chống đỡ không nổi nữa.

“Mẫu hậu, ta không sao, khóc rồi sẽ tốt!” Tiếng nức nở của nàng dần dần ít. Nghẹn ngào khóc rất thương tâm!

“Khóc! Khóc! Để phiền não theo nước mắt chảy đi!” Thái hậu vỗ nhẹ lưng của nàng, an ủi nàng, mặc dù không biết vì sao Dao nhi khóc, nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Không biết khóc bao lâu, nàng dần dần bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt áy náy nhìn Thái hậu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, xấu hổ.

Bị người phát hiện bộ dáng yếu ớt nên thẹn thùng! Thái hậu cũng không phá vỡ nàng, từ ái cười, dịu dàng hỏi: “Có thể nói mẫu hậu vì sao khóc hay không?”

“Ừ!” Nàng lau khô nước mắt ở khóe mắt, nhẹ giọng trả lời, sau đó ánh mắt nhìn đến cung nữ chung quanh, khó có thể mở miệng, Thái hậu phát hiện tâm tư của nàng, phát tay về phía sau một cái, nói: “Các người lui ra!”

“Nô tỳ cáo lui!” Các cung nữ lui ra, nhưng họ không dám đi xa, chỉ chờ đợi ở địa phương xa xa.

Dao nhi đỡ Thái hậu vào đình, sau khi ngồi xuống, một màn trong ngự thư phòng hiện lên ngay trước mắt, cũng gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng, vì vậy Dao nhi nhẹ giọng hỏi: “Mẫu hậu, hoàng thượng Nguyệt quốc chỉ có thể cưới một người sao?”

Thái hậu nghe vậy, đáy mắt thoáng qua một tia sáng không rõ, bà ngượng ngùng cười, nói: “Vì sao Dao nhi hỏi như thế?”, bà nhìn chằm chằm hai mắt Dao nhi, không biết lời của Dao nhi có ý gì! Trong lòng có loại dự cảm xấu, chuông báo động trong lòng Thái hậu gõ vang, hy vọng là mình đa tâm.

Dao nhi khẩn cấp muốn biết được đáp án cũng không có phát hiện lo lắng của Thái hậu, kể một màn ở Ngự Thư Phòng hôm nay cho Thái hậu nghe: “Hôm nay Dao nhi đi ngang qua Ngự Thư Phòng, nghe được Hiên và thần tướng nói chuyện, thần tướng khuyên hoàng thượng nạp tân phi, còn nói, nếu như mà ta không thể khai chi tán diệp cho hoàng gia, thì phải lập tân hậu khác. Mẫu hậu, Dao nhi không hiểu! Hoàng thượng Nguyệt quốc không phải chỉ có thể cưới một người sao?”

Thì ra là như vậy, Thái hậu vốn tưởng rằng Dao nhi muốn nạp phi tử để thoát đi Hiên nhi, nhưng xem ra là bà đa tâm. Nhưng Dao nhi đã phát hiện đầu mối, chuyện này tuyệt không thể giấu giếm, hơn nữa Thái hậu hộ tử sốt ruột, bà ích kỷ muốn Dao nhi ở lại bên cạnh Hiên nhi, tối thiểu Hiên nhi có thể mỗi lúc gần nhau.

Thái hậu nhẹ giọng than thở, nói ra ngọn nguồn chuyện: “Từ trước hoàng đế đều là tam cung lục viện, 72 tân phi. Nguyệt quốc cũng giống như thế, chỉ là tiên hoàng mở ra tiền lệ, chỉ cưng chiều một mình ai gia, Hiên nhi có lẽ chịu ảnh hưởng từ nhỏ, không tham nữ sắc, chỉ muốn tìm một người yêu, một đời một thể một đôi người. Khi biết được Dao nhi hòa thân, Hiên nhi cao hứng hồi lâu, hàng đêm khó ngủ quần ai gia

nói chuyện phiếm, chia sẻ vui sướng của hẳn, vì giữ lại con, Hiên nhi càng thêm lớn mật quyết định, tản ra lời đồn đãi: hoàng thượng Nguyệt quốc chỉ cưới một người, chuyện ngọn nguồn chính là như vậy! Ai. . . . Đây cũng là vì sao mẫu hậu hi vọng con có thể sinh hạ một đứa con, tâm tình của một mẫu thân, chỉ hy vọng nhi tử vui vẻ!”

Hai người một đời một thế, đây không phải là nàng tha thiết ước mơ sao? Nghe lời nói này, mới biết được Hiên chịu áp lực khắp nơi. Yên lặng vì nàng làm nhiều như vậy. Dao nhi bởi vì khiếp sợ mà đã ước ước hốc mắt, chỉ vì câu nói kia! Hạnh phúc nàng hướng tới.

Hạnh phúc sẽ không bao giờ có, đau khổ gần trong gang tấc.

Đuôi lông mày của nàng hơi xệ xuống, khép mắt. Trong giọng nói tràn đầy không xác định: “Mẫu hậu, con nên làm cái gì?”

Thái hậu từ ái nhìn vào hai mắt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc trên đầu nàng, dịu dàng nói: “Mẫu hậu sẽ không miễn cưỡng con, nhưng hi vọng con có thể lưu ý người bên cạnh, không cần luôn sống ở quá khứ. Đắm chìm ở trong sự chờ đợi không có kết cục, như vậy không chỉ đã thương mình, cũng tổn thương người bên cạnh.”

Dao nhi nghiêng tai yên lặng nghe, từng chữ từng câu Thái hậu nói nện vào đáy lòng nàng, cũng làm cho kiên trì của nàng dao động, suy tư một lát, nàng nặng nề gật đầu, nâng lên nụ cười ngọt ngào, đuôi lông mày giãn ra, nàng nói: “Lời của mẫu hậu Dao nhi ghi nhớ trong lòng, đại điển phong hậu con đã bước ra bước đầu tiên, sau này cona nhất định cũng sẽ bước ra rất nhiều bước.”

Lời này của nàng coi như là cam kết, cũng coi như cho Hoàng Phủ Hiên một cơ hội.

Thái hậu vui mừng cười, sự giữ gìn của nhi tử quả nhiên không sai, làm mẫu thân nên bà cao hứng vinhhi tử, lời nói của Thái hậu nghẹn ngào ở trong cổ họng, nước mắt đảo quanh trong mắt, đây là cực vui mà khóc! Bà kích động đến lời nói cũng nói không rõ ràng lắm: “Dao nhi.. . . Con có thể nghĩ như vậy, mẫu hậu thật cao hứng thay các con! Mẫu hậu hi vọng các con nắm tay đến già!”

“Cám ơn mẫu hậu!” Bà không nói nhiều, nhưng mỗi câu đều chân thật. Kéo tay Thái hậu, hai người cười như trăng sáng! Sáng chói ánh sáng chói mắt.

Gió nhẹ thổi tới, mặt trời ấm áp nhô lên cao. Từng đám mây bay về phương xa, truy đuổi bầu trời bọn họ hướng tới, biển ảo hình dáng, một lát tựa như con cá bơi, một lát tựa như kẹo đường. Hình thái khác nhau, xa hoa.

Gió xuân phất vào mặt, đầu cành trở mầm mới, xanh ẩm mát mẻ. Muôn hoa đua thắm khoe hồng, bướm trắng không ngừng nghỉ.

Trên mặt Thái hậu đều là vui vẻ, nhìn trăm hoa đua nở trong ngự hoa viên, nàng chợt cảm khái ngàn vạn: “Trăm hoa cạnh tranh tươi đẹp, chỉ là thời trẻ qua mau, mẫu hậu đã là hoa hồng ngày cuối cùng! Mẫu hậu không cầu gì khác, chỉ hy vọng các con không sống uống thời gian ban ngày của hoa hồng!”

Mượn hoa ví dụ người, một câu hai nghĩa. Thái hậu nhìn như vô hại, cũng là người thông minh lanh lợi. Bà chỉ là giả bộ hồ đồ, trộm nhàn hạ thôi.

Dao nhi không phải hồ đồ người, tự nhiên nghe ra hàm ý trong lời nói của thái hậu, nàng cười tươi đẹp, mặt mày cong cong tựa như trăng non. Tiếng dễ nghe như suối nước, mát mẻ sáng ngời: “Hoa hồng ngày cuối cùng cũng tốt, tươi đẹp đầu mùa xuân cũng được! Dù không đầu lại thay đổi của thời tiết, chỉ có thể giữ vững một trái tim tuổi trẻ, kiên nhẫn không bao giờ suy. Mẫu hậu đúng là như thế!”

“Ha ha ha. . . . tiểu tử Dao nhi này miệng thật ngọt, ngọt hơn Hiên nhi đầu gối nhiều!” Một phen ca ngợi chọc cho Thái hậu vui vẻ cười to, còn dùng tay thân mật phất qua gương mặt hồng hào của Dao nhi. Chọc cho Dao nhi xấu hổ phục tùng.

“Mẫu hậu, lời của Dao nhi đều là chân tình thực lòng!” Nàng khẽ ngửa đầu, nhìn hai mắt mông lung của Thái hậu, nàng tự nhận là quen biết bao người, nhưng hôm nay nàng lại nhìn thấu ý định của Thái hậu.

Có bao nhiêu người, bao nhiêu lời chân tình thực lòng? Nhưng lời của Dao nhi đều phát ra từ tấm lòng, một chút giả dối cũng không có. Thái hậu mặc dù già, cũng không hồ đồ, tự nhiên hiểu lòng Dao nhi, vì

vậy trong lòng càng thương yêu Dao nhi nhiều hơn, bởi vì các nàng là cùng loại người, đều không để ý ánh mắt thế tục, sống ở trong thế giới của bản thân.

Nhưng khi nàng vừa định bước ra một bước, cơ hội đã trôi mất.

Ba ngày tới, Hoàng Phủ Hiên đều ở trong ngự thư phòng, chiến sự phía trước không lạc quan, Dao nhi cũng không dám đi quấy rầy, chỉ đành phải ở trong Minh Dao cung gấp gấp mà không thể ra sức.

Nếu như lúc này nàng dừng cảm lại Ngự Thư Phòng tìm Hoàng Phủ Hiên, có lẽ bọn họ sẽ không lan tràn nhiều chi tiết, sẽ không lượn quanh nhiều đường quanh co.

Ngày thứ năm, phía trước truyền đến tin xấu, không để ý quần thần phản đối, Hoàng Phủ Hiên dứt khoát quyết định ngự giá thân chinh.

Ngoài đô thành, ngàn dặm tiến quân ra, mỗi ngày trông mong quân về.

Hoàng Phủ Hiên mặc khôi giáp, rút đi tào nhĩ lịch sự thường ngày, lại thêm một cỗ phong độ của một đại tướng. Sa trường điểm binh, khí thế sơn hồng.

Dao nhi đeo bội kiếm cho hấn, lúc gập đầu, một hàng lệ lặng lẽ tới. Rơi trên mặt đất hóa thành bùn. Nàng biết vậy chẳng làm, nếu như mấy ngày nay dừng cảm nói ra khỏi miệng, cũng không trở thành hối hận hiện tại, nàng nhẹ nhàng hít hít lỗ mũi, khi ngẩng đầu lên đã là nét mặt tươi cười như hoa, nàng không yên lòng dặn dò: “Hiên, lần này đi không biết khi nào mới về! Ở ngoài phải chăm sóc mình thật tốt, ta chờ chàng trở lại!”

Ánh mắt dịu dàng của Hoàng Phủ Hiên bao phủ toàn thân nàng, bàn tay rộng mở nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không nỡ buông ra. Dùng giọng ôn hòa nói: “Dao nhi, ta không yên lòng. . . .”

“Hiên, ta sẽ chăm sóc tốt mẫu hậu, cũng sẽ tự chăm sóc mình tốt!” Nàng nhìn chăm chú hai mắt hấn, đưa tay đặt lên bàn tay của hấn, nàng cố nén không đổ lệ, không thể để cho Hiên lo lắng. Hấn nên không lo lắng gì mà ra chiến trường!

“Ừ! Ta đi!” Hoàng Phủ Hiên nặng nề gập đầu, không nỡ cũng không thể không cười lên lưng ngựa, vung tay lên: “Lên đường!”

Mười vạn binh lính trùng trùng điệp điệp, trời chiều hạ xuống chân trời cực kỳ hồng. Giống như từng nam nhi vùng vẫy nhiệt huyết, bảo vệ quốc gia, sẽ không tiếc!

Nhìn bóng lưng của hấn, nước mắt rớt cuộc vẫn phải rớt xuống, phát tay một cái với bóng lưng của họ, lên đường xuôi gió.

Trên lưng ngựa, Hoàng Phủ Hiên quỵn luyến không thôi, vì vậy hạ quyết tâm nhìn lại nàng một cái, khẽ nghiêng người, bóng dáng cô độc của nàng bị trời chiều kéo thật là dài, thân thể nhỏ nhắn bao phủ trong bụi đất giương bay. Nhưng hấn rõ ràng nhìn thấy hai hàng lệ trên gương mặt Dao nhi, hấn yên lặng thề: “Nàng khổ đợi, ta không bỏ!”

Lục Nhi nhìn đội ngũ đã đi xa, hoàng hậu vẫn không nhúc nhích, thân hình bao phủ một tầng bi thương! Lục Nhi thật là lo lắng, tiến lên một bước nói: “Nương nương, chúng ta hồi cung!”

“Nhìn thêm một chút!” Nàng vô lực khạc ra bốn chữ, mắt không hề chớp, vẫn đi theo đội ngũ cho đến biến mất.

Nàng lặng lẽ xoay người, hai cánh tay vô lực rũ xuống, khẽ cúi đầu, nhìn trong bụi đất, không biết suy nghĩ bay về phương nào. Từ từ đi về phía trước!

Lục Nhi thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, lòng không đành, nhưng không muốn quấy rầy nàng, không thể làm gì khác hơn là yên lặng đi theo phía sau nàng!

Khi đi về, cửa cung hiện lên ở trước mắt các nàng, còn có một bóng dáng lo lắng ở cửa cung. Tựa hồ đợi người nào đó.

Khi thấy hai bóng dáng quen thuộc, Tật Phong cảm giác hai mắt tỏa sáng, lập tức chạy lên trước, khom mình hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến nương nương!”

Bị Tật Phong kêu, Dao nhi dần dần từ trong bị thương hồi hồn, nghi ngờ hỏi: “Không cần đa lễ, tướng quân có chuyện gì?”

“Trước khi đi Hoàng thượng phân phó thuộc hạ bảo vệ hoàng cung, cũng nghe theo điều khiển của nương nương!” Tật Phong đầu đuôi gốc ngọn nói ra. Hắn trung thành cảnh cảnh đối với hoàng thượng, tự nhiên hiểu địa vị của hoàng hậu nương nương ở trong lòng hoàng thượng không giống bình thường. Bảo vệ tốt nương nương tức là miễn hoàng thượng buồn phiền ở nhà, trách nhiệm của hắn trọng đại!

Dao nhi tỉ mỉ phân phó: “Được, tướng quân lập tức điều năm trăm người bảo vệ hoàng cung, người còn lại chờ điều khiển!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Tật Phong lĩnh mệnh đi, nàng không biết nghĩ tới điều gì, tăng nhanh bước chân, vội vã đi vào trong cung. Lục Nhi không rõ chân tướng, không thể làm gì khác hơn là cũng đi theo vào cung. Nhưng chỗ tối, có một đôi mắt phản hận đi theo bóng lưng của các nàng biến mất ở nơi khúc quanh!

86. Chương 90: Nữ Nhân Trời Định

Đuổi lui tất cả cung nhân, đặt cây sáo ở khóe miệng thổi một khúc, quả nhiên một con chim bồ câu trắng dừng ở bên cửa sổ, nàng cười nhạt một tiếng, bỏ cây sáo vào bên hông. Cột một phong thơ vào trên chân chim bồ câu trắng, cho phép nó cất cánh: “Đi!”

Trong nháy mắt chim bồ câu bay cao, Lục Nhi bưng đồ ăn tiến vào, nàng len lén nhìn ngoài cửa sổ một cái, liền hơi cúi đầu, không nói một lời.

Để đồ ăn xuống, Lục Nhi nhìn hoàng hậu vẫn đứng ngơ ngác cạnh cửa sổ, nói: “Nương nương, mệt mỏi cả ngày, ăn một chút gì!”

Dao nhi từ từ xoay người, đi về phía trước bàn, nhàn nhạt cười, nói: “Lục Nhi ngồi xuống cùng nhau ăn!” ngay sau đó ngồi xuống.

Lục Nhi nhăn nhăn nhí nhí không chịu ngồi: “Nương nương, không thể.”

“Ngồi xuống, một mình ta ăn không có khẩu vị!” hôm nay toàn bộ ý định của Dao nhi đều ở trên người Hoàng Phủ Hiên phương xa, không biết hắn ăn chưa? Ngủ ngon?

Lục Nhi rốt cuộc là người sáng khoái, thấy hoàng hậu kiên trì, nàng cũng không giằng co, Lục Nhi ngồi xuống, hỏi: “Nương nương phiền lòng là vì hoàng thượng?”

“Ừ! Chiến sự phía trước khó khăn, không biết hoàng thượng như thế nào?” Dao nhi ưu thương khép mi mắt, không để cho bất luận kẻ nào thấy bị thương trong mắt nàng!

Nghe vậy, Lục Nhi chẳng những không lo lắng, ngược lại vui mừng cười cười nói: “Nương nương, gần đây ngài luôn nhớ tới hoàng thượng, nương nương nhất định là thích hoàng thượng!”

“Vậy sao? Ta không chú ý!” Dao nhi nhẹ giọng hỏi ngược lại, gần đây bận chuyện trong cung, nàng không quá chú ý lòng của mình. Hôm nay nghe Lục Nhi nhắc tới, giống như đúng là có chuyện như vậy!

“Nương nương không cần ưu phiền, đây là chuyện tốt! Mặc dù Lục Nhi đi theo nương nương không lâu, nhưng ân tình của nương nương đối với Lục Nhi, Lục Nhi ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa Lục Nhi nhìn ra được tình ý cả hoàng thượng đối với nương nương, Lục Nhi hi vọng nương nương hạnh phúc!” Lục Nhi thần nhiên nói ra suy nghĩ đắm chiêu trong lòng. Nghe Lục Nhi một phen, Dao nhi cũng lâm vào trầm tư, quả thật, Hiên đối với nàng từng ly từng tý rõ mồn một trước mắt, đều là nhà đế vương vô tình, nhưng Hiên đối với nàng, không phải cứng chiêu của đế vương, mà là tình yêu của nam nhân bình thường. Người không phải là cỏ cây ai có thể vô tình, có lẽ nàng sẽ từ từ dời tình tới hắn!

Trên núi Thiên Tiên, trong một căn nhà tranh. Hai vị tiên phong đạo nhân ngồi đối diện đánh cờ, người này chính là Linh Cơ Tử sư phụ Dao nhi và sư thúc Linh Dược Tử.

“Ta thắng, ha ha ha. . .” Linh Được Tử thả cờ xuống, đột nhiên phá hỏng đường của Linh Cơ Tử. Vui vẻ cười lớn.

Linh Cơ Tử thả ra con cờ trong tay, đưa tay sờ sờ chòm râu trắng, không nói một lời, chợt lỗ tai khẽ nhúc nhích, nghe được thanh âm ‘ cô cô cô ’, ông nhẹ nhàng nâng tay, chim bồ câu liền rơi vào trong tay ông. Ông mở thư dưới chân chim bồ câu ra, xem từng chữ từng câu, giữa hai lông mày lộ ra nụ cười vui vẻ. Ông khẽ gật đầu. Nụ cười làm cho người ta không rõ chân tướng.

Linh Được Tử tràn đầy nghi vấn, nói: “Chuyện gì cao hứng như thế?”

“Ha ha ha. . . . Chuyện tốt, chuyện tốt, chuyện cực tốt!” Linh Cơ Tử Cao hứng quên hết tất cả rồi, chọc cho Linh Được Tử rất hiếu kỳ, thân thể lại gần, muốn thăm dò tột cùng, nhưng lại không thấy được nội dung.

Linh Được Tử hỏi nữa: “Rốt cuộc chuyện gì?”

Linh Cơ Tử cũng không thừa nước đục thả câu, khẽ vuốt râu bạc, cười đắc ý nói: “Rồng về trời, phượng về tổ. Lúc long phượng hòa minh không còn xa!”

Linh Được Tử vừa nghe lập tức hiểu nguyên do ở trong đó, cũng vui vẻ lên mặt, cao hứng nói: “Nói như vậy đồ đệ bảo bối kia của huynh thông suốt?”

Linh Cơ Tử gật đầu liên tục, nói sơ nội dung trong thư: “Dao nhi bảo ta phái người tương trợ Hoàng Phủ Hiên, đây là lần đầu tiên Dao nhi muốn nhờ sự phụ, hơn nữa còn là vì Hoàng Phủ Hiên. Đề nói xem đây có phải là chuyện tốt không?”

“Chuyện tốt, đương nhiên là chuyện tốt, năm đó huynh hao tổn tâm cơ tạo nhân duyên, theo ý trời, không phải là vì ngày nay sao?” Linh Được Tử nói tình lý trong đó, chuyện năm đó ít người biết.

Thiên cơ không thể lộ, chẳng lẽ Linh Cơ Tử nghịch thiên mà đi, không sợ bị trời phạt?

Nhưng sự thật tuyệt không phải như thế, suy nghĩ của Linh Cơ Tử bay đến ba năm trước đây, ông vốn là người tu tiên, có một ngày, trong lúc vô tình ông vào một cái sơn động, bên trong có một bức họa trân quý, một công tử tuấn mỹ và một tuyệt đại giai nhân ôm nhau, thâm tình nhìn nhau. Phía trên đề thơ:

Thế giới có giai nhân

Đầy sao lượn quanh trăng sáng

Giai nhân tối như thế

Phượng Hoàng về trời xanh

Lúc đó ông không nghĩ ra ý nghĩa trong đó, trải qua mấy phen chiêm chước, ông rốt cuộc hiểu rõ, cô gái này là do trời an bài, được nữ nhân này có thiên hạ.

Vì vậy ông tự chủ trương vẽ lại nữ tử này, vốn tưởng rằng sẽ bị trời phạt, nhưng sự thật chứng minh, hành động lần này là chính xác. Hơn nữa ông tin chắc, tương lai hai nước Minh Nguyệt nhất định vì nàng mà có một phen sóng gió, nhưng bởi vì nàng mà quốc thái dân an, vạn thế lâu dài.

Linh Được Tử khẽ gật đầu, hiểu dụng tâm lương khổ của sư huynh, nữ tử này là người trời định, tự nhiên có trời cao che chở. Bọn họ có thể làm, chỉ có yên lặng theo dõi biến hóa.

Linh Được Tử hỏi: “Sư huynh có tính toán gì không? Giúp hay không giúp?”

“Giúp, dĩ nhiên giúp, nếu bọn họ có thể sớm ngày tu thành chánh quả, chúng ta cũng coi như không phụ ý trời!” Linh Cơ Tử nặng nề gật đầu, đồ nhi có cầu xin, ông không thể không giúp.

Dù nói như thế, Lưu Quân Dao và Hoàng Phủ Hiên là một đôi bích nhân Nguyệt lão tạo nên, nhưng trời cao luôn giầy vò bọn họ một phen, cùng trải qua sống chết đau khổ như vậy, mới có thể quý trọng hạnh phúc không dễ có.

Ngày kế, Linh Cơ Tử lập tức cho gọi môn nhân, phái ra một người võ nghệ cao cường âm thầm bảo vệ Hoàng Phủ Hiên, cũng lập tức viết một lá thư báo cho Lưu Quân Dao. Lúc nhận được tin, trái tim treo cao

của nàng rút cuộc rơi xuống. Đuôi lông mày giương nhẹ, khóe miệng hiện ra một đường cong hơi nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn về phương xa, có sự phụ giúp một tay, Hiên không lo ngại tính mệnh rồi.

Lúc này, Lục Nhi hấp tấp chạy vào, thở hổn hển nói: “Nương nương, Tiểu Lâm Tử có chuyện cầu kiến!”

Nàng từ từ cắt thư xong, chậm rãi đi lên trước, nói: “Cho hắn đi vào!”

“Dạ!” Lục Nhi lĩnh mệnh ra cửa, đợi lúc Tiểu Lâm Tử đi vào, nàng đã ngồi ở trước bàn, lạnh nhạt thưởng thức trà, Tiểu Lâm Tử lễ bái: “Nô tài tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Đứng lên! Có chuyện gì bẩm báo?” Nàng nhẹ nhàng để trà xuống, dịu dàng hỏi.

“Tạ nương nương! Minh quốc có thám tử báo lại, Dạ Quân quấy nhiễu biên cảnh Minh quốc, Minh quốc tổn thất thảm trọng. Cảnh vương gia đã tự mình lãnh binh đi kháng địch!” Tiểu Lâm Tử nhũn chặt mày, mặc dù không biết rõ hành động này có ảnh hưởng gì với Nguyệt quốc, nhưng Tiểu Lâm Tử cũng không dám phớt lờ.

Dao nhi đứng dậy, chậm rãi dạo bước, không nói một lời, Lục Nhi và Tiểu Lâm Tử liếc mắt nhìn nhau, khe mở miệng ra nhưng lại không nói gì. Hai người lo lắng nhìn hoàng hậu, hi vọng hoàng hậu có thể ra quyết định.

Nhưng hoàng hậu không biết đang suy nghĩ gì, thần sắc nặng nề. Gật đầu khép mắt, cả bên trong phòng tràn đầy hơi thở nặng nề, ép tới người thở không nổi.

Khi Lục Nhi và Tiểu Lâm Tử gấp không thể chờ, nàng rút cuộc lên tiếng, nàng chợt xoay người, ống tay áo nhẹ nhàng phất, tiếng uy nghiêm vang lên: “Nhanh đi dò tiếp, có tin tức gì lập tức báo lại!”

Tiểu Lâm Tử không dám dừng lại, nói: “Nô tài đi ngay!” vừa dứt lời, bóng dáng vội vàng của Tiểu Lâm Tử liền biến mất không thấy.

Lục Nhi khe cau mày, đứng ở một bên, không biết nên như thế nào cho phải!

Tiếp giáp của Vu thành và Lạc thành, ở giữa chỉ cách một ngọn núi, Lạc Thành thất thủ Hàn Tuấn trưởng tử của, Hàn lão tướng quân lui giữ Vu thành. Bốn bề Vu thành toàn núi, bày thêm các chướng ngại, dễ thủ khó công, là một trở ngại rất khó khăn. Khiến Dạ Quân không dám tập kích.

Hoàng Phủ Hiên ngự giá thân chinh, giữ vững trong Vu thành, mắt thấy thời gian qua từng chút, hẩn nóng nảy bất an, Dạ Quân thủ đoạn tàn nhẫn ác độc, cư xử với kẻ địch không nhân từ nương tay. Hoàng Phủ Hiên lo lắng an nguy của dân chúng Nguyệt quốc trong Lạc Thành. Hẩn cả ngày đứng ngồi không yên, rút cuộc hẩn làm ra quyết định to gan, tự mình suất binh đánh lên Dạ Quân, đợi hẩn bị thương nặng, sau đó sẽ tùy thời giết trở về Lạc Thành.

Dạ Quân phái binh đóng tại phía đông Lạc Thành, Dạ Quân tự mình dẫn đại quân tập kích thành biên cảnh Minh quốc. Có thể thấy được Dạ Quân dã tâm bừng bừng, có hùng tâm xưng bá thiên hạ.

Hàn Tuấn khuyên Hoàng Phủ Hiên không được, dưới quyết tâm tình thế bắt buộc của hẩn, không thể làm gì khác hơn là lùi một bước, quyết định xuất binh trợ giúp Hoàng Phủ Hiên, bảo đảm cho hẩn tránh lo âu về sau.

Hoàng Phủ Hiên phân phó, canh hai nấu cơm, canh ba lên đường.

Hoàng thượng ngự giá thân chinh, cho các tướng sĩ khích lệ rất lớn ở trên trình độ nhất định. Bọn họ tin chắc, dưới sự chỉ huy anh minh của hoàng thượng, bọn họ nhất định có thể thu phục Lạc Thành, đuổi Dạ quân ra Nguyệt quốc.

Ngày chưa tỏ, Hoàng Phủ Hiên tự mình dẫn một vạn tinh binh đánh lên tướng sĩ Xích Luyện. Trước đó Xích Luyện không hề chuẩn bị, chiêm trống rung trời, ánh lửa ngập trời, binh lính Xích Luyện chạy trốn tứ phía. Vì vậy trận đầu Nguyệt quốc báo cáo thắng lợi, tinh thần tăng nhiều, khí điểm ngất trời.

Tâm tình Hoàng Phủ Hiên vui vẻ, đứng ở trước tướng sĩ, rút bội kiếm bên hông lên, cao giọng hạ lệnh: “Trận đầu báo cáo thắng lợi, khao thưởng tam quân.”

“A . . . A . . . A . . .” tiếng reo hò của chúng tướng sĩ xông thẳng lên trời, giơ cao giáo dài trong tay lên. Từng dãy chỉnh tề vô cùng.

Bên trong Lạc Thành, lại là cảnh tượng khác. Tướng quân thủ thành cực kỳ tức giận đi tới đi lui ở bên trong đại sảnh, trong miệng tức giận mắng: “Tiểu tử chưa dứt sữa lại dám đánh lên quân ta! Hừ. . . .”

Hắn phần nộ, hắn là tướng quân Thập Nhĩ của Xích Luyện, người cũng như tên, kiêu ngạo, cuồng vọng tự đại. Có sức khỏe dũng mãnh lại ít học. Trận đầu của Hoàng Phủ Hiên thắng lợi, khiến mặt mũi hắn mất hết, từ đó hắn liền ghi hận Hoàng Phủ Hiên, thề có một ngày bắt sống hắn hành hạ tới chết, nhằm báo thù nhục nh4 ngày hôm nay.

Thập Nhĩ phái ra 30 vạn đại quân đóng tại bên cạnh Vu thành, chuẩn bị trực tiếp tiến công, nhưng hành động lỗ mãng của hắn bị một mưu sĩ ngăn cản: “Tướng quân, thế núi ở Vu thành cao và dốc, dễ thủ khó công. Tuyệt không thể tùy tiện hành động.”

Thập Nhĩ giận, rút kiếm trong tay ra, gác ở trên cổ mưu sĩ, quát: “Người dám cản bản tướng quân?”

Mưu sĩ đứng uy nghiêm, đao gác trên cổ mà mặt không hề đổi sắc tim không nhảy. Bình thần ung dung nói: “Tướng quân không muốn chiến thắng Nguyệt quốc, công thành danh toại sao?”

Nghe vậy, Thập Nhĩ hơi động tâm, lòng rục rịch chộn rộn tranh cường háo thắng nhảy lên. Ánh sáng thắng lợi chợt lóe ở đáy mắt rồi tắt, Thập Nhĩ hồ hững buông kiếm, hỏi: “Người có mưu kế gì hay?”

Mưu sĩ cười đắc ý, nói nhỏ ở bên tai Thập Nhĩ: “Mai phục ở ngoài Vu thành, bắt rùa trong hồ.”

“Rất hay! Rất hay!” Thập Nhĩ mừng rỡ, hắn phát tay với bọn lính sau lưng một cái, hạ lệnh: “Rút lui binh về doanh trường!”

Đại đội nhân mã rồi rít rời đi, tiếng bước chân, tiếng vó ngựa vang tận mây xanh, cả vùng đất cũng lắc lư theo. Không trung tung bay bụi đất, Vu thành cơ hồ bị bao phủ ở trong tiếng ồn ào và bụi đất.

Ban đêm, bao phủ một tầng sương mù mông lung, trong đêm tối, đưa tay không thấy được năm ngón. Gió lạnh nhẹ nhàng phát qua nhánh cây, bóng cây chập chờn. Đống lửa mưu mô đốt trong đêm tối.

Được đêm tối che giấu, một tiểu đội nhân mã lặng lẽ từ cửa sau Vu thành chạy ra, bước chân đến gần đại doanh Thập Nhĩ từng chút.

Trong đại doanh Thập Nhĩ, trừ thanh âm đồng lửa thiêu đốt, khắp nơi im ắng yên tĩnh. Thập Nhĩ đang ngủ say sưa, thỉnh thoảng ngáy ngủ, lại không biết nguy hiểm sắp sửa lại tới.

Quả nhiên, tiếng bước chân dần dần đến gần, dừng lại ở sau một bụi cỏ bên cạnh đại doanh. Người dẫn đầu nhẹ nhàng phát tay, ánh mắt của các thuộc hạ gắt gao nhìn chăm chăm đại doanh Thập Nhĩ. Trong mắt phát ra hận ý, tên trên tay đã lên dây lên, đầu tên có lửa cháy hừng hực. Chỉ đợi đồng loạt bắt kẻ địch lại.

Người dẫn đầu nhẹ giọng nói: “Bắn tên!”, ‘vù vù vù’ tên như mưa rơi, đại doanh Thập Nhĩ đột nhiên ánh lửa ngập trời, tiếng gào thét, tiếng cầu cứu, tiếng ngựa chạy. Khói báo động cuộn cuộn, người ngã ngựa đổ.

“Cháy rồi. . . Cứu hỏa a. . . .”

“Cứu mạng a.”

“Tướng quân. . . .” Các loại thanh âm đan vào, tạo thành hỗn loạn, khiến người đánh lên đắc ý cười.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chợt, từ trong ánh lửa lao ra đại đội nhân mã, mọi người tay cầm thương dài, hung thần ác sát, thấy chết không sờn. “Giết. . . . Giết. . . .” Tiếng reo hò xông thẳng lên trời.

Người dẫn đầu phần cả kinh thất sắc, biến cố lần này hắn không dự đoán được, bọn họ yếu không địch lại mạnh, chỉ đành phải hoảng hốt thoát đi, ra lệnh một tiếng, “Rút lui!”

Trong đêm đen, bọn họ phân không rõ phương hướng trước mặt. Phía sau lại là truy binh, trong lúc vô tình, bọn họ chạy trốn tới đỉnh Vu sơn, ném tảng đá xuống, thuộc hạ của Thập Nhĩ tổn thất thảm trọng, lại không dám tiến lên, chỉ có thể vây thủ ở chân núi.

Trời dần dần sáng rồi, Thập Nhĩ ngửa đầu nhìn Hoàng Phủ Hiên trên đỉnh Vu sơn, phách lối cười nhạo: “Rồng ngủ Vu sơn, không nghĩ tới hoàng thượng cao cao tại thượng cũng có hôm nay! Ha ha ha. . . .”

Hoàng Phủ Hiên không giận không để ý, vẻ mặt bình thản ung dung, trên cao nhìn xuống Thập Nhĩ, hẳn mặc dù lâm vào nguy nan, nhưng thủy chung không mất khí chất quân vương trời ban, ngay lúc này, Hoàng Phủ Hiên thậm hại càng hiển lộ uy nghiêm.

Thập Nhĩ cười ha ha một mình, nhưng Hoàng Phủ Hiên mặt không thay đổi lạnh lùng nhìn hắn, Thập Nhĩ lại cảm thấy không có gì vui. Vì vậy ngậm miệng không nói nữa, ngược lại ra lệnh thuộc hạ: “Coi chừng kỹ, để cho bọn họ ở Vu Sơn!”

“Đạ!” Bộ hạ cùng kêu to, hôm nay bọn họ tựa như một con sói, mà người ở Vu sơn chính là con mồi bị nguy, bọn họ sẽ không dễ dàng ăn hết đoàn người Hoàng Phủ Hiên, bởi vì vậy thú càng thêm thú vị.

Tin tức Hoàng Phủ Hiên bị vây ở Vu Sơn rất nhanh truyền vào hoàng cung, nhưng cũng là chuyện ba ngày sau, khiến ột trận đại chiến sắp tới.

“Cái gì? Hoàng thượng bị vây Vu Sơn, binh mỗi lương hết, Hàn Tuấn tướng quân lại đóng cửa không ra, không đi cứu?” Dao Nhi nghe nói tin tức, chợt đứng lên, giận không kềm được. Vừa nghĩ tới hoàng thượng thậm hại mặc người chém giết, nàng liền hoa dung thất sắc.

Tiểu Lâm Tử bị lửa giận của hoàng hậu trấn áp, té quỵ xuống đất, mồm miệng không rõ: “Nương nương, nô. . . . Nô tài. . . . Cũng không rõ ràng!”

Dao Nhi cố nén lửa giận, dùng giọng ôn hòa vừa phải hỏi: “Tiểu Lâm Tử, còn thám thính đến tin tức gì?”

Nương nương mặc dù giọng điệu ôn hòa, nhưng Tiểu Lâm Tử vẫn nghe ra mùi thuốc súng trong đó, không dám không lựa lời nói: “Không có. . . . Không có.” Tiểu Lâm Tử quỳ gối run lấy bối, giống như tai vạ đến nơi rồi.

“Đi gọi Tật Phong tướng quân vào cung!” Dao Nhi phân phó một tiếng, Tiểu Lâm Tử lĩnh mệnh vội vã chạy đi. Dao Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống, lồng ngực bởi vì lửa giận tỏa ra mà phập phồng lên xuống, bưng ly trà lại chậm chạp không vào miệng, mắt vô hồn không biết nhìn về phương nào.

87. Chương 91: Phụng Cứu Hoàng

Vu thành, Lạc Thành, Dương thành, tạo thành xu thế giao nhau, ở giữa là Vu Sơn. Hơn nữa biên thành cách Lạc Thành không xa hôm nay đã do Hàn lão tướng quân tự mình đóng, kẻ địch tạm thời không dám tới phạm.

Hoàng Phủ Hiên bị vây Vu Sơn làm sao không ai biết! Dù sao bốn phía đều là người Nguyệt quốc, sao có thể không đi cứu? Dao Nhi nhíu chặt chân mày, lẳng lặng suy tư, lại trăm mối vẫn không có cách giải.

“Nương nương! Tật Phong tướng quân đến!” Chỉ chốc lát sau tiếng bước chân vội vàng của Lục Nhi và tiếng nói nhỏ cắt đứt suy nghĩ của nàng, nàng thả ly trà trong tay xuống, đứng dậy đi về phía ngoài cửa, Tật Phong đã chờ ngoài cửa.

“Thuộc hạ tham kiến hoàng hậu nương nương!” Tật Phong từng được hoàng thượng đặc biệt cho phép không cần quỳ xuống, vì vậy hắn chỉ khom mình hành lễ!

Dao Nhi cũng không dài dòng dây dưa, trực tiếp hỏi: “Chuyện hoàng thượng bị vây ở Vu sơn chắc tướng quân đã nghe nói”

“Thuộc hạ đã biết, chẳng lẽ nương nương muốn đi cứu giá?” Tật Phong lớn mật phỏng đoán, càng thêm to gan ngẩng đầu liếc nàng một cái.

“Không tệ, Bổng cung cho gọi tướng quân vào cung chính là vì chuyện này!” Dao nhi chắc chắn nói, khiến Tật Phong lo lắng. Ngộ nhỡ nương nương có gì việc không hay xảy ra hắn làm sao có thể giao phó với hoàng thượng?

Vì vậy Tật Phong đang định lên tiếng ngăn cản, nhưng khê mở miệng còn chưa khắc ra một chữ, đã bị Dao nhi lạnh lùng uy hiếp, Dao nhi nói: “Tướng quân không cần ngăn trở, Bổng cung đã quyết định, kính xin tướng quân phái binh bảo vệ mẫu hậu. Bây giờ Bổng cung lên đường!”

“Nương nương nghĩ lại. . . .” Tật Phong hết sức vãn hồi ý nghĩ của nương nương, “Tướng quân không cần nhiều lời, lui ra!” Nhưng Dao nhi vung ống tay áo lên, xoay người vào cửa cung.

Tật Phong nhìn bóng lưng rõ ràng của nàng, chỉ đành phải nhẹ giọng than thở, van xin trời cao phù hộ hoàng thượng và nương nương không gặp chuyện gì, nếu không hắn chết cũng không an tâm.

Tật Phong vội vã rời đi, an bài tất cả, sáng sớm hôm sau, Tật Phong tăng thêm người bảo vệ Thái hậu, mà sáng Dao nhi đã dẫn Lục Nhi lên đường, giục ngựa chạy, cuộn cuộn bụi đất.

Lục Nhi đón gió, cao giọng hỏi: “Nương nương, chúng ta đi đâu?”

“Dương thành, Lục Nhi, điều tra rõ ràng chưa?” Dao nhi khê nghiêng đầu, hỏi thăm Lục Nhi. Con ngựa chạy nhanh không chống cự nổi lo lắng của nàng, kể từ khi biết được hoàng thượng có khó khăn, chân mày nàng không từng giãn ra.

Lục Nhi nặng nề gật đầu, hồi đáp: “Nương nương, đã điều tra xong, Thủ tướng Dương thành là con của thần tướng, Trương Lập, mặc dù không phải người có dũng có mưu, nhưng cũng không phải rất sợ chết, thủ hạ binh cường mã tráng, hơn nữa gần Vu Sơn nhất.”

Không tệ, mục đích lần này của họ đúng là mượn nước Dương thành dập lửa Vu Sơn. Nếu như muốn binh lính Dương thành nghe lệnh của nàng, thì phải hạ Trương Lập trước.

“Được!” Nàng rút cuộc lộ ra một nụ cười, ngay sau đó mắt Dao nhi nhìn phía trước, cao giọng nói: “Hoàng thượng đã bị vây khốn ba ngày, nhất định binh mỗi lương hết. Lục Nhi chúng ta phải gia tăng tốc độ rồi, trước khi trời tối nhất định phải chạy tới Dương thành.”

“Dạ, nương nương!” Lục Nhi đáp, hai người dương dương roi ngựa trong tay, con ngựa lập tức chạy thật là xa. Lấy tốc độ hiện nay để xem, trước khi trời tối nhất định có thể chạy tới Dương thành, giải quyết Trương Lập xong, buổi tối có thể xuất binh cứu hoàng thượng.

Hai bóng dáng rất nhanh bao phủ trên đường nhỏ thật dài, bay đi Dương thành. Mặt trời từ từ xuống núi, ánh sáng mờ lung trên đỉnh núi xuyên qua lá cây rơi vào trên đất tạo thành từng điểm sáng, gió thổi mạnh, khi thì là hình tròn, khi thì là hình méo.

Trời chiều, họ đi tới cửa Dương thành, sau khi xuống ngựa liền dắt ngựa vào thành, hôm nay là thời khắc mấu chốt, cửa thành thủ vệ sâm nghiêm, người đi đường đều phải quakiểm tra mới có thể vào thành, họ cũng không ngoại lệ.

Hôm nay Dao nhi mặc áo trắng, thanh tú thoát tục tựa như tiên nữ, Lục Nhi mặc áo xanh theo sát phía sau, mặc dù không khuynh quốc tuyệt sắc như chủ tử, nhưng thanh tú hơn người.

“Đứng lại!” binh lính thủ thành ngăn các nàng lại, vẻ bỉ ổi trong mắt làm cho người ta nhìn ghê tởm. Dao nhi không vui, nhưng không biến sắc.

Người thủ thành đi tới trước mặt họ, đăm đăm nhìn chằm chằm hai người bọn họ, làm bộ hỏi: “Các người làm gì? Vào thành vì chuyện gì?”

Lục Nhi hơi giận, muốn xông tới sử dụng võ lực giải quyết, nhưng bị Dao nhi ngăn cản, Dao nhi tỏ bộ dạng phục tùng, trên mặt đều là thần sắc bi thương, đưa tay nhẹ phẩy hai mắt, nức nở nói: “Đại ca, tiểu nữ tử nhà ở Lạc Thành, cha mẹ đã bỏ mình ở trong chiến loạn, tiểu nữ tử không còn cách nào không thể làm gì khác hơn là vào thành nương nhờ họ hàng.”

“Thảm như vậy! Các người đi vào!” Người thủ thành đột nhiên không còn vẻ bỉ ổi, ngược lại như bị cảm động lây, từ bỏ để họ vào thành.

Vào thành, Lục Nhi quay đầu lại nhìn cửa thành một cái, lại quay đầu lại, khẽ cười nói: “Vừa rồi tiểu thư diễn thật tốt, nhưng vì sao không để cho Lục Nhi giải quyết bọn họ xong chẳng phải tốt hơn?”

“Đại sự chưa làm, không thể phức tạp!” thân thể Dao nhi không chút buông lỏng. Đáy mắt lóe hung ác rồi mất, nhưng Lục Nhi vẫn thấy được rõ ràng, nương nương thật là hoàng hậu trời sanh, khi giơ tay nhắc chân hiển thị rõ uy nghiêm và khí chất cao quý hoàng gia.

Tiến vào Dương thành, họ không có ở lại, mà là trực tiếp vào phủ của Trương Lập, hai thị vệ trong phủ cung kính đứng ở trước phủ đệ, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

Họ chậm rãi tới gần, một thị vệ trong đó vừa phát tay, vừa hét lên: ” A. . . . Nơi này không phải là địa phương các người nên tới, ai rời đi.”

Nhưng họ vẫn không ngừng đi về phía trước, thị vệ không ngừng khuyên can các nàng, liếc nhau một cái, sau đó rồi rít đi xuống, đứng ở trước mặt họ ngăn trở con đường của các nàng như hai pho tượng.

Lục Nhi che chở nàng ở phía sau, nói: ” nhanh đi thông báo, đã nói kinh thành có người tới chơi!”

Kinh thành? Chẳng lẽ là người nhà tướng quân? Nhưng chưa từng nghe tướng quân nhắc đến! Hai thị vệ nhìn nhau, đều không tin họ, chỉ muốn đuổi họ đi: “Ai từ kinh thành tới? Sợ là loạn nhận thân hết ăn lại uống! Mau đi! Nếu không chúng ta không khách khí.”

Lần này bọn họ ngăn trở, khiến Dao nhi giận quá hóa cười, được Lục nhi bảo vệ, họ trực tiếp xông vào bên trong, hai thị vệ nhất quyết không tha, nhất thời bốn người làm thành một đoàn.

Chợt, Dao nhi lựa chọn trừng mắt, từ trong lòng ngực móc ra một kim bài, lạnh lùng nói: “Cần rồi!”

Hai thị vệ nhìn kim bài, cả kinh thất sắc, rồi rít quỳ trên mặt đất, đã bị sợ tới mức không thể mở miệng, bọn họ cũng là người rất sợ chết, không nghĩ tới lại lịch hai nữ tử này lớn như thế, xem ra kỳ chết của họ đến rồi.

Dao nhi lạnh lùng nói: “Dẫn ta đi gặp tướng quân các người!”

“Dạ!” Thị vệ dẫn đường, họ rất nhanh tiến vào đại sảnh, mà Trương Lập đã trông mong ngóng chờ, mở mắt nhắm nhìn.

Dao nhi đi vào, Trương Lập lập tức quỳ trên mặt đất: “Thần tham kiến hoàng hậu nương nương! Nương nương đường xa mà đến, thần chưa từng chào đón, xin nương nương thứ tội!”

Lúc phong hậu đại diện, Trương Lập may mắn gặp nàng một lần, mới vừa rồi nghe thị vệ báo lại, hẳn chỉ cho là thiên kim quý tộc nào đó trong kinh thành, không nghĩ tới là hoàng hậu đích thân tới.

“Đứng lên!” Dao nhi nhẹ giọng nói, đợi sau khi Trương Lập đứng lên, mắt lạnh của Dao nhi bắn về phía hắn, ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta không rét mà run, Dao nhi trong cơn giận dữ, chất vấn: “Dương thành cách Vu Sơn gần nhất, vì sao tướng quân không phái người cứu hoàng thượng?”

“Việc này. . . .” Trương Lập do do dự dự không biết nên trả lời như thế nào.

Lục Nhi ở bên cạnh cười lạnh, giễu cợt nói: “Chẳng lẽ tướng quân sợ chết?”

Trương Lập , không giải thích được cười cười, trừng mắt nhìn Lục Nhi, nói: “Ai không sợ chết? Nhưng hoàng thượng có khó khăn, làm thần tử nên liều mình cứu giúp, nhưng thần quả thật có lời khó nói!”

Trương Lập khom người bồi tội, nhú lông mày, lại len lén liếc hoàng hậu một cái.

Dao nhi cũng không hiểu tâm tư của Trương Lập, chỉ cho là hắn rất sợ chết, sợ hãi không dám ra chiến, nàng nhếch miệng, nụ cười lạnh lùng không có nhiệt độ hiện lên ở trên mặt: “Bốn cung mặc kệ người có gì khó nói, Trương Lập, Bốn cung lệnh người triệu tập 3000 binh mã, do Bốn cung tự mình mang binh đi Vu Sơn cứu hoàng thượng.”

“Không được ah... Nương nương!” Trương Lập chẳng biết tại sao hết sức phản đối, tốt bụng của hắn lại bị Dao nhi làm như không thấy, rút ra kiếm dài trong tay Lục nhi, bổ vào trên bàn gỗ bên cạnh, cái bàn gỗ lập tức biến thành một đồng củi.

Ánh mắt lạnh lùng của Dao nhi quét ngang bốn phía, lạnh lùng nói: “Kẻ dám kháng mệnh lệnh, như cái bàn này!”

Mọi người bao gồm Trương Lập ở trong bị ánh mắt uy hiếp của nàng dọa sợ, rớt rít quỳ trên mặt đất, không dám nói gì, Trương Lập len lén lau mồ hôi lạnh, cuối cùng thỏa hiệp: “Thần tuân chỉ!”

Màn đêm buông xuống, bốn phía Vu sơn đều bình tĩnh, nhưng chân núi lại nguy cơ tứ phía. Ánh sáng không biết tên thỉnh thoảng bắn về phía Vu Sơn, không quấy rầy binh lính của Tháp Nhĩ dưới chân núi, nhưng lại quấy rầy Hoàng Phủ Hiên chưa ngủ.

Hắn đứng dậy đang trong đêm tối, hai mắt như sói tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, hưng phấn tựa như thấy con mồi.

Dao nhi hạ lệnh tìm tới rất nhiều xe trâu, cột pháo trên đuôi của họ, trên xe đổ đầy rơm rạ, một chút tiếp xúc liền cháy, đoàn người bí mật ở trong rừng cây nhỏ cách Vu Sơn không xa, vận sức chờ phát động.

Mà bên kia Vu Sơn, một nhóm người khác cũng len lén lút lút hành động, mười vạn đại quân mai phục ở trong rừng cây, chỉ cần tín hiệu vừa vang lên, bọn họ lập tức xông lên một lần tiêu diệt Tháp Nhĩ.

Hàn Tuấn nằm ở trên dốc Tiểu Thổ, mắt khóa chặt Vu Sơn, chợt, một người lính lặng lẽ đến gần, Hàn Tuấn ghé mắt hỏi thăm, binh lính nói nhỏ: “Tướng quân, bên kia Vu Sơn phát hiện một tiểu đội nhân mã, có chừng một ngàn người.”

Hàn Tuấn cả kinh, thủ hạ đắc lực của hắn hỏi: “Tướng quân, chúng ta còn tiến hành theo kế hoạch không?”

Mặc dù không rõ địch hay ta, nhưng một ngàn người quả thật không đủ gây sợ, Hàn Tuấn hạ lệnh: “Mọi người chuẩn bị, thành bại tại hành động này.”

Bọn lính ẩn nấp tốt xong, chuyện thần kỳ xảy ra, bên kia Vu Sơn, tiếng pháo nổ tận trời, xe trâu xông về doanh trại Tháp Nhĩ, đột nhiên ánh lửa ngập trời, người ngã ngựa đổ, kẻ địch gào lên chạy trốn chung quanh. Rất nhiều binh lính vui thân trong biển lửa.

Hai mắt Hàn Tuấn sáng lên, chợt đứng dậy, chỉ bội kiếm về phía bầu trời đêm, cao giọng nói: “Xông lên. . . Kẻ lập công có thưởng. . . .”

“Giết. Giết. Giết. . .” binh sĩ lấy được khích lệ liều mạng xông về phía trước, thể lửa khổng lồ, Tháp Nhĩ thật vất vả mang theo tàn binh chạy ra khỏi, lại bị Hàn Tuấn chặn, hai quân chém giết, thủ hạ tàn binh của Tháp Nhĩ chết thì chết, bị thương thì bị thương, đầu hàng thì đầu hàng, Tháp Nhĩ đã tứ cố vô thân.

Hoàng Phủ Hiên cũng thừa cơ từ Vu Sơn xông xuống, bình yên vô sự đứng ở trước người Tháp Nhĩ, kinh ngạc nhìn Tháp Nhĩ, khóe miệng còn hiện nụ cười không rõ.

Tháp Nhĩ tuyệt nhiên cười một tiếng, ngửa đầu nhìn về bầu trời đêm, ném xuống kiếm dài trong tay, khoanh tay chịu trời.

Chợt, một bóng dáng thoáng qua, Hoàng Phủ Hiên mất thăng bằng, người nhỏ nhắn nhào vào trong ngực hắn, hai cánh tay ôm chặt hông tráng kiện của hắn.

88. Chương 92: Kẻ Trong Kế

Hoàng Phủ Hiên đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó ôm sát người trong ngực, cúi đầu cọ xát ở cổ nàng, ánh mắt yêu thương nhu tình tựa nước. Ôm nàng, thật lâu không muốn buông ra.

Hồi lâu sau, nước mắt của Dao nhi ướt đầm áo trước ngực hắn, tiếng nức nở dần dần bình thường. Hoàng Phủ Hiên vẫn không nỡ buông ra, nhẹ giọng trấn an nàng: “Dao nhi, đừng khóc, không sao!”

“Còn dám nói, trước khi đi không phải đáp ứng ta không thể tự mình mạo hiểm sao?” Nàng nhẹ nhàng đánh hấn, chu môi, không ngừng oán giận.

Bọn Hàn Tuấn quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn vợ chồng son bọn họ liếc mắt đưa tình, mới vừa rồi hoàng hậu còn như anh thư dùng lửa tập kích Thập Nhĩ, thế nào chỉ chớp mắt đã biến thành giai nhân nũng nịu?

Vậy mà tâm tình Hoàng Phủ Hiên lại vui vẻ, một là: chiến tranh thắng lợi, hai là: Dao nhi then thùng động lòng người, trước kia hẳn luôn nghĩ Dao nhi có thể ở trong lòng hấn làm nũng thì thật tốt, hiện tại rốt cuộc thực hiện được nguyện vọng này, hấn chờ đợi ngày này đã rất lâu rất lâu.

Hàn Tuấn len lén liếc bộ dáng hạnh phúc của Hoàng Phủ Hiên, không nhịn được lên tiếng giải thích: “Hoàng hậu nương nương, đây là mưu kế của hoàng thượng!”

“Mưu kế?” Dao nhi ngẩng đầu lên từ trong ngực Hoàng Phủ Hiên, nhìn Hàn Tuấn một cái, lại tập trung ánh mắt ở trên người Hoàng Phủ Hiên, hi vọng hấn có thể giải thích một phen.

Vậy mà Hoàng Phủ Hiên cư nhiên chỉ mở nửa cái nút, cúi đầu cương chiều nhìn nàng, khoe miệng còn có một độ cong tế nhị, nói: “Nàng lập tức sẽ hiểu!”

Đáy mắt Dao nhi đều là mê hoặc, chợt tiếng vó ngựa càng ngày càng rõ ràng, Dao nhi nhìn phương hướng tiếng vó ngựa truyền tới, chỉ thấy một người lính cưỡi ngựa chạy như bay đến, khi đến bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, lập tức nhảy xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, Hàn tướng quân đã chiếm lĩnh Lạc Thành, Trương Lập tướng quân lập tức chạy tới Vu thành hội hợp cùng hoàng thượng.”

“Tốt, tốt, tốt, khải hoàn hồi doanh!” Hoàng Phủ Hiên ra lệnh một tiếng, chúng tướng sĩ đã cưỡi lên ngựa chuẩn bị về Vu thành, mà Dao nhi vẫn còn ngây ngốc đứng, trong đầu quanh quẩn lời binh lính nói, nhưng nàng vẫn chưa rõ, rốt cuộc là mưu kế gì.

Lúc này, “A. . .” Nàng thét kinh hãi một tiếng, bởi vì nàng còn chưa lấy lại tinh thần, Hoàng Phủ Hiên đã ôm eo thon của nàng, nàng đã nhảy lên lưng ngựa. Hơi thở ấm áp của Hoàng Phủ Hiên phun trên cổ nàng, chọc cho nàng đỏ bừng cả mặt, thân thể cứng ngắc, không dám nói gì.

Đối với phản ứng dở dãn của nàng, Hoàng Phủ Hiên rất hài lòng, hấn lại gần bên tai nàng, lẩm bẩm nói nhỏ: “Dao nhi, giăng co nửa đêm, nghỉ ngơi thật tốt đi, một lát nàng sẽ hiểu.”

“Ta đã hiểu!” Dao nhi khẽ ghé mắt, vừa nhìn trông mắt Hoàng Phủ Hiên, vừa nói.

Hoàng Phủ Hiên nhếch miệng, cười nhạt một tiếng, khiêm tốn hỏi: “Nói nghe một chút!”

Theo như lời mới vừa rồi binh lính nói và lời Hàn Tuấn nói để phỏng đoán, trong lòng Dao nhi đã có đáp án, nàng đầu đuôi gốc ngọn nói ra suy nghĩ trong nội tâm: “Ban đêm người tập kích đại doanh Thập Nhĩ lại giả bộ binh bại trốn lên Vu sơn, tìm đường sống trong cõi chết, Thập Nhĩ hữu dũng vô mưu, vì vậy đắc chí, đắc ý quên hình. Người bị vây trên Vu Sơn, Thập Nhĩ buông lỏng đề phòng. Vì vậy người bảo Hàn tướng quân thừa dịp ban đêm đánh lên Thập Nhĩ, cũng bảo Hàn lão tướng quân và Trương Lập tướng quân hai mặt giáp công, tấn công Lạc Thành. Ta nói đúng không?”

Dao nhi chớp mắt, nhẹ giọng hỏi thăm. Nàng nói xong những câu có lý hơn nữa đánh trúng chỗ yếu, Hoàng Phủ Hiên nghe say sưa, lại càng thương yêu nàng hơn, đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng ngắt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tán dương: “Dao nhi quả nhiên thông minh! Liếc thấu tâm tư của ta.”

Dao nhi không lưu tình đánh rụng tay của hấn, cảm tức nhìn hấn, hung hăng chất vấn: “Người thật giỏi, trù hoạch kẻ trong kẻ, nhưng có biết lúc ta nghe hấy người bị vây Vu Sơn lo lắng cỡ nào không?”

“Ta sai rồi Dao nhi, về sau không bao giờ khiến cho nàng lo lắng nữa.” Hoàng Phủ Hiên ôm hông của nàng, giọng nói mềm nhũn, khiến hỏa khí của Dao nhi lập tức tan thành mây khói. Tựa vào trong ngực cứng rắn của hấn, khẽ khép lại hai mắt, lắng lắng lắng nghe tiếng tim đập có lực của hấn/

Nhìn thấy chiến tranh tàn khốc, nhìn thấy sinh mạng yếu ớt, suy nghĩ của Dao nhi ngưng tụ ở trên người Hoàng Phủ Hiên, thâm nghĩ: cả đời thoảng qua rồi biến mất, có một người thật lòng với nàng coi như trân bảo là chỉ có thể gặp không thể cầu, đừng suy nghĩ nhiều, bỏ qua tất cả quá khứ, quý trọng hạnh phúc bây giờ có được thật tốt!

Không biết có phải ông trời chú định, hẳn không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mỗi lần bật thốt lên nói đều là vì nàng, khiến trái tim bình tĩnh của nàng có một tia rung động.

Dao nhi cười nhạt không nói gì, khẽ ngửa đầu, ánh mắt khóa chặt trên trăng sáng mềm mại, dấu vết mờ hồ bên trong khiến cho nàng tò mò, vì vậy nàng quý thần xui khiến hỏi: “Thường Nga ở trong trăng sáng là cô độc? Hay là vui vẻ?”

Hoàng Phủ Hiên học tư thế của nàng, ngửa đầu nhìn về bầu trời đêm, để Dao nhi thoải mái tựa vào trước ngực hắn, hắn lẩm bẩm nói nhỏ: “Nàng vui vẻ, mặc dù không thể nắm tay người yêu, nhưng nàng sẽ ở bầu trời vĩnh viễn bảo vệ hắn, hắn vui vẻ, nàng cười với hắn, hắn khổ sở, nàng khóc với hắn. Mỗi ngày như thế, gió mặc gió, ta nghĩ, nàng vẫn vui vẻ.”

“Vậy sao? người yêu của Thường Nga thật rất may mắn!” Loại tình yêu như nước, lạnh nhạt không dấu vết này, Dao nhi rất hướng tới, mặc dù không oanh oanh liệt liệt, nhưng từng ly từng tý đều sâu tận xương tủy, khắc cốt minh tâm.

Nghe giọng nói nhẹ nhàng mà hâm mộ của nàng, Hoàng Phủ Hiên siết chặt cánh tay, ôm nàng càng chặt hơn, nhỏ giọng thì ở bên tai nàng: “Ta cũng sẽ bảo vệ nàng như ánh trăng, bất kể nàng có cần hay không!”

Lời của hắn xâm nhập lòng nàng, đâm vào xương tủy. Nàng kinh ngạc không biết làm phản ứng gì.

Sự trầm mặc của nàng, khiến hắn không có cách nào, không đợi nàng cự tuyệt, có lẽ là sợ! Hoàng Phủ Hiên cười yếu ớt nói: “Dao nhi, chúng ta vào trong phòng uống một phen!” đưa lưng về phía hắn, Dao nhi không biết trong tươi cười của hắn lộ ra một tia khổ sở.

Dao nhi bị hắn kéo mạnh vào phòng, bọn hạ nhân rất nhanh chuẩn bị tốt rượu và thức ăn. Hai người ngồi đối diện, Hoàng Phủ Hiên rót đầy vào ly rượu, nâng ly: “Tới Dao nhi, chúng ta cạn ly!”

Sắc mặt Dao nhi không vui, yên lặng cầm ly rượu lên, Hoàng Phủ Hiên hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch. Mà Dao nhi lại nhấp nhẹ, trên môi dính một chút rượu đắng.

Hoàng Phủ Hiên rót rượu tiếp, đều rất nhanh uống cạn. Gấp mà mau, khiến hắn nghẹn đỏ mặt, Dao nhi thật là lo lắng, chân mày nhíu lại, đứng dậy muốn giành ly rượu của hắn: “Hiên, tối nay ngươi đã uống rất nhiều, đừng uống nữa.”

“Không có sao Dao nhi!” Hắn quát cường không chịu nghe lời nói, Dao nhi cũng không cản hắn nữa, cứ để mặc hắn một lần!

Rượu qua ba vòng, Hoàng Phủ Hiên say đến bết nhè, nhưng rất an tĩnh, không có nói xằng nói bậy.

Dao nhi mỉm cười bất đắc dĩ lắc đầu, lao lực dời hắn đến trên giường, giúp hắn cởi giày xuống, vốn định buông tay không quan tâm, nhưng hắn mặc nhiều y phục thể kia cũng không thoải mái! Vì vậy Dao nhi xoay đầu, cởi áo khoác hắn ra, vốn tưởng rằng rất thuận lợi, nhưng bàn tay không an phận của Hoàng Phủ Hiên chụp tới, khóa nàng vào trong ngực.

“Hiên, đừng làm rộn. . .” Nàng giùng giàng đứng dậy, nhưng vẫn không nhúc nhích, khóe môi Hoàng Phủ Hiên nhếch lên nụ cười hạnh phúc, người say rượu thân thể hồ đồ, tâm không hồ đồ. Hình như hắn ôm Dao nhi vào trong ngực rồi, cảm giác giống nằm mộng.

Hắn hạnh phúc tự lẩm bẩm: “Hôm nay thật cao hứng. . . Đánh thắng trận. . . Dao nhi còn chủ động ôm ta. . . . Ha ha. . . .”

Hắn khẽ nghiêng đầu, ngủ mất, Dao nhi chống thân thể, kinh ngạc nhìn mặt ngủ hạnh phúc của hắn, thật lâu không hồi hồn. Đêm vẫn đẹp như thế!

89. Chương 93: Sự Lúng Túng Lúc Gặp Mặt Lại

Ta từng lấy hết dũng khí buông tha người chỉ biết tổn thương ta, nhưng lúc ta dây dưa không dứt giữa tình cũ tình mới, người đánh đòn cảnh cáo khiến cho ta hiểu, cái gì là cuộc sống, cái gì là yêu.

Đánh một trận Vu Sơn, Lạc Thành mất mà được lại. Bộ lạc Xích Luyện bị thương nặng, Dạ Quân mặc dù cảm tức, nhưng hấn bị bắt vào trong chiến tranh cùng Minh quốc khó có thể thoát thân.

Thanh thành Minh quốc, khó tránh khỏi một cuộc đại chiến, tướng lãnh thủ thành là con của Lưu thần tướng – Lưu Lạc Thiên, mấy tháng trước, bên cạnh hấn có một quân sư thông minh tuyệt đỉnh tới, cũng không ai biết lai lịch của nàng, quân sư và Lưu Lạc Thiên song kiếm hợp bích, vì vậy Dạ Quân ở trong cuộc chiến tấn công Thanh thành cũng không chiếm được chút tiện nghi.

Vì đã kích Dạ Quân, khiến hấn không gượng dậy nổi, Hiên Viên Triệt tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân chạy tới Thanh thành, hai nước Minh Nguyệt liên thủ, nhất định có thể hoàn toàn đánh sụp Dạ Quân, đập vỡ mơ ước xưng bá thiên hạ đồ hại sinh linh của hấn.

Bọn Hoàng Phủ Hiên nghỉ ngơi lấy lại sức mấy ngày ở Vu thành, Hàn Tuấn ở lại giữ Vu thành, Trương Lập trở về Dương thành, Hoàng Phủ Hiên, Dao nhi, đoàn người Hàn lão tướng quân mang binh chạy tới Lạc Thành, Lạc thành và Thanh thành chỉ cách một rừng cây nhỏ, bọn họ chuẩn bị tập trung binh lực đồng loạt phát động công kích Dạ Quân, sau đó tiến thẳng Xích Luyện.

Ngày kế, đại quân của Hiên Viên Triệt đến Thanh thành, Lạc Thiên tự mình chào đón: “Thần cung nghênh Vương gia!”

Ngày đêm lên đường, sắc mặt Hiên Viên Triệt không tốt lắm, gió thổi loạn sợi tóc, nhìn rất mệt mỏi, Hiên Viên Triệt miễn cưỡng nhếch miệng kéo ra một nụ cười, nói: “Không cần phải khách khí, nghe nói Thanh Thành có quân sư, không biết hôm nay có tới không?” vừa nói hấn còn nhìn chung quanh, tìm kiếm người thông minh tuyệt đỉnh trong truyền thuyết.

Lạc Thiên mỉm cười, khẽ nghiêng người, kêu: “Còn không ra gặp Vương gia!”

Lúc này, một nữ tử áo tím đi ra từ trong đám người, thanh tú, nhưng lại lạnh lùng băng sương, làm cho người ta trông mà e sợ bước. Nữ tử không được tự nhiên chấp tay hành lễ: ” tham kiến Vương gia!”

“Là người?” Nhìn gương mặt quen thuộc của nàng, Hiên Viên Triệt rất kinh ngạc, cho tới không thể tin, kể từ sau khi nàng ấy tái giá, hai tỷ nữ cũng biến mất, vốn tưởng rằng họ sẽ cùng theo nàng đi Nguyệt quốc, nhưng không nghĩ tới gặp nàng ta ở chỗ này.

Mặt nữ tử không chút thay đổi, đứng ở bên người Lạc Thiên, ánh mắt thâm thúy, Lạc Thiên nhìn Hiên Viên Triệt xin lỗi cười một tiếng, hơi có vẻ xấu hổ.

Chợt, một phu nhân hoa lệ phục sức từ trên xe ngựa sau lưng Hiên Viên Triệt chậm rãi xuống, nàng không phải là người khác, thật là Liễu Nhu, hôm nay đã vinh dự trở thành Cảnh vương phi rồi, Liễu Nhu nhìn mặt nữ tử, đáy mắt xẹt qua ác độc, nhưng mà trên mặt lại hiện nụ cười ngọt ngào thỏa đáng, giọng nói vừa châm chích vừa trào phúng: “Ô, quân sư trong truyền thuyết? Ta tưởng là ai chứ! Nguyên lai là hầu gái bị chủ tử vứt! Ha ha.”

Nói xong, nàng còn làm bộ che miệng mà cười nhạo, ghê tởm nhất chính là, nàng cứ nhiên dùng ánh mắt đồng tình nhìn Mai nhi, sắc mặt Lạc Thiên lúng túng, giận mà không dám nói gì. Mặt của Hiên Viên Triệt cũng xanh mét rồi, ắn nhẫn tức giận vận sức chờ phát động.

Nhưng cố tình Liễu Nhu không có nhận thấy được không khí không tầm thường lưu động trong không khí, vẫn đắc ý cười, Mai nhi thật lòng đối với chủ tử, không chọc phép người khác vũ nhục tiểu thư, tiểu thư từng dạy họ, đối phó người không nhất định dùng vũ lực, có lúc cần dùng ngôn ngữ đánh trúng chỗ yếu mới là một kích trí mạng.

Mai nhi bị cười nhạo giận quá hóa cười, mắt lạnh nhìn Liễu Nhu, châm chọc nói: “Thứ nữ phát lên thành Phượng Hoàng, nhưng cưỡi xuống lông vũ liền thay đổi thành quạ đen.”

“Người. . .” Liễu Nhu phẫn hận khê cắn răng, vung tay lên, ý đồ phá hủy mặt cười âm hiểm của Mai nhi. Nàng thống hận nhất người khác xem thường nàng là thứ nữ, là nữ nhi của tiểu thiếp không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Nhưng Mai nhi cố tình đạp chân đau của nàng, sao bảo nàng không thất vọng đau khổ được?

Thân hình Mai nhi không động, Lạc Thiên đã chuẩn bị đỡ thay Mai nhi, nhưng khi tay Liễu Nhu rơi xuống, Hiên Viên Triệt chặn lại, cầm tức nhìn Liễu Nhu, gầm nhẹ: “Đủ rồi, đừng cả ngày chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

Chiến tranh giữa nữ nhân hần vốn không muốn nhúng tay vào, nhưng một tháng tới nay Nhu nhi đã không chỉ một lần thất lễ như vậy rồi, dưới con mắt mọi người, sao không biết rõ đạo lý, tính toán chi li. Thật là mất mặt.

Biểu ca chưa từng dữ với nàng như thế, chớp mũi Liễu Nhu đau xót, nước mắt đảo quanh ở đáy mắt, khê cắn môi dưới, rất uất ức nhìn Hiên Viên Triệt, nhưng hôm nay đối đầu kẻ địch mạnh, Hiên Viên Triệt căn bản không có ý định thương hương tiếc ngọc. Hần dẫn đầu vào thành, Lạc Thiên và Mai nhi cũng rời đi, chỉ mình Liễu Nhu ngơ ngác đứng, ánh mắt âm độc nhìn Mai nhi, hận không thể xé nát nàng.

Dọc theo đường đi, Lạc Thiên nhíu mày, hỏi: “Vương gia để bọn lính trú đóng ở ngoài Thanh thành, có kế hay gì đánh lui địch?”

Hiên Viên Triệt tràn đầy lòng tin cười, nói: “Đương nhiên là có diệu kế, nếu không cũng không thể tự mình dẫn tinh binh tới chỗ này.”

Vương gia tựa hồ không có tính toán tiếp tục giải thích, Lạc Thiên cũng không hỏi nữa. Ba người lẳng lẳng đi, mình Liễu Nhu đuổi theo ở phía sau, nàng là thiên chi kiều nữ, mới đi hai bước đã mệt mỗi thở hồng hộc, nàng bắt mãi quạt mềm, muốn ngừng lại xoa xoa chân, nhưng lại sợ lạc mất.

Ban đêm, bên trong phòng, Liễu Nhu quần Hiên Viên Triệt, chất vấn hành động ban ngày, nhất quyết không tha: “Biểu ca, vì sao hôm nay chàng không giúp ta? Che chở tỷ nữ kia coi như xong, vì sao còn phải bỏ lại ta à?”

Hiên Viên Triệt cầm binh thư trong tay, bị Liễu Nhu ôm sòm làm cho đầu óc choáng váng, một chữ cũng xem không vào. Không nhận được nên binh thư ở trên bàn, không nhận được ngẩng đầu nhìn Liễu Nhu, vừa định trách cứ nàng lại nhìn thấy hai mắt đầm lệ của nàng, Hiên Viên Triệt không đành lòng trách mắng, ôm nàng ở trên đùi, nhẹ giọng giải thích: “Thái y nói rồi, phụ nữ có thai không nên tức giận, huống chi vận động thích hợp có ích cho phụ nữ có thai! Nhu nhi thông minh như thế, Nhu nhi nên hiểu dụng tâm lương khổ của Bôn vương.”

Tâng bốc ai cũng thích, Liễu Nhu cũng không ngoại lệ, nghe Hiên Viên Triệt nói thế, nức giận gì của nàng cũng không còn, nằm ở trong ngực Hiên Viên Triệt, giống như con mèo ngoan xinh xắn động lòng người.

Liễu Nhu lôi kéo tay Hiên Viên Triệt, che ở trên bụng của nàng, dịu dàng cười, toàn thân phát ra tình thương của mẹ, “Biểu ca, chàng nói là Tiểu Vương Gia hay là Tiểu Quận Chúa?” .

Lần đầu mang thai, nàng cũng giống tất cả mẫu thân, tâm thần bất định bất an.

Dù sao cũng là lần đầu làm mẹ, làm cha, tâm tình của Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu đều giống, tâm thần bất định bất an, Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng vuốt ve bụng còn xẹp của nàng, giọng điệu ôn hòa: “Bất kể là Tiểu Vương Gia hay là Tiểu Quận Chúa, ta đều thích, bởi vì bọn họ là cốt nhục của ta.”

Liễu Nhu dịu dàng cười cười, nói: “Nhu nhi hy vọng là Tiểu Vương Tử, trưởng thành trở thành anh hùng đội trời đạp đất giống Vương gia.”

Nàng là nữ nhi của vợ lẽ, ngày sống ở Liễu gia còn không bằng người làm, thời gian đó là nàng thống hận nhất, cũng là thời gian khắc cốt铭 tâm nhất. Nếu như nàng sinh ra Tiểu Vương Tử, an vị ổn ở ghế vương phi, nàng không chỉ sẽ không bị người khác làm tức, cũng sẽ tử bằng mẫu quý, cao quý nhiều lắm.

Ước mơ tương lai muốn gió có gió muốn mưa có mưa, Liễu Nhu khê cúi đầu, khước miệng nhẹ nhàng nhếch, giữa hai lông mày đều là nụ cười.

Hiên Viên Triệt ôm nàng, đặt cằm ở trên đầu nàng, thật là một bức tranh ngọt ngào.

Ngày kế trời mới vừa sáng, Âm Dạ đã nóng nảy qua lại trước cửa phòng, thỉnh thoảng vươn tay muốn gõ cửa, nhưng suy nghĩ một chút lại để xuống, than ngắn thở dài.

Đợi đã lâu, có lẽ là tiếng bước chân đánh thức Vương gia, Vương gia mở cửa ra, y phục đã mặc xong. Nhìn sắc mặt nóng nảy của Âm Dạ, trái tim Hiên Viên Triệt căng thẳng, nói: “Chẳng lẽ Dạ Quân lại tới tập kích?”

Dạ Quân là họa lớn trong lòng hắn, thời thời khắc khắc quấy nhiễu tim của hắn.

Âm Dạ lắc đầu một cái, thật là khó xử, không biết mở miệng như thế nào, nhưng lúc thấy Vương gia chau chặt chân mày và mặt mũi lo lắng, Âm Dạ không do dự nữa, nói: “Vương gia, hoàng thượng và hoàng hậu Nguyệt quốc tới. Bây giờ đang ở đại sảnh!”

“Này. . .” Thân hình hắn run một cái, đáy mắt viết không thể tin được, nàng lại có thể tới? Hắn hồi hận tặng nàng đi hòa thân, thống hận thấy bọn họ có đôi có cặp. Hôm nay nàng cư nhiên tới, chẳng lẽ là muốn làm hắn không chịu nổi? Làm hắn hồi hận?

“Vương gia. . .” Âm Dạ rất lo lắng Vương gia, kể từ sau khi vương phi rời đi, cả người Vương gia thay đổi, đầu tiên là thích rượu như mạng, nữa là một lòng nhào vào quốc sự, cả ngày lẫn đêm không biết mệt mỏi, nhưng Âm Dạ hiểu, đây chỉ là phương thức Vương gia tề đại mình thôi. Vết thương của Vương gia chưa lành, Vương phi mang theo nam nhân tới tìm hiểu, không thể nghi ngờ là rắc muối trên vết thương của Vương gia, nhất định khiến Vương gia đau đến không muốn sống.

Hiên Viên Triệt là người hỉ nộ không hiện ra, rất nhanh làm lẫn tâm tình mãnh liệt, mặt không thay đổi đi ở phía trước, cũng bỏ xuống một câu nói: “Đi, đừng để cho khách chờ lâu.”

“Dạ!” Âm Dạ đi theo hắn, lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng đồ rơi xuống đất, Liễu Nhu đã sớm tỉnh, cũng đã nghe bọn họ nói chuyện, nàng tức giận, hung hăng ném gối xuống, hận ý ở đáy mắt càng đậm, cắn răng nghiêng lợi, có thể thấy được nàng hận Lưu Quân Dao cỡ nào: “Tiện nữ nhân, đi cũng không làm cho người ta an tâm, hừ. . . Người lại dám vào miệng cọp, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nói xong, đôi tay nàng nắm chặt chắn, gân xanh trên cánh tay cũng nhô ra.

Trong đại sảnh, Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi song song ngồi, hai người hôm nay đều mặc áo trắng, Hoàng Phủ Hiên rút đi hoa lệ nhà đế vương, như công tử trích tiên, Dao nhi rút đi diễm lệ, thanh tân thoát tục, xa xa nhìn lại bọn họ thật là một đôi bích nhân trời đất tạo nên, tính tình thật giống.

Hiên Viên Triệt nghe thấy tin chạy tới, thấy chính là hình ảnh hài hòa mát mẻ này, nữ tử khí chất thoát tục, nam tử không câu nệ. Giống như thế gian phồn hoa đều không đập vào mắt, kinh sát người đời khiến người khó quên.

Trong mắt Hiên Viên Triệt chợt lóe lên hồi hận, trong đó còn kèm theo hung ác, giống như bạn cũ nhiều năm không gặp, nhiệt tình nghênh đón nói: “Bạn cũ tới chơi, không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!”

Hai người vội vàng đứng dậy, Hoàng Phủ Hiên nhàn nhạt cười một tiếng, ôn hòa mà nói: “Vương gia quá khách khí, hôm nay tới quá vội, mong rằng Vương gia không trách cứ.”

“Đâu có đâu có, cầu cũng không được!” Hiên Viên Triệt cười rất vui vẻ, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng không có nhiệt độ, hướng chi hắn len lén nhìn Dao nhi một cái, mặc dù tình ý ở đáy mắt trong nháy mắt đã biến mất, nhưng lại bị Hoàng Phủ Hiên bắt được. Hoàng Phủ Hiên hơi có vẻ không vui, nhưng cũng không có quá nhiều biểu hiện.

Hoàng Phủ Hiên ôm bả vai Dao nhi, ôm nàng vào trong ngực, cười giới thiệu với Hiên Viên Triệt: “Đây là hoàng hậu của trẫm!”

Cuộc chiến không lộ ra, Hoàng Phủ Hiên là đang khoe khoang, Hiên Viên Triệt chỉ là nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, cũng không nói gì, mà Dao nhi từ đầu chí cuối đều là vẻ mặt lạnh lùng băng sương!

Hiên Viên Triệt vẫn an, Dao nhi cũng không có trả lời, lúng túng giữa ba người càng ngày càng đậm.

Nay không phải là hôm qua, hôm qua không phải là xưa kia. Đi đường từ từ, cho dù quãng đường nhấp nhô cũng khó quay đầu lại.

Khi ba người lúng túng giằng co không dứt, cửa truyền đến thanh âm nước nổ.

“Tiểu thư.”

“Tiểu muội.”

Mai nhi và Lạc Thiên trăm miệng một lời, đã lâu không gặp rồi, rất là lo lắng Dao nhi. Hôm nay vừa thấy, Dao nhi vẫn còn phong thái khi xưa, trái tim treo lên của bọn họ cuối cùng rơi xuống.

Mai nhi không để ý chủ tớ phân chia, nhào vào trong ngực Dao nhi, khóc khóc. Lạc Thiên cũng bước nhanh tiến lên, nhỏ giọng kêu: “Tiểu muội, gần đây trôi qua tốt không?”

“Mai nhi, đừng khóc!” Dao nhi đẩy nhẹ Mai nhi ra, đưa tay lau khô nước mắt của nàng.

“Ca. . . Ca gầy.” Dao nhi nghẹn ngào, nhìn Lạc Thiên, chớp mũi đau xót, đã lâu không gặp người thân, lúc gặp lại lại là cảnh tượng này, tiểu muội thất vọng đau khổ tái giá, lòng dạ Lạc Thiên biết rõ, sanh ở nhà quan lại thân bất do kỷ.

Mai nhi lặng lẽ thối lui khỏi, Lạc Thiên ôm tiểu muội vào trong ngực, sắc mặt mặc dù bị thương nhưng cũng vui mừng, tiểu muội một thân một mình lấy chồng ở xa, hấn lo lắng tiểu muội bị người bắt nạt, nhưng hiển nhiên quá lo lắng. Hôm nay gặp lại Hoàng Phủ Hiên, ánh mắt dịu dàng cưng chiều của hấn khi nhìn tiểu muội, khiến Lạc Thiên vui mừng, có lẽ tiểu muội đi theo hấn, mới có thể hạnh phúc.

Hoàng Phủ Hiên nhìn huynh muội bọn họ tình thâm, thật là cao hứng, hấn tiến lên một bước, ôm Dao nhi từ trong ngực Lạc Thiên vào trong lòng ngực mình, ôm ái lau khô lệ ở khóe mắt nàng, động tác ôm ái tựa như đối đãi trân bảo. Mỉm cười nói với Lạc Thiên: “Dao nhi giống như nước, nước mắt thật nhìn.”

Lạc Thiên nhìn tiểu muội trong ngực Hoàng Phủ Hiên, vui vẻ cười to, trêu ghẹo nói: “Ha ha. . . Như vậy mới giống như nữ nhi chứ!”

“Các người. . .” Bị người cười nhạo, Dao nhi cực kỳ tức giận, giả vờ giận. Nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Hiên, lại trợn mắt nhìn Lạc Thiên.

Giờ khắc này, giống như là thiên hạ của ba người bọn họ, nhìn nét mặt nàng tươi cười như hoa, Hiên Viên Triệt cũng không tin tưởng, nụ cười của một người có thể mỹ lệ như thế, giống như minh châu biển sâu, sáng chói chói mắt. Hấn tựa hồ trầm luân trong đó.

Nhưng hấn không cam lòng bị lạnh lùng, lên tiếng cắt đứt bọn họ: “Chớ tán gẫu, các người sáng sớm đã tới chắc là đói bụng! Bốn vương phân phó người chuẩn bị tiệc.”

“Đúng nha, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!” Lạc Thiên cũng phụ họa.

“Cám ơn khoản đãi.” Hoàng Phủ Hiên khách khí cười một tiếng, tao nhã lễ độ. Mấy người chia ra ngồi, Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi ngồi cùng nhau, bên cạnh Dao nhi là Lạc Thiên, Hiên Viên Triệt ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, sau đó Liễu Nhu chạy tới ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Triệt, còn có một vị trí trống không. Dao nhi cười yếu ớt nói với Mai nhi sau lưng: “Mai nhi, ngồi xuống cùng nhau!”

Liễu Nhu khinh bỉ cười một tiếng, ưỡn bụng, tư thái cao ngạo làm cho người ta ghét, nàng châm chọc nói: “Một tỷ nữ có tư cách gì ngồi cùng bàn mà ăn với chủ nhân.”

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta cần phải hồi kích, sự hạ tiện của Liễu Nhu thật đúng là lửa đốt không hết, gió xuân thổi mọi vật lại mọc! Dao nhi lạnh lùng nhìn nàng một cái, nhếch miệng, hồi kích: “Đường đường tỷ nữ của hoàng hậu Nguyệt quốc, thân phận địa vị cao quý hơn vài người nhiều lắm.”

Nàng hồi kích như vậy đã chọc Liễu Nhu giận gần chết, cố tình không biết làm sao phản bác, nàng hiểu, quá nhiều ngôn ngữ phản kháng chỉ đối lấy nhiều từ hăm dọa hơn. Vì vậy, Liễu Nhu không thể làm gì khác hơn là không cam lòng trợn mắt cắn răng.

Dao nhi nhìn Mai nhi, nhẹ giọng nói: “Mai nhi ngồi xuống!”

“Dạ, tiểu thư!” Mai nhi ngoan ngoãn ngồi, nàng là cô nhi, ở trên đời này chỉ có tiểu thư thật lòng tốt với nàng, Mai nhi cảm động thật sâu.

Khóe miệng ba nam nhân còn lại đều có một chút ý cười, nhưng lại vô tận khác nhau.

Nàng thừa nhận mình là hoàng hậu Nguyệt quốc rồi! Điểm này khiến Hoàng Phủ Hiên mừng rỡ như điên.

Lạc Thiên lại vì Mai nhi cảm thấy cao hứng, mấy ngày qua sớm chiều chung đụng, Mai nhi mặt ngoài lạnh lùng băng sương, từ chối người ngoài ngàn dặm, nhưng nội tâm lại chờ đợi có người thích, có người quan tâm, tâm địa thiện lương, Lạc Thiên đã yêu nàng.

Hiên Viên Triệt cười cũng vì cao hứng, mà cũng vì khổ sở. Nữ tử hắc coi trọng, tuyệt không giống thường, không chỉ có vẻ khuynh thành, hơn nữa còn có trái tim thông tuệ, nhưng hiện tại nàng đã là hoàng hậu của người khác, hắc mê mang, không biết như thế nào!

Một bữa cơm, sóng ngầm bắt đầu khởi động. Chỉ có Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi không quan tâm ánh mắt người khác, không quan tâm ý tưởng người khác, ăn thoải mái vui sướng.

Nhưng trong lòng Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi vui đầu mãnh liệt ăn thật một chút gợn sóng cũng không có sao?

Trước khi giông bão tới, luôn yên tĩnh không tiếng động, trong con người đen nhánh của Hoàng Phủ Hiên lóe ra bất an, trong lòng giống như là bị thứ gì chặn, hít thở không thông.

Giữa ban ngày, Dao nhi và Mai nhi ở trong phòng nói việc nhà, Hoàng Phủ Hiên, Hiên Viên Triệt, Lạc Thiên, ba người ở bên trong thư phòng thương lượng chuyện quân cơ quan trọng, Âm Dạ tự mình dẫn người bao bọc vây quanh thư phòng, một con ruồi cũng khó bay vào bên trong.

Giặc bên ngoài dễ phòng, nhưng cướp nhà khó phòng, bọn họ đương nhiên phải cẩn thận mọi chuyện. Ban đêm lại lặng lẽ tới. Dao nhi ngồi ở trước gương, nhẹ gỡ ba búi tóc đen. Chải từng cái từng cái. Nhu tình tựa thủy.

Hoàng Phủ Hiên ngồi ở trước bàn, kinh ngạc nhìn nàng, hắc hoàn toàn bị Dao nhi hấp dẫn, ánh mắt làm sao cũng không dời được, ánh trăng mềm mại đáng yêu nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ vẩy vào trên người nàng, bao phủ một vầng sáng mờ mờ lung ở bên người nàng, giống như tiên tử ánh trăng trong ảo cảnh, xinh đẹp, cao quý, làm cho người ta không thể khinh nhờn.

Chợt, Hoàng Phủ Hiên bước bước chân nhẹ nhàng đến gần, nhiệt độ ấm áp quen thuộc đánh tới Dao nhi, Hoàng Phủ Hiên nhẹ ôm nàng vào trong ngực, Dao nhi ngoan ngoãn tựa vào trên bụng hắc, điềm tĩnh, xinh đẹp.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Hiên nhẹ nhàng thở dài, nhìn hai người ôm nhau trong kính, bức họa này, yên tĩnh làm cho người ta không đành lòng đánh vỡ, trong loạn thế, hắc rất muốn cả đời như vậy, ba nghìn mỹ nữ không bằng một mình nàng.

Thời gian sống chung này, hắc cho là Dao nhi sẽ không bị Hiên Viên Triệt ảnh hưởng, hắc đã từng một lần cho là hắc có thể đi vào tim của Dao nhi, thay thế được Hiên Viên Triệt, chăm sóc nàng cả đời. Nhưng hôm nay trong lòng hắc tràn đầy nồng đậm bất an và sợ hãi.

Ánh mắt bay về phương xa, hắc lẩm bẩm nói nhỏ: “Ta vẫn thật sự sợ nàng rời ta đi!”

Lời còn chưa dứt, Hoàng Phủ Hiên buộc chặt hai cánh tay, tình yêu của hắc không nóng bỏng, lại hận không thể làm Dao nhi tan ra tiến vào xương thịt, sâu tận xương tủy, vĩnh viễn không chia cách.

Nghe trái tim bất an nhảy lên của hắc, tiếng thở hổn hển của hắc, thanh âm hư vô mờ mịt của hắc, tim của Dao nhi buộc chặt, nàng không khỏi hỏi mình: người rốt cuộc muốn làm gì? Thời gian này sớm tối chung đụng người thật không có cảm giác với Hiên?

Không! Dao nhi phản bác mình! Nàng không cách nào bỏ rơi cảm thụ và thật lòng của Hiên! Có lẽ nàng trầm luân mà không biết!

Bị thương rồi, khó có thể quên được. Chẳng lẽ còn muốn khiến Hoàng Phủ Hiên vẫn quan tâm nàng, yêu nàng chịu đựng sao?

Quý sự sai khiến, Dao nhi chợt đứng dậy, đối mặt với hắc. Hai người thâm tình nhìn nhau, chợt, một sự dịu dàng đụng vào khiến cho hắc sững sờ, trong nháy mắt đôi môi tiếp xúc, hắc giống như bị điện giật, trợn

to cặp mắt, cả người chết lặng, tim đập rộn lên, mặt cũng hồng đến bên tai, hai cánh tay cứng ngắc không biết như thế nào cho phải.

Dao Nhi nhón chân, nhẹ nhàng chạm đôi môi hắn, mới trong nháy mắt, nàng lập tức rời đi, nhàn nhạt cười, môi đỏ mọng mềm mại như nước: “Lần này biết đáp án!”

Môi đỏ mọng của nàng hơi mở hơi ngậm, đối với Hoàng Phủ Hiên mà nói đều là hấp dẫn trí mạng, vì vậy hắn làm một quyết định lớn mật, cúi người, ngậm đôi môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng mút vào, dịu dàng che chở.

Lần này đến Dao Nhi trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm hai mắt, không thể tin được hiên lại có thể làm loại cử động này.

Hoàng Phủ Hiên cố định nàng vào trong ngực, một bàn tay to ôm eo thon của nàng, một cái tay khác nâng đầu của nàng, khi tóc đen xẹt qua đầu ngón tay, một cỗ rung động lan khắp toàn thân, nhân tử bất an kêu gào trước ngực hắn.

Dao Nhi không tiếng động cam chịu, đôi môi nhẹ nhàng động lên phối hợp, được Dao Nhi cho phép, hắn giống như kích động, càng hôn thêm.

Ánh trăng kiêu mỵ tỏa ra, bóng đêm mông lung đang đậm, Phượng Hoàng tình thâm. Bọn họ bắt đầu nụ hôn thứ nhất, giờ khắc này, tâm và tâm nối vào rồi. Ngày dung hợp cùng một chỗ cũng không xa.

Bên cửa sổ Đông viện, chiếu một bóng dáng cô độc, Dao Nhi ở tại Tây viện, từ Đông viện nhìn lại, vừa đứng nhìn thấy bên bích nhân ôm nhau mà hôn ở cửa sổ.

Bọn họ hôn sâu triền miên, hắn đau đến không muốn sống, phần hận ý bắt đầu sinh ra, ánh mắt của hắn lạnh lùng bắn về phía Tây viện, hai quả đấm nắm chặt, ngay cả móng tay rơi vào thịt cũng không tự biết.

Hắn âm thầm thề: tuyệt sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ!

Lúc này, Liễu Nhu xuống giường, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, từ phía sau lưng ôm hông tráng kiện của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt trên lưng hắn, dịu dàng hỏi: “Biểu ca, đã trễ thế này, vì sao không ngủ?”

Hiên Viên Triệt khẽ nhắm mắt lại, rất nhanh buông lỏng thân thể, hận ý cũng tan thành mây khói, hắn lười biếng nói: “Tối nay trăng sáng thật đẹp!”

Liễu Nhu nhẹ nhàng xoay đến bên cạnh hắn, tựa đầu đặt ở trên bả vai hắn, ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ, lẩm bẩm nói nhỏ: “Đúng a! Rất đẹp, đẹp đến hơi không chân thật!”

“Biểu ca, hôm nay các người đàm luận chiến sự như thế nào?” Nàng không tính là hỏi thăm, lại làm cho Hiên Viên Triệt nổi lên cảnh giác, Hiên Viên Triệt nghiêng người, ôm nàng vào trong ngực, nói nhỏ: “Nhu Nhi có thai, những chuyện này đừng quan, dưỡng tốt thân thể là điều quan trọng nhất.”

“Ừ!” Ngữ điệu thân thiết của hắn bỏ đi lòng muốn dò hỏi của Liễu Nhu, rúc vào trong ngực hắn, khép lại hai mắt, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, lẳng lặng hưởng thụ giờ khắc này.

Hiên Viên Triệt cúi đầu nhìn Nhu Nhi phát ra tình thương chói lọi của mẹ, trong lòng có một cỗ cảm giác quái dị bắt đầu sinh ra, ánh mắt của hắn trở nên thâm thúy, còn lộ ra ánh sáng không biết tên.

Tối nay, bầu trời bao la mông lung, sao lốm đốm đầy trời. Biểu thị ngày mai là ngày tốt vạn dặm không có bóng mây.

Đêm thần bí, tòa thành quý dị. Người quái dị, tường lạnh như băng, âm mưu lãnh khốc.

“Chủ tử, nữ nhân kia làm hư việc nhiều hơn là thành công, một chút tin tức cũng không hỏi thăm được, không bằng để thuộc hạ diệt trừ nàng!” Một sát thủ áo đen lãnh khốc vô tình, vận mạng của bọn họ không có ánh mặt trời, chỉ có bóng tối, chỉ có máu tanh.

Một bóng người có vẻ lạnh như băng ở trong bóng tối, đưa lưng về phía sát thủ, giọng nói không có một chút nhiệt độ: “Giữ lại nàng, nữ nhân yêu ghen tỵ sẽ có chỗ dùng.”

“Dạ!” Sát thủ khẽ cúi đầu, trong sinh mệnh của bọn họ, không có chất vấn, chỉ có phục tùng.

Trong đêm tối, ánh mắt lạnh như băng thâm thúy giống như ánh mắt của sói, khát máu, làm cho người ta không rét mà run. Giống như bị đông trong đất băng, đó là địa ngục tử vong, nhân gian quỷ ốc.

Trong đầu óc hẳn chỉ có cung điện tráng lệ, giai nhân phong tình vạn chủng, ngai rồng uy nghiêm thần thánh, nơi đó đại biểu địa vị, quyền thế, vinh dự cao nhất. Đó là mục tiêu mà hẳn phải hết tâm huyết.

90. Chương 94: Tình Như Đàn Đứt Dây

Thế giới này hấp dẫn và hiểu lầm quá nhiều, nếu như không có sự tin tưởng của người, ta làm sao kiên trì!

Giữa trưa, Hoàng Phủ Hiên và bọn họ đội nắng nóng đi thị sát chiến địa, hy vọng có thể tìm ra mưu kế tiêu diệt được Dạ Quân trong một lần hành động, bên trong phủ chỉ có Dao Nhi và Liễu Nhu, Dao Nhi rồi rãnh tới nhàn chán luyện thư pháp trong phòng, nhìn giấy trắng trống rỗng, lòng của nàng cũng trống rỗng, muốn điền cái gì để lấp đầy nó, vì vậy dùng bút lông ngoắc ngoắc vẽ tranh ở trên tờ giấy trắng, nhưng không biết tính sao, cứ nhiên viết hai chữ ‘tâm nguyện’.

Thả bút xuống, nàng nghiêng cổ, lông mày khê cong, một cổ ưu sầu nhàn nhạt đánh úp tới đuôi lông mày, nàng khổ nghĩ cũng không hiểu, tâm nguyện nên là gì?

Bởi vì hai chữ tâm nguyện, lòng của nàng không bình tĩnh rồi, rối loạn, hơn nữa có một dự cảm không tốt, cứ có cảm giác hôm nay sẽ có chuyện lớn gì xảy ra. Nàng nhíu nhíu mày, ngó ra ngoài cửa sổ, bầu trời bao la vạn dặm không có bóng mây, rất xanh rất trong suốt, không có dính vào tạp chất.

Dự cảm bất an quanh quẩn ở trong lòng nàng, bỏ đi không được. Nàng không khỏi tự lẩm bẩm: “Hôm nay trời quang đăng vạn dặm trong sáng, chẳng lẽ sẽ chợt biến chuyển, nổi lên gió mưa sao?”

Chợt, cuồng phong gào thét, nhánh cây trong viện chấp chờn, giấy trắng trên bàn cũng bị thổi trúng bay loạn, nàng tay vội chân loạn lại bắt không được. Một cổ gió mạnh từ cửa sổ thổi vào, nàng chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo, lập tức chạy tới, đóng cửa sổ, nàng buồn bực: “Thật chẳng lẽ có một trận bão táp sao?”

Chân mày nhíu chặt bởi vì trận gió này càng trở nên chặt hơn, lo lắng trùng trùng, tay chân luống cuống. Nàng nằm ở trên bệ cửa sổ nhìn nhánh cây bị gió thổi loạn ở xa bên ngoài, bên tai còn thỉnh thoảng truyền đến thanh âm o o của gió, dần dần, gió yếu đi, nhánh cây dừng lay động, cơ hồ khôi phục lại an bình vừa rồi, nàng nắm chặt áo, đi vào đình viện.

Có câu nói: oan gia ngõ hẹp, không phải oan gia không đụng đầu.

Không nghĩ tới cứ nhiên đụng phải Liễu Nhu ở trong đình viện, lúc nàng vừa định xoay người rời đi, lại bị Liễu Nhu gọi lại: “Hoàng hậu nương nương, không tới ngồi một chút sao?”

“Không, ngày rất nóng, bổn cung đi về.” Nàng nhàn nhạt cười một tiếng, tùy tiện tìm một cớ thoát đi, nhưng tựa hồ Liễu Nhu cũng không chết tâm.

Liễu Nhu thật lòng thành ý muốn mời: “Vậy hoàng hậu nương nương có thể nể mặt vào trong chòi nghỉ mát ngồi một chút hay không? Một mình ở trong phòng cũng buồn bực, hai người còn có thể trò chuyện, giải buồn.”

Nàng đã nói đến chỗ này rồi, nếu như cự tuyệt nữa thì hơi quá, dù trong lòng vạn lần không muốn, Dao Nhi vẫn vào đình nghỉ mát với nàng, hai người ngồi đối diện. Trầm mặc không nói gì, không khí rất lúng túng. Liễu Nhu thực nữ che miệng mà cười, hỏi: “Nương nương ở Nguyệt quốc có khỏe không? Nghe nói Nguyệt quốc rất nhiều phong tục không giống với Minh quốc, nương nương chỉ một thân một mình ở Nguyệt quốc sẽ rất không thích ứng!”

Nếu như không phải hiểu rõ nàng, chắc chắn bị bề ngoài mềm mại của nàng lừa gạt, từng chữ từng câu của nàng toát ra quan tâm, nhưng cẩn thận nghe có thể cảm thấy ý nhạo báng châm chọc trong giọng nói của nàng.

Dao nhi nhếch miệng, cười nhạt, đáy mắt không có nhiệt độ, qua loa nói: “Có một người thật lòng thật ý đối với ta, vì ta bỏ lục cung, vì ta xây cung điện, cuộc sống như thế coi như ở trong địa ngục cũng là ngọt, ha ha. . . . Chỉ là, người sẽ không thể thể nghiệm, bởi vì trong phủ Hiên Viên Triệt có một đám nữ nhân, người vĩnh viễn không làm được duy nhất của hủ!”

Dao nhi cố ý cười đến nhẹ nhàng, cố ý khiêu khích nàng. Cố ý kích thích nàng, không cho nàng xem chút màu sắc, nàng thật cho là toàn thể giới đều xoay chung quanh nàng !

Quả nhiên, Liễu Nhu bị đâm rối loạn tâm trí, trở thành nữ nhân duy nhất của biểu ca là mơ ước lớn nhất cả đời nàng, hôm nay tôn nghiêm của nàng bị người giẫm đạp không còn sót lại chút gì. Liễu Nhu làm sao sẽ cam tâm mặc người chém giết?

Chợt, con người Liễu Nhu sáng lên, nhìn bóng cây lùn lùn bên ngoài đình nghỉ mát, chủ ý xấu đánh úp tới trong lòng nàng.

Trên mặt Liễu Nhu mang nụ cười thỏa đáng, nói: “Lời ấy của nương nương sai rồi! Nếu như yêu một người, nên suy tính cho hẳn, ta yêu biểu ca, bất kể hắn thê thiếp thành đoàn, người chỉ là ham tình yêu của người khác đối với người, người căn bản không biết bỏ ra, không biết hy sinh.”

Từng câu từng câu đập vào trái tim Dao nhi, nàng ngây ngẩn cả người, Liễu Nhu nói đúng, nàng không nên cô phụ ấm áp và cảm giác an toàn mà Hiên mang cho nàng, nhưng nàng lại không muốn thừa nhận, cười yếu ớt , không chút để ý nói: “Quả nhỏ ăn không được luôn chua đấy!”

Nhất thời từng trận gió lạnh thổi qua, sóng ngầm giữa hai người bắt đầu khởi động. Giữa hai nữ nhân sắp nổ ra trận chiến.

Chợt, Liễu Nhu cười không rõ chân tướng, đứng dậy cao ngạo nhìn Dao nhi, khiêu khích nói: “Quả nhỏ đương nhiên là chua, hôm nay ta đã mang hài tử của biểu ca, tương lai ta sẽ trở thành thê tử duy nhất của biểu ca.”

Nói xong, Liễu Nhu còn khê cú đầu, nhìn bụng của nàng, đôi tay còn thỉnh thoảng vuốt ve bụng.

Cái gì? Dao nhi kinh hãi đứng dậy, không thể tưởng tượng nổi nhìn bụng Liễu Nhu, nhìn bộ dáng Liễu Nhu phát ra tình thương chói lọi của mẹ kỳ quái là của tim nàng cư nhiên thật bình tĩnh!

Kinh ngạc của Dao nhi ở trong dự đoán của Liễu Nhu, nhìn Dao nhi, nàng đắc ý gật đầu, hoàn toàn đánh tan kiên cường của Dao nhi, chợt, ánh mắt Liễu Nhu chợt lóe, nàng nắm tay Dao nhi, thân thể ngã phía sau, trong miệng kêu la lớn: “Cầu xin người. . . . Đừng thương tổn hài tử của ta!”

Biến cố đột nhiên xuất hiện khiến Dao nhi trợn tròn mắt, sững sờ. Lúc này, một bóng người từ bên người nàng thổi qua, ôm lấy Liễu Nhu sắp sửa té xuống đất, trong giọng nói lộ ra nóng nảy: “Nhu nhi, có sao không?”

Nhìn bọn họ, Dao nhi cười lạnh, hung hăng khi dễ mình, lại hạ tiện hãm hại, nhưng nàng cư nhiên bị mắc lừa?

Hiên Viên Triệt ôm lấy Liễu Nhu, hung ác nhìn chằm chằm Dao nhi vô tội, lạnh lùng nói: “Nếu Nhu nhi và hài tử có việc không hay xảy ra, Bồn vương nhất định không tha cho người!”

Vừa dứt lời, Hiên Viên Triệt nâng bàn tay lên, khi bàn tay rơi xuống, bị Hoàng Phủ Hiên đến sau ngăn trở, Hoàng Phủ Hiên bảo vệ Dao nhi ở phía sau, trợn mắt nhìn Liễu Nhu một cái, nhìn Hiên Viên Triệt, giọng điệu lạnh như băng hung ác: “Quản tốt nữ nhân của người, đừng để cho nàng gây sóng gió, hoàng hậu của trẫm, trẫm sẽ quản!”

Hoàng hậu? Hắn cố ý nhắc nhở Hiên Viên Triệt, đối đầu kẻ địch mạnh, không thể đắc tội đồng minh!

Hiên Viên Triệt có khổ khó nói, chỉ đành phải thôi, Hoàng Phủ Hiên nghiêng người ôm Dao nhi, nhẹ giọng hỏi: “Dao nhi, có sao không?”

Dao nhi tựa đầu vào trong ngực hắn, buồn bực không lên tiếng. Hoàng Phủ Hiên bồng nàng lên, đi về phòng. Từ đầu đến cuối Dao nhi không nói một lời, vùi đầu vào trong ngực Hoàng Phủ Hiên, không muốn nhìn người khác, không muốn giải thích.

Khi bàn tay hần lần lượt nâng lên, khi hần lần lượt không tin tưởng, nàng sẽ không để bị coi thường nữa!

Từ khi biết nhau đến bây giờ, trừ thay nàng cần một mũi tên, Hiên Viên Triệt cho nàng chỉ là tổn thương, chỉ là không tin tưởng, nàng sẽ không bị coi thường đến chó vẫy đuôi mừng chủ. Nên hết hi vọng liền chết tâm, nên vứt bỏ liền vứt bỏ.

Nhìn bóng lưng của bọn họ, ánh mắt của Hiên Viên Triệt rất phức tạp, Liễu Nhu rất tức giận, rất hận.

Trong thành Hắc Ám, tối nay có một vị khách không mời mà đến.

“Tham kiến chủ tử!” Nữ tử lễ bái, nam nhân được gọi là chủ tử nhẹ nhàng xoay người lại, nhìn nữ tử nằm rạp trên mặt đất, trong lòng có cảm giác thỏa mãn.

Tòa thành âm trầm mà đen như mực khiến cho nàng sợ, mà chủ nhân thần bí giống như là địa ngục Tu La, hần hạ thấp giọng hỏi: “Có tin tức gì bẩm báo?”

Nữ tử cúi đầu cười lạnh, cung kính nói: “Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ hỏi thăm được kế hoạch đối phó Dạ Quân của họ, nếu như không xảy ra gì ngoài ý muốn. Lần này Dạ Quân chắc chắn thất bại.”

Tin tức nàng mang tới khiến cho hần hưng phấn, giống như lại gần thành công thêm một bước, nam nhân nhẹ nhàng nhếch miệng, độ cong rất nhỏ nhẹ nhàng xẹt qua, nam nhân hỏi: “Có yêu cầu gì cứ mở miệng?”

Người biết nàng, là chủ nhân! Nữ tử tỏ vẻ tình thế bất buộc, trong mắt tràn ngập nụ cười, nhưng thanh âm tràn đầy hận ý: “Nếu như chủ tử giúp thuộc hạ diệt trừ nàng, thuộc hạ sẽ làm việc cho chủ tử, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!”

Tiếng nói rơi ở phía sau, một hồi trầm mặc. Nữ tử cho là hần cự tuyệt, nhưng ông trời có mắt, nam nhân mở miệng, sáng khoái đáp ứng: “Được, ngày đại sự thành công, bốn tôn chắc chắn cho người tất cả người muốn, bao gồm tánh mạng của hần.”

Cô gái mừng rỡ, đầu nặng nề đập xuống đất, cảm tạ ơn đức: “Cám ơn chủ tử!”

Trong thanh âm của nàng lộ ra mừng rỡ như điên, nếu như lúc này nàng ngẩng đầu, chắc chắn thấy nụ cười lạnh ở khóe miệng chủ tử, “Đứng lên!”

Nữ tử đứng dậy, từ trong ống tay áo móc ra một phong thư giao cho chủ tử, bên trong là toàn bộ kế hoạch. Chủ tử nhận lấy, phát tay một cái, nữ tử cáo lui.

Khi bóng dáng nữ tử dần dần từ từ mất hần ở trong thành Hắc Ám, một người từ một cửa khác ra ngoài, mắt nhìn chằm chằm phương hướng nàng rời đi, yếu ớt mở miệng: “Tôn chủ thật sẽ giúp nàng?”

“Dĩ nhiên, chúng ta là cùng một loại người, vì đạt thành mục đích không từ thủ đoạn nào! Hơn nữa đều tôn trọng quyền thế địa vị, chúng ta nên đứng ở cùng một bên không phải sao?” Nam nhân cười tà, ánh mắt lấp lánh.

“Nhưng không phải giúp như vậy! Ha ha ha. . .” Nam nhân lại bổ sung một câu, lại cười ha ha. Làm cho người ta không rõ chân tướng.

Nam nhân mở thư ra, chân mày nhíu chặt dần dần giãn ra nụ cười, sau khi xem xong nắm chặt tay, thư đã biến thành tro tàn.

Cuộc chiến tranh này càng ngày càng thú vị, Đô thành Xích Đô của bộ lạc Xích Luyện, phồn hoa rực rỡ. Không chút nào bị chiến loạn phía trước ảnh hưởng. Trong một đình viện bí mật trong thành, mấy người đang bận rộn gì đó, bọn họ mặc dù cũng mặc phục sức Xích Luyện, nhưng từ giữa hai lông mày vẫn có thể phân biệt ra được bọn họ là người nước lạ, lẫn vào trong thành Xích Luyện đến tốt cùng có mục đích gì?

Bí mật giữa ban ngày khó giữ nếu nhiều người biết, tai mắt đông đảo. Bọn họ không thể không cẩn thận.

Chỉ nghe ba năm người làm thành một vòng, nói nhỏ: “Tối nay, chúng ta.”

Không có ai biết bọn họ đang kế hoạch cái gì. Nhưng tối nay nhất định sẽ không yên tĩnh, bình yên vào ban ngày đã không còn sót lại chút gì trong đêm đen.

Ban đêm, trên tường thành Đô thành, binh sĩ thủ vệ đón gió lạnh, run rẩy bầy ở trong đêm rét, sáng tắt có thể thấy được nhà nhà đốt đèn.

Chợt, một cây cờ bị gió thổi ngã, bọn thị vệ liên tiếp ngã xuống đất ngất đi, đợi lúc gió dừng, thị vệ té xỉu đã không thấy tung tích, mà thị vệ cung kính đứng thẳng đã là khuôn mặt xa lạ, bọn họ như không có chuyện gì xảy ra thủ vệ thành tường, một màn biến cố này tới quá đột ngột, biến mất quá nhanh, cho tới không ai phát hiện nguy hiểm đã gần ở bên cạnh.

Đêm rất yên tĩnh, cẩn thận lắng nghe, bên trong thành còn có các loại thanh âm sột sột soạt soạt, tiếng gập mành từ nhà nào đó. Thanh âm xa hoa trong thanh lâu, ếch ộp trong ruộng hoang.

Núp ở ban đêm yên tĩnh này chính là nguy cơ tứ phía

Ngày thứ ba, mọi việc sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Cây khô lá rụng, cát vàng ánh chiều. Dãy núi trùng điệp, âm u bi thảm. Hai quân giằng co, thường phủ tam quân. Quỷ khóc nơi nơi, âm trời cũng nghe.

Hoàng Phủ Hiên, Hiên Viên Triệt, Lạc Thiên, Dao nhi, Mai nhi, năm người cưỡi trên lưng ngựa, ở phía trước đại quân, đổi thành Dạ Quân cũng mặc khôi giáp, cầm một thanh kiếm bén trong tay, ánh mắt giao nhau trên không trung, lóe ra tia lửa.

Hai quân đối trận, khí thế mạnh mẽ. Chim nhận chậm rãi bay qua trên đỉnh đầu, một cọng lông nhẹ nhàng nhẹ nhàng rơi xuống. Chiến sự hết sức căng thẳng, ‘Đông. . . Đông. . . Đông. . . Đông. . .’ tiếng hai quân đánh trống vang tận trời, các tướng sĩ căng thẳng thân thể, chuẩn bị sống chết đánh một trận. Chúng tướng sĩ xếp thành một hàng, Lạc Thiên là Thống soái tướng quân, hấn cầm kiếm bén trong tay chỉ hướng bầu trời, ra lệnh một tiếng: “Bắn tên!”

Mũi tên nhọn ‘vù vù vù’ xẹt qua ở trong gió, bắn về phía đại quân Dạ Quân, kỵ binh của Dạ Quân lui về phía sau, trên một trăm binh lính cầm lá chắn trong tay xông lên, mũi tên nhọn không tổn thương bọn họ mấy may. Chợt, ra lệnh một tiếng: “Lên!”

Kỵ binh rồi rít xông lên trước, vó ngựa chà đạp, một mảnh hỗn độn. Từ đó, Dạ Quân hoàn toàn ở trong trạng thái bị động, hấn nhứ lại lông mày, khẽ cắn răng, ra lệnh một tiếng: “Giết. . .”

Xích Luyện nam nhi qươ múa đao kiếm trong tay, liều mạng xông về phía trước, mở một đường máu. Mặc dù bọn Lạc Thiên đắc thắng, nhưng không dám phớt lờ, dù sao thủ hạ tinh binh của Dạ Quân không phải có tiếng không có miếng, quả nhiên mọi người dũng mãnh vô cùng.

Nhất thời, hai quân lẫn vào thành một đoàn, thực lực tương đương. Mấy phen chém giết cũng chưa thấy cuối.

Nhưng bọn Lạc Thiên sớm có chuẩn bị, lúc này, Hàn Tuấn tướng quân dẫn theo một đội nhân mã từ bên trái tuôn ra, Thiên Vũ mang một đội nhân mã khác từ bên phải tuôn ra, viện binh đột nhiên xuất hiện giết Dạ quân được ứng phó không kịp. Vì bảo tồn thực lực, “Rút lui. . . Rút lui. . .” Hấn không thể không đánh chuông thu binh, các tướng sĩ cầm ném xuống cờ xí trong tay, liều mạng chạy trốn.

Bọn Lạc Thiên thừa thắng xông lên, liên tiếp đuổi theo hơn vài chục dặm, Xích Luyện liền bị công chiếm năm tòa thành trì. Dạ Quân hấn hấn ném kiếm bén trong tay xuống đất, hoảng hốt thoát đi chiến trường, mang theo một đội tàn binh đi về Đô thành.

Tàn binh bại tướng, bọn Lạc Thiên không đuổi theo nữa. Nhưng đột nhiên lại xông ra một đội nhân mã, mặc phục sức Xích Luyện, một người trong đó giương cung bắn tên, mọi người bất ngờ. Sững sờ, hai cây tên đồng thời bắn tới, một cây bắn về phía Hoàng Phủ Hiên, một cây bắn về phía Dao nhi. Hoàng Phủ Hiên căng thẳng trong lòng, đưa tay đánh rụng tên bay tới, vừa định nhào qua đỡ thay Dao nhi, chợt, một bóng người thoáng qua, ngăn ở trước ngựa Hoàng Phủ Hiên, Dao nhi mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Hiên, thân thể từ từ rơi xuống, Hoàng Phủ Hiên cả kinh, lập tức bay xuống ngựa, ôm nàng: “Dao nhi. . . Dao nhi. . .”

Khóe môi Dao nhi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, trông mắt từ từ khép lại, giống như lá cây bay xuống trong gió, tay nắm chặt quần áo Hoàng Phủ Hiên cũng vô lực rũ xuống.

“Dao nhi. . .” Tay nâng lên từ phía sau lưng nàng, trong bàn tay dính đầy đồ tươi. Hoàng Phủ Hiên vô cùng đau đớn, ngửa mặt lên trời kêu to.

Nước mắt che lại hai mắt, ánh chiều nhuộm đỏ bầu trời.

Trong phủ, không khí ngột ngạt. Sắc mặt mọi người không tốt. Quân y bận rộn trong phòng, bọn nha hoàn ra ra vào vào, trong tay bưng nước đồ tươi, mỗi một lần đi qua bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, tim của hắn liền đau một lần, đến cuối cùng đã trăm ngàn vết thương.

Tất cả mọi người ngừng thở, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa khép chặt, nháy mắt cũng không nháy mắt, sợ bỏ qua cái gì, dĩ nhiên, trừ Liễu Nhu, sắc mặt nàng nặng nề, nhưng trong lòng đang cười trộm ! Nàng chết là đáng đời, Liễu Nhu tuyệt không thương tâm, sẽ không đồng tình, chỉ có chút hả hê.

Thời gian quả thật rất chậm, tất cả mọi người rất thống khổ, nhất là Hoàng Phủ Hiên, hận không thể đau thay nàng, lúc này, Thiên Vũ mở cửa đi ra, Hoàng Phủ Hiên lập tức nghênh đón, nóng nảy hỏi: “Dao nhi thế nào?”

“Nha đầu mạng lớn, lượm về một cái mạng!” Thiên Vũ khê động khoe miệng, hắn lộ ra nụ cười khiến tất cả mọi người yên tâm, Thiên Vũ lau mồ hôi lạnh trên trán, kéo thân thể mệt mỏi lên cầu thang, Hoàng Phủ Hiên lập tức vọt vào trong phòng, nhìn Dao nhi nằm ở trên giường bệnh, thoi thóp một hơi, thân thể cao lớn của hắn lão đảo muốn ngã.

Không kịp chờ đợi ngồi ở trên mép giường, tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng vén sợi tóc xoắn xết trên trán nàng lên, tay thuận thế xuống, đặt lên chóp mũi nhỏ xinh của nàng, còn có đôi môi tái nhợt nhưng ngọt ngào, Hoàng Phủ Hiên khổ sở cười.

Ngoài phòng, mấy người rướn cổ lên, rất muốn đi vào dò xét đến cùng, nhưng bị Thiên Vũ ngăn trở: “Ai nha! Nha đầu không sao, một mũi tên này đâm không sâu, nghỉ ngơi mấy ngày liền khỏi hẳn.”

Lời tuy như thế, nhưng Lạc Thiên vẫn lo lắng đề phòng, mặt Hiên Viên Triệt mặc dù không thay đổi, nhưng trong lòng lại sóng vỗ mãnh liệt, thứ nhất may mắn nàng không có sao, thứ hai thống hận mình không thể bồi bạn bên cạnh, từ đó đến nay, hắn hối hận cũng không làm nên chuyện gì. Đã từng có ý nghĩ sai lầm khiến hắn mất đi tư cách này rồi.

Tim mọi người đều treo ở trên người Dao nhi, cũng không có người phát hiện Liễu Nhu mặt mày tối tăm lặng lẽ rời đi, nàng nện bước nặng nề đi tới trong vườn hoa, muôn hoa đua thắm khoe hồng chốc nàng phiến lòng, “Thời trẻ qua mau, qua vài năm ta sẽ thành tàn hoa bại liễu, nếu như không thể ổn tọa chánh vị, cuộc sống tương lai của ta làm sao có thể qua?” Nàng không cam lòng, phần hận nhìn chằm chằm đóa hoa kiêu diễm ướm át.

Tay mảnh khảnh đưa ra từ trong tay áo, mặt nàng âm trầm nhìn bàn tay, một chưởng đánh qua, mạnh tay bẻ hoa, khắp nơi suy tàn.

Từng cánh hoa bay xuống, giống như một đóa hoa già đã chết, hấp thu bao nhiêu nước xuân cũng không cần được hoa rụng.

Tính mệnh của Dao nhi bị nguy hiểm, Dạ Quân cũng nguy ở giữa sớm tối. Dạ Quân mang theo thủ hạ tàn binh, một đường chạy trốn, mất thấy Đô thành trước mắt, hắn kích động đến đã ươn ướt hốc mắt, chợt, một cơn gió quái dị thổi tới, cờ ‘ soái ’ gãy lìa, nằm trên mặt đất mặc cho bụi đất bao trùm nó.

Dạ Quân cả kinh trong lòng, một loại dự cảm chẳng lành ập vào lòng, hai chân hắn đạp bụng ngựa, con ngựa hú dài một tiếng, bắn rất xa. Dạ Quân chạy một mình ở phía trước, hoàn toàn không để ý tướng sĩ sau đó, đợi lúc cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, quay đầu lại nhìn, thì thể khắp nơi, máu chảy thành sông. Từng nam nhi trong khoảnh khắc hóa thành một vũng máu.

Dạ Quân thất kinh, con ngựa cũng buồn bã ré dài, hắn cỡi ngựa chạy trốn, muốn thoát đi nơi quỷ dị này, quên một màn quỷ dị này. Con ngựa dừng ở cửa Đô thành, hắn ngửa đầu nhìn trên cửa thành, hô to một tiếng: “Mở cửa thành!”

Nhưng bọn lính không nhúc nhích, lúc này, hai nam nhân xa lạ từ bên cạnh đi tới, bọn họ đều che mặt, không thấy rõ mặt mũi, nhưng hai mắt phôi bày ra ngoài đều lạnh như băng vô tình.

“Dạ Quân không ai bì nổi cũng sẽ có hôm nay!” nam nhân cầm đầu phách lối cười, khinh bỉ từ trên cao nhìn xuống Dạ Quân, giống như vương giả chỉ tôn cao cao tại thượng, mà Dạ Quân thì nằm rạp trên mặt đất.

Lòng của Dạ Quân lạnh đi từng chút, xem dáng vẻ của họ, nói vậy sớm có chuẩn bị, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của hắn, nhưng Dạ Quân muốn biết rõ ràng lai lịch và mục đích của những người này, Dạ Quân buồn bã cười một tiếng a, hỏi nữa: “Các người rốt cuộc là người phương nào? Có mục đích gì?”

Nam nhân ngửa mặt lên trời cười dài, hạ mí mắt, âm thanh lãnh khốc vô tình truyền vào trong tai Dạ Quân: “Giữ lại nghỉ vấn đi hỏi Diêm Vương!”

‘ vèo ’ một tiếng, một mũi tên bắn lên Dạ Quân, chính xác đâm thủng khôi giáp trước ngực hắn, hắn ngã xuống ngựa, máu tươi trong miệng hoà lẫn với ánh chiều, hai mắt Dạ Quân mở thật to, tựa hồ không cam lòng.

Một đời anh hùng, trong khoảnh khắc hóa thành một đồng đất, bụi bặm hèn mọn theo gió bay đi. Giống như nó chưa từng xuất hiện.

Nam nhân đắc ý cười, chỉ vào núi sông, nói: “Nhìn, giang sơn này thật đẹp! Về sau nó chính là của ta rồi, ha ha ha. . . .”

Vung tay lên, mặt nạ rơi xuống, đập vào mi mắt là mặt giống Dạ Quân như đúc, duy nhất khác chính là, ánh mắt của hắn, có quá nhiều tham lam, có quá nhiều dục vọng, có quá nhiều hung ác.

Bọn lính rối rít quỳ xuống, lễ bái: “Chúc mừng Đại vương, chúc mừng Đại vương. . . .”

Trận biến cố này không có ảnh hưởng cuộc sống an bình của dân chúng trong thành chút nào, bọn họ không hiểu, từ giờ khắc này, cuộc sống của bọn họ đã ở trong nước sôi lửa bỏng.

Ở bên trong Thanh thành, Dạ Quân thoát đi, Hàn Tuấn tướng quân đuổi theo mười mấy dặm, dọc theo đường đi công chiếm mấy thành nhỏ, giờ phút này đang thủ vệ, chờ đợi Hoàng Phủ Hiên ra lệnh.

Bởi vì thân Dao nhi chịu trọng thương, Hoàng Phủ Hiên làm bạn ngày đêm, bế đầu sứt trán, vô tâm xử lý quốc sự, vì vậy, chuyện này cũng trì hoãn.

Mặc dù trận đầu báo cáo thắng lợi, nhưng bọn hắn cũng không tính lui binh, lần này nhất định phải bức bách Dạ Quân đầu hàng, bảo đảm không quấy nhiễu biên quan nữa, nếu không sẽ hoàn toàn diệt Xích Luyện, bảo vệ dân chúng an bình.

Ban đêm, Dao nhi tỉnh lại từ trong đau đớn, nháy mắt một cái, bởi vì ánh mắt của Hoàng Phủ Hiên chưa từng rời đi người nàng, thấy nàng từ từ tỉnh lại, hắn kích động đến quên hết tất cả, một tay ôm lấy nàng, thanh âm có chút đau đớn: “Dao nhi. . . . Dao nhi. . . . Rất cuộc tỉnh.”

“Đau!” Mở mắt ra liền nhìn thấy hắn, Dao nhi thật cao hứng, trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, nhưng nhe răng nhếch miệng, phần lưng đau cuộn lấy toàn thân, khiến nàng không thể không kêu.

Lúc này Hoàng Phủ Hiên mới phản ứng được, buông nàng ra, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên hai bờ vai nàng, thẹn thùng khẽ cúi đầu, áy náy nói: “Thật xin lỗi Dao nhi, ta thật cao hứng quên hết tất cả rồi.”

“Ha ha. . . . Không có sao!” Hiên cúi đầu nhìn bộ dáng thật đáng yêu, Dao nhi nhịn đau, giùng giàng muốn ngồi dậy.

Hoàng Phủ Hiên kéo nàng lên, kê một cái gối sau lưng, như vậy Dao nhi thoải mái hơn. Động tác thân thiết dịu dàng của Hiên khiến Dao nhi cảm thấy ấm áp, cảm giác được người nâng niu trong lòng bàn tay rất tốt.

Hai người mỉm cười nhìn nhau, đắm đuối đưa tình, bộ dáng ngọt ngào của Dao nhi khiến cho hắn không dời mắt được, cổ họng động đậy, tâm nhột khó nhịn, Hoàng Phủ Hiên khổ sở, ấp a ấp úng: “Dao nhi. . . . Ta muốn. . . .”

Dao nhi nhìn chằm chằm đôi mắt sáng, không hiểu hỏi: “Muốn làm gì?”

Vừa dứt lời, môi đỏ mọng xinh xắn của nàng liền bị hắn ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng mút vào, cắn thật như che chở trân bảo.

Dao nhi mở to cặp mắt, tay chân luống cuống, nhưng từ từ nhắm lại hai mắt, tay nhỏ bé leo lên vai hần, say đắm ở trong đó, hưởng thụ an tâm hần cho.

Dao nhi tựa như đứa trẻ dễ vỡ, hần không nỡ tổn thương, trần trọc mút vào trong chốc lát, hần rút cuộc để nàng tự do, hần giống như tiểu tử yêu lần đầu, gương mặt hồng hào, xấu hổ cười cười, nói: “Mùi vị của Dao nhi thật ngọt, ta không nỡ buông ra!”

Hần lại trực tiếp trêu đùa như thế khiến mặt của Dao nhi đỏ lên, vùi đầu vào trong ngực hần cười trộm, Hoàng Phủ Hiên biết nàng xấu hổ, ôm chặt nàng, cẩn thận không đụng chạm vết thương.

Nguyệt nhi không đành lòng quấy rầy vợ chồng son ngọt ngào, xấu hổ trốn vào trong đám mây.

91. Chương 95: Tranh Đoạt Bắt Đầu

Bởi vì quen biết, cho nên hiểu nhau. Bởi vì tình yêu không dễ dàng bị thương, cho nên miễn nhau.

Vết thương trên lưng Dao nhi đã kết vảy, nhưng ngay chính giữa có một chút thối rữa, Dao nhi cầm thuốc thầy thuốc cho, nhốt mình ở trong phòng, lục lọi thoa thuốc, soi gương chỉ có thể nhìn vết thương mờ hồ không rõ, nàng hao tổn tâm cơ vẫn không thể thoa thuốc.

Nàng đầu nhập dây dưa trong vết thương, không có phát hiện cửa bị đẩy ra rồi, một người nhẹ nhàng đến gần nàng, từ trong tay nàng cầm đi lọ thuốc, lại nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên lưng phơi bày của nàng, cảm giác mát lạnh cuốn lấy nàng, thống khổ cũng giảm bớt.

Nàng khẽ ghé mắt, từ trong gương nhìn bóng dáng cao lớn của hần, dịu dàng hỏi: “Chuyện xử lý tốt?”

“Ừ!” Hần gật đầu một cái, bảo nàng an tâm dưỡng thương chớ lo lắng chánh sự. Hoàng Phủ Hiên vừa thoa thuốc cho nàng, vừa tốt bụng đề nghị: “Dao nhi, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, chúng ta ra ngoài dạo được không?”

Ánh mắt Dao nhi bay ra ngoài cửa sổ, bầu trời bình tĩnh không gió, nàng gật đầu một cái, cười yếu ớt: “Được!”

Chỉ là một chữ cũng đủ làm cho Hoàng Phủ Hiên kích động, nhẹ nhàng cầm quần áo mặc cho nàng, đỡ nàng, thận trọng, Dao nhi thấy thế, khẽ cười nói: “Hiên, ta cũng không phải gãy tay gãy chân, không cần cẩn thận như vậy!”

“Nàng là bệnh nhân!” Hoàng Phủ Hiên bình thường ôn hòa dễ thân, nhưng cố chấp đứng lên ai cũng không ngăn được, bất đắc dĩ, Dao nhi chỉ có thể tùy hần.

Chân mới vừa bước ra một cửa, trong sân liền truyền đến thanh âm kỳ quái: “Vua một tiếng tự mình đỡ muội, là vinh hạnh không phải tất cả mọi người đều có!”

Nghe tiếng, ghé mắt, chỉ thấy Thiên Vũ nghiêng dựa vào trên lan can đình nghỉ mát, mặc một bộ áo đỏ vui mừng, tóc đen bên tai rũ xuống theo áo bào, đẹp dễ vô song. Trong tay cầm một cây quạt lông vũ, còn làm bộ phe phẩy .

Dao nhi che miệng mà cười, ngay sau đó nâng cao thân thể, nghiêm túc nói: “Thật là yêu nghiệt a!”

“Ha ha ha. . . . Ta là đáng vẻ họa quốc ương dân, muội ghen tỵ cứ việc nói thẳng, ca ca sẽ không giấu cợt muội!” Thiên Vũ đắc ý nhíu mày nhìn nàng một cái, giọng nói giả bộ ngạo mạn khiến cho nàng không nhịn cười được, ngay cả Hoàng Phủ Hiên quen đứng đắn cũng nhịn không được.

Hai người từ từ đi tới đình nghỉ mát, ngồi xuống, vẻ mặt Dao nhi đột nhiên buồn thiu, lắc đầu mà thở dài: “Ai. . . . Một nam nhi đỉnh thiên lập địa lại không làm, lại chuẩn bị tư thế dung nhan lẳng lơ, học người nào! Thật là gia môn bất hạnh a!”

“Ha ha ha. . .” Hoàng Phủ Hiên vẫn còn té nhị, chỉ là Lạc Thiên đến sau đó nghe đánh giá của tiểu muội, rốt cuộc không nhịn được cười ha ha.

Sắc mặt của Thiên Vũ lúc trắng lúc xanh, trợn mắt nhìn Lạc Thiên một cái, Lạc Thiên thức thời không lên tiếng, ngồi xuống, nói: “Tiểu muội nói rất đúng, Thiên Vũ a! Nếu như ngươi đến Mộng Thịnh lâu, nhất định có thể đoạt giải nhất làm đầu bài.”

Bị huynh muội họ đùa, mặt mũi của Thiên Vũ nhịn không được nữa, nhưng hôm nay đã tử mĩ ăn mặc cũng không thể lãng phí a! Chợt, hần nổi lên tư tưởng xấu, lộn một cái xinh đẹp, hần rơi vào trước người Dao nhi, cách bàn đá, hần cúi người, một tay nắm cầm Dao nhi, cười tà, thanh âm quyến rũ xinh đẹp: “Tiểu thư, ngài đã thu ta! Người ta còn là một quả táo xanh!”

Nói xong, hần cư nhiên không biết xấu hổ giãy dụa eo thon, chuẩn bị tư thế lãng lợ, làm người ta nôn mửa, Dao nhi cư nhiên thật làm như vậy, che ngực nôn ọe hai tiếng, ngay sau đó ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười một tiếng, đánh rụng tay của hần: “Huynh thiếu vẻ thù mị, bản tiểu thư nhìn không vào mắt!”

“Ha ha ha ha. . .” Lạc Thiên lại cười điên cuồng, Hoàng Phủ Hiên cũng bối vì bộ dáng trêu chọc của họ mà nhất thời nhịn không được, cười đến eo cơ hồ không thẳng nổi.

Thiên Vũ căm tức nhìn hai người cười điên cuồng, làm hần tức giận nhất là Dao nhi cư nhiên ung dung thưởng thức trà, không chút nào để mỹ nam trên trời có dưới đất không có như hần vào mắt, hần tức giận ngồi xuống, lầu bầu một câu liền buồn bực không lên tiếng: “Làm tổn thương lòng tự ái của ta!”

Ba người Lạc Thiên liếc nhau một cái, cười mà không nói, nhưng ngầm hiểu lẫn nhau.

Lúc này, Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu đã tới, không biết tại sao Hiên Viên Triệt đột nhiên dừng chân, Liễu Nhu không giải thích được theo dõi hần, không nhìn ra đầu mối, thật ra thì tâm tư của hần đang khóa trên người đó, nhìn chằm chằm tay khoác trên vai Dao nhi của Hoàng Phủ Hiên, hần hận không thể chém đứt nó, Dao nhi thông tuệ, nghịch ngợm, tinh táo, hàng đêm đều vào trong mộng của hần, mặc dù là chính hần vứt bỏ năng, nhưng hần không cách nào quên. Hiên Viên Triệt âm thầm thề, nhất định phải đoạt lại Dao nhi, không tiếc bất cứ giá nào!

Nhìn hai mắt âm trầm của biểu ca, còn có tình thế bắt buộc lơ đãng để lộ ra trên mặt, lòng của Liễu Nhu trầm xuống, mắt nhìn Dao nhi chỉ có hận.

Nhưng bọn họ đều là cao thủ ngụy trang, hít sâu một hơi, hai người như không có chuyện gì xảy ra đi tới, hỏi: “Chuyện gì cao hứng như thế? Nói nghe một chút, để cho chúng ta cũng cao hứng!”

Nghe vậy, Thiên Vũ lập tức nhiệt tình nhào tới, muốn thổ lộ tâm sự, lại bị Hiên Viên Triệt vô tình ngăn cản, lạnh lùng nói: “Đừng cho là ta không biết ruột hoa của ngươi, bỏ bớt!”

Một cơ hội duy nhất đã tan vỡ, Thiên Vũ xì hơi như bóng cao xu, ngoan ngoãn ngồi, bộ dáng cúi đầu, uất ức.

Lúc này, một người lính trong tay đang cầm thư chạy như bay đến: “Vương gia, đây là thư hàng Xích Luyện đưa tới!”

Hiên Viên Triệt mở thư ra, Lạc Thiên rướn cổ dài muốn dò xét đến cùng, nhưng lại không thấy rõ, những người còn lại cũng ngừng thở, chờ đợi hần tuyên bố tin tức tốt này.

Quả thế, chân mày Hiên Viên Triệt giãn ra, khóe miệng hiện ra một nụ cười như vương giả trông coi thiên hạ: “Xích Luyện lui, nguyện hàng năm tiến cống!”

Tin tức tốt a! Nhưng có một vấn đề, Xích Luyện chỉ đầu hàng Minh quốc sao? Lúc này, một thanh âm từ cửa truyền đến, cũng mang đến tin chấn phấn lòng người, chỉ thấy Hàn Tuấn tướng quân vội vàng chạy tới, quỳ gối trước người Hoàng Phủ Hiên, giơ thư lên cao cao: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu, Xích Luyện truyền thư!”

“Đứng lên! Hàn tướng quân cực khổ rồi.” Hoàng Phủ Hiên nói một câu, mở thư, cũng tươi cười rạng rỡ, thâm tình nhìn Dao nhi, ngầm hiểu lẫn nhau.

Lạc Thiên đứng dậy, đề nghị: “Nếu hiếm khi mọi người cao hứng, không bằng ta mời mọi người đến Hương Lan uyển ăn cơm!”

“Được, cứ quyết định như vậy!” Thiên Vũ lên tiếng trước, mỹ nhân và thức ăn ngon, đều là thứ hấp thích nhất. Những người khác cũng ngầm cho phép.

Nhưng mặt Dao nhi lộ vẻ khó xử, lúng túng mở miệng: “Ca, Hương Lan uyển không phải là kỹ viện?”

‘bụp’ một tiếng, Lạc Thiên gõ đầu của nàng, giả vờ giận: “Trong đầu nghĩ gì thế? Một cô nương không biết thẹn!”

Sau đó Lạc Thiên đem tay Dao nhi giao vào trong tay Hoàng Phủ Hiên, khi tất cả mọi người kinh ngạc không biết Lạc Thiên chơi xiếc gì, sắc mặt Lạc Thiên nặng nề, nói: “Ngôi sao tai họa này giao cho người rồi.”

“Ca. . .” Dao nhi bất mãn oán trách, nhưng bóng lưng Lạc Thiên đã đi xa, Thiên Vũ mập mờ nhìn nàng một cái cũng đi ở phía trước, Hiên Viên Triệt và Liễu Nhu nghiêm mặt, không biết nghĩ cái gì.

Hoàng Phủ Hiên lại cứng chiều nhìn nàng, sắc mặt Dao nhi ửng hồng, không biết tại sao, nàng không hề có sức chống cự đối với nụ cười dịu dàng của Hoàng Phủ Hiên, rút đi bộ dáng mạnh mẽ, chỉ có thẹn thùng của tiểu nữ nhi.

Một đường sau đó, Hoàng Phủ Hiên do dự, không biết nên nói không, nhưng cuối cùng hần vẫn quyết định, mình thống khổ không sao, chỉ cần Dao nhi hạnh phúc là được: “Dao nhi, có phải nàng còn chưa quên hần không? Nếu sự thật là như vậy ta thả nàng đi!”

Hần muốn Dao nhi hạnh phúc, không hy vọng nàng tiếc nuối!

Dao nhi ngẩng đầu lên, sững sốt một chút, hiển nhiên không hiểu vì sao Hiên đột nhiên hỏi như thế! Tròng mắt hần ảm đạm không ánh sáng, còn có mất mát, khấn trương.

Dao nhi vui vẻ, cũng đau lòng vì hần, hần luôn suy tính vì người khác, lại không suy tính cảm thụ của mình, có chồng như thế, nàng có gì cầu xin?

Dao nhi cười yếu ớt nói: “Không có gì, chỉ là còn hơi lúng túng thôi.”

Bất kể thiệt giả, nụ cười của nàng xuyên qua trong lòng hần, chiếu sáng hóc ảm đạm trong lòng hần, hần tin rồi. Cũng nguyện ý cho Dao nhi thời gian, để cho nàng thấy rõ, để cho nàng quay đầu lại.

Thần nhiên đối đãi, khiến lòng bọn họ kéo vào một bước.

Từ từ, bọn họ đi tới Hương Lan uyển, ông chủ dẫn bọn họ đến nhã gian ở lầu hai, trên tường đều là tranh sơn thủy, gian phòng cực có phong cách cổ đại. Đúng là chỗ nhàn nhã khó được.

Đoàn người rới rít ngồi, Dao nhi và Hoàng Phủ Hiên ngồi cùng nhau, Dao nhi tựa trước cửa sổ, đối diện mặt lạnh của Hiên Viên Triệt, mặt Liễu Nhu không chút thay đổi. Những người khác theo thứ tự là Lạc Thiên, Thiên Vũ, Hàn Tuấn.

Tiểu nhị bưng nước trà và điểm tâm tiến vào, để xuống xong, tiểu nhị nhiệt tình cười hỏi: “Mấy vị khách quan, muốn món gì?”

Nhìn mấy vị khách quan ăn mặc hoa lệ, nhất định là con cái nhà có tiền, nghĩ tới tương mục sẽ tăng thêm một số bạc, tiểu nhị đặc biệt nhiệt tình.

Lạc Thiên làm chủ nhà, phân phó tiểu nhị nói: “Có món ăn gì ngon cứ lên một lượt!”

“Dạ, xin khách quan chờ một chút!” Tiểu nhị cao hứng cúi người chào đi ra ngoài, ánh mắt hần quả nhiên không sai, bọn họ gọi số lượng lớn như vậy, hôm nay hần kiếm lợi lớn.

Món ăn còn chưa lên, bọn họ thưởng thức trà ăn điểm tâm trước, Dao nhi không có việc gì, xoay đầu nhìn ngoài cửa sổ, rồi rảnh ngắm người đi đường bận rộn trên đường, người đi đường đủ loại hình dạng, người bán hàng rong đang nhiệt tình rao hàng, thỉnh thoảng có người dừng chân ngắm nhìn.

Chợt, nàng phát hiện một bóng dáng màu đen ở trong dòng người, có chút mơ hồ. Cả người Dao nhi nằm ở trên cửa sổ, mở to hai mắt nhìn bóng dáng quen thuộc trên đường, cau mày, tìm tòi ở trong đầu, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu!

Hoàng Phủ Hiên thấy thế, nghi ngờ hỏi: “Dao nhi, thế nào? Thân thể không thoải mái sao?”

Dao nhi ngẩng đầu lên ngó hắn một cái, nói: “không có gì!”

Đợi nàng quay đầu lại, bóng dáng đen kia đã bao phủ ở trong dòng người tối lui, nàng nhíu nhíu mày, nàng nghĩ thầm: “Là ta hoa mắt?”

Một màn này nàng không có để ở trong lòng, từ cửa sổ quay lại, bưng trà, đặt ở khóe miệng, ánh mắt vô hồn nhìn mặt bàn, sững sờ không có uống xuống.

Bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng rơi vào trong mắt Hoàng Phủ Hiên, hắn rất lo lắng. Nhưng hắn hiểu được tính tình Dao nhi, nếu như nàng không muốn nói, hỏi nữa cũng vô dụng.

Chỉ chốc lát sau món ăn đã dọn đủ rồi, cá kho tàu đặt ở trước mặt Hiên Viên Triệt, Dao nhi thèm thuồng, mắt không chớp nhìn chăm chăm con cá, nhưng ngưỡng ngừng đưa đũa, Hoàng Phủ Hiên đứng lên, gắp một khối thịt cá béo đặt ở trong chén nàng, ôn hòa cười nói: “Thịt cá có ích cho vết thương khép lại!”

“Ừ!” Nàng vui đầu ăn, không chút nào phát hiện sóng ngầm bắt đầu khởi động trên bàn cơm, Hiên Viên Triệt hận bọn họ tình chàng ý thiếp, Liễu Nhu ghen tỵ nàng làm động lòng biểu ca. Một bữa cơm bình tĩnh, lại bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt.

92. Chương 96: Phái Nữ Thời Đại Mới Đại Triển Quyền Cước

Cho dù lưu luyến ca ca, sư huynh không rời, bọn họ vẫn phải mỗi người đi một ngả rồi, lần này đại chiến thắng lợi, Lạc Thiên làm tướng quân, không thể không có công, phụng chỉ về triều gia tấn tước.

Lần này đi từ biệt nhiều năm, gặp lại đã là người không quen.

Minh quốc, hoàng đế hạ chỉ phong Hiên Viên Triệt làm nhiếp chính vương, thay mặt xử lý mọi chuyện Minh quốc, cũng xuống chỉ tuyên Lạc Thiên và Lưu thần tướng vào cung thụ phong. Trên triều đình, văn võ bá quan cung kính đứng, trong lòng hâm mộ Lưu gia cỡ nào, một nữ gả vào Nguyệt quốc làm hậu, một nhà thần tướng trung liệt, nguyên lão hai triều, được nhận hoàng ân. Mà Lưu Lạc Thiên lại tuổi trẻ tài cao, bảo vệ quốc gia kiến công lập nghiệp. Có thể nói là vinh hạnh đặc biệt trước không có người sau cũng không có người.

Ở trong ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của quần thần, hai phụ tử chậm rãi đi lên trước, lễ bái: “Thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Nhiếp Chính vương!”

“Bình thân. . . . Khụ khụ khụ. . . .” Hoàng thượng lấy tay che miệng lại ho khan, sắc mặt tái nhợt, sắc môi hiện xanh. Bộ dạng bệnh thời kỳ chót. Nhưng khí chất cao quý uy nghiêm trên người không chút nào giảm.

“Tạ hoàng thượng!” Hai phụ tử đứng dậy, khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng hoàng thượng.

Lúc này, được hoàng thượng cho phép, thái giám cận thân của hoàng thượng nâng thánh chỉ đứng dậy, thanh âm lạnh lạnh vang dội đại điện: “Lưu Lạc Thiên tiếp chỉ! Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu viết: nước ta và Xích Luyện đánh một trận, Lưu Lạc Thiên không thể không có công, hiện đặc biệt phong làm Thế Tập nhất phẩm tướng quân, thưởng hoàng kim vạn lượng! Khâm thử!”

“Thần Tạ Chủ Long Ân! Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!” Hai phụ tử lại lễ bái, thái giám buông xuống thánh chỉ chí cao vô thượng giao vào trong tay Lạc Thiên, mỉm cười chúc mừng.

Quần thần không khỏi đỏ mắt, Lạc Thiên tuổi trẻ tài cao, có lẽ có đại thần đã tính toán kết làm thân gia với Lưu gia, đây là một người đắc đạo! Dính chút khí vui cũng tốt!

Lúc này, Lưu thần tướng chợt quỳ xuống, thân thể lớn tuổi lưng la lưng lay, tựa hồ muốn té xỉu, mọi người đều không hiểu hành động lần này của ông là vì sao! Lưu thần tướng nói: “hoàng thượng, thần tuổi già không thể phân ưu vì hoàng thượng nữa! Xin hoàng thượng chấp thuận thần cáo lão về quê!”

Này? Người trên triều đình kinh ngạc không dứt, ai cũng không ngờ ông sẽ xin chỉ về quê. Chỉ có lòng dạ hai huynh đệ trên cao biết rõ, cũng mừng thầm. Vì vậy hoàng thượng làm giọng thuận nước đẩy thuyền, tiếc hận thở dài, nói: “Lưu ái khanh tận tâm tận lực vì nước cả đời, nên hưởng hạnh phúc, chuẩn tấu!”

“Tạ hoàng thượng!” Thần tướng cảm tạ ân đức, khó khăn đứng dậy, trộm lau mồ hôi, nhưng trong lòng âm thầm cao hứng, Dao nhi nói không sai, gần vua như gần cọp, nên công thành lui thân cho thỏa đáng! Chỉ là Lạc nhi nên làm thế nào cho phải? Thần tướng len lén nhìn nhi tử một cái, lo lắng trùng trùng!

Trên đại diện trầm mặc, gợn sóng không ngừng, tự mình tính toán, ngày thứ hai, người đến Lưu gia làm mai cơ hồ đập hư bậc cửa, Lưu Lạc Thiên tuổi còn trẻ đã được làm tướng quân, hơn nữa anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm. Cả đêm tất cả thiên kim trong kinh thành đều tranh nhau giành hôn phu tốt nhất vị.

Dĩ nhiên, giữa hai nước cũng xảy ra một cuộc biến cố kinh thiên động địa, Hiên Viên Triệt về trong phủ, hàng đêm đều mơ thấy Dao nhi thẹn thùng rúc vào bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, thật là tốt đẹp! Vị trí này vốn thuộc về hắn, đã từng bắt đắc dĩ, đành phải tặng nàng cho người, nhưng hôm nay hắn có quyền thế rồi, hắn thề nhất định phải đoạt nàng trở lại, trở về thì chính là hạnh phúc.

Nghĩ tới, trong con người Hiên Viên Triệt tràn đầy lo lắng hung ác, ly trà bị hắn bóp vỡ, mảnh vụn cắt đứt tay của hắn mà không biết. Máu tươi trào ra, hòa lẫn với hai mắt lửa đỏ của hắn.

Vừa nghĩ tới Nguyệt quốc sắp sửa xảy ra chuyện lớn long trời lở đất, trong lòng Hiên Viên Triệt rất vui vẻ, kịch hay bắt đầu rồi. Kính xin mong đợi!

Nguyệt quốc, chiến tranh thắng lợi, cả nước vui mừng, trên đường càng thêm phồn hoa hơn quá khứ, hơn nữa hoàng đế lại giảm miễn thu thuế. Trên mặt mỗi người đều treo nụ cười vui vẻ, có thể thấy được khí thế hùng hực những ngày sau này.

Trong Minh Dao cung, Dao nhi đang dạy Lục Nhi biết chữ, Lục Nhi là cô nhi, từ nhỏ đi theo sư phụ tập võ, sau khi lớn lên trải qua ngày phiêu bạt bất an ở trên giang hồ, dốt đặc cán mai, hôm nay an định lại, mỗi ngày nhìn Dao nhi viết chữ, vẽ tranh tấu khúc, cả người Dao nhi phát ra khí chất ôn nhã, Lục Nhi rất hâm mộ, bị lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng cũng muốn biết chữ, phong phú nội hàm của mình, không còn là một võ nữ.

Dao nhi kiên nhẫn, tay cầm tay Lục Nhi, tay tập võ hàng năm của Lục Nhi nắm bút lông nho nhỏ, nhưng không cách nào khống chế, nàng đỏ bừng cả mặt, lúng túng nói một câu: “Nương nương, Lục Nhi thực ngốc, cả bút cũng cầm không tốt!”

Dao nhi dịu dàng cười một tiếng, khiến lòng thấp thỏm bất an của Lục Nhi dần dần buông lỏng, Dao nhi nắm tay của nàng vẽ ở trên tờ giấy trắng, chỉ chốc lát sau hai chữ ‘Lục Nhi’ hiện ra trên giấy.

Dao nhi buông tay ra, nói: “Đây chính là tên của ngươi, chỉ cần luyện tập nhiều hơn, ngươi nhất định làm tốt hơn!”

Lục Nhi cầm giấy lên thật cao, không nháy mắt nhìn chằm chằm giấy chữ, mừng rỡ như điên, giống như đứa trẻ lấy được kẹo, mặt mày hớn hở, kim lòng không được mặc niệm: “Lục Nhi! Lục Nhi! Viết rất đẹp!”

Lục Nhi cao hứng nhưng chưa từng quên bổn phận của mình, mắt thấy giữa trưa, nương nương nên nghỉ ngơi, Lục Nhi thu lại nụ cười, nhưng giữa hai lông mày vẫn lộ ra cười, Lục Nhi nói: “Nương nương ngài nên nghỉ trưa rồi, Lục Nhi không quấy rầy ngài!”

Dao nhi mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng phát tay, Lục Nhi im lặng lui ra, trước khi đi cũng không quên đem giấy đi.

Đợi Lục Nhi đóng kỹ cửa, chợt, Dao nhi nghiêng tai yên lặng nghe, nhanh chóng đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, một con chim bồ câu trắng bay vào, Dao nhi thuận thực móc thư trên chân nó ra, sau đó cho chim bồ câu trắng cất cánh lên trời.

Mở thư ra, là tin tức Hồng Y truyền đến, cha từ quan rồi, ca ca được phong làm tướng quân, thật là đáng mừng, chân mày Dao nhi giãn ra, nhưng khi nàng tiếp tục nhìn xuống, chân mày nhú lại thật chặt, vẻ mặt buồn thiu, trong thư nói: Hiên Viên Triệt đưa nhóm lớn mỹ nhân đến Nguyệt quốc, trước mắt đã vào cảnh nội Nguyệt quốc, nói ra cho oai: hai nước giao hảo!

Dao nhi tức giận vo thư thành một cục, trong con người bắn ra lửa giận, tức giận mắg: “Hắn đến cùng muốn làm cái gì? Từ Minh quốc ra roi thúc ngựa ít nhất ba ngày mới có thể đến Nguyệt quốc, mà một đám Thiên Kim Đại Tiểu Thư nũng nịu thì hành trình phải càng chậm, nhưng bọn họ mới tách ra hai ngày, mỹ nhân đã đến Nguyệt quốc, xem ra hắn sớm có dự mưu! Chỉ là hắn đến tột cùng muốn làm gì?”

Dao nhi khổ nghĩ cũng nghĩ không ra đầu mối, lại nói, một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, nàng không thể đi tìm Hiên, xem ra chỉ có thể đi tìm Thái hậu thương thảo.

Nói làm thì làm ngay, Dao nhi nhắc chân, vội vã đi Từ Ninh cung. Đến Từ Ninh cung lại bị báo cho biết là Thái hậu đang nghỉ trưa, vì vậy Dao nhi liền ngồi ở trong đại sảnh chờ, thì ra chờ đợi rất gian nan. Một ly một ly trà xuống bụng, chạy nhà cầu mấy lần, nhưng thời gian trôi qua quá chậm, bên ngoài mặt trời sắc bén, tâm tình nàng cũng phiền não bất an, cứ như vậy, chờ đợi là một loại đau khổ.

Rốt cuộc, hồng nhi đỡ Thái hậu ra ngoài, Thái hậu lười biếng tựa vào trên ghế quý phi, buồn ngủ, nàng liếc Dao nhi một cái, dùng thanh âm lười biếng hỏi: “Dao nhi, chuyện gì vội vàng vàng? Cả nghỉ trưa cũng miễn.”

“Mẫu hậu. . .” Dao nhi giống như nhìn đến cứu tinh, nhào tới. Nhưng lời đến khóe miệng một nửa, lại nhìn Hồng Nhi một cái, Hồng Nhi lập tức hiểu ý, hành lễ nói: “Nô tỳ cáo lui!”

Hồng nhi lui ra rồi, Thái hậu từ ái cười, nói: “Không có người ngoài, có gì cứ yên tâm nói!”

“Ta. . .” Dao nhi hé miệng lại ngậm lại, do dự, Thái hậu bất mãn lườm nàng một cái, giống như đang trách cứ Dao nhi không sáng khoái.

Dao nhi nuốt nuốt nước miếng, khổ sở cười cười, nếu muốn giải quyết vấn đề, phải vứt bỏ tất cả, Dao nhi hạ quyết tâm khắc ra nghi ngờ trong lòng: “Mẫu hậu, Hiên Viên Triệt tặng mỹ nhân vào cung, bây giờ đã ở trên đường, vì sao hắn làm vậy?”

Dao nhi uyển chuyển nói ra, lại bị Thái hậu vô tình đánh vào trên đầu, giả vờ giận: “Nha đầu chết tiệt kia! Con dám một chân đứng hai thuyền mẫu hậu nhất định không tha cho con!”

Dao nhi uất ức nhìn chằm chằm Thái hậu, bĩu môi lầu bầu: “Xuống tay không lưu tình! Mẹ ghê độc ác.”

“Còn dám mạnh miệng? Nếu muốn mẫu hậu giúp con, con phải đầu đuôi gốc ngọn nói rõ chuyện giữa mấy người.” Thái hậu thở dài, rất lo lắng tương lai của một đôi nam nữ.

“Chúng ta không có gì!” Dao nhi thuận miệng nói một câu, mẫu hậu thật biết kéo, bọn họ là trong sạch, chuyện cầu thả gì cũng không có.

Thái hậu lườm nàng một cái, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ở dưới uy hiếp của thái hậu, Dao nhi đành phải nói ra suy đoán của mình: “Con cảm thấy hắn chưa từ bỏ ý định đối với con! Hơn nữa hắn là người bá đạo, hung ác. Ở biên quan, ánh mắt hắn nhìn con tựa như thấy con mồi, làm cho lòng người kinh đảm, ánh mắt hắn nhìn Hiên trần đầy khinh thường cùng khiêu khích, giống như có thâm thù đại hận gì.”

Vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Triệt, Dao nhi không khỏi rung mình một cái.

Thái hậu nghe vậy trầm mặc không nói, cũng không rõ chân tướng, Thái hậu đoán không ra tâm tình của Hiên Viên Triệt, nhưng bà lớn mật suy đoán: “Từng trong muôn hoa, sao có thể phiến lá không dính thân? Hắn nhất định muốn ly gián tình cảm giữa các con, để cho các con sinh ra hiểu lầm, hắn mới dễ nhân lúc yếu đuối mà vào.”

Dao nhi vừa nghe, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, tâm cơ Hiên Viên Triệt sâu như vậy sao? Dao nhi nhìn chằm chằm Thái hậu, không thể tin được hỏi: “Hắn sẽ hèn hạ như vậy sao?”

Thái hậu chắc chắn gật đầu, phân tích nói: “Hắn là Vương gia một nước, có thể bỏ xuống ánh mắt thể tục tặng con cho người, nói rõ hắn tâm cơ thâm trầm, kẻ làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết. Thứ người như thế, không chỉ độc ác, còn hao tổn tâm cơ. Con nói hắn làm sao làm không thể?”

“A. . .” Dao nhi kinh hãi trừng mắt, sắc mặt rất khó nhìn, lo sợ bất an mà nói: “Mẫu hậu, nếu thật là như vậy, nên làm cái gì?”

Thái hậu nhíu chặt chân mày, hỏi: “Con muốn ở chung với hắn sao?” bà phải xác nhận, nếu không phí công rồi.

Dao nhi cúi đầu cười khổ, cuộc sống không thể như lúc mới gặp, bọn họ quay đầu không được rồi. Dao nhi lắc đầu. Thái hậu cười nhạt một tiếng, chân mày thư giãn ra, bà tràn đầy tự tin vỗ ngực bảo đảm: “Yên tâm Dao nhi, chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời Hiên nhi, mẫu hậu không ngồi mà nhìn không để ý tới, những nữ nhân kia coi là cái gì, mẫu hậu nhất định lặng yên không một tiếng động giết chết tất cả các nàng!”

Năm đó, vẻ đẹp của nàng thường thường, không tài không đức. Không phải cũng quét ngang lục cung, tiêu diệt tất cả nữ nhân của tiên hoàng, bà mới vinh sủng lục cung sao?

Thái hậu tình thế bất buộc, rước lấy ánh mắt không thể tin của Dao nhi, mẫu hậu luôn luôn nhân từ, không nghĩ tới lại nói lên những lời như vậy! Quả nhiên. Người thế kỷ hai mươi mốt không thể dùng ánh mắt người thường đối đãi nha!

Không có diệt vong ở trong trầm mặc, mà đang bộc phát ở trong trầm mặc. Mong đợi một trận bão táp phủ xuống!

93. Chương 97: Vào Cung Làm Tỳ

Chuyện Minh quốc đưa mỹ nhân vào cung nhắc lên một đợt sóng ở Nguyệt quốc, rất nhiều thiên kim quý tộc cũng rối rít có ý nghĩ này, nhưng lần trước đã bị trục xuất xuất cung, lần này các nàng không còn mặt mũi vào cung, chỉ có hai nữ tử ngoại lệ.

Sáng sớm, Kinh Hoa, Tử Yên cùng một đám mỹ nhân Minh quốc cùng nhau vào cung, Thái hậu triệu kiến ở Ngự Hoa Viên, hoàng thượng vốn nên có mặt, nhưng hắn cả ngày phụ vương phụ tùy với hoàng hậu, về tranh đánh đàn, chơi cực kỳ cao hứng.

Trong hoàng cung, cho tới bây giờ đều là chỉ thấy tân nhân người mới cười, không thấy người cũ khóc. Nhưng cương chiều và yêu không giống nhau, Dao nhi cũng không phải hồng nhan bạc mệnh.

Trong ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, mười mỹ nhân nũng nịu xếp thành một hàng, biết vâng lời, không dám nhìn thẳng dung nhan Thái hậu. Thái hậu nhìn từ trái sang phải, lướt qua Kinh Hoa cùng Tử Yên, dừng chân ở trước người nữ tử thứ tư, nữ tử này mặc một bộ y phục đỏ, đồ trang sức vàng bạc trên đầu đẹp mắt, thanh âm uy nghiêm của Thái hậu vang lên trên đầu nàng: “Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn một chút!”

Nữ tử nơm nớp lo sợ, cảm nhận được những nữ tử bên cạnh rối rít ném tới ánh mắt hâm mộ, nàng đắc chí, nhưng dưới uy nghiêm của Thái hậu, nàng không dám quá càn rỡ, mỉm cười nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, Thái hậu khoát tay, móng tay thật dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nũng nịu của nàng, mỗi một lần đều làm cho tim gan nàng run sợ. Hai chân run rẩy, kinh hãi, Thái hậu hiện lạnh cười, nói: “Xem bộ dáng ngoan ngoãn nũng nịu này, thật là vừa thấy đã thương!”

“Thái hậu thứ tội, Thái hậu thứ tội!” Nữ tử bị dọa quỳ trên mặt đất, không ngừng khấu đầu cầu xin tha thứ, Thái hậu mặt hiền, nhưng tâm phúc hắc. Một nụ cười đủ để cho nàng không rét mà run.

Thái hậu lạnh lùng liếc nàng một cái, cũng không cho nàng đứng dậy, nhíu mày quét ngang mọi người một cái, cau kinh hỏi: “Minh quốc cho các người đến làm gì? Người nào rõ ràng?”

Mỗi người suy tính ở trong lòng, có dạ dõ vừa rồi, họ không dám nói bừa, rồi rít lắc đầu, trằm miệng một lời nói: “Không biết!”

Thái hậu quay lưng đi, lúc nghe trả lời run rẩy của họ, bà chợt phát ổng tay áo xoay người, cao giọng nói: “Không biết? Vậy ai gia sẽ nói cho các người biết! Các người chớ ý đồ phất lên làm Phượng Hoàng, ở chỗ này, các người không phải chủ tử, mà là nô tỳ!”

Thanh âm oai nghiêm, lời nói tàn khốc, quả nhiên, sắc mặt chúng nữ tử tái nhợt vô sắc, họ ở bên trong khuê phòng, là Thiên Kim Đại Tiểu Thư mười ngón tay không dính nước xuân, đi tới nơi này không phải phong phi mà làm tỳ tử, việc này bảo bọn họ làm sao cam tâm! Nhưng lại vô lực quay đầu.

Thái hậu khẽ cười nói: “Ai gia cảnh cáo trước, nếu như không muốn, ai gia tiễn các người trở về, nếu như lựa chọn lưu lại, sống hay chết mặc cho số phận.”

Trong đó có năm cô gái nhất gan, lập tức quỳ xuống đất van xin: ” Thái hậu, tiểu nữ tử nguyện trở về!”

Còn thừa lại những người khác một lòng làm phi, cung kính đứng, trằm mặt. Khinh Họa thì không thể trở về, Tử Yên lại không muốn trở về, nàng có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, tài nghệ song toàn, nàng tin chắc một ngày nào đó nàng có thể được đến sủng ái, vinh đăng ghé hoàng hậu, đến lúc đó hô phong hoán vũ, vinh dự vô hạn.

Ảo tưởng tương lai, bộ dạng Tử Yên phục tùng cười trộm.

Thái hậu liếc nàng một cái, phân phó Hồng nhi: “Hồng Nhi ở lại an bài!”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh!” Hồng nhi đi theo Thái hậu nhiều năm, biết rõ ý của Thái hậu, từ trong ánh mắt Thái hậu vừa rồi nàng hiểu ý nên an bài như thế nào.

Dàn xếp xong, đổi lấy mấy ngày an bình. Đêm đã khuya, đèn trong Minh Dao cung đã tắt, Dao nhi ngồi một mình bên cửa sổ, trên người chỉ mặc quần áo trong mỏng manh, gió nhẹ nhàng thổi qua, nàng run lấy bầy.

Hoàng Phủ Hiên hết bận chánh sự, vội vã chạy tới, đẩy cửa vào lại nhìn thấy bóng dáng cô độc, làm cho đau lòng người của Dao nhi. Nghe tiếng bước chân quen thuộc truyền đến từ sau lưng, Dao nhi không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Hiên, người nói vì sao nam nhân đều có mối nối cũ?”

Hoàng Phủ Hiên cười khẽ, đi tới phía sau nàng, đầu đầu nàng đè vào trong ngực, nhìn một vầng trăng sáng, phát ra lời tâm huyết: “Ta sẽ không! Cả đời có lẽ chỉ gặp đúng một người, cho nên ta sẽ không bỏ qua!”

“Dù người kia không thích người sao?” Dao nhi không xác định hỏi nữa, mỹ nhân vào cung một thời gian rồi, hôm nay nàng có rất nhiều cảm xúc, nàng ích kỷ không muốn cuộc sống bình tĩnh bởi vì nữ nhân tranh thủ tình cảm mà bị làm cho dính chường khí.

Hoàng Phủ Hiên cúi đầu, thật sâu nhìn vào trong mắt Dao nhi, đồng thời buộc chặt hai cánh tay, dịu dàng nói một câu khiến cho nàng cảm động cả đời: “So với việc nàng không yêu ta, ta càng không thể chịu đựng nàng rời đi ta!”

Lời này thật làm cho người ta uất ức, trên thế giới đẹp nhất, cảm động nhất không phải ta yêu người, mà là ở cùng nhau.

Dao nhi lặng lẽ tựa vào trong ngực hắn, cách xa giang sơn bấp bênh, cách xa lục đục đấu đá, cách xa tranh thủ tình cảm đùa bỡn tâm cơ, giờ phút này, giống như sanh ở trong núi sâu yên tĩnh, như nước suối tự do chảy xuôi trong núi, thảnh thơi bởi vì đừng mà xảy ra tiếng leng keng dễ nghe.

Lúc này không tiếng thảng có tiếng, có mấy lời trong nội tâm hiểu rõ rõ ràng là tốt rồi, một khi nói ra khỏi miệng liền thay đổi thành xấu xí, mất đi tình cảm chân thật nhất.

Bọn họ cùng tồn tại dưới trời xanh, cùng tồn tại dưới vầng trăng sáng. Cùng ngủ chung phòng, có lúc cùng cái giường. Tin tưởng loại tóc đen này khó có thể cắt đứt.

Dưới ánh trăng mờ lung mềm mại đáng yêu, có hai bóng dáng lén lút trong cung, tựa hồ đang tiến hành giao dịch gì người không nhận ra.

Một nữ tử ăn mặc như cung nữ nhét một thỏi bạc vào trong tay thái giám, rút ra nói: “Công công, người là người quan trọng bên cạnh hoàng thượng, việc này nhất định phải giúp ta một chút!”

Công công thấy tiền sáng mắt, nhìn bạc trong tay, hai mắt tỏa ánh sáng, đáy mắt che giấu không được tham lam, hẳn hiểu được, lấy tiền người, tiêu tai thay người. Huống chi chút chuyện nhỏ này căn bản là dễ dàng, công công cười nịnh hót, thanh âm lạnh lạnh dị thường đột ngột trong trời đêm: “Yên tâm, ngày mai chúng ta chắc chắn thông báo ngài, không nhìn thầy chùa cũng xem mặt phật, sao chúng ta lại chê bạc!”

“Đa tạ công công!” Thanh âm nữ tử mang theo hưng phấn, liên tiếp hành lễ bái tạ, công công ngạo mạn hừ nhẹ một tiếng, vén vén tóc hắn, lắc hông rời đi.

Nhìn bóng lưng công công rời đi, nữ tử thay đổi thái độ bình thường, đứng dậy, đáy mắt phát ra ánh mắt khinh thường, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Hừ. . . Chó cậy gần nhà, tiểu nhân thấy tiền sáng mắt, đợi bản tiểu thư thành phi, làm hoàng hậu, nhất định xử tử người!”

Nàng là nữ nhi thứ xuất (con vợ lẽ), cha không thương, mẹ không thương, huynh đệ tỷ muội cả ngày khi dễ nàng, từ nhỏ nàng đã học được ẩn nhẫn, gượng cười, khéo léo hiểu chuyện, chỉ vì muốn được chút không gian sinh tồn trong phủ đen tối, hôm nay nàng may mắn vào cung, có cơ hội phát lên làm phượng hoàng, nếu như không liều lĩnh đánh cược, nàng vĩnh viễn đều là người hạ đẳng. Mà nàng không cam lòng làm người hạ đẳng.

Trong mắt sâu của nữ tử lộ ra khát vọng quyền thế địa vị, có thể nhện điều người thường không thể, cần phải hung ác. Có thể chịu điều người không thể chịu, cần phải mạnh.

Các nữ nhân an phận mấy ngày rục rịch góc đầu dãy, tựa hồ ở trong bình tĩnh, giấu giếm sát cơ. Tối nay bầu trời bao la bị lo lắng bao trùm, mặt trời mới sinh ngày mai vẫn rục rở.

Ban ngày, một đám nữ tử xuyên qua trong bụi hoa ở Ngự Hoa Viên, có người tưới nước, có ở người nhổ cỏ, có người sửa chữa hoa cỏ, sương sớm chưa khô thấm ướt y phục các nữ tử. Chợt một tiếng thét chói tai kinh hãi xuyên thấu màng nhĩ mọi người: “A. . . Có sâu, mau. . . Mau giết chết nó.”

Một con sâu dọa nàng phải nhảy loạn, rốt cuộc là Thiên Kim Đại Tiểu Thư a! Nhu nhược không chịu nổi một kích, một nữ tử khác khinh bỉ lườm nàng một cái, bất mãn lầu bầu: “Không phải một con sâu sao? Có cái gì đáng giá ngạc nhiên.”

“Không phải một con sâu? Người không sợ sao?” Nữ tử hung hăng lườm nàng một cái, nhặt lên một nhánh cây trên mặt đất tha đến trước mặt cô gái nói mát, chọc cho nàng oa oa kêu loạn.

“A! Tiện chân!” Nói xong, nữ tử chuẩn bị nhào tới xé nát miệng nàng, lại bị nữ tử thứ ba ngăn cản, dịu dàng khuyên can: “Thôi! Mọi người đều là tỷ muội cùng nhau vào cung.”

Người nói chuyện tên là: Lục Nhiễm, là một trong những nữ tử từ Minh quốc tới, diện mạo nàng xuất chúng nhất, tài nghệ song toàn. Nhưng nàng làm người hòa thiện, khiêm tốn hào phóng, không tranh quyền thế, cho nên mới không làm người ghen tỵ, không làm người hận.

Vì vậy ở trong các nữ tử, nàng nói chuyện có chút phân lượng, hai nữ tử vốn đang đánh nhau nghe lời của nàng đều thở bình thường.

Lúc này, một nữ tử khác kéo Lục Nhiễm, hưng phấn hét lên: “Mau nhìn, mau nhìn, hoàng thượng và hoàng hậu!”

Theo tay của nàng, tất cả nữ tử rồi rít ghé mắt, cách đó không xa, hoàng thượng ôm Dao Nhi vào ngực, cùng nhau tản bộ ngắm hoa, hoàng thượng tuấn mỹ, hoàng hậu khuynh thành tuyệt sắc. Chân chính là một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

“Oa! Thật hâm mộ hoàng hậu, sủng cả lục cung.” Một nữ nhân chấp tay trước ngực, hâm mộ nhìn một đôi bích nhân.

“Đúng vậy, đúng! Nghe nói hoàng hậu cũng là người Minh quốc!” Một nữ tử khác phụ họa.

Một đám thiếu nữ, trong ngày thường nuôi ở khuê phòng, hôm nay vừa thấy tướng mạo phi phàm của hoàng thượng, cả trái tim đều đập mạnh.

Lục Nhiễm lạnh nhạt nhìn hoàng thượng và hoàng hậu, trên mặt chẳng xao sóng nước, mặt không đổi sắc tim không đập. Thật là một nữ tử không tranh quyền thế.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ ánh mắt của nàng, sẽ phát hiện đáy mắt nàng không che giấu được ý định ghen tỵ của nàng.

Dao Nhi cảm nhận được một đám bướm bướm bên cạnh muốn nhúng chìm Hoàng Phủ Hiên, nàng không vui khê cau mày, nhưng một động tác hơi nhỏ này bị Hoàng Phủ Hiên bắt được, hần nhàn nhạt cười một tiếng, lên tiếng gọi: “Tiểu Lâm Tử!”

Tiểu Lâm Tử xa xa đi theo họ nghe tiếng vội vã chạy tới, khom lưng khuất tất hỏi: “Hoàng thượng, có gì phân phó?”

Hoàng Phủ Hiên lạnh lùng nói: “Hoàng hậu không thích bướm, người đi xử lý các nàng.”

Bướm? Tiểu Lâm Tử không rõ chân tướng, nhưng lúc thấy một đám nữ tử đang ngấm nhìn, Tiểu Lâm Tử hiểu ra, lập tức nói: “Nô tài hiểu rồi!”

Nói xong, hần hấp tấp chạy đến trước mặt một đám nữ tử, vung tay múa chân, hung hăng không biết nói cái gì, một đám nữ tử rối rít tản ra. Trước khi đi, Lục Nhiễm xoay đầu nhìn, trông thấy hoàng thượng rĩ tai với hoàng hậu nhưng lại nghe không rõ.

Hoàng Phủ Hiên cúi người, gương mặt tuần tú lại gần trước mắt nàng, cười hì hì hỏi: “Dao Nhi đang ghen?”

“Phải thì như thế nào!” Dao Nhi nhăn nhăn nhí nhí, nhưng không phủ nhận.

Hoàng Phủ Hiên ôm nàng vào trong ngực, cằm để ở trên trán nàng. Tiếng ôn hòa từ đầu nàng truyền vào trong lòng nàng: “Đời này một mình Dao Nhi là đủ rồi!”

Le que mấy chữ, chữ chữ chân ngôn. Bao hàm tình ý, chấn động lòng của nàng thật sâu.

94. Chương 98: Viên Phòng

Vua một nước không có riêng tư, chuyện nhà cũng là chuyện thiên hạ, nhiều đại thần lại dâng số bảo hần nạp đầy hậu cung, nối dõi tông đường cho hoàng gia. Có người uyển chuyển nói lên, có người cư nhiên lòng đầy cảm phần chỉ trích Dao Nhi mê hoặc hoàng thượng, còn nói Dao Nhi họa quốc ương dân, hồng nhan họa thủy, khuyên can hần phải chia đều ân huệ, đừng đặt toàn bộ ý định ở trên người một nữ nhân, từ xưa để vương mất nước bởi vì nữ nhân đếm không hết.

“Thật là buồn cười!” Hoàng Phủ Hiên tức giận, lùa tấu chương xuống đất. Dao Nhi hiền lương thực đức, thông tuệ hơn người. Nào có bộ dáng dụ dỗ gì?

Ngoài cửa Ngự Thư Phòng có một cung nữ bưng tổ yến, nàng nghe tiếng gào thét bên trong ngự thư phòng truyền tới một tiếng, chần chừ không vào, nhưng cúi đầu nhìn tổ yến trong tay, nàng khê cắn răng, nhắm mắt đẩy cửa ra, tiếng vang ‘ken két’ nhắc nhở Hoàng Phủ Hiên, hần ngẩng đầu nhìn cung nữ một cái, gầm nhẹ: “Ai cho người vào? Đi ra ngoài.”

Hần tức giận nảy giờ, cung nữ lại không biết chọn lúc, đặt tổ yến lên bàn, cung kính đứng nói: “Hoàng thượng, đây là hoàng hậu nương nương sai nô tỳ đưa tới.”

Nhắc tới hoàng hậu, cơn giận của hần yên chút, hần ngó ra ngoài cửa sổ, mặt trời chiều đã ngã về tây, giắt trên đầu cung, vàng sáng mông lung nhàn nhạt mà xinh đẹp, Hoàng Phủ Hiên tự lẩm bẩm: “Thì ra đã là hoàng hôn rồi.”

Hần xử lý đại sự trong triều, quên mất thời gian. Đợi lát nữa nên đến thăm Dao Nhi rồi, nghĩ tới hần nhếch miệng, mở ra một đường cong hơi nhỏ, đợi lúc quay đầu, lại nhìn thấy cung nữ vẫn đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt hần trong nháy mắt thu lại, bấp thịch cứng ngắc, không vui cau mày, hỏi: “Tại sao còn chưa đi?”

Trong giọng nói như ôn hòa của hắc chứa áp bức vô hình, nếu như người thường, nhìn thấy mặt rồng của Thiên Tử nhất định sợ tới mức không biết làm sao, nhưng cung nữ này lạnh nhạt cung kính đứng, không kiêu ngạo không tự ti mà nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương bảo phải tận mắt nhìn hoàng thượng uống vào mới có thể rời đi.”

Ha ha. . . Dao nhi nha đầu tinh quái này, Hoàng Phủ Hiên từ trên ngai rồng đi xuống, cung nữ cười khê, bưng tổ yến đến trước mặt hắc, Hoàng Phủ Hiên liếc cung nữ xa lạ một cái, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là trong cung Dao nhi, hắc cũng không để ở trong lòng, ngẩng đầu lên, uống tổ yến.

Cung nữ nhìn hầu kết hắc cổn động trên dưới, nụ cười đắc ý mà thần bí hiện lên trên mặt.

Hoàng Phủ Hiên lau nhẹ khóe miệng, đặt chén vào khay vàng, phát tay một cái nói: “Lui ra!”

Cung nữ khuất tất, nói: “Dạ!” , nàng xoay người, chậm rì rì đi về phía trước, vừa đi, vừa mặc niệm ở trong lòng: Một. Hai. Ba.

Đợi đến tới ba, nàng vừa quay đầu lại, hài lòng cười, Hoàng Phủ Hiên cảm thấy cả người nóng lên, sắc mặt ửng hồng, phiền lòng nôn nóng, đứng ngồi không yên. Một mặt kéo y phục của mình, một mặt dùng đầu chương làm cây quạt.

“Hoàng thượng, khó chịu sao? Để nô tỳ giúp người một chút!” Kèm theo thanh âm mềm mại đáng yêu, một thân thể nhu nhược không có xương dính sát trên người của hắc.

Hoàng Phủ Hiên quay đầu lại, nhìn thấy dung nhan của một cô gái, giận dữ kiêu my: “Sao người còn chưa đi?”

Cô gái khê cười đứng dậy, ánh mắt khóa ở trên người Hoàng Phủ Hiên, cởi y phục cung nữ của mình ra, bên trong chỉ mặc một bộ quần áo lụa mỏng, da thịt trắng như tuyết bại lộ bên ngoài, Hoàng Phủ Hiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô gái thừa cơ mà vào, cánh tay ngọc quần cổ của hắc, cả thân thể ghé vào trên người hắc, lại gần bên lỗ tai hắc nhẹ nhàng thổi lên, hơi thở mong manh, chọc cho hắc run rẩy, cô gái dụ dỗ cười một tiếng, rỉ tai: “Hoàng thượng, qua tối nay, ta chính là nữ nhân của ngài.”

Hoàng Phủ Hiên từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, giận dữ không thôi, một tay hung hăng đẩy cô gái ngã xuống đất, nặng nề chỉ vào cửa, gầm nhẹ: “Cút. . . “

Cô gái ngã nhào trên đất, một hồi kinh ngạc, rồi lập tức bò dậy, ánh mắt buồn bã bay về phía Hoàng Phủ Hiên, tựa hồ trách cứ hắc không biết thương hương tiếc ngọc, nhìn hắc lửa dục khó nhịn lại liều mạng kháng cự, cô gái khê cau mày, vòng trên người hắc như rắn, mùi thơm ngát của nữ nhi khiêu chiến hắc lần nữa. Cô gái dịu dàng hấp dẫn: “Hoàng thượng, đây là sự thoải mái giữa nam nữ, ngài cần gì kháng cự đây?”

Mị thuốc này thật là lợi hại, trong lòng hắc như có lửa mạnh hừng hực điên cuồng thiêu đốt, sự hấp dẫn của cô gái lắng lơ không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, nhưng lý trí hắc còn tồn tại, một thanh âm ở đáy lòng vẫn nhắc nhở hắc: ngàn vạn lần không thể có lỗi với Dao nhi, nếu không sẽ phải mất đi nàng.

Hắc cố nén, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên. Trên trán chảy ròng mồ hôi lạnh, hắc gầm thét một tiếng: “Người tới! Người tới. . . “

“Hoàng thượng chó phí sức, ngoại trừ ta ra, không ai có thể giúp ngài!” Cô gái khê cười, nằm ở trên người hắc đốt lửa.

Lý trí của Hoàng Phủ Hiên trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, gạt tay ngọc của cô gái ra, dùng sức đẩy, nàng ngã nhào trên đất, thân thể nhu nhược không chịu nổi tàn phá, trong miệng nàng đã chảy ra máu tươi. Hoàng Phủ Hiên bước nhanh vọt tới cửa, tiếng gầm gừ đưa tới rất nhiều thị vệ: “Người đâu!”

Mấy thị vệ nghe tiếng chạy tới, nhìn hoàng thượng chật vật không chịu nổi, cho là có thích khách, nóng nảy nhìn chung quanh, hỏi: “Hoàng thượng, thích khách ở nơi nào?”

“Nhốt nữ nhân này vào thiên lao, chờ đợi chỉ thị!” Hoàng Phủ Hiên tức giận bỏ xuống một câu nói, liền vội vã rời đi.

Bọn thị vệ vào cửa nhìn, một nữ nhân xinh đẹp, áo rách quần manh nằm trên mặt đất, khóe miệng chảy máu, nghĩ thầm: chẳng lẽ là dùng mỹ nhân kế ám sát hoàng thượng?

Hai thị vệ cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, thô lỗ lời cô gái ra, mặt cô gái xám như tro tàn, ủ rũ cúi đầu, nghĩ đến mình không chịu được một kích như thế, chiến đấu còn chưa khai hỏa, nàng đã thất bại thảm hại. Chờ đợi nàng là tử vong! Nàng sẽ không may mắn trốn thoát, mà phải mặc cho số phận!

Mị thuốc này lợi hại vô cùng, không phải nước lạnh có thể tưới tắt, giờ phút này hần nghĩ tới Dao nhi đầu tiên, chỉ là Dao nhi sẽ đồng ý sao? Hần không muốn tổn thương nàng, vì vậy trong quá trình nội tâm hần rối rắm giãy giụa, hần đi tới Minh Dao cung, hoàng hôn Minh Dao cung rất đẹp, bao phủ ở dưới vầng sáng nhàn nhạt, giống như tiên cảnh nhân gian, yên tĩnh tự nhiên.

Trong Minh Dao cung cửa chính khép chặt, bên trong yên tĩnh không tiếng động, Hoàng Phủ Hiên miễn cưỡng nhìn lửa dục ở đáy lòng, đi vào từng bước từng bước, bên trong phòng ngủ mờ tối không có một bóng người, ánh mắt của Hoàng Phủ Hiên quét về phía giường lớn, Dao nhi đang ngủ say, hần chậm rãi tới gần, tay nóng bỏng vuốt ve gương mặt lạnh như băng của nàng, Hoàng Phủ Hiên ngửa đầu phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Dao nhi ngủ không sâu, nàng xoay người, mở mắt nhìn hần, lập tức đứng dậy, nhìn thấy ánh mắt không bình thường của hần, trên mặt cũng ửng hồng, Dao nhi rất là lo lắng, tay nhỏ bé đặt lên trên trán hần, tự lẩm bẩm: “Nóng vậy, bị sốt à!”

Dao nhi chỉ mặc quần áo trong, da thịt như tuyết như ẩn như hiện đối với hần mà nói chính là đau khổ, hần nuốt nuốt nước miếng, ấp a ấp úng: “Dao nhi, ta.”

Dù sao kinh doanh Mộng Thinh lâu nhiều năm, Dao nhi lập tức hiểu, kinh hô: “Người trúng mị thuốc?”

Hần quần bách gật đầu, đôi tay nắm vạt áo, rất khẩn trương, lo lắng Dao nhi có cho là hần không đứng đắn, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi hay không.

Dao nhi nhú mày, sắc mặt nặng nề, giãy giụa đấu tranh ở trong lòng, nàng để tay lên ngực tự hỏi, mình muốn cái gì?

Trả lời là: cuộc sống yên tĩnh, hai người một đời một thế.

Nàng hỏi nữa: ai có thể cho người những thứ này?

Một thanh âm khác trả lời: Hoàng Phủ Hiên!

Vì vậy nàng quyết định, đôi tay ôm cổ của hần, trong ánh mắt kinh ngạc của hần hôn lên môi nóng bỏng của hần. Hoàng Phủ Hiên kinh ngạc trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, dự vọng hần áp chế bộc phát, khi thì dịu dàng, khi thì thô lỗ, áo cởi hết, màn rơi xuống.

Hoàng Phủ Hiên chống thân thể, mồ hôi theo lồng ngực chảy xuống, hần hỏi lần nữa: “Dao nhi, không hối hận sao?”

Nàng lắc đầu một cái, tay nhỏ bé leo lên bả vai hần, trong lòng có một sự thành khẩn.

Lấy được khẳng định của nàng, hần hưng phấn không thôi, dịu dàng hôn cổ nàng, từng ấn yêu nở rộ trong đó.

Tất cả đều nước chảy thành sông rồi, “A. . . .” “Dao nhi đau kêu, hần kinh ngạc, Dao nhi lại còn là thân hoàn bích. Ánh mắt nghĩ ngờ khóa ở trên người nàng.

Dao nhi cười khổ: “Mặc dù là vợ chồng với hần, nhưng hần chưa từng chạm ta!”

Đáp án này khiến Hoàng Phủ Hiên kinh ngạc, nhưng càng cao hứng, đầu lòng ôm chặt nàng, dịu dàng mang theo nàng cùng nhau tiến vào thiên đường.

Kích tình lui bước, hần ôm lấy Dao nhi ngủ, ánh mắt yêu say đắm thủy chung không thể rời bỏ nàng, nhẹ nhàng vén lên sợi tóc xoắn xết trên trán nàng, thỉnh thoảng cúi người ấn nụ hôn lên trán nàng, trong mộng, nàng cảm giác có cái gì đang quấy rầy nàng, vì vậy nàng bất mãn quệt mồm, lầu bầu một tiếng, khiến hần cười khê, Dao nhi mệt muốn chết rồi, hần sẵn sóc đắp kín mền cho nàng, song song tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, chuyện vui hoàng thượng hoàng hậu viên phòng rất nhanh truyền vào trong tai Thái hậu, bà mừng rỡ quên hết tất cả, la hét đến Phật Đường thắp hương tế bái, tắm rửa trai giới ba ngày.

Hồng nhi không có cách nào với bà, cũng đành phải theo bà, Phật Đường, tay Thái hậu nâng hương, khép lại hai mắt, thành kính cầu nguyện: “Trời cao phù hộ, bọn họ rút cuộc viên phòng rồi, Phật tổ phù hộ Dao nhi nhanh chóng mang thai, thiện nữ nhất định dâng hương mỗi ngày.”

Thái hậu cầu nguyện xong, cúi đầu ba cái. Cầm nhang vào xong, bà quỳ gối trước mặt Phật tổ tụng kinh.

Thái hậu có việc mừng, có người lại gây họa lớn.

Trong thiên lao, âm u ẩm ướt, ác khí ngất trời. Một nữ nhân bị trói hai tay hai chân, tựa vào trên mặt tường lạnh như băng, mặt không chút thay đổi, tròng mắt đen trống rỗng lộ ra tuyệt vọng.

Lúc thần trí nàng thác loạn, nàng giống như lại tiến vào bóng tối, nữ nhi thứ xuất ở trong phủ cả hạ nhân cũng không bằng, ăn đồ lạnh cơm thừa, mặc y phục vải rách, cẩn thận nhìn sắc mặt người mới giữ được hoàn toàn, vì phát lên thay đổi số mạng, nàng liều lĩnh đánh cược, mặc dù kết cục thảm đạm, nhưng nàng không hối hận.

Vào Thiên Lao, nàng không có cơ hội còn sống, lúc này, suy nghĩ của nàng trở về một màn ở ngự thư phòng, nói thật nàng bội phục định lực của hoàng thượng và tình yêu của hắn đối với hoàng hậu, nàng chúc phúc hoàng thượng hoàng hậu, đời này nàng không có phúc khí như vậy, đời sau nhất định phải tìm một nam tử cưng chiều nàng tận xương, cặp tay cả đời.

Ước mơ đời sau tốt đẹp, nàng không kìm hãm được cười cười, quên được rồi, nàng không còn luyến tiếc, cắn lưỡi tự sát. Thân thể từ trên tường rơi xuống.

Một giai nhân phấn hồng hương tiêu ngọc vẫn. Nếu kiếp sau, nhất định không sanh ở nhà giàu. Nguyện sanh ở nhà dân chúng bình thường.

Ngày hôm sau, có một đạo thánh chỉ: Lục Nhiễm không chịu nổi mệt nhọc, tự vận bỏ mình. Một thánh chỉ khiến giai nhân một đời hoàn toàn phai mờ rồi, từ xưa mệnh hồng nhan còn mỏng hơn giấy, khi còn sống tựa như cát lún, sau khi chết như ở trước mắt, hèn mọn lơ lửng. Đây chính là quy túc cuối cùng của một nữ nhân số khổ.

95. Chương 99: Chân Lý Tình Yêu

Mặc dù phải đổ máu, nhưng nữ nhân trong hậu cung vẫn không an phận, tre già măng mọc.

Tới hôm đó sau khi ngọt ngào, tình cảm giữa bọn họ ngày càng tăng cao. Cuộc sống yên tĩnh khiến Dao nhi quên mất nỗi đau chôn giấu ở đáy lòng, mỗi ngày đắm chìm trong hạnh phúc, nàng cảm nhận được thật ra thì được người thương yêu rất tốt, nàng cũng từ từ quen với sự tồn tại của Hiên. Hôm nay ánh nắng tươi sáng, nàng mang theo Lục Nhiễm rời rãnh dạo ở trong ngự hoa viên, một mỗi, một mỗi, liền ngồi trong đình nghỉ mát hóng gió.

Bởi vì Lục Nhiễm kỳ hoặc tử vong, mấy cô gái từ Minh quốc tới cũng an phận chút, chỉ là Khinh Họa và Tử Yên dù sao cũng là nữ nhi trọng thần, không thể đối đãi ngang hàng, họ không phải Tàn phi, mà là khách hoàng gia.

Ngày hôm đó, một mình Khinh Họa đến Ngự Hoa Viên giải buồn, chợt trong lúc lơ đãng trông thấy giai nhân sáng trong trong lương đình, nàng nhếch miệng, vẽ mỉm cười hiện lên ở trên mặt, nàng nhanh chóng chạy tới, hành lễ vấn an: “Tham kiến hoàng hậu nương nương, thần nữ có thể ngồi chung với ngài chút không?”

Dao nhi đang lâm vào trong trầm tư nghe vậy lập tức hồi hồn, đang lúc Khinh Họa nháy mắt to đáng yêu, trong con ngươi ngây thơ không có lộ ra một chút tạp niệm, lần đầu nhìn, Dao nhi không khỏi sinh ra hảo cảm đối với nàng, nàng chống thân thể lưỡi biếng lên, cười yếu ớt làm một dấu tay mời, nói: “Ngồi!”

Khinh Họa hào phóng không chút nào nể nhó, sau khi ngồi xuống, trò chuyện như rất quen: “Nương nương, ngài cười thật đẹp! Thật ngọt! Vừa nhìn chính là người hiền lương thực đức, không trách được hoàng thượng sủng ái ngài như thế!”

Sự thăng thần của Khinh Họa chọc nàng cười khê, Dao nhi hỏi: “Người lấy cái gì phán đoán ta hiền lương thực đức? Chỉ bằng một lần gặp?”

“Bằng cảm giác nha! Người tâm địa tốt thì cả người tản mát ra hơi thở ấm áp, người lòng dạ xấu dù cười cũng lạnh như băng, không tình cảm chút nào.” Khinh Họa một hơi nói ra suy nghĩ trong nội tâm, trong mắt lộ ra nghiêm túc và đơn thuần, cũng tùy ý nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Cảm giác?” bộ dạng Dao nhi phục tùng mặc niệm, ánh mắt Khinh Họa không chớp khóa ở trên người nàng, cũng không làm gì, Khinh Họa luôn có một cảm giác quen thuộc với Dao nhi, Dao nhi có hơi thở giống như tỷ tỷ nàng, nhưng tỷ tỷ bạc mệnh, còn trẻ đã chết rồi, nhưng đến nay những việc tốt của tỷ tỷ làm cho nàng vẫn rõ mồn một.

Nghĩ đến tỷ tỷ, đáy mắt Khinh Họa xẹt qua một vẻ u sầu, nhưng thoáng qua rồi biến mất, lại là Khinh Họa không buồn không lo ngại thơ vô tà.

Thanh âm thanh thúy của Khinh Họa gọi suy nghĩ của nàng trở lại: “Nương nương, trên người ngài có mùi hương mát mẽ ấm áp rất giống trường tỷ của Khinh Họa, ngài có thể làm tỷ tỷ của Khinh Họa không?”

Từ trong lời nói hơi ưu sầu của Khinh Họa, Dao nhi cảm thấy tình cảm của tỷ muội các nàng rất thâm hậu, huống chi nàng cũng thích tính cách thẳng thắn ngây thơ của Khinh Họa, vì vậy gật đầu cười yếu ớt: “Có thể, ta rất may mắn có một muội muội hoạt bát.”

“Thật à? Thật tốt quá!” Khinh Họa vốn không ôm kỳ vọng, dù sao nàng là hoàng hậu, địa vị tôn quý, không phải người bình thường có thể với cao, nhưng không thể tin chính là, hoàng hậu cư nhiên sáng khoái đáp ứng, điều này khiến Khinh Họa cao hứng choáng váng.

Chợt, Khinh Họa tiếp cận àng gần, mắt cười nhẹ nhàng hỏi: “Nương nương, ngài biết ý tỷ tỷ trong lời nói của Khinh Họa là gì không?”

Tỷ tỷ? Còn có ý tứ gì khác sao? Dao nhi nghi ngờ, nàng vạn vạn không nghĩ tới hàm nghĩa của tỷ tỷ khiến nàng như bị sét đánh, Khinh Họa cười hì hì giải thích: “Tỷ tỷ là hoàng hậu, Khinh Họa là Tần phi!”

‘oanh’ đầu Dao nhi nổ tung, một tia khổ sở ập vào lòng, nàng chưa từng muốn chia sẻ trạng thái với nữ nhân khác, mặc dù Hiên là hoàng đế, tam cung lục viện không cách nào tránh khỏi, nhưng nếu như không thể nhất hai người một đời một thể, nàng tình nguyện không cần, tình nguyện cô độc một mình.

Cổ nén khổ sở trong lòng, Dao nhi gượng cười, thử dò xét nói: “Khinh Họa yêu hoàng thượng?”

“Đúng nha, hoàng thượng tuần mỹ, tao nhã lịch sự. Thật sự là vị hôn phu khó được!” Khinh Họa chấp tay trước ngực, đáy mắt đều là nụ cười ngọt ngào, như thiếu nữ ước mơ tình yêu đầu tiên.

Nghe vậy, trái tim treo cao của Dao nhi rốt cuộc nhanh chóng buông xuống rồi, nàng lắc đầu một cái thoải mái cười một tiếng: “Đây không phải là yêu! Yêu là một loại cảm thụ phát ra từ nội tâm, không liên quan thân phận địa vị, không liên quan đáng ngoài tính cách. Không liên quan vinh hoa phú quý, không liên quan ánh mắt thế tục. Không gặp hắn, thì trong lòng gấp phiền não, nhìn thấy hắn, trong lòng sẽ kích động. Hắn khó chịu cũng cùng hắn khó chịu, hắn cao hứng cũng cười với hắn. Nếu như có một ngày hắn không còn nhớ gì, người tự nhiên vẫn khắc trong tâm khảm, không có ai có thể thay thế, bởi vì người độc nhất vô nhị!”

Dao nhi biểu đạt cảm thụ chân thành tha thiết trong nội tâm, trong con ngươi lộ ra ngọt ngào, trên mặt mang nụ cười hạnh phúc, thật sâu hấp dẫn Khinh Họa, Khinh Họa sững sờ, hỏi: “Tỷ tỷ, cái gì là tình yêu độc nhất vô nhị?”

Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, giọng ôn hòa dụ hoặc Khinh Họa hướng tới tình yêu: “Chính là tình yêu duy nhất, trân quý nhất chính là một chữ ‘độc’, độc nhất vô nhị, hai người một đời một thể, nắm tay nhau mà chết đến đầu bạc.”

Từ xưa tới nay, nam nhân đều là tam thê tứ thiếp, Kinh Hoa vẫn là lần đầu nghe nói hai người một đời một thể, trong lòng càng thêm bội phục Dao Nhi rồi, nàng dám yêu dám hận, dám kháng tranh thể tục, Kinh Hoa quyết định, cũng phải tìm được tình yêu hạnh phúc như vậy.

Kinh Hoa tự suy nghĩ một lát, khoe miệng xẹt qua vẻ tươi cười, chợt đứng dậy, chắc chắn nhìn về phương xa, nói: “Ta cũng muốn đi tìm chân lý tình yêu!”

Vừa dứt lời, một bóng người thoáng qua, Kinh Hoa đã biến mất, lúc này không trung vang dội lời nói: “Tỷ tỷ, cảm ơn người dạy ta, tỷ tỷ nhất định phải hạnh phúc!”

Tiếng chúc phúc nhộn nhạo ở trong không khí, thật lâu không tiêu tan. Dao Nhi nhìn phương hướng nàng biến mất, gật gù đắc ý, cười yếu ớt đưa mắt nhìn nàng. Bật cười tự nói: “Thật là một người hấp tấp, ha ha.”

Một tháng sau, trong cung trầm tĩnh tựa hồ đang nổi lên một cuộc bão táp cuồng liệt.

Nửa tháng trước, Kinh Hoa đưa tới một phong thư, trong thư Kinh Hoa liên tục dẫn dò Dao Nhi phải cảnh giác Tử Yên, nói Tử Yên là một người dã tâm bừng bừng, tâm thuật bất chánh. Khi lúc Dao Nhi chỉ cười, cũng không có để ở trong lòng, cho tới sau đó lại chọc tới rất nhiều phiền toái.

Dao Nhi thường nghe thấy, Tử Yên thu mua cung nữ thái giám hỏi thăm hoàng thượng yêu thích cái gì, rồi làm sao chế tạo không hẹn mà gặp, những lời đồn đãi này Dao Nhi đều không để mắt đến, bởi vì nàng tin tưởng Hiên là người khiêm tốn ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Nhưng không nghĩ tới, bão táp tới quá đột ngột, quá mãnh liệt, khiến nàng không thể chống đỡ được.

Trời xanh mây trắng chợt mưa to gió lớn, mây đen giăng đầy, Dao Nhi đang ở Ngự Hoa Viên ngắm hoa nhú nhú mây, nói với Lục Nhi: “Có vẻ trời sắp mưa, chúng ta trở về!”

“Dạ, nương nương!” Lục Nhi đáp một tiếng, hai người tăng nhanh bước chân đi về Minh Dao cung, không biết tại sao, càng đến gần, lòng của nàng càng bất an. Ngực đè nén một cổ khí, khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nhìn Minh Dao Nhi gần trong gang tấc, nàng chợt sợ đi vào, dừng chân ngẩn nhìn. Lục Nhi kỳ quái vì sao nàng lại đột nhiên dừng lại, hỏi: “Nương nương, thế nào?”

“Không có sao, chúng ta đi vào!” Dao Nhi lắc đầu, quét đi bất an trong lòng, hít sâu một hơi, dứt khoát vào cửa.

Chờ đợi nàng là cái gì đây? Là trời sáng sét đánh.

Đẩy cửa ra, một cổ hương mê tình xông vào mũi, nàng đánh hơi được một mùi vị phản bội. Lập tức vọt vào, Dao Nhi đột nhiên trợn tròn mắt, một cơn tức giận ở tim, sắc mặt nàng xanh mét, nắm chặt hai quả đấm, gân xanh nổi lên. Nàng đỏ mắt nhìn bóng dáng hai người kịch liệt giao chiến trên giường.

Tử Yên nửa thân trần che ở trên người Hoàng Phủ Hiên, bộ dáng miệng đối miệng ghê tởm khiến lý trí của Dao Nhi trong nháy mắt tiêu mất, “A. . .” Dao Nhi vùi đầu quát to một tiếng.

Tiếng kinh hô thức tỉnh hai người trên giường, chợt quay đầu lại kinh ngạc nhìn Dao Nhi, nhìn tròn mắt xa lạ bị thương của Dao Nhi, lòng Hoàng Phủ Hiên như dao cắt, hắn lập tức đẩy Tử Yên ra, xông lên trước bắt lấy tay Dao Nhi, vội vội vàng vàng giải thích: “Dao Nhi. . . Chuyện không phải như nàng thấy, ta. . .”

“Đi ra ngoài!” Dao Nhi khép lại hai mắt, một cánh tay chỉ vào cửa, từ giọng nói lạnh như băng của nàng có thể thấy được lúc này nàng tức giận cỡ nào.

“Dao Nhi.” Hoàng Phủ Hiên muốn giải thích, hắn không có phản bội Dao Nhi, không có phản bội lời thề của mình. Nhưng Dao Nhi đánh mất lý trí không nghe lọt câu nào.

Nàng phát điên, gầm thét: “Đi ra ngoài đi ra ngoài. . . Cút ra ngoài. . . .”

Nàng đã đến gần bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi, mộng xa vời đã lâu rồi cuộc thực hiện đã bị vô tình làm vỡ, khiến nàng đau đến không muốn sống.

Hoàng Phủ Hiên khẽ cắn răng, thấy lúc này Dao nhi không nghe lọt cái gì, hẳn chỉ có thể đợi Dao nhi tỉnh táo lại mới giải thích, trong nháy mắt hẳn yên lặng xoay người một giọt lệ lướt qua gương mặt.

Chợt, thanh âm lạnh như băng của Dao nhi vang lên: ” đợi đã nào...!”

Hoàng Phủ Hiên cho là nàng hồi tâm chuyển ý rồi, côi lòng đầy mừng rỡ quay đầu lại, nhưng chuyện kể tiếp khiến hắn từ trên mây rơi xuống mặt đất, thân thể rất đau, tâm cũng đau, Dao nhi chỉ vào Tử Yên vô tội rơi lệ trên đất, hai mắt vô tình bắn ra ánh sáng lạnh, nói: “Chớ để vật bẩn ở lại chỗ này.”

Hoàng Phủ Hiên hận hận trợn mắt nhìn Tử Yên một cái, đều là nàng gây nên khiến cho hắn và Dao nhi sinh ra khoảng cách, hắn nhất định không dễ tha nàng, hận ý và vắng lạnh trong mắt của hắn khiến Tử Yên rung mình một cái, giống như tai vạ đến nơi, bộ dạng Tử Yên phục tùng, thức thời theo hắn rời đi.

Hắn từ từ đi về phía trước, trong lòng chờ đợi Dao nhi sẽ gọi hắn lại, nhưng làm hắn thất vọng, cho đến ra cửa, một tiếng hét to đau đớn của Dao nhi trong phòng xuyên thấu tim của hắn, trong tiếng khóc thảm xen lẫn đau đớn nồng đậm, làm cho hắn cũng đau lòng theo. Lỡ một bước chân thành thiên cổ hận, hạnh phúc thật vất vả mới có được sẽ tan biến sao?

“A. . . Khốn kiếp. . . Khốn kiếp. . .” Vừa nghĩ tới bọn họ không biết thẹn cẩu thả trên giường lớn này, Dao nhi liền không nhịn được điên cuồng, nàng xông lên, thuần thực, đem chặn, ra giường ném xuống đất hết, còn không hả giận đạp ở phía trên.

Càng xem càng thương tâm, càng nghĩ càng đau lòng. Dao nhi cầm kéo lên từ trên bàn trang điểm, ôm hận cắt bỏ chân và ra giường thành nhiều mảnh. Sợi bông bay đầy trời.

Cho đến cuối cùng, nàng giầy vò mết mết, mết mết, nằm trên mặt đất, không tiếng động rơi lệ.

Nàng nên làm cái gì? Chẳng lẽ ở thế giới nam tôn nữ ti này, hạnh phúc nàng chờ đợi lại xa không thể chạm? Ở trong mắt người khác chính là một chuyện cười?

Nàng bỏ xuống tình yêu cũ, dứt khoát giao mình cho hắn, nguyên tưởng rằng hạnh phúc có thể đụng tay đến, nhưng mà giờ phút này nàng mới hiểu được mình buồn cười dường nào.

Lưu Quân Dao nha Lưu Quân Dao, thua thiệt người được giáo dục từ thời đại mới, ở hiện đại xa hoa truy lạc hấp dẫn chỗ nào cũng có, nam nhân ăn vụng càng thêm nhiều vô số kể, huống chi ở cổ đại đây? Quang minh chính đại mang nữ nhân về nhà, nữ nhân vẫn phải nhịn không nói một tiếng, gượng cười chào đón.

Thật đáng buồn! Ai. Đừng suy nghĩ, cứ như vậy!

96. Chương 100: Phong Làm Quý Nhân

Bên trong Từ Ninh cung

Tử Yên quỳ gối trước mặt Thái hậu, cười hạnh phúc, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Thần nữ Tử Yên tham kiến Thái hậu!”

“Thần nữ?” Thái hậu tràn đầy nghi ngờ, Tử Yên khẽ nâng lên khuôn mặt tươi cười, dịu dàng đáp lời: “Hồi thái hậu, gia phụ Trương Trung Lương!”

“Trương thần tướng?” Thái hậu kinh ngạc, trong mắt có một cổ ánh sáng không hiểu. Như có điều suy nghĩ.

“Người được hoàng thượng lâm hạnh rồi à?” Thái hậu dùng giọng nói tràn đầy chất vấn hỏi thăm, ánh mắt thâm thúy làm cho người ta đoán không ra.

Tử Yên cho là Thái hậu thưởng thức nàng, giấc mộng của nàng rốt cuộc kiếm được rồi, ước mơ tương lai làm hoàng phi trên vạn vạn người, nghĩ đi nghĩ lại trong tròng mắt đen của Tử Yên để lộ ra ánh sáng tham lam, Tử Yên xấu hổ gật đầu.

Thái hậu suy nghĩ chút, từ ái cười nói: “Như vậy, ai gia làm chủ phong người làm Tử quý nhân.”

Tử Yên kinh ngạc nhìn Thái hậu, kinh ngạc không biết làm sao, quay người lại, Tử Yên vội vàng khẩu đầu tạ ơn: “Tạ ân điển của Thái hậu, nô tì nhất định hầu hạ hoàng thượng thật tốt.”

Giọng nói Tử Yên vui sướng kích động, mặc dù quý nhân không tôn quý như hoàng hậu, nhưng nàng tự tin có một ngày có thể thay thế được nàng ta đi lên hậu vị, mẫu nghi thiên hạ.

Một câu nói quyết định số mạng một nữ nhân, một câu nói thay đổi tình duyên của hai người.

Nhất thời, Tử quý nhân tung người nhảy một cái trở thành tân sủng của hoàng đế, người người hậu cung hâm mộ nịnh bợ, hoàng hậu tựa hồ thành tình yêu cũ, cung nữ thái giám bắt đầu chậm trễ.

Khi Lục Nhi nói tin tức Tử Yên được phong quý nhân cho nàng biết, nàng sóng nước chẳng xao, mặt không chút thay đổi. Nhân nhả ăn cơm, uống trà, ngủ, chỉ là kể từ ngày đó, nàng không hề đến gần giường lớn nửa bước, mà thu thập phòng ngủ trong điện bên.

Lục Nhi trông thấy nương nương bình tĩnh như thế, ngược lại có chút bất an rồi, nàng thử thăm dò: “Nương nương, ngài khỏe chứ?”

“Rất tốt! Lục Nhi món ăn này thật ngon, ngồi xuống cùng nhau ăn!” lòng của Dao Nhi đắm chìm ở trong thức ăn hương vị ngọt ngào ngon miệng, cả đầu cũng không nâng lên, Lục Nhi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, bưng chén, bởi vì lo lắng mà ăn không biết ngon.

Lúc này, Hoàng Phủ Hiên lặng yên không một tiếng động tiến vào, Dao Nhi ngẩng đầu lên liếc hắt một cái, rất đau lòng, hắt tựa hồ tiêu tụy rất nhiều, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng.

Dao Nhi vội vã ăn một miếng, buông chén xuống, đi vào bên trong. Nàng đang trốn tránh, đang oán hận.

Hắn phản bội còn chưa tính, cả phong phi cũng lên lên lút lút, không để cho nàng biết, rõ ràng không để nàng ở trong lòng, nàng sao lại không đau lòng? Sao lại không buồn buồn bã?

Hoàng Phủ Hiên thấy thế cười khổ, lập tức đuổi theo, trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, bởi vì không biết mở miệng như thế nào, Dao Nhi chờ hắn giải thích, hắn lại chờ Dao Nhi hỏi thăm, thật là hai người mâu thuẫn.

Cuối cùng Hoàng Phủ Hiên không nhẫn nại được, chạy đến trước mặt nàng, nhìn tròn mắt đen của nàng, giải thích: “Dao Nhi, ta có thể giải thích, ngày đó ta mới vừa bước vào Minh Dao cung, nhìn thấy có một bóng dáng ở bên giường, ta đi tới liền bị nàng ta đẩy vào giường, sau đó nàng liền tiến vào, chúng ta thật không có gì, nàng phải tin tưởng ta!”

Chân mày Hoàng Phủ Hiên nhíu lại, hết sức giải thích, hết sức phủi sạch quan hệ cùng Tử Yên, hắn rất sợ Dao Nhi sẽ rời đi hắn.

Dao Nhi ngó hắt một cái, bình tĩnh hỏi: “Vậy sao lại phong làm quý nhân?”

“Ta. . . Đây là mẫu hậu làm chủ sách phong, ta cũng vừa mới biết!” Chân mày hắn càng chau chặt hơn, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Vốn là đủ phiền toái, mẫu hậu lại còn mò mẫm đúc kết, này như thế nào mới tốt?

Dao Nhi tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nhất mạt cười khổ, giọng nói của nàng người gây sự: ” hảo, coi như ngươi nói là thật, nhưng nàng hiện tại đã trở thành người Tần phi, đây là không tranh sự thật. Hiện tại có một, tương lai có ngàn ngàn vạn vạn người, tóm lại ta không còn là duy nhất trong hậu cung người. Đây cũng là sự thật!”

Đúng nha! Tình đã thương người nhất, nàng từ từ rơi vào, lại bị thực tế vô tình ném ra. Nàng nên tiếp tục chấp nhất sao?

Hoàng Phủ Hiên á khẩu không trả lời được, bởi vì hắn vô lực phản bác. Nhưng hắn tuyệt đối sẽ dùng hành động chứng minh tình yêu với nàng là duy nhất. Hoàng Phủ Hiên nhìn Dao Nhi thật sâu, nói ra lời thề thật lòng: “Dao Nhi, cho ta một thời gian, ta nhất định sẽ chứng minh cho nàng xem!”

Mặt Dao Nhi không chút thay đổi, đáy mắt lạnh như băng xẹt qua một tia mừng rỡ. Hai người nhìn nhau chẳng nói gì. Chỉ đợi thời gian và hành động chứng minh.

Ban đêm, một việc, hai nơi mưu kế.

Từ Ninh cung, Hoàng Phủ Hiên thở phì phò chạy đi tìm Thái hậu lý luận, oán giận bà: “Mẫu hậu, sao người làm chủ sắc phong nàng làm quý nhân? Lần này ta và Dao nhi làm thế nào?”

Nhìn hoàng nhi giận dữ, Thái hậu lạnh lùng nói: “Hoàng nhi ngồi xuống trước!”

Hoàng Phủ Hiên lo lắng, không chịu ngồi, Thái hậu cất cao giọng, quát kinh ra lệnh: “Bồi xuống!”

Hoàng Phủ Hiên từ chối một lát, vẫn buồn bực ngồi xuống. Tức giận hờn dỗi. Thái hậu thở dài, tình ý sâu xa nói: “Hoàng nhi chớ bị mặt ngoài tưởng tượng che đôi mắt, con tốt nhất suy nghĩ một chút Tử Yên là thân phận gì, bất kể con có đụng nàng hay không đều không quan trọng, nếu như lúc này chuyện gây lớn, chỉ sợ sẽ khiến cho sóng to gió lớn.”

Hoàng Phủ Hiên bình tĩnh, lẳng lặng suy tư. Lời của mẫu hậu nên ở trong lòng hẩn, bởi vì chuyện Dao nhi, hẩn mất đi lý trí, quên hẩn không phải nam nhân bình thường, mà là vua một nước có trọng trách lớn, trên người hẩn gánh quốc gia hưng vong. Một trọng thần có thể một tay che trời cơ hồ có thể hô mưa gọi gió. Làm giang sơn dao động.

Hẩn khẽ vuốt cằm, hai cánh tay vô lực rũ xuống, trong giọng nói lộ ra bất đắc dĩ nồng đậm: “Mẫu hậu, nhi thần nên làm cái gì?”

Thái hậu từ ái vuốt ve chân mày nhú chặt của hẩn, trong con ngươi ấm áp dính vào một tầng sạch trơn, Thái hậu dịu dàng an ủi con trai: “Hoàng nhi chớ vội, nếu không thể lộ liễu chúng ta có thể hành động bí mật.”

Nghe vậy, trong lòng hẩn vui mừng, chợt ngẩng đầu lên, mẹ con hai người nhìn nhau cười một tiếng, mẫu tử đồng lòng, có một số việc không cần phải nói lòng dạ cũng biết rõ.

Bên ngoài cung, một cuộc âm mưu cuốn tới, phủ thần tướng bao phủ trong khấn trương và vui sướng, một người đặc đạo, hôm nay nữ nhi là quý nhân, ánh sáng sáng rõ rồi, gương mặt già nua của thần tướng tràn ra một nụ cười vui mừng.

Đuổi lui mọi người, Tử Yên lôi kéo thần tướng ngồi xuống, khấn trương hề hề liếc nhìn chung quanh, nói nhỏ: “Cha, tìm nam nhân tới cho nữ nhi.”

“Cái gì?” Thần tướng kêu lên, nụ cười cứng ở trên mặt, không thể tin nhìn chằm chằm nữ nhi.

Tử Yên đặt tay trên bờ môi, làm một thế tay im lặng, không biết thẹn nói: “Phụ thân, hiện tại ta cần một người đàn ông, nếu không chúng ta có thể bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội!”

Thần tướng vừa nghe thấy không ổn, cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội thật là tội cỡ nào! Hai người trừng mắt nhau, thanh âm già nua của thần tướng vang lên: “Người rốt cuộc đã làm gì?”

“Con chưa được hoàng thượng lâm hạnh, con lừa gạt Thái hậu, cho nên Thái hậu sắc phong con làm quý nhân!” Tử Yên dừng cầm nói chuyện xảy ra cho ông biết.

Nghe, sắc mặt thần tướng tái xanh, không thể tin được tất cả, ông độc ác nâng lên bàn tay, cho nữ nhi bảo bối một cái tát, ‘chát’! Mặt Tử Yên nhanh chóng hiện rõ dấu tay, khí huyết thần tướng lên cao, cả giận nói: “Tên nghịch tử này, chuyện đại nghịch bất đạo này ngươi cũng làm ra, đây chính là tội khi quân!”

Thần tướng trong ngày thường luôn thích cạy già lên mặt, nhưng ông rốt cuộc là thần tử trung thành cảnh cảnh, tội khi quân ông làm sao đảm đương?

“Cha, người cư nhiên đánh ta?” một tay Tử Yên bịt mắt, đỏ mắt, không thể tin nhìn chằm chằm phụ thân, phụ thân vẫn xem nàng là hòn ngọc quý trên tay, nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu, bây giờ cư nhiên động thủ đánh nàng? Lòng của Tử Yên thật là đau.

“Không đánh người, người không nhớ kỹ!” Thần tướng cắn răng nghiêng lợi, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cha. . . . Nữ nhi bất kể, chuyện đã như vậy, chẳng lẽ phụ thân thấy chết mà không cứu sao?” một tiếng cha của Tử Yên gọi dậy trái tim của thần tướng, ông sao có thể ngồi yên không quan tâm?

Thần tướng thở dài, thanh âm trong nháy mắt già đi rất nhiều: “Ai, đây là cha đời trước nợ bọn người, có biện pháp gì?”

Tử Yên nghe vậy mừng rỡ, mừng rỡ kêu lên: “Cha, ngài đáp ứng nữ nhi!”

Ai. . . Thần tướng nặng nề gật đầu, giống như đầu nặng ngàn cân, khiến ông khó có thể ngẩng lên.

Tử Yên cười đắc ý, sau đó xử lý xong nam nhân biết chuyện, tất cả liền không chê vào đâu được, nàng cũng có thể vô tư, nằm mộng hoàng hậu của nàng.

Thần tướng lắc đầu thở dài, ra cửa, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm như gương sáng, một cổ dự cảm xấu ập vào lòng. Lại quay đầu lại nhìn con gái mừng rỡ một cái, ông yên lặng rời đi.

Ban đêm đen nhánh không thấy năm ngón, một con quỷ say bị người mang tới phủ thần tướng, vào cánh cửa này, một cái chân hần coi như là bước vào trong quan tài.

Một hồi tiếng vang mập mờ dần dần bình thường, hơi thở mê tình tràn ra, một người đàn ông được mang ra, trên cổ có một đạo vết máu, hần rất an tường, phơi thây ở trong hoang dã, một cây đuốc ném xuống, ánh lửa ngập trời, đầu sỏ gây nên bỏ trốn mất dạng.

Ở ban đêm quỷ dị tiến hành được cực kỳ thuận lợi, lại không biết trong đêm đen có một đôi mắt ghi chép toàn bộ quá trình.

Một đêm này long trời lở đất, trong nháy mắt năm ngày đã qua, cũng là ngày đau khổ nhất của Dao nhi, giống như địa ngục nhân gian, trong năm ngày, Hoàng Phủ Hiên không có bước vào Minh Dao cung nửa bước, cả ngày ở chung với Tử Yên, ban đêm mặc dù không ngủ lại ở chỗ Tử Yên, nhưng sẽ theo nàng đến đêm khuya mới rời đi.

Tử Yên có thể nói sủng che lục cung, ý vào sủng ái của hoàng thượng, trong cung hoành hành lũng đoạn thị trường, trong mắt không có người, lại càng không để hoàng hậu ở trong mắt, gặp mặt cũng chỉ xoay người rời đi, cũng không nhìn nàng.

Bởi vì ở trong lòng Tử Yên, hoàng hậu chẳng qua là bài biện, hiện tại nàng muốn làm chính là vững vàng giữ trái tim hoàng thượng, cuối cùng có một ngày đi lên hậu vị, hưởng thụ cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

Ngày hôm đó, nắng chiếu rực rỡ, ấm áp như xuân. Mà Dao nhi lại đứng ngồi không yên, trong lòng phiền não không dứt.

‘Nôn. . . Nôn. . .’ nàng che miệng nôn ọe, thấy thế, Lục Nhi lập tức xông lên vỗ vỗ lưng của nàng, thở thông suốt, lo lắng mà nói: “Nương nương, Lục Nhi đi mời thái y đến xem!”

Dao nhi khẽ gật đầu, mấy ngày nay không biết tại sao tim buồn bực cực kỳ, để cho thái y nhìn một chút cũng an tâm. Lục Nhi lĩnh mệnh rời đi, thời gian rất dài đã qua, Lục Nhi trở lại lúc cũng chỉ một mình.

Lục Nhi khổ sở nhìn Dao nhi, ấp a ấp úng nói: “Nương nương, thái y từ chối không chịu!”

“Thôi!” Dao nhi cười khổ, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nàng còn ở hậu vị, thái y cũng dám chậm trễ, nếu có một ngày thất thế, kết quả cả tên ăn xin cũng không bằng.

Lục Nhi tức giận bất bình, hét lên: “Đám tiểu nhân thấy lợi, để Lục Nhi đi dạy dỗ bọn họ.”

Lục Nhi muốn xông ra, lại bị Dao nhi ngăn cản, “Thôi, ta hơi mệt, đi nghỉ ngơi một lát!” Dao nhi lười biếng đứng dậy, thân thể nhu nhược như cành liễu phát phơ trong gió, làm cho người ta nhìn đau lòng.

Trong nháy mắt Dao nhi xoay người, một giọt nước mắt rơi xuống, đường phía trước cũng mơ hồ.

97. Chương 118: Rời Cung

Sao lại không giống ta chút nào, đột nhiên bằng hoàng yếu ớt, ta quật cường đã đi nơi nào. Nhắm mắt lại không muốn nhìn các người tình chàng ý thiếp, chỉ muốn trốn đi.

Có lẽ bỏ qua cái gì, ta chưa từng nghĩ tới, khi từ phía trên rơi xuống, cổ tình đụng vào người. Lệ ở khóe mắt lóe lên trong trời đêm, rất muốn người vĩnh viễn ở cùng ta. Rời đi ta người rất là tịch mịch!

Có người ở cạnh, cái gì ta cũng không sợ, nhưng vì sao người cổ tình rời ta đi, ôm người khác vào trong ngực, ở trong thâm cung này, ta nên chống đỡ như thế nào =?

“Lục Nhi! “Nghe tiếng kêu từ phòng ngủ, Lục Nhi vội vã đẩy cửa vào, thấy nương nương đang nằm ở trên giường, Lục Nhi khẽ khom người hỏi: “Nương nương chuyện gì?”

Thân thể Dao nhi nhu nhược vô lực, giọng nói cũng mềm nhũn: “Lục Nhi tới đây ngủ cùng ta, đêm nay ta thấy lạnh quá!”

Nói xong, Dao nhi nhích người vào trong, chừa lại một chỗ trống cho Lục Nhi.

Lục Nhi thấy hốc mắt nương nương sưng đỏ, hiểu nương nương vừa mới khóc, kể từ khi hoàng thượng phong quý nhân, mỗi đêm nương nương đều len lén khóc thút thít, ai. . . . Nương nương thật đáng thương!

Lục Nhi không có cự tuyệt, cởi giày, nhẹ nhàng bò lên giường, đắp kín chăn mền. Dao nhi lập tức vùi đầu vào trong ngực Lục Nhi, co rúc thân thể, giống như thể này nàng mới không cảm thấy đêm rét lạnh đang ăn nàng.

Lúc trước Hiên cũng ôm nàng như vậy, cho nàng ấm áp. Nhưng hôm nay giường này trống rỗng, lạnh như băng. Lạnh bằng người của nàng, lòng của nàng, hàng đêm khó ngủ.

Tròng mắt tỉnh mịch của Lục Nhi nhìn chăm chú vào Dao nhi yếu ớt, không tự chủ buộc chặt hai cánh tay, ôm thân thể khẽ phát run của Dao nhi chặt hơn. Nương nương đối nàng ân trọng như núi, nàng không gì báo đáp, nếu như có thể khiến nương nương vui vẻ, cái gì nàng cũng có thể làm! Lúc này, trong mắt của Lục Nhi thoáng qua vẻ hung ác.

Có Lục Nhi cho ấm áp, rất nhanh từ trong miệng Dao nhi truyền ra tiếng hít thở đều đều, nhưng Lục Nhi hiểu nương nương không hề ngủ, Lục Nhi yếu ớt mở miệng: “Nương nương, ngài yêu hoàng thượng.”

Mấy ngày nay Lục Nhi nhìn thay đổi của nương nương ở trong mắt, mặc dù tính tình nương nương đậm bạc, gặp chuyện không sợ hãi không hoảng hốt, đối đãi tình yêu cũng bình thường lạnh nhạt không dấu vết như nước, nhưng mắt nương nương thỉnh thoảng sẽ bay tới trên người hoàng thượng, Lục Nhi hiểu, chỉ có yêu, mới khiến nàng chú ý mỗi lúc.

Dao nhi quả thật không ngủ, lời nói của Lục Nhi tạo một gợn sóng trong lòng nàng, một tình cảm khác thường tự nhiên sinh ra, chỉ là nàng quá chậm chạp không chịu đối mặt thôi.

Bởi vì sự dịu dàng che chở từng chút của Hiên, khiến nàng rơi vào lưới tình hần đần, bởi vì yêu, cho nên khi nhìn thấy Hiên và nữ nhân khác gần nhau, nàng ghen, hàng đêm len lén gạt lệ, bởi vì yêu, nàng đau đến không muốn sống, tất cả biểu hiện khác thường gần đây, đều bởi vì yêu!

Nhưng hôm nay nàng nên làm cái gì? Nàng muốn tình yêu duy nhất, nhưng Hiên đã có người mới. Nàng chỉ có hai con đường có thể chọn, hoặc là rời đi, hoặc là ở lại chia sẻ với nữ nhân khác.

Nhưng con đường thứ hai nàng lập tức bác bỏ, được giáo dục từ nhỏ khiến cho nàng không cách nào chịu được tam thê tứ thiếp, nếu như không thể có tình yêu duy nhất, nàng tình nguyện bỏ qua.

Che trái tim đau đớn, Dao nhi làm một quyết định.

Ngày thứ ba đã qua, Dao nhi thủy chung không hạ được quyết tâm, nàng không nỡ, khắp nơi trong hoàng cung tràn đầy hơi thở của hân, cả không khí hít vào cũng thoải mái. Nàng mềm lòng, chần chờ.

Mỗi lần thấy dáng vẻ thống khổ rối rắm của nương nương, Lục Nhi cũng đau lòng theo, hận Tử Yên tận xương, ban đêm ngày thứ ba, ban đêm gió lớn, đưa tay không thấy được năm ngón. Tử Yên đang vui sướng tắm rửa, ngâm mình ở trong thùng tắm tràn đầy cánh hoa, khẽ khép lại hai mắt, vẻ mặt tươi cười. Chợt

nàng cảm thấy sau lưng truyền đến cảm giác lạnh, hơn nữa cứ có cảm giác có người nhìn chăm chăm nàng, Tử Yên sợ, chợt xoay người, phòng trống rỗng, rèm cửa nhẹ nhàng múa theo gió.

Tử Yên thoải mái cười một tiếng: “Nguyên lai là gió!”

Xoay người sang chỗ khác, tiếp tục hưởng thụ xa hoa, trong bóng tối có một đôi mắt tỉnh mịch tràn đầy hận ý, hận không thể xé nát nụ cười của Tử Yên. Nương nương thương tâm, nàng là đầu số gây nên, chỉ cần nàng biến mất, nương nương liền vui vẻ.

Chợt, Tử Yên cảm thấy trên cổ truyền đến một cảm giác lạnh, trong lòng sợ hãi, nàng run rẩy từ từ xoay người lại, liếc thấy một thanh kiếm sáng trưng gác ở trên cần cổ nàng, Tử Yên sợ tới mức kêu loạn: “A. . . . Cứu mạng a. . . .”

“Đừng kêu, kêu nữa một kiếm giết chết ngươi!” Người bịt mặt lạnh giọng uy hiếp, Tử Yên nghe vậy, sợ tới mức ngậm chặt miệng lại không dám gọi, nàng còn chưa có sống đủ ! Ngàn vạn lần không thể giết nàng a!

Tử Yên nháy cặp mắt vô tội, đáng thương nhìn người bịt mặt, nàng buồn cười cho là người bịt mặt sẽ xuống tay lưu tình.

Người bịt mặt cười lạnh, tròng mắt đen lộ ở bên ngoài có một ánh sáng khó hiểu, giống như đang cười nhạo Tử Yên ngây thơ ngu xuẩn. Nhìn người che mặt cười, Tử Yên ngây ngốc cho là mình có một đường sống, Tử Yên ngạo mạn nói: “Ta chính là phi tử hoàng thượng sủng ái nhất, người tốt nhất chó làm loạn! Nếu không Bồn cung bảo hoàng thượng đuổi giết người chân trời góc biển, nhưng. . . . Nếu như ngươi chịu thả Bồn cung, vàng bạc châu báu tùy ngươi chọn!”

Nghe vậy, người bịt mặt phách lối cười to, khề khom lưng, thanh âm lạnh như băng đâm thấu xương tủy Tử Yên: “Ngu không ai bằng!”

Người bịt mặt sử dụng kiếm xét qua theo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Yên, Tử Yên hoảng sợ trừng mắt, tất cả phách lối ngạo mạn không còn, chỉ có sợ, người bịt mặt cười khẩy nói: “Gương mặt cũng không tệ lắm, chỉ là đầu óc quá đần, ngươi nói ta nên một kiếm đưa ngươi đi gặp Diêm Vương? Hay là đưa ngươi đến thanh lâu phục vụ nam nhân, thử nghiệm tư vị ngàn người gối vạ người nếm?”

Loại địa phương xấu xa như thanh lâu? Tử Yên không sợ trời không sợ đất, nhưng mà giờ phút này nàng thật sợ hãi, trên mặt bởi vì sợ mà vắn vẹo, người bịt mặt châm biếm, một loại khoái cảm tự nhiên sinh ra, thì ra hù dọa người thoải mái như vậy. Chợt, nàng nhắc kiếm lên thật cao, lại rơi xuống, Tử Yên cho là chết chắc, sợ kêu to: “A. . . . A. . . .”

Tiếng kêu kinh hãi kinh động đêm yên tĩnh, một bóng người thoáng qua, Tật Phong đã đứng ở trong phòng, kiếm quần cùng kiếm của người bịt mặt. Tật Phong nhíu mày: “Bằng hữu, nửa đêm canh ba tới chơi có gì muốn làm?”

“Chuyện không liên quan ngươi!” Người bịt mặt cười lạnh, nhắc kiếm, liều chết cùng Tật Phong. Hai người từ trong phòng đánh tới trong sân, dần dần, người bịt mặt chiếm hạ phong. Con gái tốt không chịu thiệt trước mắt, còn nhiều thời gian, thừa dịp đêm, nàng phi thân biến mất ở góc tối.

Tật Phong cũng không đuổi theo, kiếm vào vỏ, quay đầu thật sâu nhìn gian phòng Tử Yên một cái, khóe miệng nâng lên nụ cười ý vị sâu xa, cũng rời đi.

Ở làn ranh sống chết, Tử Yên còn chưa hồi hồn từ sợ hãi. Ánh mắt ngốc trệ, ngậm mình ở trong nước, không nhúc nhích.

Mặc dù Tử Yên may mắn tránh được một kiếp, nhưng bị dọa không nhẹ! Vài đêm đều ngủ không ngon, hàng đêm bị ác mộng quần thân. Trong mộng luôn có người quơ múa đao kiếm chém lung tung. Nàng đổ mồ hôi lạnh liên tiếp.

Ngày thứ năm, trời xanh mây trắng, Dao nhi ở trong Minh Dao cung thật lâu rốt cuộc muốn ra cửa hóng mát một chút, nhưng sợ vô tình gặp gỡ Hoàng Phủ Hiên cùng Tử Yên, nàng và Lục Nhi tản bộ, nhưng cơ duyên trùng hợp, khi nàng lơ đãng quay đầu, nhìn thấy Hoàng Phủ Hiên và Tử Yên song song ra vào Ngự Hoa Viên, Tử Yên rúc vào bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, bóng dáng nhỏ nhắn trùng điệp cùng bóng dáng cao lớn của Hoàng Phủ Hiên.

Từ góc độ nhìn của Dao nhi, Hoàng Phủ Hiên đang ôm Tử Yên, một màn này khiến lòng của Dao nhi đau hơn rồi, nàng chỉ muốn thoát đi: “Lục Nhi chúng ta đi!”

Lục Nhi kinh ngạc, vì sao nương nương thất kinh? Khi nhìn thấy hai người trong ngự hoa viên, Lục Nhi hiểu, hận hận nhìn chằm chằm Tử Yên, sau đó rời đi theo Dao nhi.

Nhưng có người không muốn thả các nàng, nghe thanh âm thanh thúy của Tử Yên truyền đến: “Hoàng thượng, hoàng hậu tỷ tỷ ở nơi đó!”

Theo phương hướng Tử Yên chỉ, Hoàng Phủ Hiên trông thấy một bóng dáng cô độc bị thương, thân thể hần đi lên, muốn đuổi theo kịp nhưng lại ngừng lại. Trong lòng mâu thuẫn rối rắm. Tử Yên chỉ muốn khoe khoang, lôi kéo Hoàng Phủ Hiên đuổi theo Dao nhi, vừa chạy vừa hô to: “Tỷ tỷ, đợi chút, tỷ tỷ!”

Dao nhi bước nhanh hơn, nhưng đảo mắt nghĩ lại, vì sao phải chạy trốn đây? Tình yêu không có, không thể mất cả tôn nghiêm!

Dao nhi xoay người, chạm mặt cười như gió xuân. Khóe miệng nàng xẹt qua một đường cong hơi nhỏ, gương mặt hiện lên hai lúm đồng tiền nhân nhật, xinh đẹp động lòng người. Như hoa sen nở rộ, tươi mát thoát tục.

Thanh âm ngọt ngào của Dao nhi vang lên: “Thật là trùng hợp, không ngờ đụng phải các người!”

Tử Yên điên cuồng ghen tỵ, bởi vì vẻ khuynh thành, tư thái xinh đẹp của Dao nhi. Giống như tiên trên trời. Tử Yên kè thân thể vào Hoàng Phủ Hiên, cười đắc ý, giả vờ quan tâm: “Tỷ tỷ, ngài muốn đi chỗ nào?”

Dao nhi khẽ giơ tay lên vịn cái trán, thân thể yếu đuối đứng đưa ở trong gió, Lục Nhi vội vàng tiến lên đỡ nàng, mặt Dao nhi lộ vẻ khó xử, nói: “Thật ngại quá, Bồn cung đi dạo đã lâu nên mệt mỏi, đầu hơi choáng váng, Bồn cung rời đi trước, các người từ từ đi dạo!”

Nói xong, không để ý Hoàng Phủ Hiên, Lục Nhi đỡ nàng rời đi, lúc gặp thoáng qua nàng cũng không có nghiêng mắt ngắm Hoàng Phủ Hiên một cái, Hoàng Phủ Hiên khẽ cắn môi dưới, tim quần đau.

Dao nhi đi vội vàng, bởi vì nàng không chịu nổi, hi vọng mau chóng thoát đi nơi hít thở không thông. Nhìn người bên gối như hình với bóng với người khác, thử hỏi có ai có thể nhẫn nại đối mặt?

Ban đêm, Dao nhi cho lui mọi cung nữ chỉ để lại mình Lục Nhi, Dao nhi nhẹ giọng hỏi: “Lục Nhi, nguyện theo ta rời khỏi?”

“Ừ?” trong lòng Lục Nhi tràn đầy nghi vấn, không hiểu lời của nương nương có ý gì!

“Ta muốn rời đi nơi này!” Dao nhi giải thích, nàng từ đầu đến cuối đều cúi mắt, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm hoa văn trên bàn, nguyên tưởng rằng ở lại địa phương có hẳn sẽ vui vẻ, nhưng nhìn hẳn có đôi có cặp cùng với người khác, trong lòng sẽ đau, đau đến không muốn sống, vì vậy nàng khiếm nhục rồi, muốn thoát đi.

Lục Nhi nhíu lại chân mày, nàng biết nỗi khổ trong lòng nương nương, cũng hi vọng nương nương trôi qua vui vẻ, Lục Nhi nặng nề gật đầu: “Nương nương đi chỗ nào Lục Nhi theo đến đó!”

Dao nhi ngẩng đầu lên, nhân nhật cười một tiếng nói: “Đi thu thập đồ, tối nay rời đi!”

Hai người bận rộn, trong lúc vô tình Lục Nhi cầm đi một vật, bởi vì thứ này, mạng của Dao nhi gặp nguy hiểm, Dao nhi chịu khổ nhiều lần. Tất cả đều là thiên định!

Thừa dịp đêm, hai người đeo túi lén lén lút lút ở cửa cung, họ đều là người võ nghệ cao cường, thoát đi hoàng cung dễ dàng. Có lẽ Hoàng Phủ Hiên không có phòng bị! Họ rất thuận lợi rời đi, mua chiếc xe ngựa trong thành, đánh xe ra khỏi thành.

Chân trước họ mới vừa đi, có người đã biết rồi.

“Vương gia, họ rời đi hoàng cung rồi!” người áo đen chấp tay hồi bẩm.

“Ha ha. . . . Thật tốt quá, phái người đón họ về!” Hiên Viên Triệt đắc ý cười, thanh âm lạnh như băng không có một tia nhiệt độ. Kế ly gián của hắn không thành, nhưng không ngờ chính bọn họ nội chiến, hắn ngồi thu ngư ông đắc lợi.

“Tuân lệnh!” người áo đen biến mất trong đêm đen, trước khi đi nhìn chăm chú Vương gia một cái, khóe miệng xẹt qua nụ cười ý vị sâu xa.

98. Chương 119: Đằng Long Đồ Hủy, Gặp Cổ Nhân

Đêm khuya lên đường, họ rất là mệt mỏi.

Dao nhi nghiêng dựa vào trên xe ngựa, hai mắt mệt mỏi không mở ra nổi. Dao nhi nhẹ giọng hỏi: “Lục Nhi có người đuổi theo không?”

“Không có, phu nhân!” Lục Nhi vén rèm cửa xe ngựa lên, không cảm thấy hơi thở khác thường trong đêm tối. Nghe vậy, Dao nhi cũng an tâm, bảo người đánh xe dừng lại, đốt đồng lửa trên đất bằng, phu xe xua lạnh ở bên cạnh, còn Dao nhi và Lục Nhi thì ở trong xe ngựa, nhắm lại hai mắt nghỉ ngơi.

Chợt, Dao nhi cảm thấy trong lòng sôi trào khó chịu, muốn ói lại ói không ra, nàng mệt mỏi chống thân thể lên, nói với Lục Nhi: “Lục Nhi, lấy quả mơ trong rương cho ta!”

“Dạ, phu nhân!” Lục Nhi nhìn mặt tái nhợt của Dao nhi, không dám trì hoãn lập tức kiểm tra toàn bộ. Chợt một bức họa hấp dẫn ánh mắt Dao nhi. Mang theo lòng hiếu kỳ, nàng đưa tay lấy bức họa ra, sau khi mở ra lập tức trợn tròn mắt. Là Đằng Long đồ, trong lòng nàng thoáng qua một dự cảm chẳng lành, đôi tay cũng khẽ run, dùng giọng điệu khẩn trương hỏi: “Lục Nhi, sao lại mang bức họa này đi theo?”

Lục Nhi ngẩng đầu liếc nhìn, lại vội đầu tìm kiếm quả mơ ở đáy rương, đồng thời thuận miệng nói: “Ngày thường thấy phu nhân quý như bảo bối, cho nên tự chủ trương mang đi ra, thế nào phu nhân?”

Tìm được quả mơ, Lục Nhi thấy bộ dáng kinh sợ của phu nhân, trong lòng rất là nghi hoặc, cặp mắt nhìn chăm chăm, không hiểu!

“Xảy ra chuyện lớn rồi!” vẻ mặt Dao nhi khẩn trương khủng hoảng, giữa hai lông mày đều là vẻ lo lắng. Dao nhi không phải đe dọa, Đằng Long đồ là bảo bối người giang hồ người tranh nhau, nếu có người phát hiện trên người các nàng có, nhất định đưa tới họa sát thân!

Lục Nhi vừa nghe, liền nhắc lên lòng cảnh giác, hồi tiếc mình mang tai họa đi theo. Lục Nhi cắn môi dưới, bất an nhìn chăm chăm Dao nhi.

Liếc thấy vẻ hối tiếc của Lục Nhi, Dao nhi cười nhạt một tiếng, an ủi: “Không có sao Lục Nhi, bình đến tướng chắn, chớ tự trách.”

Cũng thuận tay bỏ một quả mơ vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt, cảm giác khó chịu lập tức mất tích không còn dấu vết. Cảm xúc bất an sợ hãi cũng tan mất.

Trong mắt tỏa ra ánh sáng tự tin, mặc dù nàng không phải đệ nhất giang hồ, nhưng tiểu tặc bình thường nàng căn bản không để vào mắt, nếu không mất mạng của mình, còn mất mặt mũi sư phụ. Vừa nghĩ tới bộ dáng bướng bỉnh của sư phụ, Dao nhi mình cười khúc khích. Tâm tình cũng vui vẻ rất nhiều.

Lục Nhi nuốt lo lắng vào trong bụng, bởi vì phu nhân không xảy ra chuyện, bởi vì nàng thề sẽ bảo vệ phu nhân.

Nói gì tới cái gì, họ vừa ra cung liền bị người theo dõi, chỉ đợi tìm kiếm thời cơ thích hợp xuống tay. Thế gian có rất nhiều người bị tham niệm chi phối, bất kể truyền thuyết Đằng Long đồ là thiết giả, bọn họ đều chạy theo như vịt, bởi vì không muốn dựa vào đôi tay chính mình đánh liều một mảnh trời đất, chỉ muốn đầu cơ trục lợi.

Nước lấy dân làm cơ sở, dân lấy thực làm đầu. Quốc cường dân phú, là giang sơn an bình. Đỡ giang sơn, giàu dân chúng. Đạo làm vua là ở yêu dân như con, mà không phải dựa vào truyền thuyết gì là có thể trở thành một bá chủ nhất thống thiên hạ. Tư tưởng ngu muội ngu ngốc của cổ nhân Dao nhi không dám khen tặng, hơn nữa xì mũi coi thường.

Ở trong ban đêm lạnh lẽo đau khổ, Lục Nhi ngủ say sưa, nhưng Dao nhi lại trần trọc trở mình, bóng dáng Hoàng Phủ Hiên trong đầu vẫn quấy rầy nàng, khiến nàng cả đêm không yên ổn.

Sau khi trời sáng, cho phu xe một chút bạc rồi đuổi hẩn đi, họ mặc cho xe ngựa hành sử ở đường nhỏ giữa núi rừng, thỉnh thoảng Lục Nhi đảm đương phu xe, Dao nhi thì ngủ trong xe, không biết tại sao, gần đây nàng phiền lòng nôn nóng, thích ngủ, cả người lười biếng một chút tinh thần cũng không có.

Con ngựa dong ruổi trên đường nhỏ, Dao nhi ngủ say chợt nghe được Lục Nhi hô to ‘rít. . . ’, lập tức mở ra cặp mắt mông lung, hỏi: “Lục Nhi thế nào?”

“Phu nhân, không có gì!” Lục Nhi ớn khí, nhưng khẩn trương lo lắng trong giọng nói lộ ra ngoài rồi. Giữa hai lông mày Lục Nhi lộ ra hung ác, tựa hồ muốn một lưới bắt hết kẻ địch.

Dao nhi cũng cảm nhận được khí ác trên người Lục Nhi, vén rèm lên, quả nhiên là trông thấy mười người áo đen chặn lại đường đi của họ, mọi người hung thần ác sát, tay cầm kiếm bén sáng loáng, chém sắt như chém bùn.

Dao nhi đưa ra nửa cái đầu, cười yếu ớt hỏi: “Không biết anh hùng ngăn trở đường đi của chúng ta có gì muốn làm?”

Người dẫn đầu lạnh lùng trừng mắt, khinh thường dùng lỗ mũi hừ ra, lạnh lùng nói: “Ít nói nhảm, giao Đằng Long đồ ra đây, nếu không sẽ đưa bọn người đi gặp Diêm Vương!”

Dao nhi không nhanh không chậm xuống xe ngựa, nhẹ nhàng vén sợi tóc bị gió thổi đến trên mặt lên, cười nhạt, khi giơ tay nhắc chân nhàn nhả tự đắc, căn bản không có sợ hãi như lâm đại địch, mà là nhàn nhàn lịch sự tự đắc.

Lục Nhi lập tức nhảy xuống xe ngựa, thời khắc chuẩn bị liều mạng bảo vệ phu nhân, Dao nhi nghịch ngợm nháy mắt, mắt to uất ức quét trên người người bịt mặt, đáng thương hít hít lỗ mũi, hỏi: “Có phải giao Đằng Long đồ cho các người, là chúng ta có thể sống rồi đi hay không?”

“Uh!” Người dẫn đầu do dự một lát, sau đó bảo đảm chắc chắn, chủ nhân giao phó chỉ cần lấy được Đằng Long đồ là tốt rồi, cũng không có hạ lệnh diệt trừ họ, nên coi như là để họ một con đường sống!

Dao nhi nghe vậy, thay đổi vẻ e ngại, ngửa đầu cười to, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Ha ha ha. . . . Nếu ta không cho?”

Chỉ chớp mắt Đằng Long đồ đã ở trong tay Dao nhi, mắt người bịt mặt nhìn chăm chăm, hai mắt tham lam khóa ở trên tay nàng, Dao nhi cười nhạt một tiếng, dùng sức quăng Đằng Long đồ lên không trung, người bịt mặt rục rịch ngóc đầu dậy, kinh ngạc nhìn về bầu trời, vận sức chờ phát động, nhưng tốc độ Dao nhi nhanh hơn, nàng vừa ra tay, chưởng lực tập trung vào người, trong nháy mắt đốt thành tro bụi.

Dao nhi cười yếu ớt tiếp nhận ánh mắt như sói như hổ của người bịt mặt, hai quả đấm giấu ở trong tay áo đã chuẩn bị xong công kích.

Đằng Long đồ hủy! Trời đất chợt biến.

Mắt thấy Đằng Long đồ bị hủy, người bịt mặt thấy trở về cũng không xong, không bằng giết chết các nàng. Vì vậy rồi rít quơ múa kiếm bén đánh về phía Dao nhi.

Hai cô gái yếu đuối, công phu không kém. Hơn nữa tinh xảo, qua một cuộc chiến đấu, người bịt mặt bị thương nặng, hừ! Trừng mắt nhìn hai người bọn họ! Quyết tâm liều lĩnh đánh cuộc.

Hai phe đánh túi bụi, trên một đường nhỏ khác, tuần nam mỹ nữ cười ngựa chạy vội, chợt cô gái nắm chặt dây cương, con ngựa dừng lại, cô gái nhíu mày, hỏi: “Tiêu đại ca, huynh nghe được tiếng đánh nhau không?”

“Không có! Là tiếng gió!” Tiêu Phong cũng dừng ngựa, nghiêng tai nghe, cái gì cũng không nghe thấy.

Trong lòng cô gái có một cỗ dự cảm mãnh liệt, nhịp tim bất an đập lên, nàng khẩn trương nói: “Huynh cần thận nghe!”

Tiêu Phong nghiêng tai nghiêm túc nghe, quả nhiên tiếng đánh nhau kịch liệt truyền vào trong tai, nhưng hẩn cũng không muốn xen vào việc của người khác. Thúc giục cô gái: “Chớ để ý, chúng ta lên đường!”

Cô gái trừng mắt liếc hắt một cái, rống giận: “Không thể thấy chết mà không cứu!” vì vậy không để ý ngăn trở, cô gái giục ngựa bay đi. Tiêu Phong không yên lòng, chỉ đành phải đuổi theo.

Khi cô gái chạy tới, xa xa trông thấy hai nữ tử bị mười người bịt mặt vây khốn ở chính giữa, nàng vốn nhìn không quen lấy nhiều khi ít, cô gái vận khí đan điền, thân thể thoát khỏi con ngựa, gia nhập trong độ sức. Khi nhìn thấy người bị vây, nàng kinh ngạc kêu lên: “Tiểu thư. . . .”

Nghe tiếng, Dao Nhi ghé mắt, lúc liếc thấy bóng dáng quen thuộc, ngây ngẩn cả người, không thể tin được chứng kiến trước mắt: “Lan Nhi? Tại sao là người?”

“Giải quyết xong phiền toái lại nói!” Lan Nhi nhướn lông mày lên, căm tức nhìn kẻ địch. Kiếm bén trong tay ra khỏi vỏ, nhiều chiêu lấy mạng, nhiều chiêu hung ác, đến mức máu chảy thành sông!

Tiêu Phong đến sau thấy bộ dáng hung ác của Lan Nhi, không vui nhú mày, gia nhập chiến đấu. Bốn người võ nghệ cao cường, kẻ địch rất nhanh tan rã, từng người bị diệt diệt. Máu tanh nhiễm đỏ trời chiều. Gió thổi tới, bụi đất che giấu máu tươi trên mặt đất. Anh hùng vạn cốt khô!

Giải trừ phiền toái xong, Lan Nhi nhào vào trong ngực Dao Nhi khóc lớn, đã lâu không gặp, nàng rất nhớ tiểu thư: “Tiểu thư, ta cho là đời này không gặp được người! Ô ô. . . .”

Dao Nhi cười yếu ớt, vỗ nhẹ lưng Lan Nhi, an ủi: “Được rồi Lan Nhi, sao lại giống đứa trẻ vậy!”

Lan Nhi từ trong ngực nàng ra ngoài, xoa xoa lỗ mũi, bĩu môi uất ức nói: “Trẻ con thì thế nào? Ta thích!”

Lan Nhi ăn vạ, khiến ba người còn lại đều che miệng mà cười. Chợt Tiêu Phong cảm thấy nụ cười của Dao Nhi rất quen thuộc, giống như đã từng thấy. Hắn lẳng lặng suy tư, rốt cuộc kinh ngạc kêu to: “Là người! Bên trong phủ Cảnh vương!”

Dao Nhi nghi ngờ quan sát Tiêu Phong, trong đầu hoàn toàn không có ấn tượng. Lan Nhi hỏi: “Tiêu đại ca, người biết tiểu thư?”

“Biết a! Ân cứu mạng trong phủ Cảnh vương năm đó tại hạ không thể quên, lúc ấy còn giữ lại ngọc bội làm tín vật!” Tiêu Phong nhớ lại quá khứ, nghe vậy, Dao Nhi lập tức nghĩ tới. Cười nhạt một tiếng, dịu dàng nói: “Ta nhớ ra rồi, không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy. . . .”

Nói còn chưa dứt lời, Dao Nhi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, té xỉu. Rơi vào trong ngực một người, trước khi bất tỉnh nàng nghe được thanh âm nóng nảy của bọn họ.

“Tiểu thư.”

“Phu nhân.”

Lan Nhi gấp gấp đến nước mắt rớt xuống, thúc giục: “Tiêu đại ca, phải cứu tiểu thư nhà ta!”

Tiêu Phong gật đầu một cái, cho họ ánh mắt an tâm, ôm Dao Nhi lên xe ngựa, đặt nàng nhẹ nhàng ở trên nệm ngồi mềm mại, tay che trên mạch của nàng.

Tiêu Phong cau mày, thần sắc nặng nề, hai người ngoài xe ngựa gấp gấp chờ đợi. Lan Nhi và Lục Nhi trăm miệng một lời hỏi: “Như thế nào?”

Tiêu Phong xoay người lại, nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Không có sao, chỉ là mệt quá độ, nghỉ ngơi một chút là tốt!”

Hô. . . Hai người rất cuộc yên tâm. Triển lộ nụ cười.

Vì vậy, bốn người cùng nhau lên đường, Tiêu Phong đảm đương phu xe, sợ Dao Nhi bị choáng tỉnh, vì vậy Lục Nhi ôm Dao Nhi, để Dao Nhi ngủ ở trên chân nàng.

Lan Nhi lại cười hì hì tranh thủ quyền lợi của mình: “Lục Nhi, ta theo tiểu thư sớm hơn người, cho nên người phải gọi ta tỷ tỷ!”

Lục Nhi không rõ chân tướng nhìn Lan Nhi một cái, từ trong lỗ mũi hừ lạnh: “Ta lớn tuổi hơn người!”

Bị Lục Nhi đập một cái, Lan nhi cảm thấy như bị bao vây ở trong hầm băng, toàn thân phát run, bất mãn nói thầm nhỏ: “Hả! Giống như Mai nhi, lạnh như băng. Thật không rõ sao tiểu thư chọn thứ người như thế ở bên người!”

“Lạnh tốt hơn ngu!” Lục Nhi nhanh chóng hồi kích một câu, Lan nhi giả vờ giận, nhìn chằm chằm Lục Nhi. Quơ múa quả đấm. Rống giận: “Người mới ngu !”

Lục Nhi cười lạnh, quay mặt qua chỗ khác. Không để ý tới Lan nhi nữa. Nhưng trong lòng Lục Nhi lại rất cao hứng. Nàng từ trước đến giờ đều chỉ một thân một mình, chưa từng cãi nhau với ai. Nhưng hôm nay nàng cảm nhận được niềm vui thú chưa từng thể nghiệm trong cuộc sống.

Lan nhi bĩu bĩu môi, cúi đầu, nuốt lời mĩa mai của Dao nhi vào từng chút. Ăn cực kỳ cao hứng!

99. Chương 120: Có Thai

Tiêu gia buôn bán ba đời, buôn bán bao trùm rất nhiều địa phương, ở Nguyệt quốc có chút danh tiếng! Hơn nữa Tiêu Phong là con trai duy nhất. Vì vậy Tiêu mẫu đặc biệt coi trọng chuyện hôn nhân của nhi tử chuyện.

Nhưng Tiêu mẫu là người chanh chua, lắm mồm yêu giàu! Cao ngạo bất bẻ, trong mắt không có người! Vì vậy cũng đắc tội rất nhiều người, khiến hôn sự của Tiêu Phong vẫn chưa thành. Điều này cũng thành nỗi đau trong lòng Tiêu mẫu.

Hoàng cung Nguyệt quốc, Từ Ninh cung, Hoàng Phủ Hiên say như chết nhào vào trong ngực Thái hậu khóc rất thương tâm như một đứa con nít, trong miệng còn đứt quãng nói thầm: “Mẫu hậu. . . Dao nhi tại sao không. . . Cho ta lúc thời gian! Nàng. . . Nàng đi cũng không để lại đôi câu, có thể thấy được nàng rất hận, rất thất vọng. . . .”

Thái hậu bất đắc dĩ đau lòng! Chân ái đã thương người nhất!

Bà vỗ lưng Hoàng Phủ Hiên, an ủi: “Hoàng nhi đừng bi thương, mẫu hậu phái người đi theo nàng, tuyệt không để cho nàng chịu nửa điểm uất ức, hoàng nhi phải tỉnh lại, giải quyết xong phiền toái trước mắt, sau đó tiếp Dao nhi về cung!”

Nghe vậy, hai mắt hần tỏa ánh sáng, nắm ống tay áo Thái hậu, không xác định hỏi: “Có thật không? Dao nhi sẽ không rời đi ta phải không mẫu hậu?”

“Ừ! Nàng sẽ không!” Thái hậu từ ái cười gạt đầu, đẩy mắt già nua chứa đầy nước mắt. Hối thế gian tình là gì, lại khiến người sống chết không xa không rời!

Lấy được bảo đảm, Hoàng Phủ Hiên cười vui vẻ, chợt, đầu nặng nề nện ở trên đầu gối Thái hậu, lập tức truyền ra tiếng hít thở đều đều, Thái hậu cúi đầu hiền lành nhìn nhi tử, hần là sự kiêu ngạo của bà, là sự dựa vào duy nhất nửa đời sau của bà, ai người khiến hần không hạnh phúc, bà sẽ không chút lưu tình!

Nữ nhân kia phải bị trị, trên mặt Thái hậu mang nụ cười hiền lành, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng.

Đêm khuya, một nữ nhân len lén chạy ra cung, nàng vừa đi, vừa lén lút nhìn ra sau, theo thành cung, nàng rất dễ dàng tránh thoát thị vệ, lúc chạy ra cung xong, nàng may mắn vỗ ngực một cái, may là không ai phát hiện!

Đêm tối kéo bóng dáng của nàng thật là dài, gió thổi vù vù, an tĩnh quỷ dị khiến cho nàng sợ hãi, kéo chặt áo, quay đầu lại nhìn một cái, lập tức co cẳng chạy.

Nhưng trong lòng nhớ kỹ vị trí tôn quý đó, nữ nhân kia rời đi, nàng nhất định phải nhanh chóng kế hoạch, nếu không để cho người khác nhanh chân đến trước hối hận cũng vô ích.

Nàng liều mạng chạy về phía trước, giống như quỳn thể đang vẫy tay về phía nàng. Lại không biết nhất cử nhất động của nàng đều bị người nắm trong bàn tay. Mà nàng như chim nhỏ bị vây ở trong lồng tre, coi như phí hết tâm tư cũng khó chạy trốn số mạng bị nhốt, mà nàng cũng khó thoát khỏi cái chết!

Trong phủ Thần tướng, một bóng người từ cửa sau tiến vào, sau đó đèn dầu trong một gian phòng ở hậu viện sáng rõ, từ cửa sổ nhìn, hai bóng người đang châu đầu ghé tai thương lượng cái gì.

“Cha, ngài nhất định phải giúp ta!” Tử Yên nói.

Thần tướng cảm thấy trong lòng bất an, nhưng nữ nhi luôn luôn là bảo bối của ông, cự tuyệt lại không đành lòng.

Thấy phụ thân do dự, Tử Yên tiếp tục thuyết phục: “Cha, nếu như nữ nhi có thể làm hoàng hậu, chẳng phải là sáng rọi cửa nhà cho Trương gia, nếu như cha không đáp ứng, nữ nhi lập tức đập đầu chết ở chỗ này!”

Phụ thân không chút cử động, Tử Yên xuống tới hậu thư, vừa dứt lời, nàng liền đánh về phía cái bàn, thật may là thần tướng kéo nàng, thỏa hiệp: “Nữ nhi a! Ngàn vạn đừng nghĩ quẩn, nếu không cha sau trăm tuổi làm sao giao phó với mẹ con!”

Tử Yên giả vờ nặn ra hai giọt lệ, đáng thương nhìn thần tướng, nức nở nói: “Cha, nữ nhi đã đi tới bước này, quay đầu không được rồi, nếu như cha không giúp nữ nhi, nữ nhi chỉ có một con đường chết!”

Ai. . . Thần tướng than thở. Giống như lập tức già đi rất nhiều.

Chợt, gió thổi cửa sổ bay ra, đồng thời có lời nói truyền tới khiến hai cha con nàng kinh hồn bạt vía: “Người vốn chỉ có một con đường chết!”

“Người nào?” Hai cha con kinh hãi nhìn cửa sổ bị thổi ra, thần tướng kêu lên một tiếng.

Mặc dù hắt già, nhưng còn mạnh mẽ, hai chữ cứng cáp có lực truyền đi rất xa trong trời đêm! “Ha ha ha. . .” Kèm theo tiếng cười điên cuồng, Tử Yên run lấy lấy, núp ở sau lưng thần tướng, chỉ chừa ra đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn bầu trời đêm.

Dù sao không phải tiểu tử mới ra đời, thần tướng nâng cao sống lưng, cả giận nói: “Đừng giả thần giả quỷ! Có bản lĩnh hiện thân.”

Thần tướng vừa dứt lời, Tật Phong từ cửa sổ bay vào, cung kính đứng ở trước mặt thần tướng, cười hỏi: “Thần tướng đại nhân, nhận ra tại hạ?”

“Là người! Sao người lại tới đây? Chẳng lẽ là hoàng thượng?” Thần tướng hoảng sợ trừng cả hai mắt, không dám tiếp tục nghĩ thêm, Tật Phong là thị vệ cận thân của hoàng thượng, lúc này hắt tới đây rất là kỳ hoặc, vậy chỉ có một khả năng, chính là hoàng thượng đã biết toàn bộ, xong rồi, xong rồi, sau khi bại lộ còn có đường sống sao?

Trong mắt Thần tướng lộ ra tuyệt vọng, Tật Phong nhếch miệng, trên mặt xẹt qua nụ cười nhàn nhạt, thanh âm vang vang có lực: “Người thông minh quả là không giống!”

Cao thủ so chiêu, nhiều chiêu vô hình. Nhưng Tử Yên lại bối rối, hành động buồn cười của nàng làm cho người ta cảm thấy ngu xuẩn, nàng đứng ra, ngạo mạn liếc Tật Phong một cái, mắng: “Nô tài lớn mật, thấy Bốn cung còn không quỳ xuống!”

Nữ nhi không biết thức thời, một lòng tìm chết. Thần tướng muốn ngăn cũng không ngăn được, Tật Phong kỳ quái nói: “Nương nương? Ngài đã kiêu ngạo một lúc! Nên tỉnh mộng.”

“Tiểu nữ ngu ngốc, tướng quân chớ trách!” Thần tướng chấp tay xin tội, thuận tay lôi kéo Tử Yên, ngăn trở hành động phách lối củav.

Tật Phong liếc nữ nhân không biết điều một cái, lại xoay mặt cười nói với thần tướng: “Thần tướng quá lo lắng, hạ quan sao lại tức giận!”

Hai người khách sáo hàn huyên, mà Tử Yên đắm chìm trong suy nghĩ chạy không thoát, cái gì gọi là mộng nên tỉnh? Chẳng lẽ hoàng thượng biết được sự lừa gạt của nàng? Nếu như thế nàng sẽ gặp họa lớn trước

mắt, nhưng Tử Yên vẫn chưa từ bỏ ý định, đánh một trận cuối cùng: “Người có ý tứ gì? Đêm khuya tự xông vào nhà dân nói năng hùng hồn?”

Nữ nhân không biết điều, lại không tự biết rõ đã hao hết một chút kiên nhẫn cuối cùng của hấn, Tật Phong lạnh lùng nói: “Tội khi quân phải chém đầu! Nương nương còn không tự xét lại ngược lại ngang ngược can rở vung tay múa chân!”

“Cái gì. . . Người nói hươu nói vượn!” Tử Yên tự biết đuối lý, nói chuyện không đủ hơi.

Tật Phong lưỡi cãi cọ với nàng, cao giọng nói: “Ra ngoài!”

Một người đàn ông đẩy cửa vào, thần sắc hai cha con khác nhau, thần tướng lão đảo, mà Tử Yên thì ngã nhào trên đất. Chỉ vào nam nhân, kinh hãi trợn to hai mắt, mồm miệng không rõ: “Người, người không phải đã chết sao? Chẳng lẽ người. . . Biến thành quỷ đến lấy mạng ta!”

“Không sai, ta chết rồi, nhưng lại sống lại!” Nam nhân lộ ra răng trắng, cười quỷ dị kinh khủng.

Đêm đó, hấn uống say bị người mang tới một căn phòng xa lạ, có một cô gái xinh đẹp tận tình hấp dẫn hấn, khiến hấn khó có thể tự giữ, tận tình triền miên, khi hấn tỉnh lại lần nữa lại hồ đồ bị ném ở rừng núi hoang vắng, chung quanh đều là lửa lớn, hấn liều mạng kêu cứu, khi hấn cho là sẽ bỏ mạng, có người cứu hấn lên. Nhưng dung mạo hấn bị hủy hết! Mạng hấn không có đến đường cùng, thì phải tìm được người hãm hại hấn, hôm nay hấn đã tìm được!

Tử Yên và thần tướng vừa nghe, bị dọa sợ, đặc biệt là Tử Yên, một màn đêm đó hiện lên ở trong đầu lá đi không được. Nàng hoảng sợ nhìn chằm chằm nam nhân, lại trốn xuống đáy bàn, trong miệng nói lẩm bẩm: “Người không thể trách ta, muốn trách thì trách người là nắm móc, thành vật hạ sinh để ta đi lên bảo tọa hoàng hậu, chỉ là người yên tâm, vào Thanh Minh ta sẽ thắp hương cho người, siêu độ người. . . Ha ha ha. . . Chỉ cần người không tới tìm ta!”

Tử Yên bắt đầu suy nghĩ lung tung, thần tướng thấy ngây ngốc vô hồn trong mắt nữ nhi, liền hoảng hốt, ông ngồi cạnh, đau lòng kêu gọi: “Nữ nhi. . . Nữ nhi. . . “

Ý đồ đưa tay kéo Tử Yên ra, lại bị Tử Yên đánh về: “Đừng đụng Bồn cung, Bồn cung là nữ nhân của hoàng thượng, ai cũng không thể đụng!”

Tử Yên điên rồi! Cái kết quả này thật không ngờ! Thần tướng lớn tuổi thân thể không chịu được dả kích, ngã ngồi trên mặt đất, len lén gạt lệ! Tật Phong cũng cảm thấy áy náy, nói: “Thật xin lỗi thần tướng, hạ quan không nghĩ tới sẽ như vậy!”

Thần tướng không tiếng động than thở, mềm yếu vô lực nói: “Không trách người, chỉ đổ thừa nàng bạc mệnh, đi lên con đường này! Tướng quân, lão phu có một yêu cầu quá đáng!”

Tật Phong nói: “Thần tướng có gì phân phó cứ việc nói, chỉ cần hạ quan làm được nhất định hết sức!”

Tử Yên tuy ác, nhưng đáng thương! Tật Phong còn chưa nhẫn tâm, thần tướng thỉnh cầu nói: “Tử Yên điên rồi, lão phu muốn xin tướng quân thay nàng nói vài lời có ích, tha nàng một mạng!”

“Hạ quan hết sức, thần tướng bảo trọng, hạ quan phải trở về cung phục mệnh!” Tật Phong nhìn thần tướng một cái thật sâu, ánh mắt lại khóa ở trên người Tử Yên cười ngớ ngẩn, cuối cùng vô lực xoay người rời đi.

Quyền quý vinh hoa quay đầu lại là công dã tràng, nhưng mà vẫn có nhiều người liều mạng truy đuổi. Tre già măng mọc.

Trong hoàng cung an bình, nhưng người phái đi ra lại không tìm được Dao nhi! Hoàng Phủ Hiên thương tâm hàng đêm ở trong Minh Dao cung, cảm thụ hơi thở nàng lưu lại, giống như Dao nhi đang ở bên cạnh chưa từng rời đi.

Tiêu gia trong một thành nhỏ ở Nguyệt quốc, đây là nhà tổ của Tiêu gia, Dao nhi đang ngủ say trong một phòng ở hậu viện, nàng ngày đêm lên đường lại độ sức cùng kẻ địch, thể lực bị kém, mà Lục Nhi canh giữ ở cửa, trong tay bưng thuốc vừa nấu thuốc.

Đợi đã lâu, cũng không thấy phu nhân tỉnh lại, nhưng thuốc trong tay đã sắp lạnh, Lục Nhi không có cách nào không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa vào, nhưng không ngờ phu nhân vừa đứng mở mắt, Lục Nhi thả thuốc trong tay ra, chạy tới nâng nàng dậy, cười vui vẻ: “Phu nhân, người tỉnh rồi.”

Dao nhi chống thân thể lên, nghi ngờ quan sát căn phòng xa lạ, hỏi: “Lục Nhi, chúng ta đang ở đâu?”

“Đây là Tiêu phủ! Phu nhân, uống thuốc dưỡng thai!” Lục Nhi giải thích, đứng dậy đi lấy thuốc, mà Dao nhi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tình huống thế nào? Thuốc dưỡng thai? Nàng mang thai? Khẩn trương kèm theo mừng rỡ! Tâm tình vừa làm mẹ khiến nàng bất an!

“Lục Nhi, ta mang thai?” Trong giọng nói của nàng tràn đầy mừng rỡ và kích động, thấp thỏm hỏi thăm, sợ hi vọng của mình thất bại.

Lục Nhi cao hứng gật đầu, nói: “Đại phu nói đã có một tháng, hơn nữa ba tháng đầu tương đối nguy hiểm, cho nên trong thời gian này phu nhân phải dưỡng tốt thân thể!”

Dao nhi gật đầu liên tục, gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười ngọt ngào, nàng thận trọng vuốt ve bụng bằng phẳng, bên trong dựng dục xương thịt của nàng và Hiên, thể nghiệm vui sướng của người vừa làm mẹ, trong đầu nàng ước mơ về cuộc sống ngọt ngào của một nhà ba người ở tương lai, ném tất cả giận dữ với Hoàng Phủ Hiên ra sau óc.

Bưng thuốc, Dao nhi uống cạn một hơi, thuốc đắng không làm tan ngọt ngào trong lòng nàng.

Lục Nhi cũng cảm thấy giờ phút này phu nhân đã thay đổi, toàn thân phát ra ánh sáng từ ái. Khiến cho nàng đắm chìm ở trong đó, thật lâu không hồi hồn.

100. Chương 121: Nàng Là Thiên Hạ

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, mặt trời tránh né cả đêm cũng ra ngoài hóng mát rồi, hậu viện Tiêu phủ, Dao nhi nghiêng dựa vào trong lương đình hóng mát, bị mùi thơm hoa cỏ vây quanh, tâm tình bình tĩnh, mặt mũi an tường.

Chợt, tiếng bước chân mau mà nhanh chóng truyền đến, phá hư hình ảnh yên tĩnh, chỉ thấy một bóng dáng xanh biếc chạy như bay đến, trong miệng nóng nảy kêu gọi: “phu nhân. . . . Phu nhân!”

Dao nhi giả vờ ngủ say mở mắt mỗi một ra, thấy bộ dáng vội vội vàng vàng giống như tai vạ đến nơi của Lục Nhi, nàng nhú chặt chân mày, lưỡi biếng chống thân thể lên, hỏi: “Lục Nhi chuyện gì vội vàng hấp tấp?”

Thần tình Lục Nhi nghiêm túc, cúi đầu nói nhỏ bên tai Dao nhi: ” phu nhân, tra ra được, những người thích sát chúng ta để cướp đoạt Đẳng Long đồ là người của Dạ Quân phái tới!”

“Dạ Quân?” Dao nhi như có điều suy nghĩ mặc niệm cái tên này, hai mắt khẽ nhắm lại, trong đầu có một thanh âm nói cho nàng biết, trong đó có kỳ hoặc, mặc dù Dạ Quân làm việc ác liệt, nhưng loại thủ đoạn tiện này hẳn quả quyết không làm ra.

Nhưng đến tột cùng là chỗ nào xảy ra vấn đề đây? Dao nhi cau mày, khổ nghĩ cũng không rõ đầu mối!

“Còn có một chuyện. . . .” Lục Nhi do dự, thật khó khăn không biết nên nói hay không!

Dao nhi nói: “Còn có chuyện gì cứ nói!”

Lục Nhi suy nghĩ một lát, vẫn lên tiếng: “phu nhân, hiện tại bên ngoài đều truyền, người có phu nhân được thiên hạ! Lục Nhi truy xét hồi lâu cũng không biết lời đồn ra từ phương nào!”

Tin tức Lục Nhi mang tới đối với nàng mà nói, giống như đánh đòn cảnh cáo. Dao nhi cúi đầu, giữa hai lông mày đều là vẻ lo lắng. Chuyện gây lớn rồi, rốt cuộc là người phương nào tung lời đồn? Có gì xảo trá? “Ba người thành hổ” (lời đồn bị nhiều người lặp lại thì người nghe sẽ tin là thật) sẽ mang đến phiền toái gì? Nàng không thể không dự đoán những nguy hiểm không rõ này!

Lục Nhi cảm nhận được trên người phu nhân phát ra lửa giận và lo lắng, Lục Nhi hối tiếc cũng không thể ra lực. Chợt, Dao nhi ngẩng đầu lên, trong tròng mắt đen dính vào một tầng lạnh như băng, trầm giọng nói: “Phái người đi thăm dò, cần phải nhớ cở tận gốc!”

“Dạ phu nhân!” Lục Nhi cũng rất nghiêm túc, chấp tay xong liền nhanh chóng rời đi, tuy nói lời đồn là giả, nhưng chỉ sợ “ba người thành hổ”, đến lúc đó nàng sẽ trở thành miếng mồi ngon cho thiên hạ tranh nhau, khó tránh khỏi đưa tới một cuộc đại chiến máu tanh, nàng cũng sắp bị đeo mũ hồng nhan họa thủy. Nàng thừa nhận, nàng mềm yếu, không kham nổi tội danh lớn này!

Sau khi Lục Nhi rời đi, lòng của nàng bất ổn, vẫn khó mà bình tĩnh! Lúc này ngoài viện truyền đến tiếng gậy gõ, càng làm cho đầu nàng đau muốn nứt. Trong đầu ông ông tác hừng, cả người luống cuống bất an.

Nàng đứng dậy muốn dò xét, ra khỏi viện, lại thấy một quý phu nhân đang chống nạnh, tức giận mắng to. Mà người bị chửi chính là Lan nhi và Tiêu Phong. Nhưng cách quá xa, Dao nhi cũng không thể nghe rõ ràng bà ta mắng cái gì! Vì vậy Dao nhi bước nhẹ, chậm rãi tới gần!

Quý phu nhân là mẹ Tiêu Phong, Tiêu phụ qua đời sớm, Tiêu mẫu lao lực thiên tân vạn khổ mới nuôi lớn Tiêu Phong thành người, vì vậy bà mong con thành rồng, mỗi ngày hy vọng Tiêu Phong có thể có nên nghiệp lớn, dĩ nhiên, Tiêu Phong không phụ hy vọng của mẫu thân, còn nhỏ tuổi đã đón lấy cơ nghiệp, quản lý tổ nghiệp Tiêu gia ngay ngắn rõ ràng. Nhi tử vẫn là kiêu ngạo của Tiêu mẫu.

Nhưng nhi tử đã qua 18, vẫn chưa có thành thân, vì vậy Tiêu mẫu sai người làm mai mối chung quanh, nhưng có lẽ là lúc Tiêu mẫu trẻ tuổi ngang ngược càn rỡ, đúng lý không buông tha người, đặc tội rất nhiều người, vì vậy dù Tiêu gia gia đại nghiệp đại, thiên kim môn đăng hộ đối cũng không nguyện gả vào Tiêu gia. Cũng có mấy cô gái muốn trèo cao trông mong ngóng chờ, nhưng Tiêu mẫu cao ngạo đều cự tuyệt.

Hôm nay nhi tử càng thêm yêu Lan nhi, mặc dù bộ dáng Lan nhi khéo léo, nhưng lai lịch không rõ, thân phận ti tiện, Tiêu mẫu vẫn mắng mỏ Lan Nhi mỗi ngày. Chưa bao giờ ột sắc mặt tốt!

Hiện tại chờ đến cơ hội lại đang quở trách con trai, Tiêu mẫu tình ý sâu xa khuyên: ” Phong nhi a! Tuổi con cũng không nhỏ, mẫu thân giúp con chọn một người thích hợp, nàng gia thế trong sạch, bộ dáng khéo léo động lòng người. . . . “

Tiêu Phong nhìn Lan nhi cúi đầu, lên tiếng cắt đứt mẫu thân: “Mẹ, nhi tử đã có người mình thích!”

Hừ. . . . Tiêu mẫu hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc Lan nhi một cái, chanh chua mà nói: “người thích người ta, người ta không chừng tính toán người! Tiêu gia chúng ta nói thế nào cũng có đầu có mặt, không phải chỗ chó và mèo cũng có thể gả vào. Nói thế nào cũng phải thân phận xứng đôi!”

Lời khó nghe vậy mà phải nghe vào, Lan nhi đau ở trong lòng, Lan nhi khẽ cắn răng, vô lực phản bác!

Tiêu Phong thấy sắc mặt Lan nhi tái nhợt, trong lòng đau đớn, cảm tức nhìn mẫu thân phản bác: “mẹ, ngài lại nữa rồi, Lan nhi là cô nương tốt, nàng không phải loại người xảo trá không thể dò được!”

“Hừ. . . . Cô nương tốt không thấy! Chỉ thấy một nha đầu không rõ lai lịch, còn có nữ nhân nâng cao bụng bự ở hậu viện, cũng không biết có phải nữ nhân không nghiêm chỉnh không, nếu không sao nâng cao bụng bự lộ ra bên ngoài đây?” Tiêu mẫu càng cay cú, nhi tử luôn luôn hiếu thuận, bây giờ cứ nhiên vì một nha đầu thân phận đê tiện mà mạnh miệng, Tiêu mẫu tức khí, vì vậy cả Dao nhi cũng liên lụy!

Lần này Lan nhi không nhịn, tiểu thư cứu mạng của nàng, ân lớn như núi, nàng không cho phép người nào vũ nhục tiểu thư, Lan nhi ưỡn thẳng lưng, găm nhẹ: “không cho phép vũ nhục tiểu thư! Thân phận của tiểu thư không phải người có thể bố trí.”

“Oh! Còn dữ dằn! Ta nói thì thế nào, nữ nhân không đứng đắn!” Tiêu mẫu ngửa đầu cao ngạo hừ nhẹ, còn cổ ý cất cao giọng.

“Mẹ, nàng là bằng hữu của ta!” Tiêu Phong không vui cau mày, nhỏ giọng phản kháng.

Tiêu mẫu hung hăng khi dễ họ, một bộ dáng đau lòng hận không thể rèn sắt thành thép: “họ không có tư cách trở thành bằng hữu người! Bằng hữu của Tiêu gia chúng ta phải là gia thế hiển hách, danh môn vọng tộc, mà không phải một nha đầu không biết nền tảng!”

Dao nhi núp ở một bên nghe lén thật sự nghe không nổi nữa, đôi tay nắm thật chặt hoa cỏ nơi khúc quanh, hậm hực nhìn chăm chăm Tiêu mẫu, nàng không ngại người khác nói nàng, nhưng nàng để ý người bên cạnh chịu nhục. Nhìn bộ dáng uất ức của Lan nhi, hốc mắt có chút sưng đỏ, Dao nhi đau lòng. Nàng xông tới, kéo Lan nhi, lạnh lùng nói: ” Lan nhi, chúng ta đi!”

Lan nhi chưa phản ứng kịp, đã bị Dao nhi kéo đi, Tiêu mẫu giận dữ hét: “Thật ỉnh là đại tiểu thư à! Ăn nhờ ở đậu còn dám trong mắt không có người!”

Ăn nhờ ở đậu, phải nhìn sắc mặt người sống. Nhưng Dao nhi tức Tiêu mẫu chanh chua, không nhìn nổi Lan nhi chịu uất ức cũng không dám thốt một tiếng!

Kéo Lan nhi vào trong phòng, Lan nhi chỉ ngồi khóc, không nói một lời. Dao nhi cầm khăn lụa lau khô nước mắt cho nàng, dịu dàng hỏi: “Lan nhi, người và Tiêu Phong lưỡng tình tương duyệt?”

Lan nhi nức nở gạt đầu, kể lại chuyện với Tiêu Phong: “Sau khi tiểu thư biến mất, Lan nhi tìm kiếm khắp nơi. Nhưng tìm khắp Đại Giang Nam Bắc cũng không nghe được tin tức của tiểu thư, thời gian đó trùng hợp đụng phải một đám người ác trên giang hồ, Lan nhi yếu không địch lại mạnh, thật may là Tiêu đại ca cứu giúp mới tránh được một kiếp, từ đó về sau ta liền đi theo Tiêu đại ca buôn bán chung quanh, thuận tiện thám tung tích thính tiểu thư! Tiêu đại ca rất chăm sóc ta, vì vậy lâu ngày sinh tình!”

Dao nhi không tiếng động thở dài, khổ thân Lan nhi, chỉ một thân một mình phiêu đảng ở trên giang hồ. Thật may là gặp gỡ Tiêu Phong, nhưng trong đầu hiện lên bộ dáng ngang ngược càn rỡ của Tiêu mẫu, Dao nhi không khỏi cau mày, lo lắng hỏi: ” Tiêu mẫu rất phản đối, Lan nhi, người định làm như thế nào?”

“Ta không biết!” Lan nhi cúi đầu nhún mày, nước mắt lại rơi xuống, tương lai mong manh, nàng chỉ nghe theo mệnh trời.

Dao nhi không tiếng động ngồi xuống, hai người hai loại suy nghĩ. Tương lai Lan nhi mong manh, nàng không phải sao?

Rời đi người mới phát hiện, trông mắt trong suốt của ta đã dính vào một tầng sương ưu sầu. Khiến ta không xem rõ phương hướng tương lai!

Màn đêm buông xuống, Lục Nhi rốt cuộc trở lại, nhưng chuyện làm không thuận lợi, kẻ địch ở trong tối, hơn nữa có một lực lượng rất cường đại đang ngăn trở Lục Nhi truy xét, nàng chỉ không công mà lui!

Bởi vì mang thai, thân thể Dao nhi mệt mỏi không chịu nổi, cũng không có tinh lực trông nom những chuyện vụn vặt, nếu trời cao để nàng trở thành thiên mệnh chi nữ, nàng liền hơn hờ tiếp nhận, về phần hậu quả như thế nào, nàng không có cách nào đoán trước, cũng lười đoán!

Chủ tớ ba người ngồi cùng bàn ăn cơm, Lan nhi và Lục Nhi cùng giường mà ngủ cho đến ngày hôm sau, cả bữa ăn sáng cũng chưa ăn! Mặt Tiêu Phong lo lắng, nhưng mẫu thân không cho phép, nếu không hấn sẽ tự mình đi thăm Lan nhi.

Tiêu mẫu gấp một miếng thịt đặt ở trong chén nhi tử, nói: “Nhi tử mau ăn! Họ! Thích ăn hay không thì kệ!”

“Mẹ. . .” Tiêu Phong kêu một tiếng thật dài, lời nói còn lại bị mẫu thân trợn mắt nhìn mà nuốt về. Hấn miễn cưỡng bưng chén, lại ăn không vô!

Lúc này, một gia đình vội vã chạy tới, khom người bẩm báo: “công tử, phu nhân, có khách đến tìm!”

Nói xong, gia đình đưa thiệp bái phỏng lên. Tiêu Phong mở ra vừa nhìn, trong lòng kinh hãi, không dám chậm trễ, lập tức đứng dậy nói: “Mang khách đến đại sảnh, ta lập tức đến!”

“Dạ, công tử!” Gia đình vội vã rời đi. Tiêu mẫu thấy sắc mặt nhi tử không tốt, thật tò mò thân phận của khách! Hỏi: “nhi tử, ai tới bái phỏng?”

“Lai lịch rất lớn!” Tiêu Phong hàm hồ bỏ xuống một câu, lập tức đi đón khách.

Bên trong đại sảnh, hai thị vệ cung kính đứng, Tiêu Phong đi tới, sắc mặt cười, nói: “khách quý tới cửa, không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội!”

Bộ mặt một nam tử trong đó cứng ngắc, giọng nói lạnh như băng, nói: “Tiêu công tử khách khí, lần này tới chỉ vì đón chủ tử trở về!”

Thấy mặt Tiêu Phong nghi ngờ, nam tử lại giải thích: “Chủ tử chính là cô gái ở tạm trong phủ công tử!”

Hắn vừa nói ra lời này, Tiêu Phong lập tức hiểu, hơn nữa thần tình hai thị vệ nghiêm túc, mặt không chút thay đổi, vừa nhìn chính là người được đặc biệt huấn luyện, hắn âm thầm phỏng đoán thân phận của Dao nhi!

Trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng mà trên mặt lại treo nụ cười khách khí, nói: “Xin hai vị chờ một chút, Tiêu mỗ phái người đi báo cho!” ngay sau đó một ánh mắt bay về phía nha hoàn bên cạnh, một đứa nha hoàn lập tức đi đến hậu viện.

Dao nhi vừa mới tỉnh ngủ, rửa mặt xong, liền nghe được tiếng bước chân đang đến gần. Nha hoàn đẩy cửa vào, hành lễ nói: “phu nhân, có khách đến tìm, nói là đón phu nhân trở về!”

Nghe vậy Dao nhi mừng rỡ cực kỳ, chẳng lẽ là Hiên phái người tới đón nàng? Nàng nhẹ nhàng nhếch miệng, cười thật ngọt ngào, khẽ nhắc làn váy, không kịp chờ đợi muốn gặp Hiên, nàng nóng lòng trở về!

Lục Nhi và Lan nhi liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vã đi theo bước chân của Dao nhi.

Lòng tràn đầy hi vọng, Dao nhi tăng nhanh bước chân. Nhưng lúc không nhìn thấy người luôn chờ đợi ở trong đại sảnh, nụ cười của Dao nhi cũng ở trên mặt! Mất mát hạ hai mắt.

101. Chương 122: Nhót

Mặc dù Hiên không thể tự mình đến, nhưng Dao nhi vẫn rất vui vẻ, từ từ đi vào đại sảnh, quần áo màu trắng theo bước chân của nàng nhẹ nhàng bồng bềnh, hoa mai trên quần áo trông rất sống động. Sau khi mang thai vẫn không làm mất đi khí chất lạnh nhạt của nàng, ngược lại có thêm một cổ tình thương chới vơi của mẹ.

Thấy Dao nhi ra ngoài, hai thị vệ khom người khách khí hành lễ: ” phu nhân, chủ tử phái thuộc hạ đón người nhận phu nhân trở về!”

“Được, chờ ta thu thập xong đồ, lập tức lên đường!” Dao nhi vui vẻ đáp ứng, nàng nóng lòng trở về, vì có thể mau sớm nhìn thấy Hiên, nàng một khắc cũng không muốn trì hoãn.

“Dạ, phu nhân!” Thị vệ trả lời một tiếng, ra cửa chuẩn bị xe ngựa. Dao nhi thì ngăn lại Lục Nhi Lan nhi vừa ra cửa, nói: “đi, chúng ta thu dọn đồ đạc trở về!”, lời còn chưa dứt, đã không thấy bóng dáng của Dao nhi, có thể thấy được nàng tưởng niệm Hiên cỡ nào.

Lục Nhi hiểu rõ, bởi vì thời gian này, Dao nhi luôn len lén rơi lệ, Lục Nhi nhìn đau lòng cũng không thể ra sức! Đây có lẽ chính là tình yêu! Rõ ràng có thể đến gần lại như rất xa, rõ ràng thống khổ cực kỳ lại cam nguyện!

“A. . .” Lan nhi kêu lên, tiểu thư nói gió thì có mưa, không giống như vẻ ngoài lạnh nhạt, mắt lạnh nhìn người thiên hạ.

Thu thập xong đồ, Lục Nhi đỡ Dao nhi không kịp chờ đợi lên xe ngựa, mà Lan nhi với Tiêu Phong thì triền miên không dứt, Tiêu Phong không nỡ nhìn Lan nhi, hỏi: “Lan nhi, nàng thật không thể không đi sao?”

Lan nhi gạt đầu, nâng khuôn mặt tươi cười lên, tròn mắt toát ra tình yêu. Nói: “Tiêu đại ca, ta đưa tiểu thư trở về liền lập tức chạy về!”

Không để ý trước mặt mọi người, Tiêu Phong kéo Lan nhi vào trong ngực, cầm chông đỡ ở trên đỉnh đầu Lan nhi, trong thanh âm mang theo nồng đậm không nỡ: “Sớm trở lại! Đừng ở lại trên đường, ta một khắc cũng không muốn xa nàng!”

“Ừ! Tiêu đại ca bảo trọng, Lan nhi phải lên đường rồi!” Lan nhi cũng không muốn chia lìa với hắn, chỉ là nàng chưa từng nghĩ đến, lần đi này lại phải xa rất lâu!

Thanh âm cô lỗ của xe ngựa dần dần đi xa, Tiêu Phong vẫn rướn cổ lên đưa mắt nhìn họ, trong lòng phiền muộn bất an, không biết lúc nào người yêu mới có thể trở về!

Chợt, bên cạnh truyền đến thanh âm khó có thể tin: “không nghĩ tới lai lịch họ lớn thế! Thiết thời ta lúc trước khinh thị họ!”

Tiêu Phong liếc Tiêu mẫu một cái, phiền chán xoay người rời đi. Có lúc hắn rất vô lực, mẹ quá hám lợi!

Phong cảnh ven đường từ từ lui về phía sau, ngày rồi đến đêm, trước không thôn xóm sau không nhà trọ, họ không thể làm gì khác hơn là ngủ ngoài rừng núi! Ngày kế, đoàn người lại lên đường. Ngồi ở trên xe ngựa, trừ mừng rỡ, còn có một cổ bất an cuốn lấy trái tim Dao nhi. Nàng vén rèm xe ngựa lên, nhìn phương hướng trước mặt, đột nhiên cả kinh thất sắc. Cao giọng nói: “Dừng lại!”

“Két. . .” Nghe tiếng, một thị vệ giục ngựa đi tới bên cạnh xe ngựa, cung kính hỏi: “phu nhân có gì phân phó?”

Ánh mắt Dao nhi lạnh lùng nhìn chăm chú vào phía trước, nghiêm nghị mà chất vấn: “đây không phải là phương hướng trở về Đô thành Nguyệt quốc, các người muốn dẫn chúng ta đi đâu?”

Thị vệ bưng tỉnh hiểu ra, giải thích: “phu nhân thứ tội, chủ tử đã thông báo, trước hộ tống phu nhân trở về thăm phụ thân, mới trở về Nguyệt quốc!”

Nghe giải thích của hắn, Dao nhi mừng thầm: Hiền nghĩ thật chu đáo! Quả thật nên trở về thăm cha, sau đó trở về Nguyệt quốc chờ sanh, qua chút thời gian bụng lớn, thì không thể tùy tiện đi loạn!

Dao nhi nhẹ cong khoe miệng, mở ra một độ cong tế nhị, thanh âm nhẹ nhàng của Dao nhi vang lên: “lên đường!”

“Dạ, phu nhân! Lên đường!” Thị vệ ra lệnh một tiếng, đoàn xe lồng lộng hùng dũng trở về Minh quốc. Rèm để xuống, Dao nhi cảm thấy một rã rời, vì vậy an tâm ngủ.

Số mệnh thiên hạ tranh nhau, khiến cho cả đời nàng không cách nào thoát khỏi. Vinh hạnh đặc biệt làm thiên mệnh chi nữ, khiến cả đời nàng không cách nào kháng cự.

Lần này, nàng không tâm cơ rở về quê cũ, chờ đợi nàng là ngọt ngào vui vẻ, hay là âm mưu sương mù dày đặc.

Phụ nữ có thai vốn thích ngủ, đợi lúc nàng tỉnh lại lần nữa, đã nằm ở trong một phòng hoa lệ mà xa lạ, trong phòng rộng rãi không có một bóng người, nhưng khói hương lượn lờ, mùi thơm tràn ngập. Trang trí đẹp đẽ, lại làm cho nàng nôn mửa! Đôi mày thanh tú nhíu chặt. Không vui gọi: “Lục Nhi? Lan nhi?”

Đáp lại nàng là im ắng yên tĩnh, đợi lúc nàng không có kiên nhẫn, một nha hoàn thanh tú xa lạ đẩy cửa vào, trong tay bưng nước trà nóng hổi, nha hoàn thanh tú đặt trà lên bàn, lập tức đến bên giường, nói: “phu nhân, ngài đã tỉnh rồi! Nô tỳ phục vụ ngài thay quần áo!”

Dao nhi từ từ xuống giường, mặc cho nha hoàn loay hoay ở trên người nàng, nàng lại ngây người như phỗng, đầu óc giống như mắc kẹt, giống như có chỗ nào không đúng? Dao nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú, nàng hỏi: “đây là đâu vậy?”

“Bẩm phu nhân, nơi này là Cảnh vương phủ!” Nha hoàn vừa bận rộn vừa giải thích, nhưng Vương gia đã dặn không thể nhiều lời, vì vậy tiểu nha hoàn cũng chẳng giải thích thêm!

Ba chữ Cảnh vương gia đập vào trong lòng Dao nhi, trần trần đau đớn! Nàng không dám tin phỏng đoán trong lòng, ôm chút hy vọng hỏi: “Minh quốc Cảnh vương phủ?”

“Ừ!” Thanh âm thanh thúy của nha hoàn cho nàng đánh đòn cảnh cáo, đập đầu óc nàng đến choáng váng, đột nhiên mây đen giăng đầy thế giới, dự cảm chẳng lành tự nhiên sinh ra! Nàng không nói được cái gì, vô lực phất tay một cái, nha hoàn hiểu ý lặng yên không một tiếng động rời đi!

Dao nhi chán nản ngồi xuống, hai mắt vô hồn. Suy nghĩ không biết bay về phương nào! Ngay cả có người tiến vào nàng cũng không cảm giác chút nào.

“Vương phi của bốn vương, đã lâu không gặp!” thanh âm lạnh như băng của Hiên Viên Triệt khiến Dao nhi tỉnh lại. Nàng sửng sốt, ngay sau đó lạnh lùng nhìn Hiên Viên Triệt.

Chất vấn: “Ngàn dặm xa xôi lừa gạt ta đến chỗ này! Người rút cuộc giở trò gì?”

Mặc dù ánh mắt Hiên Viên Triệt lạnh như băng, nhưng đáy mắt chỉ có bóng dáng nàng, hơn nữa trong lòng kích tình mê mông, nhìn nàng thật kỹ! Phát hiện nàng tựa hồ thay đổi, ánh mắt không còn lạnh nhạt không dấu vết. Cả người không còn làm cho người ta khó có thể đến gần, ngược lại có một mùi thơm ngát hấp dẫn người, làm cho người ta mê mẩn!

“Hiên Viên Triệt!” Dao nhi nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt mê ly của hắc phiêu đang ở trên người nàng, khiến nàng cực kỳ khó chịu, giống như ở trước mặt người khác cởi hết y phục cho người ta quan sát, trần truồng nhục nhã!

Gầm lên giận dữ khiến Hiên Viên Triệt hồi hồn, lại thành vương gia lãnh khốc chứa tể thiên hạ, hắc châm chọc cười một tiếng, nói: “Vương phi của bốn vương thật là mau quên! Cảnh vương phủ này vốn chính là nhà của ngươi, mà Bốn vương là phu quân của ngươi!”

“Ha ha ha. . . .” Nghe vậy, Dao nhi ngửa mặt lên trời cười to, khinh thường ngó hắc một cái, châm chọc nói: “Vương gia, đầu óc ngươi bị ngựa đá rồi! Bốn cung đã tái giá làm hậu, không phải vương phi Minh quốc, mà là hoàng hậu duy nhất của Nguyệt quốc!”

Ánh mắt miệt thị cười nhạo của nàng chọc giận Hiên Viên Triệt, nàng tái giá hậu, hắc sống ở trong hối tiếc, tựa như một cây gai, sinh trưởng ở trong lòng, khiến hắc đau đến không muốn sống! Hôm nay Dao nhi công khai khiêu khích tự ái của hắc, điều này làm cho hắc khó có thể dễ dàng tha thứ!

Hắc chợt đứng dậy, hai mắt phụt ra lửa giận, sắc mặt tái xanh, trừng mắt, giận dữ hét: “không phải! Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, nàng vĩnh viễn đều là vương phi của Bốn vương, cả đời cũng đừng muốn chạy trốn. Cũng trốn không thoát!”

“Không, ta không cần trốn, bởi vì ngươi chưa từng có ta, trước kia không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không!” Dao nhi hoàn toàn bị chọc giận, chợt đứng dậy, căm tức nhìn Hiên Viên Triệt! Đã từng, nàng hận Hiên Viên Triệt tặng nàng cho người, khiến tình cảm của nàng bị đổ xuống sông, hiện tại, nàng hận Hiên Viên Triệt bá đạo tuyên thệ, khiến nàng không có ngày về!

Hắc vì tư lợi, tâm cơ thâm trầm! Chưa bao giờ chú ý cảm thụ của người khác, chỉ hy vọng mình cao hứng!

Một tiếng ‘ Xoảng ’ vang thật lớn, cái ly trà bị hắc quét vào trên đất, lũng lầy hy sinh. Mà Dao nhi và Hiên Viên Triệt không nhúc nhích. Ánh mắt đấu nhau! Bọn họ hoàn toàn bị đối phương ép nổi giận, dòng nước ngầm bao quanh hai người thật chặt, nếu như người nào thỏa hiệp trước, ý nghĩa người đó nhận thua.

Dần dần, thời gian trôi qua từng chút. Thân hình Dao nhi lay động, nàng có chút không chịu nổi. Lông mi khẽ run! Hai mắt khép lại, trước mặt bỗng tối sầm, nàng đã mất tri giác!

“Dao nhi. . . . Dao nhi. . . .” Hiên Viên Triệt ôm nàng, nhẹ nhàng lay động người nàng, nhưng Dao nhi vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại! Lửa giận của Hiên Viên Triệt trở thành hư không, chỉ còn lại tự trách và lo lắng, nếu như không đấu khí với nàng, Dao nhi nhất định không sẽ tệ xấu!

Thái y đang chẩn đoán bệnh, Hiên Viên Triệt đứng bất an ở một bên, hai hàng lông mày khóa chặt, bất an nhìn Dao nhi suy yếu vô lực, nội tâm tràn đầy tự trách!

Lúc này, thái y chẩn đoán bệnh kết thúc, cao hứng nói: “chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, phu nhân mang thai hơn một tháng!”

Chúc mừng của thái y đối với hắc mà nói là trời sáng sét đánh! Mang thai? Nàng cư nHiên mang thai hài tử của Hoàng Phủ Hiên? Quá mỉa mai!

Hiên Viên Triệt cố nén tức giận, đưa thái y đi rồi, hắc ngồi ở trên mép giường, trừng mắt đen thâm thúy khóa chặt trên bụng bằng phẳng của nàng, tâm tình vô cùng phức tạp, là bi thương? Là hận? Khổ sở đan

vào ép hần thở không nổi! Hần lập tức đứng dậy, không muốn ở chỗ này! Hần vừa mới xoay người, Dao nhi yếu đuối gọi lại hần: “đợi đã nào! Xin cho Lan nhi và Lục Nhi tới chăm sóc ta được không?”

Thỉnh cầu của nàng Hiên Viên Triệt không cách nào cự tuyệt! Khẽ gật đầu, không nói một lời rời đi.

Tới hôm đó sau khi Hiên Viên Triệt rời đi, thì không có trở lại quấy rầy nàng, có Lan nhi Lục Nhi làm bạn, nàng cũng dễ sống, nhưng ngày bình tĩnh cuối cùng nổi lên một cuộc âm mưu tính toán gió tanh mưa máu.

Tin tức vương gia mang về một mỹ nhân khuynh quốc tuyệt sắc nhất thời truyền khắp mỗi góc vương phủ, dĩ nhiên cũng chạy không thoát ánh mắt của Liễu Nhu, chỉ là nàng mang thai bảy tháng rồi, gần lâm bồn, thân thể bất tiện, nếu không nàng làm sao thờ ơ ơ hờ!

Nha hoàn vừa thận trọng phục vụ Liễu Nhu, vừa xúi giục: “nghe nói Vương gia mang về một nữ nhân, vương phi ngài không lo lắng sao?”

Liễu Nhu cười khê, ánh mắt từ ái nhìn chằm chằm bụng cao lên, đắc ý nói: “Có cái gì mà lo lắng! Chỉ cần bản phi sinh hạ tiểu vương gia cho Vương gia, mẫu bằng tử quý, quay đầu lại nàng còn không phải nằm rạp ở dưới chân bản phi vô lực lật người!”

“Vương phi anh minh! Nô tỳ không bằng một phần!” Nha hoàn chân chó lấy lòng Liễu Nhu, có chủ tử nào thì có nô tài đó, chủ tử ác độc sắc bén, dối trá, tham lam vinh hoa, nha hoàn há lại sẽ là đứa ngốc! Quan hệ lợi hại trong đó nàng đã nhìn rõ ràng, chỉ cần đi theo vương phi, đi bộ trong phủ cũng có thể ưỡn thẳng lưng!

“Hiểu là tốt rồi!” Liễu Nhu cười đắc ý, nàng thu hết vào mắt tham lam và tính toán ở đáy mắt tiểu nha hoàn, Liễu Nhu cúi đầu cười lạnh, cũng không phá vỡ nàng! Bởi vì ở trong thế giới của Liễu Nhu, chỉ có có thể lợi dụng người, không thể tin người! Nha hoàn cũng không ngoại lệ, hữu dụng thì giữ, vô dụng thì bỏ!

102. Chương 123: Ý Đồ Tiêu Diệt Đứa Bé Của Nàng

Đứa bé là liên kết giữa các người, đứa bé là trở ngại giữa chúng ta, vì có thể phải sạch quá khứ, vì để cho chúng ta làm lại từ đầu, ta không thể không làm như vậy!

Trong phòng bếp hậu viện, Lan nhi chậm rãi tới gần, lại trùng hợp nghe được hai ma ma đang đàm luận cái gì! Vì lòng hiếu kỳ, Lan nhi núp thân thể ở trong bụi hoa, nghiêng tai nghe lén!

“Vương gia thật độc ác! Lại muốn dùng cây nghệ tây để tiêu diệt đứa bé của nàng!” Một vị lão ma ma nói nhỏ, bà tâm địa thiện lương! Đứa bé luôn vô tội.

Một lão ma ma khác thở dài, tiếc hận nói: “Có biện pháp gì ! Mới vừa vào cửa đã mang thai đã chúng, sao Vương gia có thể chịu được?”

Ai. . . Lão ma ma bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thương tâm vì cô gái kia: “Hôm qua mới vào phủ liền gây họa, chỉ có thể xem là nàng mệnh khổ!”

Vì vậy, bà đứng dậy bưng tổ yến đang tỏa khói ra cửa, Lan nhi sợ bị phát hiện, lập tức ngồi xổm, ẩn thân thể!

Lan nhi loáng thoáng nghe được mấy cái chữ ‘ hôm qua vào phủ ’, trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ nói tiểu thư? Vương gia muốn tiêu diệt đứa bé của tiểu thư? Không được! Phải lập tức ngăn cản, vì vậy Lan nhi liều mạng chạy về, nàng nhất định phải phá hư kế hoạch của hần trước khi vương gia đến.

Trên đường, Hiên Viên Triệt rồi rầm lắc lư, cúi đầu nhìn tổ yến trong tay, lông mày của hần nhíu chặt, khe khẽ cắn môi dưới, cơ hồ thấy tia máu.

Trong đầu rối rắm giống như một đám cỏ dại! Rốt cuộc có nên làm như vậy hay không? Nếu như làm, nàng có thể hận hần, thậm chí muốn giết hần hay không. Nếu như không làm, có phải sẽ mất đi nàng hay không.

Nghĩ đến tương lai nàng và Hoàng Phủ Hiên yêu nhau ôm nhau, một nhà ba người ngọt ngào sống qua ngày, mà hần chỉ có thể chịu đựng tình yêu ăn mòn, cô độc sống qua ngày, hần càng kiên định ý nghĩ trong lòng, trơ mắt nhìn nàng xoay người rời đi, không bằng để cho nàng hận hần, cũng phải ép nàng ở bên người.

Hiên Viên Triệt cắn răng, dứt khoát đi về phía con đường cùng! Hần bị ghen tỵ làm choáng váng đầu óc không phát hiện đôi tay vẫn run rẩy!

‘ Cộc cộc cộc ’ tiếng gõ cửa truyền đến, Dao nhi để quyển sách trên tay xuống! Ngẩng đầu lên nói: “Vào đi!”

Khi nhìn thấy là Hiên Viên Triệt, nụ cười trên mặt Dao nhi cứng lại, cúi đầu, tiếp tục xem sách không nhìn hần nữa!

Bị xem nhẹ mặc dù căm tức, nhưng Hiên Viên Triệt vẫn cười ha hả, đặt tổ yến ở trên bàn trước người của nàng, hỏi han ân cần: “Dao nhi, thân thể nàng suy yếu, nhân lúc còn nóng hãy uống chén tổ yến này!”

Có câu nói: đưa tay không đánh người tươi cười, nhưng Dao nhi tuyệt không phải người thường, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên lạnh lùng liếc hần một cái, lại vùi đầu vào trong sách, bỏ rơi hần hoàn toàn!

Lần này, giống như một cái tát đánh vào trên mặt Hiên Viên Triệt, nụ cười không nén được giãn, hần máy móc co rúm gương mặt. Nhịn xuống, dụ dỗ Dao nhi: “Dao nhi, nàng nhẫn tâm ném một tấm chân tình của Bồn vương tới sau ót sao? Mau thừa dịp nóng uống!”

Nói xong, hần tự mình đưa tổ yến tới bên miệng nàng, Dao nhi không nhịn được trợn mắt một cái, trong lòng phiền não bất an, mà hần lại không thức thời ôm sòm ở bên tai nàng. Nhận lấy tổ yến từ trong tay hần, chỉ hy vọng nàng uống xong hần có thể nhanh chóng biến mất, nhắm mắt làm ngơ!

Mắt thấy chén đã đến gần môi đỏ mọng của nàng, Hiên Viên Triệt há hốc mồm muốn ngăn cản, nhưng lại nuốt lời nói xuống. Vào thời khắc ngàn vàng này, cửa bị đẩy ra, Lan nhi chạy đến đầu giường thở hồng hộc! Khi thấy tiểu thư chuẩn bị uống cây nghệ tây, Lan nhi la to: “Tiểu thư, đợi đã nào!”

Nghe tiếng Dao nhi từ trong chén ngẩng đầu lên, không vui cau mày, Lan nhi quá thất lễ. Lan nhi lập tức xông lên, khéo léo từ trong tay Dao nhi đoạt lấy tổ yến, chạm đến ánh mắt nghi hoặc của tiểu thư và ánh mắt xem xét của Vương gia, Lan nhi cười hì hì giải thích: “Tiểu thư, Lan nhi giúp ngài thử xem nóng hay không!”

“A. . .” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi của Lan nhi, tay Lan nhi vừa trượt tổ yến liền đổ trên mặt đất. Kinh động ba người!

Lan nhi cúi đầu, áy náy nặn ra một giọt nước mắt, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Tiểu thư, thật xin lỗi! Lan nhi quá ngu ngốc!”

Liếc thấy nước mắt ở khóe mắt Lan nhi, Dao nhi cũng vô tâm trách cứ, an ủi: “không có sao Lan nhi, mau dọn dẹp sạch sẽ!”

“Ừ!” Lan nhi làm bộ lau khô nước mắt, nhú lông mày, lại đang cười trộm! Sau đó xoay người ra cửa tìm cái gì quét dọn, lập tức nàng lạnh lùng liếc Hiên Viên Triệt một cái, trong miệng lầu bầu: “mặt người lòng thú, áo mũ chỉnh tề!”

Bị Lan nhi nháo, kế hoạch của Hiên Viên Triệt thất bại, viện cớ rời đi: “Dao nhi nghỉ ngơi thật tốt, hôm nào Bồn vương trở lại thăm nàng!”

Kế hoạch thất bại, tâm tình của hần phức tạp, không biết nên hình dung như thế nào, là may mắn sao? Là ảo não sao? Hần không dám tưởng tượng nếu như đứa bé thật bị giết thì Dao nhi còn có thể sống nữa sao?

Dao nhi, hối hận còn kịp sao? Quay đầu, người và vật đã không còn! Tình bất diệt, ngữ không dứt!

Trong phòng chỉ còn lại mình Dao nhi, nàng đang tự hỏi vì sao Lan nhi và hành vi của hần khác thường như thế? Rất cuộc là tình cờ trùng hợp hay còn cất dấu bí mật gì!

Lúc Dao nhi say đắm trong rối rắm, ‘ bùm ’ một tiếng, cửa bị đụng mở, một cơn gió mát thổi tới. Lục Nhi lao vào xông tới, một tay che ngực, mới đi hai bước đã ngã xuống đất ngất xỉu.

Dao nhi kinh hãi, nhanh chóng chạy tới xem xét, cả người Lục Nhi đều là máu, máu tươi nơi ngực còn chảy ra màu đen! “Lục Nhi, Lục Nhi!” Mặc cho Dao nhi kêu gọi thế nào cũng không thấy Lục Nhi tỉnh lại.

Làm thế nào? Làm thế nào? Dao nhi luống cuống tay chân, bằng sức một mình nàng khó có thể đỡ Lục Nhi đến trên giường, chợt linh quang lóe lên, nàng điểm huyết đạo của Lục Nhi tạm thời cầm máu. Lại vội vàng hấp tấp chạy đến dưới gối lấy ra một chai thuốc, sau khi cho Lục Nhi uống vào, nàng vội vã chạy đi tìm cứu binh!

Lan nhi núp ở một bên thấy Hiên Viên Triệt rời đi, nàng mới ra ngoài, không nghĩ tới lại nhìn thấy tiểu thư thất kinh nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì! Lan nhi xông lên trước, hỏi: “Tiểu thư, ngài tìm cái gì?”

Dao nhi ôm Lan nhi, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, giọng nói khẩn cấp: “Lan nhi mau! Lục Nhi bị thương!”

“Cái gì?” Tim của Lan nhi đập thành thịch không ngừng, hai người vọt vào nhà, phí sức của chín trâu hai hổ cuối cùng mới dời Lục Nhi đến trên giường, Lan nhi lấy nước nóng rửa sạch vết thương thay băng. Dao nhi cho nàng uống thuốc trị độc tốt nhất xong thì sắc mặt tái xanh của nàng dần dần bình thường. Giằng co hồi lâu, Lan nhi và Dao nhi rốt cuộc có cơ hội nghỉ một lát!

Chợt Lan nhi liếc thấy tiểu thư nghiêm mặt tâm tình buồn bực, phỏng đoán nhất định là phiền lòng vì chuyện Lục Nhi! Lan nhi khuyên nàng: “Tiểu thư đừng lo lắng có Lan nhi bảo vệ người, đại phu nói người mang thai phải giữ tâm tình vui vẻ nếu không không tốt đối với thai nhi!”

Dao nhi cau mày cũng không hoàn toàn là bởi vì Lục Nhi, có một phần là bởi vì nàng nghi ngờ hành động khác thường hôm nay của Lan nhi, vì vậy nói thẳng ra bí ẩn trong lòng: “Lan nhi mới vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Vì sao mạo hiểm như vậy?”

“Ta. . .” Lan nhi im lặng, sau đó cười ha ha lắc đầu: “không có gì!”

Dao nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, hiển nhiên không hài lòng sự qua loa của nàng, Lan nhi bị tiểu thư nhìn kỹ vì vậy chợt dạ cúi đầu, nội tâm vô cùng rối rắm rốt cuộc có nên nói với tiểu thư sự thật hay không?

Nếu như tiểu thư biết được nhất định trở mặt với Vương gia, hôm nay họ ở vương phủ không thể tự chủ, nếu như cãi nhau với Vương gia nhất định sẽ không có ngày thật tốt, nhưng nếu như tiểu thư không biết chuyện cũng sẽ không đề phòng, ngày sau chuyện giọng vậy xảy ra lần nữa thì như thế nào?

Lan nhi rối rắm, nỗi băn khoăn trong lòng Dao nhi càng lớn, nàng lạnh lùng nói: “Lan nhi nói thật!”

Lan nhi ngẩng đầu lên nâng cao sống lưng, quyết định bất cứ giá nào, từng chữ từng câu nói ra chân tướng tàn nhẫn: “Trong tổ yến có cây nghệ tây, Vương gia muốn tiêu diệt đứa bé trong bụng tiểu thư!”

Nghe vậy, Dao nhi kinh hồn bạt vía, trợn to hai mắt, đáy mắt viết khó có thể tin, đôi môi khê run lên, cà lăm hỏi: “Người. . . . Làm sao người biết?”

Dao nhi nắm chặt hai quả đấm, móng tay đâm vào trong thịt cũng không biết đau. Lan nhi vừa nhắm mắt lại mở ra, kể hết ngọn nguồn ra: “hôm nay đi ngang qua phòng bếp không cẩn thận nghe được hai lão ma ma nói huyền thuyên, vì vậy Lan nhi lập tức chạy về, cũng may kịp thời, nếu không đứa bé trong bụng tiểu thư chỉ sợ hóa thành một vũng máu rồi.”

Nói đến chỗ này, Lan nhi len lén liếc nàng một cái, lại thấy sắc mặt nàng xanh mét, cắn chặt môi dưới rỉ ra máu, trong tròng mắt dính vào một tầng hận ý, bộ dáng này của tiểu thư rất kinh khủng, Lan nhi nhìn cũng cảm thấy sợ!

‘ bùm ’ một tiếng vang thật lớn, cái bàn dưới tay biến thành một đồng phế vật, hai mắt nàng bắn ra tia lửa oán hận, cắn răng nghiến lợi có thể thấy được rất hận: “Hiên Viên Triệt, kiếp này ta với ngươi không xong!”

“Tiểu. . . . Tiểu thư!” Lan nhi co đầu rút cổ, rất sợ. Nhưng có thể hiểu được, đứa bé là toàn bộ của mẫu thân, Vương gia lại muốn chặt đứt tương lai của tiểu thư, tiểu thư có thể nào không hận?

Trong thư phòng, Hiên Viên Triệt hắt hơi một cái, một cổ dự cảm chẳng lành cuốn lấy trái tim. Nhưng hắn thoải mái cười một tiếng, có thể quá bận rộn nên suy nghĩ nhiều quá.

Gió thổi qua, bóng cây đập chờn ánh đèn sáng tắt. Lục Nhi dần dần tỉnh, nàng gian nan chống đỡ người dậy, phát ra động tĩnh quấy rầy Dao nhi, họ lập tức xông lên phía trước, Dao nhi đè lại nàng dịu dàng nói: “Mau nằm xuống!”

Lục Nhi không dám chống lại, mặc dù độc đã giải nhưng thân thể nàng còn hư yếu. Đôi môi trắng bệch, gian nan khắc ra một câu nói: “Phu nhân chỗ tôi có thật nhiều cao thủ canh giữ, chúng ta sợ rằng chấp cánh khó thoát!”

Dao nhi ôm hi vọng đầy cõi lòng, tha thiết hỏi nữa: “Thả tin tức ra ngoài chưa?”

Lục Nhi vô lực lắc đầu một cái, khiến nàng như từ trên trời rơi xuống đất, nàng cúi đầu trùm mắt, nhất thời trong gian phòng yên lặng như tờ. Lan nhi là người nóng nảy, thấy Lục Nhi không còn kể sách nàng tức giận vội vàng đứng lên nói: “Để cho ta đi thử một chút!”

“Đừng xúc động!” Nếu không phải Dao nhi kịp thời kéo nàng, nhất định lại có kết quả giống Lục Nhi, Dao nhi nói nhỏ: “Để cho ta suy nghĩ một chút!”

Lan nhi liếc thấy bộ dáng bất đắc dĩ của tiểu thư, đành phải nuốt lời nói hùng hồn vào trong bụng, yên lặng liếc mắt nhìn Lục Nhi, không dám nhiều loạn suy nghĩ của tiểu thư.

Sau khi biết được bị Hiên Viên Triệt nhốt vương phủ, Dao nhi không cam lòng ngồi chờ chết, nghĩ ra một kế, truyền tin tức trở về Nguyệt quốc để Hiên nghĩ kế cứu nàng thoát đi bể khổ, vì vậy phái Lục Nhi đi làm việc, không nghĩ tới cao thủ ở vương phủ nhiều như mây, bị người bắn một mũi tên thân trúng kịch độc. Thật may là Dao nhi chuẩn bị thuốc tốt mới nhất về một cái mạng.

Không ngờ Hiên Viên Triệt âm thầm phái người giám thị họ, tầng tầng canh giữ ngay cả con ruồi cũng không bay ra được, kể từ nay họ càng khó trở về nước.

Nghĩ đến phải chia lìa với Hiên mà không biết ngày nào về! Trong lòng Dao nhi chua xót! Sau đó đôi tay không tự chủ vuốt ve bụng, một sinh mệnh nhỏ đang hình thành trong đó, trong lồng ngực nàng lại tràn đầy lực lượng.

103. Chương 124: Hoàng Thượng Bằng Hà

Thời đại hoàng quyền, âm mưu thời thời khắc khắc núp ở bên cạnh người, người trốn không thoát cũng trốn không được!

Lúc Dao nhi mặt ủ mày chau không còn kể sách, một chuyện tốt rất lớn phủ xuống ở trên đầu nàng, giống như củ khoai lang phồng tay, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được!

Dao nhi đối mặt cửa sổ, đang suy nghĩ làm sao thoát đi, sau lưng lại truyền đến âm thanh tựa như tiếng ma: “Sức một người không đủ, vì sao không suy nghĩ nhờ giúp đỡ?”

Nghe vậy Dao nhi cả kinh thất sắc, âm thầm tự trách mình sơ suất quá, kẻ địch vào cửa khi nào nàng cũng không biết! Nàng chợt xoay người, liếc thấy gương mặt quen thuộc, chỉ là có chỗ gì khác thường.

“Là người! Làm sao người vào được?” Dao nhi cười tà, gương mặt không sợ hãi! Nhưng trong lòng không khỏi kinh ngạc, Hiên Viên Triệt phái nhiều binh lính canh chừng thế thì làm sao hắn vào!

“Ha ha ha. . . . Quả nhiên không phải vật trong ao (chỉ người nhỏ bé, tầm thường, không làm được gì), người đối mặt là địch hay bạn còn chưa rõ ràng vẫn có thể bình tĩnh như thế, nếu như không hợp tác với loại người như người chẳng phải đáng tiếc sao?” Dạ Quân có vẻ quái dị, không biết là tán dương hay là chê bai châm chọc.

Tròng mắt đen của Dao nhi vẫn khóa ở trên người nam nhân, đặc biệt là đôi mắt kia, đen nhánh thâm thúy, hung ác lãnh khốc, giống như có thể nhìn thấu lòng của mọi người, cũng có bản lãnh làm cho người ta không rét mà run.

Dao nhi cười nhạt một tiếng, khẽ xoay người, lập tức lãnh nhược băng sương, đầu ngón tay trong tay áo đã kẹp ngân châm vận sức chờ phát động, cúi kính hỏi: “Người không phải Dạ Quân, người đến tột cùng là người phương nào? Có mục đích gì?”

“Ha ha. . . . Tại sao người nhận định Bồn vương không phải Dạ Quân?” Dạ Quân tà mị cười một tiếng, nhếch miệng qua một đường cong hơi nhỏ, tròng mắt đen sâu như biển chiều lấp lánh, tĩnh mịch!

Thân thể căng thẳng của Dao nhi không buông lỏng, ngân châm ở đầu ngón tay đã rục rịch góc đầu dây, một câu của Dao nhi đã nói toạc ra mặt mũi ngụy trang của hắn: “Mặc dù Dạ Quân ngang ngược càn rỡ, nhưng không lộ khí phách ra ngoài giống như ngươi!”

“Dạ Quân cũng tốt, bồn tôn cũng được! Chỉ cần có thể giúp người trốn về nước thì có gì khác biệt?” tròng mắt đen của nam nhân giống như muốn hút Dao nhi vào, một dòng khí khổng lồ khiến Dao nhi khẩn trương sợ hãi.

“Người là. . . .” Dao nhi sợ hãi lui về phía sau một bước, lời nói cuối cùng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn bức vào trong bụng, nàng đã từng bị xích sắt lạnh như băng khóa ba ngày đều là lay hắn ban tặng! Hôm nay nếu hắn xuất hiện ở trước mặt nàng như âm hồn, có phải tỏ rõ nàng đã đại họa lâm đầu rồi hay không.

Ha ha ha. . . . Nam nhân phách lối ngửa mặt lên trời cười to, hai mắt như nước hồ băng lạnh, muốn bao phủ Dao nhi, lạnh lùng nói: “Người đoán không sai, bồn tôn chính là chúa tể thế giới!”

Hắn đã tâm bình như diên cuồng, người biết thời vụ là tuần kiệt, Dao nhi cũng không có ý định cứng đối cứng với hắn, nhàn nhạt cười một tiếng, hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của đại hiệp? Đêm khuya tới chơi có gì muốn làm?”

Nam tử cũng không thương hương tiếc ngọc, nắm tay phải của nàng, nhẹ nhàng dùng sức liền khiến cho nàng đau đớn không dứt, “A. . . . Đau!” Nhe răng nhếch miệng. Ngân châm trên đầu ngón tay rơi xuống đất, nói năng có khí phách.

Nam tử lạnh lùng tiến tới trước mặt nàng, nam tử thấy nàng hoa dung thất sắc thì tâm tình cực kỳ vui mừng, nhưng đáy mắt không có một chút nhiệt độ, nam tử uy hiếp nói: “Chớ không biết tự lượng sức mình, hiện tại bồn tôn muốn dùng người nên sẽ không giết người, nhưng cũng không bày tỏ bồn tôn có thể nhẫn nhịn người làm xằng làm bậy!”

Đau thấu xương truyền tới trên cổ tay nhắc nhở nàng đừng lấy trứng chọi đá, nàng không muốn tự chịu diệt vong, cầu xin tha thứ: “Người buông ta ra trước, có chuyện gì thì thương lượng!”

“Biết thời vụ mới đáng yêu!” Nam tử vừa buông tay, Dao nhi không ngừng xoa cổ tay hi vọng giảm bớt đau đớn, nhưng lời kế tiếp của nam nhân đánh nàng vào đáy cốc, còn lợi hại gấp trăm ngàn lần so với nỗi đau ở cổ tay: “Bồn tôn muốn người giúp ta đoạt được ngôi vị hoàng đế! Sau khi chuyện thành công nhất định không nuốt lời tiền người về nước.”

“A. . . .” Dao nhi kêu lên, ngây người như phỗng nhìn chằm chằm mặt nghiêm túc của nam nhân, tạm thời quên đau tay, khó có thể tin hỏi: “Người muốn cướp ngôi vị hoàng đế?”

“Không phải cướp, ta chỉ lấy về thứ vốn thuộc về ta!” Nhắc tới chữ cướp, trong mắt nam nhân phát ra hận ý và không cam lòng nồng đậm, Dao nhi sợ tới mức không dám tiếp tục hỏi nữa, nhưng âm thầm phỏng đoán, nam nhân này đến tột cùng có thân phận gì? Hắn nói ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về hắn, chẳng lẽ cũng là một thành viên trong hoàng gia?

Hơn nữa nam nhân này quá kinh khủng, nàng cũng không phải là đối thủ của hắn, ông trời....! Làm sao thoát khỏi bàn tay hắn?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dao nhi khổ sở, thận trọng nói: “Ta là một nữ tử, làm sao có thể giúp người đoạt lại ngôi vị hoàng đế?”

Sau khi nói xong, Dao nhi hồi hận, thời điểm này còn làm anh hùng cái gì, vui vui vẻ vẻ đáp ứng hẳn không phải tốt sao! Nàng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, len lén quan sát sắc mặt nam nhân, ngộ nhờ hẳn giết nàng dưới cơn nóng giận chẳng phải oan uổng sao?

Nam nhân giận quá hóa cười, chắc chắn nói: “Người có thể, thiên mệnh chi nữ không cần làm cái gì, cũng có thể đoạt được thiên hạ!”

À? Dao nhi buồn bực, thiên mệnh chi nữ (nữ tử trời định)? Người có Lưu Quân Dao được thiên hạ? Dao nhi lóe lên thông minh, cao giọng hô to: “Lời đồn ra từ trong miệng người!”

“Không tính là quá dần!” Nam tử cười lạnh, ngữ điệu châm chọc khiến Dao nhi muốn nhảy núi, chết xong hết mọi chuyện, cũng không cần bị người không chế một chút phản kháng đường sống cũng không có như hiện tại.

Nam nhân thông minh xem thấu tâm tư của nàng, phá vỡ màn diễn của nàng: “Đừng có tâm tư không đứng đắn, nếu như ngoan ngoãn hợp tác bốn tôn sẽ không nuốt lời, nếu như không nghe lời bốn tôn sẽ khiến người muốn sống không được muốn chết không xong!”

Dao nhi gật đầu liên tục, nàng thừa nhận nàng nhất như chuột, rất sợ chết, sợ hãi hỏi: “Cần ta làm cái gì?”

“Tìm một cơ hội cùng Hiên Viên Triệt vào cung xem hoàng thượng tắt thở chưa! Nếu như chưa thì đưa hẳn đoạn đường, sau đó không cần làm gì, yên lặng chờ bốn tôn phân phó!” Nam nhân nghiêm mặt, mắt lạnh hiện ra nụ cười đắc ý, cơ mặt cũng giãn ra chút, Dao nhi phỏng đoán nhất định là bởi vì bệnh tình hoàng thượng nguy kịch!

Vì vậy Dao nhi gật đầu đáp ứng, khẽ cúi đầu, lúc ngẩng đầu nam nhân đã biến mất, giống như một trận gió, tới vô ảnh đi vô tung!

Khiếp sợ trên mặt Dao nhi trong nháy mắt đã mất sạch, lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, biểu hiện vừa rồi chỉ là vì làm tê dại kẻ địch, nhưng trong lòng nàng vẫn sợ. Võ công của nam nhân cao hơn nàng rất nhiều, thể lực không rõ nhưng không thể khinh thường, nếu như nàng không đáp ứng làm việc cho hắn, có phải lập tức sẽ không còn hài cốt hay không, soán vị mưu hại hoàng thượng là tội lớn, nàng vạn vạn không thể làm, phải nghĩ biện pháp mới được, nếu không nàng không thể nhìn đến ngày gặp lại Hiên.

Dao nhi nhú chặt đôi mày thanh tú, hai mắt khóa chặt. Cúi đầu, hai cánh tay vô lực rũ xuống. Khổ sở suy nghĩ cũng không có kết quả!

Số mạng thật biết nói đùa, chẳng lẽ nàng chỉ có thể ngồi chờ chết mặc người chém giết! Mấy ngày sao Dao nhi đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ nam nhân thần bí tìm tới cửa, nhưng bốn phía gió êm sóng lặng, Hiên Viên Triệt thảnh thơi tới tâm sự cùng với nàng, nhưng phần lớn là lăm bằm lầu bầu, Dao nhi cũng không để ý hẳn, có lúc Lan nhi cũng bắt đắc dĩ lắc đầu, thật bội phục định lực của tiểu thư!

Dĩ nhiên, nữ nhân trong phủ cũng không dám tới cửa khiêu khích, ngày ngày yên tĩnh, nàng dần dần nghĩ chuyện nam nhân thần bí giao phó, nhưng nàng thủy chung không có buông tha quyết tâm và nguyện vọng thoát khỏi vương phủ về nước!

Ba tháng chớp mắt mà qua, vào thu rồi, cây khô điêu linh, lá rụng bao phủ cả vùng đất, không khí trầm lắng! Sáng sớm thức dậy trên cỏ đã có tầng tầng sương lạnh.

Mùa thu này, có việc mừng, có việc buồn. Một sáng sớm mùa thu, Liễu Nhu lâm bồn sinh hạ một đứa con cho Hiên Viên Triệt, Hiên Viên Triệt cao hứng cực kỳ, nhìn ở nhi tử mà dần dần không còn cách ngại với Liễu Nhu, mà Liễu Nhu cũng mẫu bằng tử quý ngồi ổn ghế vương phi.

Nhưng có một chuyện xấu khiến sợ vua và dân, bệnh tình hoàng thượng nguy kịch thái y nói không thể qua mùa đông! Cả hoàng cung bị một tầng bi thương bao phủ, tin đồn, bởi vì hoàng thượng không con nối dõi, vì vậy đã viết chiếu thư, một ngày kia băng hà, do Hiên Viên Triệt thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Dù sao đều là thiên hạ Hiên Viên gia, người nào làm hoàng thượng đối với dân chúng mà nói cũng không quan trọng, nhưng vẫn vô bá quan trong triều lại âm thầm mưu tính ỉn, để lúc triều đình thay đổi sẽ không ảnh hưởng tương lai bọn họ, còn có người nghĩ cách đưa nữ nhi vào cung làm phi, từ đó thăng chức rất nhanh!

Các loại ý định, các loại tính toán theo nhau mà tới, tin dữ cũng trùng trùng điệp điệp truyền khắp vạn dặm núi sông.

Sáng sớm, trong hoàng cung phái người tuyên Hiên Viên Triệt vào cung, sắc mặt công công gấp gáp, sợ là có chuyện không tốt xảy ra.

Trong tấm cung hoàng thượng, gào thét om sòm, hoàng hậu quỳ gối giường rồng trước, khóc khóc không ngừng, hai mắt sưng đỏ giống như một con thỏ, Cao thái hậu lại ngồi ở một bên, che miệng khóc khế, tóc mai hai bên đã trắng xoá, trong một đêm giống như đã khá nhiều tuổi, đau đớn người đầu bạc tiễn người đầu xanh không phải người thường có thể tiếp nhận.

Hiên Viên Triệt vội vã chạy tới không để ý hành lễ, nhào tới trên người Hiên Viên Hoàn, nước mắt chảy xuống từng giọt từng giọt, rất nhiều lời ghen ngào ở trong cổ họng: “Hoàng huynh. . . . Huynh nhất định phải chịu đựng a! Người thần đệ phái đi tìm thuốc sẽ lập tức chạy về!”

“Khụ khụ khụ. . . .” Hoàng thượng ho khan không ngừng, sắc mặt tái nhợt vô sắc, đôi môi cũng trắng bệch giống như người bệnh thời kỳ chột, hoàng thượng nhẹ nhàng nắm tay Hiên Viên Triệt, ánh mắt lấp lánh theo dõi hắn, dặn dò: “hoàng đệ. . . . Về sau. . . . Giang sơn liền. . . . Giao cho người rồi. . . .”

Trong mắt hoàng thượng có không nở nòng đậm, nhìn hoàng hậu Uyển Như khóc sụt sùi bên cạnh, hoàng thượng không tiếng động thở dài, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đầy nước mắt, há hốc mồm, lại một chữ cũng nói không ra được! Hai mắt từ từ khép lại, tay trên mặt cũng rớt xuống.

Cây nến cháy hừng hực bên cạnh cũng đã tắt, một đời quân vương từ nay mãi chôn dưới đất.

“Hoàng thượng. Hoàng thượng.”

“Hoàng huynh.”

“Hoàng nhi.”

Uyển Như nhào vào trên người hắn khóc ngất đi, Hiên Viên Triệt cũng bị thống cực kỳ, Thái hậu cũng muốn ngã, cơn đau xót mất con khiến bà thương tích đầy mình!

Ngoài cung điện, cung nữ thái giám quỳ thành hàng, ‘đông. . . .Đông. . . . Đông. . . .’ Tiếng chuông tế tự chuyên dụng của hoàng gia vang lên, hoàng thượng băng hà rồi. Tiếng khóc thảm vang khắp các góc hoàng cung.

Đế vương đời thứ ba của Minh quốc, Hiên Viên Hoàn, tại vị sáu năm, cần cù chính sự, quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp. Hai mươi bốn tuổi mất, cả nước cùng buồn bã!

Hoàng cung Nguyệt quốc tựa hồ cũng bị bi thương bao phủ, không khí trầm muộn, Minh Dao cung là chỗ chờ đợi duy nhất của Hoàng Phủ Hiên, trừ xử lý quốc sự cả ngày hắn cơ hồ sống ở Minh Dao cung, mặc dù Dao nhi rời đi hơn ba tháng rồi, nhưng hương thơm nàng để lại vẫn còn, trong chăn vẫn có nhiệt độ của nàng, chỉ có như vậy ban đêm hắn mới không lạnh, ôm gối đầu Dao nhi làm, giống như kéo Dao nhi vào trong ngực, ban đêm mới sẽ không bị cơn ác mộng quấy nhiễu.

Dao nhi, nàng đến tốt cùng ở nơi nào? Khi nào mới có thể trở lại? Tại sao người mà ta phái ra đều không tìm được nà? Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt của hắn không có tiền đồ từ khóe mắt chảy xuống, cuối cùng nở rộ ở trên gối.

104. Chương 125: Tân Đế Lên Ngôi

Nhà không thể một ngày không chủ, nước không thể một ngày không vua. Hơi thở bi thương chưa tản đi, Minh quốc lại nghênh đón một vị đế vương mới.

Là ai luôn luôn nhớ không thể quên người? Là ai hàng đêm đi vào giấc mộng? Là ai hàng đêm triền miên đến sáng với người?

“Hiên. . . . Chàng chờ ta một chút. . . . Chớ đi. . . . Đừng rời khỏi ta. . . .” Trong mộng Hoàng Phủ Hiên không quay đầu lại đi vào rừng hoa đào, Dao nhi liều mạng đuổi theo nhưng lại lạc đường trong rừng hoa đào, giống như một mê trận, mặc cho nàng phí sức như thế nào cũng không ra được, không tìm được Hiên!

Dao nhi thương tâm muốn chết ngồi sụp xuống, vùi đầu vào trong khuỷu tay, khóc thút thít. Chợt một bóng dáng cao lớn che lại ánh mặt trời, nàng nâng mặt đầy nước mắt lên, khi nhìn rõ là ai, liền vui vẻ nhào vào trong ngực hắn, miệng lẩm bẩm: “Hiên, ta biết chàng sẽ không bỏ ta đi!”

Ôm nhau ngọt ngào như thế, lại đổi lấy đối đãi lạnh như băng của Hoàng Phủ Hiên, hắn không ôm chặt nàng giống thường ngày, mà là hai tay rũ xuống, thân thể cứng ngắc giống như một bức tường. Ngay cả hô hấp cũng lạnh, Hoàng Phủ Hiên đau lòng chất vấn: “Vì sao ngươi nhẫn tâm rời ta đi, khiến ta tìm kiếm khắp nơi không có kết quả, hàng đêm khó có thể ngủ!”

Nghe vậy, Dao nhi gấp gáp giải thích: “Không, Hiên chàng nghe ta giải thích.”

“Không cần nhiều lời! Dao nhi, ta tin nàng!” Hoàng Phủ Hiên đột nhiên cứng chiều cười một tiếng, sau đó lại biến mất ở chỗ sâu trong rừng hoa đào, mà lòng của Dao nhi cũng rơi xuống đáy cốc, nàng liều mạng kêu gọi cũng không thấy hắn quay đầu lại, chỉ để lại một mình nàng thương tâm rơi lệ!

“Chớ đi. . . . Chớ đi. . . .” Dao nhi đá chần ra, đôi tay quơ múa trên không trung. Chợt từ trong mộng thức tỉnh, lập tức bật lên, mồ hôi lạnh liên tiếp, nàng lau đi mồ hôi trên trán, lẩm bẩm lầu bầu: “Nguyên lai là mộng!”

Ở trong mộng hắn thật làm cho người đau lòng, Dao nhi không khỏi lo lắng, trạng huống hôm nay của Hiên có phải giống như trong mộng hay không, tiêu tụy vô hồn, khổ sở bị thương!

Dao nhi vùi đầu vào trong khuỷu tay, nước mắt không tiếng động chảy xuống, thời gian ly biệt nàng thật là nhớ hắn, vậy mà hôm nay cảm giác này càng thêm mãnh liệt, đau đớn tê tâm liệt phế. Khi nào nàng mới có thể gặp lại Hiên đây? Thời khắc mê mang cắn nuốt nàng.

Ban đêm, một người gặp ác mộng, ba người đều bị mộng quấy rầy, có hai cặp mắt không chớp ở trong bóng tối giám thị Dao nhi, nhất cử nhất động thu hết vào mắt!

Ác mộng của nàng, nỗi nhớ của nàng chỉ có thể giấu ở đáy lòng, trời sáng rồi lại là cảnh tượng khác.

Trước khi tiên hoàng băng hà ban xuống chiếu thư: do Hiên Viên Triệt thừa kế ngôi vị hoàng đế, phong Uyển Như hoàng hậu thành Thánh Đức Thái hậu, Cao thái hậu thành Thái Hoàng thái hậu!

Ngày thứ hai sau khi tiên hoàng vào chôn cất ở Hoàng Lăng, trên dưới triều đường bận rộn vì tân quân lên ngôi, tế tự, tế trời xong, Hiên Viên Triệt mặc long bào, tinh thần phấn chấn, uy nghiêm mười phần, ngồi ngay ngắn ở ngai rồng trên đại điện, uy nghiêm hoàng gia không thể khinh thường.

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” Văn võ bá quan chúc mừng!

“Chúng ái khanh bình thân! Trẫm mới lên ngôi vị hoàng đế, đại xá thiên hạ!” Hiên Viên Triệt nhẹ nhàng phát tay, trong giọng nói lộ ra uy nghiêm, thần tình nghiêm túc, mặt không chút thay đổi!

Bách quan lại cúi xuống: “Hoàng thượng thánh minh, phúc của dân chúng, phúc của Minh quốc!”

Hiên Viên Triệt lạnh lùng quét qua bách quan, cảm giác cao cao tại thượng rất tốt, ánh mắt liếc lên hai chân tay, đại quyền sanh sát nắm trong lòng bàn tay, trước kia hắn chưa từng nghĩ tới thì ra là quyền thế địa vị thật là tốt, không trách được từ xưa hoàng gia tranh giành đoạt vị như lửa!

Hắn nhẹ nhàng nhếch miệng, gương mặt tuấn tú xẹt qua đường cong hơi nhỏ, thanh âm bình tĩnh vang lên lần nữa: “Sắc phong vương phi Liễu Nhu thành Hoàng quý phi, ban thưởng Nhu Phúc cung, sắc phong tỳ nữ Lan nhi của vương phi trước thành Lan phi, ban thưởng Lan Hiên cung!”

Lời này vừa nói ra lập tức đưa tới tiếng phản đối, Hộ bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, khom người góp lời: “Hoàng thượng! Thần cả gan, Hoàng quý phi sinh hạ hoàng tử cho hoàng gia lý nên nhập phủ hậu cung làm hậu, hơn nữa Lan nhi xuất thân tỳ nữ, địa vị hèn mọn, có thể nào sắc phong làm phi?”

“Hoàng thượng, Thượng Thư nói cực phải, xin hoàng thượng nghĩ lại!” Có một quan viên tuổi già bước ra khỏi hàng phụ họa!

Hắn ngồi trên ghế rồng không nói một lời, không khí im ắng yên tĩnh làm cho người ta có áp lực cường đại. Làm cho người ta hít thở không thông, khi bách quan lo lắng đề phòng cho là hoàng thượng sẽ tức giận, hoàng thượng khẽ cười hỏi: “À? Các người nói có gì không ổn?”

“Hoàng thượng mới vừa lên ngôi, quốc gia chưa yên, hoàng thượng nên đặt toàn bộ ý định ở trên triều đình, nhưng chưa lập hậu sẽ chọc cho hậu cung xảy ra một cuộc tranh đấu, nhiều loạn ý định hoàng thượng, quả thật rất bất hạnh!” Hộ bộ thượng thư góp lời, từng câu của ông đều có lý, từ xưa vô số người ở hậu cung vì tranh thủ tình cảm mà bể đầu chảy máu, nội bộ mâu thuẫn, viện trước có thể nào trốn thoát!

Nhưng Hiên Viên Triệt chính là một người cố chấp, nghe không vào những lời như vậy của thượng thư, hắn cả giận nói: “Thượng Thư không tin năng lực của trẫm? Máy người phụ nhân có thể định đoạt trẫm sao?”

“Thần không dám!” Thượng Thư vội vàng quỳ xuống, mặt rồng giận dữ, ở làn ranh sống chết. Ông coi như bất mãn cũng chỉ có thể nuốt vào bụng!

Tính hoàng thượng như thế, bách quan không dám góp lời, chỉ đành phải theo tâm ý hoàng thượng, hoàng thượng bỏ xuống một câu nói liền vội vã rời đi: “Ý trẫm đã quyết, chúng ái khanh không cần nhiều lời!”

Nhìn bóng dáng tức giận của hoàng thượng, bách quan chỉ đành phải than thở, lời thật thì khó nghe, hi vọng hoàng thượng chớ ngu ngốc vô năng, nhưng hiển nhiên bọn họ quá lo lắng, chính sách nặng nề của quân vương vào hôm sau khiến cho bọn họ tâm phục khẩu phục.

Thánh chỉ hạ xuống, lập tức khiến cho sóng to gió lớn, trong Nhu Phúc cung, Liễu Nhu đang đập đồ thổ lộ bất mãn của mình, nàng tân tân khổ khổ sinh hạ long tử cho hoàng thượng chỉ có thể được phong làm Hoàng quý phi, mà Lan nhi đó chỉ là một tỳ nữ, có tài đức gì phong làm Lan phi, tại sao?

“A. . . . Tại sao!” Liễu Nhu tức giận, cung nữ Bích Ngọc cận thân đứng ở một bên không dám đến gần, chợt tiếng khóc của Tiểu hoàng tử làm Liễu Nhu mất đi lý trí thức tỉnh.

Nàng thu lại tức giận, ôm Tiểu hoàng tử vào trong ngực, dụ dỗ nó: “Tôn nhi đừng khóc, mẫu phi dọa hỏng con!”

Liễu Nhu lạnh giọng nói với Bích Ngọc đứng vững giống như tượng gỗ: “Dọn dẹp bên trong sạch sẽ, chuyện hôm nay không thể truyền ra, hiểu chưa?”

“Nô tỳ hiểu!” Bích Ngọc cũng là người khôn khéo, biết cái gì nên nói, cái gì nên nhìn!

Chỉ chốc lát sau Bích Ngọc thu thập xong rồi, từ trong ngực Liễu Nhu nhận lấy Tiểu hoàng tử: “Nương nương, để nô tỳ ôm, ngài nghỉ ngơi một chút!”

Liễu Nhu giao nhi tử cho Bích Ngọc xong, trong lòng mơ hồ bất an, nhất thời không có chủ ý, hỏi: “Bích Ngọc, người cảm thấy Bốn cung có nên diệt trừ Lan phi hay không?”

Bích Ngọc vừa dụ dỗ tiểu hoàng tử, vừa nói: “Nương nương không cần như thế, Lan phi không quyền không thế, nương nương có tiểu hoàng tử tự nhiên đấu thắng nàng, chỉ là hậu vị vẫn trống, không biết ý muốn của hoàng thượng như thế nào? Không lẽ hắn muốn lập nữ nhân kia làm hậu?”

“Nói rất có lý!” Liễu Nhu nghĩ lại, Lan phi không đủ gây sợ, chủ yếu là nữ nhân kia, nàng hỏi thăm rõ ràng, lại là Lưu Quân Dao đáng chết, nàng ta thật đúng là âm hồn bất tán, đã gả cho Hoàng Phủ Hiên rồi, lại còn trở lại!

Liễu Nhu khóa chặt đôi mày thanh tú, nhịp tim bất an nhảy lên, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt không còn kể sách, nhưng trong lòng có một chuyện không rõ: “Bích Ngọc, nàng cũng vào hậu cung rồi hả?”

Bích Ngọc là người thông minh, đã sớm chuẩn bị tốt lắm, cung kính nói: “Nương nương nô tỳ nghe ngóng, nàng quả thật vào ở Lê Hoa uyển, chỉ là có trọng binh trông chừng bất luận kẻ nào không có lệnh của hoàng thượng cũng không vào được!”

Bích Ngọc không biết ân oán của Liễu Nhu và chủ nhân Lê Hoa uyển, chỉ cho là tranh thủ tình cảm, nhưng nghi ngờ trong lòng dần dần dày, vì vậy hỏi thăm Liễu Nhu: “Nương nương, ngài nói hoàng thượng giữ lại nàng làm gì? Lại không phong phi!”

“Hoàng thượng muốn để lại, Bồn cung sẽ khiến hấn giữ lại không được!” Liễu Nhu nhếch miệng, cười lạnh, đáy mắt thoáng qua một tia âm mưu tính toán.

Bích Ngọc nhìn chằm chằm nàng, Liễu Nhu cười thần bí, lại gần bên tai Bích Ngọc bàn luận xôn xao, Bích Ngọc gật đầu liên tục, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Chủ tớ hai người thương lượng kế lớn, một cuộc âm mưu sắp phủ xuống.

Trong Lan Hiên cung, Lan nhi bó tay hết cách, nàng nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông sao trời xui đất khiến biến thành phi tử rồi? Hơn nữa tiểu thư cũng mất bóng dáng, chủ tử mất hứng, cung nữ thái giám cũng phải cẩn thận làm việc, không dám thử mạnh, chỉ sợ chọc giận chủ tử sẽ bị trách phạt.

Huống chi bọn họ còn chưa thăm dò rõ ràng tính tình của Lan phi, dù thấy Lan phi không có kế sách cũng không dám đi lên hỏi thăm an ủi.

Một tay Lan nhi đặt trên bàn, chống cằm, chân mày nhíu chặt, nàng không cần chức phi, có thể trốn dễ dàng, nhưng nàng không thể bỏ lại mình tiểu thư để thoát đi, hơn nữa tiểu thư mang thai gần năm tháng rồi, nàng làm sao yên tâm một mình tiểu thư sống ở trong hoàng cung ăn tươi nuốt sống này. Nhưng làm thế nào đây? Tiểu thư đang ở phương nào nàng còn không biết, chỉ có thể khổ não! Nhưng Lan nhi quyết định chủ ý, ban đêm dò thám hoàng cung!

Nghĩ được như vậy, chân mày Lan nhi hơi giãn ra chút. Tâm tình cũng buông lỏng chút.

Vào đêm, gió nhẹ mát mẻ. Lục Nhi đỡ Dao nhi ngồi ở trong sân, Lục Nhi cũng ngồi ở một bên, chợt Dao nhi chăm chú nhìn thành cung bên ngoài, từ trên bàn cầm lên một trái quýt ném ra ngoài thành cung, quả nhiên không ngoài dự đoán, trái quýt không rơi xuống đất liền bị một mũi tên bắn thủng. Lục Nhi đột nhiên cả kinh thất sắc, miệng cũng há hốc thật to có thể nhét vào một cái trứng gà.

Phu nhân ném trái quýt ra khiến nàng không rõ ý nghĩa, nhưng bây giờ xem ra phu nhân muốn thử dò xét thể lực bên ngoài thành cung, nhớ tới số mạng trái quýt, Lục Nhi xấu hổ, chỉ sợ khó chạy.

Dao nhi cúi đầu cười lạnh, nhàn nhã bóc vỏ quýt, ăn thật ngon. Nàng đang đợi, chờ người không an phận trong hoàng cung.

Cao thái hậu thông minh hung ác, đùa bỡn quyền thuật. Liễu Nhu ngang ngược càn rỡ, âm mưu tính toán. Hiên Viên Triệt lãnh khốc vô tình, quyết giữ ý mình. Ba nữ nhân một sân khấu, huống chi ở giữa còn dính dáng một nam nhân, vở kịch này bắt đầu sẽ rất đặc sắc, làm cho người ta không dời mắt được.

Nghĩ đến cuộc chiến tương lai như lửa, Dao nhi nhàn nhạt cười, Lục Nhi lại không rõ chân tướng. Phu nhân xinh đẹp nhưng không diêm dúa, thiện lương nhưng không mềm yếu, có tâm kế nhưng không tính toán, có khí chất nhưng không tính toán chi li, nữ tử như vậy đáng giá người ta yêu. Cũng khó trách hoàng đế hai nước vì nàng mà tranh nhau.

Ban đêm rất yên tĩnh, không đợi được người nên tới, Dao nhi cũng buồn ngủ. Nàng chỉ có thể nói mọi người trong hoàng cung không phải là người lương thiện, ngồi yên không hấp tấp!

Đêm khuya một bóng dáng nhỏ xuyên qua trong đêm đen, mục tiêu là Lê Hoa uyển! Nàng núp thân thể ở trên cây rậm rạp, đôi mắt nhỏ tìm tòi chung quanh, lỗ tai cảnh giác lắng nghe động tĩnh chung quanh, Lê Hoa uyển nhìn như bình tĩnh, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được lực lượng cường đại mai phục bốn phía Lê Hoa uyển, nàng một thân một mình không thể liều mạng, cần dùng trí!

Bóng cây nhẹ nhàng lay động, phát ra tiếng vang xào xạc, nhưng cũng không có kinh động người ở chỗ tối, thân thể nhỏ nhắn của nàng đột nhiên bao phủ ở trong đêm tối, thần không biết quỷ không hay!

105. Chương 126: Than Khóc Hàng Đêm

Đã hai ngày mà người nên đến còn chưa đến, Dao nhi không nhẫn nại được chuẩn bị chủ động xuất kích.

Dao nhi mang thai hơn mười tháng đi lại tương đối vững về, do Lục Nhi đỡ, cửa cung Lê Hoa uyển mới vừa mở ra, hai cây giáo dài lạnh như băng chặn lại đường đi của các nàng, mặt hai thị vệ không thay đổi, nhưng thái độ cung kính: “Hoàng thượng có lệnh, phu nhân không được tự tiện ra vào!”

Dao nhi đã sớm ngờ tới kết quả như vậy, nàng cười nhạt một tiếng, tuy là phụ nữ có thai nhưng khí chất giữa hai lông mày vẫn còn, nàng hạ thấp thanh âm nói: “Ta không làm khó dễ các người, nhưng cũng cho ta một cây tiêu chứ?”

Hai thị vệ sững sốt một chút, đều không nghĩ tới nàng sẽ nói yêu cầu này, nhưng hoàng thượng hạ lệnh chỉ cần nàng không ra khỏi cửa bất kỳ yêu cầu gì đều tận lực thỏa mãn, thị vệ bên trái nói: “Xin phu nhân đi về chờ, thuộc hạ bẩm báo hoàng thượng rồi định đoạt!”

“Được!” Dao nhi nhẹ nhàng khắc ra một chữ, lại làm cho hai thị vệ sững sốt, không nghĩ tới nàng dễ nói chuyện thế này, nàng tuy bị nhốt trong cung nhưng cũng là chủ tử, bọn họ quả không dám đắc tội, một khi làm khó dễ bọn họ, bọn họ lại có thể thế nào?

Dao nhi tự nhiên hiểu ý định của bọn họ, chỉ cười nhạt một tiếng rồi xoay người rời đi, nàng phỏng đoán thị vệ nhất định phải đi bẩm báo Hiên Viên Triệt mới có thể định đoạt! Dao nhi không khỏi giắt nụ cười tự giấu trên mặt, khi nào thì nàng rơi vào tình cảnh như vậy, muốn một cây tiêu cũng phải qua mấy ải!

Nụ cười tự giấu của nàng khiến Lục Nhi nhìn thấy rất không vui, hung hăng khế cắn răng, thề coi như liều mạng cũng phải cứu phu nhân khỏi nhà tù.

Đêm đã khuya, trăng đang cao. Ngọc nữ cầm cây sáo bằng ngọc trong tay, muốn thuận gió đi.

Ban đêm lạnh gió thổi mạnh, không tìm được người an ủi. Một khúc Hoa rơi từ trong cây sáo bằng ngọc phát ra, âm dài uyển chuyển, nhẹ nhàng dịu dàng, thấu có một cổ bi thương lạnh lẽo, thanh âm than khóc làm cho lòng người nảy sinh thương hại, giống như một nữ tử bàng hoàng sợ hãi khi gặp người yêu, có một loại cảm giác được sủng ái thật sâu!

Đêm đang sâu, tiếng than thở gõ vào lòng người, tình dần dần sinh, âm âm trĩu mến chấn vào lòng.

Khi một người không cách nào nói ra tình cảm đè nén trong lòng, dùng vật khác tỏ tình là thượng sách, chỉ cần dùng tâm để hiểu, nhất định có thể cảm nhận được hàm nghĩa nhàn nhạt trong tiếng tiêu.

Một khúc hoa rơi làm động lòng của người nào, quán ruột của người nào! Nhưng mọi người đều nghi ngờ, không biết vì sao tiếng tiêu đau thương như thế! Nhưng đã gợi lên lòng hiếu kỳ và quyết tâm của họ. Một cuộc đại chiến đoạt vợ sắp bắt đầu khai mạc.

Từ Ninh cung, Thái hậu nghiêng tai lắng nghe tiếng tiêu u oán nơi xa, cười một tiếng, nụ hoa kiều diễm ướm át tan mất ở trong tay bà, giữa hai lông mày lộ ra khôn khéo, tròn mắt dính vào vẻ lo lắng.

Trên tay không ngừng chơi hoa, lại không chút để ý hỏi: “ban đêm người nào thổi khúc nhạc bi thương như thế?”

Cung nữ cận thân lập tức khom người tiến lên, chốc lát không dám chậm trễ, nhưng không dám nói bừa, khúm núm mà nói: “Hồi thái hoàng thái hậu, tựa hồ từ phương hướng Lê Hoa uyển truyền tới, ngày mai nô tỳ tự mình tra rõ lại bẩm báo Thái hậu!”

Trả lời chu đáo, không nặng không nhẹ. Có thể thấy được cung nữ cũng là người khéo léo!

Thái hậu ghé mắt nhìn cung nữ một cái, buồn bực không lên tiếng. Cung nữ hiểu đây là thái hậu tỏ ý chấp nhận, chỉ chốc lát sau ý chí Thái hậu đã rõ, mí mắt hạ xuống triền miên không chịu tách ra, được cung nữ phục vụ Thái hậu đi ngủ rồi, nhưng bên trong phòng ngủ thỉnh thoảng truyền đến thanh âm xoay người, không biết chuyện gì làm thái hậu phiền lòng, một đêm này nhất định nhiều người khó ngủ rồi.

Không biết là đêm quá tĩnh, hay là tiếng tiêu quá xa xa, tiếng thanh thúy dễ nghe xuyên thấu thành cung san sát vang vọng ở mỗi góc hoàng cung, thật lâu không dứt!

Lan Hiên cung, Lan nhi tâm thần bất an dạo bước ở trong phòng, ngực giống như chất chứa ngọn lửa khiến cho nàng phiền não bất an, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được! Bởi vì nàng biết hoàng thượng muốn tới Lan Hiên cung, đây không phải ý nghĩa nàng phải thất thân cho hoàng thượng sao? Đây tuyệt đối

không thể, nàng đã chuẩn bị liều lĩnh đánh cược, sinh không thể thành đôi, chết cũng không thể bắt trung với hân, thể thủ thân vì Tiêu đại ca!

Chợt, một hồi tiếng tiêu xa xa truyền đến, vượt lên lo âu trong lòng Lan nhi, nhưng ngoài tâm tình giãn ra, một nghi vấn cũng nổi lên trong lòng. Khúc nhạc này rất quen thuộc? Giống như từng nghe qua ở đâu! Nhưng nàng nhất thời không nghĩ ra, Lan nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú, trong đầu rối loạn!

Một hình ảnh quen thuộc hiện lên ở trong đầu nàng, chỉ là quá mơ hồ nàng không xem rõ, nàng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, một thanh âm lạnh lạnh đã làm rối loạn lòng của nàng: “hoàng thượng giá lâm!”

Lan nhi hoảng hồn, tay chân luống cuống không biết nên như thế nào, hốt hoảng vòng vo hai vòng rồi Lan nhi mới vỗ đầu một cái, rốt cuộc nghĩ đến phải tiếp giá rồi, nàng vội vã đi ra phòng ngoài, thấy một bóng dáng vàng sáng đang đến gần, nàng lập tức quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng!”

Nàng không biết xưng hô mình như thế nào, nô tì sao? Nàng không được tự nhiên hơn nữa cũng không cam tâm tình nguyện! Vì vậy dứt khoát tóm tắt chỉ nói bốn chữ.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt hiện lên ở trước mắt Lan nhi, dịu dàng đỡ Lan nhi dậy, thanh âm khàn khàn mà khêu gợi truyền đến trên đỉnh đầu Lan nhi: “Mời ái phi đứng lên!”

Thanh âm ngọt ngào khiến Lan nhi nổi da gà, nhưng mặt ngoài vẫn như không có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng đứng dậy: “Tạ hoàng thượng!”

Hiên Viên Triệt lôi kéo Lan nhi ngồi xuống, Lan nhi hơi lùi ra sau lưng hân, nhìn bóng lưng cao lớn của hân trong lòng nghi ngờ không hiểu, hoàng thượng lúc còn là Vương gia đã có lòng dạ độc ác đối với tiểu thư, vì sao làm hoàng thượng thay đổi ôn hòa? Lan nhi tự nhiên hiểu rõ, cũng không tin tưởng về thùy mị của nàng có thể được hoàng thượng ưu ái! Nhưng vì sao hân muốn phong nàng thành phi?

Loại vinh hoa và sủng ái mong manh quá dễ dàng có được khiến tâm thần Lan nhi bất an.

Lan nhi và hoàng thượng ngồi đối diện nhau, đột nhiên Hiên Viên Triệt tiến tới trước mặt Lan nhi, nhẹ nhàng bật hơi: “Ái phi nghĩ gì thế? Lòng không yên!”

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Lan nhi sợ hết hồn, nàng che miệng che kín tiếng kinh hô, lúng túng cười một tiếng, nói: “không có gì! Không có gì!”

Hiên Viên Triệt gạt đầu cười không nói, bưng nước trà trên bàn đặt ở khoe miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm sau đó để xuống, nhưng tay vẫn che ở trên ly trà, không chút để ý hỏi: “Ái phi, có biết tiếng tiêu này có nghĩa gì?”

Lan nhi kinh ngạc há to mồm, mê hoặc nhìn hoàng thượng, nhưng hân cúi đầu khiến Lan nhi không thấy được ánh mắt của hân, đoán không ra ý nghĩ của hân, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Nô tỳ không hiểu nhạc, vì vậy không hiểu hàm nghĩa tiếng tiêu này!”

“A?” Hoàng thượng hiển nhiên không tin tưởng, hân khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt uy nghiêm quét một vòng ở trên người Lan nhi, không có phát hiện về bối rối và chột dạ ở đáy mắt nàng.

Lan nhi kêu rên ở đáy lòng! Ánh mắt của hân thật là khủng khiếp, làm cho người ta không rét mà run, chẳng lẽ ngày sau phải sống dưới một mái hiên với người lạnh lùng thế này sao? Tương lai khó khăn a!

Nhưng Lan nhi không trốn không tránh, rộng rãi tiếp nhận ánh mắt nhìn kỹ của hân, lúc này, Lan nhi lấy can đảm bất an hỏi: “hoàng thượng, hôm nay tiểu thư ở nơi nào?”

Hiên Viên Triệt hé miệng cười cười, khiến Lan nhi không rõ chân tướng, hân lạnh lùng nhếch miệng lại không nói lời nào, nụ cười khi thì hiện lên, khi thì biến mất, an tĩnh quý dị ơ hồ nghe được tiếng tim đập, hân không trả lời Lan nhi cũng không dám hỏi, bởi vì hân mặc long bào xem ra uy nghiêm mười phần, lãnh khốc có thừa.

Hồi lâu sau, Lan nhi cho là đáp án đã chìm xuống biển, hân rút cuộc mở miệng: “Nàng rất khỏe!”

Ba chữ đơn giản sáng tỏ, mặc dù thính thính không tới tung tích tiểu thư, nhưng tâm tình căng thẳng mấy ngày của Lan nhi cuối cùng rơi xuống, nàng cúi đầu: “Vâng thì tốt!”

Lan nhi không giỏi nói chuyện, bên trong phòng lại an tĩnh, không khí lúng túng nặng nề khiến cho Lan nhi thở không nổi, lúc này trời ở mắt rớt cuộc có người giải cứu nàng từ trong nước lửa rồi.

Một tiểu thái giám sợ hãi rụt rè đi tới, quỳ gối trước mặt bọn họ do dự mở miệng: “Ra mắt hoàng thượng, ra mắt Lan phi!”

Hắn là thái giám ở Nhu Phúc cung! Hiên Viên Triệt không vui nhú nhú mày, thanh âm lạnh như băng không nhiệt độ vang lên: “Chuyện gì?”

Thái giám nghe được không vui trong thanh âm hoàng thượng, đột nhiên lo lắng bao phủ toàn thân, nhưng hắn làm nô tài thân bất do kỷ, đáng giá mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng góp lời: “bẩm báo hoàng thượng, tiểu hoàng tử khóc suốt không ngừng, Quý Phi nương nương xin hoàng thượng đi xem một chút!”

Coi như hắn có ngăn cách đối với Liễu Nhu, nhưng đối với nhi tử hắn vẫn là phụ thân từ ái, nghe nói nhi tử khóc rống không ngừng, trong lòng hắn khó tránh khỏi khẩn trương, chợt đứng dậy: “Bãi giá Nhu Phúc cung!”

“Dạ!” Thái giám cảm động đến rơi nước mắt.

“Cung tiền hoàng thượng!” Lan nhi quỳ trên mặt đất, len lén lau mồ hôi, cuối cùng tránh được một kiếp rồi.

Lan nhi cao hứng rất nhiều nhưng không nghĩ hoàng thượng đột nhiên trở về: “Ái phi, ngày khác trầm trở lại thăm ngươi!”, bỏ xuống một câu nói xong hắn tiêu sái rời đi, nhưng Lan nhi bởi vì những lời này mà thân thể mới vừa buông lỏng lại căng thẳng, vùi đầu lên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú thành một đống, giống như chết đã đến nơi.

Trước khi hoàng thượng vào Lan Hiên cung, bóng dáng lén lút của một cung nữ hiện lên phía sau núi giả, ánh mắt của nàng vẫn theo đuổi bước chân hoàng thượng, cho đến hoàng thượng quẹo trái, nàng vội vã chạy ra, đến Nhu Phúc cung kể hết những gì mình thấy cho quý phi nương nương.

Hoàng thượng đến Lan Hiên cung! Hoàng thượng tuổi trẻ khí thịnh rất có thể khiến Lan phi mang thai long tử, đây là uy hiếp lớn nhất với nàng, nàng không cho phép bất luận kẻ nào mang thai đứa bé của hoàng thượng, trên mặt mềm mại đáng yêu của Liễu Nhu xẹt qua ác độc, đang ở thời khắc nàng hốt hoảng, đột nhiên liếc thấy nhi tử đang chơi cực kỳ cao hứng bên cạnh, nàng nghĩ ra một kế.

Nàng đi tới ôm nhi tử, không biết tại sao nhi tử chợt oa oa khóc lớn, tiếng bi thương thống khổ vang tận trời, “Hoàng nhi đừng khóc, đừng khóc!” Mặc cho Liễu Nhu dụ dỗ như thế nào, tiếng khóc của nhi tử vẫn không dứt, nàng không còn kế sách đành phái người đến Lan Hiên cung mời hoàng thượng!

Chỉ chốc lát sau hoàng thượng vội vã chạy tới, thật xa đã nghe tiếng khóc của nhi tử, hắn lo lắng nhú mày, bước nhanh hơn. Các cung nữ thấy hoàng thượng, rớt rít quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!”

Liễu Nhu nghe tiếng phục hồi tinh thần lại, vừa định hành lễ liền bị hoàng thượng ngăn cản, nhận lấy nhi tử từ trong tay nàng, tay chân vụng về ôm nhi tử, gương mặt tuần tú trở nên ôn hòa: “hoàng nhi đừng khóc, nam nhi có lệ không dễ rơi!”

Hoàng tử vốn oa oa khóc lớn nghe thanh âm hoàng thượng, lại cười lên như kỳ tích, tay nhỏ bé quơ múa trên không trung, mắt hơi sưng rất lớn rớt cuộc chạm được gương mặt tuần tú của phụ hoàng. Cũng lộ ra nụ cười chiến thắng.

Liễu Nhu vừa nhìn liền thấy vui, theo sát phụ tử, từ ái cười nói: “hoàng thượng người xem, nó tuy nhỏ lại biết niềm vui thắng lợi! Ha ha.”

“Hổ phụ vô khuyển tử, huống chi trầm là thiên tử!” Hiên Viên Triệt vui mừng cười to, cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ của nhi tử đều có mấy phần tương tự với hắn lúc nhỏ, vì vậy yêu thương nó gấp đôi, quyết tâm vun trồng một mầm non tương lai.

Tiếng cười của một nhà ba người đầy trời, vui vẻ hòa thuận, hạnh phúc dường nào!

106. Chương 127: Trả Lại Người Cái Tắt

Khúc nhạc như cũ, tiếng tiêu như cũ, cũng vào lúc giữa đêm, rờn rã than khóc ba ngày, rốt cuộc con cá mắc câu.

Tiếng tiêu duy mỹ như ma âm xuyên thấu màng nhĩ của người ta, nhiễu loạn tâm trí của con người, đóa hoa kiều diễm bị bẻ gãy trong tay thái hậu, Thái hậu không vui cau mày, giọng nói bất mãn cũng không bình tĩnh: “Lại nữa! Tiếng tiêu này khi nào mới có thể dừng lại?”

“Thái hậu, hoàng thượng hạ lệnh không cho phép bất luận kẻ nào can thiệp chuyện Lê Hoa uyển, vì vậy muốn cho tiếng tiêu này dừng lại, chỉ sợ rất khó!” Cung nữ tỏ vẻ cung kính, hơn nữa cũng cau mày theo chủ tử, lo lắng thay chủ tử!

“Buồn cười! Chẳng lẽ ai gia không trị được nàng?” Thái hậu nghe vậy rất không vui, đóa hoa rốt cuộc hoàn toàn bị hủy trong tay bà, bà đứng đầu hậu cung, có cái gì bà không trông nom được?

Cung nữ bị Thái hậu nổi giận làm sợ tới mức lui về phía sau một bước, nghe theo không dám chen miệng! Thời điểm gì nên nói, thời điểm gì không nên nói, đều phải nắm bắt rõ ràng, nếu không đầu dọn nhà cũng không biết!

“Đi, theo ai gia đến Lê Hoa uyển!” Thái hậu tức giận ngút trời, tiêu sái vung ống tay áo về phía sau, sải bước ra cửa, cung nữ đi theo sau. Hoàng cung thật là khá lớn, mà Lê Hoa uyển lại ở chỗ vắng vẻ, họ đi thật lâu mới thấy cửa cung Lê Hoa uyển.

Lê Hoa uyển như thế nào? Tên như ý nghĩa là một viên hoa lê nở rộ trong ngày xuân, hương tỏa cả vườn, làm cho người mê mẩn! Nên được đặt tên là Lê Hoa uyển!

Nhưng vào thu rồi, hoa lê đã sớm hóa thành đất, trên cây cũng sinh ra rất nhiều cành. Cảnh sắc khô khan hoang vu. Chậm rãi tới gần, chỉ thấy hai thị vệ cung kính đứng ở cửa Lê Hoa uyển, không có bỏ rơi nhiệm vụ!

Liếc thấy tôn nhan Thái hậu, thả ra giáo dài trong tay, quỳ một chân trên đất thỉnh an: “Thuộc hạ ra mắt Thái hậu!”

“Đứng lên! Ai gia muốn đi vào xem một chút!” Thái hậu nói một tiếng, ngay sau đó tiến lên một bước, một cái chân mới vừa nâng lên chuẩn bị đi vào cửa chính Lê Hoa uyển, lại bị thị vệ gọi lại.

Thân hình hai thị vệ lóe lên, ngay sau đó ngăn trở tầm mắt Thái hậu, cung kính mà không hèn mọn, cứng nhắc nói: “Thái hậu, thứ cho thuộc hạ không thể tuân lệnh! Hoàng thượng hạ chỉ bất luận kẻ nào cũng không được đi vào Lê Hoa uyển!”

Chủ nhân Lê Hoa uyển này rốt cuộc rút thuốc mê gì cho hoàng nhi, khiến cho hần hạ mệnh lệnh này, nhưng Thái hậu cũng là người cố chấp, ở trong lòng nhi tử chẳng lẽ mẫu thân không bằng một nữ nhân sao?

Thái hậu khề cau mày, không vui nhưng vì giữ được khí chất tôn quý của hoàng gia, và không thể tùy ý mắng chửi người, lúc này đến phiên cung nữ lên tiếng, cung nữ tiến lên một bước, nhìn chằm chằm thị vệ cộc gỗ không biết điều, cất cao giọng mắng to: “Lớn mật, chẳng lẽ hoàng thượng nói bất luận kẻ nào cũng bao gồm Thái hậu?”

“Thuộc hạ không dám!” Thị vệ cộc gỗ chỉ biết nghe lệnh, đầu óc không linh hoạt, cũng không hiểu phải nịnh bợ!

“Người. . .” Cung nữ ghen hờn nhìn trân trối, cắn răng nghiêng lợi, thật là tú tài gặp phải binh, không nói được rồi.

“Hôm nay ai gia không thể không vào, nếu như hoàng nhi trách tội bảo hần đến tìm ai gia!” Thái hậu thấy thế, cũng không quản mọi việc, cứng rắn xông vào trong, thị vệ tuy có tâm ngăn cản cũng không dám đụng Thái hậu.

Sau khi Thái hậu vào cửa, một người thị vệ tiếp tục coi chừng, một người khác vội vàng vàng chạy đi tìm viện binh rồi.

Thái hậu tới cũng nằm trong suy đoán, nàng cười thần bí để cây sáo ngọc ở khóe miệng xuống, nhẹ nhàng xoay người lại cười nhạt một tiếng, dịu dàng nói: “Cung nghênh Thái hậu!”

Mặt Thái hậu không thay đổi quan sát Dao nhi, ánh mắt lạnh như băng cuối cùng rơi vào trên bụng phình lên của nàng, ánh mắt trong nháy mắt lại trở nên nhu hòa, mặt mũi hiền lành, lập tức tiến lên đỡ cánh tay Dao nhi, ôn hòa nói: “Dao nhi mang thai bốn tháng rồi! Gần đây ai gia luôn bị nhức đầu, vẫn chưa tới thăm một chút! Dao nhi không trách ai gia chứ!”

Trái tim Dao nhi đập như trống, không biết ánh sáng trong mắt Thái hậu có ý gì? Nhưng nàng vẫn giả bộ bình tĩnh, đường cong dịu dàng lướt qua khóe miệng, cả người phát ra tình thương chói lọi của mẹ, bộ dạng phục tùng nói nhỏ: “Thái hậu làm Dao nhi ngại chết rồi, Thái hậu là trưởng bối, Dao nhi là vãn bối lý nên tự mình đến thăm, nhưng hoàng thượng suy nghĩ cho Dao nhi, không đành lòng để Dao nhi mệt nhọc, vì vậy Dao nhi cũng chưa từng đi ra Lê Hoa uyển này!”

Dao nhi cũng không phải đèn đã cạn dầu, từng câu ngấm ngầm hại người! Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, hôm nay nàng là hoàng hậu Nguyệt quốc lại bị nước khác nhốt, về tình về lý Minh quốc đều đuối lý, nếu như Thái hậu hiểu rõ đại nghĩa chắc chắn giúp nàng trở về Nguyệt quốc! Đây cũng là một trong những mục đích nàng thổi tiêu hàng đêm làm cho người tới.

Thái hậu cũng là người khôn khéo, lập tức nghe được bất mãn và ám hiệu trong giọng nói của Dao nhi, hướng chỉ hai nước giao hảo không nên tạo cạm bẫy, nếu Nguyệt quốc cử binh xâm phạm, bọn họ cũng đuối lý, đến lúc đó sanh linh đồ thán, hoàng đế khó giao phó đối với dân chúng!

Thái hậu cười lạnh ở đáy lòng, hừ! Nha đầu nhỏ nhỏ tâm cơ lại khá sâu, trước kia thật là xem thường nàng.

Thái hậu cúi đầu giấu đi tâm tình không vui, khi ngẩng đầu lên lần nữa thì trên mặt đã mang nụ cười ngọt ngào hòa thiện, giọng nói cũng dịu dàng đến cơ hồ chảy ra nước, nếu như người không quen biết nhất định cho bà là một phu nhân thiện lương hòa ái, nhưng Dao nhi nhớ tới đủ loại hãm hại và tính toán của Thái hậu trước kia, lòng của Dao nhi cũng trầm xuống đáy biển từng chút, lạnh như băng vô tình.

Thái hậu nói: “Năm đó lúc ai gia mang thai thái y dặn dò phải thường xuyên hoạt động, hài tử ra đời mới thuận lợi, Lê Hoa uyển này quá nhỏ, ngày khác ai gia sẽ nói với hoàng thượng, để Dao nhi tùy ý đi dạo trong cung!”

Thái hậu nói thật hàm súc, nhưng Dao nhi hiểu hiệu quả đã đạt tới, nàng nở nụ cười, khẽ khom người tạ ơn: “Dao nhi tạ ân điển Thái hậu, Dao nhi sẽ chờ tin tốt!”

Thái hậu đỡ nàng dậy, lại dịu dàng vỗ vỗ mu bàn tay nàng, nói: “Dao nhi thoải mái nghỉ ngơi! Ai gia có chút mệt mỏi!”

“Thái hậu ngài nghỉ ngơi thật tốt, Dao nhi cung tiễn Thái hậu!” trong ánh mắt Dao nhi toát ra sẵn sàng quan tâm, bất kể thật lòng hay là giả ý, Thái hậu cũng hơi động lòng, bởi vì hồi lâu không có ai thật lòng quan tâm bà. Những quan tâm dối trá kia đều có chứa mục đích, bà không lạ gì!

Thái hậu khẽ cúi đầu, xoay người rời đi, Dao nhi vẫn mỉm cười đưa mắt nhìn bà rời đi, cho đến cửa cung đóng lại nàng vẫn nhìn chằm chằm, giống như có thể nhìn xuyên thành cung.

Mặc dù Thái hậu đáp ứng thỉnh cầu của Dao nhi, nhưng Dao nhi vẫn mặt ủ mày ê, dự cảm chẳng lành trong lòng luôn không tản đi, nàng cảm thấy tất cả sẽ không đơn giản như vậy, trong bóng tối giống như có một người đang dẫn dắt, bất luận kẻ nào cũng trốn không thoát!

Dao nhi từ từ ngồi ở trong lương đình, một cái tay chống đầu, chau mày lại, vẻ mặt buồn thiu!

Lúc này, cửa Lê Hoa uyển truyền đến tiếng ồn ào quen thuộc, Dao nhi không vui cau mày, lại có tiếng cười nhạt, hôm nay thật náo nhiệt! Một người mới vừa đi, một người khó dây dưa lại nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một bóng dáng cao quý chợt tiến vào trong mắt Dao nhi, theo đó một mùi thơm cũng đánh tới Dao nhi, nàng không vui nhíu lông mày, đưa tay nhẹ nhàng che lỗ mũi, mùi thơm quá nồng khiến nàng khó có thể chịu được.

“oh! Đây không phải là hoàng hậu Nguyệt quốc sao? Sa trở thành tù nhân rồi hả?” Liễu Nhu quái gở nói xong, cười khinh bỉ, nhìn Dao nhi giống như nhìn thẳng hê!

Dao nhi lạnh lùng liếc nàng một cái, cười nhạo nàng tóc dài kiến thức ngắn, ngực lớn nhưng không có đầu óc, cả ngày chỉ biết tranh giành tình nhân lại là người ít học, Liễu Nhu phát hiện ánh mắt Dao nhi bay về phía bộ ngực của nàng, xấu hổ đến mặt cũng đỏ hết, cả giận nói: “ngươi dám nhìn loạn, Bồn cung móc mắt của ngươi!”

“Ngu không ai bằng!” Dao nhi không để uy hiếp của nàng vào mắt, ngược lại lạnh lùng khắc ra mấy chữ, đủ khiến Liễu Nhu giận dữ!

“Ngươi. . . . Người tới....!” Liễu Nhu chỉ vào mặt bàng quang của Dao nhi, hung hăng nhìn chăm chăm nàng, lại xoay người về phía sau phát ra mệnh lệnh, nhưng bọn Bích Ngọc chỉ đứng ở cửa Lê Hoa uyển không dám vào!

Liễu Nhu cực kỳ tức giận, lại khiến Dao nhi điên cuồng cười: “Ha ha. . . Trời cao có đức hiếu sinh, lại không nghĩ rằng cũng sáng lập ra một nữ nhân ngu xuẩn như vậy. Xem ra ông trời nhất định ngủ thiếp, mê mê hồ hồ không có hiểu rõ!”

“Ngươi. . . .” Liễu Nhu giận dữ, nhưng không giỏi nói chuyện, bị Dao nhi nói cái gì cũng vô lực phản bác, nàng hận hận tiến lên một bước, nâng bàn tay lên, vừa muốn rơi vào trên mặt Dao nhi, một bóng người thoáng qua, Dao nhi chợt đứng dậy ngăn trở tay của nàng.

Dao nhi hung hăng đẩy Liễu Nhu một cái, nâng bàn tay lên, một tiếng ‘chát’ vang thật lớn, trên má trái của Liễu Nhu hiện rõ một dấu bàn tay!

Liễu Nhu bụm mặt không thể tin nhìn chăm chăm Dao nhi, đầu óc không xoay chuyển nổi, chỉ nghe thanh âm bình tĩnh của Dao nhi vang lên: “Cái tát này trả lại hãm hại của ngươi dành cho ta!”

‘Chát’ lại một cái tát rơi vào trên má phải Liễu Nhu, đau rát, trong lỗ tai ông ông tác hưởng. Liễu Nhu bị đánh ngu, giơng mắt nhìn nhìn chăm chăm Dao nhi không có phản kháng!

Nàng chóng mặt choáng đầu, bên tai vang lên thanh âm ôn hòa lại lạnh như băng của Dao nhi: “Một tát này là cảnh cáo ngươi đừng giơng oai ở trên đầu ta, nếu không lần sau không chỉ là đánh ngươi nữa, giết chết ngươi cũng không quá đáng! Có nghe hay không!”

Bốn chữ cuối cùng Dao nhi cơ hồ hô lên, đánh vỡ lá gan của Liễu Nhu, Liễu Nhu kinh hãi thuận theo gập đầu, trước kia nàng khi dễ Dao nhi cũng không thấy cãi lại đánh lại, hiện tại đột nhiên hung ác, đáy lòng Liễu Nhu hơi sợ!

“Cút. . . .” Dao nhi chỉ vào cửa cả giận nói, trong giọng nói có lực uy hiếp mười phần, Liễu Nhu cụp đuôi ảo não chạy trốn. Nhưng mồm miệng oán hận cũng chôn xuống vào giờ khắc này.

Liễu Nhu bụm mặt chạy, trong lúc lơ đãng liếc thấy bóng dáng của hoàng thượng, nàng sửng sốt, thầm nghĩ: thị vệ đi tìm viện binh không phải đã bị nàng ngăn cản sao? Sao Hoàng thượng biết được tin tức chạy tới Lê Hoa uyển?

Chuyện là như vậy, nàng đến Lê Hoa uyển, lại không nghĩ rằng trong lúc vô tình gặp phải thị vệ đi tìm hoàng thượng, nàng tìm người ngăn thị vệ lại, cũng núp ở bên cạnh Lê Hoa uyển đợi sau khi Thái hậu rời đi mới dám đi vào.

Không nghĩ tới bị tiện nữ nhân Dao nhi kia đánh, Liễu Nhu càng nghĩ càng không cam lòng, nàng chạy về phía hoàng thượng, nhào vào trong ngực hắn, uất ức rơi lệ, nức nở nói: “hoàng thượng ngài nên làm chủ cho Nhu nhi! Nữ nhân ở Lê Hoa uyển kia đánh Nhu nhi!”

Nói xong cố ý để dấu tay trên mặt bại lộ trước mắt Hiên Viên Triệt, muốn chiếm được thương tiếc của Hiên Viên Triệt, tiện nhân Dao nhi kia chắc chắn bị xử phạt! Tính toán xong, Liễu Nhu cười trộm.

Hiên Viên Triệt không vui cau mày, hắn đã sớm mệt mỏi vì sự tranh giành, đối trá không đồng nhất của nàng, trong giọng nói lạnh như băng, lời nói tàn nhẫn: “Không có lửa làm sao có khói! Ngươi đừng đi trêu chọc Dao nhi, cho trầm thêm phiền!”

Hừ! Hiên Viên Triệt hừ nhẹ một tiếng, lãnh khốc vẫy vẫy ống tay áo, để lại cho Liễu Nhu một bóng lưng lạnh như băng, sải bước đi tới Lê Hoa uyển.

Liều Nhu kinh ngạc nhìn hần không quay đầu lại, khẽ cắn răng, hận ý đối với Dao nhi lại tăng thêm một phần. Sự lãnh khốc vô tình chỉ trích của hoàng thượng vừa rồi giống như một cây châm ghim vào trong thịt Liều Nhu. Đau đớn cực kỳ! Lửa thất vọng dấy lên từng chút.

107. Chương 128: Thập Hoàng Thúc

Lan Hiên cung, tiếng tiêu quấy nhiễu hàng đêm khiến tâm thần Lan nhi hơi không tập trung, mặc dù nàng không hiểu âm nhạc nhưng nghe nhiều nàng cũng cảm thấy trong đó có mờ ám, vì vậy gọi một nhạc công đến phổ nhạc cho nàng.

“Nô tỳ tham kiến nương nương!” Nhạc công khẽ khom người hành lễ, Lan nhi nhẹ nhàng nhắc tay ngọc, ống tay áo tơ lụa theo cánh tay rơi xuống tới cổ tay.

Giọng dịu dàng của Lan nhi khiến nhạc công thấp thỏm bất an bình tĩnh lại: “Đứng lên!”

“Tạ nương nương!” Nhạc công khẽ đứng dậy, cung kính đứng ở một bên, bộ dạng phục tùng không dám nhìn thẳng Lan nhi. Lan nhi nhẹ giọng nói ra mục đích nàng gọi hần đến hôm nay: “Hôm nay bản cung mời người đến là vì phổ nhạc, gần đây ban đêm trong cung thường có tiếng tiêu để nghe, Bản cung muốn người phổ nhạc ra!”

Cung nữ nghe vậy yên tâm, nụ cười tự tin hiện trên mặt xinh đẹp, nói: “Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định dốc hết toàn lực!”

“Được! Mời!” Lan nhi nhàn nhạt cười một tiếng, nở rộ như hoa lan vào sáng sớm, trên mặt cánh hoa loáng thoáng lưu lại sương óng ánh trong suốt. Theo phương hướng ngón tay Lan nhi, cung nữ ngồi xuống, cầm giấy bút, chờ nương nương phân phó!

Vừa dứt lời, tiếng tiêu đúng lúc vang lên, cung nữ nghiêng tai lắng nghe, chấm mực nước ngoắc ngoắc viết viết ở trên tờ giấy trắng, tiếng tiêu trầm bổng pháp phồng, uyển chuyển du dương! Dần dần, tiếng tiêu dần dần tắt, cung nữ viết xuống nốt cuối cùng!

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm cao vút: “Hoàng thượng giá lâm!”

Cung nữ vội vã đặt giấy lên bàn, quỳ xuống, động tác làm liền một mạch. Lan nhi khom người hành lễ: “Tham kiến hoàng thượng!”

“Ái phi xin đứng lên!” Hiên Viên Triệt bước nhanh đến phía trước đỡ Lan nhi dậy, cũng thuận thế kéo Lan nhi vào trong ngực, Lan nhi ngoan ngoãn tựa sát không phản kháng giống như một con mèo nhỏ. Thanh âm Hiên Viên Triệt trầm thấp lạnh như băng: “Nghe nói ái phi mời nhạc công phổ nhạc?”

Nghe vậy, Lan nhi kinh hãi, chẳng lẽ nhất cử nhất động của nàng đều ở trong giám thị của hần? Nếu không sao nàng mới mời nhạc công thì hần đã tới?

Lan nhi đè nén phỏng đoán trong lòng, cười ngọt ngào nói: “Đúng! Mặc dù Lan nhi không hiểu khúc nhạc, nhưng cảm thấy tiếng tiêu này thật là dễ nghe cảm động, vì vậy tìm nhạc công phổ nhạc, Lan nhi cũng học một ít!”

“Khó được ái phi có lòng!” mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hần! Hần tiến lên một bước, không lưu dấu vết bỏ qua Lan nhi, đưa tay cầm giấy trắng từ trên bàn lên, vừa suy nghĩ, vừa không chút để ý hỏi: “Ái phi có biết hàm nghĩa trong khúc này?”

“Không biết!” Lan nhi không chút do dự lắc đầu, che miệng lúng túng cười một tiếng, nói: “Lan nhi ngu độn, không biết cung thương (hai trong ngũ âm của nhạc cổ điển Trung quốc)!”

“Những thứ nhàm chán này ái phi không cần học!” Hiên Viên Triệt nói thể đến tột cùng là ý gì? Chẳng lẽ hần đoán ra ý đồ cố ý quanh co vòng vèo của Lan nhi nên cảnh cáo nàng sao?

Lan nhi giả bộ không chút tâm cơ nào, khéo léo trả lời: “Vâng hoàng thượng, nô tỳ tuân lệnh!”

Hiên Viên Triệt tiện tay ném giấy trắng ở trên bàn, xoay người lại nói với Lan nhi: “Trẫm còn có công sự chưa làm, ái phi sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Cung tiến hoàng thượng!” Lan nhi không giận không làm khó, hoàn toàn như không có chuyện, đưa đi Hiên Viên Triệt, ban thưởng nhạc công rồi đuổi nàng rời khỏi, Lan nhi cầm nhạc phổ tỉ mỉ suy nghĩ, trong phòng cũng hiện lên từng chữ, chợt trong mắt phát ra ánh sáng trắng lợi, mắt dừng trên nhạc phổ, tất cả đều hiểu.

Nàng phải ngủ một giấc, chuẩn bị chiến đấu! Thổi tắt cây nến, Lan nhi ngã đầu ngủ, mặc kệ trời đất mù mịt!

Nhu phúc cung, chủ tớ hai người tựa hồ đang nóng nẩy chờ đợi người nào, thật lâu không ngủ! Đêm đã khuya vì ngăn ngừa người khác hoài nghi, Bích Ngọc hạ thấp giọng ghé vào bên tai Liễu Nhu nói: “Nương nương, người trở lại!”

“Truyền hắc vào đi!” Liễu Nhu mừng rỡ đẩy cũi lòng, đẩy mắt hiện nụ cười.

“Tham kiến nương nương!” Một nam tử mặc phục sức thái giám đi tới, quỳ một chân trên đất! Bóng dáng không kiêu ngạo không tự ti hiện lên ở trước mắt các nàng.

Liễu Nhu vội vàng hỏi: “Chuyện làm như thế nào?” nàng rất muốn xem tiết mục song long đoạt phượng phần khích, nếu Phượng Hoàng hủy diệt ở giữa sự tranh đoạt của song long càng đáng xem hơn, nàng đã không kịp chờ đợi rồi.

Nam tử cung kính trả lời: “Chuyện đã làm xong, ít ngày nữa hắc sẽ đến Minh quốc!”

“Được, được! Bích ngọc, thưởng!” Liễu Nhu vỗ tay khen hay, phân phó Bích Ngọc một tiếng, Bích Ngọc lập tức đi vào phòng, đợi lúc ra ngoài, trong tay đã cầm một hộp vàng bạc châu báu, sáng ngời chói mắt!

Nam nhân nhận lấy châu báu, đẩy mắt tỏa ra tham lam, trong giọng nói lộ ra nụ cười: “Tạ nương nương! Tại hạ cáo từ, tuyệt không liên lụy nương nương!”

“Đi!” Liễu Nhu phất tay một cái, bóng dáng nam nhân vụt một cái biến mất trong đêm đen, Liễu Nhu đắc ý cười, kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Sáng hôm sau, trong hoàng cung vui sướng, nghênh đón một đại nhân vật. Cũng là một nhân vật quan trọng thay đổi vận mạng Dao nhi.

Bởi vì Thái hậu ra mặt Dao nhi có thể tự do hoạt động trong hoàng cung, nhưng phải có người đi theo, đãi ngộ đặc biệt này ngược lại khiến Dao nhi càng thêm phiền lòng, đến đâu đều có một đám đuôi đi theo, bị người giám thị, Dao nhi chỉ đành chịu núp ở trong Lê Hoa uyển, không ra cổng trước không bước cổng trong! Nhưng hôm nay trong cung có khách nên Thái hậu ời, Dao nhi phải ra mặt!

Dao nhi vẫn mặc bộ y phục lụa mỏng màu trắng, vào thu hơi lạnh, Lục Nhi phủ thêm áo khoác màu trắng cho nàng, nơi cổ áo có lông nhung, thật là ấm áp thoải mái, ở giữa những nữ nhân trang phục lộng lẫy trong cung, Dao nhi có vẻ mộc mạc mà trắng trong thuần khiết!

Bọn Hiên Viên Triệt đã ở cửa cung trông mong chờ đợi khách quý, nhưng Dao nhi khoan thai tới chậm, mới vừa đến gần cửa cung, ánh mắt của Dao nhi bị một bóng dáng quen thuộc hấp dẫn, nàng nháy nháy mắt không xác định hỏi Lục Nhi: “Lục Nhi, người xem, phi tử mặc quần áo màu xanh biếc bên cạnh Hiên Viên Triệt có phải Lan nhi hay không?”

Nghe vậy, mắt Lục Nhi nhìn qua, nói: “Phu nhân, bóng lưng có mấy phần quen thuộc! Chỉ là không rõ lắm có phải Lan nhi hay không!”

Lửa giận của Dao nhi lên cao, nếu thật là Lan nhi thì dù nàng trở mặt với Hiên Viên Triệt cũng phải cứu Lan nhi ra hoàng cung, Lan nhi và Tiêu Phong lưỡng tình tương duyệt, tại sao hắc chia rẽ người có tình?

Dao nhi ôm lòng thấp thỏm bất an chậm rãi tới gần người giống Lan nhi, đi tới phía sau nàng, khẽ gọi: “Lan nhi?”

“Dạ!” Nghe được có người kêu nàng, Lan nhi phản xạ có điều kiện đáp ứng một tiếng, cũng xoay đầu lại, trên mặt mang nụ cười, nhưng lúc thấy Dao nhi, nụ cười cứng ở trên mặt, nhưng ưu thương lóe lên ở đáy mắt lại bị Dao nhi bắt được!

“Tiểu thư?” Lan nhi nói nhỏ, trong giọng nói có chứa một tia ghen ngào, lỗ mũi cũng hồng hồng giống như con thỏ nhỏ, Lan nhi vừa định nhào vào trong ngực Dao nhi khóc lớn, lại bị Hiên Viên Triệt kéo vào trong ngực, ở bên tai Lan nhi dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được nói: “Ái phi, chú ý thân phận!”

Mặc dù không nghe được Hiên Viên Triệt nói gì, nhưng nhìn bộ dáng gượng cười của Lan nhi, trong lòng Dao nhi rất chua chát khổ sở, Lan nhi nhất định là bị miễn cưỡng, nếu không phải bởi vì nàng, Lan nhi đã cùng Tiêu Phong như hình với bóng rồi, làm sao chịu nhịn nỗi khổ tương tự khi chia ly?

Nội tâm Dao nhi tràn đầy tự trách áy náy, nàng âm thầm thề nhất định phải cứu Lan nhi thoát ly biển khổ, từ đó trời ặc chim bay, nàng và Tiêu Phong lưu lạc chân trời cũng tốt hơn bị nhốt trong cung vạn lần!

Dao nhi im lặng không lên tiếng đứng ở một bên, chỉ có Lục Nhi cùng theo, ý định của những người khác đều tập trung trên người bị khách sắp tới, nhưng Dao nhi vẫn loáng thoáng cảm nhận được một ánh mắt oán hận dừng lại ở trên người nàng, Dao nhi theo ánh mắt nhìn lại, đối diện khuôn mặt phần hận của Liễu Nhu, Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, ngay sau đó xoay mặt.

Lúc này, một chiếc xe ngựa tiến vào tầm mắt mọi người, xe ngựa dừng ở trước cửa cung, một nam nhân tà mị từ trên xe ngựa đi xuống, tuy hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn, hai lông mày anh tuấn giương lên, khuôn mặt trắng nõn, giữa hai lông mày có âm khí, nhưng không ảnh hưởng hình tượng toàn thân, được cho là một mỹ nam tử.

Dao nhi buồn bực trong lòng, nam nhân này rốt cuộc có thân phận gì? Đáng giá hoàng thượng Thái hậu lao sư động chúng chào đón!

Hiên Viên Triệt bỏ lại Lan nhi sải bước lên trước, mỉm cười nói: “Thập hoàng thúc một đường cực khổ!”

Nam nhân vội vàng quỳ xuống hành lễ thỉnh an: “Thần tham kiến hoàng thượng!” nam nhân nhìn như cung kính, nhưng kiêu ngạo không kém trên người hần chạy không khỏi hai mắt khôn khéo của Dao nhi, Dao nhi cười lạnh, thật là một nam tử lợi hại trong ngoài không giống nhau.

Thập hoàng thúc tên Hiên Viên Triệu, là em ruột của tiên tổ hoàng đế, sau khi tiên tổ hoàng đế kế vị hần liền dạo chơi khắp nơi, nguyên do ở trong đó người ngoài đều không biết, chỉ là vì sao hần đột nhiên trở lại đây? Dao nhi trăm mối vẫn không có cách giải!

Thập hoàng thúc tuy là trưởng bối, nhưng cũng không lớn hơn Hiên Viên Triệt mấy tuổi, lúc nhỏ thường cùng nhau chơi đùa, cho nên tình cảm thâm hậu, thập hoàng thúc khách khí như thế khiến Hiên Viên Triệt không vui nhủ lông mày, Hiên Viên Triệt đỡ thập hoàng thúc dậy, cười nói: “Thập hoàng thúc không cần đa lễ, giống như lúc nhỏ là được!”

“Thần cung kính không bằng tuân mệnh!” Thập hoàng thúc cũng không từ chối sẵn khoái đáp ứng, thập hoàng thúc cau mày, ánh mắt như có như không bay đến trên người Dao nhi, khóe miệng hần còn mang nụ cười làm cho người ta không rõ chân tướng, làm cho da đầu người ta tê dại!

Đáy mắt Dao nhi dính vào một tầng mê mang, Dao nhi nghi ngờ len lén nhìn Thái hậu một cái, bà thật bình tĩnh, không buồn không vui, nhưng lo lắng trùng trùng ở đáy mắt là chuyện gì xảy ra? Cho đến khi thập hoàng thúc đi tới trước mặt Thái hậu hành lễ, Thái hậu mới nở một nụ cười nhàn nhạt: “Tham kiến hoàng tẩu, đã lâu không gặp, phong thái hoàng tẩu chưa giảm!”

Thái hậu nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Thập đệ vẫn không thay đổi, miệng vẫn bén nhọn!”

“Ha ha. . . . Hoàng tẩu quá khen!” Xem ra thập hoàng thúc về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, cái gia đình này nói chuyện cũng ngấm ngấm hại người, trong lời có gai, xem ra bên trong tất có chuyện!

Nghe người một nhà này hàn huyên nhằm chán khiến Dao nhi buồn ngủ, qua hồi lâu, khi nàng rốt cuộc nhìn không được, vở kịch nhằm chán này mới kết thúc, do Lục Nhi đỡ, nàng không kịp chờ đợi muốn nằm ở trên giường lớn Lê Hoa uyển ngủ một giấc ngon.

Nhưng không như mong muốn, nàng nằm ở trên giường mềm nhũn không hề buồn ngủ, đầy trong đầu là ánh mắt uất ức của Lan nhi, còn có ánh mắt không giải thích được lú thập hoàng thúc nhìn nàng, giống như đã gặp ở đâu, nhưng nàng vắt hết óc cũng không có chút đầu mối nào. Lúc này, Dao nhi quay đầu, trong lúc lơ đãng thấy trên bàn có một con mèo, ánh mắt sáng rõ của mèo chăm chú nhìn nàng, khiến nàng rợn cả tóc gáy, Dao nhi kinh hoảng hô to: “Lục Nhi, mau ôm con mèo trên bàn đi!”

Lục Nhi nghe tiếng đi vào, trên bàn trống tuếch, Lục Nhi không giải thích được nói: “Phu nhân, không có mèo!”

“Có, ở trên bàn !” Dao nhi kiên trì thấy được mèo, tay ngọc chỉ vào trên bàn, giọng nói lộ ra không kiên nhẫn, trong lòng Lục Nhi cảm thấy lẩn lộn, nghĩ thầm: có lẽ phu nhân ngủ mê xuất hiện ảo giác rồi !

Lục Nhi cũng không để ý, đi tới đắp kín mền cho Dao nhi, nói: “Phu nhân nghỉ ngơi, Lục Nhi ôm mèo đi!” , đợi Dao nhi nhắm mắt lại, Lục Nhi như có chuyện lạ đến gần cái bàn, sau đó xoay người nhìn Dao nhi một cái liền rời đi.

108. Chương 129: Bộ Ngựa Bắt Ve, Chim Sẻ Rình Sau

Chuyện trên đời hay thay đổi, ba mươi năm Hà Tây, ba mươi năm Hà Đông! Người đời đều cho là mình thông minh tuyệt đỉnh, âm mưu tính toán, lại không biết sau lưng đã trở thành đối tượng bị người khác tính toán. Quay đầu lại thì công dã tràng!

Trên triều đình, văn võ bá quan thương nghị đại sự quốc gia, ồn ào lộn xộn, ý kiến không đồng nhất. Hiên Viên Triệt đều có thể nói một câu toạc ra khuyết điểm trong đó, khiến cho bách quan bội phục sát đất. Thật mở to mắt nhìn quốc quân mới này.

Lúc này, thanh âm uy nghiêm của Hiên Viên Triệt ngồi ngay ngắn trên ghế rồng vang lên: “Thập hoàng thúc!”

“Thần ở đây!” Nghe tiếng, thập hoàng thúc lập tức bước ra khỏi hàng đứng ở trong triều đình, bộ dạng phục tùng chờ đợi quân vương ban bố lệnh!

“Thập hoàng thúc anh minh vang dội, thông minh tuyệt đỉnh, trẫm quyết định để thập hoàng thúc thay trẫm Thống soái Ngự Lâm quân, bảo vệ an toàn của hoàng cung!” Hiên Viên Triệt vừa nói ra lời này liền kích thích ngàn tầng sóng, trên triều đình nhất thời nổ tung.

Ồn ào, châu đầu ghé tai, ríu rít nghị luận! Sắc mặt Thập hoàng thúc chợt biến, khổ sở từ chối: “hoàng thượng, thần chỉ biết du sơn ngoạn thủy, thích đi mây chơi hạc, trách nhiệm mang binh trọng đại, thần thật sự không nhận nổi trọng trách! Xin hoàng thượng nghĩ lại!”, vừa nói thập hoàng thúc vừa quỳ trên mặt đất, nằm rạp trên mặt đất!

Hiên Viên Triệt cũng không biết vì sao cố chấp không chịu dừng, nhất định giao binh quyền cho thập hoàng thúc! Nhiệm vụ dẫn ngự lâm quân bảo vệ Hoàng Thành rất khó khăn, một khi xuất hiện rắc rối Hoàng Thành tất bị diệt, hoàng tộc sẽ hủy trong chớp lát. Tương lai Minh quốc sẽ khổ sở!

Hiên Viên Triệt không vui cau mày, giọng nói lạnh như băng uy nghiêm làm cho người ta không thể kháng cự: “ý trẫm đã quyết, hoàng thúc chớ ra sức khước từ!”

Lời đã nói đến mức này thập hoàng thúc từ chối nữa chẳng phải là không biết điều? Thập hoàng thúc lĩnh mệnh tạ ơn: “Thần tạ chủ long ân, thần nhất định liều mình bảo vệ hoàng thành an toàn!”

“Tốt! Mời thập hoàng thúc đứng lên!” Hiên Viên Triệt mặt mày hớn hờ, cho dù chúng thần có ý kiến cũng không dám nhiều lời, thiên uy khó đoán, bọn họ chỉ muốn bo bo giữ mình không muốn gây chuyện sinh sự! Huống chi đều là người Hiên Viên gia, có thể ra cạm bẫy gì?

Phủ thập hoàng thúc

Viện thật to bị đêm tối bao phủ, ánh đèn bên trong thư phòng sáng tắt có thể thấy được, bóng dáng cao lớn chiếu vào trên tường, loáng thoáng có thể thấy được nụ cười đắc ý từ khóe môi nhếch lên của nam nhân.

Thập hoàng thúc cầm lệnh bài dùng để điều binh khiển tướng trong tay xoay qua xoay lại thưởng thức! Xem mãi không chán! Hơn nữa trông mặt bình thường trong treo lạnh lùng thoáng qua nụ cười khó hiểu, bộ dáng phóng đảng không kèm chế được trở thành hư không, bóng dáng ngồi ngay ngắn ở trên ghế thái sư điều khắc đẹp đẽ thật cao lớn uy nghiêm!

Lệnh bài nhỏ bé trong tay lại hàm chứa trách nhiệm và quyền thế hết sức quan trọng, bao nhiêu người tranh đến bể đầu chảy máu, nhưng hẳn lại không cần tốn nhiều sức liên để như trở bàn tay!

Quả đấm buộc chặt, nắm chặt lệnh bài trong lòng bàn tay, từng hồi sáng khoải tràn lên đầu. Thập hoàng thúc khẽ nhắm lại hai mắt, tận tình hưởng thụ quyền thế địa vị cao cao tại thượng.

Ý nghĩa của việc giao ra binh quyền có nghĩa là gần nguy hiểm hơn một chút, ở hoàng gia, không có thân tình tay chân, không có tình yêu. Chỉ có quyền thế địa vị sẽ không phản bội người.

Ngồi trên ghế rồng không chỉ có địa vị trông coi thiên hạ, càng có vô hạn trách nhiệm và tịch mịch vô biên chỗ cao không thắng lạnh. Bao nhiêu người nhìn chăm chăm, vì vậy người không thể không lo lắng đề phòng sống qua ngày! Không thể không cực kỳ cảnh giác.

Thập hoàng thúc nắm giữ quyền to Thống soái Ngự Lâm quân, bên trong hoàng cung có người thấp thỏm lo âu, thừa dịp bóng đêm đang đậm, chính là thời cơ tốt để âm mưu tính toán.

‘vèo’ mấy tiếng, năm bóng dáng màu đen xẹt qua trong trời đêm, giống như một trận gió không lưu dấu vết.

“Tham kiến chủ tử!” Năm tử sĩ đồng loạt quỳ xuống, động tác tinh luyện lưu loát, vừa nhìn là biết người được đặc biệt huấn luyện. Trong cuộc sống của tử sĩ chỉ có phục tùng mệnh lệnh, còn lại đều là mây trôi!

Nữ nhân ngồi ở trên cao lạnh lùng quét qua năm người, thanh âm lạnh như băng vang vọng ở trong phòng thật lâu không dứt: “Giám thị nhất cử nhất động của hần, nếu như có dị thường lập tức trở về bẩm báo! Dưới tình thế cấp bách cứ tiền trăm hậu tấu!”, nói xong, nữ nhân làm một động tác ở cổ, động tác ám chỉ một cuộc âm mưu.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Cùng kêu lên cao vút, vang vang có lực, nói năng có khí phách!

Nữ nhân nhẹ nhàng phát tay, năm người đồng loạt bay đi, tới vô ảnh đi vô tung!

Hai mắt nữ nhân nhìn chăm chăm phía trước, ly trà bị hủy trong tay nàng, vết máu lưu lại theo ly trà nhỏ xuống trên mặt đất, hóa thành một đóa hoa sen kiều diễm ướm át.

Quyền to thống soái Ngự Lâm quân làm cho người ngã ngựa đổ, chuyện lạ tầng tầng lớp lớp!

Đêm đang sâu, trong Lê Hoa uyển yên lặng thoáng qua một bóng dáng quý dị, Lục Nhi vừa mới chuẩn bị đi xem Dao nhi ngủ chưa, lúc đi ngang qua cửa sổ bóng dáng quý dị chợt lóe lên ở trước mắt nàng, tim của Lục Nhi nhấc lên tới cổ họng, hai con ngươi sáng ngời nhìn bóng người núp ở trong bóng đêm, nàng không nói hai lời, lập tức cất bước đuổi theo.

Lục Nhi nhìn chung quanh, lạc đường ở trong rừng cây, người cũng đánh mất! Nàng ảo não nhíu mày, khẩn trương cảnh giác nguy hiểm bên ngoài, cũng không quên tiếp tục tìm kiếm bóng dáng quý dị. Phía chân trời phương xa từ từ đổi trắng, nối nhau với rừng cây. Lục Nhi vẫn đảo quanh ở trong rừng cây giống như vào mê cung không đi ra được.

Lúc này Lục Nhi luống cuống, cả đêm không về không biết phu nhân tỉnh lại có gấp gáp hay không? Người thân bí có thân phận ra sao? Có phải là kẻ điều hổ ly sơn dẫn nàng đi, sau đó xuống tay đối với phu nhân hay không! Lục Nhi càng nghĩ càng lo lắng, lòng rối loạn không thể tĩnh tảo, luống cuống bất an khiến nàng càng khó tìm được đường ra.

Lục Nhi quay người lại, trong lúc lơ đãng phát hiện cuối rừng cây có người nằm trên mặt đất, mặc y phục màu trắng trên người, ba búi tóc đen xóc xếch trải trên mặt đất, đôi tay cô gái đặt ở trên bụng an tường ngủ thiếp đi.

Lục Nhi thả nhẹ bước bước chậm rãi tới gần, đề phòng nữ tử tùy thời tập kích nàng. Nhưng cô gái ngủ rất say, tiếng bước chân của Lục Nhi không có đánh thức nàng, khi thấy rõ mặt mũi cô gái, Lục Nhi kinh hãi trợn to hai mắt, kinh ngạc kêu to: “Phu nhân?”

Đây là chuyện gì xảy ra? Phu nhân không phải nên ở Lê Hoa uyển sao? Làm sao lại nằm ở nơi này? Lục Nhi trăm mối vẫn không có cách giải, trong đó cất giấu âm mưu gì!

Sương thẩm ướt y phục Dao nhi, Lục Nhi sợ nàng cảm lạnh vội vàng đỡ nàng dậy, nhẹ giọng kêu: “phu nhân, tỉnh!”

Lục Nhi nhẹ nhàng lắc lắc, Dao nhi rốt cuộc thức tỉnh, mở ra hai mắt đen nhánh mê mang nhìn quanh bốn phía xa lạ, lại ngẩng đầu lên nhìn Lục Nhi, mặt mê mang hỏi: “Lục Nhi, đây là đâu vậy? Sao chúng ta ở chỗ này?”

“Phu nhân, ngài không biết mình vào bằng cách nào sao?” Lục Nhi thử hỏi, nàng cứ có cảm giác trong đó có mờ ám, có một người thần bí ở sau lưng khổng chế nhất cử nhất động của mọi người. Nhưng âm mưu của người thần bí không có người biết, đây mới là thứ làm người ta khó khăn.

Ánh mắt Lục Nhi hoài nghi, rùng cây xa lạ, từng thứ từng thứ đánh thẳng vào đại não Dao nhi, trong đầu nàng trống rỗng không rõ đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Đôi tay che đầu, thống khổ vùi đầu, miệng la hét: “Ta không biết, không biết! A. . . . Đầu của ta thật là đau!”

“Phu nhân, phu nhân!” Lục Nhi thấy thế sốt ruột, mạnh mẽ lấy hai tay của Dao nhi xuống, kiểm chế nàng không để cho nàng thương tổn mình, Lục Nhi an ủi nàng: “Phu nhân không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, hay là chúng ta nghĩ biện pháp rời đi nơi này trước!”

“Ừ!” Dao nhi yếu ớt đáp ứng một tiếng, cúi đầu nên Lục Nhi không có nhìn thấy nụ cười hiện lên trên mặt nàng giờ phút này. Nếu không nhất định bị sợ chết rồi.

Hai người phí sức sức của chín trâu hai hổ vẫn không thể nào tìm được đường ra, chợt một bóng người từ trên trời giáng xuống, nói: “Chớ phí sức, đây là thiết kế theo Âm Dương Bát Quái, người bình thường không đi ra được!”

“Người nào?” Dao nhi và Lục Nhi kinh hãi thét, một người rơi vào phía sau các nàng, hai người xoay người lại kinh ngạc kêu to: “Là người!”

“Vì sao Thập hoàng thúc đến chỗ này?” Dao nhi cười lạnh hỏi, mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc của thập hoàng thúc, Dao nhi tìm tòi ở trong đầu hi vọng tìm được dấu vết.

Lục Nhi cảnh giác nhìn thập hoàng thúc, vận sức chờ phát động theo tùy lúc chuẩn bị chiến đấu. Thập hoàng thúc lạnh lùng nhếch miệng, gò má kéo lên một đường cong hoàn mỹ, hai mắt tà mị chiếu lấp lánh: “Đều là bạn lâu năm, cần gì khấn trương như vậy?”

“Bạn lâu năm?” Dao nhi nói lẩm bẩm, khẽ cúi đầu suy nghĩ, nhưng một chút đầu mối cũng không có!

Chợt thân hình thập hoàng thúc thoáng qua, mới một giây đồng hồ liền chuyển qua trước người Dao nhi, kèm cầm của nàng, cười lạnh hỏi: “Thế nào? Nhanh như vậy đã quên!”

Trên cằm truyền tới đau đớn khiến đầu óc Dao nhi thông suốt, nàng trợn to hai mắt, bình tĩnh hiểu ra nói: “Là người! Ta nhớ ra rồi!”

“Ha ha. . . . Rốt cuộc nghĩ tới!” Thập hoàng thúc cười tà thật xinh đẹp, lại làm cho Dao nhi cảm thấy rợn cả tóc gáy, một hồi một hồi sợ hãi bao phủ trong lòng hắn, giống như rơi xuống địa ngục tan xương nát thịt.

Một tay Dao nhi đẩy thập hoàng thúc ra, cũng cảnh giác lui về phía sau một bước, lạnh giọng hỏi: “Người đúng là âm hồn bất tán, đến cùng muốn làm cái gì?”

“Người thông minh không nói tiếng lóng! Chẳng lẽ ngươi không biết bốn vương muốn làm gì?” Giọng nói thập hoàng thúc đột nhiên biến chuyển, tròn mắt tựa như một cái động không đáy, cuốn người khác vào không thể thoát ra, bên tai Dao nhi vang lên lời hắn nói ở Cảnh vương phủ đêm đó, mục tiêu của hắn là thiên hạ! Nhận thức này khiến cho tim gan nàng run sợ.

“Người. . .” Dao nhi nóng nảy bật thốt lên, lại bị ánh mắt lạnh như băng của thập hoàng thúc bức vào trong bụng, thập hoàng thúc lạnh lùng nói: “Người thông minh không cần nói rõ ràng! Trời mới biết người biết ta biết!”

Dao nhi dùng ánh mắt không tốt theo dõi nhất cử nhất động của hắn, thập hoàng thúc đột nhiên xuất hiện tuyệt không phải tình cờ, họ không thể phớt lờ, Dao nhi hỏi: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Bổn vương chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về bổn vương! Mà người, có thể giúp Bổn vương!” Thập hoàng thúc vươn tay nắm cầm Dao nhi lần nữa, cường bách Dao nhi nhìn ánh mắt hắn, cười tà, trong con ngươi hiện lên khiêu khích.

Dao nhi tự biết vô lực phản kháng, cười lạnh lạnh rồi, nói: “Hôm nay ta giống như cá chậu chim lồng, còn khó bảo toàn chính mình sao giúp được người?”

Dao nhi nghĩ thập hoàng thúc sẽ thỏa hiệp, không nghĩ tới đạo ột thước, một câu nói sau đó của thập hoàng thúc khiến nàng có khổ khó nói: “Người có Lưu Quân Dao được thiên hạ! Người quên sao?”

“Người. . .” Dao nhi cắn răng nghiêng lợi, hận hận theo dõi hắn, hận không thể đâm xuyên mấy động, nghe vậy, Lục Nhi từ trong sương mù tỉnh lại, nàng rốt cuộc hiểu rõ hàm nghĩa trong cuộc nói chuyện của họ, thập hoàng thúc muốn lấy được thiên hạ, mạng của phu nhân ở trong tay hắn, Lục Nhi án binh bất động, chờ đợi đánh một trận cuối cùng để cứu phu nhân ra.

Ánh mắt phần hận của Dao nhi không có ảnh hưởng tâm tình thập hoàng thúc chút nào, nắm đại quyền, thiên hạ dễ như trở bàn tay!

109. Chương 130: Hoàng Phủ Hiên Vào Cung Tìm Thê Tử

Rừng cây sương mù, tầng tầng sương mù tỏa ra, trên mặt hồ bình tĩnh lại tạo nên một tầng bọt sóng.

Nghe tin tức Hoàng Phủ Hiên sắp sửa tới khiến lòng của Hiên Viên Triệt thật lâu không thể yên bình lại, hắn dừng bước chân đi quanh trong thư phòng, lông mày anh tuấn nhíu lại, khổ sở suy nghĩ! Như thế nào mới có thể có biện pháp tốt vẹn toàn đôi bên?

Tin tức này rất nhanh truyền vào trong tai người có lòng, có người vui có người lo, Liễu Nhu âm thầm đắc ý, nhưng lại oán giận Hoàng Phủ Hiên tới quá chậm, tin tức đã sớm phải người đưa cho hắn, sao giờ hắn mới đến đây?

Mà Lan nhi lại mừng rỡ cực kỳ, nếu như Hoàng Phủ Hiên tới, nàng nhất định nghĩ biện pháp truyền tin tức cho Hoàng Phủ Hiên, để hắn cứu tiểu thư ra hoàng cung, người một nhà đoàn tụ.

Lúc Dao nhi nghe tin tức này, vừa vui vừa buồn! Vui chính là: người hàng đêm tưởng niệm rốt cuộc sắp gặp được rồi, lo chính là: Hiên Viên Triệt chắc chắn phải người giam nàng không để cho nàng gặp Hoàng Phủ Hiên, phải làm thế nào mới có thể cho Hiên biết được tình cảnh của nàng đây? Dao nhi đột nhiên lâm vào tình cảnh lưỡng nan!

Lục Nhi nhìn hết mâu thuẫn của tiểu thư ở trong mắt, gấp gấp ở trong lòng. Nàng một mực yên lặng đứng ở một bên, len lén nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Dao nhi, một cái nhăn mày một nụ cười.

Chợt, Dao nhi kêu khẽ một tiếng làm Lục Nhi sợ hết hồn, nàng vội vã chạy tới, gấp gấp hỏi: “Phu nhân thế nào?”

“A. . . . Lục Nhi, có con mèo đen, nó luôn nhìn chằm chằm ta, thật là khủng khiếp!” Dao nhi cúi đầu, một tay che mắt, một cánh tay chỉ vào rừng cây bên cạnh, Lục Nhi mở mắt nhìn lại, không có vật gì!

Trong lòng Lục Nhi buồn bực không dứt. Nàng chạy tới ôm Dao nhi đang mắt nhắm nhắm, an ủi: “Phu nhân, không có mèo đen! Ngài hoa mắt!”

“Có, có, ta thấy rõ ràng!” Dao nhi một mực chắc chắn, vẻ mặt hoảng hốt, giống như bị kinh sợ rất lớn, Lục Nhi không cưỡng được nàng chỉ theo lời của nàng nói: “Được, được, Lục Nhi đuổi nó đi!”

Vừa dứt lời, Lục Nhi chạy tới dùng chân đá đá cây, cho đến bình tĩnh lại, Dao nhi mới không kinh sợ nữa, từ từ khôi phục bình thường, Dao nhi mỉm cười lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mà dự cảm xấu trong lòng Lục Nhi lại tới, lúc này phu nhân luôn nói có con mèo nhìn chăm chăm nàng, nhưng Lục Nhi chưa bao giờ thấy con mèo nào! Chẳng lẽ là phu nhân xuất hiện ảo giác? Nhưng Lục Nhi lại buồn bực, người bình thường sao lại xuất hiện ảo giác đây?

Lục Nhi chắc chắn nhìn phía trước, quyết định muốn dò xét đến cùng!

Ban đêm, Dao nhi mới vừa ăn, ngồi ở trước bàn, không ngừng ăn nho chua, người mang thai luôn thích ăn chua, Dao nhi cũng không ngoại lệ, Lục Nhi cười hì hì nói: “Phu nhân, người đời thường nói: chua nam cay nữ, phu nhân hy vọng là tiểu thái tử hay là tiểu công chúa?”

Tay ngọc của Dao nhi nhẹ nhàng trượt qua trượt lại trên bụng đội lên, ánh mắt từ ái nhìn chăm chăm bụng, thanh âm dịu dàng: “Tiểu công chúa! Không buồn không lo không cần trông nom chuyện ưu phiền thế gian.”

Lục Nhi không hiểu hỏi nữa: “Nhưng tiểu thái tử tương lai sẽ thành vua, có địa vị chí cao quyền thế vô thượng, sẽ ưu sầu sao?”

“Quân vương tịch mịch nhất! Uyên thâm quá ít người hiểu, cả đời không có mấy người bạn hiểu mình! Cặp mắt người thiên hạ chăm chú nhìn trên người hần, không thể đi sai bước!” Dao nhi khẽ ngẩng đầu, cặp mắt vô hồn nhìn phía trước, tay nhỏ bé vẫn trượt qua trượt lại ở chỗ cũ trên bụng. Chỉ là thanh âm nghe rất bi thương!

Lòng của Lục Nhi trầm xuống, bất đắc dĩ thở dài nói: “không có phu nhân ở bên cạnh! Hoàng thượng nhất định rất tịch mịch!”

Lục Nhi vô tâm nói như vậy lại làm dấy lên khổ sở đè nén trong lòng Dao nhi, nước mắt đảo quanh ở trong mắt, lại quật cường không cho nước mắt rơi. Thấy vẻ mặt phu nhân bi thương Lục Nhi hận không thể đánh miệng mình, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Đụng trúng chuyện thương tâm của phu nhân rồi.

Lục Nhi hiểu, mặc dù phu nhân mặt ngoài bình tĩnh vô sự, nhưng ban đêm thường thường khóc một mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Nhi chạy đông chạy tây tìm cách cứu nàng đi ra ngoài ! Lục Nhi từ nhỏ sống ở trong chốn giang hồ tràn đầy đao kiếm không hiểu nhân tình, nhưng phu nhân thân như tỷ muội với nàng, ăn khế trả vàng, Lục Nhi dù liều mạng cũng muốn giúp phu nhân hoàn thành tâm nguyện!

Lục Nhi ngẩng đầu lên nhìn mặt trời mọc trên ngọn cây, nghĩ thầm: hần sắp đến rồi !

Vừa nghĩ tới người đã tới rồi, “Tiểu sư muội!” Chỉ nghe một tiếng kêu gọi, bóng dáng phiêu dật của Thiên Vũ đã rơi vào trước mặt họ, Thiên Vũ vẫn như vậy, trên mặt mang tươi cười tà mị.

“Sư huynh?” Dao nhi hí cặp mắt hỏi, ngay sau đó cười ha hả trêu ghẹo: “Huynh thật đúng là xuất quỷ nhập thần a!”

“Đó là đương nhiên, phiêu dật vẫn là theo đuổi của ta!” Thiên Vũ vô liêm sỉ khoe khoang, tà mị ngồi xuống, một cái tay chống cằm! Mắt nháy nháy, phóng điện với Dao nhi!

Dao nhi rất không nể tình ôm bụng cười lăn lộn, chỉ vào gương mặt tuần tú vạm vạc của hần, nói: “Mặt huynh rút gân à! Khó coi chết đi được!”

“Tài nghệ thưởng thức của tiểu sư muội thật kém! Sư huynh ta tướng mạo như Phan An, tuần dật tiêu sái, trên giang hồ không biết bao nhiêu thiếu nữ tử tranh nhau theo đuổi!” hôm nay Thiên Vũ mặc y phục đỏ, cả người tà mị tuần mỹ, giữa hai lông mày có thêm một cô âm khí.

Thiên Vũ vừa khoe khoang, vừa như không có dấu vết nắm cổ tay Dao nhi, ngón tay trong lúc lơ đãng để lên mạch bác, trong lòng Thiên Vũ trầm xuống, nhưng mặt ngoài như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tiểu

sư muội hãy đi cùng sư huynh! Chân trời góc biển, sư huynh sẽ không làm khổ muội! Sư huynh có một chén cháo tuyệt đối chia muội một chén cháo!”

“Ha ha ha. . . .” Dao nhi bị Thiên Vũ trêu chọc cho vui vẻ cười to, chợt thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Sư huynh, huynh đang sắc dụ ta sao?”

‘xì’ Lục Nhi nghe vậy không nhịn được che miệng mà cười, mà gương mặt tuần tú của Thiên Vũ kìm nén đến đỏ bừng, gương mặt tuần tú vụn vụn, khóc không nổi cười cũng không nổi.

Dao nhi nhìn gương mặt khổ sở của hắn, quyết định không trêu chọc hắn nữa, nhàn nhạt cười một tiếng nói: “Sư muội xin tội với huynh, sư huynh đừng làm vẻ mặt đau khổ nữa, tránh cho tiểu cô nương trên giang hồ không luân hãm vì huynh!”

“Ai! Thiên tướng giao ta trách nhiệm lớn, nên trước tiên làm cho khôn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt! Thân thể đổi khổ!” tay Thiên Vũ chống cái trán, giả bộ thâm trầm u buồn, Dao nhi và Lục Nhi nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu đi lắt léo!

Lần này Thiên Vũ xuất hiện tuyệt không phải tình cờ, hôm nay chính là thời kỳ đặc biệt, mỗi một bước đều phải cực kỳ cẩn thận. Thừa dịp Dao nhi không chú ý, Thiên Vũ và Lục Nhi trao đổi một cái ánh mắt, trong mắt hai người bị lo lắng bao phủ, nhưng rất nhanh bị che giấu, Dao nhi không có phát hiện đầu mối gì!

Ba người ở bên trong vừa nói chuyện cười, tiếng cười thỉnh thoảng xuyên thấu thành cung, khiến rất nhiều người qua đường chú ý của.

Gần trưa, đoàn người Hoàng Phủ Hiên đi tới Đô thành Minh quốc, trong đó Xích Luyện cũng phái người tới. Buổi tối, Hiên Viên Triệt an bài bữa tiệc chiêu đãi khách đường xa mà đến trong hoàng cung.

Oanh oanh yến yến, ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng nhạc quanh quẩn khắp cung.

Hiên Viên Triệt ngồi ở trên ghế chính, mặc long bào vàng sáng, uy nghiêm cao quý, bên trái là Hoàng quý phi, búi tóc trên đầu gắn trân châu bát bảo tạc vàng, búi theo kiểu ngũ phượng hướng trời, trên cài ngọc trai, trên cổ đeo chuỗi ngọc vàng ròng, cung trang màu xanh lá cây, trang sức trên tay màu đỏ, y phục tầng tầng thêu bướm bay, cao quý hoa lệ.

Bên phải là Lan phi, mặc áo vải màu ngó sen, gấm xanh quần lụa, phía dưới là váy xanh nhạt. Eo thon lưng thẳng, mặt trái xoan, tóc bóng mượt, cái mũi cao cao, hai bên má hơi ửng hồng! Giống như anh đào mê người.

Hoàng Phủ Hiên ngồi ở bên trái ghế chính, trên mặt lộ ưu sầu, hắn từ đầu đến cuối cúi đầu, một cái tay không ngừng vuốt vuốt ly rượu trên bàn.

Bữa tiệc náo nhiệt không thể xua đuổi ưu thương bao phủ trên người Hoàng Phủ Hiên, khi biết được Dao nhi bị nhốt trong cung Minh quốc, hắn gấp gáp mà hưng phấn. Dùng thời gian thỏa đáng an bài tốt đại sự của Nguyệt quốc, liền ngựa không ngừng vó chạy tới. Nhưng không ngờ trên đường đụng phải Tiêu Phong, mới biết được Lan nhi nhà hoàn trước kia của Dao nhi đã được phong làm phi, Tiêu Phong mất mát thương tâm muốn chết, hai người đồng hành quyết phải cứu ra nữ nhân của mình.

Nhưng bọn hắn yếu không địch lại mạnh, không thể cứng đối cứng, chỉ có thể dùng trí. Nhưng cả Dao nhi cũng không gặp thì biết làm thế nào cho phải?

Chợt, sứ thần Xích Luyện đứng dậy, cao ngạo ngẩng đầu lên nói: “hoàng thượng, thần phụng mệnh Đại vương mang đến cho hoàng thượng một món quà độc nhất vô nhị! Mong hoàng thượng vui vẻ nhận!”

“A?” Hiên Viên Triệt hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, làm cho người ta không rõ chân tướng! Chỉ thấy sứ thần tràn đầy tự tin vỗ vỗ tay, tiếng nhạc vang lên, một cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu đỏ chậm rãi đi ra. Mang mặt nạ màu đỏ trên mặt, môi đỏ mọng như ẩn như hiện, làm cho người mê mẩn. Đôi mắt của nữ tử vẫn luôn phóng điện cho Hiên Viên Triệt.

Cô gái chân không khiêu vũ, theo thân hình xinh đẹp của nàng, eo mềm mại nhẹ nhàng giãy dụa, mấy cái chuông ở eo leng keng vang dội, giống như một bức họa xinh đẹp, trong tranh miêu tả nữ tử kiều mỹ sinh động.

Lòng của Đại vương Xích Luyện người ngoài đều biết, chính là dùng mỹ nhân kế, mê đảo quân vương trẻ tuổi, sau đó cuộc sống của bọn họ mới không khổ sở!

Nhưng Hiên Viên Triệt không phải người ngốc, quá khinh thường hần! Một nữ nhân muốn đổi được một đời yên tĩnh? Quả thực là nằm mơ!

Mọi người trên đại điện có riêng ý định, âm thanh dễ nghe ở trong tai Hoàng Phủ Hiên chính là tạp âm, khiến đầu hần ông ông tác hưởng, hần phiền lòng không dứt lặng yên không một tiếng động rời đi.

Một thân một mình cách xa đại điện ồn ào, núp ở dưới tàng cây hóng mát. Trước mắt hiện lên hình ảnh tốt đẹp ôm hôn Dao nhi ở dưới ánh trăng trước kia, tim của hần giống như hít thở không thông. Thống khổ không chịu nổi, trong cuộc sống không có Dao nhi, hần tựa như cái xác không hồn. Đau đến không muốn sống!

Hôm nay thật vất vả có tin tức Dao nhi, nhưng giai nhân đến tột cùng ở phương nào? Hần ngửa đầu mê mang nhìn trăng sáng, trong lòng phiền muộn!

Chợt, một bóng người màu xanh đến gần hần, đi tới bên cạnh hần, đột nhiên nàng xoay một cái đi về phương hướng khác.

Hoàng Phủ Hiên liếc thấy nàng khăn của nàng rút dưới đất, khom lưng nhặt lên, hô với bóng người ở xa: “Tiểu thư, khăn của ngài. . . .”

Nữ tử chẳng những không có dừng lại, ngược lại tăng nhanh bước chân, bóng người màu xanh rất nhanh biến mất ở cửa quẹo. Hoàng Phủ Hiên không la nữa, mở khăn trong tay ra, nghiêm túc suy nghĩ, trên khăn thêu một nữ tử áo trắng, trắng trong thuần khiết như Dao nhi! Trong tay cầm một cây sáo bằng ngọc, Hoàng Phủ Hiên không rõ chân tướng, cất khăn vào ngực, cất bước tiến vào đại điện.

Bữa tiệc đã từ từ tiến vào hồi cuối, lúc Hoàng Phủ Hiên vào cửa, ánh mắt dừng lại ở trên người Lan phi bên phải Hiên Viên Triệt, bóng dáng màu xanh có mấy phần giống nữ tử vừa rồi.

Hần nghi ngờ ngồi xuống, lúc này nghi vấn trong lòng Hoàng Phủ Hiên bị cắt ngang, sứ thần Xích Luyện nói: “hoàng thượng, cô gái này là Nhị công chúa của Đại vương Xích Luyện, Đại vương cố ý kết thân cùng thiên triều! Mong hoàng thượng thành toàn.”

Sương mù tản ra, giai nhân đang đứng, Hiên Viên Triệt cũng không từ chối, cao hứng ngửa mặt lên trời cười to: “Tài múa của Nhị công chúa hơn người, phong làm Vũ phi!”

“Nô tì tạ hoàng thượng!” Nhị công chúa khẽ khom người, đôi mắt quyến rũ dừng ở trên gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Triệt, thẹn thùng bất an như nữ tử mới yêu.

Một bữa tiệc, thành toàn nhân duyên của người nào? Thành toàn âm mưu của người nào? Thành toàn tính toán của người nào?

110. Chương 131: Áng Mây, Mặt Trời Ở Nơi Nào?

Ý định của Hoàng Phủ Hiên đều đặt trên tấm khăn lụa, bữa tiệc kết thúc hần không thể chờ đợi trở lại dịch quán, gọi Tiêu Phong tới, hai người cùng nhau suy nghĩ!

Tiêu Phong đi vào thấy thần sắc Hoàng Phủ Hiên nặng nề ngồi, cầm một cái khăn tơ trong tay, Tiêu Phong không đứng đắn cười cười trên gheo: “Hoàng thượng tư xuân?”

Nghe vậy Hoàng Phủ Hiên không vui cau mày, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Tiêu Phong, giọng điệu trầm trọng: “Đừng làm rộn, đây là Lan nhi cho ta!”

“Lan nhi?” Tiêu Phong thay đổi tư thế cười đùa, nghiêm túc ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Hiên, cũng đoạt lấy khăn lụa từ trong tay hần tỉ mỉ suy nghĩ nghiên cứu.

Tiêu Phong mê mang nói: “Khăn tơ này không có gì đặc biệt a! Một nữ tử áo trắng cầm cây sáo bằng ngọc trong tay, bên cạnh là một cây hoa lê, trên nhánh cây treo một lồng chim, trong lồng tre có một con chim hoàng yến hoa lê! Lan nhi này rốt cuộc giữ trò quỷ gì?”

“Cá chậu chim lồng? Chẳng lẽ Lan nhi ám hiệu nàng bị nhốt trong hoàng cung bảo chúng ta đi cứu nàng?” Hoàng Phủ Hiên yên lặng nói thầm, lớn mật suy đoán!

Tiêu Phong vừa nghe hai mắt liền tỏa ánh sáng, hần hện không thể lập tức bay vào hoàng cung cứu Lan nhi ra, cao bay xa chạy trải qua ngày tiêu điều tự tại, nhưng đảo mắt lại thấy không đúng! Hần một mặt nghiên cứu hình trên khăn lụa, trong miệng nói lẩm bẩm: “không đúng! Nếu Lan nhi ám hiệu nàng bị giam trong hoàng cung, nữ tử này phải là Lan nhi mới đúng, nhưng Lan nhi không biết thổi tiêu, hơn nữa thần vận thanh nhã của nữ tử trong tranh cũng không giống Lan nhi!”

“Chẳng lẽ là. . .” Hoàng Phủ Hiên nghe lời Tiêu Phong nói, làm phỏng đoán lớn mật, hần lập tức đoạt lấy khăn lụa, tìm của hần bất ổn, cho đến cuối cùng mừng rỡ cực kỳ, Tiêu Phong cảm thấy không giải thích được, sao hần một lát mặt ủ mảy ê, một lát tươi cười rạng rỡ!

Chỉ nghe Hoàng Phủ Hiên kích động dị thường nói: “Là Dao nhi, đây là Dao nhi! Dao nhi đang chờ ta đi cứu nàng đấy.”

Thấy hần, Tiêu Phong có thể thể nghiệm tâm tình kích động của hần, nhưng không khỏi muốn tạt nước lạnh cho hần, tránh cho hần không vui, Tiêu Phong hỏi: “Sao người xác định là Dao nhi?”

Hoàng Phủ Hiên đặt khăn lụa bằng phẳng lên bàn, tay run rẩy chỉ vào trăm bạch ngọc hoa mai trên đầu cô gái, hưng phấn dị thường mà nói: “Trăm bạch ngọc này ta tặng cho Dao nhi trước khi thành thân, hoa mai phía trên là mời đại sư điêu khắc, cây trăm này độc nhất vô nhị, đây nhất định là Dao nhi không sai!”

Ánh mắt Tiêu Phong dừng trên trăm bạch ngọc, hai mắt tỏa sáng, cây trăm này quả thật tinh xảo, người bình thường không bắt chước được, bị vây khốn khó khăn đi ra, giọng điệu Tiêu Phong trầm trọng: “Hoàng cung lớn như vậy, nàng rốt cuộc bị nhốt ở đâu?”

Giống như một tảng đá đập Hoàng Phủ Hiên đến trời đất mù mịt, lông mày anh tuấn của hần khóa chặt, mắt nhìn chăm chú vào cô gái trong khăn lụa, chợt hai mắt tỏa sáng, nâng khuôn mặt tươi cười lên nói với Tiêu Phong: “Hoa lê! Tất cả địa phương có liên quan hoa lê trong hoàng cung đều có thể!”

Tiêu Phong nghe vậy cũng để ý, Lan nhi không thể nào vô duyên vô cớ vẽ hoa lê, nếu không sao không vẽ hoa mai, hoa đào! Hai người nhìn nhau cười một tiếng, ngầm hiểu lẫn nhau rồi.

Chỉ đợi thời cơ thành thực, vào cung thăm dò lai lịch.

Bên trong hoàng cung ca múa mừng cảnh thái bình, hôm nay hoàng thượng mới phong Vũ phi, Vũ phi cùng hoàng thượng uống rượu mua vui trong tẩm cung, tiếng nhạc vang tận mây xanh, trong hoàng cung cực kỳ náo nhiệt.

So sánh với chỗ náo nhiệt của Vũ phi, Nhu Phúc cung và Lan Hiên cung giống như vắng lạnh, nhưng chủ nhân quả thật không có cùng tâm tình, Liễu Nhu là ghen tỵ oán hận, nhưng lúc thấy tiểu hoàng tử, nàng lại dị thường bình tĩnh, dường như bầu trời trống không đang nổi lên một cuộc bão táp.

Lan nhi lại đứng ngồi không yên, tâm như cp1 ngàn vạn con kiến bò ở bên trong, khó nhin! Đôi mày thanh tú nhíu chặt, rất lo lắng Hoàng Phủ Hiên đến tột cùng nhìn ra ý nghĩa ẩn chứa trên tấm khăn lụa chưa? Đây chính là hy vọng duy nhất của tiểu thư!

Lan nhi toàn tâm toàn ý ở việc cứu tiểu thư, nhưng chưa từng nghĩ mình có thể thoát đi hoàng cung cùng ở cùng bay với Tiêu đại ca. Có lẽ là không dám nghĩ! Ở trong thâm cung này, nàng không còn là Lan nhi không có tim không có phổi, nàng trở nên tỉnh táo, che giấu bản tính của mình, chỉ vì có thể báo ân, cứu tiểu thư ra ngoài, cứ như vậy, nàng coi như chết già trong cung cũng không oán không hối.

Mà ở bên trong Lê Hoa uyển, họ không chút nào biết bên ngoài đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, Lục Nhi bưng thức ăn vào cửa, thấy Dao nhi nằm nghiêng ở trên ghế quý phi đọc sách, Lục Nhi đi tới nói nhỏ: “Phu nhân, ăn chút thức ăn khuya rồi nghỉ ngơi!”

Dao nhi nhẹ nhàng để sách xuống, từ từ đi về phía cái bàn, cười yếu ớt nói: “Trong sách tự có rượu ngon món ngon! Ta đã no rồi!”

Lời tuy như thế, nhưng Dao nhi vẫn rất không khách khí bưng cháo Lục Nhi nấu ở trước mũi ngửi một cái, mùi thơm nồng đậm xông vào mũi, Dao nhi nhìn cháo, cũng không có uống, làm cho tim của Lục Nhi nhấc tới cổ họng, Lục Nhi khẩn trương nhìn bộ dáng chần chờ của Dao nhi, cho đến Dao nhi không hề phòng bị uống cháo, Lục Nhi mới dần dần buông lỏng thân thể, thở phào nhẹ nhõm.

Dao nhi ăn xong, lau miệng, đặt chén, nói: “Lục Nhi sớm đi ngủ đi!”, vừa nói nàng vừa quay người lại, rất nhanh nằm ở trên giường lớn, nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp!

Lục Nhi thu thập xong nhìn Dao nhi một cái, đóng cửa rồi đi, trong nháy mắt cửa khép lại Dao nhi chợt mở mắt, tầm mắt khóa ở trên cửa lớn, đáy mắt dính vào một tầng lo lắng.

Đôi tay Dao nhi đặt lên bụng, vẻ mặt bi thương nặng nề, trong miệng mặc niệm không phát ra âm thanh, đêm quỷ dị này khiến rất nhiều người bất an.

Ra cửa, Lục Nhi đi tới xó xỉnh hẻo lánh, nhìn nhìn bốn bề vắng lặng chung quanh, từ trong tay áo móc ra một món đồ, ném lên bầu trời, đột nhiên ở trên trời xẹt qua một vì sao rơi, Lục Nhi ngửa đầu nhìn sao sáng rơi xuống, hài lòng cười cười, sau đó trở lại trong phòng ngủ như không có chuyện gì xảy ra!

Bầu trời lửa khói, cả đời tình mê!

Ngày kế, ngày lộ ánh trắng, trên đất dính vào một tầng sương trắng, Dao nhi nửa đêm gặp ác mộng thức tỉnh, liền không ngủ được nữa, chỉ đành phải mở mắt đến trời sáng.

Cuối thu sáng sớm khí lạnh rất nặng, Dao nhi phủ thêm áo choàng đi ra cửa phòng, nhìn cửa phòng Lục Nhi khép chặt, vì vậy tự nàng múc nước rửa mặt, sờ sờ bụng hơi đói rồi, Dao nhi đi vào trong phòng bếp muốn tìm ít đồ ăn lót bụng, trong lúc lơ đãng hất cái chén vào góc tường vỡ tan, lòng của nàng trầm xuống.

Nàng giả bộ vô sự, trấn định cầm mấy miếng điểm tâm liền rời đi phòng bếp. Không khéo chính là Lục Nhi vừa lúc tỉnh lại, thấy nàng cầm điểm tâm trong tay, vẻ hốt hoảng xuất hiện ở trong mắt Lục Nhi, Lục Nhi nói: “Phu nhân ngài vào phòng bếp?”

“Có vấn đề sao?” Dao nhi vừa nói vừa nuốt điểm tâm, mơ hồ không rõ hỏi ngược lại, Lục Nhi lắc đầu liên tục, đi tới đỡ Dao nhi vào phòng: “phu nhân, bên ngoài lạnh, chúng ta nên đi vào!”

Dao nhi không có từ chối, một thân một mình nhàn chán ngồi ở trong phòng, mắt thỉnh thoảng bay ra ngoài cửa sổ, chờ đợi mặt trời mọc, nàng muốn ra ngoài dạo, ở trong phòng suốt ngộp chết nàng.

Nhìn mặt trời từ từ xuống ngọn cây, Dao nhi nhếch khóe miệng, nhàn nhạt cười. Đã từng có một đoạn văn:

Gió hỏi: Mây, ngươi bay đến nơi nào?

Mây nói: bay tới chỗ mặt trời mọc, ở nơi đó dù là mùa đông, cũng có thể cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp!

Nghĩ đi nghĩ lại, Dao nhi lại phiền muộn, nàng là đám mây lơ lửng, vậy mặt trời ở phương nào?

Lục Nhi đẩy cửa vào, vẻ mặt bi thương của Dao nhi hiện lên ngay trước mắt, Lục Nhi yên lặng than thở, đi tới bên người nàng nói nhỏ: “Phu nhân, trong cung có một tin tức?”

Quả nhiên gọi lên lòng hiếu kỳ của Dao nhi, nàng hỏi: “Tin tức gì?”

Lục Nhi cười nói: “đêm qua hoàng thượng tới Minh quốc rồi, hơn nữa Xích Luyện phái sứ thần đến, tặng Nhị công chúa Xích Luyện cho hoàng thượng Minh quốc, được phong làm Vũ phi!”

“Hiên tới?” Dao nhi vui mừng hỏi, nghĩ cũng khó trách đêm qua Hiên Viên Triệt không cho nàng rời đi Lê Hoa uyển nữa bước, nguyên lai là không muốn bọn họ gặp nhau!

Dao nhi cao hứng rất nhiều không quên hỏi nữa: “Vũ phi? Xích Luyện bộ lạc đến cùng muốn làm cái gì?”

Xích Luyện Dạ Quân sợ rằng đã sớm bị giết, mà hung thủ có thể là thập hoàng thúc, từ đó, Vũ phi đến tuyệt không phải tình cờ, trong đó nhất định cất dấu âm mưu to lớn.

“Phu nhân, phu nhân. . .” Lục Nhi gấp gáp la lên, thấy bộ dáng mất hồn của Dao nhi, Lục Nhi rất nóng lòng lo sợ.

“À? Chuyện gì?” Nghe tiếng gọi ầm ĩ của Lục Nhi, Dao nhi phục hồi tinh thần lại từ trong mạch suy nghĩ của mình. Lục Nhi lắc đầu hỏi: “phu nhân nghĩ gì thế? Nhập hồn như thế!”

Dao nhi cúi đầu bật cười: “Không có gì!” Dao nhi rất nhanh che giấu tâm sự, nàng không thể để cho nhiều người liên lụy trong đó hơn. Càng nhiều người biết được, càng nhiều người nguy hiểm.

Thấy nàng không muốn nói Lục Nhi cũng không hỏi tới, thời gian hôm nay rất nhanh tiêu hao, đợi màn đêm buông xuống, mặt trời của đám mây cư nhiên vào cung.

Hoàng Phủ Hiên trải qua nhiều phen hỏi thăm mới thám thính đến trong hoàng cung có một Lê Hoa uyển, hần không chống cự nổi tưởng niệm, không thể chờ đợi muốn gặp Dao nhi, không để ý nguy hiểm nặng nề, chỉ một thân một mình xông vào hoàng cung nguy cơ tứ phía.

Hiên Viên Triệt phái rất nhiều cao thủ núp ở chung quanh Lê Hoa uyển, ngay cả Hoàng Phủ Hiên võ nghệ cao cường, nếu muốn từ trong tay cao thủ chạy trốn khó càng thêm khó, nếu không nhất định là thân chịu trọng thương!

Quả thật như thế, Hoàng Phủ Hiên nghĩ đến có cao thủ mai phục, vì vậy đã làm chuẩn bị, mới không bỏ mạng, ban đêm Dao nhi ngủ không sâu, lỡ tai động lên nghe được tiếng gió không tầm thường bên ngoài, tựa hồ cất dấu sát khí.

Nàng chợt ngồi dậy, từ từ đi xuống giường, kéo cửa sổ ra, một cơn gió lạnh đập vào mặt, nàng run lấy bầy, không nhịn được gió lạnh xâm nhập, kéo y phục đắp lên người, đưa nửa cái đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn chung quanh, nàng buồn bực không dứt, tự nhủ: “Hả! Cái gì cũng không có!”

Nàng yên tâm, đóng cửa sổ, xoay người đi tới giường lớn ấm áp, vậy mà mới vừa đến gần giường lớn, một người ấm áp quen thuộc từ phía sau lưng ôm chặt nàng. Dao nhi ngây ngẩn cả người, nhưng nàng cảm nhận được người phía sau đang ngã xuống từng chút, Dao nhi lập tức xoay người, liếc thấy mặt Hoàng Phủ Hiên tái nhợt, trước khi hần té xỉu trên mặt vẫn mang nụ cười hạnh phúc.

“Hiên, hiên. . .” Dao nhi thất thanh khóc rống, tay nhỏ bé ôm mặt tái nhợt của hần, nước mắt không có tiền đồ chảy xuống, không nghĩ tới gặp lại là tình hình như thế.

Hoàng Phủ Hiên mệt mỏi quá độ hôn mê, Dao nhi thương tâm liếc thấy quần áo chỗ ngực hần rách nát, máu đỏ tươi dính ở phía trên, Dao nhi lập tức hoảng hồn, phí sức của chín trâu hai hổ, cuối cùng mới kéo hần tới trên giường, nàng cường bách mình tỉnh táo, dùng cây kéo cắt ra y phục trước ngực hần, sau đó cầm khăn lau sạch vết thương, rắc thuốc vào trên vết thương, ‘ư’ một tiếng, Dao nhi nhìn thấy Hoàng Phủ Hiên thống khổ cau mày, nàng theo bản năng để nhẹ động tác, băng bó kỹ xong, trên trán nàng mồ hôi liên tiếp, Dao nhi suy yếu cười một tiếng, cúi gằm xuống. Nằm ở bên cạnh hần vùi đầu vào bộ ngực hần, an tâm ngủ, một đêm này không có ác mộng!

111. Chương 132: Máu Nhiễm Giang Sơn

Máu nhiễm giang sơn, bầu trời biến đỏ.

Xức thuốc, Hoàng Phủ Hiên từ từ tỉnh lại, cảm giác có đồ vật gì đó đè ở ngực khiến khó thở, hần mở mắt ra liếc thấy một cái đầu, Hoàng Phủ Hiên khẽ động khóe miệng, nụ cười hạnh phúc giắt trên mặt, hần vươn tay che ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của Dao nhi, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, giống như một bảo bối, yêu thích không buông tay!

Cảm thấy có thứ gì ấm áp bò qua bò lại ở trên mặt nàng, Dao nhi vươn tay ngọc đánh một cái, sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn hừ nhẹ một tiếng. Lại ngủ tiếp!

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Dao nhi, hấn cứng chiều cười, trời dần dần sáng, hấn chống nửa người trên lên, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Dao nhi, Dao nhi. . . .”

Tuy mở miệng nhưng chỉ là không muốn xa rời kêu tên của nàng, không biết nên nói gì! Bên tai truyền tới thanh âm quen thuộc khiến Dao nhi thức tỉnh từ trong mộng, chợt mở hai mắt ra, liếc thấy Hiên mỉm cười nhìn nàng, Dao nhi xoay người nhào vào trong ngực hấn, hai cánh tay ôm chặt hông trắng kiện của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát ở ngực hấn, tựa như mèo con!

Hoàng Phủ Hiên ôm nàng vào trong ngực, cảm chống đỡ ở trên đầu nàng, động tác quen thuộc cỡ nào! Nhiệt độ quen thuộc cỡ nào! Giờ phút này tình yêu ấm áp nhộn nhạo ở giữa hai người, đã lâu không gặp, tư tình vương rất dày!

Rất muốn ôm, cho đến trời tàn đất mất cũng không buông ra!

Dao nhi hít một hơi thật sâu, hít lấy sự an tâm đặc biệt trên người hấn, sau đó bắt lấy tay trái của hấn đặt ở trên bụng hơi gồ lên của nàng, giọng nói ngọt ngào, không thể chờ đợi muốn nói cho hấn biết tin tức tốt: “Hiên, nơi này chứa con của chúng ta!”

‘ Oanh ’ đầu óc Hoàng Phủ Hiên nổ tung, hưng phấn, hạnh phúc, áy náy, hối tiếc, các loại tâm tình hiện lên trên mặt hấn, hai cánh tay mạnh mẽ có lực của hấn ôm Dao nhi, mừng rỡ nói: “Có thật không Dao nhi? Chúng ta có con! Chúng ta rất cuộc có con!”

Dao nhi hạnh phúc cười, gật gật đầu nói: “Chúng ta có con rồi!”

Lông mày anh tuấn nhíu chặt của Hoàng Phủ Hiên từ từ giãn ra, hấn nói: “Dao nhi! Ta vất vả nàng rồi!” Dao nhi đắm chìm trong vui sướng không có nhận thấy cứng ngắc trong giọng nói của hấn, nhưng thật ra hấn áy náy, Dao nhi mang thai lại phải một mình đối mặt nguy hiểm! Hấn thề nhất định phải mang nàng rời đi, cho nàng bình yên! Từ chối hồi lâu trong lòng mới làm một quyết định vĩ đại!

Cuộc đời này có chồng như thế, không cầu gì khác!

“Dao nhi, chúng ta về nhà có được hay không!” Hoàng Phủ Hiên cúi đầu nói nhỏ, thương yêu đối với Dao nhi không bởi vì bất cứ chuyện gì mà giảm một phần!

“Được! Nhưng bây giờ không thể, chàng trở về dịch quán trước sau đó tới hoàng cung đón ta về nhà được không!” Dao nhi nâng khuôn mặt tươi cười lên, ánh mắt si mê nhìn Hoàng Phủ Hiên.

Hoàng Phủ Hiên không tiếng động gật đầu, Hiên Viên Triệt cho đầy mai phục ở chung quanh Lê Hoa uyển, mang nàng rời đi không dễ, hấn chỉ có thể đi về trước nghĩ biện pháp, Dao nhi là hoàng hậu một nước, chẳng lẽ Hiên Viên Triệt vì hồng nhan không tiếc giang sơn chảy máu? Hoàng Phủ Hiên âm thầm thề, coi như máu nhiễm giang sơn cũng muốn mang Dao nhi đi!

Ánh mắt lưu luyến của Hoàng Phủ Hiên chăm chú khóa ở trên người nàng, chân mày nhíu chặt, nói: “Ta đi về trước rồi trở lại đón nàng!”

Vừa nói hấn vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng bị Dao nhi kéo lại: “Đợi đã nào...! Ta tiễn chàng đi!” , nếu như hấn chỉ thân một mình rời đi khó tránh Hiên Viên Triệt sẽ hạ sát thủ, nhưng nàng muốn đánh cuộc một phen, đánh cuộc Hiên Viên Triệt sẽ không giết nàng!

Hai người tay nắm tay, như không có chuyện gì xảy ra đi ra Lê Hoa uyển, thị vệ không người dám cản! Bởi vì Thái hậu đã thông báo Dao nhi có thể tùy lúc rời đi Lê Hoa uyển!

Một đôi bích nhân, thừa dịp sáng sớm mặt trời mới ló, nắm tay nhau mà chết, đi tới trời tan đất mất!

Không có ai chú ý tới một bóng dáng bi thương trong góc Lê Hoa uyển, một đôi ánh mắt bi oán chăm chú nhìn bọn họ dắt tay, hai quả đấm nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay toát ra, móng tay bén nhọn đâm vào trong thịt mà không cảm giác chút nào!

Ám Dạ cảm nhận được tức giận trên người của hấn, cũng không hiểu vì sao phải thả bọn họ rời đi? Ám Dạ trung thành cảnh cảnh nói: “hoàng thượng, bảo thân tướng bắt bọn họ trở lại!”

“Không, hần không thể chết ở Minh Quốc! Nhưng rời đi Minh quốc thì tất cả đều dễ làm!” Hiên Viên Triệt cắn răng nghiêng lợi, phần hân nhìn chăm chăm bóng lưng Hoàng Phủ Hiên, hoàng huynh giao giang sơn cho hần, dân chúng giao hi vọng cho hần, hần không thể vì một nữ nhân phá hủy giang sơn!

Dao nhi lưỡng trước không sai, Hiên là quốc quân Nguyệt quốc, Hiên Viên Triệt nhất định sẽ kiêng kỵ thân phận của hần không dám xuống tay đối với hần, nếu không hai nước nhất định lâm vào một cuộc chiến tranh, quay đầu lại khổ chính là dân chúng!

Nhưng hần sẽ không dễ dàng buông tay, sự dung túng trong thời gian này đều xem ở mặt mũi đứa bé trong bụng nàng, dù sao hần là người làm cha, không thể ác độc tự tay bóp chết một sinh mạng.

Đưa Hoàng Phủ Hiên đến cửa cung, thị vệ giống như biết được hành động của bọn họ, đã sớm phái xe ngựa chờ ở cửa cung, mời Hoàng Phủ Hiên lên xe, mà Dao nhi thì bị thái giám cận thân của Hiên Viên Triệt mời về Lê Hoa uyển!

Xe ngựa vừa mới bắt đầu lên đường, Hoàng Phủ Hiên liền đứng ngồi không yên, nhớ nhung không thôi! Cuối cùng hần vén rèm xe ngựa lên, nhìn ra phía sau, có lẽ là ông trời đã định!

Dao nhi một mặt thả chậm bước chân, trong đầu, trong mắt, trong lòng, tràn đầy đều là hần, tiếng bánh xe ngựa bên tai xa dần, nàng có một ảo giác, giống như lần ly biệt này sẽ rất lâu mới gặp lại! Một cỗ phiền muộn tập kích phòng tuyến trong lòng nàng, vì vậy nàng chột xoay người, tầm mắt vừa lúc nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Hiên, hai người cười một tiếng!

Trong mắt hai người viết đầy yêu say đắm, người ta nói: mắt là cửa sổ tâm hồn! Vô luận một người tâm cơ sâu đậm, che giấu tình cảm chân thật trong lòng rất sâu, ở trong mắt luôn toát ra tình ý, đều là tình yêu!

Bởi vì hiểu nhau cho nên yêu nhau, bởi vì yêu nhau cho nên không thể vứt bỏ! Liếc mắt nhìn nhau, ngẫm hiểu lẫn nhau, dài đằng đẳng!

Ngay cả không bỏ được cũng không thể không ly biệt, xe ngựa dần dần rời đi tầm mắt của nàng, nàng mới xoay người rời đi! Đi tới trong ngự hoa viên! Cây cỏ khô héo, lá rụng rụng chất đống đầy đất. Đột nhiên một nữ tử áo đỏ chặn lại đường đi của nàng, Dao nhi sửng sốt, sau đó theo bản năng lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn nàng!

Nữ tử áo đỏ xinh đẹp liếc mắt quyến rũ, cười nói: “Hoàng hậu nương nương! Xin dừng bước!”

“Người là?” Dao nhi hỏi, nữ tử này biết được thân phận của nàng là tình cờ sao?

Nữ tử che miệng quyến rũ cười một tiếng, nũng nịu mà nói: “Bổn cung là Vũ phi hoàng thượng mới sách phong! Hoàng hậu chưa gặp, cũng tự nhiên thôi!”

Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, trên người có khí chất trầm lặng bao phủ toàn thân, Vũ phi không khỏi khen ngợi, đúng là mỹ nhân tuyệt sắc khó được, không trách được hoàng thượng hai nước đều tranh đoạt! Vũ phi mỉm cười nhìn nàng, Dao nhi hỏi: “Vũ phi ngăn trở đường đi của ta, không biết vì chuyện gì?”

Vũ phi cười duyên, nói: “Bổn cung chỉ muốn nói cho nương nương một tiếng, Đại vương nói: tạm thời nương nương không thể trở về Nguyệt quốc!”

“Đại Quân?” Dao nhi ôm hy vọng hỏi ngược lại, khi thấy Vũ phi gật đầu, hi vọng hoàn toàn hủy diệt. Dao nhi cực kỳ phát điên, hần ta đến cùng muốn làm cái gì!

Dao nhi cúi đầu suy nghĩ, trong mắt Vũ phi thoáng qua ánh sáng thần bí, nàng cúi người lại gần bên tai Dao nhi nói nhỏ: “Nương nương là người thông minh sẽ rõ!”

Dứt lời, Vũ phi mỉm cười lắc lắc thân hình rời đi như rắn nước, để lại mình lưu Dao nhi hao tổn tinh thần, nàng tìm một ghế đá ngồi xuống, một cái tay chống đầu, lâm vào trong trầm tư. Thời gian trôi qua từng chút từng chút, nàng còn chưa nghĩ ra nguyên cớ, giữa trưa, nghe một đợt tiếng bước chân nóng nảy đến gần, Dao nhi xoay người sang chỗ khác, liếc thấy Hiên Viên Triệt gấp gáp vội vã đi tới! Dao nhi vội vàng vàng đứng dậy, nàng còn chưa có phản ứng kịp, liền bị Hiên Viên Triệt lôi kéo lên lầu tường thành cao.

“Người làm gì đấy? Mau buông ta ra!” Dao nhi giận dữ! Lão đảo, va va chạm chạm! Bị Hiên Viên Triệt kéo lên lầu!

“Câm miệng!” Hiên Viên Triệt xoay người gầm nhẹ một tiếng, làm Dao nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc, khản cấp ngậm miệng không dám nói gì, theo bước chân của Hiên Viên Triệt đi lên tường thành, vừa nhìn Dao nhi liền sợ hết hồn, phóng mắt nhìn đi, binh sĩ mặc khôi giáp mệnh mông bát ngát, bao vây Hoàng Thành tầng tầng.

Hoàng Phủ Hiên mặc khôi giáp, ngồi trên chiến mã ở ngay phía trước, anh tuần uy vũ, Dao nhi lưu luyến si mê nhìn hấn, tựa hồ quên tình cảnh nguy hiểm.

Hiên Viên Triệt một tay kèm Dao nhi, cười lạnh hô to với Hoàng Phủ Hiên: “Hoàng Phủ Hiên, có bản lĩnh người công phá thành tường, để nữ nhân mình yêu chôn theo Minh quốc ta!”

Nghe hấn nói vậy, ánh mắt của Hoàng Phủ Hiên dừng lại trên người Dao nhi, trong lòng cực kỳ gấp gáp, hấn giận không kiềm được: “Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, lấy Dao nhi làm con tin thì là anh hùng gì!”

Bên tai Dao nhi quanh quẩn lời của bọn hấn, đại não loạn thành một đoàn, có phải Dạ Quân là thập hoàng thúc giả trang hay không, nàng còn chưa biết, lại gặp phải Hoàng Phủ Hiên vì nàng cử binh xâm phạm, mà Hiên Viên Triệt lại hèn hạ lấy nàng làm con tin! Mỗi một việc tràn vào trong đầu nàng quẩn thành một đoàn, không làm rõ được!

Nàng chưa tỉnh lại, lại nghe Hoàng Phủ Hiên ở ngoài tường thành hô hào: “Dao nhi đừng sợ! Coi như đập bằng Hoàng Thành ta cũng sẽ dẫn người về nhà!”

Nhìn nụ cười tự tin trên mặt Hoàng Phủ Hiên, Dao nhi không tự chủ nhếch miệng, má lúm đồng tiền hạnh phúc ở trên mặt như ẩn như hiện!

Bọn họ thâm tình, quên mình nhìn nhau hoàn toàn đánh tan lý trí của Hiên Viên Triệt, nắm chặt cổ tay Dao nhi, dùng sức kéo nàng vào trong ngực giam cầm, cúi người nói nhỏ uy hiếp ở bên tai nàng: “Đừng cao hứng quá sớm, người cho rằng Minh quốc ta không chịu được một kích có thể dễ dàng để cho hấn đánh vào Hoàng Thành? Đây là kẻ gây ông đập lưng ông! Một khi chiến sự khai hỏa, trước sau công kích, nhất định khiến hấn chết không có chỗ chôn!”

Dao nhi quả thật bị hấn uy hiếp, nàng không đánh mất lý trí, Hiên làm sao trong vòng một ngày qua năm ải đến được Hoàng Thành, chẳng lẽ như lời Hiên Viên Triệt, tất cả đều là âm mưu?

Không được! Nàng không thể trở mắt nhìn Hiên bỏ mạng, nàng nhất định phải ngăn cản cuộc chiến tranh này!

Hiên Viên Triệt thấy nàng có chút dãn ra rồi, cười đắc ý, tiếp tục đe dọa nàng: “Một khi chiến sự khai hỏa, sẽ máu nhiễm giang sơn mới có thể dừng lại! Chẳng lẽ người nhần tâm nhìn ngàn vạn binh lính chỉ vì mình người mà hy sinh? Chẳng lẽ người nhần tâm trở thành họa thủy họa quốc ương dân? Chẳng lẽ người nhần tâm nhìn người yêu chết ở trước mặt người?”

Từng câu ép hỏi khiến nàng chống đỡ không được! Nàng ôm đầu, nghẹn ngào kêu la: “Đừng nói... Đừng nói!”

Hoàng Phủ Hiên không nghe được bọn họ nói gì, chỉ có thể nhìn bộ dáng Dao nhi thương tâm thất hồn lạc phách, lòng hấn gấp cực kỳ! Con ngựa tựa hồ cảm nhận được tâm tình của hấn, cũng không an phận dạo bước mấy cái.

Âm mưu của Hiên Viên Triệt được như ý, nhưng cũng không bỏ qua cho hai người yêu nhau, muốn chia rẽ bọn họ hoàng toàn hấn mới cam tâm! Lạnh lùng nói: “Nói cho hấn biết, người không còn thương hấn!”

“Không, ta không. . .” Dao nhi nhìn chằm chằm hấn, cắn răng nghiêng lợi, hận không thể xé nát mặt đắc ý của hấn! Từng từ ‘không’ dính tai nhức óc, theo gió bay vào trong tai Hoàng Phủ Hiên, hấn hốt hoảng không biết làm sao! Hấn phỏng đoán nhất định là Hiên Viên Triệt hèn hạ uy hiếp nàng!

Hiên Viên Triệt đã bị ghen tỵ vào xương tủy, tay cầm cổ tay nàng càng thêm dùng sức, nụ cười âm lãnh hỏi ngược lại: “Không sao? Đừng hối hận!”

Sau đó, Hiên Viên Triệt ban bố lệnh với phía sau: “Người tới....! Chuẩn bị chém giết!”

“Dạ, hoàng thượng!” Binh lính lĩnh quân đợi lệnh, thanh âm vang vang có lực, nói năng có khí phách! Một cuộc chiến đấu thật sắp xảy ra sao?

Lưu Quân Dao người không thể ích kỷ như vậy, những binh lính kia đều là thân thể máu thịt, bọn họ có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, người không thể độc ác chia rẽ! Càng không thể khiến Hiên lâm vào trong nguy hiểm mà thờ ơ hờ!

Nhưng phải độc ác nói không yêu, Hiên nhất định đau đến không muốn sống! Nên làm cái gì? Có biện pháp tốt vẹn toàn đôi bên hay không?

Hoàng Phủ Hiên không nhìn thấy rối rắm trong lòng Dao nhi, nhưng hẳn cảm thụ được vẻ mặt bi thương của nàng, trong con ngươi dính vào một tầng không đành lòng, lòng của Hoàng Phủ Hiên bất an nhúc nhích, rất sợ! Rất sợ hãi!

Ngắn ngủn mấy giây, đầu óc của bọn họ giống như vòng vo trăm ngàn lần, mỗi người đều có tính toán, mỗi người đều có chuyện lo lắng!

Thấy Dao nhi chần chờ, chậm chạp không chịu mở miệng, hẳn lời nàng tiến lên một bước, quyết tâm bức bách nàng, hẳn nhếch miệng, nụ cười giấu cột hiện lên ở trên mặt, cao ngạo ngẩng đầu, thị uy nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Hiên, nói: “Dao nhi không thương người, người đừng có hy vọng!”

‘oanh’ đầu óc Hoàng Phủ Hiên nổ tung, nhưng hẳn không tin kể ly gián khích bác của Hiên Viên Triệt, trong con ngươi bao hàm tình ý liên tục nhìn Dao nhi, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Dao nhi lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường, vì vậy càng thêm hận Hiên Viên Triệt, nàng giùng giởng trong nội tâm, chợt một kế chạy lên não, chỉ có thể tìm đường sống trong cõi chết, hi vọng Hiên có thể nhìn ra tâm tư của nàng!

Dao nhi ngẩng mặt, lạnh như băng nhìn chăm chú vào Hiên Viên Triệt, hỏi: “Có phải ta nói, người sẽ để hẳn an toàn rồi đi hay không!”

Hiên Viên Triệt không tiếng động gật đầu, nàng thỏa hiệp, nhưng hẳn mất hứng, trong lòng khổ sở phi phạm.

Dao nhi cắn răng một cái bước lên trước một bước, ngưng mắt nhìn Hoàng Phủ Hiên thật sâu, tình yêu thấm ứ tim của hắn, mặt mỉm cười, giọng nói lại lạnh như băng: “Ta không thương người, người trở về!”

Hoàng Phủ Hiên mất hồn nhìn nàng, chỉ thấy nàng mỉm cười, nhưng trong tươi cười xen lẫn khổ sở cùng không đành lòng! Trong tròng mắt tuyệt vọng che lên một tầng ưu thương nhân nhật nhưng che giấu không được tình yêu thâm trầm nhất!

Hoàng Phủ Hiên đột nhiên hiểu, ánh mắt của hai người giao nhau trên không trung!

Hiên, thật xin lỗi! Tha thứ ta làm thương tổn chàng!

Dao nhi, không sao, ta hiểu nàng khó xử! Ta không thể để nàng mạo hiểm một mình, nhưng sẽ không lỗ mắng hại nàng, Dao nhi, nàng phải chờ ta, ta nhất định sẽ dẫn nàng về nhà, đây là lời hứa của chúng ta!

Hiên, cảm ơn chàng hiểu ta, bảo trọng thân thể, ngày khác chúng ta gặp lại sẽ cùng nhau dắt tay đi tới trời tan đất mất!

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tình yêu trong đôi mắt đã giải thích tất cả, để càng thêm giống như thật, Hoàng Phủ Hiên giả vờ giận, tuyệt vọng gầm nhẹ: “Dao nhi, chẳng lẽ chúng ta từng thề non hẹn biển đã tan thành mây khói? Chẳng lẽ người thật độc ác bỏ ta? Dao nhi, người thật làm cho ta thất vọng!”

“Đúng, ta độc ác, người đi! Đời này ta không muốn nhìn thấy người nữa!” Dao nhi rống giận! Chiến sự càng diễn càng ác liệt! Hoàng Phủ Hiên cảm thấy vô vọng, mang binh rời đi!

Nhìn bóng lưng của hắn, Dao nhi thoải mái cười một tiếng, mặt trời ở chân trời nhuộm đỏ giang sơn, nhi nữ tình trường nối tiếp!

Giang sơn có người đẹp như vẽ

112. Chương 133: Dừng Quyền Thế Đổi Nữ Nhân Thật Buồn Cười

Hiên Viên Triệt bởi vì mưu kế được như ý mà trầm mê ở trong vui sướng đắc chí, tựa hồ quên quan sát huyền cơ trong đó!

Dao nhi ẩn nhẫn tức giận không phát, tích lũy vô hạn trong lồng ngực, hết sức căng thẳng! Hiên Viên Triệt khê ghé mắt, liếc thấy nàng cúi đầu về mặt buồn thiu đáng thương, hấn liền điên cuồng ghen tỵ! Sự thông minh của nàng, vẻ đẹp của nàng, tất cả vốn thuộc về hấn, nhưng hiện nay đã bị một nam nhân khác đoạt đi.

Hấn có thể nào không ghen tỵ? Có thể nào không thương tâm? Hiên Viên Triệt tàn khốc cười lạnh chất vấn: “Thế nào? Người rất thương tâm?”

“Đúng! Loại người lãnh khốc tuyệt tình như ngươi sẽ không hiểu.” Dao nhi ngẩng đầu lên tuyệt nhiên cười một tiếng, giễu cợt.

Những lời này hoàn toàn kích thích Hiên Viên Triệt, hấn ghét nhất Dao nhi đuổi ahấn khỏi cuộc đời của nàng, hấn không cho phép chuyện như vậy xảy ra, lửa giận nhiệm đồ hai mắt hấn, hai tay hấn nắm hai vai của nàng, bức bách Dao nhi nhìn vào mắt của hấn, thanh âm hấn bi thương trầm thấp: “Trẫm không cho phép hấn xuất hiện trong tánh mạng của ngươi nữa, cuộc đời của ngươi chỉ có thể có ta!”

Uy hiếp trắng trợn đòi lấy nụ cười giễu cợt của Dao nhi, Dao nhi chút cảm thấy đau đớn trên bả vai, nàng nhẹ nhàng khạc ra mấy chữ: “Ban đầu ngươi nhẫn tâm vứt bỏ ta, ở trong ngôi miếu đồ nát, ta đã nói ngươi sẽ hối hận, hiện tại tin?”

“Trẫm quả thật hối hận! Nhưng trẫm có thực lực thay đổi càn khôn!” lạnh như băng tràn đầy trong tròng mắt lộ ra một cỗ tự tin, hấn khoải trá nhếch miệng! Trước kia hấn không thể ra sức, nhưng bây giờ hấn là đế vương, nắm quyền to sống chết trong lòng bàn tay, thứ một nữ nhân muốn hấn đều có thể cho!

Nhưng hấn tựa hồ đánh giá ình, đánh giá thấp Dao nhi! Nàng cúi đầu gật đầu: “Quả thật ngươi có thực lực!”

Nhưng lời nói xoay chuyển: ” ngươi thật rất đáng thương! Muốn dùng quyền lực địa vị đổi nữ nhân, đổi hạnh phúc! Ngươi không cảm thấy mình rất đau xót sao?”

Giọng của Dao nhi trở nên sục sôi, thanh âm đề cao rất nhiều: “Vì củng cố địa vị Hiên Viên gia, ngươi phụ ta một lần lại một lần, độc ác đẩy ta vào vực sâu vạn trượng! Hiện tại nắm đại quyền, tránh lo âu về sau rồi ! Liền muốn cắt ta vào trong ngực, ngươi cho ta là cái gì? Bọc quần áo sao? Nặng liền ném, có ích liền nhặt lên!”

Nhiều tiếng chất vấn của nàng khiến Hiên Viên Triệt không phản bác được, trầm mặc, nhưng hấn thủy chung không cam lòng!

Hai cánh tay lại hung hăng ép nàng vào trong ngực, tựa hồ muốn vò nát nàng hòa làm một thể, Hiên Viên Triệt tuyệt vọng gầm nhẹ: “Ngươi chính là một cái túi y phục, thời thời khắc khắc phải dính vào lưng ta! Ai cũng đừng muốn nhúng chàm!”

Dao nhi hoàn toàn bị chọc giận, nàng chưa từng gặp người vô lại không biết thẹn như vậy, nàng giùng giàng ở trong lòng hấn, la hét: “Buông ta ra, đồ lưu manh!”

“Lưu manh? Vậy trẫm liền lưu manh cho ngươi xem!” Người giận dữ không còn lý trí, mắt thấy cái miệng của hấn sắp đụng vào, Dao nhi dưới tình thế cấp bách, nâng bàn tay lên vỗ vào trên mặt hấn, một dấu tay đỏ tươi liền hiện ra!

Thừa dịp hấn chưa phản ứng kịp, Dao nhi cong chân lên, nhấn tâm đá vào dưới hông hấn, mắng to một tiếng: “Hạng người vô sỉ hạ lưu!”

Vì vậy tức giận đằng đằng rời đi, mà Hiên Viên Triệt bị nàng đá một cước đứng không thẳng lưng, phản hận nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, cắn răng nghiêng lợi để nàng rời đi.

Dao nhi tức giận đặng đặng trở lại Lê Hoa uyển, khí trời nóng bức, trong lòng phiền não,” Lục Nhi, Lục Nhi. . .” Muốn tìm người tri tâm nói chuyện một chút, cổ tình lại không thấy bóng dáng Lục Nhi, Dao nhi càng thêm tâm phiền ý loạn, vì vậy một mình nàng trốn trong phòng ngủ! Hi vọng tỉnh dậy, tức giận đều tan mất.

Đợi hoàng hôn lại tới, Dao nhi không nhịn được bò dậy từ trên giường, nàng nằm lâu lại không hề buồn ngủ! Nhưng nàng lười biếng gượng chống đến hoàng hôn mới rời giường! Mặc quần áo tử tế, mới vừa đẩy cửa ra, một bóng dáng màu xanh lá cây chọt vào trong phòng Lục Nhi, Dao nhi không vui cau mày!

Dao này Lục Nhi cứ lén lút, giống như đang làm chuyện gì không đứng đắn, Dao nhi rón rén đến gần gian phòng Lục Nhi, nằm ở trên cửa sổ dùng ngón tay thọt một lỗ nhỏ, đưa mắt lại gần, chỉ nhìn thấy bóng lưng Lục Nhi! Nàng ta móc ra một gói bột thuốc từ trong tay áo, bỏ vào trong nước trà!

Dao nhi cả kinh thất sắc, bởi vì nước trà kia ngày thường là bưng cho nàng uống, nói như vậy, Lục Nhi muốn hạ độc hại nàng? Không đúng! Lục Nhi là sư huynh phái tới, lý ra không nên có ý xấu! Chẳng lẽ Lục Nhi này là giả hay sao?

Dao nhi vì sự phỏng đoán này mà thất kinh, thời gian này sống chung với sói, Dao nhi đẩy mình vào trên vết đao, hôm nay nhớ tới, ngược lại kinh tâm động phách!

Chợt nữ tử áo xanh xoay người lại nhìn chung quanh, Dao nhi che miệng không để ỳnh thét chói tai, không phải Lục Nhi, là Lan nhi! Sao Lan nhi mặc y phục Lục Nhi đi vào bỏ thuốc?

Ông trời...! Ai có thể nói cho ta biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Dao nhi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, người có thể tin tưởng được đều không còn, cõi đời này còn có ai đáng tin tưởng!

Dao nhi ôm ngực cúi đầu! Đờ tường đi từng bước từng bước! Chợt, mắt Dao nhi thoáng qua một tia sáng! Nàng vọt tới cửa phòng Lục Nhi, vừa lúc đụng thẳng Lan nhi.

Lan nhi bị tại chỗ bắt thất kinh, nhưng rất nhanh trấn định lại, cười lạnh nhìn Dao nhi không nói một lời!

Dao nhi cười lạnh, rống giận: “Người nào phái ngươi tới?”

Lan nhi không nhìn lửa giận của nàng, mặt không chút thay đổi, lãnh nhược băng sương! Không giống Lan nhi nghịch ngợm đáng yêu quá khứ, càng thêm xác nhận phỏng đoán của Dao nhi là đúng!

Lan nhi cười lạnh một tiếng, nhìn thành cung bên ngoài Lê Hoa uyển, nàng tức giận vận đan điền chuẩn bị bay ra ngoài, Dao nhi thấy thế đoán được ý đồ của nàng, không để ý nâng cao bụng bị phi thân ngăn trở đường đi của nàng, lạnh lùng nói: “Muốn chạy? Không có lối thoát!”

Hai người đánh túi bụi ở trong sân, không muốn dừng lại chiến đấu, không ai nhường ai! Võ công hai người xem như cân sức ngang tài, nhưng dù sao Dao nhi bận tâm đứa bé trong bụng không dám dùng toàn lực! Ba phen mấy lượt thiếu chút nữa để Lan nhi chạy trốn.

Cái trán Dao nhi dần dần ra mồ hôi hột, nàng thầm kêu không tốt! Nếu không mau chóng tiêu diệt kẻ địch, nàng sẽ không xong. Vì vậy Dao nhi đá nàng một cước, sau đó tay trái vỗ một chưởng tới, khí thế sét đánh không kịp bưng tai, tay phải nàng đánh ra, một ngón châm cắm vào huyệt bách hội của nàng, nàng ta đột nhiên ngã xuống đất ngất đi bất tỉnh nhân sự!

Dao nhi thở phào một cái, lập tức ngồi chồm hổ xuống, đưa tay tháo ra mặt nạ mỏng trên mặt nàng, lộ ra gương mặt xa lạ! Dao nhi cười lạnh, lăm bầm lâu bầu: “Quả nhiên dự liệu không sai!”

Vừa rồi rình coi vô tình liếc thấy mu bàn tay trắng nõn của Lan nhi giả, trong lòng thầm kêu không tốt! Bởi vì lúc Lan nhi luyện võ mu bàn tay bị kiếm quét làm bị thương để lại vết sẹo, mà trên mu bàn tay kẻ địch không có vì vậy khiến Dao nhi hoài nghi!

Nhưng tại sao nữ nhân này lại dịch dung đi vào hại nàng? Đúng rồi, thuốc! Đáy mắt Dao nhi bắn ra ánh sáng! Vội vã chạy vào trong phòng Lục Nhi bưng bình trà kia lên, để ở chóp mũi gối, vô sắc vô vị! Nàng cũng không biết là thuốc gì!

“Cởi chuông phải do người buộc chuông!” Dao nhi tự lẩm bẩm.

Vì vậy cầm bình trà đi ra, lại liếc thấy trên đất trống rỗng! Nữ thích khách vừa rồi đã không thấy bóng dáng.

Không ổn! Dao nhi từng sờ khổ sở nghĩ! Đáy mắt dính vào vẻ lo lắng, kẻ địch ở trong tối, nàng ở ngoài sáng! Lại tứ cố vô thân, sao nàng có thể tránh được ám toán của kẻ địch đây?

Ai! Thật nhưc đầu! Nếu Hiên ở đây thì tốt. Tối thiểu có một bả vai dựa vào!

Lúc Dao nhi mặt ủ mảy ê, Lục Nhi trở lại, Dao nhi cúi kính hỏi: “đi đâu vậy?”

Lục Nhi bởi vì rống giận của nàng mà dừng chân, không biết sao hôm nay phu nhân lại nóng tính? Lục Nhi nháy mắt vô tội mê mang đi về phía Dao nhi, ở bên người nàng nói nhỏ: “Lục Nhi bị gọi đi lan hiên cung!”

Chuông báo động của Dao nhi gõ vang, khẩn trương hỏi: “Lan nhi có chuyện gì?”

Chỉ thấy Lục Nhi nhìn bốn bề vắng lặng, tiến tới bên tai Dao nhi nói nhỏ: “Lan nhi nói hoàng thượng có dị động, tựa hồ mưu tính đối phó Nguyệt quốc!”

“Này. . .” Dao nhi khẩn trương bắt an, khẽ cắn răng! Trước có ác lang phía sau có truy binh! Nàng nên làm thế nào cho phải?

Chợt Lục Nhi liếc thấy bình trà trong tay nàng, nghi ngờ hỏi: “phu nhân, người cầm bình trà làm gì?”

“A! Mới vừa rồi có người giả làm Lan nhi lẫn đi vào bỏ thuốc, bị ta bắt! Ta muốn nghiên cứu rốt cuộc là thuốc gì!” giọng nói Dao nhi nhẹ nhàng, giống như chiến đấu kinh tâm động phách vừa rồi chỉ là ảo cảnh, nhưng Lục Nhi lại nghe đến tim gan run sợ, không để ý lễ tiết, cầm lấy tay nàng, nóng nảy hỏi: “phu nhân, người có bị thương không? Thích khách kia là ai?”

“Thích khách đoán chừng được đồng bọn cứu đi, về phần ta, dĩ nhiên không sao, đừng lo lắng Lục Nhi!” Dao nhi lại nhẹ nhõm nói, nhưng Lục Nhi cũng không dám qua loa, kẻ địch dám tới một lần, sẽ dám đến lần thứ hai. Lục Nhi thề, về sau nhất định một tắc cũng không rời bảo vệ phu nhân an toàn.

Hai người vào trong viện ngồi xuống trên ghế đá, Dao nhi thả một tín hiệu! Sau đó vùi đầu nghiên cứu bình trà, thời gian trôi qua hồi lâu, người nên đến vẫn bật vô âm tín.

Dao nhi không kiên nhẫn đợi được nữa, không ngừng oán trách càu nhàu: “Sư huynh xảy ra chuyện gì? Lúc cần không thấy bóng dáng, lúc không cần lại lắc lư trước mắt!”

Về mặt Dao nhi buồn thiu, hai lông mày nhíu chung một chỗ, rất là đáng yêu! Trên mặt Lục Nhi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, không tự chủ nói: “Hắn, cả ngày bị tiểu cô nương đuổi theo, đang chạy trốn chung quanh!”

Nghe vậy, động tác trong tay Dao nhi dừng lại, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lăm liết khóa ở trên người Lục Nhi, trầm giọng hỏi: “Gần đây người đã gặp hắn?”

“Không có. . . Không có! Lục Nhi sống ở trong hoàng cung cả ngày, sao có thể có cơ hội gặp hắn! Ta chỉ suy đoán lung tung thôi!” Lục Nhi lên tiếng phủ nhận, Dao nhi phát hiện một tia né tránh ở trong ánh mắt nàng, liền khẳng định Lục Nhi đang nói dối!

Lục Nhi bị Dao nhi nhìn chăm chú da đầu tê dại, ngượng ngùng cười một tiếng, sửa sang lại tâm tình thân nhiên đối mặt ánh mắt hoài nghi của nàng. Gần đây Lục Nhi khác thường, lòng dạ Dao nhi biết rõ, nhưng nàng không muốn xuyên phá tờ giấy này! Chỉ cần Lục Nhi không sợ nàng, nàng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Dao nhi cúi đầu, đặt tinh lực toàn thân ở trong ấm trà, Lục Nhi buông lỏng thân thể, miệng thở ra thật dài. May mắn cuối cùng đã tránh được, Lục Nhi đứng lên nói: “phu nhân, Lục Nhi đi pha bình trà!”

Vừa nói lập tức chạy trốn, lúc trở về trong tay đã bưng nước trà tỏa hương, Lục Nhi rót một ly cho nàng, Dao nhi bưng lên đặt ở khóe miệng, hương trà tỏa ra bốn phía bay vào trong mũi nàng, nàng cảm nhận được một mùi thơm quen thuộc như có như không. Giống như trong thức ăn gần đây!

Dao nhi dừng một chút, sau đó uống một hơi cạn sạch. Không hề chần chờ. Điều này cũng làm cho Lục Nhi yên lòng, nếu như quan sát cẩn thận, nhất định có thể nhìn đến nụ cười nhạt ở khóe mắt đuôi mày của Lục Nhi.

113. Chương 134: Mưa Đoạt Giang Sơn

Giang sơn nhuốm máu, một khúc bi ca thành phong trào. Hùng bá thiên hạ, một điệu múa phượng như tiên.

Lại một đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, gió bắc rít gào, lạnh lẽo thấu xương người. Nhu Phúc cung an tĩnh tường hòa nghênh đón một vị khách quý. Liễu Nhu đang thay quần áo cho tiểu hoàng tử, lúc này Bích Ngọc đi vào, hạ thấp người nói: “Quý Phi nương nương, Vũ phi tới chơi!”

“Nàng ta tới làm gì?” Liễu Nhu cười lạnh hỏi ngược lại, động tác trên tay cũng dừng lại, Bích Ngọc đáp: “Hồi nương nương, nô tỳ không biết!”

Tiểu hoàng tử hoạt động ở trên giường, một lát bỏ ngón tay út vào trong miệng, cười khanh khách, chơi cực kỳ cao hứng! Liễu Nhu tiếp tục mặc quần áo cho hắn, vừa phân phó: “Bảo nàng chờ ở phòng khách! Bồn cung lập tức đi ra ngoài!”

“Dạ, nương nương!” Bích Ngọc hành lễ rồi lui ra, trên mặt Liễu Nhu hiện châm biếm như có như không, nhưng lúc chạm vào da thịt mềm mại của nhi tử, sắc mặt liền biến thành từ ái nhu hòa! Trong mắt nhộn nhạo tình thương dịu dàng của mẹ.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng rồi, Liễu Nhu cũng không vội vã ra ngoài gặp Vũ phi, yêu tinh này cả ngày dụ dỗ mê hoặc hoàng thượng, hiện tại lại giả mù sa mưa đến thăm nàng, không phải khoe khoang chính là chế nhạo. Nàng muốn bỏ qua Vũ phi, áp chế nhuệ khí của nàng ta!

Thời gian một ly trà trôi qua thật nhanh, trong phòng khách to như vậy chỉ có một mình Vũ phi, nàng bình tĩnh uống trà chờ đợi, không tức không giận! Nhưng trong lòng lại cười nhạo Liễu Nhu, chỉ biết tranh giành tình nhân hạ uy phong của nàng, kiên thức quá ngắn, nhưng Vũ phi tự an ủi mình: “Chớ so đo với thứ người như thế, nếu không người khác không phân rõ ai mới là ngu ngốc!”

Vừa nghĩ như thế Vũ phi thoải mái cười một tiếng, nghiêng dựa vào ghế, nhàn nhã thưởng thức móng tay xinh đẹp của nàng!

Khi Liễu Nhu ra ngoài, liền thấy hình ảnh nữ tử yêu mị như thế, quyến rũ giữa hai lông mày Vũ phi khiến Liễu Nhu rất không vui. Nhưng nàng lại ẩn giấu tức giận, trên mặt mang nụ cười thỏa đáng, đáy mắt hiện vẻ áy náy, nói: “Vũ phi muội muội đợi lâu, tiểu hoàng tử quấy mãi, Bồn cung thật sự không đi được!”

Nghe tiếng, Vũ phi đứng dậy, tay ngọc vén sợi tóc bên tai lên, một cái nhãn mày một nụ cười cũng đều có vẻ yêu mị, Vũ phi lắc nhẹ eo thon, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng không ngán: “Quý Phi tỷ tỷ! Quý Phi tỷ tỷ là lớn, muội muội đợi bao lâu đều phải!”

Liễu Nhu ngượng ngùng cười, lời hữu ích nghe quả thật thoải mái, nhưng tạng bók chưa chắc là tốt! Liễu Nhu dẫn đầu ngồi vào trên ghế chính, rất có phong cách quý phái, nàng cười yếu ớt nói: “Mời Vũ phi ngồi!”

Vũ phi nên bước đẹp đẽ đến gần ghế Thái sư, sau khi ngồi xuống, chỉ nghe Liễu Nhu đặt câu hỏi: “không biết muội muội đêm khuya tới chơi, vì chuyện gì?”

“Muội muội tới xin tội! Muội muội mới vào cung, không hiểu lễ nghi, trước đó vài ngày lại vội vàng phục vụ hoàng thượng nên không có thời gian! Nhưng như vậy là khinh thường tôn nghiêm của tỷ tỷ! Xin tỷ tỷ trị tội!” Vừa nói Vũ phi liền quỳ trên mặt đất, khẩn cầu trị tội, nàng đột nhiên ra chiều này khiến Liễu Nhu không kịp đề phòng, lập tức chạy xuống đỡ Vũ phi dậy!

Liễu Nhu nhếch miệng, kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, dịu dàng nói: “Muội muội nói gì! Bồn cung chỉ là một Quý Phi, chuyện hậu cung này còn có mẫu hậu quản lý, nếu như muội muội bắn khoả, ngày khác hãy xin tội với mẫu hậu!”

Liễu Nhu hừ lạnh ở trong lòng, khoe khoang được vinh sủng của hoàng thượng? Cũng không xem hình dạng của mình, mẫu hậu từ trước đến giờ không thích cô gái yêu mị, nếu như nàng dám đi Từ Ninh cung, mẫu hậu chắc chắn xử lý Vũ phi!

Mà Vũ phi cũng đang tính toán trong lòng, người đời đều nói Quý Phi hay ghen tỵ, người ít học. Hôm nay xem ra đều là lời đồn, Quý Phi là một nữ tử khôn khéo biết tính toán, xem ra hợp tác phải cực kỳ cẩn thận, nếu không biến khéo thành vụng, bị Quý Phi cắn ngược lại một cái, chẳng phải thua thiệt lớn?

Vũ phi tính toán, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười, cười duyên nói: “Tỷ tỷ nói đúng! Ngày khác muội muội sẽ đến chỗ Thái hậu xin tội! Nhưng tỷ tỷ là người đứng đầu hậu cung, muội muội có tội tự nhiên nghĩ tới tỷ tỷ!”

Liễu Nhu cau mày, không vui cúi kính: “Lời này của muội muội không thể nói lung tung, Bồn cung mặc dù là Quý Phi, nhưng trên có Thái hậu hoàng hậu, Bồn cung sao dám xưng đứng đầu hậu cung?”

Vũ phi không biết là làm bộ hay là thật tâm cất nhắc Liễu Nhu, kiều mỵ cười một tiếng nói: “Tỷ tỷ sinh hạ long tử vì hoàng thượng, phong hậu chỉ là chuyện sớm hay muộn!”

Chợt lời nói của Vũ phi xoay chuyển, mặt lo lắng, giọng nói cũng nặng nề: “Nhưng muội muội có một chuyện không rõ! Hậu cung phi tần của Hoàng thượng không nhiều lắm, chỉ có tỷ tỷ có tư cách đảm đương hoàng hậu, vì sao hoàng thượng không cho hậu vị? Chẳng lẽ hẳn đang chờ người nào?”

Vũ phi nói vậy ngược lại nhắc nhở Liễu Nhu, nàng cúi đầu, đôi mày thanh tú nhíu chung một chỗ, chẳng lẽ hẳn đang chờ nữ nhân Lê Hoa uyển kia sinh ra đứa bé rồi phong làm hoàng hậu?

Tuyệt đối không được! Lửa ghen của Liễu Nhu lập tức bốc lên, nhưng nàng đảo mắt lại nghĩ, Vũ phi chỉ sợ không yên lòng, kích bác ly gián, khiến nàng và Lưu Quân Dao ngao cò tranh nhau, Vũ phi ngồi thu ngư ông đắc lợi! Hồ ly xảo hoạt! Liễu Nhu mắng Vũ phi ở đáy lòng. Nàng điều chỉnh tốt tâm tình của mình!

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, nét mặt tươi cười như hoa, Liễu Nhu quay người lại, tay áo nhẹ nhàng phiêu động theo động tác xoay người của nàng! Nàng ngồi xuống, khí chất phi phàm! Bộ dáng cao quý đẹp đẽ.

Liễu Nhu cười nhạt nói: “hoàng cung này cho tới bây giờ chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc! Muội muội kiều mị đáng yêu, vì sao không tính toán cho tương lai mình? Dựa vào thủ đoạn của mình, muốn đi lên hậu vị dễ dàng!”

Vũ phi thấy ý định đã bị đoán được, cũng không che giấu nữa, quả quyết bỏ xuống một trái bom: “Tỷ tỷ thông minh như thế! Coi như không mưu tính ỉn, cũng nên mưu tính cho tiểu hoàng tử!”

Liễu Nhu không hiểu nhìn chằm chằm nàng, việc này có gì quan hệ với tiểu hoàng tử?

Vũ phi nhẹ nhàng cất bước đến gần, như bướm bướm vỗ cánh múa, dừng chân ở trước mặt Liễu Nhu, bộ mặt phớt tỉnh nói: “Mặc dù hoàng tử là trưởng tử, nhưng giang sơn từ trước đến giờ truyền đích không truyền trưởng! Đạo lý tử bằng mẫu quý tỷ tỷ nên hiểu được!”

Liễu Nhu thu hết khiêu khích ở đáy mắt Vũ phi vào mắt, nàng nói có lý, nhưng Liễu Nhu vẫn có băn khoăn, không biết vì sao Vũ phi ân cần như vậy? Nếu Vũ phi không có lòng tốt, tính toán hai mẹ con bọn nàng, một nước cờ sai thua cả ván cờ! Một khi chuyện bại lộ nhẹ thì biếm lãnh cung, nặng thì chém đầu!

Nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, gây chuyện không tốt tiền mất tật mang!

Vũ phi nhìn ra sự do dự không quyết của nàng, vì vậy tính toán vừa đấm vừa xoa! Vũ phi nhướn đôi mày thanh tú, ánh mắt rút đi quyến rũ, trở nên lạnh như băng, giọng nói cũng không còn cung kính, Vũ phi lạnh lùng nói: “Tỷ tỷ! Muội muội khuyên bảo ngài không nghe, vậy đừng trách muội muội lòng dạ ác độc!”

Liễu Nhu trầm tư hỏi: “Người muốn làm gì?” giọng nói của Liễu Nhu không kiêu ngạo không tự ti, không có một chút sợ hãi! Bởi vì nàng tự tin, mình có năng lực giữ địa vị của hai mẹ con! Không cần một nữ nhân vung tay múa chân ở trước mặt nàng!

Vũ phi lạnh lùng nhếch miệng, nụ cười như hàn băng lạnh thấu xương! Hừ lạnh: “Tỷ tỷ đừng không biết điều! Muội muội ta sinh ở Xích Luyện! Người Xích Luyện am hiểu nhất dùng cổ độc chắc tỷ tỷ sớm có nghe thấy!”

Giờ phút này Vũ phi như U La địa ngục! Trận trận gió lạnh, làm cho người ta không rét mà run! Nghe vậy, trái tim của Liễu Nhu hoảng sợ, trầm giọng gầm nhẹ: “Người dám can đảm dùng cổ độc! Bồn cung nhất định chặt người thành trăm mảnh!”

Sự uy hiếp của Liễu Nhu ở trong mắt Vũ phi không có một chút phân lượng! Ngược lại khiến Vũ phi cười ha ha, tựa hồ đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình: “Chớ phí sức! Ta đã hạ độc rồi, nếu như tỷ tỷ không phối hợp! Tỷ tỷ nhất định ruột gan đứt từng khúc mà chết! Ha ha ha. . . .”

“Người. . . .” Liễu Nhu phần hân nhìn chăm chăm Vũ phi, chợt trong bụng truyền đến đau xót! Liễu Nhu khó chịu ôm bụng rên rỉ, khiến Vũ phi nhìn có chút hả hê.

Vũ phi nói nhỏ: “Như thế nào? Tin! Hợp tác với ta!”

Vũ phi cúi người xuống, tay ngọc nâng cằm Liễu Nhu lên, uy hiếp Liễu Nhu, không cho nàng không đáp ứng!

Mệnh ở trong tay nàng, Liễu Nhu chỉ đành phải gật đầu thỏa hiệp, gương mặt xinh đẹp bởi vì đau khổ mà vằn vẹo, Vũ phi cười đắc ý, lấy tay ra, lấy một viên thuốc từ trên người ném vào trong miệng Liễu Nhu, cưỡng bách nàng nuốt xuống, không lâu sau, đau đớn của Liễu Nhu giảm bớt. Nàng đứng dậy! Hỏi: “Người muốn ta làm cái gì?”

Về mặt Vũ phi không còn nghiêm túc, thay vào đó là dung nhan quyến rũ! Nàng lại gần lỗ tai Liễu Nhu nói nhỏ: “Mưu tính đoạt giang sơn!”

Chỉ năm chữ, lại đập bể lòng của Liễu Nhu, nàng không biết nên lựa chọn như thế nào? Giúp nàng, tiền đồ khó khăn, không giúp nàng, hiện tại liền gặp Diêm Vương! Liễu Nhu nhú chặt chân mày, nhất thời do dự!

Lúc này, Vũ phi lại thêm một cây đuốc, cười duyên nói: “Tỷ tỷ! Người không có lựa chọn khác!”

Không đợi Liễu Nhu phản ứng, Vũ phi đã lắt eo thon đi xa. Đêm đã khuya, tiểu hoàng tử đã ngủ, mà Liễu Nhu thì trần trọc trở mình. Trong đầu hỗn loạn, nghĩ trước lo sau, không biết nên như thế nào cho phải? Nàng có hai con đường có thể đi!

Một là tố giác mưu đồ bất chính của Vũ phi với hoàng thượng, nhưng vấn đề là, nàng không có chứng cứ, ngộ nhờ bị Vũ phi cản ngược lại một cái, nàng không chỉ không gánh nổi mình, có thể liên lụy nhi tử!

Hai là hợp tác cùng Vũ phi! Một khi thành công, nàng có thể công thành lui thân, một khi thất bại, nàng chết không có chỗ chôn!

Tính toán nặng nề, nàng chỉ có thể lựa chọn con đường thứ hai rồi, nhưng nàng vẫn cố kỵ, này lúc, một cơn gió mát thổi cửa sổ bung ra, gió lạnh thổi vào, vô tình xâm nhập thân thể của nàng.

Một bóng đen chợt vào, Liễu Nhu lập tức từ trên giường bò dậy, quỳ trên mặt đất dập đầu: “tham kiến chủ nhân!”

“Ừ!” Nam nhân hừ nhẹ một tiếng, hắt mang theo mặt nạ làm cho người ta không thấy rõ biểu lộ của hắn trong giờ phút này, Liễu Nhu đi theo hắn bao năm cũng chưa từng đoán được thân phận của hắn, cũng không dám đoán!

Liễu Nhu lẳng lặng quỳ, chờ đợi chủ nhân phân phó, gương mặt tuấn tú ở phía dưới mặt nạ của nam nhân vằn vẹo, ngực nhức nhối, khổ sở ăn mòn thân thể của hắn, tim của hắn. Hắn phần hân tức giận mắng ở đáy lòng: “lão thái bà đáng chết, cư nhiên phái người ám toán hắn! Nhìn đáng về chắc bà ta đã sinh nghi rồi, vì bảo vệ kế lớn được như ý, ta phải tăng nhanh bước chân, nếu không sẽ công cốc rồi !”

Im lặng thật lâu nhiều loạn lòng của Liễu Nhu, nàng cúi đầu không dám nhìn thẳng chủ nhân, đầu gối dán chặt sàn nhà lạnh như băng, xuyên thấu thân thể của nàng!

Hồi lâu sau, chủ nhân rốt cuộc lên tiếng: “hôm nay Vũ phi tới tìm ngươi?”

“Dạ!” Nàng không dám giấu giếm, chủ tử thân thông quảng đại coi như không nói hắn cũng sẽ tra được, bất trung chỉ có chết!

Nam nhân nhếch miệng, gương mặt treo nụ cười, lạnh giọng phân phó: “Cần phải phối hợp hành động của Vũ phi! Nếu không kết quả ngươi biết!”

“Dạ, chủ nhân!” Chủ nhân lạnh giọng khiến tim gan Liễu Nhu run sợ, chỉ đành phải khúm núm đáp ứng.

Nam nhân hài lòng gật đầu mỉm cười, lại nói vài câu liền vội vã rời đi: “Cổ độc không cần phải lo lắng! Vũ phi sẽ cho người thuốc giải!”

Thanh âm của nam nhân phiêu đăng trên không trung, Liễu Nhu nhìn bầu trời đêm, mặt trầm tư!

114. Chương 135: Lén Gặp Ban Đêm

Đây là thời buổi rối loạn! Cũng là ban đêm nhiều chuyện!

Nhu Phúc cung trải qua âm mưu kinh tâm động phách vẫn chưa trở lại phong thái bình thường, Lan Hiên cung lại nổi lên một cơn gió mát! Ban đêm Lan nhi chưa chợp mắt, một mình dựa lan can, gió mát thổi, nhưng thổi không tan sự bất an trong lòng nàng. Lan nhi ngửa đầu nhìn cung điện có thể thấy được nơi xa, một tiếng thở dài bi thương từ trong miệng phát ra. Tưởng niệm và lo lắng quanh quẩn ở trái tim nàng, làm cho người ta phiền muộn bất an!

Lan nhi cúi đầu nói nhỏ: “Không biết tiểu thư như thế nào? Hoàng thượng đến tột cùng muốn làm gì đây?”

Ngày trước là Vương gia, hấn luôn khiến tiểu thư không hiểu, hôm nay vinh đăng cửu ngũ chí tôn, tâm cơ càng thêm thâm trầm, làm cho người ta khó có thể suy đoán!

Thở dài, một đôi bàn tay từ phía sau ôm lấy Lan nhi, Lan nhi chưa kịp ứng phó đã rơi vào một lồng ngực ấm áp. Lan nhi kêu lên, từ phản xạ có điều kiện, nàng bỏ một chương về phía sau, nhưng rất dễ dàng bị cản lại, lúc nghe tới thanh âm quen thuộc mà xa lạ, Lan nhi ứa nước mắt ướt hốc mắt: “Nha đầu chết tiệt này, mới ít lâu không gặp, tính khí lại tăng!”

Lan nhi ngậy người như phồng, sau đó lập tức nhào vào trong ngực hấn, chảy hết nước mắt khổ sở lên người hấn: “Ô ô ô. . . . Tiêu đại ca. . . . Huynh rốt cuộc đến rồi!”

Thép cứng không bằng ngón tay mềm!

Nghe nàng khóc lóc thương tâm, dù hấn tâm địa sắt đá cũng bị hòa tan, ôm nàng càng chặt hơn, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng an ủi: “Đừng khóc, ta không có ở đây, nàng không phải cũng ăn ngon mặc đẹp! Cao cao tại thượng sao!”

Tiêu Phong cũng khó chịu trong lòng, vẫn nhịn không được chế nhạo Lan nhi, để an ủi khổ sở tương tự, hàng đêm khó ngủ mấy ngày nay .

“Ta. . . . Khốn kiếp!” Lan nhi uất ức mắng, quả đấm nhỏ đánh vào trên người hấn, nhưng Tiêu Phong tuyệt không cảm thấy đau, ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào!

Tiêu Phong khẽ đẩy Lan nhi từ trong lồng ngực ra, lau khô nước mắt của nàng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen, giọng điệu trầm thấp: “Ồm nhiều! Sống trong hoàng cung không tốt sao?”

“Không tốt không tốt! Chỗ không có chàng dù hoa lệ hơn cũng là nhà tù!” Lan nhi không ngừng lắc đầu nhỏ, bóng dáng tiêu tụy, tiếng nức nở nghẹn ngào làm đau nhói trái tim của Tiêu Phong.

“Ta dẫn nàng đi có được hay không! Chúng ta lưu lạc chân trời, như hình với bóng!” Tiêu Phong ôm đầu Lan nhi, thâm tình nhìn chăm chú vào đôi mắt đầm lệ của nàng, môi mỏng khô gợt khẽ đóng khẽ mở, nói ra lời rất hấp dẫn!

Lan nhi nhìn chằm chằm vào hai mắt thành khẩn của hấn, trầm tư một hồi, cuối cùng hai cánh tay vô lực rũ xuống, lắc đầu một cái cự tuyệt.

Tiêu Phong không hiểu, hơn nữa có chút tức giận, gằm nhẹ hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ ngươi không bỏ được hoàng cung phồn hoa rực rỡ này? Bỏ không được địa vị quyền thế của Lan phi cao cao tại thượng?”

Nhiều tiếng chất vấn của hấn đều làm cho Lan nhi thương tâm muốn chết, tránh ra cánh tay của hấn, cắn tức nhìn hấn, cười lạnh hỏi ngược lại: “Trong mắt ngươi ta chính là loại người tham lam hư vinh?”

“Không phải! Lan nhi đừng hiểu lầm, ta chỉ là quá kích động!” Tiêu Phong lắc đầu lập tức phủ nhận, nụ cười lạnh như băng trên gương mặt Lan nhi giống như độc dược, khiến hắn đau đến không muốn sống, Tiêu Phong nói nhỏ: “Vậy nàng nói cho ta biết, tại sao không muốn rời đi?”

Gầm thét xong, Lan nhi tỉnh táo lại, giải thích: “Ta không thể bỏ một mình tiểu thư ở lại hoàng cung, nàng mang thai năm tháng rồi! Một thân một mình đối mặt hoàng thượng và Thái hậu như sói như hổ, khẳng định đầu không lại bọn họ!”

Nghe giải thích của Lan nhi, Tiêu Phong thoải mái cười một tiếng, nói: “Việc này nàng không cần lo lắng!” ngay sau đó quay mặt đi, cười thần bí, một nam tử áo trắng từ trong đêm tối đi ra.

Lan nhi tròn to hai mắt, kinh ngạc nói: “Cô gia?”

“Mấy người. . .” Lan nhi nhìn Hoàng Phủ Hiên một cái, lại chuyển ánh mắt sang Tiêu Phong, mặt nghi ngờ.

Tiêu Phong nói: “A Hiên không kịp chờ đợi muốn mang thê tử về, cho nên mới tới!” Tiêu Phong mỉm cười, mặt cợt nhả không đứng đắn.

Bị hắn trực tiếp nói ra, Hoàng Phủ Hiên quần bách! Lúc này Lan nhi chợt cất cao giọng, nói lời phản đối: “Không được! Trong hoàng cung quá nguy hiểm, cô gia nên tranh thủ thời gian rời đi!”

“Muốn đi cũng phải mang Dao nhi cùng rời khỏi!” dưới bề ngoài lịch sự nho nhã của Hoàng Phủ Hiên cất dấu một trái tim quật cường, lần này hắn ẩn vào hoàng cung chỉ muốn mang Dao nhi rời đi. Vô luận như thế nào hắn cũng không đi một mình.

Lan nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú, một lòng bất ổn, cảm thấy bất an, Lan nhi nói: “người người trong hoàng cung nhìn chăm chăm, hơn nữa hoàng thượng tựa hồ đang mưu đồ đối phó Nguyệt quốc, ý định của tiểu thư Lan nhi đoán được mấy phần, ban đầu binh của cô gia đến dưới thành nàng không muốn rời đi, nói rõ có người uy hiếp nàng, hoặc là nàng đang mưu tính kế lớn! Nếu như cô gia có việc không hay xảy ra. Sao Lan nhi giao phó với tiểu thư!”

Lời của Lan nhi đều thật lòng, cũng nhìn ra được nàng là người trung thành, hiểu rõ tính tình Dao nhi. Chính là bởi vì Hoàng Phủ Hiên đoán ra Dao nhi nhất định là có kế hoạch, hắn mới không thể bỏ một mình nàng cô quân chiến đấu hăng hái!

Ánh mắt chắc chắn của Hoàng Phủ Hiên nhìn Lan nhi và Tiêu Phong, không thể thay đổi nói: “không thành công thì thành nhân, vô luận như thế nào ta sẽ không bỏ lại mình Dao nhi!”

Tình này trời đất chứng giám! Tiêu Phong và Lan nhi ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Hiên, mặt sùng bái ngưỡng mộ. Cảm động vì tình yêu của họ! Bọn họ đột nhiên cảm thấy tình yêu của tiểu thư và hắn có thể thiên trường địa cửu, bởi vì bọn họ đều rất hiền lành, đều đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ vì đối phương, vinh nhục cùng chung.

Tiêu Phong thu lại nụ cười, có bộ mặt phớt tỉnh nói: “Đừng lo, nếu chúng ta dám xông vào hoàng cung, thì đã hoàn toàn chuẩn bị, hơn nữa tuyệt sẽ không tay không mà về!”

Việc đã đến nước này, Lan nhi cũng không thể phản đối, chỉ đành phải đứng ở cùng một chiến tuyến, phần đầu đến cùng. Ba người nhàn nhạt cười một tiếng, tựa hồ có không khí thắng lợi đang chuyển động giữa họ.

Chợt, một đề nghị của Hoàng Phủ Hiên lập tức khiến hai người phản đối: “Ta muốn đến Lê Hoa uyển thăm Dao nhi!”

“Không được!” Hai người trăm miệng một lời phản đối, Tiêu Phong nhíu mày, khẩn trương nói: “Quá nguy hiểm, lần trước là người vận khí tốt, nhưng lần này không có nghĩa là còn có vận may! Chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn!”

Lan nhi cũng phụ họa nói: “Đúng! Hoàng thượng phải trọng binh canh giữ, đừng nói là người, dù là con ruồi cũng khó chạy! Thời gian dài thế trừ Thái hậu và hoàng thượng vẫn chưa ai có thể đến gần Lê Hoa uyển!”

Ai! Một tiếng thở dài từ trong miệng Hoàng Phủ Hiên tràn ra. Hoàng Phủ Hiên rốt cuộc thỏa hiệp.

Lúc này, Lan nhi chợt có sáng kiến, trong đầu toát ra một bóng người, nàng vui mừng hô to: “ta nhớ, Lục Nhi có thể ra ngoài! Mặc dù trong quá trình có người giám thị nhất cử nhất động của Lục Nhi nhưng chắc chắn sẽ có biện pháp hỏi thăm được tình huống bên trong Lê Hoa uyển!”

“Thật tốt quá! Như vậy mọi chuyện dễ làm hơn nhiều.” Hoàng Phủ Hiên vui vẻ cười nói, nghĩ đến bóng dáng của Dao nhi, ánh mắt của hắn trở nên nhu hòa. Rất muốn ôm Dao nhi tâm sự!

Một cây làm chẳng nên non, ba người mưu đồ bí mật, nghĩ ra kế có thể phá tan canh giữ của Hiên Viên Triệt, cứu Dao nhi ra.

Không khí không an phận xuyên qua từng góc trong cung, duy chỉ có Lê Hoa uyển bình tĩnh nhất! An tường nhất! Nhưng ở dưới khăn che mặt yên tĩnh đến tột cùng bao phủ quỹ kế kinh tâm động phách thế nào?

Dao nhi ăn cơm tối xong liền đuổi Lục Nhi, không kịp chờ đợi nằm ở trên giường, nhưng Lục Nhi chưa từng phát hiện nàng vẫn mặc nguyên quần áo đi ngủ, đợi tiếng bước chân của Lục Nhi xa dần, Dao nhi chợt mở mắt, vén chăn lên, mang giày xong, rón rén mở cửa, vòng qua một hành lang, bóng dáng màu lam lập tức bao phủ ở trong hậu hoa viên.

Một cơn gió không tầm thường ào ào thổi, đèn trong hành lang nháy mắt dập tắt, một ánh sáng lóe lên kinh động Lục Nhi vừa muốn ngủ, nàng phủ thêm áo khoác, đẩy cửa ra, ngẩng nhìn chung quanh, ghé đầu dò đuôi, Lê Hoa uyển ở đêm tối bao phủ càng quỷ dị, nàng run run, nổi hết cả da gà.

Tình cảnh này khiến nàng lạnh cả người, nàng không yên lòng sự an toàn của Dao nhi, lấy can đảm, từng bước từng bước đến gần phòng Dao nhi của, khe khẽ đẩy cửa, ánh sáng cây nến trên bàn trong phòng như có như không, gió thổi bay cái màn trên giường, Lục Nhi hoảng hốt nhìn bóng dáng đùn lên trên giường, nàng thở phào nhẹ nhõm, đóng cửa lại, yên tâm trở về phòng.

Dao nhi đến tột cùng đi đâu? Thời gian này nàng luôn thần thần bí bí! Không biết làm cái gì?

Hồi lâu sau, Lục Nhi thiêu thiêu ngủ bị một hồi tiếng vang làm thức tỉnh, nàng chợt ngồi dậy, áo khoác cũng chưa kịp mặc vào, lập tức chạy ra ngoài, trong nháy mắt đẩy cửa ra, nàng sợ ngáy người, bởi vì Dao nhi té ở trong viện, cong chân, ôm bụng, vẻ mặt thống khổ!

Lục Nhi chạy tới, nâng nàng dậy, nóng nảy hỏi: “phu nhân, người làm sao vậy? Phu nhân. . . .”

Dao nhi ngẩng đầu nhìn Lục Nhi, sắc mặt xanh lét, đôi môi trắng bệch, nàng gian nan mở to miệng, nhưng một chữ cũng phun không ra!

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán, Lục Nhi cưỡng bách mình trấn định lại, trong lòng nàng sáng tỏ, vội vội vàng vàng lấy ra một chai thuốc từ ngực, móc ra một viên cho Dao nhi uống vào: “phu nhân, nuốt thuốc xuống!”

Dao nhi không kịp nghĩ nhiều, từng trận thống khổ trong bụng truyền khắp toàn thân, nàng không chút do dự nuốt mất thuốc.

Vừa nuốt thuốc xong, thống khổ giảm bớt chút, nhưng vẫn rất đau, nàng ôm bụng, lo lắng đứa bé không chịu được! Nắm tay Lục Nhi, yếu đuối van xin: “Giữ đứa bé của ta. . . .”

Chỉ một câu nói, nàng vô lực rũ tay xuống, mặc cho Lục Nhi gấp la lên thế nào cũng không nghe thấy: “Phu nhân, người cố chịu! Phu nhân. . . .”

Lục Nhi gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống, lưu lạc trong giang hồ nhiều năm, Lục Nhi không màn sống chết, hơn nữa đã sớm tê liệt! Nhưng hôm nay thấy Dao nhi thoi thóp một hơi, nàng nhất thời đau buồn, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Lục Nhi ôm Dao nhi lên, xông thẳng về gian phòng của nàng, cẩn thận đặt Dao nhi lên giường, đắp chăn! Thần tình nghiêm túc nhìn chằm chằm mặt tím bầm của Dao nhi, xoay người đi tới bên cửa sổ, từ trong tay áo móc ra một thứ đen thui, ném lên trời, nổ rộ một đóa hoa đẹp đẽ.

Lục Nhi xoay người đi lấy một chậu nước, lau sạch mồ hôi trên người Dao nhi, mặt nghiêm túc, giống như tại vạ đến nơi. Tín hiệu phát ra ngoài hồi lâu sau, Thiên Vũ rút cuộc tới, không nói hai lời, ngồi ở trên mép giường bắt mạch thay Dao nhi.

Lục Nhi hỏi: “như thế nào?”

Thiên Vũ nhú mây, lắc đầu nói: “Tình huống không lạc quan! Lục Nhi chăm sóc nàng thật tốt, mấy ngày nay chuẩn bị tốt tùy lúc rời đi hoàng cung!”

“Ừ!” Lục Nhi gật đầu, dựa vào lực lượng của sư phụ, rời đi hoàng cung thật dễ dàng! Thiên Vũ đứng dậy, giao một chai thuốc cho Lục Nhi, dặn dò: “Nàng tỉnh lại cho nàng uống vào!”

Lục Nhi nắm chặt thuốc trong lòng bàn tay, chuyện liên quan đến tính mệnh của Dao nhi, nàng không dám buông lỏng. Thiên Vũ nhìn Dao nhi một cái thật sâu, lại rời đi, chuyện nguy cấp, an bài Dao nhi rời đi là vô cùng cấp bách.

115. Chương 136: Kinh Trập (ngày 5 Hoặc 6 Tháng 3)

Một tiếng pháo hoa phá không trung, bão táp ào ào tẩy rửa cả thành cung ồn ào!

Bên ngoài cuồng phong gào thét, cảnh khô bị gió vô tình thổi gãy trên mặt đất. Lục Nhi ngồi ở bên giường một tác cũng không rời, sau một thời gian Dao nhi mới yếu ớt tỉnh lại. Nàng chống nửa người lên, giùng giàng đứng dậy, thanh âm kinh động Lục Nhi, Lục Nhi lập tức nâng nàng dậy, kê gối ở sau lưng!

Một tay Dao nhi che đầu chóng mặt, yếu đuối hỏi: “Ta bị làm sao? Đứa bé đâu?”, nàng chợt khản trương ôm bụng, trong đầu thoáng qua một màn kinh tâm động phách trước khi té xỉu, nàng rất sợ, rất sợ hãi!

Lục Nhi cầm tay nàng, sợ nàng thương tổn mình, liền vội vàng giải thích: “phu nhân yên tâm, đứa bé không có sao!”

Lời của Lục Nhi thật là liều thuốc an tâm, khiến Dao nhi lập tức buông lỏng chút, khản trương lúc này Lục Nhi ngồi ở trên mép giường, móc ra một chai thuốc từ trong ống tay áo, một viên thuốc màu trắng óng ánh trong suốt lẫn trong lòng bàn tay của Lục Nhi, Lục Nhi vươn bàn tay ra, nói: “Phu nhân, uống thuốc đi!”

Dao nhi không dám tùy tiện làm việc, nàng không thể qua loa hại bào thai trong bụng! Vì vậy cảnh giác hỏi: “Thuốc gì?”

Lục Nhi biết rõ Dao nhi cẩn thận, vì vậy cũng không giấu giếm, thành thật trả lời: “lúc phu nhân té xỉu Lục Nhi gấp gáp mà không có kế sách, không thể làm gì khác hơn là phát tín hiệu mời Thiên Vũ đến, đây là Thiên Vũ để lại.”

“A?” Dao nhi nghi vấn nói nhỏ, gật đầu len lén liếc Lục Nhi một cái, không phát hiện Lục Nhi hốt hoảng và né tránh, vì vậy nuốt thuốc vào! Động tác không chút do dự khiến Lục Nhi rất cảm động, bởi vì được người tin tưởng thật rất hạnh phúc!

Uống thuốc xong, Lục Nhi rót ly trà cho nàng, Dao nhi hồi hồn, không nói chữ nào về chuyện tối nay, ngược lại hỏi: “Trừ sư huynh, còn ai đến không?”

Lục Nhi lắc đầu, đêm đã khuya, Lê Hoa uyển này lại vắng vẻ, người bình thường sẽ không tới, nhưng Lục Nhi nghi ngờ không hiểu, vì sao phu nhân lại hỏi như thế?

Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, tự nhủ: “Cũng phải! Sợ rằng tai mắt của hắc hổ bị người ta lặng lẽ tiêu diệt, nếu không làm sao mặc cho người khác làm xằng làm bậy?”

Lúc này, trong đầu Dao nhi lóe lên thích khách giả trang Lan nhi, Hiên Viên Triệt phái rất nhiều người trông chừng Lê Hoa uyển, một con con ruồi cũng khó bay vào được, chớ nói chi là một người sống sờ sờ, trừ phi, là đồng bọn, hoặc là người trông coi sớm đã bị diệt, nhưng Hiên Viên Triệt cũng không phát hiện, như vậy có thể thấy được, thế lực phía sau màn không bình thường, nghĩ được như vậy, trong lòng Dao nhi không còn sợ hãi!

Có thể nghĩ, sau lưng cung điện hoa lệ này mai táng bao nhiêu xương trắng, sau lưng đám người cao quý này cất giấu bao nhiêu âm mưu quỷ kế!

Lục Nhi liếc thấy sắc mặt nàng xanh mét, hỏi: “vì sao phu nhân nói người canh chừng đã bị diệt?”

Dao nhi cười lạnh nói: “thân phận người giả trang thành Lan nhi lần trước sợ rằng không đơn giản!”

Lục Nhi âm thầm tính toán, kinh hãi hô to: “Chẳng lẽ là Cao thái hậu gây nên?”, bà lão nham hiểm đó, thủ đoạn tàn khốc, chân chính rất đáng sợ!

Dao nhi lạnh lùng chu mỏ, nói: “Cũng không phải không có khả năng, người trong hoàng cung này có thể chống lại Hiên Viên Triệt không có mấy! Huống chi bà ta hộ quốc sốt ruột, làm sao trơ mắt nhìn nhi tử bị hủy trên tay một nữ nhân? Ban đầu lúc ta là vương phi, bà ta đã tính toán ta không ít, hôm nay ta đã là hoàng hậu nước khác nhưng Hiên Viên Triệt lại có tình với ta, sợ rằng bà ta đã sớm coi ta là cái đinh trong mắt, hận không thể xử đẹp cho vui!”

Dao nhi nói đều có lý, từ xưa bao nhiêu đế vương bị hủy ở trong tay nữ nhân, mặc dù đó là tội danh không nên có, nhưng hậu nhân vẫn kiêng kỵ! Lục Nhi quyết định trong lòng, muốn mang nàng ra khỏi hoàng cung, vì vậy thuật lại lời của Thiên Vũ cho Dao nhi: “Phụ nhân, Thiên Vũ nói rồi, muốn chúng ta chuẩn bị, mấy ngày nữa hẳn sẽ an bài chúng ta xuất cung!”

“Cái gì?” Nghe vậy, Dao nhi cả kinh thất sắc, lập tức cảm giác không ổn. Trong hoàng cung sương mù nặng nề, nàng làm sao bỏ xuống tất cả rồi đi, thập hoàng thúc đã tâm bình bực mà thân phận quái dị, Vũ phi yêu mị đột nhiên xuất hiện, còn có Thái hậu thủ đoạn tàn nhẫn tâm cơ thâm trầm, Lan nhi vô tội cũng dính dấp trong đó.

Mặc dù chuyện của Minh quốc không liên quan với nàng, nàng có thể buông tay bất kể không hỏi, nhưng phụ thân vẫn ở Minh Quốc, huynh trưởng là tướng lĩnh Minh quốc, một khi Minh quốc xảy ra bạo loạn, chỉ sợ mạng phụ huynh khó có thể giữ. Dân chúng cũng sẽ lâm vào bên trong nguy cơ, sanh linh đồ thân!

Suy đi nghĩ lại, Dao nhi vẫn không nhả tâm, nhưng âm mưu tính toán trong hậu cung này quá nhiều, sợ rằng ngày nào đó đứa nhỏ trong bụng cũng không thể bảo vệ! Nàng không mặt mũi nào gặp Hiên, càng không mặt mũi nào sống tạm qua ngày!

Sau khi giã giũa tư tưởng, Dao nhi quyết định phải vì việc lớn! Nhưng trước khi rời đi phải làm một chuyện, Dao nhi nhìn Lục Nhi thật sâu, đặt toàn bộ tin tưởng vào nàng, yếu ớt mở miệng: “Lục Nhi, giúp ta đi tìm Hiên Viên Triệt đến!”

Vậy mà vừa dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân vội vội vàng vàng, Lục Nhi quay đầu lại nhìn một cái, sau đó xoay người nhìn Dao nhi cười lạnh, nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến!”

Quả nhiên, cửa bị đẩy ra, Hiên Viên Triệt đi vào, sắc mặt hắc nặng nề, bước nhanh như bay đến trước giường Dao nhi, khi nghe tai mắt báo lại nàng té xỉu, hất bỏ chánh sự trong tay vội vã chạy tới, hi vọng thấy nàng bình yên vô sự!

“Dao nhi, không có sao!” Không để ý lễ nghi liêm sỉ gì, cũng không lo Dao nhi hận hấn, Hiên Viên Triệt quên mình nắm tay Dao nhi, hỏi han ân cần! Nhưng lại gặp phải xem thường và ghét bỏ của Dao nhi.

Dao nhi tránh tay của hắn, dùng một ánh mắt ra hiệu Lục Nhi, Lục Nhi hiểu ý rón rén lui ra ngoài, cũng đóng cửa lại!

Bị người yêu ghét bỏ, đáy mắt Hiên Viên Triệt hiện ra đau đớn, hẳn rồi cuộc cảm nhận được cái gì gọi là tê tâm liệt phế, cái gì gọi là hối hận! Cái gì gọi là tự làm tự chịu!

Tổn thương ban đầu hẳn cho Dao nhi hôm nay đã bị trả tại gấp bội trên người của hắn, hơn nữa càng thêm thống khổ!

Dao nhi cũng không phải là Dao nhi ban đầu, nàng không có tình yêu đối với Hiên Viên Triệt, nàng đã yêu người khác, vì vậy càng sẽ không thương tâm vì Hiên Viên Triệt, Dao nhi hờ hững nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Quốc gia đã sắp mất, còn có tâm tình thương tâm vì nhi nữ tình trường?”

Dao nhi lạnh lùng nhếch miệng, bộ mặt giễu cợt, nghe vậy, Hiên Viên Triệt tự động bỏ qua chàm chọc của Dao nhi, hỏi: “Có ý tứ gì?”

Dao nhi tốt bụng nhắc nhở: “Chẳng lẽ ngươi quên tiên hoàng chết như thế nào?”, sau đó nàng cúi đầu đùa bốn ngón tay của mình như việc không liên quan đến mình, để lại mình Hiên Viên Triệt suy tư quan hệ lợi hại trong đó.

Hiên Viên Triệt kinh hãi, cái chết của hoàng huynh, để lại cái bóng ở trong lòng hắn, một người trẻ tuổi mà sinh mệnh tan thành mây khói, hắn cũng âm thầm phả người tra nguyên nhân chết của hoàng huynh, nhưng đến nay không có kết quả! Dao nhi làm sao biết được?

Hiên Viên Triệt làm một suy đoán to gan, nắm chặt cổ tay phải của nàng, hai mắt đỏ bừng khóa chặt ở trên người nàng, ép hỏi: “Chẳng lẽ là người hạ độc thủ?”

“Ha ha ha. . .” Lời của hắn khiến Dao nhi cười như điên một hồi, giấu cợt giữa hai lông mày không giảm, Dao nhi thu lại nụ cười, nghiêm nghị mà chất vấn: “Có tâm tư đoán, sao không tốn chút công phu truy xét hung thủ?”

Nhiều tiếng chất vấn, khiến Hiên Viên Triệt rối loạn, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử khiến cho hắn không dặt dưng thân, hắn chợt nghĩ đến thể lực sau lưng Dao nhi không kém, chủ giấu mặt của thanh lâu ‘Mộng Thỉnh lâu’ lớn nhất kinh thành cực kỳ thần bí, nhưng Hiên Viên Triệt phỏng đoán có thể là Dao nhi! Vì vậy hắn không đoán nữa, khiêm tốn xin chỉ giáo: “Dao nhi có ý nghĩ gì?”

Đối với thái độ của hắn, nàng rất hài lòng, nhàn nhạt cười một tiếng, ghé vào bên lỗ tai hắn nói nhỏ một phen, càng nghe mặt của Hiên Viên Triệt càng xanh mét, cổ nén tức giận cùng oán hận, hai quả đấm nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay toát ra, Dao nhi rí tai xong thì ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Tất cả mọi chuyện đều nói cho người biết, kế tiếp nên làm đều xem người!”

“Cám ơn nàng!” Hiên Viên Triệt thật lòng cảm tạ, đôi mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm nàng, không rời được! Giờ phút này nàng không có khí thế giương cung bạt kiếm, ngược lại nhu tình như nước, ánh mắt nhu hòa, chợt ánh mắt của hắn rơi vào trên bụng nhô lên của nàng, chịu đựng đau lòng khê cắn răng quyết định hỏi: “Đứa bé không có sao chứ?”

Dao nhi lắc đầu một cái, cúi đầu nhìn bụng, tay trơn mềm che ở phía trên nhẹ nhàng trượt qua trượt lại, nhẹ giọng nói: “Không có sao! Ta hơi mệt mỏi, muốn ngủ rồi!”

Uỷển chuyển hạ lệnh đuổi khách, Hiên Viên Triệt cũng không tiện ở lại, chỉ đành phải rời đi, lời vừa rồi Dao nhi nói cứ quanh quẩn trong lòng hắn, ánh mắt lăm lăm tức giận của hắn vẩy lượn ở bên người, xem ra có vài người nên trừ!

Đế vương giận, giang sơn loạn. Đoạt ngôi vị hoàng đế, dân chúng khổ.

Lục Nhi núp ở bên ngoài vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hiên Viên Triệt, cho đến hắn biến mất ở bên ngoài Lê Hoa uyển, Lục Nhi lạnh lùng nhếch miệng, cười đến rất quỷ dị, tiêu sái xoay người, vào phòng của Dao nhi!

Thấy Dao nhi vừa mới chuẩn bị ngủ, Lục Nhi đi nhanh qua giúp nàng đắp kín mền, không chút để ý hỏi: “Không phải phu nhân nói tai mắt đã bị diệt sao? Sao hắn tới nhanh như vậy?”

Lục Nhi nghi ngờ, Dao nhi cũng vậy, theo lý thuyết nên như thế, sao quanh co như vậy đây? Hoàng cung phức tạp, người phức tạp, mỗi một thứ đều không phải nàng có thể thừa nhận!

Dao nhi lắc đầu, thở dài nói: “Ta cũng không rõ ràng lắm, quá mệt mỏi, Lục Nhi ngủ sớm đi!”, nàng xoay người đưa lưng về phía Lục Nhi, ngủ, Lục Nhi thổi tắt cây nến rồi rời đi, đêm đã khuya! Bão táp dần dần bình thường! Nhưng thanh âm tí tách dưới mái hiên vẫn không ngừng nghỉ!

Lục Nhi một thân một mình ngồi yên trong phòng, không nháy mắt nhìn chăm chăm khe cửa, dưới vẻ mặt nghiêm túc có một nụ cười nhàn nhạt, nàng tựa hồ đang đợi cái gì!

Canh ba mới qua, Lê Hoa uyển mới vừa bình thường lại nhắc lên một cuộc phong ba!

Lúc nửa đêm chẳng biết tại sao Dao nhi thống khổ thức tỉnh, che quặn bụng đau, liều mạng hô hào: ” Lục Nhi. . . Lục Nhi. . .”

Lục Nhi nghe tiếng chạy tới ôm Dao nhi lộn xộn ở trên giường, cho nàng uống một viên thuốc, ồng tay áo của Lục Nhi phất qua trước mắt Dao nhi, chỉ thấy Dao nhi hết hoảng hốt, mắt từ từ nhắm lại, tối đen như mực! Lục Nhi nhẹ nhàng để nàng xuống, đắp kín mền cho nàng. Cười thần bí! Ngồi ở trên mép giường chờ đợi con cá mắc câu!

Giằng co hồi lâu, Hiên Viên Triệt mới vừa nằm xuống, liền nghe được tiếng gõ cửa dồn dập, hắn không nhin được xuống giường mở cửa, khi thấy người tới thì căng thẳng trong lòng, nói: “lại xảy ra chuyện?”

Người áo đen gập đầu, vẻ mặt lạnh như băng hờ hững, là một hộ vệ đã được nghiêm chỉnh huấn luyện!

Hiên Viên Triệt nhỏ giọng mắng, y phục cũng không kịp mặc, vận công bay đi Lê Hoa uyển! Đẩy cửa ra, thấy Lục Nhi quỳ gối bên giường khó nhỏ, hắn đi lên trước, Dao nhi không còn sức sống nằm ở trên giường lớn, vô cùng yếu ớt, giống như tùy lúc đều bay theo gió!

116. Chương 137: Đăng Bảng Vàng Tìm Thầy Thuốc

Ở làn ranh sống chết! Ban đêm tỉnh mộng quân bên người!

Hiên Viên Triệt cảm tức nhìn Lục Nhi quỳ khóc dưới đất, gầm nhẹ: “Chuyện gì xảy ra? Không phải mới vừa còn khỏe sao?”

Lục Nhi cúi đầu khóc thương tâm, nghẹn ngào đáp lời: “Lục Nhi. . . Không biết, bất chợt ngất đi!”

“Cầu xin hoàng thượng cứu phu nhân, cứu phu nhân!” mặt Lục Nhi đầy nước mắt, hai tay ôm chặt bắp đùi Hiên Viên Triệt, hai mắt đầm lệ cầu xin!

Hiên Viên Triệt khẽ nghiêng đầu, hét lớn ra cửa một tiếng: “Truyền tất cả thái y ở Thái Y Viện tới đây!”

Sau tiếng rống giận dữ chính là tiếng bước chân vội vã rời đi, chắc là tiểu thái giám nào đó chạy đi Thái Y Viện! Hoàng thượng mặt rỗng giận dữ, mọi người chẳng dám thở mạnh, chỉ đành phải cẩn thận làm việc! Sợ không cẩn thận chọc giận mặt rỗng, đầu rơi xuống đất.

Chỉ chốc lát sau, một đám ngự y tay cầm hòm thuốc, chân đạp nước mưa vội vàng vàng chạy như bay đến, không dám trì hoãn! Bên trong Lê Hoa uyển! Lo lắng bao phủ mỗi góc, Hiên Viên Triệt mặt âm trầm, ngơ ngác ngồi ở bên giường, hai tay vô lực đặt ở trên đầu gối, ánh mắt không chớp rơi vào trên người Dao nhi, chưa từng di động nửa phần.

“Chúng thần tham kiến hoàng thượng!” Mười ngự y xếp thành một hàng, thân thể lớn tuổi quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng, đầu đón thấu xương tan lòng nát dạ.

“Mau tới xem, nếu không trị hết, trẫm muốn đầu các ngươi!” Câu nói sau cùng tuyệt tình lạnh như băng, bọn thái y run lấy bầy, từng cơn sợ hãi xâm nhập trái tim yếu ớt của họ, gần vua như gần cọp! Đầu tùy lúc đều chuẩn bị dâng tặng ra ngoài.

Bọn thái y trăm miệng một lời trả lời: “Chúng thần tuân lệnh!”, giọng nói đầy lo lắng, từng thái y thay phiên tiến lên bắt mạch cho Dao nhi, mỗi thái y bắt mạch xong đều đầu vô lực rũ xuống, mặt xám như tro tàn, than thở. Hiên Viên Triệt nghe một tiếng than thở hơi nhỏ, trong lòng khủng hoảng hơn!

Trái tim bất an đập, trong ánh mắt tràn đầy thống khổ và đau đớn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dao nhi, trong đầu thoáng qua khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm thông tuệ như ánh mặt trời của nàng trước kia, thật là đối lập rõ rệt so với hôm nay, làm bị thương lòng mắt của Hiên Viên Triệt!

Hắn cắn chặt môi dưới, cơ hồ rỉ ra máu tươi, hắn nắm chặt quả đấm, không để cho sợ hãi bám lấy hắn, ắn nhẫn tức giận tùy lúc đều có thể phát, cho đến một thái y cuối cùng chẩn đoán xong, Hiên Viên Triệt mới buồn bực hỏi: “Như thế nào?”

“Xin hoàng thượng thứ tội! Bọn thần vô năng, không biết phu nhân mắc bệnh gì!” Mười người rói rít mở miệng, cúi đầu tuân mệnh lạnh, cả người run lấy bầy, giống như ngày cuối cùng sắp sửa tới.

Hiên Viên Triệt ắn nhẫn không phát, cắn môi dưới, duy trì tư thế ngây người như phỗng vừa rồi, trên người hắn tản mát ra khí thế uy nghiêm của đế vương làm cho người ta không rét mà run, hồi lâu sau, Hiên Viên Triệt rốt cuộc mở miệng: “Quân vô hí ngôn, các ngươi tự giải quyết!”

Đối với bọn thái y mà nói, nếu như nói vừa rồi là đau khổ, hiện tại trực tiếp là bị mất mạng, mặt xám như tro tàn cũng không thể biểu đạt sự sợ hãi gặp phải tử vong của bọn họ giờ phút này, lúc chúng đại thần đều sững sờ, một thái y khấu đầu trên mặt đất, nhiều tiếng vang dội, cái trán cũng đỏ, thanh âm bi thương của thái y vang lên, dấy lên hi vọng ọi người: “Hoàng thượng, thần cho rằng phu nhân trúng độc. Hiện tượng của phu nhân hoàn toàn giống trong sách thuốc miêu tả, nhưng thần không dám kết luận có phải cùng một loại độc hay không!”

“Trúng độc? Có giải pháp không?” Hiên Viên Triệt vội vàng hỏi, trái tim lạnh như băng tựa hồ dấy lên một ngọn lửa. Thái y yếu ớt nói: “Trong sách thuốc không viết rõ phương pháp giải độc.”

Bị đánh đòn cảnh cáo, khiến Hiên Viên Triệt nản lòng thoái chí. Con giận của hắn rốt cuộc bộc phát, mắt không chế đứng dậy, vẫy vẫy ống tay áo, tức giận quét ngang mọi người, nói: “Trẫm ra lệnh các ngươi mau sớm tìm ra phương pháp giải độc, nếu không trẫm sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

“Dạ, bọn thần tuân lệnh!” Dù chỉ có một đường sinh cơ cũng làm cho bọn thái y kích động, tối thiểu có thể tạm giữ được mệnh, thái y còn lại rối rít cho thái y đã cứu mạng họ một cái cảm kích ánh mắt.

Hiên Viên Triệt không kiên nhẫn phát tay một cái, bọn thái y rối rít thoát đi hiện trường, vội vàng trở về Thái Y Viện tìm kiếm thuốc giải!

Hiên Viên Triệt một thân một mình canh giữ ở bên giường cả đêm, nhưng Dao nhi vẫn ngủ say không tỉnh lại. Trời dần dần sáng rồi, Hiên Viên Triệt hạ lệnh không lâm triều, hơn nữa tin tức Dao nhi trúng độc bất tỉnh truyền khắp vua và dân, có người khen có người chê! Có người giận có người mừng, có người đồng tình!

Nghe tin dữ này, chủ tử trong lục cung không ngồi yên, không hện mà cùng tụ tập ở Lê Hoa uyển, muốn thăm Dao nhi, nhưng trong đó có bao nhiêu chân tình giả vờ không có ai biết được, Lê Hoa uyển nho nhỏ nghênh đón ba Đại Phạt, nhao nhao âm ỉ, nhưng thị vệ giữ cửa không được hoàng thượng ra lệnh không dám để họ đi vào.

Khóe mắt Lan nhi rưng rưng nước mắt, van xin nói: “Thị vệ đại ca ngươi cho ta vào đi! Cho ta thăm tiểu thư!”

Cô gái như nước, nũng nịu, đáng thương nhìn mấy đại nam nhân, bọn họ cơ hồ muốn hòa tan, thật là khổ sở nhìn Lan nhi, nói: “Lan phi nương nương, thuộc hạ không phải là không cho người vào, chỉ là hoàng thượng có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào Lê Hoa uyển nửa bước!”

“Hừ!” Liễu Nhu hừ lạnh, Vũ phi lại che miệng cười trộm, vừa nhìn cũng biết không có ý tốt.

Nghe được bên ngoài gay gắt, quyết liệt, Hiên Viên Triệt cảm thấy phiền lòng nôn nóng, hắn không vui cau mày, phân phó Lục Nhi nói: “Để Lan phi vào đi!”

“Dạ!” Lục Nhi cúi đầu đáp ứng, Hiên Viên Triệt đặt toàn bộ tâm trí ở trên người Dao nhi, chưa từng phát hiện trong nháy mắt Lục Nhi cúi đầu thì trên mặt mang nụ cười đắc ý mà thần bí.

Chỉ chốc lát sau, Lục Nhi mang theo Lan nhi tiến vào, Lan nhi quên cả hành lễ với Hiên Viên Triệt, trực tiếp nhào tới trên người Dao nhi, thương tâm khóc thút thít, trong miệng còn la hét: “Tiểu thư, người tỉnh tỉnh! Ô ô. . . Tiểu thư đồng ý mang Lan nhi đi khắp Đại Giang Nam Bắc, đồng ý mang Lan nhi đi ăn hết thức ăn ngon! Người làm sao vậy?”

Lan nhi vừa khóc thút thít, vừa lắc lắc thân thể Dao nhi, tiếng khóc gào làm cho Hiên Viên Triệt càng thêm tâm phiền ý loạn, Hiên Viên Triệt gầm nhẹ một tiếng khiến Lan nhi nuốt nước mắt vào trong bụng: “ồn ào âm ỉ còn thể thống gì!”

Lan nhi ngừng khóc, nhưng mà vẫn nhỏ giọng nức nở, sau một lúc lâu Lan nhi khẽ nói: “hoàng thượng, tiểu thư như thế nào?”

“Trúng độc!” Từ trong miệng hắn toát ra hai chữ nặng nề, Lan nhi lại hỏi: “thái y có tìm được phương pháp giải độc?”

Hiên Viên Triệt vô lực lắc đầu một cái, sau đó cúi đầu, cảm giác bất lực rất mãnh liệt, lúc này, Lan nhi có một đề nghị: “hoàng thượng, nếu thái y trong cung không có biện pháp giải độc, không bằng dâng bằng vàng tìm danh y!”

“Không được!” Hiên Viên Triệt lập tức bác bỏ, hẳn có thể nào giao mạng của Dao nhi vào tay những thầy thuốc giang hồ không có danh tiếng gì.

Lan nhi hiểu bản khoản của hẳn, không ngừng cố gắng khuyên: “hoàng thượng, có rất nhiều thầy thuốc y thuật inh, ẩn thân rừng núi, y thuật cũng không kém hơn ngự y trong cung!”

Hiên Viên Triệt nghe xong lại lâm vào suy tư, thầy thuốc kỳ quái ở giang hồ nhiều không kể xiết, hẳn nên đánh cược một lần sao?

Thấy hẳn hơi dần ra rồi, Lục Nhi ở một bên giúp thêm: “Hoàng thượng đồng ý đi! Dù chỉ có hi vọng rất nhỏ nhưng đối với phu nhân mà nói thì có thêm một cơ hội sống đó!”

Hiên Viên Triệt đồng ý, thanh âm uy nghiêm vang lên: “Truyền chỉ xuống, treo giải thưởng danh y, nếu có thể chữa khỏi độc của Dao nhi, thưởng vạn lượng vàng!”

“Tạ hoàng thượng!” Lan nhi và Lục Nhi kích động quỳ trên mặt đất, khấu đầu cảm tạ!

Trong hoàng thành đều dán băng vàng tìm kiếm danh y, cải tử hồi sinh, giải độc cho Dao nhi, nhưng chuyện kỳ quái xảy ra, băng vàng đã dán ba ngày nhưng không người nào dám nhận, chẳng lẽ người đời đều không bị ngàn vàng hấp dẫn? Hay có ẩn tình khác?

Bất kể chân tướng trong đó rốt cuộc là cái gì, nhưng Hiên Viên Triệt đứng ngồi không yên ở Lê Hoa uyển, nhìn Dao nhi ngủ say bất tỉnh, trong lòng hẳn phiền não lo lắng, khi hẳn luống cuống tay chân, Lan nhi lại hiến kế: “hoàng thượng, hôm qua nô tỳ phái người đến ngoài cung tìm danh y, vô tình gặp được một thể ngoại cao nhân, hẳn là cao thủ giải độc, nhưng không bị danh lợi hấp dẫn, nô tỳ tốn rất nhiều công phu rốt cuộc thuyết phục hẳn tới hoàng cung giải độc cho tiểu thư, chỉ là không biết hoàng thượng có đồng ý không?”

Hiên Viên Triệt có chút chần chờ, chất vấn Lan nhi: “Có phải là tên thầy bà, chỉ biết lừa gạt bịp bợm không có chân tài thực học hay không?”

Lục Nhi dừng lại động tác rót nước trong tay, vểnh tai nghe, nàng không thể trở mắt nhìn kế hoạch của bọn họ thất bại, vì vậy để bình trà xuống, đã chạy tới giúp: “hoàng thượng, nhìn phu nhân nằm một chỗ cũng không phải là biện pháp! Hiện tại chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy!”

“Này. . .” Hiên Viên Triệt khổ sở khế cúi đầu, lông mày anh tuấn hơi nhướng lên, do dự một lát sau hẳn mới thỏa hiệp, thanh âm trầm thấp mang đến hi vọng cho bọn Lan nhi: “Lan phi bảo hẳn vào cung!”

“Tạ hoàng thượng!” Lan nhi mặt mày hớn hở, khom người, tạ ơn xong vội vàng rời đi Lê Hoa uyển, nửa nén nhang sau, một lão tiên sinh râu bạc cùng Lan nhi đi đến Lê Hoa uyển, Hiên Viên Triệt chỉ thấy trên người hẳn phát ra một cỗ khí chất phi phàm, giữa hai lông mày lộ ra yên tĩnh, giống như sương trắng ở rừng sâu, bay bổng vô hình.

Nhưng sao hẳn lại có vẻ hơi quen thuộc? Hiên Viên Triệt hí mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá hẳn, cứ có cảm giác đã từng gặp, nếu không Hiên Viên Triệt làm sao đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại cảm giác nguy cơ đây?

Hai mắt thông minh của Hiên Viên Triệt khóa chặt ở trên thân nam nhân, Lan nhi sợ bị nhìn ra đầu mối, vì vậy tăng nhanh bước chân mang theo nam nhân vào phòng, sau đó Lan nhi quay người lại, đôi tay đặt ở viền cửa, mỉm cười nói với Hiên Viên Triệt: “Hoàng thượng, đạo nhân kỳ lạ, không muốn quá nhiều người bên cạnh, nếu không thì không chịu giải độc!”

Hiên Viên Triệt vừa nghe liền rất giận, nhưng vì Dao nhi hẳn vẫn cố nén không phát, gật đầu một cái! Mắt thấy Lan nhi đóng cửa lại, cho đến nụ cười của Lan nhi bị triệt để biến mất trong khe cửa. Hiên Viên Triệt vẫn đứng ở cửa!

Nam nhân quay đầu lại nhìn nhiều lần xác định không ai mới dám vào trong phòng, khi nhìn Dao nhi không còn sức sống hẳn liền lệ nóng doanh tròng, trang hoàn toàn bỏ ra tất cả nguy, một bước thành hai bước chạy như bay đến trước giường, ngồi ở trên mép giường đưa tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Dao nhi! Trong tươi cười mang theo nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn làm người ta hoài niệm cơ

nào, cái mũi nhỏ ăm ắp đáng yêu, còn có đôi môi ngọt ngào! Những thứ tốt đẹp này hẳn rồi cuộc có thể chạm đến lần nữa!

Ánh mắt yêu say đắm của hắn khóa chặt người nàng, thật lâu không thể dời đi!

Lan nhi đứng ở đằng xa, nhìn một màn ngọt ngào ăm ắp mà khổ sở, trong lòng cảm khái ngàn vạn, vì sao cuộc sống thật tốt luôn trải qua quanh co? Trăm phương ngàn kế mới có thể đi tới cùng nhau rồi lại bị bức đến cách hai chân trời! Ai! Tình yêu gặp nhiều trắc trở cuối cùng sẽ sau cơn mưa trời lại sáng!

117. Chương 138: Tính Toán Ra Cùng

Khi nàng tỉnh lại nhìn thấy ta đầu tiên, sẽ rất vui vẻ!

Lục Nhi cho Dao nhi uống thuốc xong, Dao nhi từ từ tỉnh lại, khi mở mắt, liếc thấy một lão già xa lạ đang ẩn tình lặng lẽ nhìn chăm chăm nàng, Dao nhi kinh hãi trong lòng, nhưng lúc nhìn ánh mắt hắn, thoải mái cười một tiếng, đôi môi khê mở khê hợp, trêu ghẹo nói: “Lão già, ông nhìn ta thế này! Ta sẽ cho rằng ông thâm mến ta !”

Nàng còn có tâm tình nói đùa, tỏ rõ nàng không việc gì, nam tử cứng chiều điểm cái mũi nhỏ của nàng, giả vờ giận: “Nha đầu chết tiệt kia, cứ loạn quyền rũ người!”

“Ha ha. . .” Dao nhi cười khúc khích, mà Lan nhi và Lục Nhi đứng ở một bên đều cười trộm, chưa từng nghĩ đến tiểu thư lạnh nhạt như thế cũng sẽ có một mặt nghịch ngợm.

Nghe được tiếng họ cười trộm, Dao nhi thu lại nụ cười, nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Hai người các người tới đây, nói rõ chuyện cái trang!”

Lan nhi và Lục Nhi đi tới trước giường, cúi đầu, nghiễm nhiên giống đứa trẻ làm sai chuyện, đang đợi trách phạt, Dao nhi ở dưới sự giúp đỡ của nam nhân chống thân thể lên, ngồi dậy, nhìn chăm chăm hai người bọn họ, nói: “Nói!”

Họ không biết giải thích thế nào, đưa ánh mắt cầu cứu về phía nam tử, nhất định phải kéo hắn xuống nước, không thể để cho hắn ngồi xem không lo, Dao nhi cũng chuyển ánh mắt qua trên người hắn, nam tử cười nhạt một tiếng, lấy mặt nạ da mỏng trên mặt xuống, khuôn mặt quen thuộc hiện ra ở trước mắt các nàng.

Hoàng Phủ Hiên cứng chiều cười một tiếng với Dao nhi, nói: “Như thế nào? Lão già thành mỹ nam rồi !”

Dao nhi đắm ngực Hoàng Phủ Hiên, cười hì hì, hơn nữa khóe mắt chứa đầy nước mắt, oán giận nói: “Tốt! Các người dám tính kế ta!”

“Không dám, không dám!” Hoàng Phủ Hiên ôm nàng vào trong ngực, ôm nàng, cảm thụ mùi thơm đặc biệt trên người nàng, bọn Lan nhi rất thức thời tránh ra.

Đêm đó Hoàng Phủ Hiên cấp bách muốn gặp Dao nhi, vì vậy thương lượng kế sách với Lan nhi Tiêu Phong, khi không còn kế sách thì nghe nói tin dữ Dao nhi té xỉu, vì vậy hắn không ngồi yên, nhưng vô lực tiến vào Lê Hoa uyển, vì vậy liên lạc Lục Nhi, thiết kế mưu kế này, bằng vàng tìm y, cứ như vậy Hoàng Phủ Hiên có thể danh chánh ngôn thuận tiến vào Lê Hoa uyển.

Hắn bắt chắp nguy hiểm dứt khoát đi tới bên người nàng, điều này sao không khiến nàng cảm động, nhưng Dao nhi lại bắt đầu sinh ra dự cảm chẳng lành, thời gian này nàng cảm thấy thân thể mình có biến hóa không tầm thường, hơn nữa Lục Nhi len lén cho nàng uống thuốc vì vậy nàng càng thêm xác định phỏng đoán của mình, có lẽ thật có một loại độc không rõ giấu ở trong cơ thể nàng.

Trời sáng lại mưa, vẻ u sầu tràn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dao nhi, nàng không đành lòng khiến Hiên lo lắng, vì vậy vùi đầu vào chỗ sâu nhất trong ngực hắn, chôn vùi u sầu ở chỗ sâu nhất đáy lòng.

Mới đoàn tụ lập tức truyền đến tiếng gõ cửa bịch bịch bịch, hai người như chim sợ náy, buông nhau ra, Hoàng Phủ Hiên mang mặt nạ lên lại thành lão già râu bạc, Dao nhi vội vàng nằm xuống, giả bộ suy yếu, Lục Nhi đi mở cửa, bóng dáng cao lớn của Hiên Viên Triệt chặn lại tầm mắt Lục Nhi.

Hiên Viên Triệt rướn cổ lên nhìn lão già đang bắt mạch cho Dao nhi bên trong, Hiên Viên Triệt khản trương hỏi: “như thế nào?”

Hắn chần chờ bao nhiêu lần ở ngoài cửa, nhưng vì Dao nhi hắn không dám vào, bởi vì sợ phá quy củ của người giang hồ, hắn không giải độc cho Dao nhi, nhưng chờ đợi thật đau khổ, hắn không nhẫn nại được chỉ đành phải gõ cửa quấy rầy.

Lục Nhi nhường đường đi, nói: “Độc của phu nhân đã giải, nhưng thân thể còn rất yếu!” Hiên Viên Triệt cười vui vẻ, tăng nhanh bước chân không kịp chờ đợi muốn gặp Dao nhi.

Khi hắn đi vào thấy Dao nhi đã tỉnh thì rất kích động đến mức nói năng không mạch lạc, Hoàng Phủ Hiên đứng dậy, không kiêu ngạo không tự ti nói: “Mặc dù độc của phu nhân đã giải, nhưng độc dư còn cần chút thời gian!”

“Được, được, thời gian này ngươi cứ ở Lê Hoa uyển chăm sóc Dao nhi cho đến khỏi hẳn mới thôi!” Hiên Viên Triệt hưng phấn, hắn nói như vậy thật đúng ý của Hoàng Phủ Hiên, hắn vui vẻ chấp tay đáp tạ: “Lão phu tuân lệnh!”

Hai chữ ‘lão phu’ rất là khôi hài, bọn Dao nhi đều nén cười, cười trộm ở trong lòng! Hiên Viên Triệt thấy Dao nhi không việc gì, nghĩ đến trong triều có một số việc chưa xử lý, ngồi một lát sau hắn liền rời đi.

Trong ngự thư phòng, Hiên Viên Triệt bí mật triệu kiến một người, trừ hắn ra, không ai biết được thân phận tướng mạo của người đến, điều bọn họ mưu tính bí mật ở trong ngự thư phòng càng không người biết! Có lẽ một cuộc đại chiến không cách nào tránh khỏi.

Sau hai giờ bàn bạc, chỉ thấy Hiên Viên Triệt ra ngoài một mình, người thân bí lại không thấy bóng dáng! Liễu Nhu và Vũ phi ‘Không hẹn mà gặp’ ở Ngự Hoa Viên nhìn nhau cười một tiếng! Trong tay Liễu Nhu bưng tổ yến nóng hổi, hai người song song đi đến Ngự Thư Phòng.

“Hoàng thượng, Quý Phi và Vũ phi cầu kiến!” Tiểu thái giám đẩy cửa đi vào hạ thấp giọng bẩm báo, hắn cúi đầu lẳng lặng chờ đợi hoàng thượng trả lời!

Hiên Viên Triệt ngẩng đầu lên từ trong tấu chương, mặt không chút thay đổi, không nhìn ra tâm tình của hắn, thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Triệt vang lên: “Cho các nàng vào!”

“Dạ!” Tiểu thái giám lĩnh mệnh, hắn lui ra ngoài rồi, bóng dáng xinh đẹp của Liễu Nhu và Vũ phi bay tới trong ngự thư phòng, tiểu thái giám thân thiết đóng cửa lại!

“Nô tì tham kiến hoàng thượng!” Hai người trăm miệng một lời khom người thỉnh an, thanh âm ngọt ngào nhưng lòng Hiên Viên Triệt không ngừng gợn sóng, xem tấu chương khiến tâm tình của hắn không vui, những đại thần này cả ngày không có việc gì chỉ biết rên rỉ! Thật là ghê tởm, triều đình cũng nuôi cả đồng thùng cơm!

Hai người duy trì tư thế khom người, len lén ngẩng đầu lên liếc hắn một cái, sắc mặt hắn xanh mét, nhướng lông mày lên, chân mày không vui nhướn lại, chân họ đứng đến mới mới nghe được Hiên Viên Triệt hỏi: “Chuyện gì?”

Mặc dù thanh âm hắn không mặn không nhạt, nhưng họ cũng không để ý, Vũ phi lắc lắc eo thon rúc vào trên người hắn, mùi thơm nồng đậm xông vào mũi, Hiên Viên Triệt không vui cau mày.

Liễu Nhu tỉ mỉ bắt được biểu tình biến hóa rất nhỏ của hắn, lạnh lùng nhếch miệng, đặt tổ yến lên bàn, thông minh nói: “Hoàng thượng vất vả ngày đêm, Nhu nhi không giúp đỡ được cái gì, không thể làm gì khác hơn là tự tay nấu một chén tổ yến cho hoàng thượng bồi bổ thân thể! Hoàng thượng hãy uống nhân lúc còn nóng!”

Hiên Viên Triệt khẽ ghé mắt nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Liễu Nhu, vẻ mặt hơi dần ra, bưng tổ yến, cúi đầu, mắt thoáng qua một ánh sáng! Hiên Viên Triệt uống một hớp rồi dùng khăn tay lau miệng, bình tĩnh hạ lệnh đuổi khách: “Các ngươi lui xuống đi! Đợi trăm xử lý tốt công việc rồi tìm hai người!”

Hai người ngượng ngừng cười, nói: “Nô tì cáo lui!” Hiên Viên Triệt ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng rời đi của họ, lâm vào trong trầm tư, trong lòng hần có một nghi ngờ không giải được, hai người không vì tranh thủ tình cảm mà trở thành kẻ địch sao? Sao lại hoà hợp êm thấm?

Chợt, ánh mắt của Hiên Viên Triệt dừng trên một chiếc khăn tay bên cạnh, hần nhếch miệng, cười lạnh! Sao hần lại cứ thấy bất an?

Ban đêm, một cơn gió âm mưu thổi hết các góc hoàng cung, tụ tập ở Lê Hoa uyển tạo thành một cơn khói lửa.

Từ Ninh cung, Thái hậu cao cao tại thượng ngồi ngay thẳng, phía dưới có năm nam nhân áo đen quỳ, bọn họ đều đeo mặt nạ không cho người đời thấy rõ mặt mũi thật của bọn họ!

“Chuyện như thế nào?” Thái hậu lạnh giọng hỏi, thanh âm lạnh như băng của nam nhân đeo mặt nạ cầm đầu lộ ra cảm phục: “Chủ tử, hần và quan viên Xích Luyện bộ lạc lui tới rất thân, đang mưu đồ bí mật làm sao cướp giang sơn! Hơn nữa trong cung có tai mắt của hần ta!”

“Lòng muông dạ thú! Ai gia cũng biết hần không có tốt bụng.” Thái hậu cắn răng nghiêng lợi, phần hần nhìn chằm chằm phía trước, nhẫn ngọc trong tay cơ hồ bị bà bóp vỡ.

Năm người cúi đầu, mặt không chút thay đổi tựa như một tượng gỗ, nếu như không có nhiệm vụ thì bọn họ tựa như cái xác không hồn. Thái hậu hừ lạnh, nheo mắt lại, nói: “đi đưa hoàng thượng tới hậu viện Từ Ninh cung!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Năm người trầm miệng một lời giống như thanh âm chỉ là từ trong miệng một người truyền tới, bọn họ vèo một cái liền không thấy bóng dáng.

Hiên Viên Triệt xử lý công văn đến đêm khuya, rất mệt mỏi, hần tranh thủ thời gian dân gân cốt một cái, chợt phía trước cửa sổ chợt lóe lên một bóng đen, Hiên Viên Triệt tỉnh táo, lập tức đuổi ra, bị người áo đen dẫn tới Từ Ninh cung, Hiên Viên Triệt cả kinh thất sắc, nghĩ thầm: chẳng lẽ hần muốn mưu hại mẫu hậu!

Hần một khắc không dám trì hoãn, bay vào hậu viện Từ Ninh cung, thấy Thái hậu đứng ở dưới đại thụ, bóng dáng rất cô độc, Hiên Viên Triệt dừng ở phía sau bà, nóng nảy hỏi: “Mẫu hậu, ngài không có sao chứ?”

“Có chuyện!” Chỉ hai chữ cũng làm cho Hiên Viên Triệt lo lắng đề phòng, Thái hậu chợt xoay người nhìn chằm chằm Hiên Viên Triệt, thần sắc nặng nề, Hiên Viên Triệt nhíu lông mày, hỏi: “Thế nào mẫu hậu? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Hoàng nhi, giang sơn này truyền tới trong tay chúng ta, vô luận như thế nào cũng phải kéo dài giang sơn tiếp, nếu không thật xin lỗi liệt tổ liệt tông!” Thái hậu tình ý sâu xa giáo dục Hiên Viên Triệt, trong giọng nói lộ ra bi thương bất đắc dĩ nồng đậm.

Hiên Viên Triệt lại như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), mẫu hậu rốt cuộc có ý gì? Nhưng hần cảm nhận được bi thương và lo lắng trong giọng nói của mẫu hậu, lại nhịn không được hỏi: “Mẫu hậu rốt cuộc là chuyện gì?”

Thái hậu cầm tay của hần trong lòng bàn tay, nhiệt độ lạnh như băng làm bị thương tim của hần, hần cúi đầu nói: “Mẫu hậu tay của ngài thật lạnh! Có phải ngã bệnh hay không?”

Thái hậu rốt cuộc phun ra một câu làm cho người ta kinh tâm động phách: “Hoàng nhi phải cẩn thận thập hoàng thúc! Hần không phải là người vô dục vô cầu thích vui chơi như bề ngoài!”

Hần ngẩng đầu nhìn mẫu hậu lớn tuổi, lâm vào trầm tư! Dao nhi cũng bảo hần cẩn thận thập hoàng thúc, mẫu hậu cũng nói như vậy! Chẳng lẽ thập hoàng thúc ôn tồn nho nhã thật là người dã tâm bừng bừng?

Hần không hiểu hỏi: “Mẫu hậu, vì sao thập hoàng thúc phải đoạt giang sơn? Thật là ham quyền thế hay là có ẩn tình khác?”

Thái hậu thở dài, nhìn bầu trời đêm, nói ra một bí mật lớn kinh thiên động địa: “Thật ra thì ngôi vị hoàng đế này vốn nên là của hần! Năm đó hần còn nhỏ, nhưng thông minh tuyệt đỉnh, võ nghệ hơn người, rất được phụ hoàng yêu thích, hi vọng cho hần thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước! Hơn nữa Dung phi –

mẫu phi hẳn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, dịu dàng thiện lương, xinh đẹp đoan trang hào phóng, hàng đêm hoàng thượng đều ngủ lại trong cung nàng, có thể nói vinh sủng trời cao. Vì vậy khiến phi tần hậu cung ghen tỵ hăm hại. Còn có lời đồn nói thập hoàng thúc không phải nhi tử của phụ hoàng, là Dung phi và người khác vụng trộm sinh ra, vì vậy phụ hoàng sinh lòng ngăn cách, lạnh nhạt Dung phi, Dung phi cả ngày buồn bực không vui. Cho đến chết cũng không gặp được phụ hoàng một lần cuối cùng! Từ đó về sau thập hoàng thúc cũng biến mất, cho đến trước đó vài ngày mới hồi cung! Mẫu hậu cảm thấy không ổn, phái người âm thầm điều tra mới biết hẳn lòng muông dạ thú, ý đồ đoạt lại ngôi vị hoàng đế!”

Không ngờ trong hậu cung huy hoàng hoa lệ cất dấu việc âm u thế này, từ xưa Tần phi tranh thủ tình cảm thường có thủ đoạn, âm mưu hăm hại tầng tầng lớp lớp!

Lời của thái hậu kéo hồn hẳn về: “Hoàng nhi ngàn vạn phải cẩn thận đề phòng!”

Hiên Viên Triệt nặng nề gật đầu, hẳn nên nghĩ cách đối phó rồi.

118. Chương 139: Lan Hiên Cung Bị Cháy

Một trận hỏa hoạn vô tình hừng hực thiêu đốt, đưa số mạng vài người trở về quỹ đạo vốn có.

Thời tiết hanh khô, một trận lửa lớn thiêu đốt hừng hực, ngọn lửa tràn vào bầu trời, cung nữ thái giám bận việc cứu hỏa, trong Lan Hiên cung loạn thành một đoàn, tự nhiên không ai chú ý mấy bóng người lén lút nhanh chóng vào Lê Hoa uyển, trong hậu viện Lê Hoa uyển cũng không biết khi nào có thêm một đường hầm!

Mấy người đi qua đường hầm thông đến cánh rừng, Lục Nhi chỉ cảm thấy khu rừng này rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết! Chợt linh quang lóe lên, nàng nghĩ tới, ngày đó nàng theo dõi người thần bí tiến vào trong rừng nên lạc đường, sau đó không ngờ phát hiện Dao nhi nằm ở nơi này, thì ra đây không phải là trùng hợp! Đều là Dao nhi tử mĩ an bài.

Mấy người dừng ở phía trước khu rừng, Lục Nhi hỏi: “Phu nhân phát hiện lúc nào?”

Bởi vì Dao nhi có thai hành động bất tiện, vì vậy dọc theo đường đi đều là Hoàng Phủ Hiên ẵm, lúc này mới để nàng xuống, nửa người tựa vào trên người Hoàng Phủ Hiên, Dao nhi nhìn rừng cây mênh mông bát ngát, cười nhẹ, nói: “Trời không phụ người có lòng, trời không nỡ diệt chúng ta! Chúng ta nên tranh thủ thời gian rời đi hoàng cung! Về phần khu rừng này ngày sau sẽ nói cho các người biết!”

“Được, chúng ta nên thừa dịp sớm rời đi mới thỏa đáng, nếu không Hiên Viên Triệt đuổi theo chúng ta sẽ thảm!” Hoàng Phủ Hiên gật đầu đồng ý, khi hẳn bước ra bước đầu tiên, bị Dao nhi gọi lại.

“Đợi chút, cánh rừng này không giống bình thường, bên trong hiện đầy trận đồ Bát Quái! Chúng ta không thể phớt lờ!” Dao nhi cau mày, lo lắng trùng trùng!

Sau khi nghe nàng nói, những người khác đều cảnh giác không dám qua loa! Mắt Dao nhi quét ngang mọi người, hỏi: “Các người có ai biết trận đồ Bát Quái?”

Hoàng Phủ Hiên Lan nhi Lục Nhi đều lắc đầu, nhìn đối phương một cái, cuối cùng Tiêu Phong đứng ra nói: “Ta biết sơ một hai điều!”

Dao nhi mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Được, ta và Hiên đi ở phía trước, Tiêu Phong cản ở phía sau!”

Vừa nói Hoàng Phủ Hiên vừa ẵm Dao nhi lên, theo chỉ thị của Dao nhi đi về phía trước từng bước từng bước, Lục Nhi Lan nhi đi theo sau bọn họ không dám nhìn đông tới nhìn tây, chỉ sợ đi sai bước!

Theo đường sông, bọn họ dần dần đi ra khỏi rừng cây, đập vào mắt là một con sông trong suốt, cây cối cạnh bờ sông chiếu bóng trong nước sông, rất là đẹp đẽ! Rõ ràng đã là cuối thu, nơi này lại vẫn là mùa xuân, vạn vật hồi phục, cả vùng đất mới tỉnh!

“Ôi. . . . Đây. . . . Đây là tiên cảnh nhân gian sao?” Bốn người không khỏi giật mình, chỉ có Dao nhi hơi bình tĩnh chút, vì địa phương này nàng không chỉ tới một lần.

Dao nhi nhẹ nhàng nói: “Hiên, thả ta xuống!”

Hắn nhẹ nhàng để Dao nhi xuống, chân của Dao nhi mới vừa chạm đất, bóng dáng của nàng đã đến gần con sông, khiến Hoàng Phủ Hiên sợ tới mức hồn lìa khỏi xác! Hắn lập tức lôi nàng về trong lòng, ôm chặt, nhìn hai mắt của nàng, cúi giọng: “Làm gì hấp ta hấp tấp, có chuyện gì bảo ta làm là được!”

Mặc dù không hiểu sao bị mắng, nhưng nội tâm Dao nhi tràn đầy ngọt ngào, bởi vì được người ôm chặt nên đặc biệt có cảm giác an toàn, được người khấn trương thời thời khắc khắc đặc biệt hạnh phúc!

Nhưng người mang thai rất thích đùa giỡn nổi giận, Dao nhi bĩu môi bắt măn oán trách: “Sao lại ngạo nhiên? Lúc chàng không ở đây ta cũng đâu có sao!”

“nàng. . . .” Hoàng Phủ Hiên căm tức nhìn nàng, đưa tay nhẹ nhàng đánh đầu nàng, nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức của nàng, lại không nhẫn tâm trách cứ nữa. Nhẫn nại hỏi: “Được rồi Dao nhi, nàng muốn làm gì cứ phân phó ta!”

Những người khác đều che miệng cười trộm, hai tiểu tử này nguy nan trước mắt vẫn không quên liếc mắt đưa tình?

Dao nhi thấy được liền ngưng, tay ngọc chỉ vào buội cỏ rậm rạp cạnh bờ sông, nói: “Nơi đó có hai cái bè trúc!”

Hoàng Phủ Hiên và Tiêu Phong liếc mắt nhìn nhau, đi về phía buội cỏ, đưa tay đẩy ra, quả nhiên hai cái bè trúc yên lặng nằm ở trên nước, cuối cùng, Tiêu Phong và Lan nhi một cái, Lục Nhi Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi một cái, ngồi gió, bọn họ theo nước sông đi về phương xa!

Trong nước sông, mấy con cá du dương quanh bè trúc, tình cảnh tự do trôi đi trong nước sông này, hưởng thụ không khí tươi mát tự nhiên, nhắm mắt lắng nghe tiếng chim hót trong rừng cây! Rất là thích ý! Giống như bọn họ đang du sơn ngoạn thủy, mà không phải đang chạy trốn!

Nhìn bè trúc trôi ra ngoài cung, Dao nhi tựa vào trong ngực hắn, nhìn tới nơi xa, mỉm cười nói nhỏ: “Ta mong ngày này thật lâu, rốt cuộc tự do!”

Trong lời của nàng bao hàm kỳ vọng quá mức, điều này làm cho Hoàng Phủ Hiên rất chua xót! Trách hắn vô năng không cho Dao nhi an bình được, khiến nàng lâm vào trong lúc nguy nan một lần lại một lần. Hoàng Phủ Hiên ôm chặt nàng, cho nàng an tâm! Từ nay về sau sẽ bảo vệ Dao nhi! Cũng không có ai mở miệng, bởi vì một khắc an bình này, nói cái gì đều là dư thừa.

Người nào nắm tay của ta, phủ lên ưu thương nửa đời của ta? Người nào hôn lông mày của ta, cho ta an bình cả đời?

Nước sông mang theo giấc mộng của bọn họ trôi về phương xa, thời gian không ngừng trôi qua, bọn họ rốt cuộc ra khỏi kinh thành, thấy một chiếc xe ngựa dừng sát ở bên bờ, một bóng dáng tiêu sái nghiêng dựa vào xe ngựa, không ngừng phe phẩy quạt lông vũ trong tay, có quạt lông khắn vắn đầu của Gia Cát Lượng nhưng không có trí khôn bề ngể thiên hạ của ông ta.

Dao nhi vừa trông thấy Thiên Vũ, xì bật cười, tiếng cười kinh động những người khác, Hoàng Phủ Hiên cúi đầu hỏi: “Dao nhi cười cái gì?”

Dao nhi mỉm cười trả lời: “Cười một kẻ điên, trời đang lạnh run, lại muốn phe phẩy quạt ra về tiêu sái!”

Những người khác đều nghi ngờ không hiểu, nhìn nhau một cái không biết Dao nhi nói người nào! Dao nhi liếc mắt nhìn nhìn bọn họ một cái, liếc thấy trông mắt tràn đầy nghi ngờ của bọn họ. Dao nhi tốt bụng giải thích: “Chỗ đó!”

Theo hướng ánh mắt nàng chỉ, quả nhiên thấy được một người điên, đều cười ha ha, tiếng cười khoái trá xuyên qua trong không khí, truyền vào trong tai Thiên Vũ, nghe tiếng, hắn lập tức tiêu sái bay thấp trên mặt đất, sửa sang lại y phục xốc xếch, phe phẩy cây quạt, lắc hông êm ái của hắn đi dọc bờ sông đến gần bè của Dao nhi.

May nhờ hôm nay hắc không có mặc áo bào màu đỏ chót, nếu không càng giống như hoa khô trong kỹ viện, yêu mị mê người.

Năm người bay đến bên bờ như chuồn chuồn lướt nước, Thiên Vũ nhếch miệng, trên gương mặt hiện nụ cười mềm mại đáng yêu, hắc nhào qua, trong miệng còn la hét: “Tiểu sư muội, có phải nhớ ta chết không!”

Hắc giang hai cánh tay, vốn tưởng rằng sẽ đổi lấy cáo ôm nhiệt tình của Dao Nhi, không nghĩ tới Dao Nhi không vui cau mày, một tay đẩy hắc ra, ghét bỏ chu mỏ, nói: “Cút xa một chút! Cả người đầy mùi cá khiến ta khó chịu!”

“Mùi cá? Đây là phần thượng hạng mà!” Thiên Vũ bất mãn kêu la oán trách, kéo tay bịt mũi của Dao Nhi xuống, lại cố ý tiến thân thể tới bên người nàng, giống như muốn xông chết nàng!

Nhìn sư huynh muội này đùa giỡn, những người khác chỉ có thể che miệng cười trộm. Dao Nhi cau giận, trừng mắt liếc hắc một cái, đá ra, nói: “Có tin ta đã chết người hay không?”

Thiên Vũ ngượng ngùng cười, mạnh mẽ cố định Dao Nhi vào trong ngực, Dao Nhi đáng thương không thoát được, không thể làm gì khác hơn là chịu mùi phần gay mũi khó ngửi trên người Thiên Vũ, bộ dạng khổ nạn của Dao Nhi khiến Thiên Vũ rất sáng khoái, Thiên Vũ đắc ý cười, nói: “Tiêu Phong và Lan Nhi tùy tiện đi đi! Về phần Lục Nhi và tiểu sư muội phụ theo chúng ta đi tìm sư phụ!”

“Tại sao? Ta cũng muốn đi theo tiểu thư!” Sắp xếp của hắc khiến Lan Nhi bất mãn, nàng cao giọng kháng nghị, nắm chặt quả đấm, giống như chỉ cần Thiên Vũ không thay đổi chủ ý sẽ lập tức liều mạng với hắc ngay.

Thiên Vũ cho Tiêu Phong một cái ánh mắt, Tiêu Phong lập tức kéo Lan Nhi vào trong ngực, nói: “Đừng làm rộn, bọn họ còn có chuyện quan trọng phải làm, chúng ta phải ở lại dự địch! Nếu không Hiên Viên Triệt đuổi theo tới đây bọn họ làm sao chạy trốn?”

Lần này Lan Nhi an tĩnh, mắt ảo não chuyển động, thầm nghĩ thấy không tệ, nhiệm vụ khó khăn này không ai ngoài nàng! Lan Nhi thỏa hiệp: “Được!”

Không cần nhiều lời, Thiên Vũ nhét Dao Nhi vào trong xe ngựa, Hoàng Phủ Hiên và Lục Nhi cũng lên xe ngựa, Tiêu Phong và Lan Nhi cùng cười một con ngựa, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Không có ai đánh xe, cho nên dưới sự ép buộc, Thiên Vũ chỉ đành phải đảm đương người đánh xe.

Bốn người gia tăng tốc độ, chạy về núi Thiên Tiên, dọc theo đường đi thật yên lặng không người nào đuổi theo. Nhưng Dao Nhi lặng lẽ che bụng lo lắng trùng trùng.

Đêm Lan Hiên cung bị cháy Hiên Viên Triệt liền phát hiện Lê Hoa uyển không có một bóng người rồi, bao nhiêu lần hắc thuyết phục mình đuổi theo Dao Nhi, nhưng nghĩ đến hôm nay loạn trong giấc ngoài, chuyện thập hoàng thúc khiến cho hắc bể đầu sút trán, vì vậy hắc không đuổi bắt đoàn người Dao Nhi. Nhưng cũng không bày tỏ hắc bỏ qua Dao Nhi. Một ngày nào đó, chờ hắc an ổn giang sơn, hắc sẽ không từ thủ đoạn, chân trời góc biển cũng muốn tìm Dao Nhi trở về, buộc ở bên người!

Dao Nhi trúng kỳ độc, tình huống nguy cấp! Phải mau chóng đến núi Thiên Tiên, hi vọng sư phụ và sư thúc có thể cải tử hồi sinh chữa khỏi cho Dao Nhi, cũng có thể giữ được thai nhi trong bụng nàng an toàn.

Núi Thiên Tiên có sương mù vòng quanh, từ chân núi nhìn lại mênh mông, hơn nữa không phải là sương mù bình thường, mà là sương độc, người bình thường nếu đến gần núi Thiên Tiên một bước liền chết không có chỗ chôn.

Chính là bởi vì như thế, sư phụ ở núi Thiên Tiên mới có thể an bình nửa đời. Thiên Vũ ỏi người bọn họ một viên thuốc, uống vào xong, bọn họ xuyên qua đường nhỏ, đi hồi lâu, cuối cùng đi tới giữa sườn núi, xa xa trông thấy một tòa nhà tranh đứng vững ở trong rừng cây, đó chính là trụ sở của sư phụ.

Theo bọn họ đến gần, bóng dáng hai tiên ông tóc trắng trước nhà tranh càng rõ ràng, Dao Nhi lệ nóng doanh trùng, tăng nhanh bước chân chạy về phía sư phụ: “Sư phụ!”

“Đồ nhi bảo bối! Sư phụ nhớ con muốn chết!” Linh Cơ Tử giống như lão ngoan đồng, hai cánh tay quấn Dao Nhi không chịu buông, nhưng lúc ông thấy Hoàng Phủ Hiên, quả quyết vứt bỏ Dao Nhi, thân mật kéo

tay Hoàng Phủ Hiên, kích động nói: “Phu quân của đồ nhi quả nhiên anh tuấn bức người! Xứng với đồ nhi bảo bối. Ha ha ha. . . .”

Linh Dược Tử hưng hăng khi dễ Linh Cơ Tử, cười nhạo nói: “Ồ, nhiều tuổi như vậy còn ăn đậu hũ người trẻ tuổi, thẹn thùng hay không!”

“Người. . . . Lão già chết tiệt!” Linh Cơ Tử nghe ông ấy chế nhạo, lập tức đuổi theo Linh Dược Tử, nhìn hai sư huynh đệ này những người khác chỉ có lắc đầu mà thở dài.

Chợt, sắc mặt Dao nhi đại biến, ngồi chồm hổm trên mặt đất che bụng, đau đớn cuộn lấy toàn thân. Hoàng Phủ Hiên phát hiện nàng không bình thường đầu tiên, lập tức ngồi xổm xuống ôm nàng, đôi tay sợ run run: “Dao nhi, có khỏe không?”

Nghe tiếng, sắc mặt Thiên Vũ đại biến, rống to về phía sư phụ: “Còn giỡn cái gì? Còn không mau tới xem tiểu sư muội?”

Linh Dược Tử và Linh Cơ Tử ngừng đánh nhau, rồi rít chạy đến trước mặt Dao nhi, Linh Dược Tử bắt mạch cho nàng, sắc mặt ông rất là khó coi, hai mắt nặng nề nhìn Linh Cơ Tử, gầm hiếu lẫn nhau!

119. Chương 140: Trúng Độc Bị Mù

Dao nhi không có sinh khí nằm ở trên giường, Hoàng Phủ Hiên ngồi ở trên mép giường tỉ mỉ chăm sóc, Lục Nhi lo trong lo ngoài mức nước phục vụ, ba người Linh Dược Tử, Linh Cơ Tử, Thiên Vũ ngơ ngác đứng ở một bên, thần sắc nặng nề.

Hồi lâu sau Linh Dược Tử thở dài, thanh âm già nuabất đặc dĩ vang lên: “Ai! Nếu có bà ấy ở đây thì tốt!”

Nghe tiếng, đầu óc Linh Cơ Tử nổ tung, sắc mặt ửng hồng rất khả nghi, bà ấy đến tốt cùng là ai? Những người khác không biết.

Thiên Vũ nghi ngờ không hiểu hỏi thăm: “Bà ấy là ai vậy sư phụ? Bà ấy có thể cứu tiểu sư muội sao?”

“Bà.” “Sư huynh đệ hai ấp a ấp úng, do dự! Nói tới bà ấy, trong lòng hai người bọn họ đều không thoải mái. Thiên Vũ thấy thần sắc bọn họ hốt hoảng quái dị, nhếch miệng, trên gương mặt tràn ra tươi cười tà mị.

Thiên Vũ nhìn bọn họ chằm chằm, không buông tha một chút tâm tình, chắc chắn nói: “Bà ấy là người yêu của hai người! Hơn nữa hai người nhất định là tình địch!”

Mặt hai sư huynh đệ phình to, đỏ hết, Linh Dược Tử rất bình tĩnh, nhưng Linh Cơ Tử lại nôn nôn nóng nóng, trợn mắt nhìn Thiên Vũ một cái bất mãn oán trách: “Đúng thì sao? Tiểu tử thói ăn nhiều à? Dám quăn chuyện của sư phụ người?”

Thiên Vũ cười trộm, chu mỏ, cao giọng hét lên: “Chuyện lớn cả đời của sư phụ sao đồ nhi lại không quan tâm? Huống chi sư nương tương lai còn có thể cứu tiểu sư muội?”

Bốn chữ ‘sư nương tương lai’ hoàn toàn kích thích Linh Dược Tử, ông xông về phía trước lý luận: “Là sư nương hay là sư thím còn chưa nhất định !”

Thiên Vũ còn chưa nói ra miệng, đã nghe được sư phụ hét lên với Linh Dược Tử: “Cãi cả đời người có phiền hay không! Nhanh chóng nghĩ biện pháp tìm bà ấy, chữa khỏi cho đồ nhi bảo bối của ta!”

Linh Dược Tử bị quây đến tâm phiền ý loạn, khó mà bình tĩnh, gầm hét lên: “Bà ấy xuất quỷ nhập thần hơn nửa đời người, ta tìm chỗ nào đây?”

Hoàng Phủ Hiên nghe bọn họ cãi cọ càng thêm phiền lòng nôn nóng, tính mệnh Dao nhi nguy hiểm, bọn họ lại không thể ra sức, mà người duy nhất có thể cứu Dao nhi thì hoàn toàn không có tung tích. Chẳng lẽ Dao nhi suy yếu đợi không được ngày đó sao?

Nghe đến tương lai mong manh, con người Hoàng Phủ Hiên dính vào một tầng ưu thương, hẩn cúi đầu, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, một giọt nước mắt theo khuôn mặt nhỏ nhắn của Dao nhi chảy xuống ở trên gối, giống như một đóa hoa héo tàn.

Lục Nhi phát hiện hẩn có cái gì không đúng, trong lòng cũng đau nhức, vì sao người có tình phải trải qua đủ loại đau khổ? Thuận thuận lợi lợi chẳng lẽ không thể sao?

Lục Nhi cho Thiên Vũ một cái ánh mắt, Thiên Vũ lập tức lĩnh ngộ, dùng cánh tay đỡ sư phụ, lại bĩu bĩu môi với Hoàng Phủ Hiên, hé miệng, dùng hình miệng biểu đạt ý của mình: “Hẩn rất thương tâm, mau nghĩ biện pháp!”

Hai sư huynh đệ lập tức dùng tay che lại miệng, Linh Dược Tử thở dài, nói: “Sư muội am hiểu dùng độc, nhưng không biết có thể lấy độc công độc chữa khỏi Dao nhi hay không?”

Linh Cơ Tử cũng than thở, yếu ớt nói “Đúng nha! Tìm được hay không là một chuyện, coi như tìm được sư muội, có thể giải độc hay không cũng không biết!”

Bọn họ đều than thở, nhưng không dập tắt được hy vọng của Hoàng Phủ Hiên đối với việc Dao nhi bình phục, hẩn chợt đứng dậy, thần sắc tiêu tụy, trông mắt đau thương, hẩn cúi đầu, yếu ớt mở miệng nói: “Có hi vọng luôn tốt, sư phụ, xin nói cho ta biết về chuyện của sư nương, chân trời góc biển ta cũng phải tìm được bà ấy.”

Linh Cơ Tử cũng không nhẫn tâm làm mờ hi vọng của hẩn, mắt nhìn thẳng phía trước, suy nghĩ bay rất xa: “Bà ấy là tiểu sư muội của chúng ta Linh Độc Tử, độc thuật tinh, đáng đáp khuynh quốc khuynh thành, nhưng thích dịch dung, là người cổ quái, không nhân từ nương tay đối với kẻ địch, nói năng chua ngoa với người có duyên nhưng tấm lòng như đậu hũ, lòng dạ cực tốt! Đáng tiếc bà ấy thích phiêu bạc chung quanh, chúng ta cũng không biết bà ấy rốt cuộc ở phương nào!”

Nghe miêu tả của ông, không biết tại sao, trong đầu Hoàng Phủ Hiên toát ra một bóng người, ở dưới vách Đoạn Tình, lão bà bà hành động cổ quái, am hiểu dụng độc, lòng dạ độc ác, nhưng có lúc lại tâm địa thiện lương.

Chẳng lẽ hai bà là cùng một người? Mặc dù không dám hoàn toàn xác định, nhưng có hi vọng luôn tốt, đáy mắt hẩn thoáng qua một tia sáng, kích động nói: “Ta biết rõ bà ấy ở đâu! Ta sẽ lên đường cầu xin bà ấy đến cứu Dao nhi!”

Nói gió thì có mưa, may nhờ Thiên Vũ kéo hẩn, nếu không đoán chừng hẩn đã lao ra ngoài cửa rồi, Thiên Vũ nói: “Đừng nóng vội, nghe sư phụ nói thế nào?”

Linh Cơ Tử và Linh Dược Tử có vẻ hết sức kích động, rối rít vây quanh hẩn, hai người rất có ăn ý nóng nảy hỏi: “Người đã gặp tiểu sư muội? Bà ấy ở đâu?”

Hoàng Phủ Hiên đáp: “Chúng ta gặp một lão bà bà am hiểu dụng độc ở dưới vách núi Đoạn Tình, ta cũng không xác định có phải người mà hai người nói không.”

“Oh. . .” Hai người giống như bóng cao xu xì hơi, thanh âm kéo thật dài.

Thiên Vũ cũng gia nhập nói: “bất kể có phải hay không, đi xem liền biết.”

“Được, chúng ta lập tức lên đường!” Hoàng Phủ Hiên không thể chờ đợi, lôi kéo Thiên Vũ xoay người rời đi, nhưng bị Linh Cơ Tử ngăn trở.

“Đợi chút, Thiên Vũ đi một mình, người lưu lại, Dao nhi tính khẳng định muốn gặp người nhất.” Linh Cơ Tử ngăn trở đường đi của bọn họ, lấy ra một miếng ngọc bội màu trắng từ trong ngực đặt vào tay hẩn, dặn dò: “Mang theo miếng ngọc bội này, nếu như là sư muội bà ấy chắc chắn lên núi Thiên Tiên với con.”

“Dạ, sư phụ!” Thiên Vũ cất ngọc bội vào trong ngực như bảo bối, nặng nề gật đầu, vỗ vỗ bả vai Hoàng Phủ Hiên, bảo đảm nói: “Yên tâm, ta sẽ mau về.”

Hoàng Phủ Hiên gật đầu, hai người liếc nhau một cái, ngầm hiểu lẫn nhau, hai mạng người giao vào tay Thiên Vũ, nặng trĩu.

Sau khi Thiên Vũ đi, Linh Dược Tử và Linh Cơ Tử nhốt mình vào trong phòng, ngày đêm không ngại cực khổ nghiên cứu thuốc chữa khỏi cho Dao nhi, Lục Nhi thì ở trong phòng bếp lo trong lo ngoài chuẩn bị bữa ăn, hôm nay mùa đông sắp đến, trong sân chỉ có chút cái trắng, trong phòng bếp cũng chỉ có chút đậu khoai tây và thổ hoang gà rừng. Không có biện pháp đành phải dùng làm.

Mà Hoàng Phủ Hiên lại chờ đợi ở trước giường nàng, bàn tay chặt chẽ bao lấy tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng không rời đi nửa phần. Sau buổi cơm tối, Hoàng Phủ Hiên lại không kịp chờ đợi trở về phòng, lại không ngờ phát hiện Dao nhi vừa lúc mở mắt. Hắn mừng rỡ cực kỳ, chạy tới nâng nàng dậy, ôm thật chặt, lời nói không có mạch lạc: “Dao nhi. . . Nàng rất cuộc tỉnh, thật tốt quá. . . Thật tốt quá.”

“Hiên? Trời tối sao không thắp đèn?” Dao nhi ngược mắt nhìn qua khoảng không gian đen kịt, không hiểu hỏi.

Nghe vậy, tim của Hoàng Phủ Hiên ngưng đập, thanh âm hắn run rẩy vang lên: “Dao nhi. . . Đã đốt đèn!”

“Ha ha, đừng làm rộn Hiên, rõ ràng không có! Đen như mực.” Dao nhi cười ha hả nói xong, lại đánh hắn vào đầu gối.

Hắn đưa đôi tay run rẩy ra lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt nàng, nhưng hai mắt Dao nhi vô hồn, không chút phản ứng, Hoàng Phủ Hiên không thể tin, đau lòng khó có thể hít thở, hắn nhẹ nhàng để nàng nằm xuống, an ủi: “Dao nhi nằm một lát trước, ta đi đốt đèn!”

“Ừ!” Dao nhi mỉm cười gật đầu, lại làm cho hắn đau đến không muốn sống, nước mắt từng giọt từng giọt, vì không để cho nàng nghe ra tiếng khóc, hắn nhấc chân chạy ra ngoài. Vừa lúc đụng vào Linh Cơ Tử xong tới .

Linh Cơ Tử oán trách: “người trẻ tuổi vội vàng hấp tấp. . . .”, khi thấy lệ ở khóe mắt Hoàng Phủ Hiên, cái gì đều không nói ra miệng rồi.

Linh Cơ Tử trầm kêu không tốt, kéo hắn đến một bên, hỏi: “Thế nào?”

Hoàng Phủ Hiên cười vô cùng thống khổ, như cái xác không hồn, thân thể cứng ngắc lạnh như băng, nói: “Dao nhi. . . Dao nhi nàng không nhìn thấy.”

“Cái gì?” Linh Cơ Tử nghe vậy tim gan run sợ, mặt không thể tưởng tượng nổi, vì chứng thật, ông lập tức chạy ra, khi vừa bước vào gian phòng Dao nhi ông lại lui ra ngoài, xoay người chạy đến chỗ Linh Dược Tử, chỉ chốc lát sau hai người vội vàng hấp tấp vọt vào phòng Dao nhi.

Nghe được âm thanh, Dao nhi giùng giởng đứng dậy, thử thăm dò hỏi: “Hiên? Là chàng sao?”

“Đồ nhi bảo bố mau nằm xuống!” Linh Cơ Tử bước nhanh đi tới đè Dao nhi xuống, thần sắc nặng nề lo lắng, liếc Linh Dược Tử một cái, nói: “Đồ nhi, sư thúc xem bệnh cho con!”

“Tạ ơn sư thúc!” Dao nhi mỉm cười, nhưng che giấu mất mát và sợ hãi ở đáy mắt vô cùng hoàn mỹ.

Linh Dược Tử móc ngón châm ra, đâm vào mấy huyệt đạo của Dao nhi. Sau đó lại truyền chân khí cho nàng, bận rộn thật lâu sau, ông mới cất ngón châm, Linh Cơ Tử vội vàng hỏi: “Như thế nào?”

“Đi ra ngoài nói!” giọng Linh Dược Tử yên ổn, nghe không ra mừng hay lo.

Sau đó Hoàng Phủ Hiên chạy tới nghe ba chữ này, trong lòng giống như bị một tảng đá đè ép. Nặng trĩu, khiến hắn không thở nổi. Sau khi bọn họ rời đi, Hoàng Phủ Hiên ngồi ở bên người nàng, hỏi han ân cần: “Dao nhi đói không? Ta nấu chén cháo cho người!”

Dao nhi sờ sờ bụng, tản mát ra tình thương của mẹ, nàng mỉm cười gật đầu: “Ta đói bụng!”

Hoàng Phủ Hiên cương chiều cười một tiếng, bất kể vui vẻ cỡ nào, khổ sở cỡ nào. Trong nháy mắt khi hắn xoay người, một giọt lệ từ khóe mắt Dao nhi chảy xuống. Trong tròng mắt đen dính vào một tầng đau thương dày đặc.

Hỏi thế gian bao nhiêu u sầu? Hỏi ông trời bao nhiêu vui buồn? Hỏi nhân thế bao nhiêu ly hợp? Hỏi tình ái bao nhiêu khó khăn?

Ngày thứ hai, không gặt được chuyện Dao nhi bị mù, Hoàng Phủ Hiên quyết định nói ra, bất kể Dao nhi biến thành cái dạng gì, hẳn đều không xa không chê thủ hộ ở bên người nàng, chăm sóc nàng một đời một thế.

Sáng sớm Hoàng Phủ Hiên ập a ập ứng, do dự nói: “Dao nhi. . . Ta có chuyện muốn nói với người.”

Dao nhi đang nằm trong ngực Hoàng Phủ Hiên, nương nhờ trên giường không chịu. Dao nhi nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Hắn gặp khó khăn, không biết mở miệng như thế nào, nếu như Dao nhi không tiếp thụ nỗi đả kích có việc không hay gì xảy ra thì phải làm sao? Người êm đẹp đột nhiên bị mù, đối ai cũng không tiếp thụ nỗi. Ai! Đừng nói!

Từ chối hồi lâu, hắn nhẹ nhàng cười nói: “không có sao, ta chọc nàng thôi!”

Dao nhi cũng không phải ngu ngốc, sao không biết hắn có chuyện gặt nàng, nhẹ nhàng véo thịt trước ngực hắn, giả vờ cả giận nói: “Không nói ta bầu người đó!”

“Được, ta nói!” Hắn thỏa hiệp, cũng không phải vì sợ nàng, chẳng qua là cảm thấy Dao nhi sớm biết, trong lòng sẽ có sự chuẩn bị, hắn yếu ớt mở miệng: “Sư phụ nói, bởi vì trúng độc cho nên Dao nhi tạm thời sẽ không nhìn thấy!”

Thận trọng nói xong, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt biến hóa của nàng, nhưng làm hắn lo lắng là mặt Dao nhi không chút thay đổi, không buồn đau cũng không giật mình, ái miệng nhỏ nhắn của Dao nhi mở ra, khạc ra một chữ: “À!”

Đây là cái gì? Hắn trợn to hai mắt, Dao nhi nhất định là bị thương quá độ, chịu đựng không được đả kích cho nên mới hơi dần dần, hắn ôm chặt nàng, có thể cảm nhận được sự bi thương của nàng, hắn thề: “Đừng sợ, kiếp này bất kể như thế nào nàng đều là thê tử của ta, ta sẽ nắm tay của nàng không xa không rời, ta sẽ dẫn nàng đi xem trời chiều, dẫn nàng đi du hồ! Tất cả tốt đẹp ta đều chia sẻ với nàng. . . “

Một cam kết nặng ngàn cân, đáng ngàn vàng! Dao nhi nằm ở trong ngực hắn, lệ ướt xiêm áo.

120. Chương 141: Sinh Long Phượng Thai

Trên núi mây tháng, nhân gian giống như mây chục năm.

Thiên Vũ trở lại đã là chuyện mười ngày sau, thời gian Dao nhi mất đi ánh sáng bởi vì có Hoàng Phủ Hiên làm bạn nàng cũng không thống khổ, huống chi ngày này nàng đã sớm dự liệu được.

Khi biết được mình trúng kỳ độc nàng len lén điều tra sách thuốc, mù là triệu chứng kỳ đầu, nhưng trong sách cũng không có giải thích cách trị độc! Chỉ cần bào thai trong bụng không việc gì nàng cũng không cầu gì khác, nếu như mù có thể cho con bình an sinh ra nàng cũng rất vui mừng.

Hôm nay Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi song song ngồi chung trên tảng đá lớn hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp buổi trưa, xa xa trông thấy Thiên Vũ và một lão bà đi trên đường nhỏ, Hoàng Phủ Hiên kích động nói: “Dao nhi, Thiên Vũ trở lại, chúng ta được cứu rồi! Ha ha ha. . . “

“Có thật không?” Dao nhi cũng kích động dị thường, cầm lấy tay hắn, mặc dù không thấy được, nhưng tim của nàng cũng kích động theo hắn, cảm thụ được kích tình mệnh mông của hắn.

“Ừ!” Hắn vui vẻ hôn lên mi tâm của nàng, bỗng nàng lên, vui vẻ kêu to về phía sau: “Sư phụ, sư thúc, bọn họ trở lại!”

Nghe tiếng bọn họ liền vọt ra, quả nhiên thấy Thiên Vũ và bóng dáng của sư muội đang đến gần, giống như thấy hi vọng, không thể chờ đợi.

“Sư muội muội cuối cùng đến rồi!” Hai người trăm miệng một lời nói, lão bà bà ném bao đồ cho bọn họ, hai người tranh nhau cướp đoạt, lão bà bà đi tới trước mặt Hoàng Phủ Hiên, lôi kéo cổ tay Dao nhi, một cái tay quơ quơ ở trước mắt nàng.

Lão bà bà quả quyết nói: “Ôm nàng trở về phòng, ta chữa bệnh cho nàng!”

“A, được!” Hoàng Phủ Hiên ôm nàng, vung về đi theo lão bà bà, bốn người khác bị vô tình nhốt ở ngoài cửa, cửa gỗ thiếu chút nữa đụng rách lỗ mũi.

Bất đắc dĩ, bốn người không thể làm gì khác hơn là trông mong ngóng chờ ở ngoài cửa, van xin ông trời có mắt, để Dao nhi được khỏi, để người có tình hạnh phúc vui vẻ.

Dao nhi nằm ở trên giường, không thấy rõ biểu tình mọi người ở đây, nàng bất định bất an, hai tay đặt lên giường, tay phải nắm thành quả đấm, móng tay đâm vào trong thịt, Hoàng Phủ Hiên nhìn thấy mà đau lòng, hấn đứng ở bên giường bao bọc tay phải của nàng trong bàn tay to, dùng thân thể ấm áp an ủi trái tim bất an của nàng, cho nàng lực lượng.

Cảm nhận được ấm áp từ lòng bàn tay Hiên truyền tới, trái tim khẩn trương của Dao nhi tìm được ký thác, nắm tay của hấn thật chặt không buông ra. Linh Độc Tử nhếch miệng cười cười, nói: “Đã lâu không gặp, không nghĩ tới gặp lại thì tình hình như thế! Nha đầu, kiên nhẫn một chút!”

Linh Độc Tử đặt tay lạnh như băng trên cổ tay trái của Dao nhi, Dao nhi khẽ cắn răng gật đầu: “Ừ”, nàng chuẩn bị kỹ càng, nhưng không có thống khổ đã đoán.

“Tốt lắm!” một câu nói của Linh Độc Tử làm hai người khác không giải thích được, Hoàng Phủ Hiên kinh ngạc nhìn Linh Độc Tử, không thể tin hỏi: “Lão bà bà, Dao nhi không có sao chứ?”

“Cứ như vậy?” Dao nhi lại khó có thể tin, nhưng vấn đề Hiên hỏi khiến nàng lại lo lắng. Lặng lặng chờ đợi đáp án của Linh Độc Tử.

Linh Độc Tử thu lại nụ cười, Hoàng Phủ Hiên nhìn mà tim gan run sợ, tuy Dao nhi không nhìn thấy nhưng cảm nhận được nhiệt độ chợt lạnh, nàng ngừng thở, vĩnh tai lắng nghe.

Lại chờ tới sấm sét giữa trời quang, thanh âm nghiêm túc của Linh Độc Tử vang lên: “Độc có thể giải, nhưng sẽ ảnh hưởng đứa bé!”

Một câu trước đưa bọn họ lên thiên đường, một câu sau lại đánh bọn họ vào địa ngục. Hàm răng Dao nhi cũng run rẩy, nàng che bụng, yếu ớt hỏi: “Sẽ có ảnh hưởng như thế nào?”

Mặc dù Linh Độc Tử không muốn phá hủy giấc mộng của người làm mẹ, nhưng sự thật không thể giấu giếm, nói: “Loại độc này rất là hiếm thấy, thuốc giải khó có thể làm, nhưng nếu như lấy độc công độc thì ta nắm chặt chữa khỏi, nhưng bào thai trong bụng có thể sẽ chết. . . .”

“Không được! Ta không thể không có hài tử!” Dao nhi mắt khổng chế cắt đứt lời nói của Linh Độc Tử, đầu không ngừng lay động, nước mắt không có tiền đồ rơi xuống. Mang thai hơn năm tháng rồi, nàng có tình cảm thâm hậu với đứa con chưa ra đời, tình nguyện chết cũng không bỏ nó.

Hoàng Phủ Hiên nhìn nàng cũng đau lòng theo, ôm chặt hai vai của nàng, thanh âm bi thương: “Dao nhi, con sau này vẫn sẽ có! Giải độc quan trọng hơn!”

“Không, ta không thể không có con! Không. . . .” cảm xúc của Dao nhi kích động dị thường, nàng tránh thoát tay Hoàng Phủ Hiên, khom người, ôm bụng, co rúc làm cho người đau lòng.

Linh Độc Tử nhìn hai vợ chồng này, bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, nói: “Ta nói còn chưa dứt lời!” nghe thấy lời ấy, có hi vọng.

Hai người vĩnh tai an tĩnh nghe, Linh Độc Tử nói: “Sinh con rồi giải độc cũng được, nhưng nha đầu phải sống mấy tháng không thấy ánh sáng.”

“Được!” Dao nhi mỉm cười quả quyết trả lời, chỉ cần giữ được con, như thế nào đều được!

Thấy Dao nhi lộ ra khuôn mặt tươi cười, Hoàng Phủ Hiên rất vui mừng Chỉ cần Dao nhi vui vẻ hẳn không cầu gì khác. Vợ chồng son thật gian nan vất vả, trải qua thiên tân vạn khổ, hi vọng bọn họ có thể có kết cục tốt!

Linh Độc Tử lặng lẽ lui ra ngoài, bà muốn đi chế biến thuốc viên áp chế độc tố trong cơ thể Dao nhi khuếch tán, cũng chờ cho bọn họ chút không gian riêng bởi dưỡng tình cảm.

Linh Độc Tử ra cửa, bọn Thiên Vũ không kịp chờ đợi muốn biết tình huống: “Như thế nào?”

Linh Độc Tử lắc đầu không nói một lời, một mình đi ra ngoài. Những người khác mê mang, nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, lại nhìn bóng lưng Linh Độc Tử một cái. Đứng thẳng bất an!

Có Linh Độc Tử giúp một tay, độc trong người Dao nhi không có khuếch tán, thai nhi khỏe mạnh lớn lên. Bởi vì Nguyệt quốc có chuyện, cho nên Hoàng Phủ Hiên tạm thời rời đi. Thiên Vũ cũng không thấy bóng dáng, vì vậy núi Thiên Tiên chỉ có năm người.

Trên núi, bưng tai bịt mắt. Hoàn toàn không biết thiên hạ đã lớn loạn!

Ba tháng sau! Bầu trời có tuyết rơi như lông ngỗng, trong núi rừng phủ kín một tấm thảm màu trắng, băng óng ánh trong suốt treo ngược ở trên nhánh cây, lóe lên chói mắt dưới ánh mặt trời.

Dao nhi nâng bụng bị sưng ầm ỉm ở bên trong phòng. Lục Nhi nói, Hiên gửi thư rồi, trong hôm nay sẽ đến thăm nàng. Dao nhi đêm không thể say giấc, mong mỏi. Ngày ngày trông mong ngóng chờ!

Vừa đến buổi sáng, ở nắng nóng chiếu xuống, đất tuyết khẽ hòa tan, Dao nhi vuốt dọc theo cái bàn, muốn đi ra ngoài! Vừa đúng Lục Nhi bưng trà nóng vào cửa, thấy Dao nhi đi lại lung tung, tim gan nàng run sợ, vội vàng đặt nước trà ở trên bàn, đỡ nàng, hỏi: “phu nhân muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi xem Hiên tới chưa!” Nghe thấy thanh âm Lục Nhi, Dao nhi vui vẻ trả lời, người mỗi ngày chờ đợi lúc nào mới trở về đây?

Lục Nhi tự biết không cưỡng được nàng, không thể làm gì khác hơn là đi theo nàng, nhẹ giọng nói: “Lục Nhi đỡ phu nhân đi!”, dắt trơn trượt, Dao nhi lại không thấy rõ, mọi sự cẩn thận thì tốt hơn.

Dao nhi gạt đầu, Lục Nhi đỡ nàng đi thận trọng, vậy mà chân của Dao nhi mới vừa bước ra một bước, chuyện xấu xảy ra, lòng bàn chân Dao nhi trượt, chân trật khớp rồi! Lục Nhi không kịp đề phòng, mặc dù có kinh không hiểm kéo Dao nhi rồi, nhưng Dao nhi vẫn trật eo, bụng rơi xuống dưới, rất đau!

Dao nhi che bụng, đau đến nhe răng lời xỉ: “Lục Nhi, thật là đau!”

Lục Nhi thất kinh, đỡ nàng, hô to ra phía ngoài: “Sư phụ, sư nương, mau tới! Phu nhân muốn sinh.”

Ba người nghe tiếng chạy tới, Linh Độc Tử xông vào trước mặt, chỉ huy nói: “Mau ẵm nàng lên giường đi! Lục Nhi đi nấu nước nóng!”

Linh Độc Tử ôm Dao nhi lên giường, Dao nhi đau kêu! Một nhóm người luống cuống tay chân, Linh Độc Tử bảo hai người bọn họ ra ngoài cửa, giữ lại một mình Lục Nhi giúp một tay.

“Sắp sinh! Nha đầu cố gắng lên!” Linh Độc Tử động viên nàng, Dao nhi chỉ cảm thấy hạ thân giống như bị xé rách, đau đến không muốn sống! Nhưng nghĩ tới sắp có sinh mệnh nhỏ ra đời, nàng lại cảm thấy vui vẻ, đau cũng vui vẻ.

“A . . . A . . .” Tiếng kêu nhức nhối, đau đớn đâm vào trong lòng hai sư huynh đệ, bọn họ nóng nảy chờ đợi ở bên ngoài! Đạo bước dừng chân.

Khi Hoàng Phủ Hiên không quản gió tuyết chạy tới trên núi, đập vào mắt chính là bóng dáng lo lắng của bọn Linh Độc Tử, lọt vào tai là tiếng hô đau của Dao nhi. Hắn hốt hoảng bất an, bước nhanh chân! Muốn vọt vào trong phòng. Lại bị Linh Độc Tử kéo lại, Hoàng Phủ Hiên khẩn trương đến mồ hôi cũng đổ ra, hắn hỏi: “ Dao nhi thế nào?”

“Sanh con!” Linh Độc Tử nặn ra ba chữ, Hoàng Phủ Hiên nghi ngờ lắm bầm lâu bầu: “Không phải mới tám tháng sao!”, không thể vào cửa, hẳn chỉ có thể gấp gáp.

Nhiều tiếng gọi ầm ĩ thống khổ của Dao nhi làm đau nhói tim của hần, thế mà hần lại không thể ra sức. Hai tay hần vỗ vào nhau, đi thông thả tự lẩm bẩm: “Dao nhi đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng!”

“A. . . . Thật là đau!” Tiếng hô đau của Dao nhi lại truyền tới rồi, đã giày vò lâu thế còn chưa có kết thúc? Hần cũng không nhịn nổi nữa, coi như không làm được cái gì hần cũng muốn ở bên cạnh Dao nhi, không để ý Linh Cơ Tử phản đối, hần vọt vào phòng. Tốc độ cực nhanh! Linh Độc Tử cũng không ngăn cản! Mặc kệ bọn họ!

Hần nắm tay Dao nhi, dịu dàng an ủi: “Dao nhi đừng sợ! Ta ở chỗ này!”

“Hiên, thật là đau! A. . . .” Dao nhi ôm chặt hần, hạ thân xé rách.

“Dùng sức, sắp ra rồi!” Linh Độc Tử cũng đổ mồ hôi đầm đìa, cao giọng trợ uy. Chợt Dao nhi cảm thấy hạ thân có thứ gì lặn ra, bụng không đau! Nàng tạm nghỉ ngơi.

“Ra rồi!” Linh Độc Tử cao hứng cười, trên mặt Lục Nhi và Hoàng Phủ Hiên cũng nở nụ cười, Dao nhi cũng mặt mỉm cười, Linh Độc Tử lau nhẹ vết bẩn trên người đứa bé, gói kỹ nó! Nói: “là một tiểu hoàng tử!”

Bà giao đứa bé vào tay Hoàng Phủ Hiên, hần vụng về nhận lấy đứa bé, cẩn thận sợ tổn thương nó. Tay nhỏ bé của đứa trẻ quơ múa trên không trung, Hoàng Phủ Hiên nhẹ nhàng nắm tay non nớt của bé, nhìn cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc, tự lẩm bẩm: “Dáng dấp rất giống ta!”

Dao nhi khẽ cười nói: “Con của chàng không giống chàng chứ giống ai?”

Hần suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói của Dao nhi, không đợi hần phản ứng kịp, liền nghe được Dao nhi hô đau: “A. . . . Còn có một!”

“Hả?” Ba người kêu lên, lại một hồi luống cuống tay chân, chỉ là lần thứ hai nhẹ nhàng hơn, Dao nhi không có bị giày vò bao lâu đã thuận lợi sanh ra!

Lục Nhi nhìn đứa bé trong tay, vui vẻ cao giọng nói: “Oa, tiểu công chúa nha! Phu nhân thật lợi hại, sinh Long Phượng Thai !”

“Có thật không? Thật là muộn tận mắt nhìn!” Dao nhi mừng rỡ, bọn họ rốt cuộc có đứa bé thuộc về mình. Giọng điệu của Linh Độc Tử nhẹ nhõm không ít, nói: “Nha đầu nhặn nại mấy ngày, rất nhanh là có thể khôi phục ánh sáng!”

Hoàng Phủ Hiên ôm tiểu hoàng tử, đùa với tiểu công chúa, mặt đứa bé nhăn nheo, nhưng thần vận trong đôi mắt cực kỳ tương tự hần!

Trai gái đáng yêu của họ, người một nhà hạnh phúc dường nào!

121. Chương 142: Giải Độc Trị Mắt

Được một đôi nam nữ, mọi người vui mừng. Mặt trời cũng vạch đám mây lộ ra khuôn mặt tươi cười, ánh mặt trời ấm áp chiếu khắp mặt đất, thật là một điềm tốt!

Hoàng Phủ Hiên mừng rỡ hỏi: “Dao nhi, đặt tên gì mới hay?”

“Ừ. . . .” Dao nhi khép hai mắt nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Gọi Thanh Nhi và Tình Nhi đi! Không hy vọng bọn họ quá phức tạp, như thủy tinh thanh khiết sáng rỡ là được rồi!”

“Hoàng Phủ Thanh, Hoàng Phủ Tình, rất êm tai!” Hần mỉm cười cúi đầu, tình thương chói lọi của cha lộ ra ngoài từng chút từng chút. Nghe bên trong phát ra tiếng cười nói sung sướng, hai lão ngoan đồng ngoài cửa không nhần nại được.

Lập tức phá cửa mà vào, một người giành một đứa bé, Linh Cơ Tử nói: “Bé gái này ta thích! Muốn thu làm đồ đệ!”

Linh Độc Tử cũng không chịu ở phía sau, đắc ý nói: “Đứa con trai này ta muốn, nhất định truyền thụ sở học trọn đời cho nó, để cho nó trở thành cao thủ dùng thuốc đệ nhất thiên hạ.”

“Không được! Con là của chúng ta, ai cũng không cho giành!” Hoàng Phủ Hiên cao giọng kháng nghị, thật vất vả mới có con với Dao Nhi, sao có thể để người khác cướp đi niềm vui lớn hơn trời của họ?

“Ta cứ muốn!”

“Ta cũng muốn!” Ba đại nam nhân tranh đến mặt đỏ tới mang tai, Dao Nhi, Linh Độc Tử và Lục Nhi chỉ có thở dài, lắc đầu bật cười. Rõ ràng hai người tuổi trên năm mươi, thêm một nam nhân thành thực hai mươi mấy tuổi, sao lại giống như trẻ con thế?

Thuận lợi sinh em bé, Dao Nhi tạm thở phào nhẹ nhõm, làm mẫu thân nàng kỳ vọng có thể nhìn tận mắt đứa nhỏ đáng yêu khỏe mạnh lớn lên, vui vẻ sống. Như vậy, thời gian kế tiếp là lúc nàng phải tiếp nhận phương pháp lấy độc trị độc, chịu đựng thống khổ nhiều hơn mới có thể tìm được hạnh phúc.

Bên trong gian phòng trần ngập âm áp, thân thể trần truồng của Dao Nhi ngâm ở trong thùng gỗ, cả thùng tràn đầy nước độc màu đỏ sẫm. Đây chính là phương pháp lấy độc công độc Linh Độc Tử nói, nếu như không phải bị độc trong người hại chết, chính là bị độc được trong thùng gỗ độc chết, mặc dù phương pháp này rất là nguy hiểm, nhưng Dao Nhi cam nguyện thử, bởi vì không còn cách nào rồi.

Linh Độc Tử và Lục Nhi bận rộn trong phòng, lúc này Linh Độc Tử trung cầm một chén thuốc đen thui lù, Lục Nhi thì cầm dải băng màu trắng trong tay, Linh Độc Tử nói nhỏ bên tai: “Nha đầu, chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ!” Dao Nhi mỉm cười, miệng nhỏ khi đóng khi mở, khắc ra một chữ lại nặng như ngàn cân. Bên trong bao hàm tâm tình quá mức, có tin chắc, có hi vọng.

Linh Độc Tử cẩn thận bôi thuốc trên dải băng màu trắng, sau đó ở dưới sự giúp đỡ của Lục Nhi quấn nó ở trên mắt Dao Nhi, che kín, cột chắc.

Vừa mới bắt đầu Dao Nhi chưa thấy có gì khác thường, nhưng một lát sau, trong mắt nóng hừng hực đau nhói, giống như có ngàn vạn con kiến gặm cắn ở bên trong, Dao Nhi nắm thật chặt thùng gỗ, móng tay thật dài kéo lê dấu vết ở trên thùng gỗ, Lục Nhi phát hiện sự khác thường của Dao Nhi đầu tiên, lo lắng nhìn nàng, hô: “Sư thúc, ngài mau tới đây!”

Nghe tiếng gọi âm ỉ nóng nảy của Lục Nhi, Linh Độc Tử thả ra thảo dược trong tay, vội vàng chạy tới, cúi đầu hỏi: “Nha đầu, có cảm giác gì?”

“Đau nhói, ngứa khó nhịn!” Dao Nhi gian nan khắc ra một câu nói, nghe vậy, Linh Độc Tử lộ ra nụ cười, bà cười yếu ớt gật đầu, nói: “Triệu chứng tốt! Tin tưởng không bao lâu nha đầu có thể thấy được rồi.”

“Có thật không?” Đôi môi Dao Nhi run rẩy, tựa hồ không thể tin được! Lục Nhi cũng rất cuộc lộ ra tươi cười, trong mắt chứa đầy nước mắt, bởi vì nàng cảm thấy cao hứng cho Dao Nhi, không kìm hãm được.

“Chẳng lẽ nha đầu không tin ta?” Linh Độc Tử mỉm cười hỏi ngược lại Dao Nhi hoàn toàn không còn lo lắng, chỉ cần có thể thấy được ánh sáng, trải qua thống khổ nhiều hơn nữa cũng đáng được. Nhưng chợt Dao Nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú, mặt bắt an.

Thần sắc Dao Nhi nặng nề, lo lắng trùng trùng hỏi: “Vậy độc trong người ta. . . .”

Nàng lo sợ bất an, tựa hồ không chiếm được đáp án xác thực thì nàng không thể an lòng, Linh Độc Tử tràn đầy tự tin cười cười, nói: “Yên tâm đi! Ta không bao giờ làm chuyện không nắm chắc!”

Hô. . . trái tim treo cao của Dao Nhi rốt cuộc lọt vào trong bụng, nàng khẽ động khóe miệng, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gương mặt ngọt ngào, mặc dù mắt bị che lại, nhưng họ vẫn cảm thấy ánh mắt của Dao Nhi đang cười.

Dao Nhi ngâm mình ở trong nước thuốc, Linh Độc Tử đập nát một vị thuốc cuối cùng, rót nước thuốc vào trong thùng gỗ, tê tê. . . Thanh âm nhô ra từ trong thùng gỗ, khí trắng cũng bốc ra, có thể thấy được thùng độc được này mạnh hơn bình thường nhiều. May nhờ Dao Nhi đã uống thuốc giải độc trước, nếu không nàng ngâm mình ở trong thùng gỗ chỉ sợ đã hóa thành một dòng nước.

Tất cả thuốc đã chuẩn bị xong, Linh Độc Tử khiêng cái ghế ra ngồi ở một bên, mắt chăm chú nhìn biến hóa của Dao nhi, nàng đang đợi thuốc phát tác, đang đợi thời cơ tốt nhất.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Dao nhi không thấy bất cứ phản ứng dị thường nào, nhưng họ vẫn không dám buông lỏng, hết sức chăm chú. Mà ngoài cửa cũng có người chịu nhịn sự chờ đợi đau khổ hành hạ. Một đôi nam nữ được đặt trong phòng, có Linh Cơ Tử và Linh Dược Tử chiếu cố, Hoàng Phủ Hiên đứng ngồi không yên, vì vậy mạo hiểm gió tuyết đứng ở ngoài cửa phòng Dao nhi khổ khổ chờ đợi. Mặc gió tuyết thổi qua, hắc kiên định giống như cây tùng.

Một màn này làm cho người ta nhìn không thể không động dung, cuộc tình kiên trinh không đổi khiến cho không người nào không cảm động. Mặt trời từ từ rơi xuống, núp ở chân ngọn núi phương xa, chờ đợi một người khác luân hồi, trong phòng yên tĩnh, nhưng lòng của Hoàng Phủ Hiên ngoài cửa lại rối loạn, chỉ cần Dao nhi ở trong thêm một phút, tim của hắn lại đau thêm một phút.

Gió tuyết dính lên lông mi hắn, cơ hồ kết băng dưới nhiệt độ rét lạnh, Linh Dược Tử xuyên qua cửa sổ nhìn hắn đứng nghiêm ở trong đồng tuyết, rất đau lòng, nói: “Lão đầu, phu quân bảo bồi đồ nhi của ngươi sắp chết rét, sao ngươi lại thờ ơ?”

Linh Cơ Tử đùa với Tinh Nhi, mắt cũng không giương lên, không có tim không có phổi nói: “Không trải gió sương sao lại có hạnh phúc!”

“Hừ!” Linh Dược Tử vẩy vẩy ống tay áo, hừ lạnh một tiếng, hung hăng liếc Linh Cơ Tử một cái, sau đó hấp ta hấp tấp chạy đến bên cạnh Thanh nhi!

Ai! Hai người này đều là lão đầu lòng lang dạ sói, không có lòng đồng tình! Hoàng Phủ Hiên đáng thương rốt cuộc phải chịu bao nhiêu đau khổ?

Hoàng Phủ Hiên đợi đến trời tối cũng không trông thấy trong phòng có động tĩnh, rốt cuộc hắn không nhận được, sải bước đi tới cửa, vừa mới chuẩn bị phá cửa mà vào, cửa lại mở ra, Lục Nhi bưng một chậu nước đỏ tươi đi ra, đụng nhau với Hiên, Lục Nhi thiếu chút bị hù chết, nàng hỏi: “Hoàng thượng, ngài thế nào. . . .”

Còn chưa nói dứt lời đã bị Hiên cắt đứt, hắn đưa ra nửa cái đầu xem xé bên trong gian phòng, lo lắng hỏi: “Dao nhi như thế nào? Độc khó giải không? Có lưu lại di chứng gì không?”

Nhìn sắc mặt nóng nẩy của hắn, giọng nói lộ ra khẩn trương sợ hãi, Lục Nhi thoải mái cười một tiếng, nói: “phu nhân không sao!”

Lục Nhi nói như vậy rốt cuộc khiến hắn an tâm, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, không để ý lễ nghĩa liêm sỉ, tránh qua Lục Nhi đi thẳng vào trong phòng, Lục Nhi tự biết hắn thâm tình đối với phu nhân, không ngăn được, cũng chỉ có thể đi theo hắn.

“Gấp không thể chờ! Người có tình thật thú vị!” Linh Độc Tử liếc thấy bóng dáng hốt hoảng nóng nẩy của Hiên đang đến gần, nàng lắc đầu nói nhỏ, trên mặt mang nụ cười bất đắc dĩ mà vui mừng.

Lúc này Dao nhi vẫn ngâm mình ở trong thùng gỗ, nhưng trong thùng gỗ không phải nước thuốc đỏ sậm mà là nước nóng trong suốt, ngâm một thời gian nữa là độc sẽ được giải hết. Dải băng đeo trên mắt Dao nhi cũng được lấy xuống, nhưng trước mắt vẫn mờ mờ, nếu muốn hoàn toàn thấy rõ còn cần chút thời gian.

“Dao nhi. . .” Hiên xông tới, nhìn thấy Dao nhi hoàn hảo không tổn hao gì cuối cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười, Linh Độc Tử và Lục Nhi thu dọn đồ đạc rón rén rời đi, để lại không gian cho họ.

“Hiên?” Dao nhi thử hô một tiếng, duỗi tay ra nắm lấy hắn, một cơn lạnh xuyên thấu bàn tay của nàng, Dao nhi kinh hãi, trầm giọng hỏi: “Sao tay lạnh như thế? Không phải chàng đứng ở ngoài này giờ chứ?”

“Đừng lo lắng cho ta, Dao nhi cảm thấy khá hơn chút nào không?” Mặc dù Dao nhi không thấy rõ bộ dáng của hắn, nhưng từ trong giọng nói của hắn nghe được ra tâm tình hắn lúc này rất tốt, hơn nữa khẳng định đang cười, nhưng việc hắn giấu giếm vẫn bị Dao nhi nhìn thấu, nhất định là bởi vì lo lắng nàng, cho nên ngây ngốc đứng ở bên ngoài đợi thật lâu, nếu không tay sẽ không băng hàn thấu xương.

“Đứa ngốc!” Dao nhi mỉm cười oán trách, dùng tay nhỏ bé bọc tay hắn trong lòng bàn tay ấm áp, bên ngoài gió tuyết rất lớn, rất lạnh, nhưng bên trong nhà lại ấm áp như xuân.

Thời gian trôi qua rất nhanh khi bọn họ nói chuyện phiếm, được Lục Nhi và Linh Độc Tử giúp một tay, Dao nhi mặc quần áo tử tế nghiêng dựa vào trên mép giường, Hoàng Phủ Hiên bưng chén cháo nóng hổi trong tay, dùng miệng thổi tan khí nóng, nhẹ giọng che chở: “Ăn chút cháo! Đói bụng cả ngày.”

Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, uống cháo, trong lòng rất ngọt ngào, rất hạnh phúc! Ai nói nam tử cường nghị không hiểu nhu tình? Chỉ là không gặp phải đúng người.

Uống cháo, Dao nhi quấy muốn xem con, vì vậy Lục Nhi và Hoàng Phủ Hiên mỗi người ôm một đứa bé đi tới trước mặt nàng, trước mắt Dao nhi mơ hồ, nhưng nhìn thấy hai đứa bé ở trong tã lót, tay chân quơ múa loạn xạ, còn thỉnh thoảng thả tay nhỏ bé phì nộn vào trong miệng gặm! Thật đáng yêu!

Dao nhi không kìm hãm được cười ra tiếng, bộ dáng nàng cúi đầu mỉm cười thật sâu hấp dẫn hẳn, tình thương của mẹ vĩ đại nhất, lúc này nàng tràn đầy mị lực, khiến hẳn không dời mắt được, cho đến Dao nhi kêu hẳn: “Hiên, tối nay ta muốn ngủ cùng bọn nhỏ!”

“Được!” Hẳn luôn rất thâm tình, mặc dù đối với Dao nhi không phải nói gì nghe nấy, nhưng cũng tỉ mỉ chu đáo, yêu một đời.

Đêm đang sâu, bông tuyết trắng noãn bay ở nhân gian, trên nhánh cây treo đầy băng óng ánh trong suốt, chờ đợi ánh mặt trời ngày sau chiếu ra ánh sáng chói chói mắt.

Một nhà bốn người ngọt ngào, buổi sáng hôm sau, Dao nhi sớm tỉnh lại tiện tay sờ bên cạnh, tay nhỏ bé che ở trên trán Thanh nhi, nóng bỏng ấm áp khiến nàng hoàn toàn thức tỉnh. Nàng trợn mắt nhìn, sắc mặt Thanh nhi ửng hồng, đôi môi không ngừng run rẩy, Dao nhi thầm kêu không tốt: “Ôi, sốt rồi!”

“Hiên, tỉnh!” Dao nhi đưa tay lay tỉnh Hoàng Phủ Hiên, hẳn mở mắt, thấy vẻ mặt khẩn trương của Dao nhi, hẳn lập tức chống thân thể lên, hỏi: “Thế nào?”

“Thanh nhi sốt rồi! Mau đi đánh thức bọn sư phụ!” Hoàng Phủ Hiên không dám trì hoãn, mặc y phục tùy tiện lộn xộn lập tức chạy ra bên ngoài, Dao nhi lập tức đứng dậy, làm ướt hẳn rồi đặt lên trán nóng của hẳn, Thanh nhi lập tức khóc lên oa oa, từng tiếng khóc làm lòng mẹ quặn đau, đứa bé phát sốt là nguy hiểm nhất, hướng chi mới ra đời mấy ngày! Nghĩ tới, Dao nhi cũng chảy nước mắt.

122. Chương 143: Chờ Ta Tới Đón Nàng

Một buổi sáng tỉnh mơ không thể ngừng nghĩ! Tất cả mọi người đều căng thẳng, đổ mồ hôi lạnh vì Thanh nhi.

Một lát là chườm lạnh, một lát là xúc thuốc, một nhóm người giằng co hồi lâu, Thanh nhi mặc dù không có giảm sốt nhưng cũng đã nín khóc rồi, Dao nhi gấp đến độ tâm cũng đau đớn, nàng dùng khăn lông lạnh như băng đặt ở trên trán Thanh nhi, Linh Dược Tử chẩn đoán bệnh hốt thuốc cho bé, Lục Nhi nấu thuốc, Hoàng Phủ Hiên thì chăm sóc Tinh Nhi, Linh Cơ Tử và Linh Độc Tử Túc đứng ở một bên, sắc mặt nặng nề, chân mày nhíu chặt.

“Thuốc đã nấu xong!” Lục Nhi bưng thuốc nóng hổi đẩy cửa đi vào, xuyên qua giữa bọn họ đến bên cạnh Dao nhi. Dao nhi nhận lấy chén thuốc từ trong tay nàng, múc một muỗng để bên môi nhẹ nhàng thổi nguội sau đó cẩn thận thả vào khóe miệng Thanh nhi, nhưng vừa mới đụng phải miệng nhỏ của bé thì nước thuốc lại không chảy được vào cổ họng, Thanh nhi nhả ra toàn bộ nước thuốc, mở cái miệng nhỏ nhả ra lớn tiếng khóc lên.

Tiếng khóc của Thanh nhi đụng vỡ lòng của Dao nhi, tay chân nàng luống cuống, quay đầu lại nhìn bọn họ, trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Làm thế nào? Thanh nhi không chịu uống thuốc!”

“Có lẽ là quá đáng! Để sư phụ nghĩ biện pháp!” Linh Cơ Tử xoay vòng vòng, một tay chống cằm, khổ sở suy nghĩ.

Linh Dược Tử hung hăng liếc hắt một cái, dẫn đầu đi lên trước một bước, nói: “Hay trộn thuốc vào trong cháo, có lẽ Thanh nhi có thể uống vào!”

“Cứ thử xem!” đôi mày thanh tú của Dao nhi không giãn ra, bất kể có thể được hay không, phải thử mới biết! Lục Nhi xung phong nhận việc nói: “Trong phòng bếp có cháo mới vừa nấu xong!”, lập tức chạy về phía phòng bếp.

Có lẽ là vì sanh đôi, trái tim liền nhau, Tinh Nhi tựa hồ cảm thấy ca ca ngã bệnh rất thống khổ, vì vậy tiểu nha đầu ở trong ngực Hoàng Phủ Hiên cũng không an phận quơ múa móng vuốt, lên tiếng khóc oa oa. Hai đứa bé không ngừng khóc, quấy nhiễu mọi người tâm phiền ý loạn, tay chân luống cuống.

“Tinh Nhi đừng khóc, ngoan. . .” tay chân Hoàng Phủ Hiên luống cuống, nhẹ giọng dụ dỗ bé, nhưng tiếng khóc của Tinh Nhi càng lúc càng lớn.

“Cháo đến rồi! Ta bỏ thêm chút đường rất ngọt!” Lục Nhi rất nhanh bưng cháo vào cửa, Dao nhi nhẹ nhàng múc một muỗng thuốc trộn lẫn với cháo, sau đó thả vào trong miệng Thanh nhi, Thanh nhi cảm thấy trong có thứ ngọt ngào chảy vào trong miệng, bé rút cuộc nuốt xuống từng chút, thấy thế, tất cả mọi người cười vui vẻ, trời không phụ người có lòng, Thanh nhi uống hết thuốc, nhiệt độ trên trán từ từ trở nên bình thường.

Tinh Nhi cũng ngừng khóc, một tay kéo y phục ở ngực Hoàng Phủ Hiên, một tay nhỏ bé bỏ vào trong miệng, con người không ngừng chuyển động, toét miệng cười vui vẻ!

Linh Dược Tử thấy tình hình này, chân mày giãn ra, nhìn Tinh Nhi và Thanh nhi, nói: “Hai đứa bé đáng yêu, cùng nhau khóc cùng nhau cười!”

“Một đôi huynh muội từ trong bụng mẹ ra ngoài, khẳng định trái tim tương thông!” Hoàng Phủ Hiên mỉm cười phụ họa, mặt hạnh phúc, người khác ghen tỵ hâm mộ a!

Đôi nam nữ ngừng khóc rồi, mọi người chìm đắm trong vui sướng, chợt thanh âm cực kỳ kinh hãi của Hoàng Phủ Hiên vang lên: “Dao nhi, mắt của nàng thấy được rồi à?”

Dao nhi sửng sốt, tay bưng chén thuốc cứng lại, đứng nha! Sáng sớm thức dậy vội vàng chăm sóc Thanh nhi, nàng không phát hiện thì ra bất tri bất giác mắt đã thấy được rồi, nàng kích động đến lệ nóng doanh tròng. Xoay người nhào về phía Hoàng Phủ Hiên, cực vui mà khóc: “Ồ ô. . . Rốt cuộc thấy được rồi!”

Hoàng Phủ Hiên cương chiều cười cười, nhẹ nhàng che chở Tinh Nhi, nói nhỏ: “Cẩn thận Tinh Nhi!”

Dao nhi bật cười, lau khô nước mắt, ánh mắt áy náy khóa ở trên người Tinh Nhi, nàng ôm Tinh Nhi vào trong ngực, tỉ mỉ suy nghĩ vì nữ nhi đáng yêu, sau đó lại đi tới bên giường, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh nhi, hạnh phúc cười.

Mà Hoàng Phủ Hiên lại lưu luyến không rời nhìn hai con và người yêu, giống như toàn thế giới đều không tồn tại, cái gì cũng không thể khiến hắt hủi.

Những người hâm mộ khác cũng vui mừng, nhìn đối phương một cái, lắc đầu bật cười, rón rén rời đi.

Hai tháng sau

Chung Nam sườn núi thẳm, Tuyết phủ bập bênh mây.

Rừng sáng làn mưa tạnh, Thành hôm khí lạnh đầy. [1]

Dao nhi đứng ở dưới chân núi Thiên Tiên, rướn cổ lên trông mong ngóng chờ, xa xa nhìn lại, một bóng người chậm rãi tới gần trong đất tuyết, mấy bóng tuyết nghịch ngợm bay xuống trên vai hắt hủi không chịu hòa tan, sợi tóc nhẹ nhàng bay múa, quần quanh thật chặt. Mặc dù trên mặt hắt hủi hiện nụ cười nhàn nhạt, nhưng ưu sầu ẩn giấu ở đuôi lông mày vẫn như ẩn như hiện, Dao nhi nhìn thấy cũng đau lòng!

Nàng tăng nhanh bước chân lao về phía bóng người, bước chân một sâu một cạn chân in ở trong tuyết vẽ thành từng cánh hoa, Hoàng Phủ Hiên từ địa phương xa xôi ngựa không ngừng vó chạy tới nơi này. Cách đó không xa nhìn Dao nhi mỗi ngày tưởng niệm, mặt mỗi của hắt hủi trở thành hư không! Bước đi thật nhanh, rất nhanh ngực của hắt hủi bị lấp đầy, hai người ôm nhau thật chặt, cùng cho nhau ấm áp!

Trong gió rét, áo phất phới, giống như hai con điều quấn nhau thật chặt trên không trung, mặc cho gió tuyết trong ngày mùa đông, thế giới của bọn họ ấm áp như xuân!

“Dao nhi, ta rất nhớ nàng!” Hoàng Phủ Hiên nói nhỏ ở bên tai nàng, yêu say đắm nồng đậm vây lượn ở bên cạnh họ, Dao nhi cười yếu ớt đáp lại: “Ta cũng rất nhớ chàng! Buổi tối đều ngủ không ngon! Sưng cả hai mắt.”

Nghe nàng nhẹ giọng oán trách, hắn cảm thấy rất là ngọt ngào! Hai người cùng nhau rơi vào trong bể tình! Nhẹ nhàng kéo Dao nhi từ trong ngực hắn a, mắt khóa thật chặt ở ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng xoa mắt hơi sưng của nàng, nói nhỏ: “Đứa ngốc, tối nay có thể ngủ một giấc ngon rồi ! Chúng ta trở về! Bên ngoài lạnh lẽo!”

“Ừ!” Tựa vào trong ngực hắn, Hoàng Phủ Hiên dùng áo choàng đắp ở trên người nàng, gió thổi không lọt! Ôm nàng cùng nhau lên núi, trên núi còn có một đôi nam nữ đang đợi !

Trên núi, không có những người khác quấy nhiễu, bọn họ đẩy cửa đi vào trong phòng, Thanh nhi và Tinh Nhi đang nằm ở trên giường lớn chơi cực kỳ cao hứng! Dao nhi nắm áo choàng hắn, nhẹ nhàng phui bông tuyết dính ở trên xuống, Hoàng Phủ Hiên dẫn đầu chạy đến bên giường, trêu chọc Thanh nhi lại trêu chọc Tinh Nhi, mỉm cười nói: “Tiểu bảo bối, nhớ phụ hoàng không!”

“Ha ha. . .” Hai đứa bé nhìn Hoàng Phủ Hiên cười a a, trong miệng không biết nỉ non cái gì! Mắt híp lại, thấy hắn thương con như thế, Dao nhi thật cao hứng! Thời gian qua có con làm bạn, trên mặt nàng luôn tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Tay ngọc mềm mại của nàng che ở trên bả vai hắn, đầu tựa vào trên lưng cứng cáp của hắn, nói: “Đi đường cũng mệt mỏi! Nghỉ một lát trước!”

“Được!” Hoàng Phủ Hiên ngồi xuống, Dao nhi rót cho hắn một ly trà nóng, cúi đầu trong nháy mắt nàng nhú đôi mày thanh tú, nhưng lúc nàng ngẩng đầu thì sắc mặt không thấy vẻ gì, chỉ có nụ cười ngọt ngào.

Dao nhi ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi: “Hiên rất mệt mỏi! Gần đây trong triều có chuyện gì sao?”

Hắn giả bộ vô sự, mỉm cười lắc đầu nói: “Đừng lo lắng! Trong triều đều tốt! Chỉ là lên đường mệt mỏi.” mặc dù hắn che giấu tâm tình của mình, để mình xem ra nhẹ nhõm tự nhiên, nhưng ánh mắt của hắn bán đứng hắn, vẻ mệt mỏi nồng đậm bên trong vẫn bị Dao nhi bén nhạy bắt được.

Dao nhi không vạch trần hắn, tựa đầu trên vai hắn, thanh âm rất dịu dàng, mềm nhũn: “Bất kể khi nào, chuyện gì, ta vĩnh viễn đều cùng với chàng! Khi chàng nhện không được, xin xoa đầu nhìn một chút, phong cảnh sau lưng rất đẹp!”

Hắn từ sau lưng ôm chặt eo thon của nàng, hơi thở ấm áp phun trên mặt nàng: “Được! Mặc dù loạn thế vô lực ngăn phong cảnh! Nhưng giang sơn có người đẹp như tranh!”

Lúc này không tiếng động, chỉ có nụ cười và tiếng hít thở rõ ràng.

Màn đêm buông xuống! Thanh nhi và Tinh Nhi dần dần ngủ, nhưng tim của họ đập bịch bịch, nhắm lại hai mắt khó có thể ngủ! Hắn đang đấu tranh trong lòng, rốt cuộc có nên nói với Dao hay không? Nếu như nói nàng có mắng hắn vô sỉ hay không? Nếu như không nói, đêm dài đằng đẵng thật là khó nhin! Ai! Nên làm thế nào cho phải?

Nằm ở trong ngực hắn, Dao nhi không hề buồn ngủ, tự nhiên cũng nghe được tiếng thở dài hơi nhỏ của hắn, nàng dùng đầu nhẹ nhàng tựa vào trên ngực hắn, một tay ngọc trèo lên ngực hắn, hỏi: “Không ngủ được sao? Có tâm sự?”

Hơi thở ấm áp phun trên người của hắn, khiến lòng hắn ngứa ngáy, hô hấp càng thêm nặng nề! Hơn nữa tay nhỏ bé trèo trên người của hắn làm ngọn lửa bị hắn áp chế cháy lên. Cuối cùng đốt hắn thành tro bụi!

Hắn thật sự không nhẫn nại được, lật người tới đè trên người nàng, ánh mắt tràn đầy lửa dục hiện ra trong mắt nàng, bức nàng vào góc chết, vì không hù nàng, hắn chống thân thể lên, nhẹ giọng hỏi: “Ta có thể không?”

Trong nháy mắt hần lật người Dao nhi bị dọa sợ, sững sờ nhìn hần, cho đến thanh âm van xin của hần kêu tỉnh nàng, Dao nhi bật cười, đối với nàng, hần luôn cẩn thận che chở như trân bảo. Tình yêu để ý như vậy thật rất sáng khoái !

Đôi tay Dao nhi ôm cổ của hần, không nói gì mà dùng hành động thực tế chứng minh tất cả, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, môi đỏ mọng đặt lên đôi môi ấm áp của hần, nhẹ nhàng gặm cắn! Hoàng Phủ Hiên cười nhạt một tiếng, ngậm môi của nàng, nhưng nàng như mèo con nghịch ngợm, khéo léo trốn ra.

“Ha ha!” Dao nhi cười duyên, chơi trốn tìm với hần, nhưng rất nhanh nàng nộp khí giới đầu hàng.

“Đứa ngốc!” Hần nói nhỏ, sau đó hôn môi của nàng, đưa tay thả màn giường xuống, một phòng đầy sóng, ấm áp như xuân, gió lạnh ngoài phòng không có ảnh hưởng bọn họ đang rơi vào bể tình chút nào, mà hai đứa bé cũng yên lặng nằm ở trên giường nhỏ, ngủ say sưa! Rất có đáng về kiên trì.

Cả đêm triền miên, tinh thần hần phấn chấn, mà nàng lại mệt mỏi, mặt trời lên cao vẫn còn đang trong giấc mộng. Ở ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, tuyết đọng hòa tan, cảnh khô rết cuộc lộ đầu ra. Đợi lúc trọng sinh trong gió nhẹ thổi lật phất.

Hoàng Phủ Hiên đi tới phòng bếp, thấy Linh Cơ Tử đang theo dõi hần, cười mập mờ quỷ dị! Hoàng Phủ Hiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá mình một lần, híp mắt nghi ngờ hỏi: “Sư phụ làm gì nhìn ta như vậy?”

“Người trẻ tuổi phải tiết chế chút!” Linh Cơ Tử nói một câu, khiến Hoàng Phủ Hiên đỏ bừng cả mặt! Hần không biết trả lời như thế nào, nhưng một câu nói tiếp theo của Linh Cơ Tử càng làm cho hần rút bễ mắt kiếng, ghen hòng nhìn trân trối, Linh Cơ Tử cười hì hì nói: “Nhưng cũng tốt, đồ nhi cả ngày khi dễ ta, lúc này nên để cho nàng hiểu sự lợi hại của nam nhân, ngũ dưới người của người là đáng đời nàng!”

Sau đó, bỏ lại Hoàng Phủ Hiên ngây người như phỗng, Linh Cơ Tử biến mất như một làn khói.

Ở trên núi ba ngày, Hoàng Phủ Hiên lại muốn rời đi, bởi vì hần là vua một nước, không thể bỏ xuống thần dân, không thể vứt bỏ trách nhiệm trên người! Dao nhi lưu luyến không rời đưa hần đến chân núi, cho đến bóng dáng hần dần dần đi xa, bên tai nàng vẫn quanh quẩn lời dặn dò của hần: “Dao nhi, chờ đầu mùa xuân khí trời ấm áp chút, ta phái người đến đón nàng và con, người một nhà chúng ta hạnh phúc sống chung với nhau!”

Lời hứa của hần, khiến lòng của nàng giống như quét mặt, ngọt mà không ngán!

~~

[1]Đây là bài thơ Chung Nam vọng dư tuyết (Ngắm tuyết núi Chung Nam) của Tổ Vịnh. Bản dịch thơ ở trên là của Lê Nguyễn Lưu. Bản gốc là:

Chung Nam âm lĩnh tú,

Tích tuyết phù vân đoan.

Lâm biểu minh tê sắc,

Thành trung tăng mộ hàn.

123. Chương 144: Mười Đồi Bí Mật Nặng Nề

Tuyết đọng hòa tan, gió xuân thổi tới, cả vùng đất hồi phục, một mùa đông, vạn vật hồi phục lực lượng, vạn sức chờ trỗi dậy, gió xuân phất qua sau cạnh tranh vẻ đẹp.

Dọn dẹp hành lý, nàng chuẩn bị lao vào khuỷu tay ấm áp của hần! Trước khi đi, sư phụ đã tới phòng nàng, nghe tiếng bước chân! Dao nhi cầm quần áo đặt lên giường, xoay người lại cười hỏi: “Sư phụ, sao lại rảnh rồi? Không nhớ xa đồ nhi?”

Đối với cột nhà của Dao nhi, Linh Cơ Tử tỏ rõ nghiêm túc, ông đi tới ôm Thanh nhi vào trong ngực, nói: “Thanh nhi cần ở lại! Vì nguyên nhân trúng độc lúc mang thai, thân thể Thanh nhi rất suy yếu, ở lại chỗ này để sư phụ giúp nó cường thân kiện thể!”

Nghe vậy, Dao nhi nhú nhú mày, mẫu thân đều không nỡ để con rời khỏi mình nửa bước, lưu luyến không rời hỏi: “Rất nghiêm trọng không thể không ở lại sao?”

“Ừ!” Sư phụ nặng nề gật đầu, Dao nhi tiến lên, ôm Thanh nhi vào trong ngực, lưu luyến nhìn nhi tử, mới ra đời mấy tháng đã phải rời đi mẫu thân, thật không nỡ!

Sư phụ nhìn thấu sự không nỡ của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Đồ nhi yên tâm đi, sư phụ sẽ chăm sóc Thanh nhi thật tốt, cũng sẽ dẫn nó đến Nguyệt quốc thăm con, đồ nhi cũng có thể tới chỗ này gặp con!”

Vì an nguy của nhi tử, coi như không nỡ cũng không thể không dứt bỏ, Dao nhi rưng rưng giao phó Thanh nhi vào tay sư phụ, mỉm cười nhìn sư phụ, trong ánh mắt lộ ra không nỡ và bi thương, sư phụ nhìn nàng cười, hai thầy trò ăn ý hiểu nhau, trong ánh mắt có tin tưởng và dặn dò.

Nhưng Dao nhi không có cách nào đoán trước, lần này từ biệt, đến lúc gặp lại thì nhi tử đã không còn là em bé trong tã! Cũng đã lớn thành tiểu soái ca anh tuấn tiêu sái rồi.

Dưới chân núi, nàng ôm Tinh Nhi, quay đầu lại nhìn Thanh nhi và sư phụ một cái, dứt khoát đi lên xe ngựa, bước lên đường về nhà, trong nháy mắt màn xe để xuống, nước mắt liền ào ào chảy xuôi, một giọt nước mắt trong suốt rơi vào trên mặt Tinh Nhi, nữ nhi bảo bối tựa hồ cảm nhận được bi thương của mẫu thân, nàng không khóc không làm khó, chu cái miệng nhỏ nhắn! Kinh ngạc nhìn chăm Dao nhi.

Xe ngựa chạy nhanh ở trên đường nhỏ giữa rừng cây, chợt chạy như điên, Dao nhi bị lắc lư ngồi không vững, nàng ôm chặt Tinh Nhi, hoang mang sợ hãi bắt lấy cạnh xe ngựa, nói với phía ngoài: “Chuyện gì xảy ra?”

Lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền tới một thanh âm quen thuộc, thanh âm đủ khiến nàng hoang mang sợ hãi: “Đã lâu không gặp!”

Dao nhi cả kinh trong lòng, nàng đưa tay run rẩy nhẹ nhàng vén rèm lên, đập vào mi mắt là một gương mặt quen thuộc, phía trên hiện tươi cười tà mị.

Dao nhi hạ thấp khần trương, nàng lạnh lùng nhếch miệng, nhàn nhạt cười một tiếng, châm chọc nói: “Thập hoàng thúc thật đúng là âm hồn bất tán! Ngàn dặm xa xôi tới chỗ này tìm ta!”

“Chưa thành bá nghiệp, Bồn vương cho dù mất mặt thì thế nào?” Thập hoàng thúc quay đầu lại cười hỏi ngược lại.

Sau đó hắn lập tức nhảy vào trong xe ngựa, ngồi ở bên cạnh Dao nhi, mắt chăm chú vào trên người Tinh Nhi, hắn vươn tay muốn sờ sờ Tinh Nhi lại bị Dao nhi né ra, nàng cảnh giác nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Chớ mưu đồ bất chính! Ta không phải là quả hồng mềm mại người bóp!”

Thập hoàng thúc thu tay trở về, cười cười xấu hổ, nói: “Bé gái đáng yêu thế này sao tổn thương nỡ tổn thương?”

“Hừ. . .” Dao nhi quay đầu hừ lạnh, nhìn xe ngựa chạy, và cảnh vật nhanh chóng đi xa, thanh âm bình thần không có sóng lan: “Người dẫn ta đi đâu?”

Hôm nay có Tinh Nhi ở chỗ này, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ! Huống chi nàng không phải đối thủ của thập hoàng thúc, không thể lấy trứng chọi với đá, nàng cường bách mình tỉnh táo lại, thông dong ứng đối.

Thập hoàng thúc nói: “Rất nhanh sẽ biết!”, sau đó hắn khép lại hai mắt, đôi tay vòng trước ngực, dựa người về sau, giả vờ ngủ say!

Dao nhi vén rèm cửa sổ xe ngựa lên, duỗi đầu nhìn chung quanh một chút, ở chỗ tối nàng cảm nhận được một cỗ áp lực, lần này thập hoàng thúc là quyết tâm trời nàng, nàng sợ là chấp cánh khó thoát, huống chi còn có Tinh Nhi !

Chân mày nhíu lại, vẻ mặt buồn thiu! Vất hết óc nghĩ hết biện pháp, chợt một cành cây khô trước mắt hấp dẫn sự chú ý của nàng, nàng chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, lặng lẽ liếc thập hoàng thúc nhắm hai mắt một

cái, sau đó lặng yên không một tiếng động vươn tay nắm một cái khăn tơ trong tay, đưa ra ngoài cửa sổ, mở tay ra, để khăn lụa bay đi theo gió! Tất cả thần không biết quỷ không hay!

Xe ngựa chạy nhanh trong chốc lát, chợt dừng lại, không kịp đề phòng nên nàng ngã ra sau, đầu đập vào trên xe ngựa đau đến nàng nghe răng nhếch miệng hừ nhẹ! Mà thập hoàng thúc thì mở mắt ra, liếc nàng một cái, nhếch miệng, nụ cười như ẩn như hiện hiện lên ở trên mặt.

Lúc này, thập hoàng thúc xuống xe ngựa, Dao nhi ôm Tinh Nhi đi theo xuống, một nam tử đeo mặt nạ, mặc áo dài màu đen đi tới, nàng giống như vào hầm băng, lạnh thấu xương! Nam tử cầm một băng vải đen che cặp mắt Dao nhi, mang theo nàng vào tòa thành bí mật của bọn họ.

Khi miếng vải đen rơi xuống, trong nháy mắt nàng mở mắt, nàng sợ ngây người, thật không thể tưởng tượng nổi! Cung điện tráng lệ trước mắt là thế nào? Người làm phản không phải nên ở trong động tối sao? Hoặc là trong núi rừng bí mật? Sao lộ liễu xây dựng cung điện thế này? Giống như hấn chính là đế vương? Một loạt nghi vấn nhô ra đầy đầu của nàng!

Dao nhi xoay người lại, nhìn chằm chằm sau lưng bình tĩnh suy nghĩ của thập hoàng thúc, chau chau mày hỏi: “Có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra không?”

“Ha ha ha. . .” Thập hoàng thúc không giải thích được nữa đành cười to, tiến lên một bước, bàn tay kiềm chế cái cằm nhỏ nhắn của nàng, bức nàng nhìn vào tròng mắt đen, cười lạnh nói: “Quả nhiên là nữ tử tài ba! Thân ở ổ sói không lo cho tính mạng trước mà lại có tâm tư tìm tòi nghiên cứu nơi hào hoa! Bỏ vương nên yêu người? Hay là hận người?”

Dao nhi cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nhưng nàng không chống lại sự mạnh mẽ của hắn, chỉ phải vứt bỏ giấy giũa, cười nhạt một tiếng, chất vấn: “Lo lắng có ích à?” , mặc dù giọng nói của nàng bình tĩnh, nhưng trong tròng mắt đen phát ra ánh sáng châm chọc nồng đậm, nàng cũng không phải là người mềm yếu, trong xương lộ ra hơi thở kiên cường như nam tử.

“Vô dụng!” Thập hoàng thúc cười yếu ớt khạc ra hai chữ, sau đó buông tha hành hạ đối với nàng, cằm của nàng cuối cùng được tự do, Dao nhi hận hận trừng mắt liếc hắn một cái, giọng điệu rất không vui, hỏi: “Ta ở đây vậy? Lên đường một ngày một chết đi được!”

Thập hoàng thúc uốn thẳng lưng, lên tiếng gọi: “Người tới!”

Một nha hoàn mặc quần áo màu xanh biếc nện bước nhỏ chạy tới, khom người, nói: “Chủ nhân có gì phân phó?”

“Mang phu nhân đến sương phòng nghỉ ngơi!” Thập hoàng thúc bỏ lại một câu, sau đó để lại cho Dao nhi một bóng lưng! Tiểu nha hoàn dùng tay làm dấu mời với Dao nhi, nói: “Mời phu nhân!”

Mặc dù nàng rất cung kính, nhưng giọng nói không kiêu ngạo không tự ti, nhìn bóng lưng và bước chân của nàng, Dao nhi hiểu, nha hoàn thâm tàng bất lộ, nhất định là người luyện võ! Thập hoàng thúc bề ngoài là phái người chăm sóc nàng, nhưng thật ra là giám thị nàng! Hừ! Buồn cười, thật đáng hận! Dao nhi cười lạnh ở trong lòng.

Trong thành thần bí ảm áp như xuân, bên ngoài lại loạn thành một đoàn rồi, Dao nhi bảo Lục Nhi chạy tới sau, không nghĩ tới khi nàng cưỡi ngựa chạy như điên ở trong đường nhỏ, lại không tìm được chút tung tích nào của Dao nhi, Lục Nhi vội vàng hấp tấp giục ngựa chạy trở về núi Thiên Tiên nhờ giúp đỡ, nhưng đột nhiên nàng lơ đãng quay đầu, thấy một cái khăn tơ treo trên cành cây khô trong bụi rậm bí ẩn.

Khăn lụa này Lục Nhi không xa lạ, đó là Dao nhi chuyên dụng, nàng nhảy xuống ngựa, khom lưng nhặt khăn lụa lên cẩn thận kiểm tra, xem là tình cờ, hay là Dao nhi đang nhắn nhủ tin tức gì!

Lật qua lật lại tra xét, Lục Nhi không phát hiện đầu mối! Nhưng cảm giác nguy cơ của người tập võ khiến cho nàng không dám xem thường, nhét khăn lụa vào trong ngực, nàng xoay lên ngựa quay đầu nhìn về phía Nguyệt quốc.

Hoàng cung Nguyệt quốc, Hoàng Phủ Hiên ngoài chìm đắm trong vui sướng Dao nhi sắp trở về, đại sự trong triều cũng nhiều loạn tâm của hắn, bên trong ngự thư phòng hắn đang đàm luận kế lớn với người thân bí,

Tật Phong mang theo một đám thị vệ võ nghệ cao cường vây Ngự Thư Phòng tới nước chảy không lọt, một con con ruồi cũng không bay vào được.

Tiểu Lâm Tử cung kính đứng ở chỗ không xa, tùy thời chờ đợi hoàng thượng sai khiến, đầu mùa xuân mặt trời không gay gắt, chiếu lên trên người thật ấm áp, hắn không hiểu chuyện lớn trong triều, cũng không thể phân ưu vì hoàng thượng, nhưng từ thân thể căng thẳng và lo lắng giữa hai lông mày hoàng thượng có thể nhìn ra, trong triều đang xảy ra tai kiếp.

Lúc này, Tiểu Lâm Tử liếc thấy Lục Nhi vội vàng vàng chạy như bay đến, hắn lập tức chạy lên gọi lại Lục Nhi: “Lục Nhi!”

Lục Nhi chạy quá mau, thiếu chút nữa đụng vào Tiểu Lâm Tử đột nhiên chui ra, Lục Nhi không kịp thở, nói: “Ta muốn gặp hoàng thượng!”

Tiểu Lâm Tử khổ sở liếc nhìn nàng một cái, nói: “hoàng thượng đang nghị sự, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần Ngự Thư Phòng!”

“Không được. . . . Rất gấp!” Lục Nhi xông phá ngăn trở của hắn, chạy lên trước nhưng bị Tật Phong ngăn cản.

“Ta phải gặp hoàng thượng!” Lục Nhi cau mày, giọng điệu không tốt! Nàng không có kiên nhẫn, nếu như chậm một bước Dao nhi sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Nghe thanh âm cao vút của nàng, Tật Phong không vui cau mày, sợ quấy rầy hoàng thượng, hắn nhìn Lục Nhi, nhỏ giọng nói: “Người cũng nhìn thấy, ai cũng không thể đi vào, có chuyện gì nói với ta!”

Tật Phong chỉ vào thị vệ cung kính đứng chung quanh Ngự Thư Phòng, khuyên Lục Nhi, Lục Nhi thấy thế, vẻ mặt buồn thiu, có thể hoàng thượng thật sự có chuyện khẩn cấp! Trái tim lo lắng của Lục Nhi chưa để xuống, bởi vì lo lắng, thanh âm của nàng hơi run rẩy: “Phu nhân mất tích!”

“Chuyện lúc nào?” Tật Phong không thể không khẩn trương, nóng nảy hỏi thăm, Lục Nhi thở dài, vô lực trả lời: “Trước đây không lâu, phu nhân lên đường trước, nhưng nàng và tiểu công chúa đều mất tích!”

“Người ở đây coi chừng, ta phái người đi tìm!” Tật Phong bước đi thật nhanh, vội vã rời đi. Lục Nhi võ nghệ cao cường, canh giữ ở nơi này hắn yên tâm, Lục Nhi quy củ đứng ở cửa ngự thư phòng, trái tim bất ổn, dự cảm chẳng lành chạy lên não.

Chỉ chốc lát sau, sau lưng nàng truyền đến thanh âm Hoàng Phủ Hiên: “Lục Nhi? Dao nhi trở về à!”

Không phải nghi vấn, mà là giọng nói khẳng định, Hoàng Phủ Hiên lo lắng mở mắt tìm kiếm khắp nơi, hắn vội vàng muốn ôm nữ tử mến yêu, còn có hai con đáng yêu.

Lục Nhi nghe tiếng xoay người lại, thấy trông mắt tha thiết chờ đợi của Hoàng Phủ Hiên, và khuôn mặt mang theo nụ cười, Lục Nhi chần chờ, không biết nên dội nước lạnh vào hắn không?

Hắn nhìn ra chần chờ trên mặt Lục Nhi, trong lòng kinh hãi, hắn yên lặng van xin hi vọng đừng mang đến tin tức xấu, bất an hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Lục Nhi quyết tâm nói: “Phu nhân mất tích!”

“Cái gì? Người tới! Tật Phong. . . . Tật Phong!” Hoàng Phủ Hiên rối rắm, Lục Nhi đau lòng nói: “Tật Phong phái người tìm phu nhân đi rồi!”

Hắn tăng nhanh bước chân, chạy về phía cửa cung, Lục Nhi vừa định theo sau, trong lúc lơ đãng liếc thấy một người từ Ngự Thư Phòng ra ngoài, cả người hắn bị áo khoác ngoài bao quanh, không thấy rõ diện mạo, nhưng thân hình rất quen thuộc, Lục Nhi kinh ngạc đứng, suy nghĩ về người xa lạ quen thuộc này!

124. Chương 145: Mưu Hại Tinh Nhi

Dao nhi giống như biến mất hoàn toàn, mặc cho Hoàng Phủ Hiên phát động bao nhiêu người tìm kiếm long trời lở đất cũng chưa thấy tung tích nàng, cho dù Tật Phong đang tìm, nhưng Hoàng Phủ Hiên đã chuyển dời tinh lực đến việc lớn trong triều rồi.

Ngày gần đây, một cỗ thể lực bí mật gây chuyện sinh sự khắp nơi, rất nhiều đại thần trong triều đã bị hạ độc thủ, hần không thể không lên tinh thần. Nếu như không bắt được kẻ giấu giếm thì sẽ nguy hại cho tương lai Nguyệt quốc.

Bên ngoài loạn thành một đoàn, phía trong tòa thành thần bí lại không hề có không khí chiến tranh, sau khi thập hoàng thúc đưa Dao nhi đến tòa thành liền biến mất, phía trong tòa thành không có một bóng người, Dao nhi không trông cậy vào người khác được, không thể làm gì khác hơn là tự tới phòng bếp nấu ăn, thật may là Tinh Nhi đang ngủ, nếu không nàng thật không có thời gian.

Đẩy ra cửa hậu viện, nàng rút cuộc tìm được phòng bếp trong một góc, đẩy cửa thấy bên trong tuy nhỏ nhưng gọn gàng sạch sẽ, lại không có đồ ăn gì, chỉ tìm được ít gạo, nàng thuần thực đốt lửa, lấy gạo, nấu cháo. Chỉ chốc lát sau cháo thơm ngào ngạt ra nồi rồi, nàng vui vẻ bưng cháo đi về phòng, sợ Tinh Nhi tỉnh sẽ khóc náo.

Vẫn còn ở thật xa, Dao nhi đã nghe được tiếng khóc vang dội của Tinh Nhi, khiến nàng lo lắng, trong lòng Dao nhi hốt hoảng bất an bước nhanh bay đến chỗ ở, dùng thân thể phá vỡ cửa, lại thấy nha hoàn kia đứng ở bên giường, trong tay bưng một cái chén, nghe tiếng, nha hoàn xoay người lại, nàng vội vàng vàng giấu chén ở sau lưng.

Dao nhi đặt cháo lên bàn, lập tức xông lại ôm Tinh Nhi, thăm dò cái trán của nàng, xem xem sắc mặt của nàng, xác định không có sao mới thả tâm, nhưng nàng vẫn tức giận, xoay đầu lại căm tức nhìn nha hoàn, lạnh giọng chất vấn: “Người làm gì Tinh Nhi?”

Nha hoàn đứng bất động như cọc gỗ, cúi đầu, bộ dáng nói rõ làm việc trái với lương tâm nên chột dạ, Dao nhi nhìn chén sau lưng nàng, đưa một cái tay ra, rống giận: “Cất giấu cái gì? Lấy ra.”

Nha hoàn cúi đầu giấu chén cầm trong tay kỹ hơn, Dao nhi lạnh lùng nhìn nàng một cái, bước nhanh về phía trước đoạt lấy chén trong tay nàng, bưng lên đặt trước mũi ngửi một cái, một mùi thơm kỳ dị bay vào trong mũi nàng, Dao nhi sinh lòng cảnh giác, mắt lạnh khóa trên thân của nha hoàn, hỏi: “Đây là cái gì?”

Vậy mà nha hoàn chột ưỡn thẳng lưng, không sợ hãi nhìn Dao nhi, nụ cười lạnh như băng hiện lên ở trên mặt nàng, nàng lễ thẳng khí hùng, nói năng hùng hồn: “nếu bị người phát hiện rồi, ta cũng không giấu giếm! Đây là thuốc! Mặc dù không hại chết người, nhưng sẽ có tổn thương rất lớn đối với thân thể!”

Nghe xong những lời này, tức giận của Dao nhi xông thẳng ọt, nàng khê cắn răng, khí vận đan điền, lưu loát ôm Tinh Nhi, bổ một chưởng vào trên vai trái nha hoàn, nha hoàn không nghĩ tới nàng ra chiều này, nhất thời không có phòng bị, bị nàng đánh ra xa ba thước, khoe miệng chảy ra tia máu đỏ tươi, nàng ngẩng đầu lên, cười lạnh, máu tươi nhuộm đầy khoang miệng rất quỷ dị, nàng nói: “Không nghĩ tới lại là một người thâm tàng bất lộ! Xem ra ta coi thường người, nhưng vô luận như thế nào cũng sẽ không để cho người đến gần chủ nhân!”

Vừa dứt lời, nàng như một con sư tử hung mãnh vọt tới Dao nhi, Dao nhi hết sức chăm chú, xoay tròn xinh đẹp như bướm bướm, khéo léo vòng qua sau lưng nha hoàn, nhanh chóng xuất chưởng, đánh nàng nằm trên mặt đất, nha hoàn đụng đầu vào chân bàn, trên trán ứa ra máu tươi!

Thấy thế, Dao nhi cười lạnh, khoe miệng hơi cong, chăm chọc nhìn nha hoàn không biết tự lượng sức mình, nha hoàn thoi thóp một hơi, Dao nhi cũng không thương hại nàng, ôm Tinh Nhi vội vã chạy ra ngoài.

Khi nàng lao ra cửa, nàng đụng vào một người đang xông tới, hần chính là thập hoàng thúc từ bên ngoài trở về sau khi làm việc, bị người đột nhiên đụng, hần rất nhanh nhìn rõ là Dao nhi, vì vậy ổn định thân thể Dao nhi, cười tà hỏi: “Chuyện gì vội vàng hấp tấp? Chẳng lẽ không thể chờ đợi muốn nghênh đón Bồn vương?”

“Cút ngay! Ta không thời gian dây dưa cùng người!” một tay Dao nhi đẩy hấn ra, giọng nói rất không vui, cũng không biết Tinh Nhi có uống thuốc hay không, nàng phải đi tìm đại phu!

Thập hoàng thúc không vui cau mày, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười thỏa đáng, nhẹ giọng kiên nhẫn nói: “Chuyện gì tức dữ như vậy? Nói nghe một chút, có lẽ ta có thể giúp người!”

Mới vừa rồi nàng cực kỳ tức giận, nhưng bây giờ nàng tỉnh táo rất nhiều, trong tòa thành xa lạ nàng không quen ai, đi đâu tìm đại phu đây? Chỉ có thể dựa vào thập hoàng thúc! Nàng cúi đầu lo lắng nhìn Tinh Nhi an tĩnh trong ngực, giọng điệu chứa oán giận: “Thủ hạ của người hạ độc hại Tinh Nhi! Mau giúp ta tìm đại phu chẩn bệnh cho Tinh Nhi!”

Thập hoàng thúc vừa nghe đã nóng nảy, hấn đứng nghiêm, ánh mắt nghiêm túc nhìn phía trước, la to một tiếng: “Người tới! Truyền thái y!”

“Dạ, chủ nhân!” từ chỗ tối bí mật nghe được một thanh âm, rất nhanh nghe tiếng bước chân đi xa, thập hoàng thúc cho Dao nhi một nụ cười an tâm, sau đó cất bước đi tới gian phòng của Dao nhi, lúc này nha hoàn đã lão đảo đứng lên, khi thấy thập hoàng thúc, nha hoàn cúi đầu cười lạnh, sau đó kẻ ác cáo trạng trước: “Chủ nhân, thuộc hạ phát hiện nữ nhân kia mưu đồ bất chính, vì vậy. . . .”

“A. . . .” Nha hoàn hét thảm một tiếng, nàng liền ngã vào trong vũng máu!

Thập hoàng thúc từ trên cao nhìn xuống nha hoàn, lạnh lùng nói: “Cãi lời Bồn vương, chỉ có chết!”

“Người đâu! Xử lý nàng!” Một câu nói quyết định sống chết, nha hoàn tự biết không thể sống, lúc bị hai thị vệ kéo ra ngoài, sắc mặt thật bình tĩnh, không có sợ hãi!

Dao nhi đứng ở cửa, ghen hờn nhìn một màn này trần trối, nàng biết thập hoàng thúc là người âm hiểm, nhưng tận mắt nhìn thấy hấn lãnh khốc vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, trong lòng vẫn hơi sợ!

Mới nháy mắt, một đại phu tay cầm cái hòm thuốc vội vã chạy tới, lúc này Tinh Nhi nằm ở trên giường, đại phu hành lễ với thập hoàng thúc: “Thần tham kiến Đại vương!”

“Miễn lễ, chẩn bệnh cho Tinh Nhi!” Thập hoàng thúc uy nghiêm ngồi ở trên ghế thái sư, lên mặt giống như đế vương cao cao tại thượng, đại phu đi tới bên giường, để cái hòm thuốc xuống, bắt mạch cho Tinh Nhi, sau đó lại nhìn con mắt Tinh Nhi! Dao nhi căng thẳng đứng nghiêm ở một bên, mắt chăm chú nhìn Tinh Nhi, trong lòng bàng hoàng sợ hãi!

Nhưng lời của đại phu đã khiến Dao nhi bình tâm lại, đại phu khúm núm nói với thập hoàng thúc: “Đại vương, đứa bé không có sao! Thần ột phương thuốc uống vài lần là được!”

“Đi xuống!” Thập hoàng thúc không nói nhiều, phất tay một cái bảo đại phu rời đi, Dao nhi ngồi ở trên mép giường, trái tim rất cuộc nhanh chóng buông xuống rồi, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tinh Nhi, trên mặt mang nụ cười từ ái, cả người phát ra ánh sáng tình thương của mẹ chói mắt.

Thập hoàng thúc nhìn Dao nhi một cái thật sâu, cuối cùng yên lặng mà rời khỏi! Dao nhi bình tĩnh vượt qua một đêm, đến trời sáng! Nàng mới vừa rời giường rửa mặt xong liền nghe được tiếng gõ cửa!

Nàng nhẹ nhàng đi tới mở cửa, đập vào mi mắt là khuôn mặt tươi cười anh tuấn tiêu sái của thập hoàng thúc! Dao nhi không tỏ vẻ gì hỏi: “Chuyện gì?”

Mặc dù thanh âm nàng lạnh như băng không nhiệt độ, nhưng thập hoàng thúc hoàn toàn không thềm để ý, một tay hấn đỡ khung cửa, nửa dựa vào! Nhếch miệng, nụ cười xinh đẹp tà mị treo ở đuôi lông mày! Thanh âm hấp dẫn dễ nghe truyền vào trong tai Dao nhi: “Bồn vương đến dẫn người đi thưởng thức đồ!”

“Không đi!” Dao nhi cự tuyệt, ánh mắt của nàng nghiêng mắt nhìn về phía sau, động tác rất nhỏ bị thập hoàng thúc bắt được, hấn cười một tiếng, bảo đảm nói: “Yên tâm đi, Tinh Nhi không có việc gì! Bồn vương phái chuyên gia bảo vệ nàng!”

Thấy hấn quyết tâm, Dao nhi biết không cách nào cự tuyệt! Vì vậy khẽ gật đầu, nhảy ra phía ngoài một bước thuận tay đóng cửa lại, nói: “Ta có thể đi, nhưng thời gian không thể quá dài!”

“Yên tâm, sẽ đưa ngươi về trước khi Tinh Nhi tỉnh lại!” Thập hoàng thúc lại sẵn sóc chu đáo, nhưng ai biết người âm hiểm xảo trá như hắn giờ trò gì đây? Thập hoàng thúc làm một dấu tay mờ, sau đó song song đi vào hậu viện tòa thành với Dao nhi.

Tòa thành tráng lệ, nhưng ai cũng không ngờ được phía sau có khoảng trời riêng! Xuyên qua một đường hẹp, hai bên đều là tường đồng vách sắt! Bọn họ mở ra một cánh cửa sắt cuối cùng, đập vào mi mắt là một nơi chốn rộng rãi, cơ hồ có thể dung nạp hơn ngàn người!

Dao nhi ngẩng nhìn bốn phía, đất trống bốn phía đều là giá binh khí, giáo dài, đại đao, kiếm bén! Mũi tên, đủ loại kiểu dáng! Dao nhi phỏng đoán nhất định là nơi luyện binh! Nàng nhíu chặt đôi mày thanh tú, khe khẽ cắn môi dưới! Trong mắt hiện một tầng lo lắng, trái tim treo cao, thân thể căng thẳng! Tâm thần bất định bất an!

Thập hoàng thúc len lén liếc nàng một cái, cảm thấy hài lòng với sợ hãi của nàng!

Dao nhi cường bách mình tỉnh táo, hỏi: “Ngươi dẫn ta tới chỗ này làm gì?”, nàng ngừng thở, lẳng lặng lắng nghe trả lời của thập hoàng thúc, nhưng nàng lại sợ nghe được đáp án không muốn nghe!

Thanh âm uy nghiêm của thập hoàng thúc xuyên thấu màng nhĩ của nàng, chấn vỡ lòng nàng, hắn nói: “Để ngươi thấy quyết tâm hùng bá thiên hạ của bốn vương!”

Không nhìn ánh mắt của Dao nhi, hắn vỗ tay! Theo thanh âm vang lên, hơn ngàn tinh binh mặc khôi giáp, đầu đội mũ sắt, cầm binh khí trong tay lao ra từ đất trống hai bên! Tự động sắp hàng chỉnh tề, đứng nghiêm cẩn! Mọi người tinh thần sung mãn, áo nhung toả sáng! Mắt nhìn phía trước! Lỗ tai giờ lên, yên lặng nghe chủ tướng ra lệnh!

Lúc này, một chủ tướng đi chậm tới trước người thập hoàng thúc, quỳ một chân xuống, lễ bái: “Thần, tham kiến Đại vương!”

“Mời tướng quân đứng lên!” Thập hoàng thúc mỉm cười dịu nhẹ, sau đó hạ thấp giọng phân phó: “Xin cho đồng minh của bốn vương thấy tình hình luyện binh!”

Mặc dù lúc này hắn hòa ái dễ gần, nhưng Dao nhi chú ý thấy nụ cười của hắn còn chưa đạt tới đáy mắt! Chỉ là bề ngoài!

Đồng minh? Dao nhi nghe vậy! Tức giận xông lên ót! Nàng cảm tức nhìn hắn, hé miệng vừa định tức giận mắng: “Ai là đồng. . . .”

Thập hoàng thúc bắn một ánh mắt lạnh tới ép đem nàng lấy lời nói nuốt vào trong bụng! Trong đầu hiện ra ánh mắt khát máu của hắn, nghĩ đến tâm cơ tràn đầy tàn nhẫn dục vọng của hắn, Dao nhi hơi sợ, nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, bộ dạng phục tùng, vẻ mặt buồn thiu!

Nàng ăn nhờ ở đậu, là con tin, nàng không thể lấy trứng chọi đá! Coi như mình có thể liều đến lười rách cá chết, đồng quy vu tận, nhưng Tinh Nhi làm thế nào? Bé còn nhỏ như vậy, thật phải thừa nhận nhiều như vậy sao?

Không được! Bình tĩnh, yên lặng theo dõi biến hóa! Sau khi Dao nhi nghĩ thông suốt, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng đến mấy ngàn tinh binh! Chờ đợi thời cơ.

Thập hoàng thúc liếc về gương mặt không hề gợn sóng của nàng, hắn nhếch miệng, hài lòng cười, thật không hổ là nữ trung hào kiệt hắn xem trọng! Khí chất tâm cơ, mưu trí tỉnh táo, đều trên người đời!

Hơn nữa còn có dung nhan khuynh quốc, phong thái tuyệt sắc! Đế vương hai nước Minh Nguyệt đều cam chịu làm quý dưới váy nàng! Có nàng, một người địch vạn quân! Như hổ thêm cánh, đoạt giang sơn dễ như trở bàn tay!

125. Chương 146: Thiên Thánh Phu Nhân

Binh lính tinh thần phấn khởi, tùy thời chuẩn bị chiến đấu, tòa thành quỵ dị, thập hoàng thúc thần bí. Hắn muốn lật đổ Minh quốc rồi lập tân vương! Tất phải tuyên chiến, trong thành gặp tai họa, không chỉ có Hiên không dễ chịu, dân chúng cũng sẽ không sống yên ổn! Nàng phải làm sao đây?

Lúc Dao nhi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tiếng gào thét phá vỡ màng nhĩ của nàng: “Rống. . . . Rống. . . . Giết. . . . Giết. . . . “

Nàng khiếp sợ ngẩng đầu, trông thấy binh sĩ tinh thần toả sáng huấn luyện thật chỉnh tề, ra quyền có lực, ánh mắt tập trung ở một cái phương hướng, đứng tấn có lực, vững như cây tùng.

Len lén liếc thấy nụ cười đắc ý giắt trên mặt thập hoàng thúc, lòng của Dao nhi dần dần trầm xuống, hốt hoảng sợ hãi, binh lính của hắn mạnh mẽ nhanh nhẹn, lực chiến đấu không giống bình thường, hơn nữa hắn cố ý cho Dao nhi nhìn thấy, không biết là ý gì? Như vậy thể lực bí mật của hắn lớn bao nhiêu? Nàng lại bị vây ở trong thành này, Hiên tứ cố vô thân nên làm cái gì cho phải?

Nàng không thể ngồi đợi đánh chết, phải chủ động xuất kích! Dao nhi quyết định xong, chợt thân thể nàng lung lay, đưa tay che đầu, sắc mặt thống khổ! Thập hoàng thúc phát hiện nàng có cái gì không đúng, đỡ nàng, hỏi: “Thể nào?”

Dao nhi nhìn hắn suy yếu cười một tiếng, yếu đuối vào bên người hắn, yếu ớt nói: “Có lẽ đứng lâu, đầu hơi choáng!”

“Vậy thì trở về!” Thập hoàng thúc nói một câu, sau đó đỡ Dao nhi đi trở về, đưa Dao nhi về phòng rồi, thập hoàng thúc rời đi, Dao nhi ngồi ở trên bàn, đợi sau khi thập hoàng thúc rời đi, Dao nhi nhìn cửa đóng lại, đưa tay che đầu, mắt nhìn chăm chăm phía trước, lập tức lên tinh thần, đầu óc vòng vo mấy trăm vòng suy tư đối sách.

Đang lúc quanh co khúc khuỷu, chuyện làm người ta không ngờ trước được xảy ra, Dao nhi trong lúc vô tình nghe được tin tức làm người ta khiếp sợ, hai nước Minh Nguyệt khai chiến với thập hoàng thúc! Chiến hướng kịch liệt, khói lửa báo động cuộn cuộn, chiến hỏa thiêu đốt mỗi góc!

Thập hoàng thúc tự lập làm vua, phong Dao nhi thành Thiên Thánh phu nhân, trong đó có huyền cơ khác, thập hoàng thúc tuyên bố với bên ngoài, Hoàng Phủ Hiên có Lưu Quân Dao dân giàu nước mạnh, bách tính an cư lạc nghiệp.

Hiên Viên Triệt có Lưu Quân Dao, liền đi lên ngôi vị hoàng đế, có thể thấy được lời đồn đãi của giang hồ: người có Lưu Quân Dao được thiên hạ! Là ông trời chủ định!

Mà thập hoàng thúc hắn có Lưu Quân Dao, cũng là theo dân thuận lòng trời, đi lên ngôi vị hoàng đế là tình thế bắt buộc!

Lúc nghe tin tức này, tất cả mọi người kinh hãi, Hoàng Phủ Hiên thì may mắn rốt cuộc có được tin tức của Dao nhi, kế tiếp phải nghĩ biện pháp cứu Dao nhi ra.

Mà Dao nhi thì lại tức giận! Nàng lập tức lao ra gian phòng, tìm kiếm bóng dáng của thập hoàng thúc khắp nơi!

Chợt nhìn thấy một nha hoàn ở nơi khúc quanh của viện, Dao nhi xông lên lôi nàng, tâm tình có chút mất khống chế hung hăng hỏi: “Hắn đang ở đâu? Đại vương của các ngươi ở đâu?”

Nha hoàn bị ngoại lực kéo, thân thể đứng không vững, hơn nữa bị Dao nhi hung hăng hô, càng thêm sợ tới mức hồn bay phách tán, có lẽ là thập hoàng thúc đã phân phó, nha hoàn cung kính đối với Dao nhi, nha hoàn cúi đầu, cung kính trả lời nhưng trong thanh âm có một chút run rẩy: “Phu. . . nhân, đại vương ở thư phòng!”

Nha hoàn vừa dứt lời, bóng dáng Dao nhi thoáng một cái đã sớm không thấy, bên trong thư phòng, rèm cửa sổ bốn phía được kéo xuống, bên trong thư phòng đen như mực, thập hoàng thúc ngồi ở trên ghế chính, bốn người áo đen che mặt chia ra ngồi hai bên trái phải phía dưới! Không khí rất nghiêm túc, tựa hồ đang thảo luận chuyện lớn quốc gia, hoặc là mưu đồ bí mật cái gì!

Một tiếng ‘ bùm ’ vang thật lớn, Dao nhi phá vỡ cửa, ánh sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện đau nhói năm người bên trong, thập hoàng thúc híp mắt, không biết là tức giận hay chưa thích ứng ánh mặt trời. Bốn người khác che mặt không thấy rõ vẻ mặt!

Dao nhi đứng ở cửa thần sắc nặng nề, trong đôi mắt lộ ra tức giận, mặt lạnh lùng không chút thay đổi. Đôi môi mềm mại khẽ mở khẽ ngậm, nhẹ nhàng khạc ra mấy chữ: “Những người khác đi ra ngoài!”

Bốn người còn lại nghiêm nhiên bất động như núi, mặt không thay đổi ngồi ngay thẳng! Cho đến thập hoàng thúc nhẹ nhàng phất tay, thanh âm trầm thấp vang lên, bọn họ mới xếp thành hai hàng rời đi, thập hoàng thúc nói: “đi ra ngoài!”

Trước khi đi bọn họ nhìn Dao nhi một cái thật sâu, ánh mắt rất phức tạp! Dao nhi nhưng không quản được ánh mắt của người khác, nàng chậm rãi mở bước chân ra, mặt không chút thay đổi, trong ánh mắt mang theo tức giận, bước rất nặng, có thể thấy được giờ phút này nàng đã phần nộ đến cực điểm. Nàng đi tới trước người thập hoàng thúc, khẽ cúi người, hỏi từng chữ từng câu: “Người muốn xưng bá thiên hạ cần gì kéo ta xuống nước?”

“A. . .” Hắn nhếch khóe miệng, cười nhạo Dao nhi ngu xuẩn, hắn đứng dậy, thân thể cao lớn ngăn trở tầm mắt Dao nhi, hắn vươn tay nâng cằm Dao nhi, trong mắt phủ lên một tầng ý lạnh, nói: “Ngây thơ! Nếu không vì sao Bốn vương hao tổn tâm cơ dẫn người đến nơi này? Lo làm phu nhân của người, Bốn vương bảo đảm người và nữ nhi bình yên vô sự, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng!”

Ánh mắt của hắn khiến Dao nhi rung mình một cái! Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của nàng hiện nụ cười lạnh như băng, trong tròng mắt lộ ra hận ý, giọng nói rất quyết tuyệt: “Thất đức như người sẽ gặp báo ứng! Vì riêng tư của bản thân mà đặt dân chúng trong nước lửa, đây không phải là tấm lòng một đế vương nên có! Mà người, không có mệnh đế vương!”

Dao nhi không nghĩ tới, nàng đã chọc giận thập hoàng thúc, bàn tay thập hoàng thúc kèm cằm của nàng, nàng đau đến nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt nhưng quật cường không chịu rơi xuống.

Cả khuôn mặt thập hoàng thúc đều vặn vẹo, thanh âm trầm thấp lộ ra hận ý và thương tâm: “Chớ nói mệnh số gì với bốn vương! Ánh mắt của ông trời đã sớm mù, Bốn vương chỉ tin chính mình! Người định thắng thiên, thiên hạ là vật trong túi Bốn vương, nó nhất định thuộc về ta!”

“Kẻ điên!” Dao nhi vô tình khạc ra hai chữ, nhìn hắn chằm chằm, hận không thể trừng ra mấy cái động.

Chợt, thập hoàng thúc giận quá hóa cười, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt, hắn đặt câu hỏi: “ Bốn vương rất yêu thích đôi mắt này, người biết không? Thông minh tinh táo, cơ trí minh mẫn, nghịch ngợm đáng yêu, bao hàm toàn diện! Thứ đẹp nhất thế gian cũng không qua đôi mắt này! Thật là làm cho Bốn vương yêu thích không buông tay!”

Lời của hắn chỉ rước lấy tức giận của Dao nhi! Thập hoàng thúc gật gù đắc ý cười nói: “Ha ha ha. . . . Coi như là trừng người cũng đẹp mắt như vậy! Người nói, Bốn vương nên làm gì người đây?”

“Bệnh thần kinh! Ta sẽ không bỏ cuộc!” Dao nhi chầm chọc nói, cũng thừa dịp hắn không chú ý dùng sức gỡ tay hắn ra, thối lui khỏi mấy bước xa!

Khi thập hoàng thúc ngửa mặt lên trời cười nhạo, Dao nhi tiêu sái xoay người, nện bước chân trầm trọng rời đi thư phòng!

Ban đêm, Tinh Nhi thật biết điều ăn xong liền buồn ngủ, đêm đã khuya, Dao nhi nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài phòng, yên tĩnh, trong viện to như vậy không có một bóng người, nhưng Dao nhi rõ ràng, thập hoàng thúc nhất định phái rất nhiều người giám thị nàng ở trong bóng tối, cho nên nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Chợt, ánh trăng xuyên qua, chiếu y phục treo trong tủ áo lên tường, tạo thành một bóng người! Dao nhi lóe lên ý tưởng, Dao nhi lập tức có chủ ý, nàng nhanh chóng cởi y phục trên người ra, tìm một cái ghế treo y phục lên, đặt ở bên giường, rồi đốt nến ở bên cạnh, tất cả chuẩn bị sẵn sàng!

Nàng mặc áo đen, che mặt. Mang theo một thanh chủy thủ khéo léo, đẩy cửa sổ ra, vèo một cái bóng dáng liền lẩn vào trong đêm đen, tốc độ rất nhanh!

Một bóng đen thần bí xuyên qua ở trong thành, cuối cùng đến phía sau tòa thành, đêm rất yên tĩnh, nhưng phía sau tòa thành lại đinh đinh đương đương, tựa hồ là thanh âm chế tạo binh khí! Bóng đen đến gần hướng thanh âm phát ra, một cỗ khí nóng đập vào mặt. Nàng núp sau cây cột bên ngoài, nhìn lên mấy người đang chế tạo binh khí cả đêm!

Lúc này nàng ngồi xổm người xuống, móc ra một sợi dây nhỏ từ trên người, trong tay cầm một cái hộp quẹt! Đốt dây nhỏ, thanh âm ‘tê tê tê. . .’ vang lên, nàng bước nhẹ nhàng linh hoạt, lập tức rời đi!

Mới vừa đi ra ngoài 100m, liền nổ ‘bùm’, phòng chế tạo đột nhiên bị hỏa hoạn nuốt hết! Nổ kinh động người phía trong tòa thành, bao gồm thập hoàng thúc! Nhất thời các loại thanh âm tề tụ hậu viện, hành động bất thích khách lập tức triển khai!

Nàng thấy tình hình không ổn, nhanh chóng chạy đi, trốn trốn tránh tránh! Rất nhanh trở về trong phòng, nhanh chóng thay xong quần áo, nhét y phục màu đen vào góc giường! Sau đó thổi tắt cây nến, bóng người trên tường biến mất!

Lúc này, trên hành lang ngoài phòng, thập hoàng thúc chấp tay sau lưng, thần sắc nặng nề, hỏi: “Nàng vẫn luôn ở đây à?”

“Chủ nhân, cả đêm đều ở đây, chưa từng rời khỏi!” Thủ hạ của hắn trả lời! Một đêm hắn đều ở đây coi chừng chưa từng rời đi nửa bước! Quả thật không thấy bên trong phòng có gì dị thường!

Thập hoàng thúc khẽ cau mày, cất bước, đứng ở cửa phòng, gõ cửa ‘bịch bịch bịch. . .’

Bên trong phòng nửa ngày không có phản ứng, hắn tiếp tục gõ cửa, nghe được âm thanh sột sột soạt soạt trong phòng, trong lòng hắn kinh hãi, lập tức muốn xô cửa đi vào, không nghĩ tới cửa được mở ra, Dao nhi xuất hiện ở trước mặt hắn, y phục trên người xốc xếch, tựa hồ quá gấp chưa có mặc xong! Tóc cũng rối, tựa hồ mới từ trên giường bò dậy!

Giọng nói Dao nhi không tốt, oán trách: “Làm gì? Buổi tối khuya không ngủ à!”

“Ngủ?” Thanh âm của hắn không nóng không lạnh, nghe không ra là giận hay vui! Nhưng Dao nhi không quan tâm, nàng gạt đầu một cái, thuận tiện ngáp một cái, nói: “Mới vừa nằm xuống!”

Sau đó lại thúc dục gấp rút nói: “Không có việc gì ta muốn ngủ!”, vừa nói liền chuẩn bị nhốt hắn ở ngoài cửa! Thập hoàng thúc cũng không có nói gì, chỉ nhìn nàng một cái, sau đó lui về phía sau một bước, xoay người rời đi! Dao nhi cau mày, đóng cửa lại, nhìn ra cửa sổ thấy hắn đi về phía trước, Dao nhi cười lạnh, cởi quần áo rồi, nằm ở trên giường ôm Tinh Nhi tiến vào mộng đẹp!

Kho binh khí của hắn bị phá hủy, nói vậy chiến tranh sẽ tạm thời dừng lại! Nhưng luôn có chuyện khó có thể dự liệu, kể từ sau ngày đó hắn lại biến mất, hơn nữa vừa đi chính là nửa năm! Thời gian trôi qua xuân về hoa nở, trong sân hoa cỏ rực rỡ, gió nhẹ phát qua, cánh hoa bay xuống trên mặt đất!

Tinh Nhi đã bì bõm học nói! Không còn là em bé, hai má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, như tiểu mỹ nhân đáng yêu! Có Tinh Nhi làm bạn Dao nhi sống thật tốt!

Ngày hôm đó, hai mẹ con ở trong sân hóng mát, chợt Tinh Nhi chỉ vào trên cây, không rõ ràng kêu la: “Mẹ, tóc tóc. . .”

Nghe vậy, Dao nhi không hiểu! Nhưng theo tay Tinh Nhi nhìn lại, Dao nhi hiểu rõ cười một tiếng, kiên nhẫn dạy nàng: “Tinh Nhi, không phải tóc tóc, là hoa. . . Hoa.”

Tinh Nhi ảo não nhìn nàng, sau đó học Dao nhi mà phát âm: “Hoa. . .”

Dao nhi nở nụ cười ngọt ngào, cao hứng tán dương: “Tinh Nhi thật thông minh, một chút liền thông!”, sau đó in một cái hôn ở trên mặt Tinh Nhi, em bé mặc dù không hiểu lắm, nhưng được mẫu thân khen ngợi, Tinh Nhi cười vui vẻ, “Ha ha ha. . .”, cười rất vui vẻ, Dao nhi dùng khăn lụa lau khô nước miếng ở khóe miệng Tinh Nhi! Hai mẹ con cười rất hạnh phúc!

Nhưng trong lòng Dao nhi cũng có phiền muộn, không biết tình huống Thanh nhi như thế nào?

126. Chương 147: Tung Lưới Bắt Chim

Một nhánh hoa lê mang mưa xuân, vạn vật cỏ cây đều khôi phục!

“Mẹ. . . Hoa hoa. . .” Tinh Nhi ở trong ngực rất hưng phấn, ngón tay út mập phì chỉ cây lê hoa cách đó không xa, Dao nhi ôm nàng đứng dưới tàng cây, gió nhẹ thổi cánh hoa lê xuống rơi vào trên tay Tinh Nhi.

Đứa bé tựa hồ đối với cái gì cũng cảm thấy mới lạ, nàng vui vẻ cười ra tiếng, nắm cánh hoa lê quơ quơ trước mặt Dao nhi giống như hiến vật quý, Tinh Nhi nói chuyện đứt quãng : “Mẹ, mẹ xem. . . Hoa. . . Hoa!”

Xuyên thấu qua cánh hoa lê trên tay Tinh nhi, Dao nhi loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng nữ nhân quen thuộc và thấp hoàng thúc vòng qua hành lang cách đó không xa đi tới thư phòng! Dao nhi kinh ngạc nhìn hai người bọn họ đi xa, cũng không lấy lại tinh thần, cho đến khi Tinh Nhi gọi nàng: “Mẹ không ngoan. . . Không chuyên tâm!”

Nghe được giọng nói ngọt ngào của nữ nhi, Dao nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy Tinh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt to ảo não nhìn chăm chăm, đáng yêu nghịch ngợm dán hoa Lê vào trên mặt Dao nhi, Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, trong đầu vẫn còn thoáng qua bóng dáng của nữ nhân mới vừa rồi! Nghi ngờ tràn đầy đầu của nàng.

Bên trong thư phòng, tràn đầy không khí thoải mái! Hai thân thể với quần áo xốc xếch quần quít chung một chỗ, tiếng rên rỉ của nữ tử và tiếng gầm nhẹ của nam nhân đan vào chung một chỗ, thân thể mềm mại của nữ tử nằm ở trên người nam tử. Phả hơi thở ấm áp vào bên tai hắn, thanh âm hấp dẫn tràn đầy mập mờ ghé vào lỗ tai hắn: “Đại vương thật là lợi hại!”

Mặt Thập hoàng thúc không chút thay đổi, sợi tóc xốc xếch sau khi kích tình lui bước dính vào trên ngực, hắn hỏi: “Hắn không có thỏa mãn ngươi sao?”

Nữ tử lạnh lùng nhếch miệng, trên gương mặt hiện lên nụ cười châm chọc, trong giọng nói tràn đầy khinh thường: “Hắn? Lạnh lùng giống như một thi thể! Căn bản không đặt tâm trí trên người ta!”

Sau đó nữ tử cười duyên, thân thể nhu nhược dán chặt vào lồng ngực rộng rãi của hắn, dùng tiếng nói mập mờ trầm thấp: “Vẫn là đại vương lợi hại! Vũ nhi có chút không chịu nổi !”

Nói xong, nàng then thùng cúi đầu! Đổ mặt thấu giống như quả táo có hương vị ngọt ngào ngon miệng, nam tử vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, bàn tay ôm hông của nàng, nhẹ nhàng véo một cái chọc cho nàng cười khê một hồi, hạ thấp giọng nói, thâm trầm có lực, nam tử hỏi ngược lại: “Không chịu nổi? Bỏ vương khiến người sướng như tiên!”

Tiếp theo lật người đè nữ tử, hô mưa gọi gió!

Tiếng thở dốc dần dần biến mất, thập hoàng thúc không chìm đắm trong nữ sắc, hắn từ đầu đến cuối đều không có quên mục đích của mình, thập hoàng thúc vuốt vuốt tóc đen ở ngực nữ tử, hỏi: “Chuyện tiến hành như thế nào?”

Nụ cười yêu mị, mắt quyến rũ như tơ! Nhìn chăm chăm thập hoàng thúc, nàng nhẹ nhàng đâm lồng ngực của hắn, câu giận: “Đại vương không tin Vũ nhi sao? Vũ nhi có lúc nào làm Đại vương thất vọng?”

Thập hoàng thúc nắm tay ngọc quý rồi của nàng, sắc mặt cứng ngắc, nhưng lại cố gắng nở nụ cười, cả bộ mặt thoát nhìn rất không hài hòa: “Vũ nhi là trợ thủ đắc lực của Bỏ vương, làm sao Bỏ vương không tin? Sự kiện kia ngàn vạn không thể phớt lờ, nếu không sẽ phí công nhọc sức!”

“Vũ nhi biết!” Lãng phí thời gian xong, mây mưa hoan ái lại tái hiện!

Mặt trời dần dần rơi xuống trốn vào trong đám mây, Dao nhi cũng hết hứng thú du ngoạn, từ khi thấy nữ tử quen thuộc đó, lòng nàng liền không yên, Tinh Nhi cũng oán trách rất nhiều lần, cho đến cuối cùng Tinh Nhi chơi mệt mỏi nằm ở nàng trong khuỷu tay tiến vào mộng đẹp, Dao nhi mới có cơ hội suy tư nghĩ vấn trong đầu.

Trở lại trong phòng, Dao nhi đóng kỹ các cửa! Đặt Tinh Nhi lên giường đắp kín mền, một thân một mình nàng đi tới đi lui trong phòng, khổ sở suy nghĩ, các loại suy nghĩ quán thành một đám, khiến nàng phiền não bất an! Vì khiến mình tỉnh táo lại, Dao nhi ngồi ở bên bàn sách, cầm bút lông viết chữ vẽ tranh ở trên tờ giấy trắng! Phân tán lực chú ý, đổi lại góc độ suy tư thì có lẽ sẽ có chuyển cơ!

Chợt, trong đầu nàng thoáng qua một bóng người, đột nhiên hiểu thân phận của nữ tử kia! Nghĩ đến đây, chân mày chưa từng giãn ra của Dao nhi ngược lại chau càng chặt hơn.

Nếu đoán không sai! Giang sơn sẽ đại loạn, dân chúng sống ở trong nước sôi lửa bỏng, Hiên cũng không thể vô tư! Môi hở răng lạnh, thay vì ngồi yên xem hổ đấu, tương lai chịu đựng nguy hiểm bị thù tằm, thì thà liên thủ với Minh quốc tìm một con đường sống!

Không biết Hiên có nghĩ đến điều này chưa? Hắn có mạnh khỏe?

Chợt, nàng nhìn thấy chim nhỏ riu ra riu rít trên cây ngoài cửa sổ, trên mặt nàng hiện lên nụ cười khó được, nàng đi tới bên giường lấy cây sáo yêu quý ra, sau đó viết một chữ ở trên tờ giấy, đứng ở bên cửa sổ, đặt cây sáo ở khóe miệng, một khúc nhạc du dương uyển chuyển truyền tới tận 3000 tầng trời bên ngoài.

Mới một lát, một con chim đã nghe tiếng Dao nhi bay tới, dừng ở trên bệ cửa sổ, Dao nhi nhàn nhạt cười một tiếng, để cây sáo xuống, đưa tay vuốt ve lông vũ mềm mại của con chim, chim cũng rất ngoan, tay ngọc vô tình hay cố ý tuột xuống đến bụng chim, tờ giấy ở lòng bàn tay dính vào lông vũ trên bụng chim, Dao nhi vui vẻ thổi cây sáo, con chim vui sướng vỗ cánh bay lượn trời xanh!

Chỗ giao nhau giữa Nguyệt quốc và Minh quốc! Quân đội trú đóng ở trên cỏ rộng lớn, khói bếp lượn lờ, tiếng gào thét của binh lính huấn luyện. Trong đại doanh chủ soái, vẻ mặt Hoàng Phủ Hiên đau khổ, cau mày! Trong tay đang cầm binh thư, mặt trời dần dần xuống núi, trong đại doanh đã đốt nến, lờ mờ có thể thấy được hân múa bút thành văn dưới ánh nến.

Thân thể kiên cường như sắt chiếu bóng trên mặt đất, bóng đêm càng làm bóng dáng của hắn thêm cô đơn, rất tịch mịch.

Đột nhiên ‘Lú lo. . .’, tiếng chim hót làm ồn Hoàng Phủ Hiên, hắn không cách nào tập trung tinh lực trên binh thư, phiền não ném binh thư lên bàn ôm tay tựa vào trên ghế thái sư, vốn định yên tĩnh một chút, nhưng tiếng chim hót làm cho lòng hắn phiền nôn nóng.

Hắn đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, con chim không sợ hãi, hắn nắm con chim, thấy lông vũ nó mềm mại rất thoải mái, vì vậy vui mừng ôm con chim, trong lúc lơ đãng sờ tới vật khác thường ở dưới bụng chim, trong đôi mắt hắn hiện lên một tầng nghi ngờ, hắn sờ sờ bụng chim, quả nhiên tờ giấy rơi vào trong lòng bàn tay của hắn!

Lúc này, trong lòng hắn bắt đầu sinh ra ý niệm, mở tờ giấy, quả nhiên giống y phỏng đoán của hắn, mặt âm trầm rốt cuộc hiện lên nụ cười khó gặp, bên trong tờ giấy có mấy chữ thanh tú: “Môi hở răng lạnh! Bầu trời Minh Nguyệt (trăng sáng)!”

“Là Dao nhi, Dao nhi. . .” Hoàng Phủ Hiên kích động dị thường, tay không bị khống chế lay động, từ lần trước ly biệt hắn đã hàng đêm tưởng niệm, phái ra bao nhiêu người cũng như đá chìm xuống biển, một chút tin tức cũng không có! Hiện tại Dao nhi chủ động liên lạc hắn, nói rõ nàng rất an toàn, về phần tung tích thì hắn không đoán được.

Con chim này trước đây không lâu sư phụ tặng hắn, hôm nay Dao nhi nhất định là muốn liên lạc với sư phụ, lại quý thân xui khiến đưa thư đến chỗ hắn!

Hoàng Phủ Hiên ngoài kích động, không thể không suy nghĩ hàm nghĩa tám chữ này, bốn chữ trước hắn hiểu được, ý bảo hắn đừng ngồi yên xem hổ đấu, ở lúc thích hợp giúp Hiên Viên Triệt một tay, hai chữ Minh Nguyệt trong bốn chữ sau là bày tỏ hai nước Minh Nguyệt, ý của Dao nhi chắc là hai nước Minh Nguyệt liên thủ diệt trừ thế lực của thập hoàng thúc, sẽ quốc thái dân an, ổn định và hoà bình lâu dài!

Hắn nhàn nhạt cười một tiếng, khẽ nhếch khóe miệng lên, giống như mới vừa nước suối rút đi hào hoa, trong con người trong suốt mang theo sùng ái nhàn nhạt! Bàn tay to vuốt ve nét chữ thanh tú, yêu thích không buông tay, giống như chạm được da thịt trơn mềm như tuyết của Dao nhi! Mặc dù không ở chung, nhưng lòng của bọn họ lúc nào cũng liên nhau, ăn ý luôn ở giữa tim!

Chợt, một trận gió thổi tẩm vải bố ở cửa lều ra, một bóng đen mơ hồ đến gần lều, Hoàng Phủ Hiên đặt tờ giấy trên cây nến thiêu đốt khiến nó bị cháy hầu như không còn! Sau đó có bộ mặt phớt tỉnh ngồi ở trước bàn, cầm lên binh thư phía trên, cẩn thận nghiên cứu.

Một lát sau, không có ai xuất hiện theo dự liệu, hần không nhẫn nại được lên tiếng: “Bằng hữu, đã đến rồi sao không hiện thân nói chuyện?”

“Tôi một lát rồi!” Thanh âm đột nhiên xuất hiện từ sau lưng Hoàng Phủ Hiên, Hoàng Phủ Hiên chợt quay đầu lại, khi nhìn thấy người áo đen, mặt lại tươi cười, rút đi khăn trương!

Ở chỗ nguy cơ tứ phía này, rốt cuộc là ai xông vào mà lại khiến Hoàng Phủ Hiên vui vẻ vậy?

Hoàng Phủ Hiên để binh thư xuống, đứng dậy, mỉm cười nói: “Mấy ngày không gặp, công lực tăng trưởng!”

Người áo đen chỉ chừa một đôi mắt ở bên ngoài, lấp lánh có hồn nhìn Hiên, nói: ” không có biện pháp! Ở trong hoàng cung nguy cơ tứ phía, phải như thế!”

Đột nhiên giọng nói của người áo đen rất nghiêm túc, nói: “Chim đã ra khỏi lồng rồi! Chuẩn bị tung lưới, cẩn thận chim hoàng tước sau lưng chim con!”

Hoàng Phủ Hiên thu lại nụ cười ở khóe mắt, đã tính trước, ánh mắt bị tình thế bắt buộc nhìn phía trước, nói: “Lưới đã sớm chuẩn bị tốt rồi! Chỉ đợi chim con bay vào!”

“Được, hợp tác vui vẻ!” Người áo đen vui vẻ xòe bàn tay ra, vỗ tay giao hẹn với Hoàng Phủ Hiên, trận đánh này bọn họ nhất định không thất bại!

Người áo đen cẩn thận lấy một món đồ và một lá thư từ trên người giao vào trong tay Hoàng Phủ Hiên, nặng trĩu, gánh nặng trách nhiệm đè ở trên người Hoàng Phủ Hiên.

Hần không để lại lời nào, chỉ cho Hoàng Phủ Hiên một ánh mắt thần bí, sau đó liền biến mất ở trong đêm tối!

Hoàng Phủ Hiên không kịp chờ đợi mở thư ra, đọc từng chữ từng câu một lần, hiểu rõ mưu kế trong lòng! Hần tự tin, hành động bắt chim lần này sẽ thành công! Hơn nữa hành động cứu thế cũng sẽ thành công.

Hần rốt cuộc có thể an tâm ngủ một giấc ngon! Mà bên trong hoàng cung Minh quốc đều là đèn dầu sáng rõ, các loại tiếng âm ỹ đan vào ở bên ngoài tẩm cung hoàng thượng. Cửa chính đóng chặt lại, không ai biết được chuyện xảy ra bên trong!

Bên trong phòng chỉ có thái y, Cao thái hậu và Hiên Viên Triệt nằm ở trên giường bệnh! Nhìn nhi tử sắc mặt tái nhợt, thoi thóp một hơi, tim Cao thái hậu như bị đao cắt! Một màn mấy năm trước hiện lên ngay trước mắt lần nữa, con lớn nhất bị người hại chết, bà là người đầu bạc tiễn người đầu xanh! Đã là việc rất bất hạnh ở nhân gian! Chẳng lẽ trời cao tàn nhẫn muốn cho nàng bà trải qua thống khổ mất nhi tử lần nữa?

Cao thái hậu vô lực cúi đầu, mới một đêm đã như già hơn mấy chục tuổi, thái y chẩn đoán xong run run rẩy rẩy quỳ gối trước mặt, bẩm báo nói: “Hồi thái hậu! Hoàng thượng trúng kỳ độc, hơi giống loại độc năm đó tiên hoàng trúng!”

“Lui ra!” Thái hậu vô lực phát phát ồng tay áo, chưa từng làm khó thái y, bởi vì năm đó Hoành nhi trúng độc không thể chữa trị, hiện tại Triệt nhi cũng dữ nhiều lành ít!

Thái y yên lặng lui ra, cũng đóng cửa, Thái hậu lão đảo đi tới bên cạnh giường rồng, ngồi ở trên mép giường, đưa ra tay già nua mà run rẩy vuốt ve mặt không có chút huyết sắc nào của Triệt nhi hôn mê bất tỉnh! Vết mặt bị thương! Cả người vô lực! Đôi môi khô run, hé miệng cũng không biết nói cái gì cho phải!

127. Chương 148: Phu Quân Nhi Tử Chọn Một Mà Thôi

Thái hậu hạ chỉ dụ phong tảo chuyện hoàng thượng trúng độc, nhưng người có lòng vẫn có thể nghe thấy!

Nhu Phúc cung, đuổi lui tất cả cung nữ thái giám, tiếng cãi vả liên tiếp! Liễu Nhu tát Vũ phi ‘chát’, gương mặt mềm mại của Vũ phi lập tức hiện lên dấu tay đỏ! Vũ phi bùm mặt phần hận nhìn chăm chăm Liễu Nhu!

Liễu Nhu đánh đòn phủ đầu, nhiều tiếng chát vắn: “Tiện nhân, không phải ngươi nói không lấy tánh mạng của hần sao? Tại sao lại trúng độc?”

Vũ phi lạnh lùng nhếch miệng, cười nhạo Liễu Nhu ngây thơ ngu xuẩn, châm chọc nói: “Nữ nhân ngu xuẩn, độc do chính người bỏ, hôm nay không phân tốt xấu chát vắn ta còn ra tay đã thương người, người có tư cách gì!”

“Ngươi. . .” Liễu Nhu bị người nói chỗ đau, vô lực đánh trả! Nhưng nàng vẫn chết không nhận nợ, tuyệt không ôm đồm vấn đề lên thân mình. Liễu Nhu đưa tay bóp cổ mềm của Vũ phi, rống giận: “Mau giao thuốc giải ra đây!”

Sắc mặt Vũ phi không hề thay đổi, tay ngọc khoắc lên trên tay Liễu Nhu, buông lỏng sự kềm chế của tay Liễu Nhu, cổ áo của Vũ phi thoát khỏi tay Liễu Nhu, Vũ phi châm chọc cười, cười nhạo Liễu Nhu không biết tự lượng sức mình!

Liễu Nhu không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm tay mình, lại nhìn bộ dáng mặt không đổi tim không đập của Vũ phi, hoàn toàn không thể tin! Chợt, sắc mặt Vũ phi biến lạnh, lời nói lãnh khốc vô tình từ trong đôi môi mềm mại của nàng khạc ra: “Không có thuốc giải! Chờ nhật xác cho hần!”

“Ngươi. . . .” tay phải của Liễu Nhu bị Vũ phi kiềm chế, nàng mở tay trái ra, một chưởng tập kích về phía Vũ phi, không nghĩ tới lại bị Vũ phi dễ dàng chặn lại, còn đánh Liễu Nhu một chưởng ngã xuống đất!

Vũ phi nhìn máu tươi chảy xuôi khóe miệng Liễu Nhu, nụ cười lạnh như băng hiện lên ở trên mặt nàng, đôi tay khoanh ở trước ngực, hừ lạnh nói: “Không biết tự lượng sức mình! Chuyện đã đến bước này, người không cách nào quay đầu lại! Hoặc là tiếp tục hạ độc, hoặc là chết!”

Vũ phi nặng nề khạc ra chữ cuối cùng, Liễu Nhu nằm trên mặt đất, phần hận nhìn chăm chăm Vũ phi ngang ngược can rỡ, Liễu Nhu cắn môi dưới cho đến ra máu cũng không nhả ra, con ngươi nàng không ngừng xoay tròn qua trái, tự hỏi quan hệ lợi hại trong đó! Vũ phi là thủ hạ của chủ tử, thân phận của chủ nhân thần bí, Liễu Nhu không biết lai lịch chủ nhân, càng không phải là đối thủ của chủ nhân, nếu như nàng đối đầu với chủ nhân thì chỉ có một con đường chết.

Nhưng muốn tự tay hạ độc hại chết biểu ca, Liễu Nhu không đành lòng! Nàng mâu thuẫn giãy giụa ở trong vũng bùn.

Chợt, thanh âm non nớt truyền đến, kèm theo tiếng bước chân vội vã: “Mẫu phi. . . . Mẫu phi, ngài ở đâu?”

Liễu Nhu cả kinh thất sắc, sao tiểu hoàng tử lại tới? Mà Vũ phi thì nhìn có chút hả hê! Một người nhỏ nhắn đã chạy tới, khi nhìn thấy miệng mẫu phi chảy máu tươi nằm trên mặt đất, tiểu hoàng tử sợ, bước nhỏ xông lên nằm ở trên người Liễu Nhu, nóng nảy kêu gọi: “Mẫu phi thế nào? Mẫu phi!”

Liễu Nhu suy yếu cười một tiếng, đưa tay sờ sờ đầu nhi tử, an ủi: “Mẫu phi không có sao! Chỉ ngã một cái!”

Tiểu hoàng tử nửa tin nửa ngờ, mắt to ảo não nhìn chăm chăm, lúc này, Vũ phi đi tới đứng ở trước người hần, dịu dàng nói: “Tiểu hoàng tử ngoan! Mẫu phi người nói không sai, truyền thái y đến xem là biết không sao!”

“Có thật không? Vũ phi nương nương!” Tiểu hoàng tử không xác định hỏi. Vũ phi không nhìn ánh mắt phần hận của Liễu Nhu, mỉm cười gật đầu, cho tiểu hoàng tử một viên thuốc an tâm.

Vũ phi nhìn Liễu Nhu, cười thần bí, cho Liễu Nhu một vấn đề khó lựa chọn: “nhi tử hoạt bát khéo léo, phu quân thoi thóp một hơi, người sẽ chọn ai? Hi vọng người mau sớm cho ta trả lời chắc chắn! Người biết. . . . Ta từ trước đến giờ không có kiên nhẫn!”

“Người. . .” Trừ hận, Liễu Nhu không còn lời phản bác, Vũ phi tiêu sải đứng lên, liếc nàng một cái, rồi đi không quay đầu lại.

Tiểu nhân hèn hạ, cứ nhiên dùng nhi tử uy hiếp nàng! Một là con trai hoài thai mười tháng thật vất vả mới sinh ra, một là phu quân trong lòng yêu thương! Liễu Nhu lâm vào tình cảnh khó xử, không biết nên như thế nào cho phải?

Nàng cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn nhi tử khéo léo, Liễu Nhu làm một quyết định! Nàng tự hỏi nghiệp chướng nặng nề! Vì nhi tử nàng không thể không làm ra kết thúc.

Cả hoàng cung bao phủ trong lo lắng, bọn cung nữ thái giám rối rít suy đoán, tốp năm tốp ba nghị luận nói huyền thuyên, này lúc Bích Ngọc bưng tổ yến vừa đứng đi qua ngự thư phòng, phía sau núi giả truyền đến tiếng vang sột sột soạt soạt, nàng thả chậm bước chân, nghiêng tai nghe lén! Quả nhiên nghe được mấy cung nữ đang nghị luận: “Nghe nói bệnh tình hoàng thượng nguy kịch!”

Một cung nữ khác nói: “Lời không thể nói lung tung, nếu như bị chủ tử nghe được sẽ chém đầu đấy!”

Nàng không phải đe dọa, hoàng cung vốn chính là chỗ ăn tươi nuốt sống, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm!

Cung nữ tung lời đồn dắc ý nói: “Đây cũng không phải là đe dọa, ta biết một tiểu thái giám hần đang hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, lời của hắn chẳng lẽ giả?”

Thấy nàng tự tin kiên quyết như thế, những người khác nửa tin nửa ngờ! Chợt một thanh âm giận dữ làm các nàng sợ tới mức chột dạ cúi đầu, Bích Ngọc xông lên, mắng: “Nói cái gì đó? Không muốn sống à? Đợi ta bẩm báo Quý Phi, nhốt các ngươi vào trong phòng giam cả đời không thấy mặt trời!”

Mấy cung nữ nghe cảnh cáo này, đều sợ quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, cầu xin tha thứ: “Tỷ tỷ tha mạng! Tội nô tỳ không dám nữa! Cầu xin tỷ tỷ đừng nói với Quý Phi nương nương. . . .”

Bích Ngọc nhú mày, nàng cũng chỉ hù dọa họ, không phải thật lòng đưa họ vào chỗ chết! Nhưng giọng nói vẫn hung ác: “Họa là từ ở miệng mà ra! Quản tốt miệng của chính mình, nếu không lần sau sẽ không may mắn như vậy!”

Nói xong, Bích Ngọc cao ngạo cất bước đi đến Nhu Phúc cung, mấy cung nữ nghe tiếng bước chân rồi đi của nàng, đều len lén ngẩng đầu lên hần hần nhìn chằm chằm bóng lưng Bích Ngọc! Trong miệng lầu bầu cái gì!

Trong Nhu Phúc cung, tiểu hoàng tử được bà vú mang đi ra ngoài chơi, Liễu Nhu một thân một mình ngồi ở trước bàn trang điểm, Liễu Nhu thật bình tĩnh nhìn hình người mỹ lệ trong kính, ánh mắt rút đi dự vọng hung ác ghen tỵ, chỉ để lại một mảnh trong suốt, giống như Liễu Nhu đơn thuần đáng yêu năm đó lại trở về rồi, việc đời phù phiếm, bù không được năm tháng trôi qua.

Liễu Nhu từ từ cầm lên cây lược gỗ, lẳng lặng chia ra ba búi tóc đen! Sau đó chọn lựa một cây ngọc trâm trong vô số trâm cài, toàn thân trong suốt, trắng nõn không tỳ vết! Cắm ở trên búi tóc, Liễu Nhu cười nhạt một tiếng, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cả Bích Ngọc đẩy cửa vào cũng không biết, Bích Ngọc đi tới trông thấy Liễu Nhu khác thường, ngây ngẩn cả người. Nhưng rất nhanh bận rộn mình chuyện, Bích Ngọc vừa cầm tổ yến đặt lên bàn, không chút để ý hỏi: “Hôm nay nương nương trang điểm nhẹ nhàng, rất khác trước kia!”

“Vậy sao?” Liễu Nhu cười, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “So với trước kia thì cái nào đẹp hơn?”

Bích Ngọc suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, tính toán tâm tư của chủ tử là cách sinh tồn ở trong hoàng cung, Bích Ngọc cười đi tới, nói: “Nương nương trước kia quần áo hoa lệ, cao quý, hiện tại thanh khiết nhẹ nhàng! Cân sức ngang tài không phân cao thấp.”

Tư tưởng bằng nhau, không khen không chê, vừa lấy lòng chủ tử cũng không đụng chạm chủ tử. Liễu Nhu nhếch miệng, trong lòng thê lương, thì ra nàng đi lên ghế cao nhất trong hậu cung, lấy được quyền thế địa vị nhưng không có một người thật lòng đối với nàng.

Nhưng việc này không thể tránh khỏi, Liễu Nhu khẽ cúi đầu, chậm rãi chải từng lọn tóc, phân phó nói: “Lui ra!”

Bích Ngọc khom người, nói: “Nô tỳ cáo lui!”, khi Bích Ngọc sắp ra cửa, lại quay đầu lại dặn dò: “nương nương, nô tỳ đặt tổ yến lên bàn rồi!”

“Ừ!” Liễu Nhu gật đầu, Bích Ngọc ra cửa, Liễu Nhu để lược xuống, mắt chăm chú nhìn tổ yến trên bàn cùng chén không giống chén tổ yến như đúc bên cạnh, như có điều suy nghĩ.

Nàng yên lặng đi tới, nuốt từng chút tổ yến vào trong bụng, sau đó đổ cháo vào trong chén, sau đó đập vỡ cái chén giống như đúc, bỏ vào bao bố, ném dơ góc giường.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng xong, Liễu Nhu như không có chuyện gì xảy ra bưng ‘tổ yến’ đi tới tẩm cung hoàng thượng, nghe thái y nói hoàng thượng tỉnh nhưng thân thể vẫn suy yếu không chịu nổi, chỉ có thể nằm ở trên giường, triều chính cũng tạm để ở một bên.

Tẩm cung của hoàng thượng, bên ngoài có trọng binh canh giữ, Âm Dạ dẫn đầu cung kính đứng ở cửa tẩm cung, Liễu Nhu đi tới liền bị ngăn cản, Âm Dạ không kiên nhẫn ngạo không tự ti nói: “Xin nương nương dừng bước, Thái hậu hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào đi vào!”

Liễu Nhu yếu ớt mở miệng: “Đây là tổ yến thái hậu nương nương phân phó đưa tới cho hoàng thượng!”, đưa tên thái hậu ra, Âm Dạ chỉ đành phải ngoan ngoãn để Liễu Nhu đi vào!

Đẩy cửa ra đi vào, xa xa nhìn màn vải che giường rồng, giường rồng này từng là vinh dự ngàn vạn cô gái tranh nhau leo lên, hôm nay để vương lại nằm thoi thóp một hơi, có thể thấy được đời người bị thương!

Hiên Viên Triệt dựng lỗ tai lên nghe tiếng bước chân, hần khẽ nghiêng đầu, thử kêu: “Mẫu hậu?”

Thanh âm dịu dàng của Liễu Nhu kèm theo tiếng bước chân đến gần hần: “hoàng thượng, thái y nói thân thể hoàng thượng suy yếu khó có thể ăn cơm! Cho nên nô tì nấu một chén cháo cho ngài!”

Hiên Viên Triệt không có lên tiếng, Liễu Nhu vén rèm lên, lúc liếc thấy mặt tiều tụy mà gầy yếu của hần, Liễu Nhu thương tiếc, khe khẽ thở dài, nói: “nô tì đỡ ngài đứng lên!”, vừa nói vừa đỡ Hiên Viên Triệt dậy tựa vào trên mép giường, cũng tỉ mỉ kể cái gối sau lưng hần, khiến hần thoải mái hơn.

Liễu Nhu múc một muống cháo đặt ở khóe miệng Hiên Viên Triệt, Hiên Viên Triệt kinh ngạc nhìn Liễu Nhu giờ phút này, giống như trở lại thời thiếu niên, khi đó Liễu Nhu vô dục vô cầu, hồn nhiên thiện lương. Nhưng thời gian chuyển dời nàng dần dần thay đổi, vì sao hôm nay nàng khác thường như thế? Trong lòng Hiên Viên Triệt tràn đầy nghi vấn!

“Khụ khụ khụ. . .” Hiên Viên Triệt bị sặc, ho khan không ngừng, kìm nén đến mặt đỏ bừng, hần gian nan nuốt cháo trong miệng, Liễu Nhu lấy ra một cái khăn thật trọng lau vết bẩn ở khóe miệng cho hần, cũng nhỏ giọng oán giận: “Hoàng thượng ăn cẩn thận một chút!”

Một loại tình cảm di chuyển giữa họ, không giống quá khứ, Liễu Nhu luôn thích quẩn hần, nhưng bây giờ hần ăn cháo xong, Liễu Nhu dịu dàng xuống đắp kín mền, không hề lưu luyến rời đi!

Liễu Nhu thả chậm bước chân, ngồi yên ở lương đình trong Ngự Hoa Viên, yên lặng chờ đợi nên người tới! Chỉ chốc lát sau, Vũ phi đỏ rực yêu mị lắc lắc eo thon đi về phía Liễu Nhu, Vũ phi cười xinh đẹp!

Vũ phi đứng ở trước mặt Liễu Nhu, trên cao nhìn xuống nàng, cười đến rất đắc ý, nói: “Làm không tệ! Chỉ cần người chịu ngoan ngoãn cống hiến thay chúng ta, mạng con trai ngoan của người sẽ giữ được.”

Liễu Nhu bỏ lại chén không, mặt không vẻ gì gặp thoáng qua Vũ phi, từ đầu đến cuối không nói một lời, Vũ phi nhún nhún vai không sao cả, nụ cười thần bí như ẩn như hiện.

128. Chương 149: Minh Tu Sạn Đạo, Âm Độ Trần Thương

Vũ phi nhình chén không rỗng tuếch, trong lòng rất đắc ý! Nhưng nàng kiêu ngạo lại bỏ quên một đạo lý —— bọ ngựa bắt ve!

Hiên Viên Triệt trúng độc nằm trên giường không dậy nổi khiến vài người vừa lòng đẹp ý, có người vui mừng có người buồn.

Đêm tối thật là một cơ hội tốt, dưới màn đêm che giấu, tất cả hành động không đứng đắn đều có thể lặng lẽ tiến hành.

Nơi kín đáo, trong một lối đi hẹp dài, ánh sáng của cây đuốc trên tường có hạn, không thấy rõ gương mặt của hai người đang giao dịch trong mật đạo, một nam tử cao lớn uy mãnh giao một cái lệnh bài vào trong tay một nam nhân khác, thanh âm trầm thấp mang theo tin tưởng và lo lắng: “An nguy của giang sơn, cuộc sống của dân chúng đều giao cho ngươi!”

Nam tử cúi đầu nhìn lệnh bài nặng trĩu trong tay, nó không chỉ là một cái lệnh bài đơn giản, càng là trách nhiệm trọng đại, tóc bên tai nam tử che lại mắt của hắn, không thấy rõ vẻ mặt của hắn, cũng đoán không được tâm tư của hắn!

Nam tử nắm chặt năm ngón tay, lệnh bài nắm trong lòng bàn tay hắn, ánh mắt lấp lánh có hồn của nam tử nhìn người phía trước, bảo đảm nói: “Yên tâm! Ta sẽ chuẩn bị xong tất cả, chưa tới lúc cần thiết tuyệt không hành động thiếu suy nghĩ, càng sẽ không làm hỏng kế lớn của ngươi!”

“Được! Thừa dịp trời tối mau rời đi kinh thành, đi đường cẩn thận!” Nam nhân mỉm cười gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai phải huynh đệ, hai người ăn ý nhìn thẳng vào mắt nhau cười một tiếng, có một số việc đã ngầm hiểu!

Sau đó nam tử bỏ lệnh bài vào trong ngực, không quay đầu lại đi thẳng ra mật đạo, mật đạo này chính là cơ hội thay đổi duy nhất của họ. Nam tử đắm chiều nhìn bóng lưng hắn rời đi. Cho đến lúc hắn hoàn toàn biến mất, nam tử che ngực! Thân thể vốn cứng cáp có lực chột mềm nhũn, gương mặt tinh thần sáng láng ửng biến thành tái nhợt.

Đêm đen nhánh, giao dịch thần bí, biến hóa quỷ dị! Giang sơn này nhất định rung chuyển bất an!

Ban đêm, bên ngoài kinh thành, bụi đất tung bay, tiếng vó ngựa, tiếng bước chân trùng trùng điệp điệp, cho đến sau khi tiến vào một khu rừng rậm rạp thì tất cả khôi phục lại bình tĩnh! Con chim kinh sợ bay đi cũng đậu vào trên nhánh cây, an tâm nghỉ ngơi!

Nam tử mặc khôi giáp, cầm bội kiếm trong tay, đứng ở phía trước vài chục vạn đại quân, giơ cao bội kiếm chỉ lên không, lời nói kích động lòng người: “Chúng tướng sĩ nghe! Bảo vệ quốc gia, kiến công lập nghiệp đều là truyền thuyết! Nhưng hôm nay chúng ta phải liều chết đánh một trận, vận khí không tốt mười tám năm sau lại là một hảo hán, vận khí tốt, thăng quan tiến tước, noãn ngọc trong ngực! Vinh hoa phú quý hưởng không hết!”

Lời của hắn không uống phí, toàn bộ lời nói ra đều đánh trúng tâm tư của những tướng sĩ vũ phu này, vì vậy mọi người kích động không thôi, nhiệt huyết sôi trào, hận không thể xách đao ra chiến trường đánh cho kẻ địch hoa rơi nước chảy!

“A . . . A . . . A . . .” Tiếng gào thét kích động của bọn binh lính xông thẳng lên trời, nam tử hài lòng cười, lời của hắn quả thật có hiệu quả tuyên truyền.

Lúc này, hắn la to một tiếng, bọn lính lập tức an tĩnh, nghiêng tai lắng nghe: “Truyền lệnh xuống, dựng lều nấu cơm, nghỉ ngơi lấy lại sức mấy ngày, chuẩn bị quyết chiến một trận với kẻ địch!”

“Tuân lệnh!” Bọn binh lính rồi rít bận rộn, giơ cọc gỗ, nổi lửa, lách ca lách cách cực kỳ cao hứng. Rừng rậm này cực lớn, hơn nữa cây cối tươi tốt, từ bên ngoài căn bản không xem được bên trong rừng rậm, coi như nổi lửa sinh ra khói mù cũng bị lá cây rậm rạp ngăn trở, vì vậy hắn mới dám giống trống khua chiêng nhóm lửa như thế!

Sáng hôm sau, nhiều tiếng trống xông thẳng lên 3000 tầng trời, thập hoàng thúc không hề trốn tránh tránh nữa, mà công khai thân phận đại chiến một trận với hai nước Minh Nguyệt! Thập hoàng thúc phái hai đội nhân mã chia ra khai chiến với hai nước Minh Nguyệt trước, cắt đứt chiến tuyến của họ, thập hoàng thúc âm hiểm xảo trá muốn đánh vỡ sự liên minh của họ, tiêu diệt từng bộ phận.

Nguyệt quốc là do Hoàng Phủ Hiên tự mình làm thống soái, thống lĩnh hai mươi vạn đại quân đối trận với 30 vạn đại quân của thập hoàng thúc, mặc dù binh mã chênh lệch cách xa, nhưng tướng sĩ Nguyệt quốc tràn đầy lòng tin, bởi vì bọn họ có đòn sát thủ bí mật!

Minh quốc bởi vì Hiên Viên Triệt nằm trên giường không dậy nổi, nên trận chiến này do Lạc Thiên làm thống soái thống lĩnh mười vạn đại quân đối trận với mười lăm vạn đại quân của thập hoàng thúc, cũng là lực lượng cách xa. Thấy binh lực hai nước Minh Nguyệt thua xa đại quân của mình, thập hoàng thúc chưa khai chiến đã hơi kiêu ngạo! Hơn nữa hắn cũng có vũ khí bí mật, nhất định khiến bọn họ đấu tranh nội bộ, rồi xuất kích giết cho ứng phó không kịp, nhếch nhác chạy trốn!

Chủ tướng hai quân ra lệnh một tiếng, khói báo động cuộn cuộn khiến bao nhiêu người híp mắt, vũ khí lạnh như băng vô tình nhuộm bao nhiêu máu tươi của nam nhi anh hùng.

Nguyệt quốc yếu không địch lại mạnh, từ từ bại lui! Chúng tướng sĩ tề tụ một lòng ra sức chống cự, khi thập hoàng thúc kiêu ngạo tự mãn cho là Nguyệt quốc sẽ nộp khí giới đầu hàng, trời lại có mây gió bất ngờ! Đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen giăng đầy, trên người Hoàng Phủ Hiên dính đầy máu của kẻ địch nhìn bầu trời bao la chợt thay đổi, lộ ra nụ cười thần bí.

Chợt, gió mạnh đổi hướng thổi về phía thập hoàng thúc, thiên thời địa lợi nhân hòa! Hàn Tuấn và Trương Lập thống lĩnh 3000 tinh binh bọc đánh hai bên trái phải thập hoàng thúc, cầm đầu là mười mấy binh lính đẩy xe lửa cháy hừng hực xông đến chỗ thập hoàng thúc, nhờ gió, thể lửa hung mãnh, tiếng con ngựa rên rĩ, tiếng kêu thảm thiết của binh lính, nhiều tiếng không dứt! Nhất thời ánh lửa ngập trời, thập hoàng thúc mang theo tàn binh bại tướng hoảng hốt chạy trốn!

Có câu nói: giặc cùng đường chó điên! Bọn Hoàng Phủ Hiên tro mắt nhìn thập hoàng thúc thoát đi, đánh chuông thu binh!

Thập hoàng thúc ném mùi thất bại không có cam lòng, quyết định tập hợp lại, toàn lực tấn công Minh quốc, bởi vì binh mã của Lạc Thiên ít hơn Nguyệt quốc rất nhiều, nên dễ dàng hơn.

Đồng thời, vì đề phòng Nguyệt quốc thừa dịp hấn tấn công Minh quốc mà đột kích, thập hoàng thúc làm chuẩn bị hoàn toàn, phái sứ thần đưa tin cho Hoàng Phủ Hiên, nội dung như sau: mạng của thê nữ, đều ở tay ngươi! Nếu nhớ tình xưa, nghỉ binh đàm phán, nếu không chú ý tình cũ, thi thể khó cầu!

Thập hoàng thúc đang đánh cuộc, đánh cuộc Hoàng Phủ Hiên là mầm móng đa tình, sẽ không không để ý Dao nhi mà tùy tiện làm việc! Quả thật, khi Hoàng Phủ Hiên xem thơ xong liền giận dữ: “Người tới....! Dắt hắn đi xuống chém!”

Hoàng Phủ Hiên chỉ vào sứ thần dưới đường, ánh mắt như lửa hận không thể đốt hắn thành tro bụi! Mặt rỗng giận dữ, Trương Lập và Hàn Tuấn lao ra ngăn trở hành động mạo hiểm của Hoàng Phủ Hiên, khuyên: “Hoàng thượng, hai nước giao binh không chém sứ! Chớ xung động!”

Hoàng Phủ Hiên khó có thể bình ổn tức giận trong nội tâm, nhưng mới vừa xung động lại thở bình thường, hắn nhếch miệng, cười lạnh nói: “Người tới, giam hắn lại! Thuận tiện đưa một cái tay cho thập hoàng thúc, để cho hắn biết thời vụ!”

“Dạ, hoàng thượng!” Một người lính lĩnh mệnh dẫn sứ thần mặt xám như tro tàn, sững sờ đi, Trương Lập và Hàn Tuấn thở phào nhẹ nhõm, bọn họ không có giúp lẫn người, nếu như hoàng thượng vì nữ nhân mà không để ý an nguy của giang sơn, bọn họ có lý do gì bán mạng vì hoàng thượng chứ?

Nhưng Hoàng Phủ Hiên lại tràn đầy đau lòng đối với Dao nhi, một chiêu tìm đường sống trong côi chết này, hy vọng có thể giữ được Dao nhi và nữ nhi, hắn biết rõ tính tình của thập hoàng thúc, nếu thỏa hiệp ngược lại là hại Dao nhi, chỉ có phản kháng mới có đường sống!

Quả nhiên đoán không lầm, khi thập hoàng thúc nhận được cái hộp chứa bàn tay cắt, giận quá hóa cười, nói: “Bổn vương không nhìn lầm người, Hoàng Phủ Hiên thật là anh hùng đỉnh thiên lập địa! Nếu không

giao thủ với hấn thật sự làm nhục Bồn vương!”

Sau đó, vứt bàn tay cụt ra phía sau, hấn bước dài vào gian phòng, chuẩn bị đánh một trận với Minh quốc!

Đêm khuya tối thui, thập hoàng thúc vẫn bận rộn chuẩn bị trận đánh hôm sau, cho đến canh ba, bên trong thư phòng hấn vẫn đèn dầu sáng rõ, từ cửa sổ nhìn lại, có vài bóng người chiếu ở trên tường!

Thân ở trong hoàn cảnh khắt khe, thấm sâu trong người Dao nhi là không khí trầm buồn bực, hơn nữa khắp nơi bao phủ ở trong lo lắng. Bình thường Tinh Nhi đã sớm ngủ, nhưng tối nay nàng lại làm ầm ĩ, bò qua bò lại ở trên giường chơi cực kỳ cao hứng, Dao nhi nằm nghiêng ở bên ngoài, Tinh Nhi lôi ống tay áo Dao nhi, làm nũng khoe mẽ: “Mẹ. . . Kể chuyện xưa. . . Tây Du kí. . . “

Lần trước kể cho nàng nghe Ngô Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh xong, Tinh Nhi liền yêu Tây Du kí, chỉ cần có thời gian rảnh thì luôn đòi nghe chuyện xưa! Tuổi Tinh Nhi còn nhỏ quá, nói chuyện còn không quá lưu loát, nhưng tiểu nha đầu vừa mở máy hát ra thì liền không ngừng!

Dao nhi sùng ái sờ sờ đầu Tinh Nhi, dịu dàng hỏi: “Tinh Nhi muốn nghe chuyện xưa về ai?”

Tinh Nhi khê ngược đầu, trừng mắt như hạt châu lẳng lẳng suy tư xong, ngọt ngào cười nói: “Muốn nghe về Trư Bát Giới!”

“Được!” Dao nhi kéo Tinh Nhi, bắt đầu suy tư kể chuyện xưa: “Đã kể đến đoạn Trư Bát Giới công vợ! Lúc đó ở Cao Lão Trang. . . “

Dao nhi kể đến miệng đắng lưỡi khô, Tinh Nhi thì nghe say sưa ngon lành! Vốn tưởng rằng chuyện xưa có thể thôi miên, nhưng Tinh Nhi càng nghe càng hưng phấn! Kể xong Cao Lão Trang, nàng lại đòi tiếp tục: “Mẹ. . . Mẹ. . . Tiếp tục! Tinh Nhi còn muốn nghe!”

Chợt, Dao nhi tựa hồ nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng vang, nàng nhẹ nhàng che miệng Tinh Nhi, làm động tác im lặng! Tinh Nhi cũng ngoan ngoãn không hề ra tiếng nữa, Dao nhi nhẹ nhàng đứng dậy mang giày xong dựa vào tường từ từ đi tới cửa sổ. Cũng đặt vũ khí phòng thân —— ngân châm ở đầu ngón tay, tùy thời cho kẻ địch một kích trí mạng.

Khi nàng đến gần cửa sổ, cửa sổ chợt mở ra, một đôi bàn tay nhanh chóng che miệng của nàng, động tác làm liền một mạch, Dao nhi trừng mắt, phóng ngân châm trong tay ra ngoài cửa sổ, đột nhiên một cái tay khác đưa đến trước mặt Dao nhi, hơn nữa trong đầu ngón tay còn kẹp ngân châm! Dao nhi cả kinh thất sắc, vừa định phát động công kích, thì Dao nhi cười! Bởi vì một người quen từ cửa sổ nhảy vào đi đến đứng ở trước mặt nàng!

“Dao nhi. . .” Hoàng Phủ Hiên ôm nàng, hơi thở ấm áp phun ở bên tai nàng, chấn động lòng người!

Dao nhi ôm hông tráng kiện của hấn, vui đùa vào trong ngực hấn hít lấy mùi hương đặc biệt của hấn, không cần đề phòng bất luận kẻ nào, không cần cẩn thận khắp nơi, ở trong lòng hấn vô cùng an tâm.

Tinh Nhi bò ra ngoài giường, quan sát hai người ôm nhau thật chặt, trong con người ảo não tràn đầy tò mò, Tinh Nhi chợt lên tiếng cười khanh khách.

Nghe tiếng cười, bọn họ mới phản ứng được, Dao nhi lôi kéo hấn đi tới bên giường, ôm Tinh Nhi nói với hấn: “Hiên, đây là nữ nhi của chúng ta!”

“Tinh Nhi, mau gọi phụ hoàng!” Dao nhi mỉm cười, Tinh Nhi hé miệng, ngọt ngào kêu một tiếng: “Phụ hoàng. . . “

Hoàng Phủ Hiên ôm thân thể nhỏ nhỏ của Tinh Nhi vào trong ngực, cẩn thận sợ làm đau nữ nhi, nhìn Tinh Nhi, hấn cảm khái ngàn vạn, chuyện cách mấy tháng, nữ nhi lúc trước còn trong tã lót giờ đã biết nói chuyện!

Thời khắc tuyệt hảo chưa đến, Tinh Nhi đã bật ra một câu giết phong cảnh: ” ‘ bụng hoàng ’ là cái gì? Là cái bụng màu vàng sao?”

‘ xì ’ Dao nhi không nhịn được che miệng mà cười, nhìn mắt đen ngầy thơ của nữ nhi, nàng kim nén rất vất vả!

Mà Hoàng Phủ Hiên lại cứng chiều cười, thời kỳ nữ nhi lớn lên không có hấn ở bên cạnh, hấn rất áy náy đối với Dao nhi, đối với Tinh Nhi, sử dụng giọng nói thương yêu kiên nhẫn giải thích: “Tinh Nhi, phụ hoàng chính là phụ thân, chỉ là cách nói khác nhau!”

“A!” Tinh Nhi gật đầu, nửa tin nửa ngờ! Tuổi thơ đẹp nhất!

129. Chương 150: Sống Vì Nàng, Chết Vì Chàng

Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, nhưng ở sâu trong nội tâm Dao nhi lại dấy lên thê lương! Không biết Thanh nhi như thế nào? Hoàng Phủ Hiên tựa hồ nhìn thấu tâm tình mất mát của Dao nhi, kéo kiều thê và nữ nhi, an ủi: “Yên tâm, Thanh nhi đi theo sư phụ học không ít thứ, hơn nữa thân thể rất cường tráng! Rất khỏe mạnh!”

“Ca ca?” Tinh Nhi nhẹ giọng nói, Tinh Nhi không khỏi suy đoán, không biết ca ca mới quen trông như thế nào? Có xinh đẹp như Tinh Nhi không?

Hiên an ủi nàng, nhưng Dao nhi vẫn nhịn không được bi thương! Nhưng nàng vô lực thay đổi sự thật, chỉ đành phải gật đầu lặng yên đồng ý! Chợt, Dao nhi hỏi: “Hiên, sao chàng tìm được nơi này? Thủ vệ của hấn thâm nghiêm, làm sao chàng tiến vào?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Dao nhi, Hoàng Phủ Hiên cười nhạt một tiếng, trêu ghẹo nói: “Dao nhi hơi chậm tiêu rồi!”, hấn hết sức hóa giải không khí! Khiến Dao nhi không còn lo lắng!

Dao nhi biết rõ tâm tư của hấn, Hiên rất là thâm tình, vì tốt cho nàng, vì không để nàng lo lắng, bất kỳ trọng trách đều tự mình gánh! Coi như bị ép tới nằm trên mặt đất, cũng muốn vác Dao nhi treo non lợi suối, chỉ vì tự tay trao hạnh phúc vào trong tay nàng.

Dao nhi giả vờ giận, trừng mắt liếc hấn một cái, Hoàng Phủ Hiên mới nói lời thật: “Bởi vì con chim kia!”

Dao nhi kinh ngạc há to mồm, giọng nói có chút kích động: “Đó không phải là con chim của sư phụ sao? Chẳng lẽ sư phụ tặng chàng?”

“Ừ! Cho nên ông trời đã định ta đến tìm nàng!” Hấn ôm Dao nhi kích động vào lòng lần nữa, trong con người tràn ngập thâm tình, khiến Dao nhi không kìm hãm được say mê trong đó không thể tự kiềm chế.

Thấy hai mắt Dao nhi ngốc trệ, giống như si mê hấn, Hoàng Phủ Hiên đặc ý nhếch miệng, không ngừng cố gắng đầu độc nàng: “Dao nhi, ta mang hai người về nhà!”

“Được!” Dao nhi không chút do dự đáp ứng, trước kia bởi vì nàng cố kỵ quá nhiều, cho nên mới bỏ qua Hiên lần nữa, lần này vô luận lực cản có bao nhiêu, cần gặp phải cái gì, nàng đều sẽ không chùn bước cùng hấn đi qua! Cuộc sống vô thường, lãng phí từng giây từng phút đều là tội không thể tha thứ.

Kiều thê đã đáp ứng, hấn cao hứng đến quên hết tất cả, ôm nàng thật chặt, cho đến Tinh Nhi trong ngực cảm thấy không thoải mái kín đáo oán trách, hấn mới buông ra! Tinh Nhi bất mãn lầu bầu miệng, thanh âm non nớt từ gian nan truyền tới trong ngực hấn: “Phụ hoàng, mẹ. . . . Thở không được!”

Hiên phản ứng kịp, buông Dao nhi ra, cúi đầu, trong mắt hiện đầy áy náy, hấn dịu dàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi Tinh Nhi, phụ hoàng biết sai rồi!”

“Biết sai có thể sửa là tốt! Tinh Nhi tha cho phụ hoàng!” Tiểu nha đầu cố làm ra vẻ, bộ dáng nghiêm nghị chọc cho bọn Dao nhi không nhịn được cười!

Bầu trời ngoài cửa sổ đen nhánh, vầng trăng sáng chui vào trong đám mây, gió nhẹ nhàng thổi nhánh cây đung đưa, giống như một nữ tử xinh đẹp đang múa.

Dao nhi thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm túc, tay phải vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Nhi, nói: “Tinh Nhi, một lát phải trải qua một cuộc đại chiến, con sợ không?”

Tinh Nhi chớp chớp mắt đen, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ quá không hiểu ý trong lời nói mầu thân, nhưng có phụ hoàng và mẹ bảo vệ, Tinh Nhi không sợ cái gì, Tinh Nhi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt, trong tiếng nói ngọt ngào không có sợ hãi lùi bước: “Có phụ hoàng và mẹ ở đây, Tinh Nhi rất dũng cảm không sợ cái gì cả!”

“Bảo bối Tinh Nhi thật biết nghe lời!” Dao nhi mỉm cười tán dương nàng, Hoàng Phủ Hiên cũng buộc chặt cánh tay, ôm chặt hơn nữa, vì thê nữ, hắc hỷ sinh cũng không tiếc.

Hắn và Dao nhi nhìn nhau cười một tiếng, ngầm hiểu lẫn nhau, hắn nói: “Nghỉ ngơi trước một lát, nửa đêm rồi!”

Dao nhi gật đầu, đặt Tinh Nhi ở giữa giường, bọn họ vẫn mặc quần áo mà ngủ, chỉ chốc lát sau Tinh Nhi đã bị Chu Công gọi đi, nhưng Dao nhi và hắn lại trợn tròn mắt nhìn đối phương, sợ nhắm mắt lại đối phương liền biến mất. Thời gian qua bọn họ luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không biết là trời cao khảo nghiệm hay là trời xui đất khiến. Tóm lại, hôm nay có cơ hội ở chung thật không muốn buông tay!

Hai người đồng thời ăn ý vươn tay, mười ngón tay nắm chặt, sâu tận xương tủy.

Thời gian từ từ trôi qua, tiếng gà gáy vang là chuông báo động của họ, một cuộc ác chiến không thể tránh được, nhưng bọn họ sẽ không vứt bỏ đối phương, bởi vì tâm bọn họ đã sớm gắn liền, không thể dứt bỏ.

Dao nhi tìm một bộ y phục chất liệu thượng hạng cột Tinh Nhi vào trước ngực Hoàng Phủ Hiên, Dao nhi đổi đi váy dài, chọn một y phục gọn gàng mặc lên, cũng xé lần váy ngắn hơn tránh cho vương chân vương tay. Hai người cầm bội kiếm của mình trong tay, tay nắm tay đẩy cửa phòng ra, đập vào mi mắt là thập hoàng thúc cùng một đám người áo đen đã vây quanh gian phòng. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, song kiếm hợp bích thiên hạ vô địch!

Nhìn bọn họ nắm tay cùng nhau ra ngoài, mặt thập hoàng thúc không đổi sắc, trên mặt mang theo tươi cười tà mị, nói: “Bổn vương đợi cả đêm, các ngươi thật là âm thầm!”

Hoàng Phủ Hiên nhàn nhạt cười một tiếng, giọng nói bình tĩnh: “Nếu như thiếu kiên nhẫn thì làm sao là đối thủ của ngươi!” cao thủ so chiêu nặng ở vô hình! Bất tri bất giác thắng kẻ địch mới coi là lợi hại.

Dao nhi và Hoàng Phủ Hiên nhìn nhau cười một tiếng, Hoàng Phủ Hiên nói nhỏ: “Sống vì nàng, không oán không hối!”

Dao nhi cười yếu ớt nói nhỏ: “Chết vì chàng, dù chết vẫn sống!”

Tình chàng ý thiếp của họ chọc giận thập hoàng thúc, thập hoàng thúc cười lạnh nói: “Có phải đối thủ hay không thử qua mới biết!”, tay khoanh lại của thập hoàng thúc tạm thời buông ra, tay phải nâng lên phát về phía sau một cái, thủ hạ của hắn lập tức chuẩn bị sẵn sàng đại chiến một trận.

Bọn Dao nhi cũng căng thẳng, chốc lát không dám thư giãn, trước khi khai chiến hắn cúi đầu nhìn Tinh Nhi đang ngủ say trong ngực, cưng chiều cười một tiếng, sau đó cặp tay Dao nhi tiến lên một bước, kiếm trong tay phát ra ánh sáng chói mắt ở dưới ánh trăng, thân kiếm hiện đầy linh khí, một cuộc đại chiến hùng hực khí thế triển khai ở dưới ánh trăng!

Mọi người thân thủ bất phạm, bước đi như bay! Hoàng Phủ Hiên rung động kiếm, như hoa tươi phấp phới trong gió, vung qua lại, khiến thập hoàng thúc và thủ hạ hoa mắt hỗn loạn, không biết kiếm chiêu của hắn từ chỗ nào công tới, lúc thập hoàng thúc không đỡ được, hạ quyết tâm, tung ra ám chiêu!

Một chưởng đánh về phía Tinh Nhi trong ngực Hoàng Phủ Hiên, vì để nữ nhi không bị thương, thân hình Hoàng Phủ Hiên lóe lên, sau lưng thật bị thập hoàng thúc chưởng một cái! Thân thể lao về phía trước, thật may là Dao nhi mất tinh nhanh tay, kịp thời đỡ Hoàng Phủ Hiên mới may mắn thoát nạn.

Thấy thập hoàng thúc không để ý đạo nghĩa tập kích Hoàng Phủ Hiên, mắt Dao nhi trong nháy mắt trở nên lạnh như băng vô tình! Eo nhỏ nhắn ve vẩy, kiếm dài vung lên, một chiêu này vô cùng bén nhọn, vả lại phong thái yếu diệu, phiêu dật vô cùng!

Thập hoàng thúc bất ngờ, bị Dao nhi đâm một kiếm vào ngực, máu tươi tuôn ra ngoài. Thủ hạ thập hoàng thúc thấy trạng huống nguy cấp, tập trung tinh lực tấn công Dao nhi! Dao nhi bị vây vào giữa, lực một

người khó địch mọi người. Nhưng Hoàng Phủ Hiên bị ngăn cản ở ngoài vòng tròn, không tiếp tay được! Bó tay hết cách.

Cái trán Dao nhi dần dần rỉ ra mồ hôi, thể lực không đủ, thân thể lão đảo muốn ngã. Nhưng nàng không thể bị đánh bại! Bởi vì nàng phải gánh vác tính mệnh của mấy người.

Hoàng Phủ Hiên ở bên cạnh khó nén sốt ruột, Dao nhi đang ở tình cảnh nguy hiểm, một tay của hắn che chở Tinh Nhi, một tay xách theo kiếm, dùng thân thể của mình che chở xông về vòng vây, kẻ vai chiến đấu cùng Dao nhi.

Chợt, thập hoàng thúc la to một tiếng: ” dừng tay!”

Tất cả thủ hạ nghe lệnh thu kiếm vào vỏ, cung kính đứng ở một bên, không biết thập hoàng thúc giở trò gì, vết máu nơi ngực đã khô rồi, hắn bước đi như bay đi tới trước mặt Dao nhi đã sắp hết sức, lại nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi Hoàng Phủ Hiên: “Vì nàng có phải cái gì cũng đồng ý?”

Hoàng Phủ Hiên không có một tia do dự, nặng nề gật đầu, ưng thuận lời hứa, khiến Dao nhi cảm động đến đần độn u mê, hắn nói: “không có nàng, tất cả đều không là gì! Vì nàng, mất đi sinh mạng ta cũng không oán không hối!”

Thập hoàng thúc tán dương mỉm cười gật đầu, cười tà nói: “không có mất đi sinh mạng nghiêm trọng như vậy! Bỗng vương chỉ cần người đáp ứng một chuyện!”

“Người nói!” Hoàng Phủ Hiên nói! Đột nhiên mặt Dao nhi khẩn trương kéo tay Hoàng Phủ Hiên, lắc đầu một cái, nói: “Chớ đáp ứng hắn!”

Trong mắt Dao nhi hiện ra van xin, bởi vì nàng sợ thập hoàng thúc nói lên yêu cầu quá đáng, nàng càng sợ Hiên bị thương tổn, sợ mất đi Hiên!

Hoàng Phủ Hiên hạ thấp thanh âm, dịu dàng nhìn Dao nhi, nhẹ nhàng khạc ra hai chữ, lại nặng như ngàn cân: “Không sao!”

Mối tình của hai người bọn họ thật thấm thiết, sâu như nước! Đáy mắt Thập hoàng thúc thoáng qua ánh sáng, thanh âm trầm thấp vang ở bên tai bọn họ: “Bỗng vương muốn người lui binh một trăm dặm! Cũng ưng thuận lời hứa không giúp Minh quốc!”

“Được!” Hoàng Phủ Hiên nặng nề gật đầu đồng ý. Ống tay áo bị Dao nhi kéo chặt, hắn mỉm cười cúi đầu, trong nháy mắt cúi đầu giữa hai lông mày xẹt qua một nụ cười thần bí, nhưng Dao nhi đang lo lắng trùng trùng chưa từng thấy được! Trong lòng bất ổn.

Quân vô hí ngôn, thập hoàng thúc hài lòng gật đầu, uy nghiêm nói: “Các người có thể đi!” Thủ hạ của thập hoàng thúc rối rít nhường đường, xếp thành hai hàng, Hoàng Phủ Hiên một tay ôm kiều thê, một tay ôm nữ nhi ngoan, rời đi ồ ồ! Cho các nàng hạnh phúc!

Đi ra tòa thành, Dao nhi không có vui sướng trong tưởng tượng, ngược lại lo lắng trùng trùng! Cuối cùng nàng không nhịn được hỏi: “Hiên, vì sao phải đáp ứng hắn?”

Hoàng Phủ Hiên cười yếu ớt không nói, ôm nàng tiếp tục đi về phía trước, cách đó không xa hắn đã sớm an bài xong nhân mã chờ đợi! Lên xe ngựa, tiếng bánh xe dần vang! Tất cả bí mật đều được vạch trần từ từ.

Xe ngựa càng lúc càng xa, Dao nhi mặc dù nóng lòng trở về, nhưng nỗi băn khoăn đè ép ở đáy lòng khiến nàng đứng ngồi không yên! Nàng dựa thân thể vào gán, mỉm cười hỏi: “Hiên, tại sao muốn đáp ứng yêu cầu vô lý của hắn?”

Hoàng Phủ Hiên thấy trong đôi mắt chớp chớp của nàng tràn đầy tò mò, cũng biết rõ tinh thần không đạt mục đích không bỏ qua của Dao nhi, cúi thấp đầu, khi mặt của Dao nhi gần trong gang tấc, hắn nói nhỏ: “Đây là kế dụ địch! Từ sớm chúng ta đã muốn dẫn quân vào bẫy rồi, hắn chủ động mà đưa ra thì ta chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi!”

Làm quân vương, Hiên tinh táo cơ trí, làm phu quân, Hiên âm áp nhu hòa, phu quân linh hoạt như vậy thế gian khó cầu.

Dao nhi ngược đầu suy tư, sau đó trên mặt nở rộ nụ cười! Chợt một cái tay nhỏ lôi y phục trước ngực nàng, nàng cúi đầu xem xét, nguyên lai là nữ nhi bảo bối tỉnh ngủ!

Tinh Nhi mở mắt, con người loạn chuyển chung quanh, cuối cùng dừng ở trên mặt hắc, ngọt ngào hỏi: “phụ hoàng, nguy hiểm đâu?”

Thì ra tiểu nha đầu còn nhớ rõ ! Hai người bọn họ mỉm cười, Dao nhi đưa tay cởi tấm vải bọc Tinh Nhi ra, Hiên ôm nàng ở trên đùi, dịu dàng nói: “Nguy hiểm đã giải trừ! Hiên tại chúng ta rất an toàn!”

Nghe vậy, tay nhỏ bé của Tinh Nhi lôi kéo y phục Hiên, bộ mặt sùng bái nhìn hắc, khoa trương gọi ra: “Oa. . . Phụ hoàng thật là lợi hại a!”

Tinh Nhi đáng yêu như thế, khiến lấy bọn họ cười ha ha, tiếng cười từ trong xe ngựa tràn ra, xuyên thấu rừng núi.

130. Chương 151: Trúng Kế Vườn Không Nhà Trống

Hoàng Phủ Hiên giữ lời hứa lui binh một trăm dặm, thám tử báo lại, Hoàng Phủ Hiên cũng không có liên lạc với Minh quốc! Biết được tin tức tốt, thập hoàng thúc có lòng tin gấp trăm lần, cộng thêm đồn sát thủ của hắc, tin tưởng không mất người nào cũng có thể đánh cho đại quân Minh quốc hoa rơi nước chảy!

Bầu trời sáng chói, chiếu cao rực rỡ ! Lạc Thiên tự mình đi lên cửa thành nhìn về nơi xa, hắc hạ lệnh cấm đầy cờ xí trên cửa thành, phó tướng bọn lính không một đoán được Lạc Thiên lòng của tư, chỉ có Mai nhi cười nhạt một tiếng, hiểu được ý nghĩ trong lòng hắc!

Một ngày bình tĩnh, trên đường phố trong thành người đến người đi rất náo nhiệt, bách tính đắm chìm ở trong hoan lạc tựa hồ không có bị binh hoang mã loạn ảnh hưởng.

Đến gần hoàng hôn, một cửa thành khác trong lúc vô tình bị mở ra! Nhóm lớn dân chúng trong thành di chuyển đến Lâm thành. Bọn họ không phải dân chạy nạn, bởi vì Lạc Thiên tướng quân cam kết, một khi chiến sự qua đi sẽ cho bọn họ một khoản phí bồi thường, để cho bọn họ buôn bán nuôi sống gia đình.

Tạm sống đầu đường xó chợ đổi lấy cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau, đáng giá. Dân chúng mới vừa dời xa thành, Lạc Thiên đứng ở cửa thành, trông thấy bụi đất tung bay nơi xa, tiếng vỗ ngựa chinh tề truyền vào trong tai hắc, Lạc Thiên nhếch miệng cười thần bí!

Chiều này của tiểu muội quả nhiên không sai, trúng kế vườn không nhà trống! Lạc Thiên bảo Mai nhi mang theo nhóm lớn tướng sĩ lui đến Lâm thành, hắc tự mình dẫn 5000 tinh binh lặng lẽ đợi binh mã của thập hoàng thúc.

Thập hoàng thúc tự mình dẫn đại quân trùng trùng điệp điệp tiến công đến, như nước phá núi sông, máu bao nhiêu anh hùng nhiễm giang sơn. Vào hoàng hôn, trời chiều nhuộm đỏ nửa bên trời xanh, vàng sáng bao phủ ở đỉnh núi lúc sáng lúc tối, làm cho giang sơn nhiều màu thêm một cái khăn che mặt thần bí.

Lạc Thiên trên cao nhìn xuống binh mã đến gần của thập hoàng thúc, trên mặt tuần dật xẹt qua một nụ cười lạnh, hắc anh tuần xoay người rời đi, khôi giáp công kênh ở trên người của hắc, tăng thêm phong thái đại tướng. Mười mấy binh lính cầm giáo dài trong tay cung kính đứng trên cửa thành, mặt mọi người không chút thay đổi, đại địch trước mắt bọn họ vẫn không đổi sắc mặt, dù chết vẫn còn sống. Cờ xí trên cửa thành tung bay theo gió, hơn nữa phát ra tiếng vang nhẹ, giang sơn hùng vĩ bao la bị che lên một tầng khát máu.

Đại quân của thập hoàng thúc dừng ở ngoài năm mươi dặm, hắc cười đắc ý nhìn cửa thành yên tĩnh, nhưng tuần mã ở chỗ kín a li hỷ dài không ngừng, phiền não bất an, thập hoàng thúc cho là con ngựa cũng hiểu tâm tư của hắc, vì lại sắp được đại chiến. Thập hoàng thúc gờ bội kiếm lên Không, la to một tiếng: “Công thành!”

Đại quân tiến lên, khiêng cái thang chạy bán mạng, cửa thành vốn yên tĩnh đột nhiên có thật nhiều người lao ra, trong tay bọn họ mang tảng đá lớn, cười lạnh nhìn kẻ địch chuẩn bị công thành, một tảng đá đập xuống, kẻ địch ngã nhào trên đất, óc vỡ toang, tướng chết kinh khủng!

Tiếp hai rồi ba, tre già măng mọc! Kẻ địch tiến lùi đều khó, quân lệnh như núi, bọn họ không dám chạy trốn! Thập hoàng thúc nhìn đại quân thảm bại, trong lòng không vui, lại hạ lệnh: “bắn tên!”

Tiến thủ chuẩn bị xong, vạn tên cùng bắn, tinh binh của Lạc Thiên tử thương vô số, cờ xí trên cửa thành cũng tan thành mây khói trong ngọn lửa. Thập hoàng thúc chém giết trên cửa thành, nhếch miệng, nụ cười âm lãnh hiện lên ở trên mặt. Đột nhiên cửa thành được mở ra. Đại quân của thập hoàng thúc tràn vào bên trong thành, đốt giết chiếm đoạt, không việc ác gì không làm.

Lạc Thiên mang theo tinh binh hoảng hốt thoát đi, thập hoàng thúc phái binh đuổi theo, muốn bắt sống Lạc Thiên, nhưng thuộc hạ ham công, lại lười biếng thành tính, đuổi theo một lát thấy bắt không được Lạc Thiên vì vậy bỏ dở nửa chừng, lui binh rồi!

Thập hoàng thúc nhìn đường phố trống rỗng, hẳn không vui cau mày, một tòa thành trống không! Thập hoàng thúc đã từng hoài nghi có phải Lạc Thiên có âm mưu quỷ kế hay không, nhưng vui sướng tràn đầy tim của hắn, cũng không truy cứu quá nhiều! Đối với thuộc hạ đuổi Lạc Thiên không kịp cũng chỉ quát lớn mấy câu, chưa từng trừng phạt.

Lạc Thiên chạy trốn tới Lâm thành, truyền lệnh xuống chinh đồn binh mã, nghỉ ngơi mấy ngày chờ xem!

Binh mã của thập hoàng thúc chiếm đoạt tất cả địa phương bên trong thành, đêm thắng lợi đầu tiên, trong phòng bí mật, thập hoàng thúc ngồi ở trên cao, phía dưới có ba nam tử mặc trang phục dân chúng tầm thường quỳ ở dưới, bọn họ đều cúi đầu, yên lặng chờ thập hoàng thúc lên tiếng, lúc này thanh âm uy nghiêm của thập hoàng thúc từ chỗ cao truyền xuống: “hôm nay mở cửa thành ra để Bổng vương vào thành, không thể không có công! Về sau đi theo Bổng vương làm việc, Bổng vương sẽ không bạc đãi các người! Vinh hoa phú quý hưởng vô tận.”

“Tạ Đại vương, thuộc hạ nhất định đi theo làm tùy tùng của Đại vương, lên núi đao xuống chảo dầu đều không nhú mày!” Mấy người trăm miệng một lời trả lời, từ trong giọng nói vội vàng của bọn họ nhìn ra được bọn họ rất muốn tương lai vinh hoa phú quý, giống như ác ma tham lam, nhưng bởi vì bọn họ cúi đầu, thập hoàng thúc không nhìn thấy trong mắt lạnh lùng ở đáy mắt họ!

Thập hoàng thúc cực kỳ vui mừng trong lòng, phát phát ống tay áo nói: “Tốt! Lui ra!”

“Thuộc hạ cáo lui!” Ba người dập đầu, im lặng thối lui khỏi, đóng cửa lại! Để thập hoàng thúc một thân một mình đắm chìm ở trong bọt biển tốt đẹp, đợi bọt tan hết thì đó là ngày hắn chết không nơi chôn thân.

Ánh trăng sáng tỏ, thê lương đầy đất, Dao nhi và Hoàng Phủ Hiên ở trong đại doanh, trái tim căng thẳng, chờ đợi tin tức của Lạc Thiên! Chỉ chốc lát sau một binh sĩ mặc áo dân chúng xông tới, ưỡn xuống đất nói: “Hoàng thượng, có tin tức!”

Hoàng Phủ Hiên kích động dị thường, tự mình nhận lấy phong thư từ trong tay hắn, mở ra xem, nụ cười trên mặt sâu hơn, Dao nhi nhìn mặt mũi hắn biến hóa, trái tim bất an rốt cuộc rơi xuống. Thoải mái cười một tiếng!

Hoàng Phủ Hiên cúi đầu, quan tâm binh lính: “Đi đường cực khổ, đi xuống nghỉ ngơi đi!”

“Tạ hoàng thượng!” trong giọng nói của binh lính hưng phấn dị thường, hoàng thượng tự mình quan tâm, đây là vinh hạnh đặc biệt, đời này của hắn thật đáng giá! Cho đến khi hắn lui ra ngoài trong lòng vẫn thật lâu không bình tĩnh.

Trong đại sảnh chỉ có Hoàng Phủ Hiên và Dao nhi, Hoàng Phủ Hiên yên tâm to gan ôm ái thê vào lòng, cạo cạo lỗ mũi cao thẳng nhỏ nhắn của nàng, mỉm cười tán dương: “Dao nhi đoán việc như thần! Mà thập hoàng thúc tự cao tự đại đó cứ nhiên trúng kế!”

Dao nhi mỉm cười lắc đầu, nói: “Đây chính là kẻ vương không nhà trống của Gia Cát Khổng Minh vĩ đại, ta chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi!”

“Chư Cát Khổng Minh? Là ai?” Hoàng Phủ Hiên không vui cau mày, hắt bá đạo ôm sát eo thon của nàng, giống như bá vương đang ghen. Dao nhi bật cười, nàng chưa từng thấy Hiên như vậy, bởi vì Hiên luôn tao nhã lịch sự giống như thánh nhân, quá hư ảo! Nhưng bây giờ Hiên ghen thật rất là đáng yêu!

Dao nhi ngẩng khuôn mặt tươi cười hỏi: “Ghen à?”

“Không có!” Hoàng Phủ Hiên không được tự nhiên phủ nhận, gương mặt tuấn tú nén lấy một cổ sóng ngầm, chọc cho Dao nhi cười ha ha, eo cũng không thẳng được. Rõ ràng chính là ghen, vệt chết còn cứng mồm!

Chợt, Dao nhi thẳng sống lưng, căng mặt, bộ mặt phớt tỉnh nói: “Không ăn giấm thì đừng hỏi nhiều!”

Bỏ xuống một câu nói, Dao nhi chạy như một làn khói, hắt lại đuổi theo ở phía sau, nhưng người Dao nhi nhẹ như yến, làm hắt tăng nhanh bước chân, lại sợ Dao nhi tức giận! Nhưng trong lòng hắt có luồng khí chua xông thẳng ót, trong lòng buồn cực kỳ.

Dao nhi quay đầu lại nhìn một cái, thấy Hiên theo sát bước chân, trong lòng nàng rất ngọt ngào, Hiên chính là thâm tình như vậy, vĩnh viễn không để nàng đi lạc, vì vậy Dao nhi thả chậm bước chân, để Hiên đuổi theo nàng, chợt Dao nhi rơi vào trong ngực hắt, cổ đều là hơi thở ấm áp của hắt, trong lòng rung động khó nhin! Sắc mặt Dao nhi ửng hồng, cúi đầu nhìn đường, không dám ngẩng đầu nhìn tròn mắt bao hàm thâm tình của hắt.

Chợt một bóng dáng nho nhỏ của chặn lại đường đi của bọn họ, thanh âm ngọt ngào ngây thơ từ mặt đất truyền đến: “Ha ha. . . Mẹ xấu hổ!”

Dao nhi phản ứng kịp, thấy Tinh Nhi đứng ở cạnh chân nàng cách đó không xa, che miệng cười trộm, Tinh Nhi ngược đầu vừa lúc thấy dáng vẻ xấu hổ quần bách của Dao nhi, Dao nhi trừng mắt, lại làm cho Tinh Nhi cười càng vui vẻ hơn.

Hoàng Phủ Hiên cúi người xuống, ôm Tinh Nhi vào trong ngực, dịu dàng hỏi: “Sao Tinh Nhi đi ra một mình?”

Hắt biết Dao nhi xấu hổ cho nên cũng không chọc, nhưng trong lòng ngọt giống như quét mật! Cố ý hỏi Tinh Nhi vì không muốn Dao nhi lúng túng, Tinh Nhi lắc đầu một cái, chỉ vào Lục Nhi trong đêm tối cách đó không xa, nói: “Tinh Nhi không phải tới một mình. Là Lục đi mang Tinh Nhi tìm phụ hoàng và mẹ!”

Lục Nhi cách đó không xa nghe được thanh âm Tinh Nhi, sau đó lặng lẽ rời đi! Để cho người một nhà bọn họ đoàn tụ!

Hoàng Phủ Hiên tán dương tiểu nha đầu: “Tinh Nhi thật biết nghe lời, chúng ta đi về nghỉ có được hay không?”

Tiểu nha đầu lại lắc đầu, ở trong ngực Hoàng Phủ Hiên, nhào về phía Dao nhi, đôi tay ôm cổ Dao nhi, nũng nịu: “Mẹ, Tinh Nhi muốn nghe chuyện xưa! Lần trước kể đến Nữ Nhi quốc rồi!”

Dao nhi từ ái cười, nhẹ giọng nói: “Được, chúng ta trở về nằm rồi kể!”, sau đó cùng Hoàng Phủ Hiên liếc nhau một cái, cái bóng của ba người kéo thật là dài ở dưới ánh trăng, từ góc độ khác nhau, cái bóng chụm chung một chỗ.

Cả đêm ngủ ngon, hôm sau bọn họ ngênh đón khách hiếm thấy, sáng sớm, tiếng gõ cửa ‘bịch bịch bịch’ kêu tỉnh Dao nhi từ trong mộng.

Dao nhi lâu bầu một tiếng lời kéo chăn tiếp tục ngủ, Hiên thấy bộ dáng đáng yêu của ái thê cứng chiều cười một tiếng, đắp kín mền cho nàng, rón rén xuống giường, mặc quần áo tử tế ra mở cửa, hỏi: “Lục Nhi sáng sớm có chuyện gì?”

Lục Nhi đáp lời: “Sư phụ mang tiểu thái tử đến rồi! Bây giờ đang ở đại sảnh!” nghe vậy, Hoàng Phủ Hiên cười vui vẻ, hưng phấn nói: “Lục Nhi người đi tiếp sư phụ trước, ta gọi Dao nhi tỉnh! Nàng khẳng định rất nhớ Thanh nhi!”

“Dạ, hoàng thượng!” Lục Nhi mỉm cười rời đi, Thanh nhi ra đời không bao lâu hoàng hậu đã chia cách với hắt, nhưng mẫu tử đồng tâm, hoàng hậu ở nơi khác khẳng định hàng đêm nhớ nhung!

Hoàng Phủ Hiên ngồi ở bên giường, kéo cái chăn trên đầu Dao nhi ra, nhẹ giọng nói: “Dao nhi, sư phụ mang Thanh nhi đến rồi!”

“A!” Nàng lầu bầu một tiếng sau đó không có động tĩnh, Hiên vừa mới chuẩn bị nói chuyện, Dao nhi chợt nhảy dựng lên, quát to một tiếng: “Ai tới rồi hả? Thanh nhi?”

Nàng vội vội vàng vàng xuống giường, cơ hồ mang giày ngược, Hiên yêu thương nàng, mẫu thân rời đi nhi tử khẳng định rất thống khổ, cũng khó trách Dao nhi nghe tin tức Thanh nhi đến liền thất thường thế, Hiên cúi người xuống giúp nàng mang giày vào, Dao nhi rửa mặt xong liền xông ra ngoài.

Tinh Nhi chợt mở ra ánh mắt mông lung, bắt mắt bĩu môi oán trách: “Mẹ thật là xấu! Đánh thức Tinh Nhi rồi.”

Nàng trừng mắt, nhìn bóng lưng xông nhanh ra của mẹ, đáy mắt Tinh Nhi tràn đầy nghi ngờ, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ đợi phụ hoàng cho nàng giải đáp, Hiên ẵm nàng từ trong chăn lên, vừa mặc quần áo cho nàng, vừa giải thích: “Ca ca tới, cho nên mẹ mới thất thường như vậy!”

“Thanh nhi ca ca sao? Tinh Nhi cũng rất nhớ ca ca nha!” Tinh Nhi nói xong, nước mắt đảo quanh đáy mắt, rốt cuộc là Long Phượng Thai, có cảm ứng tâm linh!

Hiên đau lòng nhìn nữ nhi che chở như trân bảo, mỉm cười nói: “Phụ hoàng mang Tinh Nhi đi tìm ca ca!”

“Ừ!” Tinh Nhi mỉm cười gật đầu, không thể chờ đợi leo lên cổ của hắn!

131. Chương 152: Mẹ Con Gặp Nhau

Mẫu tử liền tâm, đứa con là máu của mẫu thân, chảy một giọt cũng đau đến không muốn sống! Đứa con là mắt của mẫu thân, đụng một cái khổ không thể tả.

Thanh nhi quy củ ngồi ở trên ghế to, mắt nhìn phía trước! Chợt trước mắt hắn hoa lên, thân thể nho nhỏ ngã vào một lồng ngực ấm áp mà mềm mại, hắn hơi không thích ứng vụn vụn thân thể, cúi đầu nhìn nữ nhân khóc đến hồ đồ, chỉ nghe trong miệng nàng khạc ra lời không phải rất rõ ràng: “Thanh nhi. . . Thanh nhi của mẹ. . .”

Dao nhi cực vui mà khóc phát hiện thân thể nho nhỏ trong ngực hơi cứng ngắc, nàng nâng mặt đầy nước mắt lên nhìn chăm chú vào Thanh nhi không tỏ vẻ gì, trong lòng thống khổ, đều do nàng từ nhỏ không có ở bên cạnh Thanh nhi, khiến nó sinh ra lạnh lùng! Đáy mắt Dao nhi thoáng qua áy náy và đau đớn nồng đậm! Nàng run rẩy vươn tay sờ sờ mặt Thanh nhi, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Thanh nhi. . . Ta là mẫu hậu....! Thật xin lỗi Thanh nhi. . . Mẫu hậu không có chăm sóc Thanh nhi thật tốt!”

Mẫu hậu? Biểu tình của Thanh nhi hơi dần ra rồi, len lén nhìn chăm chú vào mẫu hậu, đúng là một nữ nhân dịu dàng xinh đẹp, đáy lòng thiện lương, Thanh nhi từ nhỏ đi theo sư gia gia, thỉnh thoảng sư gia gia dẫn hắn đi tìm phụ hoàng, mỗi lần hỏi mẫu hậu thì biểu tình của phụ hoàng rất bi thương, Thanh nhi còn nhỏ tuổi chỉ biết nhìn sắc mặt, vì vậy ở trước mặt phụ hoàng cũng không nhắc tới mẫu hậu! Bởi vì hắn không muốn phụ hoàng thương tâm!

Nhưng sư gia gia hay tán gẫu về mẫu hậu với hắn, nói mẫu hậu thông minh xinh đẹp, dịu dàng! Hôm nay hắn xác xác thật thật ở trong lòng ngực mềm mại của mẫu hậu, từng tia ấm áp thấm vào lòng của Thanh nhi!

Thanh nhi mỉm cười, đưa tay nhỏ bé ra lau khô nước mắt cho Dao nhi! Nhẹ giọng hỏi: “mẫu hậu sẽ không bỏ Thanh nhi nữa à?”

Chỉ một câu nói đơn giản lại khiến người nghe bi thương trong lòng! Làm mẫu thân, Dao nhi càng thêm đau lòng như dao xoắn. Nàng ôm chặt Thanh nhi, không biết bảo đảm bao nhiêu lần: “Sẽ không, mẫu hậu vĩnh viễn sẽ không bỏ lại Thanh nhi, muốn ở chung với Thanh nhi!”

“Thanh nhi tin tưởng!” Thanh nhi cười, đưa tay ôm cổ của Dao nhi, đón lấy âm áp hiềm có từ trên người mẫu thân! Chợt một thanh âm chua chát vang lên: “Vậy ta thì sao?”

Thanh nhi ngẩng đầu nhìn lên, thấy phụ hoàng ôm một đứa trẻ, lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, xiêm áo màu đỏ rất vui mừng. Thanh nhi nghĩ thầm: “chẳng lẽ là muội muội ta?”

Dao nhi nghe thanh âm, buông Thanh nhi ra, nhìn Hoiên và Tinh Nhi, trêu ghẹo nói: “Tiểu nha đầu ghen! Mau tới đây Tinh Nhi, đây là ca ca!”

“Ca ca?” Tinh Nhi trừng mắt hạt châu, sau đó giùng giàng muốn thoát khỏi ngực Hoàng Phủ Hiên, vì vậy hắt buông Tinh Nhi xuống, vậy mà chân mới vừa chạm đất, Tinh Nhi liền bay vào trong ngực Thanh nhi, đôi tay ôm cổ hần, cả người dính trên người Thanh nhi, giọng nói ngọt ngào vang tận mây xanh: “Thanh nhi ca ca. . . . Ha ha. . . Ca ca. . . . “

Nàng vừa gọi, vừa cười khúc khích, chọc cho tất cả mọi người cười ha ha! Thân thể nho nhỏ ở trong ngực Thanh nhi, khiến Thanh nhi có cảm giác thỏa mãn, hơn nữa còn có ý muốn bảo hộ!

Bởi vì đi theo sư gia gia tập võ, thân thể Thanh nhi cường tráng, thoát nhìn giống như đứa trẻ ba tuổi, cho nên Tinh Nhi giắt trên người hần, hần cũng không động! Nhưng vì không làm muội muội đáng yêu rơi xuống đất, Thanh nhi đưa tay ôm eo nhỏ của nàng!

Một cái động tác nho nhỏ này khiến Tinh Nhi kích động không dứt, vui vẻ kêu to: “Oa. . . . Ca ca ôm muội, ôm muội. . . . “

Lúc này, Dao nhi đưa tay ẵm nữ nhi giắt trên người Thanh nhi xuống, nói: “Chớ làm ca ca mệt!”, sau đó yêu thương sờ sờ đầu Thanh nhi!

Tinh Nhi bĩu môi, bất mãn oán giận: “Mặc dù ta tham ăn, nhưng không đến nỗi rất nặng!”

“Ha ha ha. . . .” Mọi người bị vẻ mặt đáng yêu của Tinh Nhi chọc cho vui mừng, cả Thanh nhi lãnh khốc cũng lên tiếng, cười vui vẻ! Bị người giữu cột, Tinh Nhi vẫn vui vẻ, hơn nữa rất tự hào! Bởi vì nàng chính là muốn khiến mọi người cao hứng mà!

Một hồi cười vui đi qua, Hoàng Phủ Hiên hỏi sư phụ ngồi ở bên cạnh: “Lần này sư phụ tới có chuyện gì quan trọng?”

Linh Cơ Tử thổi mấy cọng râu trắng, trừng mắt, hỏi ngược lại: “Không có gì thì ta không thể tới thăm đồ nhi bảo bối à?”, Hiên mỉm cười không nói, bởi vì hần đã quen tính khí lão ngoan đồng của Linh Cơ Tử.

Thừa dịp người lớn đang nói chuyện phiếm, Tinh Nhi kéo ống tay áo Thanh nhi, cười rất gian, nhón chân lên nói nhỏ nhón ở bên tai Thanh nhi: “Ca ca, Tinh Nhi dẫn ca đi chơi!”

Không đợi Thanh nhi trả lời, Tinh Nhi đã kéo hần đi ra ngoài! Hai bóng dáng lén lút cách xa bọn họ, Dao nhi đã sớm phát hiện Tinh Nhi, mỉm cười nói với Lục Nhi: “Lục Nhi đi theo bọn họ, chớ để xảy ra chuyện!”

“Dạ, nương nương!” Lục Nhi gật đầu đáp ứng xong, không xa không gần yên lặng đi theo hai đứa nhỏ, bọn Dao nhi ở bên trong thương lượng chuyện, hai đứa trẻ thì chơi cực kỳ cao hứng trên đất trống, nhưng thật ra là một mình Tinh Nhi ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi trùng, chơi bùn đất, Thanh nhi có vẻ trưởng thành hơn, hần quả thật không hiểu trùng và bùn có gì chơi vui!

Tinh Nhi mở ra năm ngón tay, lôi chân Thanh nhi, ngược đầu, mỉm cười nói: “Ca, mau ngồi xổm xuống! Chơi rất vui đấy!”

Không đành lòng để muội muội thất vọng, Thanh nhi học nàng ngồi xổm xuống, sau đó nhìn con trùng thoi thóp một hơi trên đất, hần vô cùng xấu hổ, muội muội thật là tàn nhẫn, cư nhiên ngược đãi như vậy tiểu trùng tử con trùng nhỏ!

Sau đó Tinh Nhi cười thật ngọt ngào, ngoắc ngoắc tay với Lục Nhi cách đó không xa, hô lớn nói: “Lục đi mau tới. . . . Lục đi mau tới. . . . “

Lục Nhi nghe tiếng gọi ầm ĩ của Tinh Nhi, bởi vì khoảng cách nhìn từ xa không rõ, cho nên Lục Nhi chắc hần bọn họ gặp phải phiền toái, vì vậy không để ý cái gì sử dụng khinh công bay tới, chân vừa đến, liền không kịp chờ đợi hỏi: “Sao thế tiểu công chúa?”

Tinh Nhi bĩu môi, uất ức nhìn con trùng thoi thóp một hơi trên đất, cau mày, trong thanh âm mang theo một tia tức giận: “Lục di người xem! Con trùng sắp chết! Lục di cứu cứu nàng!”

Thanh nhi đã được thêm kiến thức, không nghĩ tới muội muội vô lại như vậy, rõ ràng con trùng bị nàng giết chết, đầu sở gây nên lại còn uất ức giả khóc! Thanh nhi ghen hòng nhìn trân trối, lặng lẽ đợi phát triển.

Lục Nhi mở mắt nhìn, nguyên lai là một con giun, giống như bị thiêu cháy, toàn thân đen như mực. Lục Nhi khổ sở nhìn nàng, nói: “Xin lỗi, Lục di không thể ra sức!”

“Oa oa oa. . .” Không nghĩ tới miệng Tinh Nhi méo xệ, cao giọng khóc lớn. Lục Nhi dụ dỗ Tinh Nhi mọi cách nàng cũng không ngừng khóc. Không thể làm gì khác hơn là mang Dao nhi ra: “đừng khóc, Lục di dẫn người tìm hoàng hậu, có lẽ nàng có biện pháp!”

“Được!” Mặc dù Tinh Nhi không dám ẹ biết, nhưng chỉ có thể cứng rắn da đầu, Thanh nhi ômtâm tình xem trò vui đứng dậy theo, cười tà, hẳn rất muốn xem muội muội làm sao lừa dối mẫu hậu!

Lục Nhi một tay dắt một người đi trở về, trong đại doanh, bọn Dao nhi đã bàn xong chuyện, lúc này chỉ ngồi uống trà nói chuyện phiếm.

Không nói quốc sự, không nói chuyện giang hồ, chỉ nói chuyện nhà!

Mới được nửa ngày rồi rãnh, lại nghe đến thanh âm quen thuộc của nữ nhi rồi, mọi người nhìn lại cửa, thấy trên mặt Tinh Nhi đều là bùn đất, đôi tay bẩn thỉu, như đứa bé ăn xin. Tinh Nhi tránh thoát tay Lục Nhi, chạy tới nhào vào trong ngực Dao nhi, hét lên: “Mẹ, giúp Tinh Nhi!”

“Con đi đâu chơi?” Dao nhi nắm hai tay bẩn thỉu của nàng, vẻ mặt có chút quái dị. Nhưng lại không khỏi hưng phấn.

“Bãi đất trống sau đại doanh!” Mặc dù không hiểu vì sao vẻ mặt mẹ kỳ quái như vậy, nhưng Tinh Nhi vẫn thành thật trả lời!

Dao nhi nghe vậy, buông tay Tinh Nhi ra, nhắc chân xông ra ngoài, nàng phải chứng thật ý nghĩ của mình có chính xác hay không! Nếu như đoán được không sai, đó chính là trời cũng giúp ta!

Mọi người thấy bộ dáng vội vàng kỳ quái của Dao nhi thì cho là đã xảy ra chuyện gì! Cho nên rối rít đuổi theo Dao nhi, Tinh Nhi ảo não chuyển động con người, nàng lôi kéo ống tay áo Lục Nhi, ánh mắt van xin nhìn chăm chăm Lục Nhi, Lục Nhi nhàn nhạt cười một tiếng, ôm nàng lên, sau đó lại dắt Thanh nhi, cùng nhau đi theo.

Dao nhi chạy về phía đất trống, phát hiện chuyện quái dị ở dưới một thân cây bí mật, dưới tàng cây, con giun bị thiêu chết, Dao nhi nghi ngờ, chỗ này làm sao có lửa đây? Nàng ngẩng đầu nhìn cây khô không hề phát hiện bị dấu vết thiêu cháy, chợt một giọt nước lạnh như băng rơi vào trên cổ nàng, một cơn lạnh như băng khiến nàng tỉnh táo!

Ngước đầu, nhìn giọt nước trên lá cây, Dao nhi hiểu rõ cười một tiếng! Nàng tiện tay cầm một cây gỗ lên từ trên mặt đất, đào bùn đất ra! Khi nước trên lá cây rơi vào trong đất bùn, phát ra thanh âm tê tê tê, còn bốc khói trắng! Lần này hoàn toàn chứng thật phỏng đoán của Dao nhi rồi !

Mọi người đi đến sau đó, phát hiện Dao nhi ngồi chồm hổm trên mặt đất cười khúc khích, đi lên phía trước, Hiên hỏi: “Thế nào Dao nhi?”

Dao nhi kích động lôi kéo tay Hiên, vui vẻ đến lời nói không mạch lạc: “Hiên, trời giúp ta! Ha ha ha. . .”

Không chỉ có Hiên không hiểu ra sao, những người khác cũng nghi ngờ không hiểu! Dao nhi giải thích: “Mới vừa rồi thấy vật bẩn trên tay Tinh Nhi ta liền nghi ngờ, đây là một loại đồ thần kỳ, vật chất tinh khiết này khi gặp nước sẽ phát ra thanh âm tê tê tê, nếu như đặt ở trong không gian kín, số lượng vật chất lớn ngâm mình ở trong nước sẽ nổ tung! Uy lực rất mạnh! Có thể so với thuốc nổ!”

Những người khác hiển nhiên không hiểu ý của Dao nhi, trong lòng ngực Hiên có một đồng lửa, hẳn buồn bực hỏi: “Không phải lại là Gia Cát Khổng Minh dạy nàng chứ?”

Dao nhi sững sốt, khi thấy mặt kỳ quái của Hiên, Dao nhi quyết tâm trêu chọc hắn, nhún nhún vai, thừa nhận: “Đúng a!”. Dao nhi không nhìn biểu tình của Hiên, xoay người sang chỗ khác cười trộm, sau đó bộ mặt phớt tỉnh nói: “Hiên, giúp ta tìm chút dầu hoả ! Ta lấy thứ này về, tương lai sẽ có công dụng lớn.”

Hiên rất ghen ghét, bởi vì Gia Cát Khổng Minh! Không rõ ra sao trở về tìm dầu hoả.

Nhìn bóng lưng Hiên đi xa, Dao nhi nhin cười không được, lại đổi lấy một cái ký đầu của Linh Cơ Tử, Dao nhi che đầu, bắt măn oán trách: “Sư phụ, sao đánh ta?”

Linh Cơ Tử lườm nàng một cái, nói: “Sanh ở trong phúc mà chẳng biết, còn cố ý làm ra rắc rối chọc giận hắn!”

Dao nhi nghi ngờ nhìn sư phụ, chẳng lẽ sư phụ biết Gia Cát Khổng Minh? Chẳng lẽ sư phụ cũng là xuyên qua? Vậy ông nhất định cũng biết vật vừa rồi nàng nói rồi?

Lòng của Dao nhi bị Linh Cơ Tử nhìn thấu, Linh Cơ Tử thở dài, giải trừ nghi vấn của Dao nhi: “chớ suy nghĩ lung tung! Duyên tới duyên đi, trời đã định trước!”

Mặt Dao nhi bình tĩnh, đáy lòng lại suy nghĩ hàm nghĩa trong lời nói cao giọng của sư phụ, giống như sư phụ cái gì cũng biết! Hay tất cả đều là sư phụ an bài?

132. Chương 153: Công Phá Thành Trì

Vì một Gia Cát Khổng Minh hư ảo rước lấy phiền toái không cần thiết, đồng thời cũng là liều thuốc làm dịu tình yêu, có nó tình yêu càng thuận thuận lợi lợi, cuộc sống càng hòa thuận mỹ mãn.

Ban đêm, ánh trăng đang sáng. Gió nhẹ ầm ập, Dao nhi đang mê mẩn sửa sang lại đệm giường, không có cảm thấy một bóng dáng đang đến gần. Chợt một đôi bàn tay ôm hông của nàng, kéo về phía sau, nàng lọt vào một lồng ngực ầm ập nhưng hơi cứng ngắc.

Dao nhi kêu lên, còn chưa kịp phản ứng, thân thể Dao nhi bị người xoay một cái, đôi môi mềm mại bị ngậm trong miệng! Đầu tiên Dao nhi cả kinh, kéo vạt áo của hắn, sau đó từ từ để thân thể mềm nhũn ngồi phịch ở trong ngực hắn. Mút vào, nhiệt tình đáp lại hắn!

Hoàng Phủ Hiên cũng không cách nào làm rõ tâm tình giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy tim bị một ngọn lửa đè ép, khiến hắn không thở nổi. Trong lòng rất khó chịu, giống như từng trận nước chua ứa lên. Hắn chỉ muốn ôm chặt nàng, ôm lấy nàng, hôn nàng, cả đời không buông ra.

Rất lâu sau đó, hắn lưu luyến từ bên môi nàng dời đi, đôi tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, trong mắt bật kín một tầng ưu thương mông lung, yếu ớt hỏi: “Dao nhi đừng rời khỏi ta được không?”

Dao nhi ngớ ngẩn, sau đó nhàn nhạt cười một tiếng, ôm hông của hắn, nói: “Sẽ không rời đi!”, đây là lời hứa của bọn họ, thề non hẹn biển, không phải ảo ảnh!

Hiên ôm chặt nàng, bá đạo nói: “Nàng là của ta, ai cũng không thể cướp đi, Gia Cát Khổng Minh đó cũng không thể!”

‘ Xì ’ Dao nhi không khách khí cười ra tiếng, không trách được tối nay hành động của Hiên thật kỳ quái, nguyên lai là ghen! Chỉ là Hiên bá đạo không thể mạo phạm như vậy khiến cho nàng cảm thấy rất hạnh phúc, trong lòng ngọt ngào.

Tay ngọc của Dao nhi rũ xuống trên ngực hắn, nhu tình tựa nước, nói: “Để cho Gia Cát Khổng Minh chết đi, ta chỉ cần một mình Hiên là đủ rồi!”

Dao nhi khí phách như thế khiến trái tim treo cao của Hiên rốt cuộc rơi xuống, đẩy nàng lên giường mềm mại, mặt trắng đỏ bừng cả mặt, trốn vào trong đám mây, xấu hổ nhìn cả phòng gợn sóng này.

Làn gió bình tĩnh xen lẫn từng tia nguy hiểm, đêm yên tĩnh mang theo khói thuốc súng nồng đậm! Âm mưu Thập hoàng thúc thiết kế mấy chục năm sắp thành công, nhưng trời lại giáng mưa phùn, cản trở bước chân đi về phía trước của đại quân hần. Thập hoàng thúc nhẫn nại đợi thời cơ tốt vào lúc trời trong xanh ngày hôm sau.

Ngày hôm sau, thập hoàng thúc bí mật gặp một nhân vật quan trọng, trong mật thất, ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, thập hoàng thúc ngồi ngay ngắn ở trên ghế thái sư, một nam tử trung niên cường tráng quỳ ở dưới, ông quỳ ở dưới, một tay chống trên đất, sống lưng cao thẳng, không thấy mặt cũng biết người này kiêu ngạo, khí độ bất phàm.

Lúc này, thanh âm uy nghiêm của thập hoàng thúc vang lên: “Suy tính như thế nào? Mạng của cả nhà già trẻ ở trong tay tướng quân! Tướng quân kiêu ngạo, trung thành cảnh cảnh, nếu như cuối cùng khó giữ được, người một nhà phải cùng người xuống Hoàng Tuyền, xuống dưới đất rồi làm sao giao phó với liệt tổ liệt tông?”

Trong giọng nói của Thập hoàng thúc lộ ra uy hiếp, khiến sống lưng tướng quân hơi rung rung, có thể thấy được trong lòng ông lúc này rất khẩn trương rất bất an! Đáp ứng yêu cầu của hần thì mắc tội phản quốc, không đáp ứng yêu cầu của hần cả nhà già trẻ bị mất mạng! Ông phải chọn lựa ra sao?

Chợt, lão tướng quân khẽ ngẩng đầu lên nhìn thập hoàng thúc, thanh âm rất già nua: “Đại vương, vô luận có đáp ứng hay không cự thần đều chỉ có con đường chết, nhưng tuyệt không thể liên lụy cả nhà già trẻ, cự thần chết không có gì đáng tiếc, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được!”

Tiếp, ông cúi đầu, chợt thập hoàng thúc tức giận lan tràn, đập bước chân trầm trọng đi tới trước mặt ông, nhìn giầy của thập hoàng thúc đến gần sát, mặt tướng quân xám như tro tàn, tự biết tai vạ đến nơi rồi!

Thập hoàng thúc ngồi chồm hổm xuống, kiểm chắc cầm của ông, cưỡng bách ông nhìn thẳng cặp mắt của mình, thập hoàng thúc cười lạnh nói: “Sống hơn nửa đời người còn ngây thơ như vậy! Lão thất phu! Người thật cho là Bồn vương không có người không thành được nghiệp bá? Giao binh phù ra Bồn vương cho người toàn thân!”

“Không có binh phù!” Lão tướng quân khẽ cắn răng, lắc đầu không chịu giao ra binh phù!

Thập hoàng thúc đá thân thể lớn tuổi của ông vào góc tường, tức giận nhìn chằm chằm người thoi thóp một hơi ở góc tường, gầm nhẹ: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Bồn vương cũng muốn xem người có bao nhiêu khả năng!”

Sau đó thập hoàng thúc đứng ở trước người ông, một cái tay móc binh phù ra từ trong người ông, sau đó quơ quơ trước mắt ông, đắc ý khoe khoang! Không để ý sắc mặt xanh mét của tướng quân, thập hoàng thúc lấy được binh phù mình muốn, hần cất bước rời đi mật thất.

Trong nháy mắt cửa mật thất đóng lại, tướng quân thoi thóp một hơi ở góc tường cư nhiên khỏe mạnh đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên y phục, ánh mắt mạnh mẽ nhìn chằm chằm cửa, nhếch miệng, giữa hai lông mày đều là nụ cười đắc ý! Rốt cuộc là ai tính toán ai, ai là bọ ngựa? Ai là chim sẻ?

Khói thuốc súng cuộn cuộn, khói chiến hỏa báo động! Bụi đất tung bay, chiến mã hí vang. Trăm vạn đại quân của thập hoàng thúc đồng loạt tiến công về hoàng thành Minh quốc, để lại 30 vạn đại quân ở phía sau trợ giúp! Thế tới của quân địch hung mãnh, quân đội Minh quốc khó có thể ngăn cản, trong một đêm tan rã toàn bộ.

Qua năm cửa ải, tinh thần quân đội của thập hoàng thúc lên cao, mà quân đội Minh quốc thì lại chạy trốn như con chuột nhéch nhác, quân địch đến, giết sạch, đốt rụi, đoạt hết! Dân chúng khổ không thể tả, bên trong thành phần vinh hoa hỗn loạn, nhưng thập hoàng thúc vẫn nhắm mắt mở một mắt.

Trăm việc đợi thu xếp! Hần lại làm như không thấy, có tai như điếc, một lòng chỉ nghĩ tới công phá Hoàng thành ngồi lên ngôi vị hoàng đế, hưởng thụ quyền lợi chí cao vô thượng kia! Hần chưa từng nghĩ đến trách nhiệm, quyền lợi, ích lợi, ba thứ này có liên quan chặt chẽ, một cái tốt thì đều tốt, một cái tổn hại thì đều tổn hại!

Mắt thấy kẻ địch đánh tới cửa nhà, cửa thành hoàng thành khép chặt, không cho dân chúng lưu vong tràn vào, bên trong hoàng cung cũng là mây đen giáng đầy, Hiên Viên Triệt nằm ở trên giường, thái y đã nói

không còn cơ hội sống, chỉ được thêm hai ngày! Nhưng không nghĩ tới thể tới của thập hoàng thúc quá hung, Cao thái hậu không thể không bắt đắc dĩ, ra mặt triệu tập văn võ đại thần thảo luận chính sự. Hy vọng có thể tìm ra phương pháp đánh lui địch, không đến nỗi nước mất nhà tan!

Thế cục rung chuyển bất an, văn võ bá quan lo lắng trùng trùng, làm gì còn bình tĩnh nghĩ đến đối sách! Nay Cao thái hậu hạ chiếu triệu tập đại thần, nửa đêm bọn họ nghe tiếng chuông vang lên, lập tức mặc quần áo đánh xe ngựa vào cung! Nhưng đã sớm bí mật phái thuộc hạ đặc lực an bài người nhà chạy ra khỏi kinh thành tìm một địa phương vắng vẻ sống qua ngày.

Văn võ bá quan đứng thành hai hàng, ngay ngắn trật tự! Thái hậu ngồi ngay ngắn ở phía trên ghế Thái sư ở bên cạnh ngai rồng, mặt mũi tiêu tụy, có thể thấy được chuyện ưu phiền gần đây theo nhau mà đến khiến tâm lực của bà quá mệt mỏi.

“Bọn thần ra mắt Thái Hoàng thái hậu, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Chúng thần quỳ xuống hành lễ, Thái hậu hừ lạnh, uy nghiêm vậy vậy ổng tay áo!

Thanh âm lạnh như băng vang dội đại điện: “Thiên tuế? Đại địch trước mắt, chỉ sợ ai gia sống không quá năm ngày!”

Từng chữ gõ vang ở trái tim các đại thần, chộc cho bọn họ kính sợ, run lấy lấy, đều trảm miệng một lời cầu xin tha thứ: “Bọn thần có tội! Xin Thái Hoàng thái hậu thứ tội!”

“Hừ. . . Chỉ biết múa mép khua môi, hôm nay đại địch trước mắt, các ái khanh có kế sách gì?” Cao thái hậu hiển nhiên rất không vui, tóc mai sương trắng, đuôi lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi.

Đầu chúng thần cơ hồ chôn ở trên đất rồi, trong lòng không có kế gì, sợ Cao thái hậu nổi giận chộc lửa thiêu thân. Cao thái hậu lạnh lùng càn quét văn võ bá quan quỳ trên mặt đất, mọi người cúi đầu không nói một lời, bà tức giận mắng ở trong lòng: một đám ăn hại! Thời khắc mấu chốt không có ai trông cậy vào được!

Nhưng bà cũng không phải là nữ tử yếu đuối mặc cho người suy tính, chết cũng muốn kéo người làm đệm lưng! Một câu nói của bà đánh các đại thần vào dạ ngọc: “Triều đình cẩm y ngọc thực nuôi các người những năm này, hôm nay quốc nạn lâm đầu, có lực ra lực, có mưu kế ra mưu kế, nếu bọn người không có kế, vậy thì dùng máu thịt của các người đi thủ vệ Hoàng Thành!”

Chúng thần kinh ngạc ngẩn đầu, chỉ nghe Cao thái hậu ra lệnh một tiếng: “Người tới! Đưa các đại thần lên đường!”

Bọn thị vệ tay cầm kiếm xông sáng loang loáng tới, dẫn văn võ đại thần đi ra ngoài, bà mắt diếc tai ngơ đối với tiếng cầu xin tha thứ khóc lóc la lối của các đại thần: “Thái Hoàng thái hậu tha mạng. . . . Tha mạng a. . . .”

“Một đám ăn hại!” Bà hận hận nói, vậy vậy ổng tay áo, cất bước đi đến tẩm cung hoàng thượng. Có vài người nên sửa chữa, lưới cũng nên thu.

Mấy ngày nay hoàng cung bao phủ ở bên trong mây đen, Hiền Viên Triệt tự nhiên cũng nghe phía ngoài nói bóng nói gió, nhưng hẩn lơ đễnh! Đang ở lúc hẩn trầm tư, mẫu hậu tiến vào, hẩn miễn cưỡng chống lên thân thể, yếu ớt nói: “Sao mẫu hậu lại tới? Có phải đến lúc rồi không?”

Về mặt Thái hậu buồn thiu, ngồi ở trên mép giường, than thở nói: “hoàng nhi, mẫu hậu làm sai sao?”

Hiền Viên Triệt suy yếu cười một tiếng, nói: “Mẫu hậu không sai, những người vô tích sự này ngày thường ngang ngược càn rỡ, bây giờ là thời điểm chỉnh đốn! Chỉ là binh của thập hoàng thúc đã đến dưới thành, chúng ta nên ra tay, nếu không sẽ có nhiều dân chúng sanh linh đồ thán hơn!”

Đột nhiên chí chiến đấu của Thái hậu tăng cao, tinh thần sáng láng nói: “Thời gian này dễ dàng tha thứ hẩn quá lâu, ai gia đã sớm không nhịn nổi!”

Thấy mẫu hậu nghịch ngợm như thế, Hiền Viên Triệt cười, nói: “Mẫu hậu, chuyện bên ngoài giao cho nhi thần là được, con chim núp trong cung còn chờ mẫu hậu bắt lại.”

Cao thái hậu chu miệng, cười lạnh, khế cắn răng, hung hăng nói: “Yên tâm! Mặc dù ai gia không thể bách phát bách trúng, nhưng một con chim nhỏ không thoát được!”

“Hoàng nhi nghỉ ngơi thật tốt trước, ai gia đi về chuẩn bị, một cuộc mưa bụi máu tanh sắp tới không tránh được!” Thái hậu vỗ vỗ mu tay của con trai, tình ý sâu xa! Hiên Viên Triệt gật đầu, mẫu tử đồng tâm, có một số việc ngầm hiểu lẫn nhau rồi.

Thái hậu mới vừa đi, Âm Dạ lập tức tiến vào, Hiên Viên Triệt ngồi dậy, giao một cái lệnh bài vào tay hắn, phân phó nói: “Cầm nó xuất cung đi tìm Lạc Thiên! Hắn xem rồi sẽ hiểu!”

“Dạ, hoàng thượng!” Âm Dạ biết rõ phân lượng lệnh bài hết sức quan trọng, hắn phải dùng tánh mạng hoàn thành nhiệm vụ! Sau khi Âm Dạ rời đi, sóng ngầm bên trong hoàng cung bắt đầu khởi động!

Một con bồ câu màu trắng đưa tin từ trong cung Vũ phi bay ra, lại bị một mũi tên bắn rơi trên mặt đất, Cao thái hậu nhặt thư trên chân bồ câu lên, mở ra xem lập tức cười lạnh, trên đó viết: “Quần Long Vô Thủ, Hoàng Thành đại loạn, hắn đã hết cứu, có thể công thành!”

Cao thái hậu xé nát thư, sai người thả bồ câu đã sớm chuẩn bị cất cánh, mang theo phong thơ khác bay đến địa phương nó nên đến!

Cao thái hậu lạnh lùng bình tĩnh nhìn Vũ cung, nhỏ giọng hạ lệnh: “Bao vây Vũ cung, một con con ruồi cũng không thể ra vào, nhớ lấy! Đừng đứt dây động rừng!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Một đám người áo đen che mặt bay đến Vũ cung, bóng dáng bị đêm tối bao phủ! Thái hậu cười thần bí, khởi giá hồi cung nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tái chiến!

133. Chương 154: Bao Vây Hoàng Cung

Một buổi sáng mưa gió, Thiên Tử hai triều! Tình duyên ba người, theo đuổi bốn đời!

Trong đại doanh, Lục Nhi ôm Tinh Nhi, trong mắt Tinh Nhi chứa đầy nước mắt, uất ức bẹp miệng không nói một lời, Thanh nhi đứng ở bên cạnh Linh Cơ Tử, sắc mặt cũng không vui! Đấy mắt bịt kín về khổ sở! Dao nhi lưu luyến nhìn một đôi nam nữ, thanh âm có chút nghẹn ngào: “Sư phụ, Lục Nhi, bọn họ giao cho hai người!”

Lục Nhi gật đầu, trịnh trọng nói: “Hoàng hậu yên tâm! Lục Nhi liều mạng cũng bảo vệ công chúa thái tử chu toàn!”

“Đúng đó! Đồ nhi vẫn chưa yên tâm sư phụ sao? Bảo đảm nuôi hai đứa bé trắng trẻo mập mạp chờ các người trở lại!” Linh Cơ Tử cột nhả nói, ông biết rõ Dao nhi không nỡ xa con, ông chỉ có thể tạo ra hoàn cảnh nhẹ nhõm! Tránh ọi người ôm đầu khóc rống!

Dao nhi len lén lau sạch nước mắt, thúc giục: “Tốt lắm, thừa dịp sắc trời còn sớm mọi người đi nhanh lên!”

“Mẹ. . . . Mẹ. . . . Tinh Nhi không nỡ rời đi ngài. . . . Ô ô ô. . . .” Tinh Nhi uất ức bẹp miệng, khóc lớn lên! Tiếng khóc chọc người đau lòng.

Thấy muội muội khóc, Thanh nhi cũng rất muốn khóc! Mới vừa gặp mặt mẫu hậu lại phải tách ra, nhưng hắn là nam tử hán, không dễ dàng rơi lệ, vì vậy Thanh nhi cắn môi dưới, bức nước mắt vào trong hốc mắt không để cho nó rớt xuống.

Dao nhi suy yếu cười một tiếng, bàn tay ấm áp yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tinh Nhi, nhẹ giọng an ủi: “Tinh Nhi phải ngoan, phụ hoàng và mẹ rất nhanh sẽ đi đón các con, sau đó sẽ cũng không chia cách nữa nhé?”

“Có thật không? Mẹ không được lừa gạt Tinh Nhi!” Lấy được bảo đảm của Dao nhi, Tinh Nhi rút cuộc ngừng khóc, nhưng nước mắt trong suốt vẫn vờn trên lông mi!

Dao nhi nặng nề gật đầu, sau đó ngồi xổm người xuống, tầm mắt ngang hàng với Thanh nhi, ôm Thanh nhi vào trong ngực, nói: “Thanh nhi phải chăm sóc muội muội thật tốt, nghe lời sư gia gia và Lục di biết không?”

“Dạ, mẫu hậu!” Thanh nhi không thể khóc, hắn là người lớn, phải chăm sóc muội muội, không thể khiến ẫu hậu và phụ hoàng lo lắng.

“Tốt lắm, đi!” Dao nhi rừng rưng đưa tiễn, Linh Cơ Tử và Lục Nhi ôm một đôi nam nữ đi về phía núi Thiên Tiên, hồi lâu sau trước mắt Dao nhi vẫn hiện lên một đôi mắt đầm lệ của Tinh Nhi, còn có gương mặt khổ sở của Thanh nhi!

Dao nhi cúi đầu gạt lệ, chột một vòng tay ấm áp bao quanh nàng thật chặt! Hoàng Phủ Hiên an ủi: “Mới vừa rồi ta đã nói rõ với chúng, yên tâm, Tinh Nhi và Thanh nhi thật biết điều, sự phụ sẽ chăm sóc chúng thật tốt!”

“Ừ!” Dao nhi nghẹn ngào, nhào vào bộ ngực hắn, nói không ra lời!

Hiên cúi đầu nhìn người rơi lệ trong ngực, dịu dàng cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng lau khô nước mắt ở khóe mắt nàng, nhẹ giọng nói: “Ta đã bảo Trương Lập mang binh trở về Đô thành bảo vệ mẫu hậu, Hàn Tuấn suất binh làm hậu thuẫn!”

Dao nhi ngược đầu, nói: “Vậy chúng ta lên đường! Sớm xong chuyện sớm rời đi, ta đã chán ghét loại cuộc sống này, đại công cáo thành rồi người một nhà chúng ta sẽ trải qua những ngày yên bình, sẽ không bị ai đánh nhiễu!”

Nhìn trong mắt Dao nhi lóe ra ước mơ đối với cuộc sống bình tĩnh tương lai, Hiên càng thêm xác định khoản giao dịch với hắn ta đáng giá! Vì Dao nhi, vì một đôi nam nữ, vì mẫu hậu, hắn không tiếc tất cả cũng muốn cho bọn họ cuộc sống mong ước và hạnh phúc.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Dao nhi và Hiên cưỡi một con ngựa chạy tới đích, đi xây dựng đất nước hạnh phúc của họ.

Bên phía thập hoàng thúc, đã sớm đứng ngồi không yên, trông mòn con mắt! Rốt cuộc bồ câu đưa tin bay tới, hắn cao hứng nhếch miệng, giống như bồ câu đưa tin mang đến cho hắn hi vọng, mang đến cho hắn thành tựu đại nghiệp.

Mở thư ra xem, chân mày khóa chặt của hắn dần dần giãn ra! Cuối cùng vui vẻ ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa! Ngửa đầu nhìn trời xanh, chim ưng bay lượn trên bầu trời, ý chí chiến đấu của thập hoàng thúc tăng cao, mở ra hai cánh tay ôm gió nhẹ, ôm trời xanh! Nhắm mắt lại, vinh dự trên vạn vạn người hiện lên ở trước mặt hắn! Thập hoàng thúc tựa hồ mê muội, không kịp chờ đợi triệu tập binh mã, chuẩn bị trận chiến cuối cùng.

Trăm vạn hùng binh, vượt núi băng đèo, vượt thác vượt sông, cờ xí lồng lộng hùng dũng tung bay trên không trung, phía trước đại đội binh mã là một chiếc xe ngựa sang trọng, bên trong không thể nghi ngờ chính là thập hoàng thúc! Cao thủ bốn phía xe ngựa nhiều như mây, bao vây thập hoàng thúc thật chặt, bảo vệ an nguy của hắn. Sau đó là kỵ binh, tiếp là bộ binh, cuối cùng là tiền thủ! Thập hoàng thúc vén rèm lên, nhìn cửa thành đứng nghiêm ở trên đất bằng cách đó không xa, đây là cửa Gia Lăng, chỉ cần thông qua cửa khẩu này, bọn họ sẽ có thể tiến đến Đô thành, dọc theo đường đi tiến quân thần tốc. Không người nào có thể ngăn!

Trăm vạn hùng binh dừng ở trước cửa Gia Lăng, bụi đất tung bay không trung, mấy binh lính thủ thành đưa đầu ra liền bị trường hợp trước mắt làm sợ vỡ mặt, lập tức rút đầu về lại.

Thập hoàng thúc vén rèm lên đứng ở cửa xe ngựa, uy nghiêm thần thánh, hắn giao lệnh bài thật vất vả mới có được ột thuộc hạ bên phải, thuộc hạ đó cầm lệnh bài bay đến dưới cửa thành Gia Lăng, lấy lệnh bài ra, lệnh bài màu vàng phát ra ánh sáng lóa mắt ở dưới ánh mặt trời. Binh lính thủ thành thấy rõ ràng lệnh bài trong tay hắn là lệnh của tướng quân, không nói hai lời lập tức mở cửa thành ra, để trăm vạn hùng binh của thập hoàng thúc vào thành.

Những binh lính này chỉ nhận lệnh bài không nhận người, vô luận là người nào, chỉ cần trong tay có lệnh bài đều có thể đường hoàng tiến vào căn cứ quân sự bí mật. Thập hoàng thúc trở lại trong xe ngựa, đắc ý cười! Lão thái bà ghê tởm đó nhất định không nghĩ tới hắn có chiêu này! Lão thất phu hại chết mẫu phi đó càng thêm không nghĩ tới, hắn sẽ ngóc đầu trở lại, đoạt lấy giang sơn ông ta thích nhất!

Sau khi thập hoàng thúc vào thành, nghỉ ngơi một lát liền chỉnh trang lên đường, một khắc hấn cũng không muốn đợi! Cả tâm tư hấn đều đặt vào bên trong hoàng cung, không chút lưu ý hơi thở dị thường bên cạnh, hấn vốn thông minh, nhưng lại hám lợi đen lòng, cả hoài nghi theo bản năng cũng bị che mất!

Bọn họ vừa rời đi, cửa thành Gia Lăng lại bị mở ra, một đội nhân mã vọt vào bên trong thành, vòng qua đường cái tiến vào trong hẻm nhỏ, đi vào một tòa biệt viện bên trái, khóa chặt cửa lại, ở bên trong mưu đồ bí mật cái gì!

Hấn không phải là người khác, chính là Lạc Thiên cùng 3000 tinh binh thủ hạ! Binh lính mập mạp vừa ngồi vừa hóng mát nghỉ ngơi, Lạc Thiên và Mai nhi thì đi vào trong nhà, đóng cửa lại, Lạc Thiên nhào tới trước người một người nam nhân trung niên, nói: “Tướng quân, ngài chịu khổ!”

Mặt mũi tướng quân hiền lành, cười, thanh âm già nua vang lên: “Lưu thiếu tướng quân không cần phải khách khí, lão phu sống hơn nửa đời người cũng đủ rồi, hôm nay chính là thời kỳ báo đáp ân tình của hoàng thượng đối với lão phu. Lão phu chịu chút uất ức không coi là cái gì.”

“Tướng quân gan dạ hơn người, khiến Lạc Thiên bội phục!” Lạc Thiên mỉm cười, trong mắt tràn đầy chân thành! Lão tướng quân không phải là người khác, chính là tướng quân bị thập hoàng thúc bắt đi giam lại. Thập hoàng thúc tôn công tôn sức chỉ vì lấy được lệnh bại dễ dàng tiến vào cửa Gia Lăng, vì tề đại thập hoàng thúc, lão tướng quân chủ động tự mình mạo hiểm, gây ông đập lưng ông!

Mà thập hoàng thúc không kịp chờ đợi muốn tấn công Hoàng Thành, lơ là sơ suất không thể hiểu rõ ràng âm mưu quỷ kế trong đó!

Hai người không hàn huyên nữa, lão tướng quân nói: “Phản tặc đã qua cửa Gia Lăng, Thiếu Tướng quân có có kế sách gì đối phó hấn?”

Lạc Thiên đưa thân thể lại gần bên tai Lão tướng quân, cười yếu ớt nói nhỏ: “hoàng thượng đã an bài, mệnh thần chặt đứt đường lui của thập hoàng thúc, tất phải khiến hấn có đi không về!”

“Hay. . . Hay. . . Lão phu lập tức phái người làm, khiến thần không biết quỷ không hay, đợi phản tặc biết được thì đã tối.” Lạc Thiên và lão tướng quân nhìn thẳng vào mắt cười một tiếng, ẩn ý lan tràn ở giữa hai người.

Thập hoàng thúc tính hết cơ quan, lại vạn vạn không nghĩ tới người mạnh còn có người mạnh hơn, cuối cùng thua ở trong cái lưới mình đan, cái này gọi là mua dây buộc mình! Tự làm tự chịu!

Trong một đêm quân đội cứu viện của thập hoàng thúc không còn sót lại ai, lương thảo bị cướp đoạt hết, một cây đuốc hủy thi diệt tích, lửa mạnh hừng hực, nhuộm đỏ nửa bầu trời!

Thập hoàng thúc ỷ vào binh cường ngựa khỏe, tiến công Hoàng Thành một lượt, đem trong hoàng thành ba tầng ba tầng ngoài bao bọc vây quanh, dân chúng trong thành thất kinh, nhà nhà đóng kính cửa, trên đường phố vốn nên phấn hoa rực rỡ không còn người ở. Đồ rơi thừa thớt trên đường phố, đều do dân chúng trong thành làm rơi khi chạy trốn.

Dao nhi và Hoàng Phủ Hiên đi tới trên đường cái, trong lòng đè nén cực kỳ, Dao nhi thở dài nói: “giang sơn này thật có lực hút như vậy sao? Từ xưa đến nay nhà đế vương đều là máu nhiễm ghế rồng!”

Hiên biết rõ tâm tình lúc này của Dao nhi, nàng không đành lòng dân chúng trải qua cuộc sống rung chuyển bất an khổ không thể tả, Hiên ôm Dao nhi, cho nàng ấm áp, nói: “Có lẽ là bị quyền thế che mờ cặp mắt!”

Dao nhi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, không có mở miệng! Đuôi lông mày hiện vẻ mệt mỏi, Hiên săn sóc nói: “Dao nhi mệt mỏi, chúng ta tìm một khách điểm nghỉ ngơi!”

Hấn tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc thấy một cái khách sạn ở chỗ không xa, hai người đi tới gõ cửa ‘Đông đông đông. . . Đông đông đông. . .’, đã lâu cũng không người mở cửa! Đợi lúc bọn họ vừa định xoay người rời đi, cửa chính khách điểm kéo ra một đường, tiểu nhị đưa đầu ra, nói: “Hai vị khách quan, quán đã đầy rồi, các người tìm nhà khác!”

Hiên xuyên thấu qua khe hở thấy bên trong yên lặng không có một bóng người, liền biết tiểu nhị nói láo, nhưng đảo mắt nghĩ lại, nhất định là binh hoang mã loạn chủ quán không muốn chọc phiền tới!

Hiên móc ra một thỏi bạc, hòa nhã nói: “Chủ quán, vợ chồng chúng ta là người làm ăn nghiêm chỉnh, ở tại ngoại ô! Chỉ vì cửa thành phong tỏa không cách nào ra khỏi thành, xin tiểu nhị giúp cho!”

Tiểu nhị nhìn bạc sáng lên, lại quan sát Hiên và Dao nhi, cảm thấy quần áo bọn họ đẹp dễ, mặt không giống người xấu, vì vậy mở cửa cho bọn họ đi vào: “Xem các người không giống người xấu! Cứ ở!”

“Cảm tạ tiểu nhị ca!” Hiên mỉm cười nói, tiểu nhị dùng tay làm dấu mời, nói: “Mời hai vị khách quan! Tiểu nhân mang hai người lên lầu!”

Bọn họ lên phòng trên lầu hai, tiểu nhị nói một câu xong lập tức xuống lầu chuẩn bị nước nóng và thức ăn, Dao nhi đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra nhìn lại, mấy người lính cầm giáo dài trong hẻm nhỏ tựa hồ đang tìm cái gì! Dao nhi cực kỳ khó chịu, ngón tay kẹp một cây ngân châm lại bị Hiên ngăn cản!

Hiên nắm tay Dao nhi, nhìn nàng lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đừng đánh rần động cỏ!”

Dao nhi cố nén lửa giận trong lòng, thu hồi vũ khí, cắn răng nghiêng lợi, phần hận nhìn chằm chằm nóc nhà hào hoa phương xa, chỗ đó là hoàng cung!

Thập hoàng thúc sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn sát hại tất cả binh sĩ thủ vệ bên ngoài hoàng cung, sau đó đổi thành thân vệ của mình, hắn muốn kích động một cuộc cung biến, kéo Hiên Viên Triệt từ ngôi vị hoàng đế xuống!

Mất thấy bố cục hoàn thành, thập hoàng thúc thở phào nhẹ nhõm, giữa hai lông mày lấp đầy nụ cười, tuy nói đêm dài lắm mộng, nhưng một cái chân của hắn đã bước lên hành trình, tối nay nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, ngày mai giải quyết hoàn toàn, từ đó hắn có thể vô tư rồi.

134. Chương 155: Giang Sơn Có Nàng Đẹp Như Vẽ

Bên trong hoàng cung thật to chỉ có thừa thớt vài bóng người, cung điện phồn hoa phú quý hơi có vẻ thê lương, trong đại điện Hiên Viên Triệt yên lặng tựa vào ghế rồng, đôi tay đặt ở trên lan can nắm thành quả đầm, sắc mặt hắn tái nhợt, đôi môi màu xanh, hai mắt nhìn thẳng phía trước trống rỗng vô hồn! Bộ dáng như bệnh thời kỳ chột.

Trên đỉnh đầu hắn là một tấm bảng, phía trên có vài chữ to rồng bay phượng múa, hiển lộ phong thái quý phái của hoàng gia. Chợt, cửa lớn bị một cước đạp ra, thập hoàng thúc dẫn dắt một đội nhân mã xông tới, bọn lính rối rít đứng thành hai hàng, kiểm trong tay chỉ về Hiên Viên Triệt, thập hoàng thúc lại là tay không đi lên trước, đứng lại ở dưới ghế rồng cách đó không xa, cười lạnh!

Nhìn thấy tình cảnh ấy, mặt Hiên Viên Triệt không đổi sắc, giống như đã sớm dự liệu được! Trên mặt Hiên Viên Triệt mang theo nụ cười yếu đuối, nhẹ giọng nói: “Thập hoàng thúc, không nghĩ tới lần gặp cuối cùng của chúng ta lại là tình cảnh này!”

“Cháu ngoan! Nếu như ngươi đoán trước nên chủ động thoái vị nhường hiền, tránh cho dân chúng chịu khổ vất vả theo ngươi!” Thập hoàng thúc hung ác quyết tâm không nhớ tình cũ, hắn đặt hết tâm tình vào quyền thế địa vị, lương tâm đã sớm bị diệt!

Việc đã đến nước này, Hiên Viên Triệt cũng không muốn tốn nhiều miệng lưỡi, Hiên Viên Triệt cười lạnh, mặc dù thân thể suy yếu, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra uy nghiêm không thể xâm phạm. Hắn lạnh lùng nói: “Nếu thập hoàng thúc tuyệt tình như thế, trăm cũng không muốn nói thêm cái gì! Nhưng chết cũng phải cho trăm được hiểu rõ. Vì sao thập hoàng thúc có thể dễ dàng đi vào hoàng cung? Vì sao tự tin có thể đi lên ngôi vị hoàng đế? Tại sao Trăm lại trúng độc?”

Thập hoàng thúc cười đắc ý, nói: “Bổn vương sẽ cho ngươi hiểu rõ rồi chết! Ngươi có ngày hôm nay đều do họ ban tặng!”, thập hoàng thúc vỗ tay, hai nữ tử xinh đẹp từ ngoài điện đi vào, một người vẫn là áo lửa đỏ, nhiệt tình không bị cản trở! Một nữ tử khác lại mặc áo trắng thanh tú thoát tục.

Hiên Viên Triệt liếc mắt nhận ra họ, không thể tưởng tượng nổi nhìn họ, hỏi: “Nhu nhi, Vũ phi! Sao các người lại. . . .”

“Ha ha ha. . . .” Thập hoàng thúc đắc ý phách lối ngửa mặt lên trời cười nhạo Hiên Viên Triệt, lạnh lùng nhếch miệng, tàn nhẫn nói: “Cháu ngoan, không nghĩ tới! Người bên gối lại cố gắng vì bản vương? Khiến người khó lòng phòng bị!”

Hiên Viên Triệt tự giấu cười, che ngực, yếu đuối ho khan, chọc cho Liễu Nhu đau lòng! Nàng nhìn người yêu yếu đuối trên ngai rồng. Nàng hận không thể chịu đựng cho hắn! Nhưng Vũ phi lại mỉm cười đi về phía thập hoàng thúc! Nụ cười của nàng vẫn chói mắt, nhưng lại là độc dược tàn nhẫn nhất thế gian! Làm cho người ta chìm đắm trong tươi cười của nàng bất tri bất giác chết đi.

Ho khan cơ hồ rút sạch hơi sức cả người Hiên Viên Triệt, hắn lấy ra một cái khăn mùi soa lau khô tia máu lưu lại ở khóe miệng, vẻ mặt cứng nhắc cười không nổi, thân thể hắn xụi lơ ở trong ngai rồng, nói: “Quả thật không nghĩ tới! Người nhà yêu thương lại tự tay đưa trẫm đến Hoàng Tuyền!”

Vũ phi khinh thường cười, nói ra toàn bộ quá trình hắn trúng độc: “Hoàng thượng! Trúng độc hoàn toàn là nhờ công lao của Quý Phi tỷ tỷ! Nếu không phải là nàng toàn tâm toàn lực suy nghĩ cho hoàng thượng, vừa pha trà vừa nấu cháo, hoàng thượng làm sao không trúng độc?”

Liễu Nhu ôm hận nhìn chằm chằm Vũ phi, hận không thể xé nát nàng, nhưng nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không thì tử và hoàng thượng đều không giữ được.

Lúc này, thập hoàng thúc hồi tưởng lại cảnh tượng thê lương lúc nhỏ, hận ý trong lòng càng đậm, vốn là hắn có thể sống hạnh phúc với mẫu phi, nhưng tất cả đều tan biến trong nháy mắt, hắn đeo tội danh nghiệt chủng chạy trốn, hôm nay vương giả trở về, hắn muốn diệt trừ đá chướng đường, thập hoàng thúc cười rất tàn nhẫn, thanh âm lạnh như băng: “Bổn vương hao hết thiên tân vạn khổ thành lập quân đội, luyện công tẩu hỏa nhập ma, từng chạy trốn, từng ăn xin. Giết chết Dạ Quân ngu xuẩn sử dụng tên hắn sống tạm qua ngày. Chính là vì một ngày ngóc đầu trở lại!”

Hiên Viên Triệt đồng tình nhìn thập hoàng thúc, nói: “Trẫm không biết hoàng thúc đã trải qua cuộc sống ăn xin, nếu không. . . .”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị thập hoàng thúc cúi kính cắt đứt. Cặp mắt hắn ta bắn ra ánh lửa oán hận: “Chớ giả mù sa mưa! Đã muộn!”

“Bổn vương không có nhẫn nại, mau hạ chiếu sách truyền ngôi!” Thập hoàng thúc thúc giục, Hiên Viên Triệt không vui cau mày, nắm chặt hai quả đấm. Chợt, một thanh âm khiến Hiên Viên Triệt gần như tuyệt vọng dấy lên hi vọng. Chỉ nghe ngoài cửa lớn truyền đến thanh âm già nua nhưng uy nghiêm mười phần!

Cao thái hậu cất bước đi vào, lạnh giọng giễu cợt: “Thập đệ có quá ngây thơ hay không? Năm đó phụ hoàng không truyền vị cho người, hôm nay hoàng nhi cũng sẽ không!”

“Lời ấy của hoàng tẩu sai rồi, năm đó Bổn vương tuổi còn nhỏ quá vô lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thời gian thay đổi, hôm nay Bổn vương có năng lực lấy lại đồ thuộc về ta, ngăn trở, giết không tha!” Thập hoàng thúc tỏ khí phách làm người run sợ, trong giọng nói lộ ra hận ý nồng đậm, trên nét mặt mang theo độc ác, tất cả mưu đồ hắn sắp tâm chuẩn bị kỹ sẽ được như hắn mong muốn sao?

Thấy đuôi lông mày mẫu hậu toát ra nụ cười, Hiên Viên Triệt lập tức có tinh thần, bởi vì hắn hiểu cơ hội tới, hắn rút cuộc chờ đợi đến ngày rửa nhục. Bị bệnh nhiều ngày đã hao hết thể lực tinh lực của hắn, nhưng chuyện kể tiếp lại khiến cho hắn có tinh thần gấp trăm lần.

Thập hoàng thúc không nhịn được thúc giục lần nữa: “Mau hạ chiếu truyền ngôi, Bổn vương sẽ cho người một tòa biệt viện bảo dưỡng tuổi thọ, nếu không Bổn vương tuyệt không lưu tình!”

Chợt, Hiên Viên Triệt bệnh thời kỳ chột, từ từ đi xuống từ ghế rồng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm thập hoàng thúc kiêu ngạo vô cùng, châm chọc cười, nói: “Hoàng thúc, ai chết vào tay ai còn chưa biết? Chớ cao hứng quá sớm rồi!”

Lúc này, Hiên Viên Triệt phát hiện Vũ phi đang lườm hắn, vì vậy Hiên Viên Triệt khinh miệt cười một tiếng, thập hoàng thúc chợt ôm hai vai Vũ phi, cao ngạo nói: “Nữ nhân đều là của Bổn vương rồi, người còn không

nhận thua!”

Mặt Hiên Viên Triệt không chút thay đổi nhìn đôi cầu nam nữ này, chợt xuyên thấu qua cửa chính rộng mở, hần trông thấy bầu trời đốt ánh lửa mờ ảo, tảng đá nặng trĩu trong lòng rớt cuộc nhanh chóng buông xuống, trong lúc lơ đãng hần nhếch khóe miệng chọc giận thập hoàng thúc, thập hoàng thúc xoay tròn xinh đẹp, đoạt lấy kiếm trên tay binh lính bên cạnh, chỉ vào Hiên Viên Triệt, gương cung bạt kiếm, không khí trong đại điện nhất thời bị ép rất thấp.

Chợt, một cỗ lực cường đại bay vào đánh rớt kiếm trên tay thập hoàng thúc xuống đất. Mọi người cả kinh thất sắc, rồi rít quay đầu lại nhìn nhưng tất cả đều trống rỗng, lúc mọi người nghi ngờ không hiểu, Âm Dạ mang theo một đội tinh binh xông tới, kiếm gác ở trên cổ binh lính thập hoàng thúc, cổ có thứ lạnh băng khiến binh lính rớt rít buông kiếm ôm đầu đầu hàng.

Biến cố quá nhanh, giết đến thập hoàng thúc ứng phó không kịp. Một hồi hốt hoảng rất nhanh bị áp chế, thập hoàng thúc cười lạnh hỏi ngược lại: “Mấy tên lính quèn ngăn cản được trăm vạn hùng binh của Bồn vương?”

Lúc này, Lạc Thiên và lão tướng quân đi tới, quỳ xuống bẩm báo: “khải tấu hoàng thượng, nguy cơ của hoàng cung đã giải trừ, nhóm lớn phản quân bị bắt đã được giải vào thiên lao chờ hoàng thượng xử phạt!”

“Tốt! Tướng quân không thể không có công!” Hiên Viên Triệt mừng rỡ, nhưng thập hoàng thúc lại là sắc mặt lo âu, thân hình hơi không ổn. Lắc lư mấy cái hần mới đứng lại.

Cao ngạo ngẩng đầu lên, nói: “Chỉ là mấy người lính mà thôi, Bồn vương đã hạ lệnh bao vây Đô thành, chỉ đợi Bồn vương ra lệnh một tiếng, sẽ đập bằng hoàng cung.”

Thập hoàng thúc tràn đầy lòng tin, uy hiếp như vậy cũng không có khiến những người khác e ngại, bọn họ ngược lại nhìn nhau một cái rồi trên mặt mang nụ cười tự tin đắc ý, khiến thập hoàng thúc, Vũ phi, Liễu Nhu nghi ngờ không hiểu.

“Bao vây Hoàng Thành? Đáng tiếc đây chẳng qua là mộng!” Kèm theo thanh âm yêu mị, một công tử áo trắng văn nhã từ trên trời giáng xuống. Phiêu dật như trích tiên, trong tay vẫn phe phẩy cây quạt, vung về.

Hần chính là yêu nghiệt —— Thiên Vũ! Hần chậm rãi quyến rũ đi tới, buồn bã nhìn Hiên Viên Triệt một cái, sau đó vô cùng uất ức nhìn chằm chằm mặt không ai bì nổi của thập hoàng thúc, oán giận nói: “Đều tại ngươi, không sớm bao vây hoàng cung, hại ta ở trong rừng rậm bị muỗi đốt lâu như vậy! Khoản tổn thất này ai tới bồi thường ta?”

Ban đầu Hiên Viên Triệt cho hần đặc quyền, cho hần thần không biết quỷ không hay mang binh núp ở bên trong rừng hoang núi non dày đặc, chỉ hy vọng một ngày kia có thể lặng yên không một tiếng động diệt hết thế lực của thập hoàng thúc.

Tránh né lâu như vậy, hần rốt cuộc hết khổ rồi. Từng biến cố khiến thập hoàng thúc bắt đầu sinh ra dự cảm chẳng lành. Chẳng lẽ hành tung của hần đều ở trong lòng bàn tay của người khác? Chẳng lẽ kế hoạch không chệ vào đâu được của hần sớm đã bị đoán được?

Tim gan thập hoàng thúc run sợ, sợ phỏng đoán của mình được chứng thật, người thắng làm vua, người thua làm giặc. Đến lúc đó không phải mất mạng, mà là chết không có chỗ chôn. Hiên Viên Triệt nhìn thấu tâm tư của hần, một câu nói tiếp theo hoàn toàn hủy diệt hi vọng của hần, đẩy hần vào vực sâu vạn trượng: “Hoàng thúc ngươi buông tay! Trẫm có thể bỏ qua chuyện cũ!”

Thập hoàng thúc lạnh lùng nhìn mọi người, một tay đẩy Vũ phi bên cạnh ra, vừa lúc bị Liễu Nhu tiếp được, âm mưu bại lộ, hần lập tức lao ra cửa chính. Thiên Vũ anh tuấn cất quạt lông, xoay tròn ngăn trở đường đi của hần. Hai người lập tức đánh lên. Lúc này, Lạc Thiên cũng gia nhập vòng chiến. Một cuộc chiến sinh tử như dầu sôi lửa bỏng mở màn ra.

Ba người bọn họ từ từ ra khỏi đại điện, Vũ phi không có cam lòng, muốn đi ra ngoài giúp một tay, nhưng chuyện ngoài dự đoán xảy ra, Liễu Nhu như hồ điệp bay lên, rút kiếm binh lính đâm vào trong bụng Vũ phi. Máu tươi ứa ra, Vũ phi trợn mắt hốc mồm, hiển nhiên không ngờ được tuổi trẻ của nàng biến mất như hoa rơi.

Trong nháy mắt Vũ phi ngã xuống, Liễu Nhu không thể tiếp tục chống đỡ cũng té xuống đất, Hiên Viên Triệt lập tức xông lên nâng nàng dậy, vỗ mặt tái nhợt của nàng, la lên: “Nhu nhi. . . Nhu nhi. . .”

Liễu Nhu suy yếu mở mắt, tái nhợt cười, môi đỏ mọng biến thành màu xanh, nàng đứt quãng nói: “biểu ca. . . Ta thực xin lỗi ngươi. . . Về sau phải. . . Chăm sóc tốt. . . Tôn nhi! Đây là nguyện vọng duy nhất của ta!”

Nói xong câu đó, miệng nhỏ của nàng khi đóng khi mở lại nhả không ra lời nói, Hiên Viên Triệt kinh hãi, khẳng định: “Những chén cháo có độc kia là ngươi uống!”

Liễu Nhu nặng nề gật đầu, cầm lấy tay hắn không chịu buông lỏng, cho đến một khắc cuối cùng tay của nàng buông lỏng ra, nhắm mắt lại, mỉm cười vào Hoàng Tuyền.

“Nhu nhi sao lại ngu như vậy? Nhu nhi. . .” Hắn ngửa mặt lên trời khóc lớn tiếng, hình ảnh ngọt ngào hạnh phúc trước kia rõ mồn một trước mắt, mặc dù Nhu nhi ghen tỵ thành tính, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng tình cảm những năm này không cách nào phai mờ đi, hôm nay Nhu nhi bay về phương xa như lá rụng, mang đi nhớ nhung của hắn, mang đi tình cảm hắn bỏ ra!

Mặc dù Hiên Viên Triệt trúng độc, nhưng rất nhanh phát hiện sau đó đã được trị tốt, vì tề đại kẻ địch hắn không thể không tiếp tục giả vờ bệnh, không nghĩ tới Nhu nhi lại tự uống độc dược, dùng tánh mạng của nàng đọ yểu hắn. Coi như Nhu nhi đã từng sai lầm rất nhiều, nhưng nàng đã yên lặng làm tất cả để đền bù sai lầm trước kia cho hắn.

Nhẹ nhàng đặt Nhu nhi xuống, hắn đứng dậy, trong ánh mắt nhiều hơn một phần hung ác, không cần làm bộ, tinh thần hắn liền phấn chấn. Ba người đối phó mình thập hoàng thúc vẫn chiếm hạ phong, có thể thấy được võ công của thập hoàng thúc xuất thần nhập hóa cỡ nào.

Tin đồn giang hồ có một loại ma công, người luyện võ phải là người chí thuần chí dương, một người khó được trong cuộc sống, nhưng trong lúc vô tình thập hoàng thúc biết được loại ma công này, mặc dù hắn không phải người chí thuần chí dương, nhưng khí dương cương mười phần, vì nghiệp bá hắn mạo hiểm thử một lần, đã luyện tới tầng thứ năm, nhưng thủy chung không cách nào có đột phá tốt hơn.

Hiện tại mấy người vây công mình hắn, vì bảo vệ tánh mạng hắn không thể không dùng ma công, trong lúc bất chợt bọn họ nhìn thấy trong con ngươi thập hoàng thúc phát ra ánh sáng lửa đỏ dị thường. Mọi người rướn cổ hòng cẩn thận ứng đối.

Trước mắt thập hoàng thúc mơ hồ, xem bọn họ thành con mồi, hắn chỉ muốn xông tới xé nát, các chiêu của hắn đều ác độc, mau! Chính xác! Hung ác! Bọn họ né tránh không kịp.

Lúc bọn họ chống đỡ không được, trên bầu trời bay xuống hai bóng dáng quen thuộc, chính là Dao nhi và Hoàng Phủ Hiên chạy tới sau đó, song kiếm hợp bích đâm về rung tâm, lại bị thập hoàng thúc cơ mẫn ngăn trở, hai người lui ra mấy bước. Nhìn nhau, biến đổi trận thế, bay về phía bầu trời, rồi lại bay xuống, kiếm bén đâm về đỉnh đầu thập hoàng thúc, thập hoàng thúc hốt hoảng né tránh. Bốn người bọn họ cười thâm, suy đoán đỉnh đầu là điểm chết của ma công của thập hoàng thúc.

Vì vậy, bốn người đồng tâm hiệp lực công kích điểm chế của thập hoàng thúc, phòng thủ, vây công, đánh ra, né tránh, dùng tất cả vốn liếng, đều bị thập hoàng thúc tẩu hỏa nhập ma đánh tan, ngược lại khiến bốn người Dao nhi chảy mồ hôi đầm đìa.

Bốn người dần dần chậm lại công kích, tìm kiếm điểm đột phá. Bọn họ chưa tìm được điểm đột phá, thập hoàng thúc đã nảy sinh ác độc đánh một chưởng vào ngực Thiên Vũ, hình tượng tiêu sái của hắn lập tức không còn sót lại chút gì, quỳ một chân trên đất, khóe môi chảy máu!

Phương pháp giống nhau, Lạc Thiên cũng bị đuổi ra ngoài ba thước. Chỉ còn lại ba người lo lắng đề phòng ứng phó thập hoàng thúc, vì không để cho Dao nhi bị thương, mỗi khi thập hoàng thúc đánh ra, Hiên luôn lặng yên không tiếng động ngăn ở trước người Dao nhi, Dao nhi nhìn thấu lòng của Hiên, khi Hiên ngăn ở trước người của nàng, kiếm của Dao nhi xuyên qua từ dưới nách Hiên đâm vào trước ngực thập hoàng thúc, lúc này, Hiên Viên Triệt nhân cơ hội đánh một chưởng vào sau lưng thập hoàng thúc, hai người giáp công khiến nguyên khí của thập hoàng thúc tổn thương nặng nề.

Vì tốc chiến tốc thắng, thập hoàng thúc hung hăng đánh trúng Dao nhi, thân thể Dao nhi rơi trên mặt đất giống như lá rụng, Hiên hô to một tiếng: “Dao nhi. . . “

Thanh âm vang vọng, hai mắt hắc đỏ bùng đầy hận, xách theo kiếm đâm về ngực phải thập hoàng thúc. Thập hoàng thúc toàn lực công kích Hiên, không có lưu ý Hiên Viên Triệt đang nhặt lên kiếm Dao nhi, bay lên trời, khi thập hoàng thúc đánh trúng Hiên bay ra xa, thì thập hoàng thúc trừng cả hai mắt, thân thể cứng ngắc, bởi vì một thanh kiếm từ đỉnh đầu hắc đâm vào thân thể hắc!

Hiên Viên Triệt văng vàng rơi trên mặt đất, nhìn thập hoàng thúc từ từ trở nên mềm yếu vô lực. Thể lực hao hết, hắc ngã xuống đất, trên mặt mang nụ cười yếu đuối!

Thiên Vũ và Lạc Thiên thoải mái cười một tiếng, thở phào nhẹ nhõm, Hiên và Dao nhi cũng giống như thế, Hiên khó khăn chống thân thể lên bò về phía Dao nhi, Dao nhi nằm trên mặt đất. Vươn tay, đấm đui đũa tình nhìn vào trong mắt Hiên, rút cuộc, mười ngón tay đan xen! Thật chặt không chia cách.

Hiên Viên Triệt mắt mác cú đầu, không đành lòng nhìn bọn họ tình ý liên tục, cho dù chết, bọn họ cũng không xa không rời, mười ngón tay bọn họ đan xen làm đau nhói ánh mắt của Hiên Viên Triệt, hắc cười khổ, yên lặng hỏi lòng của mình: “Bọn họ dùng hết sinh mạng vẽ ra cái vòng hạnh phúc, ta tiến vào được sao?”

135. Chương 156: Hạnh Phúc

Giải trừ nguy cơ thì phải trả giá bằng sinh mệnh, sau khi bụi bặm rơi xuống đất, lại về nguyên chỗ của mình!

Mấy người bởi vì bị thương mà được an bài ở bên trong cung điện khác nhau để thái y chẩn bệnh cho bọn họ. Dao nhi và Hiên được an bài ở một phòng, thân thể Hiên cường tráng không lâu đã tỉnh lại, hắc thuận tay sờ qua chỗ trống bên cạnh, hắc thức tỉnh, ngẩng nhìn chung quanh, trong mắt viết nóng nảy và lo lắng. Trong lúc lơ đãng hắc phát hiện một người nằm trên một cái giường cách đó không xa, hắc xuống giường đi tới xem, ra là Dao nhi!

Tuy sắc mặt Dao nhi có chút tái nhợt, nhưng hô hấp đều đặn, không có gì đáng ngại rồi. Ánh mắt yếu say đắm dừng lại ở trên gương mặt nhỏ nhắn không nở rộ đi, lúc vừa tỉnh lại không thấy được nàng, Hiên rất khủng hoảng, hắc sợ Dao nhi bị người giấu đi, nhưng hôm nay thấy nàng bình an vô sự ở bên mình, Hiên không cầu gì khác rồi.

Hồi lâu sau Dao nhi rốt cuộc tỉnh lại, mở mắt ra thấy Hiên đang cười nhẹ nhàng nhìn nàng, Dao nhi rất cảm động, vô luận khi nào chỗ nào, Hiên luôn sẽ không bỏ nàng lại một mình. Hiên nhẹ giọng hỏi: “Dao nhi tỉnh, chỗ nào không thoải mái?”

Dao nhi mỉm cười lắc đầu, dưới sự giúp đỡ của Hiên, nàng ngồi dậy, thân thể vẫn hơi suy yếu, nàng tựa vào trong ngực Hiên, nhỏ giọng nói: “Chúng ta về nhà có được hay không?”

Nàng nhớ nhà yên bình, nhớ hai đứa con đáng yêu nghe lời!

Hiên không nói gì, chỉ giúp nàng sửa sang lại y phục, mang giày vớ cho nàng, sau đó nói: “Chúng ta đi!”, sau đó ôm Dao nhi đang có vẻ mặt thỏa mãn chuẩn bị ra cửa, lúc cửa mở ra, gương mặt phóng đại hiện ra trước mặt bọn họ. Hiên Viên Triệt nhìn trang phục bọn họ, tâm dần dần trầm xuống.

Che giấu ánh mắt khổ sở thật tốt, Hiên Viên Triệt cảm thấy tim của mình không thể hít thở, hắc gian nan khê động khóe miệng, cười rất vô lực tái nhợt, nhìn Hiên, nói: “Người thắng, các người đi! Ta sẽ không xuất hiện ở trong cuộc sống của các người!”

Hiên nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Cảm tạ!”, phân lượng của hai chữ rất nặng, Hiên ôm Dao nhi đang nghi ngờ, xoay người rời đi!

Nhìn bóng lưng dần dần đi xa của họ, Hiên Viên Triệt lão đảo, nếu như không có tường chống đỡ, hẳn sẽ ngã xuống. Cặp mắt hắn vô hồn nhìn chăm chú phía trước, tự lẩm bẩm: “Ta sẽ ở xa xa nhìn các người hạnh phúc!”

Xuất cung rồi Dao nhi không kịp chờ đợi hỏi: “Hai người có giao dịch gì?”

Hiên biết Dao nhi thông minh, cũng không muốn lừa gạt nàng, vì vậy nói ra chân tướng: “Ta đáp ứng giải quyết thập hoàng thúc cho hắn, hắn đáp ứng không quấy nhiễu cuộc sống của chúng ta!”

Dao nhi khiếp sợ vì tất cả Hiên làm cho nàng, nhưng lại chu mỏ, nói: “Dù hắn không đáp ứng, ta cũng sẽ không rời chàng!”

Hiên cười nhạt, nói: “Nếu có người nhiễu loạn cuộc sống của chúng ta, nàng nhất định không vui, cho nên ta cam nguyện làm như vậy!”, lời của hắn, tình của hắn, khiến Dao nhi cảm động đến rối tinh rối mù.

Tình ý liên tục tựa như nước xuân! Yêu say đắm không dứt như cảnh liễu mỏng.

Năm năm sau! Bên trong hoàng cung Nguyệt quốc, một tiếng găm thét thức tỉnh con chim ở đầu cành!

Thanh nhi giận dỗi dỗi vọt vào Từ Ninh cung, bắt mẫn oán trách: “Bà nội, phụ hoàng mẫu hậu quá phạt, lại bỏ lại một đồng chuyen chạy mất!”

Thái hậu chỉ cười không nói, lúc này, Tinh Nhi mặc quần áo màu đỏ xông tới, cà lơ phát phơ ngồi ở trên ghế, vừa găm quả táo, vừa mơ hồ không rõ nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên, đáng ngạc nhiên sao?”

Thanh nhi hét lên: “Ít nói mát, chuyện họ bỏ lại cũng không phải do muội xử lý!”

Tinh Nhi bĩu bĩu môi, tiếp tục găm quả táo, lúc này Thanh nhi cười, lại gần nàng, kể khổ: “ngồi không đúng tướng ngồi, ăn không trông nổi, cẩn thận lớn lên không ai cưới!”

“Không ai lấy ta, ta lấy bọn họ là được!” Tinh Nhi cũng không có ý kiến gì, tư tưởng sớm bị Thái hậu biến hóa rồi.

Thái hậu nhìn bọn họ cãi vã cũng không ngăn cản, dù sao thấy nhưng không thể trách mà! Thái hậu cười hì hì nói: “Trước kia bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hiện tại khó được có thời gian rảnh rỗi đi chơi! Tiểu tôn tử phải thông cảm cho bọn họ!”

Thanh nhi trầm mặc, hắn cũng biết trước kia phụ hoàng mẫu hậu đau khổ nặng nề, hắn tạm thời bỏ qua cho bọn họ! Thanh nhi gặt đầu: “Được!”

Sau đó lại tiếp tục ồn ào với Tinh Nhi! Cả trong hoàng cung náo loạn.

Trên đường nhỏ trong rừng, một đôi bích nhân cùng cười một con ngựa, nét mặt nữ tử tươi cười như hoa, tựa vào trước ngực nam tử, chơi tóc hắn. Nữ tử nâng lên khuôn mặt tươi cười, hỏi: “Hiên, bọn họ phát hiện chúng ta mất tích có gấp gấp hay không?”

Hoàng Phủ Hiên cúi đầu, sợi tóc rơi vào trên mặt Dao nhi, hắn cứng chiều cười cười nói: “Dẽ không, cũng không phải là lần đầu tiên, bọn họ sớm đã quen!”

“Cũng phải!” Dao nhi cười đến hạnh phúc. Hiên chợt ngậm môi đỏ mọng của nàng, đôi môi mềm mại của nàng như có ma lực, khiến Hiên muốn ngừng mà không được!

Bồ công anh theo gió bay tới từ phương xa vây lượn ở bên cạnh họ, tạo nên một thế giới ma lực như cổ tích, hai người ôm hôn thật chặt có tình ý liên tục. Giống như đang ở trong quả cầu ma lực triền miên của bồ công anh! Đời đời kiếp kiếp yêu nhau!

Hết chính văn.

136. Chương 157: Thiên Vũ Vs Kinh Họa

Ôm tâm tình bất an của thiếu nữ trong lòng, Kinh Họa để lại một phong thư, nói ra cho oai: thêm kiến thức, tìm rể tốt! Chỉ một thân một mình xông xáo giang hồ.

Mặc dù Kinh Họa tập võ từ nhỏ, người bình thường nàng không để vào mắt, nhưng rốt cuộc trẻ tuổi chưa biết chuyện, sơ nhập giang hồ trung khó tránh khỏi gặp phải khó khăn.

Ngày hôm đó, Kinh Họa du sơn ngoạn thủy đi tới thành nhỏ trong Nguyệt quốc, dưới ánh mặt trời chói chang, Kinh Họa đổ mồ hôi đầm đìa, ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ rực, Kinh Họa dùng ống tay áo lau khô trên trán mồ hôi, khi nàng lơ đãng xoay người, trông thấy có một khách điểm cách đó không xa, nghĩ thầm: ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi một chút!

Vì vậy Kinh Họa nâng vẩy, nắm chặt kiếm trong tay đi vào trong khách điểm! Thành nhỏ xa xôi khó thấy mỹ nhân khuynh thành tuyệt sắc, Kinh Họa xuất hiện khiến người đang uống trà trong khách điểm hâm mộ. Đồng thời cũng gây nên tai họa!

Tiểu nhị sững sốt một chút, sau đó ân cần chạy tới, nói: “Cô nương mời bên này!”

Tiểu nhị làm một thế mời, cầm khăn từ trên vai lau cái bàn sạch sẽ, lại hỏi: “Cô nương ăn cái gì?”

“Đem tới mấy món ăn ngon!” Kinh Họa ngửa đầu cười yếu ớt, khuynh quốc khuynh thành, không biết chọc cho bao nhiêu nam nhân thèm thuồng! “Được rồi!” Tiểu nhị đáp một tiếng, lập tức chạy đi.

Kinh Họa cúi đầu, đưa tay vuốt kiếm trên bàn, trong lòng phiền muộn, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng rời nhà, hôm nay một mình xông xáo giang hồ khó tránh khỏi nhớ nhà.

Trong góc khách điểm, hai nam nhân trên mặt có vết đao chém đang châu đầu ghé tai, ánh mắt tham lam khóa ở trên người Kinh Họa, tựa hồ đang có ý gì!

Dừng lại ăn uống no nê xong, Kinh Họa thấy sắc trời còn sớm, vì vậy xách theo kiếm muốn đi ra ngoài dạo một chút. Ánh mắt của nàng tập trung ở trên hàng hóa của người bán hàng rong, chưa từng lưu ý hai bóng dáng lén lút sau lưng đã bám theo một đoạn.

Lúc Kinh Họa đi vào một cái hẻm nhỏ, đột nhiên trên cổ đau đớn, nàng ngất xỉu xoay người, khép lại hai mắt, té xuống đất! Hai nam nhân dùng bao bố bọc lại Kinh Họa, vẻ tham lam ở đáy mắt không che giấu chút nào. Hai người khiêng bao bố xuyên qua ngõ hẻm, đi tới một cái sân, đi vào từ cửa sau!

Thời gian trôi qua rất nhanh, Kinh Họa che cổ đau đớn, mở cặp mắt mệt mỏi ra, khuê phòng xa lạ mà hoa lệ trước mắt khiến cho nàng sợ hết hồn.

Kinh Họa giùng giàng trên mặt đất, nhưng thân thể lại rất mềm, vừa mới đứng lên lập tức lại ngã lên đất, tiếng ‘bịch’ kinh động nha hoàn ngoài cửa, nàng đẩy cửa vào, nói: “Cô nương tỉnh!” , sau đó đỡ Kinh Họa dậy, ngồi ở trên ghế! Chỉ chốc lát sau, một nữ nhân già đeo vàng đội bạc, mặt mũi tràn đầy tươi cười đi vào.

Ân cần hỏi han, Kinh Họa không rành việc đời, không biết mình đang ở ở đâu! Mở mắt ngây thơ, hỏi: “Phu nhân, ta đang ở nơi nào?”

“Nữ nhi ngoan dĩ nhiên đang ở khuê phòng! Để ma ma xem cổ còn đau không?” Má mị cười gian, diện mạo Kinh Họa ngọt ngào, dạy dỗ một phen, qua một thời gian nhất định có thể kiếm nhiều tiền! Má mị ảo tưởng mình nằm ở trong biển bạc, cười không khép miệng!

Kinh Họa đẩy ta má mị ra, cười lạnh nói: “Ma ma? Bản cô nương không biết người! Thức thời để bản cô nương rời đi, nếu không bản cô nương đập bằng nơi này!”

Huynh trưởng mình hàng năm đều đi thanh lâu, Kinh Họa cũng mưa dầm thấm đất, biết chỉ có kỹ viện mới gọi ma ma! Nàng khẳng định bị người ám toán bị bán vào thanh lâu rồi. Kinh Họa tự suy nghĩ, làm sao chạy đi!

Má mị đã gặp nhiều, một nữ tử yếu đuối có thể nhắc lên sóng gió gì? Bà chống nạnh, ác độc nhìn chằm chằm Kinh Họa, nói: “Chớ không biết điều! Lão nương cũng không dễ hù dọa!”

Má mì phát tay về phía sau một cái, nói: “Người tới, dạy dỗ thật tốt, ngày mai lão nương cho nàng tiếp khách!” , sau đó một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp chân thành đi tới!

Khinh Họa hung ác, chợt đứng dậy, néo cổ của má mì, uy hiếp nói: “Ai dám đến gần, bản cô nương lấy mạng của bà ta!”

Ba người tại chỗ đều dừng bước không dám tiến lên, mạng của má mì treo lơ lửng, hét lên: “người tới....! Có thích khách. A. “

Khinh Họa nhẹ nhàng dùng sức, má mì liền đau đến kêu loạn. Mấy người làm lập tức xông tới, tay cầm đại đao, khi thấy mệnh của má mì ở trong tay Khinh Họa, đều không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Khinh Họa cười lạnh, nàng chú ý tới cửa sổ bên tay phải mở ra, phía dưới là đường phố, nàng có cơ hội thoát thân, Khinh Họa đá bay cái ghế, sau đó bàn tay bóp một cái, má mì lập tức bị mất mạng, người Khinh Họa nhẹ như yến phá cửa sổ mà chạy! Đợi gia nô của má mì phản ứng thì Khinh Họa đã trốn xa.

Mấy gia nô xách theo đại đao đuổi theo ở trên đường, Khinh Họa chạy trốn thỏ hồng học, chợt, nàng bị người lôi tay bay đến trên một cây to rậm rạp, Khinh Họa giật mình trừng mắt nam tử yêu nghiệt trước mặt, là nữ tử cũng ghen tỵ dung mạo của hắn!

Thiên Vũ cười tà nói: “Tiểu nha đầu coi trọng bốn công tử?”

Khinh Họa quẫn bách cúi đầu, khi ngẩng đầu lên, trên mặt mang nụ cười quyến rũ, tay ngọc ôm cổ của Thiên Vũ, hơi thở mong manh, nàng nhẹ nói: “Công tử cứu tiểu nữ tử một mạng, không gì báo đáp, không thể làm gì khác hơn là lấy thân báo đáp !”

Thiên Vũ nổi lên hứng thú, cười nói: “Mỹ nhân trong ngực, cầu cũng không được!”

Vốn là một câu nói đùa, lại kéo ra tình yêu say đắm của hai người. Thiên Vũ chạy trốn, Khinh Họa đuổi theo, mấy tháng dây dưa, cuối cùng tu được chính quả! Thiên Vũ nộp khí giới đầu hàng, Khinh Họa ôm mỹ nam về!

137. Chương 158: Ngoại Truyện 2: Chuyện Vui Thành Đôi

Ban đêm, nhiều cơn gió mát, mang hương hoa bay lơ lửng trong không trung, bên trong tường cao viện lớn cực kỳ náo nhiệt. Tiếng pháo, tiếng ca múa, tiếng cười vui.

Màn đêm đen nhánh nổi lên một điểm đỏ, pháo hoa trên không trung vẽ ra dấu vết xinh đẹp, dùng hết sinh mạng để cháy, chỉ vì có thể lưu lại sắc thái ngắn ngủi ở trong cuộc đời.

Hôm nay ngày lành tháng tốt, ba đôi tân lang tân nương cùng kết liên cành, vinh nhục cùng chung, cầm tay đến đầu bạc.

Lễ tân hôn cử hành ở Lưu phủ, Hiên Viên Triệt tự mình chủ hôn, ba cặp tân lang tân nương theo thứ tự là, Lưu Lạc Thiên và Mai nhi tu thành chánh quả, Lan nhi và Tiêu Phong cùng kết liên cành, còn có Thiên Vũ và Khinh Họa tình chàng ý thiếp.

Hỉ nương đi lên trước một bước, rướn cổ họng, hô to: “Nhất bách thiên địa. . . . “

“Nhị bách hoàng thượng. “

“Phu thê giao bách. “

Ngừng, ba cặp tân lang tân nương lại không để ý ánh mắt thể tục, không thể chờ đợi vén khăn voan lên, tân nương tử thẹn thùng như nụ hoa chớm nở, cúi đầu xấu hổ.

Trong đó, Thiên Vũ là không câu nệ tiểu tiết nhất, một tay kéo Khinh Họa vào trong ngực, cười trêu nói: “Ha ha ha. . . Ta vẫn thua trong tay tiểu nha đầu này, chẳng qua ta không hối hận!”

Lúc Khinh Họa nghe nói nửa câu trên hơi tức giận, nhưng nửa câu dưới lại làm cho nàng mở cờ trong bụng, sóng lòng sôi sục. Xấu hổ cười, tay nhỏ bé không an phận đánh bộ ngực rắn chắc của Thiên Vũ bần bĩ, giống như gãi ngứa, Thiên Vũ nắm bàn tay gây sự của nàng, ẵm Khinh Họa lên chuẩn bị rời chỗ.

Nhất thời tiếng trêu đùa liên tục, hai người Lạc Thiên cũng quên trường hợp hôm nay, cùng nhau trêu chọc, giống như hôm nay chỉ là ngày thành hôn của Thiên Vũ và Khinh Họa.

Lan nhi nghịch ngợm đáng yêu huyền não lợi hại nhất, vừa vỗ tay, vừa kêu la: “Ai yêu. . . . Tân lang tân nương không thể chờ đợi. . . .”

Mai nhi không hay nói cười cũng che miệng cười trộm, Lạc Thiên cúi đầu thâm tình ngắm nhìn kiều thê, ôm kiều thê vào ngực, trái tim trống rỗng mới bị lấp đầy. Hạnh phúc từ đó không rời.

Bị người chế nhạo, Khinh Họa xấu hổ vùi đầu vào sâu trong ngực Thiên Vũ, ôm cổ hẩn, cắn môi dưới cười trộm. Thiên Vũ lại mặt không đỏ tim không nhảy, khoác lác vô sỉ mà nói: “Không thể chờ đợi thì như thế nào? Các người vì hâm mộ mà ghen ghét!”

Vừa nói liền nhấc chân chuẩn bị rời chỗ, đột nhiên hai bóng người từ trên trời giáng xuống, Thiên Vũ nhìn qua sử muội cười duyên như hoa trước mặt, ngây ngẩn cả người, sau đó ngoan ngoãn để Khinh Họa xuống, cười yếu ớt hỏi: “Tiểu sư muội tới rồi hả?”

Dao nhi chu mỏ cười trộm, cau mày cau giận: “Thế nào? Ghét bỏ ta cản trở? Làm trở ngại các người hô mưa gọi gió?”

‘xi’ không biết là người nào bật cười, bởi vì lời nói của Dao nhi quá kinh người rồi. Lời nói của nàng mà không làm cho người ta kinh ngạc, thì chết cũng không chừng. Dao nhi trừng mắt, liếc Hoàng Phủ Hiên một cái, hẩn rất tức thời im lặng, nhưng nụ cười tràn ngập trên mặt, hẩn ghen đỏ gượng mặt tuần tú.

“Tỷ tỷ thật là xấu. . . .” Khinh Họa rớt cuộc không nhịn được lên tiếng! Dao nhi che miệng cười trộm, lúc này, Hiên đi tới bên người nàng, Dao nhi mới lấy một cái hộp tinh xảo trên tay Hiên giao cho Khinh Họa, chúc mừng: “Đây là một chút tâm ý của ta, chúc các người đầu bạc răng long!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Khinh Họa vui vẻ nói cảm ơn, cất quà tặng! Bọn Dao nhi lại đi đến trước mặt Lạc Thiên, cũng giao quà vào tay hẩn, cười yếu ớt nói: “Ca, hai người tu thành chánh quả không dễ dàng, phải quý trọng lẫn nhau!”

“Ca hiểu, tiểu muội yên tâm!” Lạc Thiên cương chiều vuốt ve tóc Dao nhi, giống như lúc nhỏ.

Dao nhi đi tới trước mặt Tiêu Phong Lan nhi, nắm tay Lan nhi, dặn dò: “Lan nhi về sau ít đùa bỡn như trẻ con, sống qua ngày thật tốt!”

Trong mắt Lan nhi chứa đầy nước mắt, gật gật đầu nói: “Yên tâm tiểu thư, Lan nhi hiểu chuyện rồi!”, sau đó ôm quà Dao nhi tặng vào trong ngực không nỡ buông tay.

Dao nhi cười yếu ớt, vỗ vỗ tay, cao giọng nói: “Tốt lắm, nói chuyện sau, các người có thể động phòng rồi!”

“Ha ha ha. . . .” Mọi người đều cười ha ha, Hiên Viên Triệt ngồi trên cao không biết đã lặng lẽ rời đi lúc nào, xem ra cô đơn chiếc bóng, nhưng nội tâm rất vui vẻ an ủi, thấy Dao nhi hạnh phúc như thế là đủ rồi.

Một đoạn đối thoại bay đến từ đám mây, Linh Dược Tử nhìn bóng dáng cô đơn của Hiên Viên Triệt không đành lòng, nói: “Hẩn cũng đáng thương, người khác có đôi có cặp, hẩn chỉ một thân một mình.”

Linh Cơ Tử sờ sờ râu ria trắng dưới cằm, cười nói: “Duyên phận đã định vào hôm nay, yên tâm đi, hẩn sẽ không cô đơn đến già!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bay về chân trời, công đức viên mãn, rồng về trời, phượng về tổ, quần quýt si mê không dứt, phu thê tình thâm!

138. Chương 159: Truyện Về Hiên Viên Triệt

Cười nhìn người khác vui vẻ thành đôi, nhưng trong lòng lại tràn ngập cô đơn. Hiên Viên Triệt một thân một mình bước chậm không có mục đích gì trên ngã tư đường, đột nhiên bên tai có tiếng gió nhẹ xen lẫn tiếng đàn du dương, Hiên Viên Triệt nghiêng tai lắng nghe, cao sơn lưu thủy[1], phát triển mạnh mẽ! Hắn thăm dò tìm kiếm nguồn gốc tiếng đàn.

Lúc này, bên hồ cách đó không xa có một đình nghỉ mát, tiếng đàn từ chỗ xa xa truyền đến. Hiên Viên Triệt chậm rãi tới gần, dừng chân ở đình nghỉ mát, giai nhân nhẹ nhàng tĩnh tọa bên cạnh đàn tranh, bàn tay trắng nõn khéo léo vẽ ra tiếng đàn dễ nghe. Khi thì như u lan trong cốc, tĩnh mịch không tiếng động, khi thì như nước suối trong núi, róc rách vang dội.

Cô gái mặc áo trắng bông bành, búi tóc đơn giản, tóc đen tùy ý rơi trên đàn, phiêu lãng theo gió, giai nhân cúi đầu đánh đàn, chuyên chú vô cùng! Không bị phong cảnh bên cạnh ràng buộc chút nào, tiểu nha hoàn lẳng lặng mỉm cười đứng ở một bên, mặc dù không hiểu âm thanh, lại nghe mê mẩn.

Tiếng đàn ngừng, giai nhân ngẩng lên, Hiên Viên Triệt từ trong tiếng đàn du dương hồi hồn lại, không kìm hãm được những chân mày. Vỗ tay ủng hộ! Nữ nhân hoảng hốt, giống như không biết có người ở một bên nghe lén, nữ nhân tức giận cau mày, đuôi lông mày hiện lên nụ cười nhàn nhạt, một cái nhàn mày một nụ cười đều phong tình vạn chủng.

Hiên Viên Triệt không keo kiệt tán dương: “Thứ cho tại hạ đường đột làm phiền tiểu thư, nhưng tiếng đàn của tiểu thư thật sự rất lôi cuốn, tại hạ nhất thời quên dịch bước!”

Nữ tử tiến lên một bước, khom người cười nói: “Công tử khen nhầm! Tiểu nữ tử thẹn không dám nhận!”

“Đảm đương nổi, đảm đương nổi!” Hiên Viên Triệt khó được vui vẻ, nhiều lời khen chọc cho nữ tử đỏ bừng cả mặt! Nữ tử len lén liếc Hiên Viên Triệt một cái, sau đó phịch quỳ xuống mặt đất, thanh âm hoang mang sợ hãi của nữ tử run rẩy: “Thần nữ tham kiến hoàng thượng, thần nữ không biết hoàng thượng đại giá quang lâm, mạo phạm hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội!”

Giai nhân luống cuống như thế, Hiên Viên Triệt không vui cau mày, hần lần đầu tiên cảm thấy thân phận hoàng thượng cao quý này khiến cho hắn rất khổ! Hiên Viên Triệt trầm giọng nói: “Xin tiểu thư đứng lên! Chỉ là không biết tiểu thư làm sao xác định trẫm là hoàng thượng?”

Hiên Viên Triệt khó được có hứng thú chơi đùa, sau Dao nhi, lần đầu tiên có nữ tử nâng lên hứng thú của hắn! Nữ tử sững sốt một chút, hiển nhiên không ngờ được vua một nước dễ nói chuyện như thế, nữ tử đứng dậy, nhìn chăm chú vào Hiên Viên Triệt, thanh âm nhẹ nhàng vang lên: “Trong thiên hạ, trừ hoàng thượng không ai dám mặc y phục có thêu rồng!”

Hiên Viên Triệt cúi đầu nhìn long bào trên người, lập tức cười to, không che giấu thưởng thức đối với cô gái chút nào: “Ý nghĩ tử mĩ, thật là một giai nhân yếu diệu tinh tế!”

Nữ tử xấu hổ cúi đầu, Hiên Viên Triệt buông lời: “Sắc trời không còn sớm, tiểu thư sớm đi trở về! Sau này còn gặp lại!”, đợi cô gái ngẩng đầu lên thì chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nhẹ nhàng của hắn!

Nữ tử ngơ ngác nhìn, cho đến khi tiểu nha hoàn nhạo báng, nàng mới phục hồi tinh thần lại, nha hoàn che miệng cười trộm, trêu ghẹo nói: “Tiểu thư chẳng lẽ có tình yêu đầu tiên rồi hả ?”

Cô gái cau mày cau giận: “Nha đầu chết tiệt này nói bậy, cẩn thận vả nát miệng ngươi!”, sau đó làm bộ ngẩng đầu lên vỗ nhẹ trên người của nha hoàn!

Tiểu nha đầu cười nói: “Tiểu thư thẹn quá thành giận rồi, ha ha. . . .”

Chủ tớ hai người vừa đùa giỡn, vừa trở về phủ, nha hoàn không có vẻ nha hoàn, tình cảm hai người thật thâm hậu !

Nữ tử này là nữ nhi của Binh Bộ Thị Lang —— Quân Duyệt. Mười sáu tuổi, khuynh thành tuyệt sắc, nhưng tâm cao khí ngạo, tính cách lãnh đạm! Nam nhi bình thường nhìn không vào mắt, cố tình Thị Lang thương yêu nữ nhi, vì vậy coi như người cầu hôn phá phá bậc cửa, chỉ cần nữ nhi lắc đầu, Thị Lang đều đẩy xuống.

Chỉ không biết cô gái ưu tú như vậy xứng với anh hùng gì!

Ban đêm, Hiên Viên Triệt cư nhiên trần trọc trở mình, trong đầu bị Quân Duyệt lấp đầy, lúc này trong đầu óc hắn trôi lên một cái ý niệm quái dị, vì vậy ngày hôm sau có một đạo thánh chỉ phủ xuống Quân phủ.

Nữ nhi của Quân đại nhân —— Quân Duyệt hiền lương thực đức, phong làm Hoàng quý phi, hiệu: Duyệt. Bởi vì hậu cung vô chủ, vì vậy Hoàng quý phi tạm quản lý công việc hậu cung! Hoàng quý phi ngày tốt vào cung!

Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, phúc phủ Quân phủ, hậu cung không hậu, Hoàng quý phi có thể tính trên vạn người, không biết nữ tử chưa gả hãm mộ chết! Trong lòng Quân Duyệt không bình tĩnh, nhưng quân mệnh khó vi phạm, chỉ đành phải vào cung rồi.

Đêm tân hôn, Quân Duyệt mặc giá y màu đỏ, làm cho gương mặt trắng như tuyết của nàng càng nổi bật xinh đẹp hơn! Hiên Viên Triệt uống một chút rượu, cởi đi hỉ phục chỉ còn áo trắng, thật là một công tử tác phong nhanh nhẹn, Quân Duyệt nhất thời mê mẩn!

Hiên Viên Triệt hé miệng cười trộm, trêu nói: “Thế nào? Ái phi bị trộm mê rồi?”

Quân Duyệt lấy lại tinh thần, tức giận sự luống cuống của mình, bộ mặt phớt tỉnh nói: “Hoàng thượng nói đùa! Vào cung không phải là mong muốn của nô tì! Cùng giường chung gối với hoàng thượng càng là trời đất khác biệt! Nô tì hi vọng hoàng thượng đừng miến cưỡng nô tì!”

Nàng can đảm tử nói ra lời đại nghịch bất đạo này, Quân Duyệt len lén quan sát thần sắc hoàng thượng, trông mắt thâm thúy của hắn nhìn không thấy đáy, cũng đoán không được suy nghĩ đằng chiêu trong lòng hắn.

Hiên Viên Triệt chẳng những không giận, ngược lại rất vui mừng, hắn coi trọng nữ tử dung chi tục phẩn bình thường mới là sai! Hiên Viên Triệt mỉm cười gật đầu, cởi áo khoác, lấy mũ phượng trên đầu Quân Duyệt xuống, cởi xuống hỉ phục của nàng, nói: “Chỉ ngủ chứ không làm gì cả!”

Sau đó hắn dẫn đầu nằm xuống nhắm mắt lại, Quân Duyệt lo sợ bất an bò lên giường, nằm ở bên trong không dám động! Ngày kế nàng tỉnh lại, hoàng thượng đã vào triều sớm rồi, nàng nhìn y phục hoàn hảo không hao tổn, nở nụ cười hơn hở, càng khâm phục hoàng thượng hơn, hoàng thượng thật là quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, thật không thẹn là phu quân của nàng, không giống những nam tử kia chỉ cầu dung nhan tuyệt sắc của nàng!

Quân Duyệt xử lý hậu cung ngay ngắn rõ ràng, cùng Hiên Viên Triệt tôn trọng nhau như khách, nâng khay ngang mày! Rồi rảnh thì vẽ tranh, uống một chút rượu, còn dạy thái tử không hiểu chuyện, văn võ song toàn!

Thời gian thoáng cái đã qua mười năm, Quân Duyệt sinh được một nữ, là trưởng công chúa Minh quốc —— Hiên Viên Vũ Nhi, thái tử cũng đã không còn non nớt biến thành nam tử hán anh tuấn tiêu sái. Cũng đến tuổi lấy vợ rồi, Quân Duyệt và Hiên Viên Triệt thương lượng chọn lựa Thái Tử Phi cho hắn!

Nhưng kế hoạch lại có biến, theo lời mời của hoàng thượng Nguyệt quốc, bây giờ bọn họ phải chạy tới Nguyệt quốc, chỉ đành phải tạm gác chuyện chọn Thái Tử Phi lại.

Hành trình đến Nguyệt quốc, chuyện hay thay đổi! Mười năm làm bạn, Quân Duyệt mới hiểu được yêu không thể ngăn cản!

Mặc dù có lúc Hiên Viên Triệt lạnh lùng với Quân Duyệt, nhưng hậu cung cũng không thêm người mới, Quân Duyệt cho là hắn rất thâm tình, hơn nữa cũng không phải không có cảm giác đối với Quân Duyệt! Vì vậy trong đêm khuya thường thường cười trộm tỉnh lại từ trong mộng!

Hiên Viên Triệt mang theo Quân Duyệt, thái tử, công chúa, bốn người dưới sự bảo vệ của thị vệ đi đến Nguyệt quốc, mười năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, Tinh Nhi đã biến thành đại mỹ nhân, mặc dù có chút nghịch ngợm, nhưng tâm địa thiện lương, biết suy nghĩ vì người khác, vì vậy thái giám cung nữ trong cung không khỏi thương yêu tiểu công chúa, Tinh Nhi cũng nổi tiếng xinh đẹp, khiến bao nhiêu thế gia công tử ái mộ, còn có đại thần tới cửa cầu hôn, nhưng chỉ cần Tinh Nhi không đồng ý, Dao nhi và Hiên đều không gật đầu!

Thanh nhi càng thêm anh tuấn cao lớn, tác phong nhanh nhẹn, giỏi văn giỏi võ, giúp Hiên xử lý triều chính, mọi thứ hạ bút thành văn! Trong kinh thành đều nói rõ thái tử là đệ nhất công tử! Không biết bao nhiêu đại gia khuê tú muốn vào cung làm bạn!

Dao nhi và Hiên cũng đang tìm cho Thanh nhi một Thái Tử Phi!

Ngày hôm đó, Dao nhi và Hiên ở Ngự Hoa Viên uống trà nói chuyện! Lúc này, Tiểu Lâm Tử vội vã chạy tới, thở hồng hộc nói: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu! Hoàng thượng Minh quốc tới, bây giờ đang ở cửa cung!”

Hiên hơi không vui, nếu không phải do Dao nhi kiên trì, hẳn sẽ không để cho tình địch tiến vào Nguyệt quốc!

Dao nhi tự nhiên hiểu chua xót trong lòng Hiên, nắm tay của hắn, cười cười, nghiêng đầu nói với Tiểu Lâm Tử: “Tuyên bọn họ đến Ngự Hoa Viên!”

“Nô tài tuân lệnh!” Tiểu Lâm Tử lĩnh mệnh rời đi, hắn đi xa rồi, Hiên không vui cau mày, hỏi: “Dao nhi rốt cuộc gọi hắn tới làm gì?”

Dao nhi lơ đãng cười cười, uống một hớp trà, hắng giọng nói: “hai nước kề nhau, liên lạc một chút tình cảm!”

“Nàng. . .” Hiên cơ hồ cắn răng nghiêng lợi nói: “Biết rõ hắn có lòng với nàng, còn cho hắn đến, Dao nhi cố ý chọc giận ta phải hay không?”

Trong lòng hắn chua xót dị thường, cách hơn mười năm, tình cảm của Hiên đối với Dao nhi càng lúc càng nhiều, càng thêm không muốn xa rời Dao nhi, nếu như Hiên Viên Triệt tới, có thể phá hư tình cảm của bọn họ hay không? Hiên suy đoán! Hắn ghen!

Dao nhi hé miệng cười, mặc dù vợ chồng già rồi, nhưng Hiên vẫn dễ dàng ghen, điều này làm cho Dao nhi thật cao hứng, Dao nhi nhìn bốn bề vắng lặng, đưa mắt lại gần, ấn một nụ hôn trên mặt Hiên, không để ý Hiên xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu chỉ lo uống trà của mình! Hiên ngây ngốc vuốt mặt, lo lắng gần đây trở thành hư không rồi.

Lúc này, bốn người đập vào mi mắt, Dao nhi và Hiên đứng dậy chào đón, Hiên cười nhạt, nói: “Đã lâu không gặp! Mời ngồi!”

Hiên Viên Triệt cũng nhàn nhạt cười một tiếng, không khách khí lôi kéo Quân Duyệt ngồi xuống, cũng gọi một đôi nam nữ thỉnh an, Tôn nhi và Vũ nhi thỉnh an nói: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu!”

Dao nhi thấy bọn họ khéo léo hiểu chuyện, trong lòng rất ưa thích, đứng dậy tự tay đỡ bọn họ dậy, nói: “Không cần phải khách khí, mau ngồi!”

“Tạ hoàng hậu!” Một đôi nam nữ khéo léo ngồi ở bên cạnh Quân Duyệt, lúc này Dao nhi mới chú ý tới Quân Duyệt, năm tháng không có lưu lại dấu vết ở trên mặt nàng. Nàng mặc một bộ váy lụa mỏng màu tím, trên đầu cắm ngọc trâm đơn giản, trang phục đơn giản hào phóng lập tức chiếm được yêu thích của Dao nhi! Quân Duyệt giống như là tinh linh nhân gian, không dính khói lửa nhân gian, lẳng lặng ngồi, giống như không tồn tại!

Dao nhi cười yếu ớt, hỏi: “Nói vậy đây chính là Quân Quý Phi rồi! Nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên đẹp như tranh vẽ! Rất có tình thơ ý họa!”

Dao nhi đặc biệt khen ngợi khiến ọi người thất kinh, Quân Duyệt càng thêm không nhịn được ngẩng đầu nhìn Dao nhi mấy lần, lần đầu nghe người ta ví dụ mỹ nhân như tranh vẽ!

Quân Duyệt ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy mặt mũi Dao nhi, trong lòng có một sợi dây bị đứt, mặc dù Dao nhi không phải mỹ nhân tuyệt sắc khuynh quốc, nhưng trên người nàng tỏa ra khí chất u lam và phong thái như nước không phải người thường theo kịp, Quân Duyệt mặc cảm! Cười nói: “Hoàng hậu khen trật rồi, nô tì không bằng một phần của hoàng hậu!”

Dao nhi vừa định nói lại, nơi xa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, kèm theo là thanh âm ngọt ngào, một nữ tử áo đỏ từ trong góc lao ra, sợi tóc trên đầu nàng phiêu động theo gió, trang sức bướm bướm trên đầu

thật sinh động.

“Phụ hoàng, mẹ! Nghe nói có khách tới!” Tinh Nhi mãnh liệt lao ra, dừng chân trước mặt họ, rúc vào trong ngực Dao nhi, còn giống như lúc nhỏ.

Dao nhi cứng chiều cười, Hiên giả vờ giận quát lớn: “Tinh Nhi còn không mau chào mọi người! Một chút quy củ cũng không hiểu!”

Tinh Nhi lặng lẽ le lưỡi, ngọt ngào kêu: “Chào thúc thúc thăm thăm, chào ca ca muội muội!”, Tinh Nhi cười lên hai khiến má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, thật đáng yêu!

Quân Duyệt từ ái nói: “Tiểu công chúa rất đặc biệt! Nếu như có thể trở thành một đôi với Tôn nhi thì tốt!”, tính cách Tôn nhi kín kẽ trầm mặc ít nói, nếu như có một Thái Tử Phi nghịch ngợm hoạt bát, tin tưởng Tôn nhi rất vui vẻ!

Vừa nói như vậy, ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên người Tôn nhi và Tinh Nhi, khoe miệng Tôn nhi hơi co quắp, Tinh Nhi trợn to cặp mắt không thể tưởng tượng nổi.

Tinh Nhi giật mình kêu to: “Thăm thăm chó có nói đùa, tình cảm là phải hai bên đều chịu, Tinh Nhi muốn tìm một nam tử si tình giống phụ hoàng, chỉ cưới mình mẹ!”

Về việc hoàng đế Nguyệt quốc si tình, hậu cung chỉ có một người, Quân Duyệt cũng có nghe thấy, nhưng tận mắt nhìn thấy khó tránh khỏi hâm mộ! Quân Duyệt cười nói: “Thăm thăm tự nhiên sẽ không miễn cưỡng! Đều xem duyên phận!”

Lòng của Tinh Nhi rốt cuộc rơi xuống, nàng vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may thăm thăm biết chuyện, nếu không Tinh Nhi sẽ thăm.”

Những người khác đều che miệng cười trộm, chỉ là Tôn nhi cực kỳ bực trong lòng, cư nhiên bị tiểu nha đầu cự tuyệt, mặt mũi hằn ở chỗ nào! Trầm mặt, buồn buồn không vui!

Lúc này, Hiên Viên Triệt rốt cuộc mở miệng nói chuyện: “Nữ nhi bảo bối của Dao nhi tự nhiên ưu tú, nhưng Tôn nhi cũng không kém, có thể suy nghĩ một chút!”

Một câu ‘ Dao nhi ’ phá vỡ bình tĩnh giữa hai người, một là Hiên hận hận nhìn chằm chằm Hiên Viên Triệt, nghĩ thăm, lại dám buồn nôn gọi Dao nhi!

Hiên Viên Triệt chỉ cười không nói, nhìn Hiên, giống như là khiêu khích!

Hai là trong lòng Quân Duyệt có chút uất ức, sớm biết hoàng thượng chung tình với hoàng hậu Nguyệt quốc, hôm nay chính tai nghe được hần thân mật kêu một tiếng Dao nhi như thế, tự nhủ đại độ, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái!

Mặc dù trong lòng bọn họ không vui, nhưng bởi vì Tinh Nhi quấy rối, mấy người cũng buông lỏng chút. Thời gian trôi qua rất nhanh. Bọn họ được an bài ở trong dịch quán ngoài cung nghỉ ngơi. Màn đêm vừa xuống, Hiên không kịp chờ đợi kéo Dao nhi vào phòng, nụ hôn nóng rực rậm rạp chằng chịt rơi vào trên cổ Dao nhi, chỉ vì trừng phạt nàng mời Hiên Viên Triệt vào cung, để cho hần ghen!

Mà bên ngoài cung, Quân Duyệt buồn buồn không vui ngồi ở trước bàn trang điểm, lòng không yên, cư nhiên không có nhận thấy được Hiên Viên Triệt vào phòng!

Hiên Viên Triệt đẩy cửa vào, thấy Quân Duyệt mất hứng, không biết tại sao trong lòng hần cũng kín gió, hần tiến lên từ trong tay nàng nhận lấy lược chải đầu cho nàng.

Quân Duyệt cắn môi dưới, chần chờ, nhưng quyết định lên tiếng hỏi rõ: “Hoàng thượng còn thích nàng?”

Hiên Viên Triệt nhàn nhạt trả lời: “Đó là quá khứ rồi !”

Mười năm, là Quân Duyệt bồi bạn, hỏi han ân cần, xử lý chuyện nhà, chăm sóc con cái, tuy lúc đầu không yêu Quân Duyệt, nhưng thời gian thật là kỳ diệu, Hiên Viên Triệt đã từ từ không muốn xa rời Quân Duyệt, sẽ ngày càng phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn cho Quân Duyệt, tâm tình sẽ bởi vì một cái nhăn mày một nụ cười của Quân Duyệt mà dao động. Trái tim ngủ say vì Dao nhi, cư nhiên bị Quân Duyệt gọi tỉnh!

Quân Duyệt cúi đầu, chỉ nghe được tiếng hít thở của nhau, mặc dù hoàng thượng phủ nhận, nhưng trong lòng Quân Duyệt còn có chút vướng mắc, nàng cau mày, bất an nắm ngón tay, nói: “Nhưng hôm nay hoàng thượng thân mật kêu nàng Dao nhi!”

Hiên Viên Triệt biết nàng ghen, ôm nàng lên, dính vào bộ ngực hần, cười yếu ớt nói: “Chỉ là thói quen, thói quen rất khó thay đổi, mười năm này nàng trước sau như một ở bên cạnh ta chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của ta và con cái, xử lý công việc hậu cung ngay ngắn rõ ràng, ta đã quen sự tồn tại của nàng, hô hấp của nàng, nhiệt độ của nàng! Không muốn đổi người khác!”

Lời của hần khiến Quân Duyệt lệ nóng doanh tròng, ngược mặt đầy nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Hoàng thượng sẽ quen với nô tì cả đời sao?”

“Sẽ!” Hiên Viên Triệt gật đầu, một từ nặng ngàn cân, hung hăng ôm Quân Duyệt thật chặt không còn chút khoảng cách! Cuộc tình này bất kể như thế nào bắt đầu, chỉ cần kết quả hoàn mỹ cũng đủ rồi!

Tình cảm rối rắm một đời trước cuối cùng chấm dứt, nhưng tình cảm của lứa tiếp theo giờ mới bắt đầu!

[1]Cao sơn lưu thủy: Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: ‘Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!’

Hết trọn bộ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-than-phan-tranh>